

Giới thiệu Tướng Tuệ Nghi

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, gia đấu, nữ cường, sủng, điền văn

Tướng Tuệ Nghi là thiên kim Tướng gia, nàng là nữ nhi xác định từ khi sinh ra đã ở vạch đích.

Trong nhà có gia gia tỏ mẫu hết mực yêu thương, phụ mẫu huynh trưởng vạn sự chiều chuộng, bên ngoài thì được tiếng xinh đẹp hiền đức, thấu hiểu lẽ nghĩa, người người đều yêu mến.

Những tưởng cuộc sống của Tướng Tuệ Nghi chỉ dừng lại ở việc khoác gấm lụa lên người, cài trang sức kiêu sa lên đầu mà an an hưởng hưởng trời qua.

Vậy mà vào ngày mừng thọ của gia gia nàng, tổ mẫu lại nổi lên một tia nhả ý muốn tìm phu cho nội nữ tôn của mình, bên tuyên bố muốn gả nàng cho đích trưởng tử đại gia tộc thương gia giàu có bậc nhất kinh thành- Trình Tư Thành.

Cuộc sống của nàng ở Tướng gia an nhàn sung sướng bao nhiêu thì ở Trình gia hoàn toàn ngược lại.

Kể mẫu của chồng liên tục đổ kị vì nàng dung mạo khuynh thành, muội phu ghen ghét vì nàng xuất thân con quan cảnh vàng lá ngọc khí chất hơn người, lại có thiếp thất của nhạc phụ cũng hợp sức gây khó dễ cho nàng.

Thoạt đầu nàng định lấy nhu thắng cương, việc gì cũng cứ nhường nhịn cho qua, yên lòng sống ở nhà chồng một đời bình an, sinh con đẻ cái cho phu quân của mình, lo yên ổn việc nhà để hẳn yên lòng ra ngoài làm ăn.

Nhưng chẳng ngờ đâu khi nàng mang thai, kế mẫu của chồng lo lắng nàng sẽ hạ sinh đích trưởng tôn giành hết tài sản trong nhà bên bày kế hãm hại khiến nàng sinh non, mất đi đứa con đầu lòng của mình.

Nàng nhìn chiếc thau đầy máu tươi mà cắn chặt môi, tựa hồ như muốn lột da róc gân từng người một đã hãm hại con nàng.

Nàng muốn hiền lành vui vẻ mà sống nhưng họ không cho, vậy thì đừng trách sao nàng độc ác tàn nhẫn.

Ban đầu nàng ần nhẫn quan sát, thu hết mọi âm mưu của người khác vào mắt, học hỏi mọi điều.

Đến khi bản thân ra tay kế hoạch hoàn mỹ không tỳ vết, kế mẫu là thiếp thất phú thương gia trở thành kẻ cầm đầu mù lòa, tiểu cô là thiên kim quý gia trở thành tiện nhân thấp hèn bị thiên hạ phi nhổ.

Từng kẻ từng kẻ, Tướng Tuệ Nghi muốn bọn chúng phải quỳ xuống mộ phần của con nàng mà dập đầu xin tha thứ, quỳ xuống dưới chân nàng mà lạy lạy xin khoan dung.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tướng Tuệ Nghi khẽ neho mày mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là ánh sáng từ cây nến trên đầu giường đang leo lét cháy, trong phòng lại tràn ngập một mùi hương an thần dịu nhẹ.

Nha hoàn Lộ Dao thấy nàng đã tỉnh lại liền bước vội đến bên giường, lo lắng hỏi:

- Tiểu thư, người tỉnh rồi sao? Người thấy trong người thế nào? Có đau, có khó chịu ở đâu không?-Một tràng hai ba câu hỏi thoăn thoắt nói ra, lời của Lộ Dao lại khiến Tuệ Nghi hơi nhức đầu.

- Lộ Dao, hôm nay là ngày mấy rồi?-Nàng đưa tay lên xoa huyệt thái dương, thầm nhớ lại những chuyện trong đầu.

- Tiểu thư, hôm nay là mừng hai tháng năm rồi.-Lộ Dao vừa nói vừa đỡ lấy tay nàng, nhẹ nhàng đám bóp cho nàng thoải mái.

Cả người Tuệ Nghi đau ê ẩm, đặc biệt là phần bụng và ngực. Bụng sao?

Nàng bất giác đưa tay lên xoa bụng mình, nơi đó lại phẳng lì.

Mới hai tháng trước thôi nơi này của nàng còn hơi nhô cao, trong đó còn mang một sinh linh bé nhỏ nữa. Vậy mà bây giờ, nó lại phẳng ra như vậy, con của nàng...

Khóe mắt nàng bất giác chảy ra một giọt nước mắt.

Lộ Dao thấy nàng lại sắp khóc nữa liền nói:

- Tiểu thư, đại phu nói người hãy cố kìm nén đau thương. Nếu người còn khóc nữa mắt sẽ hồng mắt, cơ thể cũng sẽ không phục hồi được đâu!-Lộ Dao dứt lời bèn lấy chiếc khăn con ra lau đi giọt nước mắt trên má nàng.

Tuệ Nghi thực cũng không muốn yếu đuối như vậy.

Trước đây nàng là đích nữ Tướng gia nhất nhất mọi chuyện trong cuộc sống đều thuận lợi êm đềm. Nhưng nửa năm trước trong tiệc mừng thọ của gia gia nàng, tổ mẫu liền nổi lên nhả ý muốn tìm phu cho nàng, một tháng sau đã không nói không rằng hứa hôn cho nàng với đích trưởng tử của đại gia tộc thương gia giàu có bậc nhất kinh thành- Trình Tư Thành. Nàng sau khi về nhà chồng thì luôn sống cuộc đời yên phận, gặp chuyện bị gây khó dễ trong nhà với kế nhạc mẫu và muội phu thì luôn nhường nhịn cho qua, lại chẳng nghĩ bọn họ được nước lấn tới liên tục chèn ép nàng. Hai tháng trước nàng được đại phu chẩn ra hi mạch nên rất hạnh phúc, thầm nghĩ chỉ cần chịu khó một chút liền có một đứa con, sau này vạn nhất đều có thể tâm sự với nó, ít ra nàng khi ấy cũng tìm được một mục tiêu sống cho mình ở nơi vô tình này. Nhưng vào ba ngày trước trong tiệc mừng thọ của nội tổ mẫu bên chồng, nàng vì ăn phải đào nhân trên bàn tiệc mà bị sảy thai.

Đúng vậy! Con của nàng vì thế mà mất rồi!

- Lộ Dao, thau máu đó đổ đi đâu rồi?-Nàng thần thờ nhìn vào vô định, miệng hỏi Lộ Dao.

- Tiểu thư, đại phu nhân nói trong phủ không thể để những thứ máu xấu như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến vận khí nên sai người đổ đi rồi.-Lộ Dao thấp giọng trả lời nàng.

Tuệ Nghi nghe vậy liền nhếch môi cười một cái mỉa mai.

Máu xấu sao? Đó là con của nàng, là giọt máu của Trình gia này, bọn họ lại có thể độc ác đến như vậy.

Nhớ hôm ở tiệc mừng thọ, bánh đào nhân chẳng phải là do Trình Tư Nhiên đưa cho nàng ăn sao? Nàng mang thai lần đầu tiên nên có rất nhiều thứ chưa thông hiểu, lại chẳng da nghi mà cho rằng người khác sẽ ra tay với một đứa trẻ còn chưa thành hình như vậy. Nàng là quá ngu ngốc, quá tin người rồi.

Lúc nàng nằm trong phòng liên tục chảy máu, Trình Tư Nhiên còn đứng bên ngoài kêu khóc, gì mà không biết, gì mà vô ý. Nàng khinh, lúc đó nàng thật sự khinh một lũ người đó. Nàng thề, nàng thề nếu nàng qua được kiếp nạn lần này, nàng nhất định khiến bọn họ sống không bằng chết, cái gì trước đây nợ nàng đều phải trả lại, trả không thiếu một thứ gì.

Lộ Dao thấy nàng nắm chặt tay cả người cứng đờ thì vô cùng lo lắng, liên tục xoa xoa bóp bóp cho nàng, không quên hỏi:

- Tiểu thư, người đau ở đâu sao? Có cần nô tỳ chạy đi thỉnh đại phu đến xem qua cho người không?

- Lộ Dao, mau đi tu ta dậy.-Nàng nói rồi dùng hết sức nâng nửa thân trên của mình lên. Lộ Dao liền vội vàng đỡ lấy vai nàng còn kê thêm một cái gối sau lưng cho Tuệ Nghi, xong xuôi mới hài lòng tiếp tục đắp ấm.

- Bên Tường phủ có cho người đến tìm ta không?-Tuệ Nghi hỏi khi vừa nhớ đến lời phụ mẫu nói trong ngày nàng xuất giá." Con về bên đó (nhà chồng) có ủy khuất gì cứ cho người về tìm phụ mẫu, phụ mẫu quyết làm chủ cho con."

- Tiểu thư, sao có thể không đến tìm chứ? Tầu tử của người mới hôm qua đến tìm người gây náo loạn một phen ở sảnh chính, suýt chút nữa là kinh động đến viện của lão thái thái rồi.-Lộ Dao vừa nói vừa toát mồ hôi hột. Hôm qua thật sự là xém chút thôi là lớn chuyện, may mà ma nhà hoàn đi theo tầu tử nàng đều rất hưng dữ, cứ đòi gấp bằng được thiếu phu nhân là Tuệ Nghi mới chịu yên sự. May có Tổ ma ma là nữ mẫu trước đây của Trình Tư Thành ra nói chuyện xoa dịu một hồi Vương Ly Băng mới chịu quay về.

Tuệ Nghi nghe Lộ Dao kể lại không khỏi cười một cái. Vương Ly Băng là đại tiểu thư phủ bá tước trong kinh thành, là người vợ cùng mệnh mẽ dứt khoát, sống trên đời người này ghét nhất những kẻ tiểu nhân dễ tiện làm việc trong bóng tối. Với tính của vị trưởng tẩu này nghe tin Tuệ Nghi bị say thai mà Trình phủ chẳng cho Tường gia một lời giải thích rõ ràng, chỉ nói là thiếu phu nhân ăn phải đào nhân, mệnh bạc nên mới say thai mà nàng không tức giận tìm đến cửa mới lạ.

- Tiểu thư, thiếu phu nhân còn mang đến cho người rất nhiều tổ yến, nấm linh chi với thảo dược để người dùng cho mau lại sức. Nhưng mà...-Lộ Dao cúi thấp đầu, giọng cũng theo đó mà nhỏ lại.

- Đại phu nhân với Trình Tư Nhiên đã chiếm hết rồi đúng không?-Tuệ Nghi không nghĩ cũng biết được. Từ khi nàng trở thành thiếu phu nhân trong cái phủ này chuyện ẩm tức gì mà chưa từng trải qua? Bao nhiêu đồ tốt bên nhà mẹ nàng gửi qua tất cả đều bị hai mẫu tử kia lấy hết chẳng chừa cho nàng thứ gì, nàng cứ tưởng chỉ cần nhịn nhục như vậy thì mọi chuyện êm ả, ngờ đâu...

Nàng hiện tại chính là oán khí ngút trời. Bọn họ có thể chen ép nàng như thế nào nàng cũng chịu, nhưng bây giờ con nàng mất rồi, nàng phải báo thù cho nó, nàng không thể để nó chết một cách oan ức như vậy được!

- Lộ Dao, mau đi tu ta dậy. Ta phải thay y phục rồi ra ngoài một chuyến.-Tuệ Nghi hạ quyết tâm nói.

Lộ Dao điu nàng qua bàn phấn rồi làm tóc trang điểm cho nàng, sau đó giúp nàng thay y phục. Xong xuôi rồi mới hỏi:

- Tiểu thư, người định đi đâu?

Tuệ Nghi lấy từ trong ngăn tủ bàn phấn ra một chiếc hộp gỗ, lại mở hộp ra thì thấy bên trong là một cái khóa trường mệnh bằng bạc. Đây là nàng chuẩn bị cho nhi tử của nàng từ khi nghe tin mình mang thai, đáng tiếc bây giờ mọi chuyện đã khác lúc trước.

Tuệ Nghi bỏ chiếc khóa vào trong hộp gỗ đóng nắp lại, sau đó tìm một tấm lụa màu trắng bọc xung quanh hộp, xong xuôi mới đứng lên nói:

- Đi thôi, ra ngoài một chuyến.

Tuệ Nghi đi cùng Lộ Dao và Tiền ma ma ra đến cửa lớn thì gặp Trình Tư Nhiên cùng các tiểu thư quyền quý đang ngồi uống trà thưởng hoa rất vui vẻ.

- Có phải là quá vô si rồi không? Tiểu thư chúng ta vừa mới say thai mà nàng ta đã lập tức ăn mừng như thế này, đúng là vô nhân tính!-Lộ Dao tức giận nói. Chi thương tiểu thư nhà nàng từ khi về đây làm dâu luôn chịu ủy khuất mà chẳng có ai làm chủ cho. Ngay cả Trình Tư Thành kia cũng suốt ngày bên ngoài làm ăn buôn bán chẳng đoái hoài gì đến tiểu thư, lần này người bị say thai cũng không về thăm một chuyến.

Tiền ma ma nghe Lộ Dao nói vậy liền nghiêm mặt dạy dỗ:

- Lộ Dao, một cái nô tỳ mà dám chỉ trích nhà chủ như vậy, người có phải đang chê tiện mạng của mình quá dài rồi không?-Tiền ma ma là nữ mẫu của Tuệ Nghi, sau này khi nàng xuất giá cũng theo về Trình gia. Bà nổi tiếng ở Tường phủ là người vô cùng nghiêm khắc, Tuệ Nghi chính vì vậy cũng được dạy dỗ quy củ rất tốt mà lại vô cùng tôn trọng vị ma ma này. Lời bà vừa nói ra là đang dạy dỗ cho một tiểu nha hoàn như Lộ Dao, nếu không cẩn thận có thể bị lôi ra đánh chết chứ chẳng chừa.

- Lộ Dao, Tiền ma ma nói phải. Người đừng vì những hạng người đó mà làm bản mệnh mình.-Tuệ Nghi cũng lên tiếng. Kể từ bây giờ, nàng nhất định phải sống thật quy củ phép tắc, không để ai hoành hành bản thân mình được nữa, có như vậy thì mới có thể ngăn đầu lên ở nơi này được.

Tuệ Nghi gần đi ra đến cửa chính thì Trình Tư Nhiên nhìn thấy nàng. Nàng ta liền từ bàn trà vội vã chạy lại chặn trước mặt nàng, chanh giọng nói:

- Trưởng tẩu, tẩu đi đâu vậy?

Tuệ Nghi mỉm cười như không, nhẹ nhàng nói:

- Ra cửa chính thì còn có thể đi đâu, đương nhiên là ra ngoài phủ.

Trình Tư Nhiên nghe Tuệ Nghi nói vậy liền cười một cái, giọng có phần hơi khinh thường nàng, nói:

- Tẩu muốn xuất phủ cũng được thôi, nhưng phải đi bằng cửa sau. Mẫu thân nói tẩu mới say thai tức là trên người đang có khí xấu, nếu đi bằng cửa lớn thì sẽ ảnh hưởng đến vận khí của phủ chúng ta, tuyệt đối không được.

- To gan. Đường đường là thiếu phu nhân trong phủ sao có thể đi bằng cửa sau, chỗ đó là dành cho đám nô tỳ thấp kém bước qua chứ không phải là người.-Tiền ma ma liền lớn giọng nói. Dám bắt Tuệ Nghi đi bằng lối dành cho nô tỳ là đang so sánh nàng với nô tỳ hay sao?

- Ai đó Tiền ma ma, bà như vậy là không biết rồi. Trình gia chúng ta đời đời đều là thương gia buôn bán, chuyện vận khí trong phủ vô cùng quan trọng, đương nhiên không thể để một cái tẩu tử làm hỏng được.-Trình Tư Nhiên ngẩng cao đầu lớn tiếng nói, có ý không hề đoái hoài gì đến Tuệ Nghi đang đứng.

Tuệ Nghi nở nụ cười lạnh tanh, trong mắt không còn một tia nhân từ nào.

Trình Tư Nhiên quay sang thấy nàng đang như vậy thì hơi giật mình một cái. Nếu là bình thường thì Tuệ Nghi sẽ lập tức nghe lời mà vòng ra đi bằng cửa sau, nhưng bây giờ vẫn còn thù chung

đứng đây, lại còn cười như vậy.

- Trưởng tẩu, dù tẩu có là thiếu phu nhân đi nữa thì chủ mẫu trong nhà vẫn là chủ mẫu thân, lời người nói ra chính là mệnh lệnh.-Trình Tư Nhiên nói chắc như đinh đóng cột. Nàng ta còn kiên quyết đứng chắn ngay trước mặt nàng không cho nàng một bước tiến lên.

Tuệ Nghi cười một cái trào phúng, lên tiếng:

- Lộ Dao, người nói thau máu tươi của ta bị đại phu nhân cho người đem đồ đi rồi, nguyên nhân là vì sao?

Lộ Dao nghe vậy hiểu ngay ý của Tuệ Nghi bèn ngược thẳng đầu, nói rõ từng chữ:

- Tiểu thư, đại phu nhân nói thau máu đỏ mang lại điềm xấu cho phủ chúng ta nên cho người đồ đi.

Tuệ Nghi liền nghiêm mặt nhìn Trình Tư Nhiên, ánh mắt như lưỡi dao muốn giết người:

- Trình Tư Nhiên, cô nghe rõ hay chưa? Đứa con của ta, giọt máu của Trình gia bị các người đem tống đi như một thứ rác rưởi. Bây giờ cô đứng trước mặt ta nói gì mà khí xấu, gì mà xui xẻo thì há phải nói mẫu thân cô đem đồ đi huyết thống của gia tộc, hay muốn nói Trưởng Tuệ Nghi ta chính là thứ tai tinh, cô là muốn nói tổ mẫu của mình đem cưới ta về cho trưởng huynh cô là lấy về một cái xui xẻo hay sao? Cô là đang muốn mang tổ mẫu đứng không?

Trình Tư Nhiên bị khí thế và lời của Tuệ Nghi dọa cho xanh mặt. Tuệ Nghi hiện tại lời cả tổ mẫu vào là muốn nói Trình Tư Nhiên vô phép vô thiên dám mắng cả bậc trưởng bối trong nhà, lại nói đến đại phu nhân là muốn gán cho Lâm thị (đại phu nhân- mẫu thân của Trình Tư Nhiên) cái tội mưu hại trưởng tôn của Trình gia, cho dù đó chỉ là một thau máu tươi.

- Ta... ta...-Trình Tư Nhiên chưa bao giờ nghĩ Tuệ Nghi lại có cái can đảm dám đứng trước mặt mình nói như vậy, nàng ta chẳng phải trước đây luôn im lặng nhẫn nhịn hay sao, hôm nay lại có cái thần khí như muốn giết người thế này?

Tiền ma ma không đợi Trình Tư Nhiên tự tránh ra mà ngay lập tức diu Tuệ Nghi đường hoàng tiến lên bước ra khỏi cửa chính.

Trình Tư Nhiên giật đến đứng người, còn chưa kịp phản bác lại thì Tuệ Nghi đã ung dung bước lên xe ngựa chạy đi mất.

Xe ngựa chở Tuệ Nghi lộc cộc chạy theo một con đường mòn dẫn lên núi.

Ngon núi này tên gọi Thương Dương sơn, nằm ở phía sau lưng của Trình phủ. Trên này có một mảnh đất trồng toàn hoa cẩm tú cầu, đó là nghĩa trang gia tộc của Trưởng gia.

Tiền ma ma và Lộ Dao thoáng chốc đã đào được một cái lỗ sâu chừng ba gang tay để Tuệ Nghi đặt chiếc hộp gỗ được gói trong lụa trắng vào đó. Nàng dùng đôi tay trắng ngà nõn nà của mình vốc từng nắm đất lấp lại, vừa làm vừa lầm bầm:

- Nhi tử của ta, con hãy yên nghỉ đi nhé! Sống ở bên kia cho tốt, bên này mẫu thân thay con báo thù, con đừng lo, nhé? Yên nghỉ đi con, yên nghỉ đi con. Thế gian này tàn độc bất nhân lắm, nó không xứng để được chào đón con đến...

Lộ Dao nhìn Tuệ Nghi mà vô cùng thương cảm. Nhớ lúc mới nghe tin bản thân mang thai Tuệ Nghi hạnh phúc bao nhiêu, làm bao nhiêu thứ cho nhi tử, khóa trường mệnh rồi y phục, gắng tay, tiểu hải. Không ngờ bây giờ thành ra như vậy.

Tiền ma ma kéo tay Lộ Dao đi ra chỗ xe ngựa để nhường lại không gian cho Tuệ Nghi. Không nói cũng biết bây giờ nàng đang đau khổ tới mức nào, người mẫu thân nào có thể chịu được cảm giác tự tay chôn con mình xuống đất?

Sau khi đắp cái lỗ nhỏ thành một nắm đất hơi vụn lên, Tuệ Nghi bèn đi tìm thật nhiều sỏi trắng quanh khu mộ đó xếp thành một cái tháp nhỏ trên đó. Đơn giản như vậy nhưng con của nàng ít ra cũng có chỗ yên nghỉ rồi, không phải lang thang trên đường như những oan hồn.

Tiền ma ma và Lộ Dao đứng cạnh xe ngựa đợi Tuệ Nghi. Khi nàng từ trên nghĩa trang đi xuống thì khuôn mặt tột cùng đau khổ, nước mắt vẫn còn giàn giụa chảy ra khiến cả Tiền ma ma và Lộ Dao càng lo lắng không biết nói gì, chỉ lặng thinh diu nàng lên xe rồi đánh ngựa chạy đi.

- Tiểu thư, chúng ta về phủ đúng không? -Gã phu mã ngồi phía trước hỏi nàng.

- Không, chúng ta đến Bất Lam tự.-Tuệ Nghi nhỏ giọng trả lời. Nàng phải đến đó để cầu siêu cho nhi tử của nàng, cho nó mau chóng đi đầu thai ở một nơi tốt đẹp hơn, hưởng cuộc sống tốt đẹp nhất mà nó đáng được hưởng.

Lúc Tuệ Nghi trở về Trình phủ thì mặt trời đã bắt đầu xuống núi, xa xa phía chân trời hiện lên một dải vệt màu đỏ như lửa đang rực cháy, cảnh vật vì thế cũng có phần thê lương vô cùng.

Nàng vừa chân phải đặt qua cửa viện bên tai đã nghe tiếng lanh lảnh của Trình Tư Nhiên truyền tới:

- Trưởng tẩu thật là nhả hứng nha, xuất môn đi đến tận bây giờ mới hỏi phủ. Muội còn chẳng nhìn ra tẩu vừa mới sảy thai nữa đó!

Nỗi đau mất con vẫn còn ám i trong lòng Tuệ Nghi chưa dứt, lời của Trình Tư Nhiên hiện tại như khoét sâu vào vết thương còn đang chảy máu của nàng. Tuệ Nghi vô thức nắm chặt bàn tay như cố kìm nén không quan tâm đến lời của Trình Tư Nhiên, nhanh chóng bước chân vào trong viện của mình.

Trình Tư Nhiên thấy Tuệ Nghi không đoái hoài gì tới mình thì tức càng thêm tức. Khi này ở chỗ sân lớn Trình Tư Nhiên bị nàng làm cho mất hết mặt mũi với các tiểu thư khác còn chưa nói, bây giờ lại tỏ vẻ vô tâm đến mình, lòng thầm mắng Tuệ Nghi vạn vạn lần.

- Muội đang nói chuyện với tẩu sao tẩu không trả lời?-Trình Tư Nhiên lớn tiếng nói.

Giọng của nàng ta vang đến trong viện trong của Tuệ Nghi nên nàng không thể vô như không nghe được, đành quay mặt ra nhìn Trình Tư Nhiên.

Trình Tư Nhiên thấy Tuệ Nghi quay lại nhìn mình thì đắc ý, hất hàm nói:

- Trưởng tẩu a, khi này mẫu thân đã nghe tin tẩu làm trái lời người dám từ cửa lớn bước ra nên vô cùng tức giận. Muội muốn tốt cho tẩu nên mới đến đây khuyên tẩu một câu...-Nàng ta đề thấp thanh âm của mình xuống, hai bước tiến lại trước mặt Tuệ Nghi, cười một cái ngoan độc.-... khôn hồn thì đến viện của mẫu thân nhận tội, bằng không thì tẩu khó sống đó.

"Chát."

Trình Tư Nhiên vừa dứt lời thì Tiền ma ma đã vung tay giáng một cái tát xuống mặt nàng ta. Vốn có dáng người hơi mảnh khảnh mà cái tát của Tiền ma ma lại dùng lực rất lớn nên Trình Tư Nhiên té nhào ngay dưới chân Tuệ Nghi.

- Người dám...-Trình Tư Nhiên ngẩng phắt đầu dậy, ánh mắt bội phần như muốn giết người hẳn học nhìn Tiền ma ma và Tuệ Nghi đang ung dung đứng.

Nha hoàn Lại Nô đi theo Trình Tư Nhiên lượn quanh diu nàng ta dậy, phui phui bụi đất dính trên y phục chủ tử.

Mặt Trình Tư Nhiên hiển nhiên hiện lên một vết đỏ hình năm dấu tay của Tiền ma ma, đau một cách rất gay gắt, nàng ta vừa chạm đến liền tê rần cả lên.

- Tường Tuệ Nghi, người dám để nó bọc của mình đánh ta sao? - Trình Tư Nhiên bội phần tức giận la làng gọi cả họ tên của Tuệ Nghi ra, lại đưa tay chỉ thẳng mặt nàng, bộ dạng như một con lợn cái bị chọc tiết. Nàng ta lớn chừng tuổi này nhưng chưa từng bị ai khinh dễ như vậy, còn bị đánh. Ngay cả phụ mẫu cũng chưa từng động thủ với mình, Tường Tuệ Nghi xem chừng hôm nay là tận số mới dám ra tay trên người nàng như vậy!

Lần này không đợi Tiền ma ma ra tay nữa mà Tuệ Nghi trực tiếp bước lên tát thẳng vào mặt Trình Tư Nhiên. Vết tát của Tiền ma ma còn chưa kịp nguôi * thì đã nhận ngay một cái nữa của Tuệ Nghi lên cùng chỗ, Trình Tư Nhiên nhất thời mất cảm giác trên mặt, lao đảo như chực té, may mà có Lại Nô đứng bên cạnh níu lại.

Tuệ Nghi sau khi động thủ xong thì có phần hả dạ. Từ khi nàng đặt chân vào Trình phủ này chịu không ít ám ức mà lại chẳng có chỗ để phát tiết, bây giờ có mặt của Trình Tư Nhiên vừa mềm vừa trắng, thú thật là đánh rất đã!

- Trình Tư Nhiên, hôm nay trường tẩu tát muối hai cái, muối hầy về mà suy ngẫm vì sao lại bị tát, sau khi ngẫm xong rồi thì hãy đi tố cáo với mẫu thân của muội. Nhưng mà tẩu khuyên muội, cẩn thận một chút, đừng để tự và vào mặt mình lần nữa. - Lời của Tuệ Nghi nhẹ như gió thổi nhưng ánh mắt lại vô cùng hiểm độc nhìn Trình Tư Nhiên. Ngay lúc này đây trong người nàng còn phần hưng phấn do vừa động thủ, phải kiềm chế lắm mới không lập tức lao lên tát vào mặt Trình Tư Nhiên vài chục cái cho bỏ tức.

Tuệ Nghi nói rồi bình thân quay lưng, ung dung bước vào trong viện rồi sai nha hoàn đóng sập cửa lại.

Trình Tư Nhiên còn định bước đến gây chuyện với Tuệ Nghi thì cánh cửa gỗ sập ngay trước mặt, cách sống mũi nàng một đốt ngón tay.

- nguôi: sau khi tát xong thì sẽ cảm thấy da mặt có hơi âm ẩm. "Chưa kịp nguôi" tức là vết tát vẫn còn mới, còn đang đau.

Bạn đang đọc truyện *Tường Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lộ Dao giúp Tuệ Nghi tắm rửa thay y phục xong thì dọn bữa tối lên cho nàng dùng.

Mặc dù trong phủ có nhà bếp lớn nhưng vì khẩu vị của nàng trước nay đều ăn rất nhạt, chủ yếu là những món thanh đạm nên không nấu trực tiếp trong bếp lớn mà Tiền ma ma nhận nguyên liệu từ bếp lớn rồi sai nha hoàn nấu bằng bếp nhỏ trong viện của mình để hợp khẩu vị của nàng.

Tuệ Nghi mới sảy thai nên càng phải chú ý ăn những món bổ dưỡng cho mau lại sức, Tiền ma ma bèn nấu cho nàng những món bổ dưỡng mà dễ ăn như cháo tùy gà, canh thập cẩm, cháo bào ngư,... một bàn toàn những món thực vô cùng tốt.

Tiền ma ma vừa quản đám nha hoàn bưng đồ ăn lên vừa nói với Tuệ Nghi:

- Tiểu thư người ăn nhiều vào một chút, lúc người hôn mê nằm trên giường chẳng có gì cho vào bụng nên bây giờ phải ăn bù. Lão nương nấu bao nhiêu người cũng ăn bằng hết vào biết chưa hả?

Tuệ Nghi nghe ma ma nói vậy thì mỉm cười một cái thoải mái, gạt mạnh đầu đồng ý. Tiền ma ma là nhũ mẫu của nàng, từ khi nàng còn nhỏ đã biết chạy theo bám đuôi váy bà ấy nên trong lòng luôn xem người này như mẹ, mà Tiền ma ma cũng yêu thương Tuệ Nghi như nữ nhi của mình, luôn bao bọc chở che cho nàng giống như bậc phụ mẫu. Lúc nàng mới đến Trình gia chịu bao ủy khuất cũng là Tiền ma ma giáo huấn đám nha đầu ở viện của Lâm thị và tiểu cô không cho chúng làm loạn đến nàng, chỉ bực nàng khi ấy nhu nhược yếu đuối chuyện gì cũng nhẫn nhịn khiến cho Tiền ma ma và Lộ Dao bên cạnh bao phen bị Lâm thị và Trình Tư Nhiên gây khó dễ. Nhưng giờ thì hết rồi, Tường Tuệ Nghi nàng bây giờ không còn cái chuyện "nhu nhược yếu đuối chuyện gì cũng nhẫn nhịn cho qua" nữa, nàng bây giờ chắc chắn không còn dễ bị khi dễ như vậy!

Sau khi nàng dùng bữa tối xong thì nha hoàn A Dư bên cạnh Lâm thị đến tìm nàng, nói là đại phu nhân kia muốn Tuệ Nghi qua viện uống trà, thỉnh nàng đến đó.

Trời càng tối thì khí càng lạnh, hơn nữa cơ thể Tuệ Nghi vẫn còn yếu nên sau khi khoác lên người nàng một tấm khăn choàng bằng vải gấm Lộ Dao mới yên tâm đưa nàng đến Mộc Lương viện.

Lâm thị vận y phục tím, tóc làm kiểu điệu mã kế có cài trâm vàng đính ngọc trai, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ nhưng lại có phần rất đậm nhìn lại hơi diêm dúa đang ngồi trên ghế gỗ sâu trong phòng, bàn tay nhàn nhã cầm tách trà lên nhấp tấc khen hết màu sắc đến mùi vị, vui vẻ trò chuyện với Trình Tư Nhiên.

Tuệ Nghi từ ngoài cửa dáng vẻ diêm tính ung dung tiến vào.

Nàng dừng lại ngay phía đối diện với Trình Tư Nhiên đang ngồi, ánh mắt khuôn mặt không biểu tình chút cảm xúc gì, nhẹ nhàng nhún người một cái, nói:

- Gặp qua đại phu nhân.

Lâm thị nhìn nàng như dò xét từ trên xuống dưới. Khi này Trình Tư Nhiên có nói với Tuệ Nghi từ khi tỉnh lại thái độ có phần hơi kì lạ, ánh mắt lạnh lẽo vô tình làm nữ nhi mình có phần hơi e dè. Lâm thị khi này không tin, Tường Tuệ Nghi tính tình đó giờ luôn nhu nhược hiền lành như tượng gỗ, làm gì lại có chuyện đó? Tuy nhiên bây giờ Tuệ Nghi đứng trước mặt thị mới thấy, nữ tử trước mặt sắc mặt trắng bạch, môi tô màu nâu đất, lông mày mảnh một đường hơi cong phần đuôi, ánh mắt thâm trầm làm người đối diện không nhìn rõ được rốt cuộc đang nghĩ điều gì, vì vậy khiến người ta có vẻ vừa xa cách, vừa bất an nhưng lại toát lên vẻ đẹp kinh người, thần khí thì lạnh nhạt.

Lâm thị không kêu Tuệ Nghi ngồi ngay mà chỉ cho đứng thẳng lên, sau đó mới mỉm cười hiền hậu nói:

- Tuệ Nghi à, khi này ta nghe Tư Nhiên nói khi chiều con có xuất phủ. Con vừa mới tỉnh lại liền muốn đi đâu vậy?

Tuệ Nghi đương nhiên không thể nói bản thân đi làm mộ phần cho nhi tử của mình, nói vậy chẳng khác nào cho Lâm thị và Trình Tư Nhiên khinh thường cười vào mặt nàng, chẳng khác nào nói bọn họ đã thắng cả.

Tuệ Nghi vẫn giữ yên nét mặt, nói:

- Tuệ Nghi cũng chỉ là đi đến Bất Lam tự một lát.

Lâm thị nghe vậy thì có vẻ không tin, bèn hỏi lại:

- Con đến nơi đó làm gì vậy? Mới khỏe lại phải dưỡng sức, sao lại đi lung tung như thế?

Nàng lúc này mới ngược thẳng mặt lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm thị như muốn xuyên thấu cả bà ta. Nói nàng phải dưỡng sức, vậy đêm hôm thế này cũng bắt nàng phải đến nơi này gặp mặt uống trà? Rốt cuộc là trà quý cỡ nào hay người quý cỡ nào?

Lâm thị bị nàng nhìn chòng chọc vào đến nỗi vừa sợ lại vừa khó chịu liền tìm cách né tránh, lúc này nàng mới lên tiếng:

- Tuệ Nghi nghĩ nguyên nhân mình say thai có lẽ là do tích nghiệp quá nặng nên muốn đến Bát Lam tự nhờ thầy giải nghiệp.

- Ô, vậy sao? Vậy thầy nói thế nào? Nghiệp của con có giải được không? - Lâm thị cười cười trả lời nàng, ánh mắt lúc này mới đỡ lúng túng hơn.

- Thầy bảo nghiệp không phải trên người con mà là ở trong Trình phủ. - Tuệ Nghi cười nhẹ một cái, liếc qua Trình Tư Nhiên. - Nói trắng ra là nghiệp khí trong nơi này quá nặng nên mới khiến con say thai.

Lâm thị lúc này đương nhiên hiểu nàng đang ám chỉ ai. Hôm đó trên bàn tiệc mừng thọ của lão thái thái có bánh đào nhân là do Lâm thị cố tình sai người chuẩn bị lấy lý do là lão thái thái bà rất thích ăn. Sau đó lại âm mưu với Trình Tư Nhiên dụ Tuệ Nghi ăn vào. Thoạt đầu hai người đều nghĩ cần phải tốn chút tâm tư thì kế hoạch mới thành công, ai ngờ Tuệ Nghi dễ dàng bị lừa như vậy, trực tiếp ăn bánh đào vào, kết quả là say thai.

Sau khi nói xong Tuệ Nghi không đợi Lâm thị cho phép gì nữa, quay người bước lại chiếc ghế gỗ đối diện với Trình Tư Nhiên ung dung ngồi xuống.

Lâm thị mặt mày thoát hơi cứng lại nhưng sau đó cũng nhanh chóng lấy lại nét cười, nói:

- Vậy thì hôm nào phải mời thầy đến phủ cúng giải nghiệp rồi. Phủ chúng ta là phủ của thương gia rất chú trọng những chuyện phong thủy hay vận khí, không thể để bị tích nghiệp được. - Thị nói rồi liếc sang Trình Tư Nhiên thờ ơ nhếch nhếch rồi cười cười.

Không khí trong phòng từ khi Tuệ Nghi bước vào luôn có cảm giác như bị cô đặc, Trình Tư Nhiên nghe mẫu thân nói vậy thì cảm thấy dễ thở hơn rất nhiều, bèn nâng chén trà lên cười nói:

- Phải a, mẫu thân nói phải. Đợi ba ngày nữa là tết Đoan Ngọ trường huynh trở về, khi đó chúng ta liền mời thầy đến cúng giải nghiệp cho phủ a.

Tuệ Nghi khẽ nhếch môi cười, với Trình Tư Nhiên này chỉ có diễn trò lấy lòng người là giỏi. Nhìn nàng ta hiện tại ai lại nghĩ người ban chiều gây sự với nàng ở cửa lớn và trước Dương Liễu viện là cùng một người chứ?

Mà khi này, Trình Tư Nhiên nói Trình Tư Thành ba ngày nữa sẽ trở về để chuẩn bị cho tết Đoan Ngọ sao? Thảo nào Lâm thị và Trình Tư Nhiên mặt mày có vẻ vui thích như vậy, chắc là vui vì sắp được vui thêm y phục và trang sức mới từ hân đây.

Lần nào Trình Tư Thành trở về nàng ta cũng bám riết lấy hân nịnh nọt, hầu chuyện làm hân vui vẻ rồi lại xin xỏ hân mấy thứ trang sức, y phục, mỹ phẩm. Chỉ trách hân mặc dù không thích nhưng cũng không tỏ rõ thái độ với muội muội mình, cái gì nàng ta thích vẫn đều cho. Còn nhớ có lần Trình Tư Thành đi phía Bắc trở về mang cho Tuệ Nghi một tấm áo choàng bằng lông rất đẹp. Trình Tư Nhiên thấy vậy thì ghen tỵ với nàng, liền mặt nặng mày nhẹ với Trình Tư Thành cho đến khi được tặng một cái giống hệt của Tuệ Nghi mới thôi. Chỉ sợ lần này Trình Tư Nhiên cũng nhát nhát đòi được một món quà giống hệt nàng hoặc đẹp hơn nàng thì mới hài lòng.

Sắp tới tết Đoan Ngọ nên mọi việc trong phủ cũng vì vậy mà bận rộn hơn nhiều. Tuệ Nghi vì vừa mới khỏi bệnh nên lão thái thái lệnh không cho nàng phải nhọc sức, mỗi ngày cứ đến Thọ An viện của bà thỉnh an rồi ở lại hầu chuyện.

Trình lão thái thái khi trẻ có quan hệ rất tốt với tổ mẫu của Tuệ Nghi ở Tương phủ nên sau này mới có chuyện hứa hôn của nàng với Trình Tư Thành rồi có hôn sự hiện tại. Lão thái thái vốn rất thích nữ nhi nhưng trời khiến chỉ sinh được một đích tử là phụ thân của Trình Tư Thành, đến lúc phụ thân hân thành thân lại chỉ có một mình hân là chính thể sinh ra, tuyệt nhiên không có thêm nữ nhi nào khiến bà có đôi phần buồn bực. Năm nào đó bà đến Tương phủ dự yến liên đề mắt thấy Tuệ Nghi nhỏ tuổi mà lại lanh lợi đáng yêu nên mới yêu thích, đến lúc nàng lớn liền nghĩ ý với Tương lão phu nhân gả nàng đến Trình phủ này.

Hiện tại Trình lão thái thái còn yêu quý Tuệ Nghi hơn cháu ruột mình là Trình Tư Nhiên, có cái gì vui đều kể nàng nghe, cái gì tốt liền sai người mang đến cho nàng. Lúc nghe tin Tuệ Nghi mang thai bản thân bà cũng vui sướng biết bao nhiêu, ngày ngày đều niệm Phật cầu bình an cho hai người, chỉ tiếc đứa trẻ yếu mệnh như vậy.

Lão thái thái nhìn Tuệ Nghi từ khi xuống giường thì sắc mặt luôn trắng bệch không có khí sắc, cả người thì gầy gộc hốc hác vô cùng đau lòng.

- Nghi nhi à, con đó, phải biết chăm sóc bản thân mình cho tốt biết chưa hả? Đợi qua mấy ngày Thành nhi trở về con với nó liền nhọc sức (này là nói chuyện ấy ấy đó mọi người) một chút, cố gắng lấy lại tinh thần sức lực để sinh cho ta một nội chất tử, đừng có ốm yếu như thế này nữa. -Lão thái thái vừa uống trà vừa giáo huấn Tuệ Nghi một cái. Bà chính là thương cho đứa tôn tửc này, cái gì cũng quá hiền lành nhẫn nhịn để cho Lâm thị và Trình Tư Nhiên kia dễ đầu cười cồ. Chuyện nàng say thai bà mười phần cũng biết được chín nguyên nhân là do đâu. Nhưng biết làm sao được, Trình Tư Nhiên sau đó cũng đến viện mình dập đầu xin lỗi vì cái tội vô ý đó, mà bản thân bà cũng đã phạt nàng ta phải tu tâm dưỡng đức ở trong phòng chép kinh Phật rồi, chỉ tội cho tôn tửc mình vì vậy mà chịu quá nhiều委屈 ức đi.

- Tổ mẫu, Tuệ Nghi nhất định cố gắng mà. Nhưng chẳng phải bây giờ Tuệ Nghi cũng đang ở bên cạnh người trò chuyện vui vẻ hay sao, người làm gì lại sợ buồn nữa chứ. -Nàng nhẹ nhàng cười nói. Lão thái thái này luôn rất yêu thương nàng như cháu ruột, thái độ đối với nàng so với Trình Tư Nhiên liền mềm mỏng yêu quý hơn nhiều. Cũng vì chuyện này mà nàng từng rất nghi hoặc bà, bây giờ ngẫm lại đúng thật khi đó bản thân đã quá đa nghi đi. Trình Tư Nhiên vốn là con của kẻ thất nên trong mắt lão thái thái liền chẳng bằng một cái thứ nữ tôn, bị bà lạnh nhạt cũng dễ hiểu vì bà vốn chẳng ưa Lâm thị tính tình điêu ngoa giả dối, khẩu Phật tâm xà.

- Qua mấy ngày nữa Thành nhi trở về rồi, ta nhất định phải nói nó biết chuyện ảm ức mà con vừa phải trải qua để nó răn dạy cái thứ muội đó. Quả thật cái phủ này mãi rồi tôn tử trên dưới gì cả, một cái kẻ thất thứ nữ mà dám lộng quyền như vậy. -Lão thái thái không nén được con tức khi nghĩ đến "trò tốt" của Lâm thị và Trình Tư Nhiên trong tiệc mừng thọ của mình. Bất quá Lâm thị cũng chỉ là kẻ thất mà thôi. Năm đó mẫu thân của Trình Tư Thành bạc mệnh chết trẻ nên nhị di nương trong phủ là Lâm thị mới được nâng lên làm kẻ thất để quán xuyến nội trạch, lại chẳng ngờ bản thân thị thật sự tin rằng mình là nguyên phối được chính thức lấy về nên ngang nhiên tung hoành, dung túng cho nữ nhi mình làm bao nhiêu việc. Còn phụ thân của Trình Tư Thành thì luôn bệnh tật ốm yếu nên chẳng quản được Lâm thị, bây giờ trong phủ thành ra đều là tâm phúc của thị.

- Đợi sau tết Đoan Ngọ ta sẽ chủ trì họp gia đình, đến khi đó ta để con nắm vị trí chủ mẫu trong nhà. -Lão thái thái hướng qua Tuệ Nghi nói chắc như đinh đóng cột. Bây giờ bản thân bà cũng được xem là già cả rồi, nếu tranh vị trí này với Lâm thị thì không khéo làm trò đùa cho người ngoài cười vào, vậy chẳng bàn giao cho tôn tửc của mình làm thì chẳng ai nói gì được.

Tuệ Nghi nghe lão thái thái nói vậy liền lắc đầu nói ngay:

- Tổ mẫu, vị trí đó nên để cho đại phu nhân giữ sẽ ổn thỏa hơn nhiều. Đại phu nhân tính ra cũng là bậc trưởng bối thông hiểu nhiều thứ thì mới quán xuyến được nội trạch, chứ như Tuệ Nghi một cái thiếu phu nhân hai mươi hai tuổi thì làm được gì?

- Ai đó đứa trẻ này, người là đang chê cái bộ xương già ta đây lắm cảm không biết suy nghĩ nên mới hăm hồ để cử cho người vị trí đó đúng không? Còn nữa nhé, đừng gọi thị là đại phu nhân không chừng thị thật sự tin rằng mình là đại phu nhân thật kia. Cùng lắm chỉ là một cái thiệp thất không lên nổi mặt bàn. -Lão thái thái làm bộ tức giận nói với nàng.

- Tôn tửc không dám nghĩ người như vậy, chỉ là... -Tuệ Nghi ấp úng trả lời. Nhưng nàng chỉ là một chút cũng không ham mê cái vị trí đó. Mà cho dù nàng có được vị trí đó thì cũng là chính mệnh Lâm thị thất ra nói muốn dâng cho nàng, là chính nàng phải khiến Lâm thị cam tâm tình nguyện từ bỏ cái vị trí chủ mẫu trong nhà này.

- Thôi không nói nữa. -Lão thái thái lập tức bẻ gãy lời nàng. -Theo ta, theo ta ra vườn đi dạo đi. -Lão thái thái liền chống cây quai trượng đứng dậy rồi kéo tay Tuệ Nghi bước đi.

Phải nói gọi là lão thái thái nhưng bà năm nay cũng mới hơn sáu mươi tuổi. Nguyên nhân là do thân y phục màu nâu sẫm, lại có trên đầu tóc vấn cao cài bằng trăm gỗ còn luôn mang quai trượng

bên người nên mới khiến người ta nghĩ lão thái thái này rất già nhưng thật ra bà còn rất khỏe mạnh minh mẫn, nhiều chuyện vô cùng thông suốt.

Vườn hoa trong Trình phủ là do một tay lão thái thái và Lý ma ma bên cạnh bà chăm bón nên vô cùng tươi tốt. Hiện tại đang độ khoe sắc nên cảnh vật trong phủ cũng vì vậy mà được mấy bông hoa điểm thêm cho thêm sức sống và màu sắc.

- Mấy bông hoa này thật đẹp quá a.-Lão thái thái một tay chống quai trượng một tay vui vẻ lướt qua mấy bông hoa tươi cười nói, nhìn bà hiện tại thần thái cứ như một vị cô nương vậy.

- Hoa trong vườn được đích tay tổ mẫu và Lý ma ma chăm sóc đương nhiên phải tươi tốt rồi.-Tuệ Nghi thấy tâm trạng lão thái thái đang tốt nên cũng phụ họa theo.

Hai người đang vui vẻ thưởng hoa thì nghe sau lưng có tiếng nói, quay người lại thì mới thấy là tam di nương cùng Trình Tư Mỹ cũng đang đi dạo trong vườn.

Tam di nương hôm nay mặc một trang y phục màu hồng cánh sen, đầu vấn ô man kê cài trâm vàng đính ngọc phi thủy, khuôn mặt cũng được trang điểm cầu kỳ không kém Lâm thị tối hôm trước là bao nhiêu, khuyên tai cũng thủy chung bằng ngọc phi thủy, trên cổ còn đeo một dây chuyền ba vòng nhìn vào khiến chẳng ai nghĩ đây chỉ là một cái di nương trong phủ, ít nhất cũng quyền quý hơn cả Lâm thị ăn vận thường ngày. Trình Tư Mỹ thì vận y phục lam, đầu chỉ đơn giản vấn tóc lên rồi cài một cây trâm hồ điệp qua, nhìn so với tam di nương thì quả thực là một trời một vực khác nhau.

Tam di nương cùng Trình Tư Mỹ tiến lên nhún người thỉnh an với lão thái thái và Tuệ Nghi:

- Cấp lão thái thái thỉnh an, gặp qua thiếu phu nhân.

- Ừm.-Lão thái thái lạnh nhạt đáp cho có lệ. Vốn bà đã chẳng ưa đám di nương trong viện của con mình, ai ai cũng mặt trát một tầng phấn từ một khuôn đút ra lại chẳng biết quy củ, kia tam di nương là đang đeo vàng đeo bạc lên người cho ai xem?

Tuệ Nghi thì vốn không có ác ý trên người tam di nương và Trình Tư Mỹ giống lão thái thái nên cũng cười một cái như đáp lễ rồi thôi.

Trình Tư Mỹ nhìn thấy lão thái thái và cả thiếu phu nhân đều có vẻ không chào đón mình và mẫu thân thì có phần không vui vẻ lắm, bèn làm bộ quay sang tam di nương nhỏ giọng nói:

- Mẫu thân a, sao tổ mẫu lại không thương Tư Mỹ? Tư Mỹ rõ ràng đã hành lễ rồi mà người vẫn xem như không để tâm a?

Tam di nương nghe nữ nhi nói vậy thì mới vạn lòng đau xót. Trình Tư Nghi và nữ nhi mình đều là thứ nữ trong nhà mà Tư Nghi vì là con kế thất nên rất được đám nha hoàn ma ma trong phủ tôn trọng, còn Tư Mỹ thì chỉ được coi là một cái thứ nữ thấp kém ngay cả phụ thân hay lão thái thái cũng không đem đoái hoài nên đương nhiên luôn bị bọn nô bộc khinh miệt, địa vị cũng bị xem thường đi.

Lão thái thái đang rất có nhã hứng đi dạo thưởng hoa mà nghe Trình Tư Mỹ nói vậy liền hệt hứng ngay, giọng bà lạnh nhạt nói:

- Kia nếu như thấy được người ta không muốn nhìn mình thì biết đường mà đi cho khuất mắt, còn đứng ra đó làm bộ làm tịch cho ai xem?

Lão thái thái dứt lời thì Trình Tư Mỹ liền rung rung nước mắt rồi nín lấy gấu váy của tam di nương, bắt đầu sụt sịt khóc:

- Mẫu thân a, hu...hu...hu... tổ mẫu không thương Tư Mỹ a, không thương a.-Tư Mỹ khóc rất có quy tắc, lúc đầu thì chỉ sụt sịt rơi nước mắt, sau mới phát ra tiếng nhỏ rồi mới từ từ khóc lớn lên.

Lão thái thái thấy vậy thì thực chán nản, liền nói:

- Cảm phiền lại, có gì mà khóc?

Tuệ Nghi đứng ngoài vốn không định nói vào vì tam di nương cũng không phải quen thuộc gì năng nhưng hiện tại thấy tình hình có vẻ căng thẳng mới đứng bên khuyên lão thái thái:

- Tổ mẫu, người đừng giận cho một thân. Tư Mỹ còn nhỏ nên không hiểu chuyện, người chớ vì vậy mà tức giận một đứa trẻ, nhen.-Nàng vừa nói vừa đưa tay vuốt vuốt lưng bà như để bà thoải mái hơn.

Tam di nương nghe Tuệ Nghi nói vậy liền gật gật đầu, một tay vỗ vỗ đầu Tư Mỹ rồi hướng lão thái thái nói:

- Đúng vậy mẫu thân a, Tư Mỹ còn nhỏ không hiểu chuyện, người đừng giận nó hại thân.

Lão thái thái vốn nghe Tuệ Nghi khuyên thì đã định bỏ qua, nhưng lời tam di nương vừa nói lại như đổ thêm dầu vào lửa sắp tắt, bà liền không kim được mà nói lên:

- Nó còn nhỏ không hiểu chuyện, vậy người thì sao? Một cái thứ thiếp trong nhà mà dám để nó gọi mình là mẫu thân, lại còn đeo một mớ cái gì trên người kia, sợ người ta không biết người là cái di nương trong phủ sao? Hầm hồ!-Lão thái thái nói rồi không đợi Tuệ Nghi dịu mà trực tiếp chống quai trượng phát tay áo bỏ đi.

Lý ma ma thấy lão thái thái tự đi thì liền cúi người một cái với Tuệ Nghi rồi chạy theo, thủy chung chẳng để ý đến tam di nương và Trình Tư Mỹ đứng một bên.

Trong vườn lúc này chỉ còn lại Tuệ Nghi, tam di nương và Trình Tư Mỹ đang sụt sịt khóc. Mấy nha hoàn của hai người đứng ở ngoài toang định vào nhưng thấy không khí có vẻ không tốt lắm thì cứ ngập ngừng, cuối cùng chỉ có nha hoàn Lộ Dao của Tuệ Nghi bước đến kể bên nàng.

Tuệ Nghi biết chỗ này không nên lưu lại lâu, bèn nhìn qua tam di nương nói:

- Tam di nương nên giáo huấn nữ nhi cho tốt bằng không sau này tổ mẫu thực sẽ không để tâm đến nó nữa, đến chừng ấy thì khó lay chuyển người.-Nàng nói rồi quay người định để Lộ Dao dịu về viện.

- Thiếu phu nhân xin dừng bước.-Tam di nương thấy nàng định đi thì gọi với lại.

Tam di nương dẫn Trình Tư Mỹ cùng tiến lại trước mặt nàng, cúi người một cái rồi nói:

- Đa tạ thiếu phu nhân khi này ra tay nói giúp thiếp. Tư Mỹ nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên làm tổ mẫu phát lòng, người bên cạnh tổ mẫu thường xuyên xin hãy nói giúp thiếp với nó vài câu được không?

Tuệ Nghi nhìn tam di nương một cái rồi thở dài, về mặt nàng làm cũng ra vẻ khó khăn rồi nói:

- Tính tình lão thái thái thế nào di nương cũng biết. Mặc dù hiện tại ta thường xuyên bên cạnh người nhưng cũng chưa chắc đã nói gì được. Chẳng bằng di nương dồn sức nuôi dạy nữ nhi mình cho tốt để tổ mẫu thấy được tâm ý của người với Trình phủ này.-Nàng nói rồi gật nhẹ đầu một cái, không đợi tam di nương kịp trả lời liền xoay người bước đi.

Tam di nương nhìn theo bóng Tuệ Nghi rồi đi thì không khỏi khinh thường, thở hắt ra một cái thầm nghĩ:" Ai trong phủ chẳng biết lão thái thái vốn coi thường thiếp thất cơ chứ? Ngay cả con của chúng ta sinh ra cũng bị xem như không khí, lại chẳng bằng một cái tôn tức chẳng có máu mủ ruột rà gì như người? Nhờ người nói giúp vài câu cũng bày đặt làm bộ thanh cao cho ai xem?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Tuệ Nghi trên đường trở về viện đến Mộc Lương viện của Lâm thị thì nghe tiếng của Trình Tư Nhiên đang mắng người rất gay gắt vang vọng:

- Đồ nha đầu đần độn này, có biết vài lụa đề may y phục cho bản tiểu thư đất như thế nào không hả? Người dám làm đồ nước lên như vậy, xem hôm nay ta giáo huấn thứ ngu đần người thế nào!-Trình Tư Nhiên dứt lời thì quay sang đám nha hoàn ma ma đang đứng đằng sau mình ra lệnh.-Mau lôi con nô tỳ này ra đánh 50 trượng cho ta, để nó nhớ lần sau đi đứng cẩn thận như thế nào.

Đám nha hoàn ma ma nghe lệnh lập tức bước tới giằng lấy nha hoàn đang khổ sở quỳ dưới đất kia xềnh xệch lôi đi. Nàng ta vô cùng thảm hại vừa bị kéo lê vừa khóc lóc:" Tiểu thư tha mạng, tiểu thư tha mạng." Tiếng của nàng ta cứ thế nhỏ dần rồi chìm chìm trong tiếng trượng quất xuống.

- Trình Tư Nhiên này đúng thật là không có tính người. Năm mươi trượng kia đánh xuống chỉ sợ nha hoàn đó không sống nổi.-Lộ Dao không khỏi rùng mình khi thấy cảnh vừa rồi nên cảm thán với Tuệ Nghi. Bản thân nàng phải may mắn thế nào mới gặp một chủ tử tốt như tiểu thư. Những người chủ tử khác lúc tức giận thì cái gì cũng không từ, sẵn sàng mang cả nha hoàn cận thân ra để phát tiết mà nàng đi bên cạnh Tuệ Nghi bao năm chưa từng thấy tiểu thư đánh ai, cái tát hôm qua với Trình Tư Nhiên thực là lần đầu tiên nàng động thủ.

Tuệ Nghi nghe Lộ Dao nói vậy chỉ cười nhẹ một cái rồi nói:

- Đành chịu. Sinh ra là nha hoàn thì đã định sẵn cuộc sống phải nhìn sắc mặt người khác, sinh tử của mình từ khi bán thân thì đã không còn thuộc về mình quyết định nữa.-Nàng nói rồi tiếp tục bước tới, Mộc Lương viện này một khắc nàng cũng không muốn lưu lại.

Tiền ma ma và mấy nha hoàn trong viện của nàng cũng bị Lâm thị thu qua để chuẩn bị cho tết Đoan Ngọ nên Dương Liễu viện của Tuệ Nghi nhất thời rất vắng lặng. Lộ Dao bèn lau sơ cái xích đu gỗ ngoài mái hiên rồi đưa Tuệ Nghi sang đó hóng mát, còn cẩn thận chuẩn bị thêm một ấm Mao Tiêm để nàng thưởng thức.

Ngồi được một lúc thì Tiền ma ma dẫn theo đám nha hoàn trong viện của nàng trở về. Lúc đó Tuệ Nghi đang uể oải ngồi trên xích đu nhìn đám hoa mười giờ rạo rạ khoe sắc, Tiền ma ma thấy vậy liền bước tới giọng nửa thật nửa đùa trêu nàng:

- Cái nha đầu này, chiều nay phu quân trở về mà sao không lo sửa soạn gì cả, lại có thời gian ngồi đây uống trà thưởng hoa?

- Ma ma, ta chỉ là muốn thư giãn một lúc. Chiều nay Trình Tư Thành trở về liền phải vào phép tắc quy củ cả rồi.-Tuệ Nghi nghiêng nghiêng đầu làm bộ lơ đãng nói.

- Tiểu thư người ý tứ chứ.-Tiền ma ma liền bước tới nghiêm mặt giáo huấn nàng.-Tục danh của phu quân là để người tùy ý gọi ra sao?

- Làm sao nào? Trong viện này đều là người của ta cả.-Tuệ Nghi cười bông đùa nói. Toàn bộ nha hoàn trong Dương Liễu viện đều là nha hoàn hồi môn do chính tay trưởng tẩu Vương Ly Băng của Tuệ Nghi lựa chọn cho nàng. Người của trưởng tẩu đương nhiên rất biết quy củ.

- Được rồi không nói với người nữa, ta xuống bếp chuẩn bị nấu com đây.-Tiền ma ma biết Tuệ Nghi thỉnh thoảng chỉ là lười nhác một chút nên cũng không muốn giáo huấn nàng làm chi cho mệt bần phất phất tay nói rồi bỏ đi.

Tuệ Nghi nhìn theo bóng của Tiền ma ma khuất sau cửa bếp nhỏ trong viện rồi mới quay sang thề lười nói với Lộ Dao:

- Người xem, Tiền ma ma có phải còn lăm lè hơn mẫu thân ta không?

Lộ Dao mặc dù cũng rất muốn hòa theo Tuệ Nghi nhưng nghĩ đến thỉnh giác của Tiền ma ma rất thỉnh lại còn chỉ cách một căn bếp, nàng sợ lát không chừng còn bị giáo huấn dữ dội hơn Tuệ Nghi ban nãy nên chỉ cười một cái rồi trịnh trọng nói:

- Tiểu thư, ma ma thật là muốn tốt cho người thôi.

Tuệ Nghi cười khẩy một cái, chuyện ma ma muốn tốt cho nàng còn cần phải nói sao? Chỉ là nàng có chút không thích việc ma ma luôn xem nàng một cái thiếu phụ mười chín tuổi thành một tiểu cô nương mười mấy tuổi đầu mà đối xử, nàng không cần phải được che chở như vậy mới sống được.

Khoảng chừng buổi chiều khi Tuệ Nghi vừa ngủ trưa dậy còn đang ở trong phòng vắng tót thì một nha hoàn đến thông báo với nàng, Trình Tư Thành đã trở về.

Lúc Tuệ Nghi cùng Lộ Dao và Tiền ma ma tiến ra ngoài cửa lớn thì đã thấy đông đủ ở đó lão thái thái, Lâm thị, Trình Tư Nhiên cùng Tam di nương và Trình Tư Mỹ đang vây quanh một công tử vận y phục đen tuyền, tóc trên đỉnh đầu được búi cao chừa ra phần dưới còn đang phăng phất bay theo gió, đôi con ngươi đen, sóng mũi cao, cả khuôn mặt và thân hình đẹp như tượng tạc.

Nàng dừng lại ở phía sau cách chừng 5, 6 bước, lặng thinh nghe mọi người đang hồ hởi nói chuyện:

- Đại ca, huynh đi lâu như vậy mới trở về, có đem cái gì về cho Tư Nhiên không?

- Đại ca, Tư Mỹ rất nhớ huynh, huynh có đem về cho Tư Mỹ cây trầm mà huynh từng hứa không?

- ...

Tuệ Nghi chỉ đứng yên một góc không nói, nàng đưa tay sờ lên vùng bụng phẳng lì của mình tự nhủ, nếu đứa bé vẫn còn thì phải chăng bây giờ nàng cũng có thể bước lên rú rít nói chuyện với phu quân mình hay không?

Nàng nhớ mẫu thân từng nói, bất hiếu là một tội lớn mà trong đó, không có con nối dõi là nặng nhất. Nàng hiện tại cảm thấy bản thân vô cùng có lỗi với lão thái thái, với phụ mẫu mình, nàng đã không bảo vệ được cho đứa bé.

Trình Tư Thành bị mọi người trong nhà cứ vây quanh hỏi chuyện đến mệt cả người mà vẫn chưa gặp được người mình muốn gặp, liền hướng sang lão thái thái hỏi:

- Tổ mẫu, nương tử của con đi đâu rồi?

Lúc này mọi người xung quanh mới như choàng tỉnh ra, không khí nhất thời im lặng tột độ, Trình Tư Thành mới để ý phía sau lưng mọi người là hình dáng người đó đang đứng, nàng đang lặng lẽ nhìn hân.

Mọi người liền nhìn theo mắt của Trình Tư Thành ra phía sau lưng thì thấy Tuệ Nghi đang đứng đó, dưới cái nắng chiều nhàn nhạt, khuôn mặt nàng lạnh băng không một cảm xúc.

Lão thái thái liền lên tiếng nói:

- Nghi nhi, còn không mau ra đây đón phu quân mình trở về?

Tuệ Nghi lúc này mới ý thức được việc mình đang làm vô lễ thế nào, bèn một nước hai bước tiến tới, đứng trước mặt hắn, nói ra bốn chữ:

- Tướng công về rồi.

Hắn nhìn nàng một hồi, cũng lặng thinh một lúc, nhưng rồi lại nhẹ nhàng nói:

- Ta có đem về cho nàng loại son tốt nhất của Tam Hương Các đây, nàng có muốn nhìn thử không?

Tam Hương Các là phường bán mỹ phẩm lớn nhất kinh thành. Lần này Trình Tư Thành đi làm ăn ở đó nên mới tìm được cho nàng loại son tốt nhất này, khi đó hắn đã nghĩ nàng thoa lên môi chắc chắn sẽ xinh đẹp kinh người.

Tuệ Nghi nghe vậy liền cười một cái, nói:

- Đa tạ tướng công.

Sau đó nàng mới để ý thấy, phía sau lưng Trình Tư Thành, trong đám nô bộc nha sai đi theo chàng trở về có một vị cô nương mặc y phục bằng vải thô, mái tóc rối tùy tiện vấn lên bằng một cây trâm vàng khảm ngọc rất không thích hợp với bộ dạng đang đứng.

Tuệ Nghi phóng mắt ra phía sau lưng Trình Tư Thành nên hắn cũng quay ra nhìn, nhìn một lần cả hai đều hiểu ngay ý của đối phương.

Trình Tư Thành sau khi tắm rửa thay y phục xong xuôi thì đến phòng tìm nàng, đem cho nàng hộp son tốt nhất đó.

Tuệ Nghi nhìn qua hộp son, kiểu dáng thiết kế rất quý phái sang trọng, sợ là không phải của Tam Hương Các mà là từ nơi khác đem đến.

- Tướng công ra ngoài làm ăn bận trăm công ngàn việc mà vẫn còn nhớ đến thiếp, thiếp thực vô cùng vui mừng.

- Nàng đừng nói vậy, nàng ở nhà còn cực khổ hơn ta nhiều. Sao rồi, có phải tiểu bảo quý lắm đúng không? - Hắn vừa nói vừa đưa tay xoa bụng nàng, nét mặt không giấu nổi hạnh phúc.

Động tác uyển chuyển nhìn ngắm chiếc hộp son của Tuệ Nghi bị lời nói và hành động của hắn làm cho cứng đờ lập tức. Tiếng chiếc hộp son rơi "keng" trên nền nhà khiến nàng mới bừng tỉnh.

- Sao lại bắt cần như vậy? - Trình Tư Thành vừa trách yêu nàng vừa nhặt chiếc hộp lên đặt lên bàn.

Tuệ Nghi nhất thời không biết nói sao cho phải.

Nàng muốn nói với hắn rằng đứa bé mất rồi, lại vừa lo sợ nghĩ tâm trạng tốt của hắn sẽ bị nàng làm hỏng, nếu vì chuyện này mà hắn trở nên thờ ơ với nàng thì sao? Dù gì bị phu quân lạnh nhạt đối xử cũng là một bất hạnh rất lớn với người phụ nữ.

Các ý nghĩ đó cứ như lửa cháy bùa vây lấy nàng, nàng nhất thời im bất, mồ hôi trên trán bắt đầu rịn ra.

Tuệ Nghi gỡ bàn tay vẫn còn đặt trên bụng mình xuống, cố nén đau mà nói từng tiếng:

- Con của ta mất rồi.

Trình Tư Thành ban đầu là ngạc nhiên, sau đó là sững sờ, cuối cùng là bùng bùng nộ khí nhìn nàng.

- Sao lại mất? - Hắn cũng gần từng tiếng hỏi nàng. Một tháng trước khi hắn đang ở kinh thành đã nghe người truyền tin đến nói nàng đã mang thai rồi, dùng một cái bây giờ lại mất là sao?

Nàng ngạc nhiên nhìn hắn, chẳng phải Lâm thị nói đã cho người thông báo với hắn rồi sao?

Nàng khi còn nằm mê man trên giường còn thăm oán than bản thân là một thai phụ bất hạnh, ngay giờ phút khó khăn đó mà phu quân không ở bên cạnh an ủi vỗ về. Cuối cùng bây giờ bản thân nàng cũng đã hiểu nguyên nhân là do đâu.

Oán khí trong người nàng lại dâng thêm một tầng. Lâm thị và Trình Tư Nhiên, kiếp này người xuống địa ngục cùng nàng chính là bọn họ.

Tuệ Nghi mắt nửa nén hương để kể lại sự việc mấy ngày qua đã xảy ra nhưng lại thủy chung không nhắc đến chi tiết liên quan đến Trình Tư Nhiên và Lâm thị, chuyện giữa nàng và bọn họ nàng muốn đích tay mình giải quyết, không cần ai nhúng tay vào. Hơn nữa nàng cũng không muốn hắn vì chuyện này mà sau này đi làm ăn không yên tâm về bản thân mình nên mới không nói.

Trình Tư Thành nghe nàng nói xong thì nộ khí ban nãy liền bị dập tắt, khẽ ôm nàng vào lòng vỗ về:

- Không sao, cùng lắm chúng ta sinh đứa khác thôi. Nàng đừng buồn nữa, có ta bên cạnh nàng.

Nàng biết hắn rất yêu nàng, vì hắn chính là người đã đích thân đến dập đầu xin phụ mẫu nàng gả nàng cho hắn.

Lúc đó chuyện hứa hôn cho hai người chỉ có lão thái thái hai nhà quyết định còn phụ mẫu và huynh trưởng nàng thì kịch liệt phản đối. Bởi mặc dù Tướng gia xuất thân là thương gia nhưng đến đời phụ thân nàng thì liền ra làm quan. Phụ thân nàng là Hình Bộ Thượng thư triều đình, huynh trưởng là Đại học sĩ, xuất thân gia thế như vậy nên đương nhiên không thể gả nàng cho một thương nhân buôn bán được. Trong mắt phụ thân và huynh trưởng nàng như trần châu ngọc báu, sao có thể tùy tiện vì chút giao tình hai nhà mà để nàng chịu khổ ở nhà phú thương?

Nhưng chính hắn lại có thể vứt hết sĩ diện của Trình gia mà đến cầu xin phụ mẫu gả nàng cho hắn. Khi đó trưởng tẩu của nàng còn cười khẩy nói: "Rốt cuộc tiểu cô của ta đã dùng mê dược gì mà câu được hồn phách của tiểu tử đó vậy?"

Sau này nàng mới biết, kiểu người si tình như hắn quả là yêu vào rồi thì rớt não, việc gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm, yêu và lấy nàng là một trong số đó.

Tuệ Nghi biết hắn yêu mình nhưng vì công việc làm ăn của gia đình không thể lơ là nên đành để nàng chịu uất ức ở Trình phủ. Nhưng hắn cũng là tranh thủ hết mọi thứ cố gắng về thăm nàng thường xuyên, không ngờ đến như vậy vẫn không thể bảo hộ được người mà hắn yêu.

- Sau này chúng ta liền sinh thêm 9, 10 đứa nữa, bù lại cho nàng. - Hắn ghé vai tai nàng thì thầm.

Tuệ Nghi liền bật cười nhìn hắn nói:

- Tướng công xem thiếp là heo mẹ sao, sinh 9, 10 con thì ai mà chịu nổi?

- Vậy nàng phải sinh cho ta ít nhất 7, 8 đứa để sau này khi ta đi làm ăn chúng có thể chăm sóc cho nàng, không để ta lo lắng nữa. - Hắn vuốt tóc mai nàng, rồi lại vùi vào cổ nàng mà tìm lấy mùi

huơng hấn luôn ao ước.

Tuệ Nghi vừa nhột vừa buồn cười bèn đưa tay đẩy hấn ra, nhưng chẳng dùng lực bao nhiêu.

- Tướng công...-Nàng gọi nhỏ, thanh âm lại tràn đầy mỉa mai.

Đương lúc hai người tình ý nồng nàn thì từ ngoài tấm bình phong, một giọng nói trong trẻo truyền vào:

- Trình công tử, Sở Kiều đến rồi.

Cả Tuệ Nghi và Trình Tư Thành đều bị giọng nói bất ngờ vang lên dọa cho giật mình. Hai người liền buông nhau ra, Trình Tư Thành đứng lên nghiêm túc còn Tuệ Nghi thì chỉnh trang lại y phục.

Hấn quay sang nhìn nàng, nói:

- Ta có việc muốn nhờ nàng.

Tuệ Nghi đương nhiên đã hiểu chuyện đó là gì. Sở Kiều cô nương kia chín phần là cần một danh phận để lưu lại trong Trình phủ này.

Tuệ Nghi và Trình Tư Thành ngồi trên chiếc ghế đá cạnh hồ sen, trên bàn là một ấm Bích Loa Xuân vừa mới được đun và một đĩa bánh phở mai. Sở Kiều lặng thinh quỳ dưới đất, nét mặt không cam tâm lắm.

- Nói tên họ người cho thiếu phu nhân biết.-Trình Tư Thành sau một hồi im lặng thấy Tuệ Nghi không lên tiếng nên bản thân mới mở lời.

- Nô tỳ họ An, tên Sở Kiều, gặp qua thiếu phu nhân.-Sở Kiều bèn chấp tay, cúi thấp thân người xuống nói.

Tuệ Nghi nhìn như dò xét từ khuôn mặt, bờ vai đến cánh tay rồi xuống phần chân đang nửa quỳ nửa ngồi của Sở Kiều, ánh mắt nàng như vừa quan sát cẩn thận lại như vừa nhìn một kẻ phạm nhân.

- Sở Kiều là một cái tên đẹp, nhưng nếu muốn lưu lại trong Trình phủ thì người phải đổi tên vì chữ Kiều trong tên người trùng với tên của lão thái thái.-Tuệ Nghi nhấp một ngụm trà, chậm rãi lên tiếng.

Sở Kiều ánh mắt có phần không cam lòng nhìn nàng, ngày đầu tiên nhập phủ đã bị bắt phải đổi tên là cái lí lẽ gì, một kẻ lang bạc như nàng ta đương nhiên không hiểu thế nào là tiện thiếp một chút cũng không được mạo phạm đến những người nằm ở dòng chính trong phủ. Sở Kiều lại một lần nữa lên tiếng:

- Xin công tử và thiếu phu nhân ban tên.

Trình Tư Thành im lặng không nói, hấn không muốn vì một nữ tử từ này mà phải động não nên đành uống trà tiếp tục chờ đợi Tuệ Nghi lên tiếng.

Tuệ Nghi cũng im im một hồi, sau mới nói:

- Tướng công có phải cũng nên cho thiếp biết mười mươi đây quê quán ra sao, gia đình thế nào không?

Trình Tư Thành nghe nàng nói vậy thì ánh mắt không che giấu được lộ khí, phóng nhìn về phía Sở Kiều đang quỳ, gần từng chữ:

- Gái. Lầu. Xanh.

Sở Kiều nghe Trình Tư Thành nói vậy thì môi cắn chặt, đầu càng cúi thấp, đôi tay đang nắm vạt áo cũng siết chặt hơn.

- Vậy sao?-Tuệ Nghi đưa mắt nhìn xuống. Nữ tử trước mặt nàng không được tính là xinh đẹp nhưng cũng xem là ưa nhìn. Mặt tròn nhỏ nhắn, môi mỏng màu hồng đào, mắt to tròn nhìn rất ngây thơ, hoàn toàn không mang dáng dấp của kiểu gái lầu xanh là loi phóng đảng. Nàng khẽ thở dài một cái, nói:

- Tô mẫu vốn không thích những người thiếp thất trong phủ, tướng công lại đem về một người kêu thiếp định thân phận, thiếp thực không biết làm sao cho chu toàn.

- Nếu nàng không thích cho nàng ta làm di nương thì cũng không cần, làm một nha hoàn cũng được. Nàng ta chỉ là quà xã giao của người khác tặng ta thôi.-Trình Tư Thành liếc nhìn Sở Kiều thờ ơ nói. Bất quá là một kỹ nữ, được bước vào nơi này làm một nha hoàn sau này còn có thể vinh quang gả đi đâu là may mắn rồi.

Sở Kiều nghe Trình Tư Thành nói vậy thì ngẩng phắt đầu dậy, vẻ không tin vào lời mình vừa nghe nhìn hai người đang ngồi trên ghế. Một lúc sau nàng ta mới run run nói:

- Công tử và thiếu phu nhân không muốn cho Sở Kiều một danh phận cũng được. Nhưng cốt nhục của Trình gia thì không thể không có danh phận đúng không?

Động tác thuần thục rót trà của Tuệ Nghi khựng lại giữa không trung, ấm trà chao đảo rơi "keng" xuống mặt bàn đá.

- Người vừa nói gì?-Giọng Trình Tư Thành nặng nề vang lên.

- Sở Kiều trẻ kỷ nguyệt san nửa tháng rồi, trước nay vẫn luôn đều đặn. Như vậy nghĩa là gì thiếu phu nhân người hiểu rõ nhất.

Tuệ Nghi như cảm thấy bị uy hiếp. Nàng từ vị thế uy hiếp người khác trở thành người bị uy hiếp, cảm giác đó thực không dễ chịu.

Nàng ngồi xuống ghế đá, cầm chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ rồi nhẹ nhàng nói:

- Người từ nay hãy lấy tên Sở Lan đi. Bấy giờ ta thừa nhận thân phận nha hoàn thông phòng của người.-Ngưng một lúc nàng nói tiếp.-Ngày mai theo ta đến Thọ An viện thỉnh an tổ mẫu rồi mời đại phu khám cho người. Thân phận của người cần được tổ mẫu đồng ý mới được xem là chính thức, còn đứa trẻ cũng cần chăm sóc chu đáo để thuận lợi sinh ra.-Tuệ Nghi nói như vậy chính là ngầm thừa nhận cái thai trong bụng nàng ta là cốt nhục của Trình gia rồi.

Nàng dứt lời liền đứng lên, phân phó với Tiền ma ma này giờ sắc mặt xám xịt đứng phía sau:

- Ma ma phân cho nàng ấy một nha hoàn nhanh nhẹn để hầu hạ.

Đoạn nàng quay người sang Trình Tư Thành, cúi người nói:

- Thiếp cảm thấy hơi nhức đầu, xin phép tướng công về phòng nghỉ ngơi.-Nàng không đợi hấn trả lời, nói xong liền để Lộ Dao dìu mình về phòng.

Đêm hôm đó mưa rơi rả rích đến gần sáng. Tuệ Nghi nằm vắt óc nghĩ xem nên khuyên tổ mẫu thế nào để bà thừa nhận thân phận của Sở Lan. Tô mẫu vốn rất ghét những người thiếp thất, con cháu họ sinh ra cũng không được bà để tâm đến. Đối với Trình lão thái thái, chỉ có chính thất cưới lần đầu tiên dâng hoàng nước vào cửa mới là dâu, con sinh ra mới được công nhận, bằng không cho dù là kẻ thất dòng đổi danh môn cũng chỉ như một hạt bụi không hơn không kém.

Tuệ Nghi chỉ biết yên lặng thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đến giờ Dần sáng hôm sau thì Tuệ Nghi không trở mình nữa, nàng xốc chân dậy rồi tự thay y phục, sau đó ngồi đến bàn phấn.

Nha hoàn trực đêm thấy phòng nàng đốt nến lên thì mới chạy lại cửa dò chừng, sau khi biết nàng muốn chuẩn bị sớm để đến từ đường gặp lão thái thái thì vội vàng chạy đi gọi Lộ Dao và Tiền ma ma đến hầu hạ.

Lộ Dao không giấu được tò mò, lúc vấn tóc cho nàng bèn ngửa miệng hỏi:

- Tiểu thư, người đến từ đường thỉnh an lão thái thái sớm lắm chứ? Đợi một lát nữa trời gần sáng chúng ta đến Thọ An viện gặp bà cũng không muộn, người vừa mới khỏe lại vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt.

Tuệ Nghi biết Lộ Dao cũng thật lòng muốn tốt cho mình, nhưng chuyện của Sở Lan thì thật không thể trì trệ được. Nàng ta nói đang mang cốt nhục của Trình Tư Thành trong người còn hần thì cũng không phản bác gì, như vậy chính là ngầm thừa nhận. Chuyện như vậy nàng phải mau chóng sắp xếp bằng không để người bên Mộc Lương viện biết được sẽ nói đông nói tây, nàng không sợ phiền phức nhưng chỉ sợ thanh danh của chữ Tường trong tên nàng bị bọn họ hủy hoại, nói nàng không được gia giáo đồ kị với thiếp thất.

- Tiền ma ma, bà đến phòng của An Sở Lan kêu nàng ta dậy sửa soạn, đợi lát nữa cùng ta đến từ đường gặp tổ mẫu.

Tiền ma ma "vâng" một tiếng rồi lui ra.

Đến khi nàng sửa soạn xong bước ra khỏi cửa thì đã thấy An Sở Lan và Tiền ma ma chờ sẵn.

- Gặp qua thiếu phu nhân.-Sở Lan khẽ cúi người một cái, nét mặt và giọng nói nàng đều không giấu được vui mừng. Thăm nghĩ chỉ cần qua được cửa ải hôm nay bản thân mình đã có thể một bước lên trời, hoàn toàn có thể thoát khỏi ba chữ "gái lầu xanh."

Tuệ Nghi không trả lời mà chỉ gật nhẹ đầu một cái rồi rẽ hướng đi đến từ đường.

Đi cả quãng đường bốn bóng người tuyệt nhiên không nói. Đến khi đặt chân vào sân trước thì thấy Lý ma ma cùng hai nha hoàn thân cận bên người lão phu nhân đang đứng chờ trước cửa, trong từ đường vọng ra tiếng mõ tụng kinh.

- Gặp qua thiếu phu nhân.-Lý ma ma cùng hai nha hoàn nhất loạt cúi người với nàng.

Tuệ Nghi cười nhẹ một cái xem như chào hỏi rồi nhìn vào trong từ đường thấy ánh nến còn đang leo lét, hỏi:

- Tổ mẫu đã ở bao lâu rồi?

- Bẩm thiếu phu nhân, chưa tới nửa nén hương.-Lý ma ma đáp.

Tuệ Nghi thăm nghĩ sáng nào lão thái thái cũng đến từ đường tụng kinh để tĩnh tâm nên đây cũng là lý do bà rất dễ chịu vào sáng sớm, tranh thủ đến vào lúc này để nói chuyện của Sở Lan kia chính là thêm phần thành công.

Nàng bèn đi ra chiếc ghế ở ngoài sân ngồi xuống để đợi lão thái thái, bà tụng kinh ít nhất từ một đến hai nén hương chứ không ít, đứng đợi thì quả thật khổ thân.

Tuệ Nghi ngồi, Lộ Dao, Tiền ma ma và An Sở Lan đương nhiên phải đứng.

Đến khi đám nha hoàn trong phủ lục đục thức dậy chuẩn bị nấu cơm, quét sân dọn dẹp thì cửa từ đường mới mở ra, lão thái thái mặc y phục màu xám tro bên trong là áo màu xanh đậm, tay chống quai trượng điềm tĩnh bước ra ngoài.

Tuệ Nghi liền bước tới một cái, nhún người thỉnh an:

- Cấp tổ mẫu thỉnh an.

Lão thái thái thấy nàng thì ánh mặt vò cùng ngạc nhiên, hỏi:

- Nghi nhi, con sáng sớm đã đến đây làm gì?

Tuệ Nghi vui vẻ bước tới cúi chào bà bắt đầu tán bộ, vừa đi lại chiếc bàn đá vừa nói:

- Tuệ Nghi đến đây vào sáng sớm đương nhiên là muốn gặp tổ mẫu rồi.-Đoạn nàng cúi chào bà ngồi xuống sau đó bản thân mới an tọa.

Lão thái thái nghe nàng nói vậy liền cười lớn, nói:

- Nghi nhi lại có chuyện muốn đến gặp ta, lại còn đi vào sáng sớm thế này thì chắc là chuyện rất quan trọng phải không? Nào, nói đi, có chuyện gì tổ mẫu sẽ thay con làm chủ.

An Sở Lan thấy lão thái thái một chữ thốt ra cũng "Nghi nhi", hai chữ thốt ra cũng "Nghi nhi" thì không khỏi ghen tức. Bản thân mình mới là đang mang giọt máu của Trình gia trong người hà tất gì phải đứng đây chịu khổ, trong khi Tuệ Nghi thì ung dung ngồi đó thoải mái cười nói? Ánh mắt nàng không giấu được một tia sát khí nhìn về phía Tuệ Nghi đang ngồi.

Lúc này Tuệ Nghi mới nhìn về phía của An Sở Lan đang đứng, liếc mắt nhìn về phía sau là Tiền ma ma ra hiệu. Tiền ma ma liền nói nhỏ với Sở Lan:" Quý xuống."

Sở Lan nghe vậy liền nén cơn tức, run run bước lên một bước rồi quý "bịch" xuống trước mặt lão thái thái.

- Đây là ý gì đi?-Lão thái thái neho mày nhìn rồi hỏi. Bà nhận ra đây là nữ nhân hôm qua tôn tử mình đem về cùng, trên đầu cài cây trâm rất không hợp dáng vẻ mà hiện tại, cây trâm đó vẫn không hợp với bộ y phục bằng vải thô nàng ta đang mặc.

- Tổ mẫu, đây là An Sở Lan. Hôm qua tướng công con đem nàng ấy về, nói với con rằng rất yêu thích nàng ấy, muốn cho nàng một danh phận.-Tuệ Nghi nhìn lão thái thái, ánh mắt như khăn cầu vồng.

- Nhâm nhi. Không bao giờ có chuyện đó.-Lão thái thái đập bàn nói. Bà vô cùng ghét những kẻ thấp thỏm này, xuất thân chẳng biết có gia giáo hay không lại còn bảo đảm sau khi có thân phận thì chắc chắn không yên phận.

- Tổ mẫu, nhưng mà...-Tuệ Nghi cắn cắn môi nói ra.-... Sở Lan muội đây đã có thai rồi.

- Cái gì?-Lão thái thái trừng mắt nhìn người đang quỳ dưới đất kia không khỏi khinh thường.-Lại dám dùng cái thai để uy hiếp nó thu nhận người sao?

Sở Lan cúi thấp đầu, cắn môi thật chặt, run run nói:

- Nô tỳ không có... nô tỳ không có. Là... là công tử.

Lão thái thái gõ mạnh quai trượng xuống đất, chỉ tay vào Sở Lan, nói đến lạc cả giọng:

- Ta bình sinh ghét nhất những kẻ như ngươi, thân phận thấp kém mà luôn mơ ước tèo cao. Nói công tử công tử cái gì, Thành nhi có mù cũng không thể vừa mắt cái loại như ngươi, trừ phi là ngươi hạ được dụ dỗ nó. Ngươi nghĩ chút tâm kế đó của ngươi qua mắt được mẹ già ta đây sao? Có phải ngươi nghĩ ta già lắm lắm rồi nên không biết cái gì tốt xấu, tùy ý thu nhận ngươi chỉ vì ngươi có thai? Hôm nay ta nói ngươi biết, không nói ngươi đang mang cốt nhục Trình gia, cho dù ngươi sinh ra trưởng tử thì cũng không liên quan đến ta.-Lão thái thái dứt lời thì ho sặc sụa. Lý ma ma bèn vội vàng vuốt lưng cho bà.

Tuệ Nghi im lặng đợi bà hạ hỏa, xong mới nhỏ nhẹ nói:

- Tổ mẫu, người biết không, lúc Tuệ Nghi vừa mới sảy thai nằm trên giường thật sự là tâm tình không tốt, không thiết sống nữa. Sau này khi cơ thể lại sức rồi mới thắm tự hứa với lòng, nếu sau này gặp ai có thai nhất định sẽ cố gắng chiều chuộng, xem như là làm phúc cho đứa con yếu mệnh của mình...

- Cho nên con nhìn thấy á nô tỳ này liền phát thiện tâm? Vì á mang cốt nhục của tướng công con sao?-Lão thái thái bẽ ngang lời của Tuệ Nghi, trầm giọng nói.-Đứa trẻ ngốc.

- Tuệ Nghi thực cũng không quan tâm đến nàng ta, người Tuệ Nghi quan tâm là đứa trẻ. Chỉ cần đứa trẻ an toàn sinh ra là mọi chuyện sẽ ổn, hơn nữa cũng không thể để người ngoài nói rằng Trình phủ chúng ta vô tình bạc nghĩa để một nữ tử đang mang cốt nhục của Trình gia lang thang đầu đường xó chợ.-Nàng nói nhỏ nhẹ vừa phải, mong gọi được một chút lòng trắc ẩn trong tim lão thái thái với đứa bé.

- Vậy thì cho nàng cái nha hoàn thông phòng đi.-Lão thái thái nói rồi không thèm nhìn An Sở Lan đang khó khăn quỳ dưới đất nữa, đứng dậy chống quai trượng cùng Lý ma ma và hai nha hoàn rời đi.

Khi chỉ còn lại Tuệ Nghi và An Sở Lan, nàng mới lãnh đạm lên tiếng:

- Xem như lão thái thái đã chấp nhận ngươi. Từ nay ngươi cứ lưu lại trong viện an tâm dưỡng thai rồi sinh đứa bé ra, sau đó sẽ nâng ngươi lên di nương.

- Nô tỳ đã tạ thiếu phu nhân.-Sở Lan cúi người nói. Thoạt đầu vốn nghĩ bản thân sẽ được làm di nương, ai ngờ đến cuối cùng lại chỉ là một cái nha hoàn thông phòng, địa vị chẳng cao hơn nha hoàn bình thường là bao mà vẫn phải tự xưng nô tỳ, vẫn phải tự làm những việc làm được, người hầu cũng chỉ có một, vài mặc trên người cũng chẳng tốt hơn. An Sở Lan vừa nghĩ vừa uất hận, chỉ tiếc một nỗi không thể vùng lên đánh vào Tuệ Nghi. Nàng ta lại không nhận ra rằng chỉ với vài ba câu nói Tuệ Nghi đã có thể khiến lão thái thái đáp ứng yêu cầu của bọn họ, chứng tỏ địa vị của nàng ở Thọ An viện vẫn rất nặng.

Tuệ Nghi nhìn một cái đã ra tâm tư của Sở Lan nhưng cũng không nói thêm gì, quay người cùng Lộ Dao và Tiền ma ma rời khỏi.

Hôm nay là tết Đoan Ngọ, từ sớm mọi người trong phủ đã tung bừng dọn dẹp, nấu những món ăn ngon, và đương nhiên không thể thiếu bánh ú nước tro.

Trình Tư Thành hiện tại là trụ cột trong nhà nên việc treo thủy xương bỏ trước cửa do hấn làm. Đến gần giờ Tý thì mọi người đã thấp hương trong từ đường xong xuôi, bắt đầu ngồi vào bàn dùng cơm.

Phụ thân của Trình Tư Thành thì những năm gần đây bệnh tình luôn rất nặng nên ăn một mình ở trong phòng mình, không tiện ra ngoài. Còn lại mọi người trong nhà đều tập trung ở ngoài nhà thủy tạ để ăn một bữa cơm như đoàn tụ.

Bàn ăn vô cùng thịnh soạn đầy đủ, cá chép rán nướng, gỏi cua trộn nấm, cua xào bột, gà xay nhuyễn chiên giòn, mướp đắng nhồi thịt,... đếm đi đếm lại không dưới mười mấy món.

Trình Tư Mỹ trước giờ luôn đi theo bên cạnh tam di nương nên những món ăn thiếu điều cũng rất đậm bạc, bây giờ được ngồi trên bàn lớn với bao nhiêu món ăn đẹp đẽ đầy màu sắc thế này thì không thoát khỏi thích thú thém thường, gấp lấy gấp để bỏ vào chén mình.

- Trưởng bối còn chưa động đũa, người đã ăn hết một món, còn ra thể thống gì?-Lâm thị một bên nhắc nhở nhưng thực ra lại đang có ý như mắng tam di nương không biết dạy con.

- Tỳ tỳ, Mỹ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, tỳ hà tất phải khắt khe với đứa nhỏ.-Tam di nương khe khẽ nói, tay không quên gấp một cái miếng cá bỏ vào chén Trình Tư Mỹ.

- Tục ngữ có câu:" Uốn cây từ thuở còn non/ Dạy con từ thuở con còn ngây thơ". Đạo lý này chẳng lẽ tam di nương định để tổ mẫu hay đại phu nhân đích thân chỉ?-Trình Tư Thành gấp một phần gà xay nhuyễn bỏ vào bát của lão thái thái, ung dung nói.

Tam di nương nghe hấn nói vậy thì cũng nhất thời im lặng, Trình Tư Mỹ cũng thôi không gấp gì nữa, ngồi im thin thít như bị úy khuất. Lão thái thái thì vẫn điềm nhiên gấp thức ăn, không có ý để tâm đến tam di nương và đứa nhỏ.

Lâm thị cười một cái đắc ý. Quả nhiên lời của Trình Tư Thành nói ra vẫn có sức nặng hơn cả.

- Nào, Tư Nhiên, con đang tuổi lớn, ăn nhiều một chút.-Lâm thị gấp vài món bỏ vào chén của Trình Tư Nhiên.-Đợi đến tháng sau là con cặp kê rồi, đến chừng đó...-Thị vừa nói vừa vui vẻ cười với nữ nhi của mình. Đến chừng đó nhất định phải gả nữ nhi vào nhà thế gia vọng tộc để bản thân nở mày nở mặt chứ còn gì nữa?

- Thứ mười tháng sau là cặp kê rồi sao? Thật là mau! Còn nhớ ngày nào vẫn còn là một tiểu cô nương bé nhỏ.-Trình Tư Thành liếc mắt nhìn qua Trình Tư Nhiên, xem bộ như đang hoài niệm.

- Đại ca, hiện tại Tư Nhiên cũng còn là một tiểu cô nương a.-Trình Tư Nhiên làm bộ thẹn thùng nói.

- Ha ha, đợi đến khi đó muội xuất giá, đại ca nhất định tặng muội thật nhiều trang sức gấm vóc làm của hồi môn, vinh quang gả đi.-Trình Tư Thành cao hứng nói.

- Đại ca hứa với Tư Nhiên rồi đó.-Trình Tư Nhiên miệng cười như nở hoa, không giấu được vui mừng.

Đến khi mặt trời lên tới đỉnh thì mọi người cũng ăn uống xong xuôi, chuyển qua sảnh lớn để uống trà. Trình Tư Thành bèn cho người khiêng mấy rương đồ mới mua về, bày ra trong nhà.

Lần nào hấn đi làm ăn về cũng mua đồ cho Trình phủ, lần này đi đến kinh thành phần hoa cũng không tránh khỏi mà mua rất nhiều đồ, tận mười rương lần lượt được gia đình khiêng lên.

Nha hoàn vừa mới mở khóa, bật cái nắp hương đầu tiên lên là đồ trang sức thì Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ nhanh như cắt chạy vụt lên, bắt đầu sấm soi tìm đồ mình yêu thích.

Tùng hương một lần lượt được mở ra. Lão thái thái được dâng lên mấy trượng vải lụa, gấm vóc quý giá mà quý nhân trong cung mới mặc; Lâm thị thì được thêm trầm thoa, y phục mới, tuy không quý bằng lão thái thái nhưng đối với bình người bình thường cũng cao quý hơn mấy phần; Trình Tư Mỹ cùng tam di nương thì được thêm vài vóc mới và khuyên tai cùng trầm cài; Trình Tư Nhiên thì chỉ thêm vài vóc không có trang sức.

Cái miệng nhỏ của Trình Tư Nhiên chu chu lên, ra vẻ ủy khuất nói:

- Đại ca, huynh hứa sẽ đối xử tốt với ta mà, sao không cho ta trang sức? Có phải là huynh giành cho Trình Tư Mỹ cả rồi không? - Nàng ta nói rồi liếc một cái đầy oán khí về phía tam di nương và Trình Tư Mỹ đang ngồi. - Đại ca, muội cũng là muội muội ruột của huynh đó.

- Lâm gì có chuyện ta thiên vị như vậy? Chỉ là đợt trước trang sức ta đem về còn có phần cho Tư Mỹ, muội lại chẳng nói chẳng rằng lấy hết nên bây giờ đương nhiên không có. Đợi chuyển sau ta đi tất thì đem về cho muội nhiều kỷ trấn dị bảo hơn nữa. - Trình Tư Thành ôn hòa nói.

Trình Tư Nhiên nghe Trình Tư Thành nói vậy thì không nói nữa, chỉ bĩu môi một cái.

Lúc này Lâm thị mới để ý thấy sau lưng Tuệ Nghi có Sở Lan đang đứng, mà trên đầu nàng là một cây trầm vàng rất không hợp dáng vẻ của một nô tỳ hiện tại, ánh mắt đàng đàng sát khí nhìn Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ đang vây quanh hương quần áo.

- Người là ai thế kia? - Lâm thị lên tiếng, phóng tầm mắt ra phía sau Tuệ Nghi.

Ánh mắt mọi người trong phòng cũng đồng loạt hướng về nàng ta. Sở Lan liền từ phía sau vòng ra phía trước, cúi người nói:

- Thỉnh an lão thái thái, gặp qua đại phu nhân, tam di nương, đại tiểu thư, nhị tiểu thư.

- Người là ai, ta chưa từng thấy người trong phủ này? - Lâm thị ánh mắt dò xét nhìn Sở Lan hỏi.

- Nô tỳ họ An, tên Sở Lan. Là người trong viện của công tử.

Lời Sở Lan vừa dứt thì mọi người trong sảnh nhất thời im lặng. Lâm thị mơ hồ nhìn Trình Tư Nhiên, Trình Tư Nhiên mơ hồ nhìn Tuệ Nghi, mà Tuệ Nghi thì vẫn điềm nhiên uống trà.

- Ôi chao, đại thiếu gia lần này đi về lại mang thêm một tiểu thiếp sao? Thật là bất ngờ đó! - Tam di nương nhìn Tuệ Nghi như trâu chọc. - Nha đầu này xem cũng ưa nhìn quá đi.

- Đa tạ di nương. - An Sở Lan đắc ý nói, ánh mắt như vớ được cọng cỏ cứu mạng nhìn tam di nương.

- Bất quá là một nô tỳ mà thôi. - Giọng lão thái thái không to không nhỏ, không nhanh không chậm nói.

Sở Lan lại được dịp không ngượng đầu lên được nữa.

- Ai u nhìn kia, người lại không đeo đai lưng, chớ chẳng phải có chuyện vui rồi đi? - Trình Tư Nhiên để ý đến y phục của Sở Lan, không khỏi ngạc nhiên thốt lên.

Lúc này nàng ta mới được phen mừng như mở cờ, ngẩng phắt đầu dậy vội nói:

- Đại tiểu thư thông nhân, nô tỳ thực đã có thai rồi.

Lâm thị nét mặt cũng như không giấu được sung sướng bèn hồ hởi nói:

- Vậy thì cũng đầu thế để người chỉ là một nô tỳ được, ít ra cũng phải là di nương chứ chẳng ít. Nếu sau này người mà sinh được quý tử a, thì thật là mẹ quý nhờ con rồi.

Ý cười trên mặt Sở Lan lan tới tận mang tai, đắc ý nhìn qua Tuệ Nghi.

Tuệ Nghi phóng một đường mắt sắc lém đến trước người Sở Lan, nàng ta liền cụp đầu xuống ngay.

- Chuyện trong phủ của con, không cần đại phu nhân lo lắng. Huống hồ tổ mẫu còn ngồi ở đây thì việc gì cần đại phu nhân nhúng tay? - Trình Tư Thành nhìn ra được ánh mắt đầy dã tâm của Sở Lan bèn nói. Lời nói ra chẳng biết là cho ai nghe.

- À thì, ta cũng là lo cho đứa trẻ thôi. Tuệ Nghi vừa mới sảy thai..

- Im mồm. - Lão thái thái gõ quai trượng xuống đất, quát.

Lâm thị vội nín bật, Trình Tư Mỹ thì bị dọa cho giật mình, bắt đầu rung rung chực khóc.

- Lâu lâu mới có dịp đoàn tụ, các người cứ phải phá cho hỏng thì mới hả dạ đúng không? - Lão thái thái hướng Lâm thị quát lớn.

- Mẫu thân... con đâu chỉ..

- Im mồm lại. Cô không xứng gọi tôi hai tiếng "mẫu thân". - Lão thái thái cất giọng lạnh lùng của Lâm thị. - Chỉ là một kẻ thất mà thôi, cô lại nghĩ người ta gọi cô là đại phu nhân thì bản thân liền trở thành đại phu nhân sao? Nhớ cho kỹ, từ đường có bài vị của đại phu nhân, ghi rõ ba chữ Dương Ái Vân, là Dương Ái Vân chứ không phải Lâm Di Tú biết không hả? Vốn từ trước đến nay trong phủ chẳng có chuyện nâng tiếp lên thế, con trai ta vì bị hồ ly như cô suốt ngày quẩn lầy nên mới mê muội lâm căn. Cô đừng nghĩ ta không đếm xỉa gì tới cô thì cô liền có được tất cả. Thợ An viện ngày nào còn thì ngày đó trong mắt ta cô cũng chỉ là một di nương, là di nương biết không hả?

Lâm thị cùng Trình Tư Nhiên đều đờ người, tam di nương thì được dịp đưa tay lên y nhị che miệng cười. Lão thái thái trước đây vốn không ưa tiếp thất, cả Lâm thị và tam di nương đều hiểu, không biết sao hôm nay lại không có ý tứ như vậy.

Không khí trong sảnh lại trở về tới mức cô đặc.

Giọng lão thái thái tiếp tục uy nghiêm vang lên:

- Thành nhi nói chuyện trong phủ nó tự nhiên có nương tử nó lo, tội gì liên quan đến cô? Nếu cô rảnh rỗi tới mức đó thì dồn tâm tư mà dạy dỗ tốt nữ nhi của mình, đừng để đến khi sinh sự thì một tiếng vô ý, hai tiếng lỡ tay như trong tiệc mừng thợ của ta.

Lâm thị và Trình Tư Nhiên mặt mày trắng bệch, lưng toát ra một tầng mồ hôi nghe giá lạnh. Trải qua chuyện lần này chỉ sợ địa vị của Lâm thị trong phủ mất bao nhiêu năm trời gây dựng đổ sông đổ bể hết đi.

Đám nhà hoàn phía sau lưng cũng lăm lét nhìn xung quanh, có một chủ tử không được lão thái thái để vào mắt như đại phu nhân đúng là họa của bọn họ. Lại nhìn qua thiếu phu nhân đang nhàn nhã ngồi, khuôn mặt thanh thoát vô tình như xem kịch hay, bọn họ lại không khỏi lạnh sống lưng. Hiện tại trong phủ đến cuối cùng chỉ có thiếu gia và thiếu phu nhân là được lão thái thái yêu quý thôi. Mà bọn họ trước đây từng giúp đại phu nhân làm bao nhiêu chuyện chen ép thiếu phu nhân, nếu bây giờ thiếu phu nhân ra chiều thì chẳng phải bọn họ chết chắc rồi sao?

- Tổ mẫu, đại phu nhân xem chừng cũng hiểu lời người rồi. Người đừng giận nữa hại thân.- Trình Tư Thành một bên khuyên can, hẳn cũng không muốn lão thái thái vì một thiếp thất mà làm tổn hại cơ thể.

- Hừ.-Lão thái thái liền đứng lên, để Lý ma ma một tay đỡ, một tay chống quai trượng rồi đi.

Trình Tư Mỹ đợi bóng của lão thái thái khuất dần rồi mới bắt đầu khóc thành tiếng, tựa như muốn thu được sự thương cảm của mọi người trong tay.

Tuệ Nghi thấy lão thái thái đi rồi cũng không muốn lưu lại lâu, liền đứng lên để Lộ Dao đi về phòng. Lúc quay đi cũng không quên nhìn An Sở Lan này giờ bị nộ khí của lão thái thái dọa đến tái mặt đang đứng, nói:

- Người còn đứng đó làm gì? Việc trong viện cũng cần người làm đó.

An Sở Lan nghe vậy cũng không dám nói gì nữa, sợ đắc tội Tuệ Nghi thì không chừng còn thảm hơn Lâm thị hôm nay, người ta một cái kế thất còn bị như vậy huống chi mình chỉ một cái nha hoàn, bèn chạy vội đến đi sau lưng Tiền ma ma trở về.

Trình Tư Thành sau khi phân phó xong cho đám gia đình khiêng rương đồ của người nào đến viện này thì cũng trở về viện của mình.

Tết Đoan Ngọ lại kết thúc bằng việc Lâm thị và Trình Tư Nhiên bị lão thái thái mắng một phen long trời lở đất. Còn Trình Tư Mỹ thì tuyệt nhiên khóc đến khan cả tiếng cũng chẳng ai để ý.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tối đó khi Tuệ Nghi vừa mới thay tắm rửa thay y phục bước ra đã thấy Trình Tư Thành ngồi ở bàn phấn đợi mình, xung quanh phòng là ba, bốn rương đồ được bày ra.

Tuệ Nghi ánh mắt có vẻ không hiểu nhìn hắn, rương đồ thì hắn sai người đem đến cho nàng cũng phải, nhưng hắn giờ này không phải nên ở viện của phụ thân để tận hiếu sao, sao lại có thời gian ngồi đợi nàng thế này?

- Nương tử, qua đây tướng công giúp nàng chải tóc.-Trình Tư Thành không đợi nàng mở miệng đã đưa tay ngoắt, ý bảo lại bên hắn.

Tuệ Nghi nghi hoặc ngồi xuống, hắn cầm cây lược ngọc lên, quay sang đám nha hoàn của nàng ý bảo kêu chúng thối lui rồi mới nhẹ nhàng chải mái tóc đen mượt của nàng.

- Tướng công, chàng hôm nay sao lại có nhã hứng thế này, đến phòng giúp thiếp chải tóc nữa? -Tuệ Nghi nhìn hắn bằng tấm gương trước mặt hỏi.

- Khi này lúc ta qua, phụ thân đã đi nghỉ rồi. Ta chợt nhớ ra bản thân còn một nương tử xinh đẹp ở trong phòng, bèn chạy qua đây bồi nàng đây. Sao hà, có phải thấy tướng công rất tốt với nàng không?

Tuệ Nghi không trả lời, chỉ cúi đầu nhưng ánh mắt lại không che được tia hạnh phúc.

- Nương tử, nàng nói xem, chúng ta phải sinh bao nhiêu tiểu hài từ đây? Số tám đồng âm với chữ "phát", như vậy chúng ta có cần sinh tám đứa để việc làm ăn trong nhà được phát đạt không?- Trình Tư Thành âm thanh trầm đục nói bên tai nàng, chuyện hôm qua hắn chưa làm được hôm nay nhất định phải làm.

Không đợi Tuệ Nghi nói thêm gì nữa, hắn đã bế thốc nàng, ném lên chiếc giường nhỏ.

- Nương tử, nàng hư lắm nhé. Hôm qua ở trong vườn dấm bổ lại ta, hôm nay xem ta phạt nàng thế nào.

Tuệ Nghi cả buổi chỉ biết im lặng đồ mặt. Tên tướng công này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là khi bước lên giường thì bộ dạng hào hoa phong nhã hoàn toàn biến mất, trở thành đích thực là thú đội lột người chỉ hận một nỗi không thể gặm luôn cả xương nàng.

Mây mưa trời miền cả đêm, đến gần sáng thì Tuệ Nghi hoàn toàn xụi lơ gục vào lòng Trình Tư Thành, tùy ý hắn ôm hôn thỏa thích.

- Tướng công, chàng và Sở Lan rốt cuộc là thế nào, thiếp có thể biết không?-Nàng tranh thủ lúc hắn vẫn còn dư vị của cuộc hoan ái mà hỏi, mong hắn sẽ không vì vậy mà tức giận mình.

Trái lại với sự lo lắng của Tuệ Nghi, Trình Tư Thành ung dung ôm nàng thật chặt, sau đó mới chậm rãi kể:

- Tuệ Nghi, đến tột cùng là ta có lỗi với nàng. Chuyện này ta đi kinh thành làm ăn, đối tượng là Lục gia chuyên buôn bán đồ gỗ. Lục Kính Đình hiện tại là chủ gia, hẳn là biểu đệ của Lục phi trong cung đang rất được hoàng thượng sủng ái nên chúng ta cũng không thể đắc tội. Lúc đó sau khi đàm phán xong ở Ngọc Hương Lâu thì An Sở Lan đó được hắn gọi vào, hẳn bảo ta đây là quà tặng tâm ý của hắn, cho thấy sự thành công trong cuộc buôn bán này, ta cũng không thể không nể mặt hắn chứ.

Tuệ Nghi gắt gù nghe hắn nói. Nàng từ đầu cũng đã đoán được một vài phần trong chuyện này, quả như lời lão thái thái nói, Trình Tư Thành có mưu cũng không thể nhìn trúng An Sở Lan, hẳn là bị ép. Nhưng nghĩ đến cái thai của nàng ta, nàng cũng thực là vừa hận vừa ghen.

Trình Tư Thành cảm nhận được nàng đang cứng người trong lòng hắn, bèn ôm nàng chặt hơn, tiếp tục thủ thi:

- Tuệ Nghi, nàng yên tâm. Dù An Sở Lan có sinh con trai thì ta cũng không quan tâm, trong mắt ta chỉ có con do nàng sinh ra mới là con của ta thôi.

Tuệ Nghi khẽ cười, ánh mắt đậm ý trào phúng nhưng lại không để cho Trình Tư Thành nhìn thấy, nói:

- Tướng công đừng nói như vậy. Đứa trẻ đó dù ai sinh ra cũng là con của chàng... cũng là con của thiếp.-Giọng nàng thoáng chút buồn rầu khi nhớ đến đứa con yếu mệnh của mình.

Trình Tư Thành biết nàng đang đau lòng, lại siết thêm một cái chặt hơn, nói:

- An Sở Lan là người tâm tư không yên phận. Lúc đầu ta định cho cô ta làm một cái nha hoàn trong phủ nhưng không ngờ vì muốn trèo cao, cô ta đã hạ được ta. Nàng biết trong đám cận vệ bên cạnh ta toàn là nam nhân...

- Thiếp hiểu mà. Tướng công, chàng đừng lo. Thiếp nhất định bảo hộ tốt cho cốt nhục của Trình gia.-Tuệ Nghi ngược mặt lên nhìn hấn, ánh mắt cũng xem như chân thành. Lời này nói ra nàng nhất định sẽ nhớ, bảo hộ tốt cho đứa trẻ trong bụng An Sở Lan, vì đến cuối cùng thì đứa trẻ không có lỗi.

Trình Tư Thành ở lại nhà 3 ngày thì lại tiếp tục lên đường. Lần này hấn đi đến Tây Vực, dự kiến hai tháng sau mới trở về.

Buổi sáng Trình Tư Thành vừa rời đi, buổi chiều trong nhà lại xảy ra chuyện.

Tuệ Nghi ngày thường thích nhất là nằm trên nhuyễn tháp thêu khăn, sau đó uống trà ăn bánh. Hôm nay nàng cũng như vậy, nhưng đang thêu hình hoa thược dược lên chiếc khăn màu xanh thì một nha đầu lại từ đầu chạy vào, vội vàng bẩm báo:

- Thiếu phu nhân, xảy ra chuyện rồi, An chủ từ gấp chuyện rồi.

Chiếc vòng thêu rơi "cạch" trên nền gỗ, Tuệ Nghi liền vội vã đứng lên.

- Xảy ra chuyện gì?-Nàng lạnh giọng hỏi.

- Nô...nô...nô...tý...-Nha hoàn bị sắc lạnh trong lời nói của mình dọa cho run cầm cập, mãi không nói được tròn câu.

- Được rồi, đến phòng nàng ta xem sao.-Tuệ Nghi gấp gấp ngắt lời nàng ta rồi bước nhanh ra khỏi phòng đến chỗ của An Sở Lan. Nàng đã từng nói phải bảo hộ tốt đứa trẻ, nó phải được an toàn sinh ra.

Tuệ Nghi vừa mới đặt chân lên bậc thềm đã nghe vọng ra tiếng mắng người oang oang, khỏi nói cũng biết là ai.

- Cút mau, mau đi mời đại phu đến, đi mời đại phu đến. Lũ nô tỳ các ngươi điếc cả rồi sao?-An Sở Lan cực khổ nằm trên giường vừa ôm bụng vừa có rống lên nói, sắc mặt lại trắng đến dọa người.

- Mau đi thỉnh đại phu.-Tuệ Nghi quay sang Lộ Dao nói, nàng ta vội vã chạy đi ngay.

Lúc này An Sở Lan mới để ý thấy Tuệ Nghi đã đến, bèn mĩa mai cười nói:

- Thiếu phu nhân, ta đau đến sắp chết rồi mà cô vẫn ung dung đứng đó sao? Cô không sợ người ngoài nói cô đang hãm hại thiếp thật sao?-An Sở Lan cực nhọc nói từng chữ, cái bụng kia của nàng lại không ngừng đau.

Tuệ Nghi như không để ý đến lời An Sở Lan đang nói, nàng quay sang đám nha hoàn đang run run đứng một góc trong phòng hỏi:

- Các ngươi chăm sóc chủ tử như thế nào mà để nàng bị đau bụng dữ dội như vậy?

Mấy nha hoàn mặt tái mét nhìn nhau không dám nói, ai ai cũng chỉ lo run.

- Còn không nói? Thiếu phu nhân đang hỏi các ngươi kia.-Tiền ma ma quát lên.

- Nói, nô tỳ nói mà.-Một nha hoàn trong số đó vội quỳ bệt xuống, lắp bắp nói.

Bấy giờ Lộ Dao mới dẫn theo đại phu hốt hải chạy vào.

Tuệ Nghi cùng đám nha hoàn và Lộ Dao lui ra ngoài, để lại Tiền ma ma bên trong với đại phu.

Nha hoàn ban này đã bình tĩnh hơn đôi chút, bắt đầu kể sự tình cho Tuệ Nghi nghe.

- Sáng nay An chủ từ ăn sáng xong thì đi dạo rồi về phòng nghỉ ngơi. Đến trưa sau khi tiễn đại thiếu gia đi có ra ngoài hồ sen ngồi một chút rồi đi về phòng dùng cơm trưa, sau khi ăn xong vẫn luôn ở trong phòng không có ra ngoài. Khi này nô tỳ đi xuống bếp thấy có một đĩa bánh đậu trên bàn, nhớ ra chủ tử nói buổi trưa ăn vẫn chưa no nên mới bụng lên cho nàng ăn thêm, sau đó...sau đó liền đau bụng như vậy.

Tuệ Nghi nghe thấu từng từ, tất cả đều trôi chảy chỉ có chi tiết đĩa bánh đậu kia là không ổn.

- Người lấy đĩa bánh đậu ở bếp lớn trong phủ hay ở bếp nhỏ trong viện?-Nàng hỏi nha hoàn đang sợ hãi mà mặt mày cả đàu óc kia.

- Nô tỳ lấy trong bếp nhỏ. Thiếu phu nhân... nô tỳ không có làm gì hết, nô tỳ thề với người.-Nha hoàn kia tưởng Tuệ Nghi nghi ngờ mình liền vội vàng biện minh.

- Yên tâm, người là người của trưởng tẩu chọn cho ta, lòng trung thành của người ta hiểu rõ.-Tuệ Nghi cười một cái như trấn an nàng ta.

Bánh đậu ở trong bếp nhỏ thì có lẽ nếu bánh có vấn đề chỉ có người trong viện nàng mới ra tay được vì chỉ có Tiền ma ma và nha hoàn nhị đẳng mới được đặt chân vào bếp. Vậy có lẽ trong bánh không có vấn đề, nhưng vẫn phải xem qua cho chắc.

- An Sở Lan đã ăn hết bánh rồi sao, còn sót lại cái nào không?-Tuệ Nghi nheo mày hỏi.

- Còn, thiếu phu nhân vẫn còn a. An chủ từ ăn có hai cái thôi, hai cái còn lại nô tỳ vẫn còn để trong phòng.-Nha hoàn kia vội vã nói.

Lúc này Tiền ma ma dẫn theo đại phu cùng tiến ra khỏi sân. Tuệ Nghi lo lắng bước lên hỏi:

- Đại phu, đứa bé thế nào?

- Thiếu phu nhân.-Đại phu cúi người chấp tay thì lễ chu toàn xong mới từ tốn nói.-May là kịp thời cứu chữa nên đứa bé vẫn ổn.

- Đại phu, vậy nguyên nhân của việc đau bụng này...-Tuệ Nghi lên tiếng hỏi, đĩa bánh đậu kia phải hay không có vấn đề?

- Khi này lão có xem qua tay của vị chủ tử kia, phát hiện ra trên đó có nổi hạt mụn, kết hợp với triệu chứng đau bụng khó thở và một thứ lão nhìn thấy trước khi vào phòng thì lão phu nghĩ là do độc của cầm tú cầu.

- Cầm tú cầu?-Tuệ Nghi nghi hoặc hỏi lại. Nàng là lần đầu tiên nghe thấy cầm tú cầu cũng có độc.

Đại phu quay người ra sau, chỉ vào hai chậu cầm tú cầu đặt trước cửa phòng của An Sở Lan nói:

- Phải hay không vị chủ tử kia có chạm vào mấy đóa cầm tú cầu kia?

Nha hoàn đi bên cạnh An Sở Lan lúc này mới "a" lên một tiếng, vội nói

- Đúng vậy đúng vậy, là chậu cắm tú cầu đó. An chủ tử buổi trưa trước khi vào phòng có dừng lại xem nó, còn chạm vào nữa.

- Vậy là phải rồi. Phần hoa của chậu có độc, nhẹ thì đau bụng nhức đầu, nặng có thể mất cả mạng. Thiếu phu nhân vẫn nên cẩn thận thì hơn, thứ đó không nên để trước phòng của nữ tử mang thai, nguy hiểm tiềm ẩn, chỉ cần chạm vào bụi hoa thì người nắn cảm sẽ bị dị ứng ngay.

- Đa tạ đại phu nhắc nhở. Lộ Dao, dẫn ông ấy đi lĩnh bạc.-Tuệ Nghi quay sang Lộ Dao ra lệnh, sau đó mới cùng Tiền ma ma tiến vào phòng An Sở Lan.

Nàng ta vẫn khổ sở nằm trên giường, nét mặt không giấu được căm tức khi nhìn thấy Tuệ Nghi, nhưng toàn thân đều đau nhức đến không thể mở miệng nên chỉ đành nhìn nàng tiến về phía mình, nhàn nhả ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

Tuệ Nghi nhìn qua đĩa bánh đậu còn đang được ăn dở đang trên bàn, nói:

- Nếu người thích ăn bánh thì sau này sai người đến nói Tiền ma ma làm cho một ít để còn nóng mà ăn, ăn những thứ nguội ngắt thế kia thì bảo sao không đau bụng?

An Sở Lan như phát hỏa, liền nói một cách khó nhọc:

- Nô tỳ nào dám sai người của thiếu phu nhân, để lão thái thái biết được không chừng sẽ cho người đánh chết nô tỳ.

Tuệ Nghi cười một cái, nói:

- Người biết vậy là tốt. Lão thái thái không ưa thiếp thất, điều này hồi bữa tết Đoan Ngọ chắc người cũng thấy qua rồi. Người ta vốn không ưa mình thì đừng khiến người ta có thêm ác cảm. Người an phận ở Dương Liễu viện của ta đường thai, sau khi sinh con ra ta chắc chắn cho người một danh phận đáng hoàng.

An Sở Lan nở nụ cười trào phúng, ánh mắt không hề che giấu sự mỉa mai, nói:

- Chẳng biết ta có sống được đến lúc sinh con hay không. Sống trong Dương Liễu viện này của thiếu phu nhân như sống trong chuồng hổ, thực chẳng biết lúc nào bị ăn thịt.

- To gan, dám ăn nói với thiếu phu nhân như vậy.-Tiền ma ma đứng một bên không khỏi khó chịu với thái độ của An Sở Lan. Tuệ Nghi biết nàng ta vừa khỏi bệnh nên không muốn tranh cãi mà chỉ nhắc nhở nàng ta yên phận một chút, nàng ta lại dám hồ đồ mà nói năng xằng bậy không kiêng dè như vậy.

- Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Người lo mà nghỉ ngơi cho tốt, và nhớ một điều, đứa bé trong bụng người là lý do duy nhất Trình gia này lưu người lại, lo mà chăm sóc nó cho tốt.-Tuệ Nghi đứng dậy nói một câu rồi tiến thẳng ra cửa, không thèm ngoảnh đầu lại nhìn đáng vẻ như muốn giết người của An Sở Lan.

Lúc quay về phòng của Tuệ Nghi, Tiền ma ma không giấu nổi tức giận mà nói:

- Sao trên đời lại tồn tại người không có liêm sỉ như vậy. Tiểu thư người đã nhượng bộ nàng ta đang bị bệnh nên mới nhắc nhở như vậy, nàng ta lại...-Tiền ma ma muốn nói rồi lại thôi, dù sao bây giờ An Sở Lan cũng đã là chủ tử không thể không chú ý. Nhưng bà càng nghĩ lại càng tức, nàng ta mặc dù là thân phận nha hoàn thông phòng nhưng đãi ngộ lại như đi nương, lại còn kiêu căng ngạo mạn.

- Được rồi ma ma, An Sở Lan đang có thai, đừng chấp nhặt nàng ta.-Tuệ Nghi đành phải mở miệng nói một câu để ma ma đừng giận nữa. Nàng bây giờ chỉ muốn yên tĩnh để suy nghĩ, nghĩ cẩn thận xem hai chậu cắm tú cầu trước phòng của An Sở Lan là từ đâu mà có? Làm lẽ lẽ một chút.-Tuệ Nghi hướng Tiền ma ma nói.

Chuyện hôm nay xảy ra trong Dương Liễu viện sợ là một cô kè không yên phận, hai là đại phu nhân lại nóng lòng muốn diệt trừ đứa bé trong bụng An Sở Lan đến như vậy, Trình Tư Thành đi còn chưa tròn một ngày mà đã vội vàng ra tay, đây là sợ người ta không biết bà ta có thù với Trình Tư Thành, muốn cho Trình gia tuyệt hậu sao?

- Ma ma, sau ngày hôm nay hãy đi điều tra một lượt trong viện xem hai chậu cắm tú cầu trước cửa phòng của An Sở Lan là từ đâu mà có? Làm lẽ lẽ một chút.-Tuệ Nghi hướng Tiền ma ma nói.

- Lão nô tuân mệnh.

- Tam đi nương đến.-Tiếng nha hoàn thông báo vọng vào phòng Tuệ Nghi.

Tiền ma ma vội vàng nói:

- Tam đi nương sao lại đến đây?

Tuệ Nghi còn chưa kịp trả lời thì tam đi nương cùng Lộ Dao đã tiến vào.

Tam đi nương hôm nay ăn vận lại rất đơn giản, khác với dáng vẻ lẫm lẫm trước ở vườn hoa cùng lão thái thái. Hôm nay thị một thân y phục màu xanh lam, đầu vấn tóc bằng trâm vàng, khuyên tai là một hòn trân châu, sắc mặt nhìn độ cũng hơi tái.

- Gặp qua thiếu phu nhân.-Mặc dù tam đi nương là bậc trưởng bối đối với Tuệ Nghi nhưng dù gì cũng chỉ là thiếp thất, Tuệ Nghi mới là chính thể, đạo lý phải cúi người thỉnh an cũng không tránh khỏi.

- Tam đi nương làm gì vậy? Đây là muốn cho Tuệ Nghi tội danh bất kính trưởng bối sao?-Tuệ Nghi nhìn cái cúi người của tam đi nương cũng là tám phần miễn cưỡng, nhưng cũng không vạch trần mà nói một câu khách sáo, cũng chẳng có ý định cho người đỡ thị dậy.

Tam đi nương cũng nhìn ra Dương Liễu viện này không chào đón mình, nhưng mục đích nàng đến đây hôm nay không đạt được thì chắc chắn cũng không rời khỏi nên đành nhẫn nhịn.

- Thiếu phu nhân, cầu người cứu thiếp với.-Tam đi nương nói với giọng vô cùng chua xót, xong rồi còn lấy khăn con lên chấm nước mắt vốn chẳng có.

- Tam đi nương lại có chuyện gì cần Tuệ Nghi giúp ư?-Tuệ Nghi nghi hoặc nhìn tam đi nương, An Sở Lan vừa xảy ra chuyện, đừng nói bây giờ Thu Nguyệt viện cũng có chuyện luôn đi?

- Thiếu phu nhân, chuyện này chắc cũng chỉ có người cứu được ta.-Tam đi nương bắt đầu sụt sịt, vừa khóc vừa kể.-Sáng sớm nay đại phu nhân cho người đến viện của thiếp bắt Mỹ nhi đến Mộc Lương viện chịu phạt, nói là... nói là... là Mỹ nhi nó phạm tội ăn cắp nên phải phạt theo gia quy.

- Ăn cắp sao?-Tuệ Nghi nghi hoặc hỏi lại. Mặc dù tính cách của Trình Tư Mỹ thường thích làm nũng, mít ướt để được người khác yêu thương nhưng chung quy, đứa con nít nào chẳng muốn như vậy, một tiểu cô nương mới mười mấy tuổi lại là con của thiếp thất thì càng phải tranh thủ tình cảm. Nhưng nói sao thì cũng không giống là người của phường trộm cắp, tội danh này cũng hơi lạ.

- Đúng vậy. Thiếu phu nhân người nói xem, Mỹ nhi thường ngày đúng là rất bướng bỉnh không nghe lời nhưng cũng đâu phải là người không có gia giáo, sao có thể ăn cắp được chứ? Đại phu nhân thì không nói không rằng đã cho người bắt nó đến Mộc Lương viện, bây giờ sống chết thế nào thiếp cũng không rõ nữa. Thiếu phu nhân cầu người cứu nó với, bây giờ trong phủ này chỉ còn người là thiếp có thể dựa vào thôi, cầu người... cầu người...-Tam đi nương dường như khóc vô cùng thương tâm, sắp ngắt xiu luôn rồi.

Tuệ Nghi nghe tam di nương nói vậy thì như muốn cười mà phải nhịn lại. Nàng lấy khăn con lên che mặt, húng hắng ho vài cái.

- Tam di nương, ta đại khái cũng hiểu được rồi. Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, di nương có chắc chắn là Tư Mỹ không trộm đồ của Mộc Lương viện? - Tuệ Nghi hỏi lại người đang khổ sở khóc rất thành tâm kia.

- Thiếu phu nhân, thiếp đương nhiên là bảo đảm. Mỹ nhi một cái đứa nhỏ thì làm sao bước vào Mộc Lương viện để trộm đồ được chứ? Rõ ràng là đại phu nhân muốn giương oai với thiếp sau chuyện lần trước bị lão thái thái dạy dỗ, muốn nói thầm với người trong phủ này đương gia chủ mẫu vẫn là ngài ta, nên mới ra tay với Mỹ nhi. A...huhu... chỉ thương cho đứa nhỏ của thiếp chỉ mới có mười một tuổi đã phải chịu khổ rồi. Huhu... không biết nó từ sáng đến giờ có hay không bị làm sao rồi đi, Mỹ nhi của ta...a...- Tam di nương khóc bắt đầu đã man hơn, Tuệ Nghi cũng bị thị làm đến nhức đầu luôn rồi.

- Tam di nương à, lời này nói ra vẫn nên cẩn thận một chút đi. Đại phu nhân không phải người người có thể tùy tiện hắt nước bẩn vào. Chuyện của Tư Mỹ bây giờ cứ đến Mộc Lương viện xem thử thì sẽ rõ ngay thôi. - Tuệ Nghi phui áo đứng lên, định sẽ đến Mộc Lương viện xem Trình Tư Mỹ ra sao.

Tiền ma ma thấy vậy liền vội nói:

- Thiếu phu nhân cần phải sửa soạn một chút, tam di nương hay là ra ngoài chờ một chút? - Nói xong liền nháy mắt với Tuệ Nghi như ra hiệu gì đó.

- Tam di nương có thể đợi ta một chút không? - Tuệ Nghi hướng tam di nương hỏi.

- Thiếp có thể đợi, thiếp có thể đợi, thiếu phu nhân xin nhanh đến cứu Mỹ nhi a...- Tam di nương lau lau nước mắt sốt ruột nói, sau đó liền được Lộ Dao điu ra ngoài đợi.

Sau khi bóng tam di nương ra tới cửa viện rồi Tiền ma ma mới làm bộ sửa sang y phục cho nàng, vừa nói:

- Tiểu thư, người hay là đừng đến Mộc Lương viện. Chuyện giữa hai người họ để họ tự giải quyết, việc gì người xen vào làm chi? Không chừng tai bay vạ gió thì đúng là rước khổ vào thân.

- Ma ma, bà đừng lo. Ta hứa với bà đến Mộc Lương viện xong ta nhất định an toàn trở về không hư một cọng lông nào, nhưng chỉ sợ cái ghế đương gia chủ mẫu của đại phu nhân sắp không ngồi vững được nữa rồi. - Tuệ Nghi cười một cái ẩn ý, sau đó ung dung đi ra khỏi phòng.

Kịch hay còn ở Mộc Lương viện, nàng tội gì không đến xem đại phu nhân sẽ thảm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Mộc Lương viện vẫn như ngày thường yên lặng không có động tĩnh gì.

Ít ra là như vậy cho đến khi đám người Tuệ Nghi, tam di nương đi đến cửa viện lớn, vừa vận truyền ra tiếng hét kinh trời của Trình Tư Mỹ:

- Đại tỷ tha mạng a, đại tỷ tha mạng a.

Tuệ Nghi và tam di nương đều bị tiếng la kia dọa cho thất kinh hồn vía, nhưng tam di nương rất nhanh lấy lại được phong thái, bắt đầu khóc lóc:

- Trời ơi Mỹ nhi của ta, Mỹ nhi của ta.

Từ trong sân viện chạy vụt ra ngoài là một tiểu cô nương mặc y phục hồng phấn, đầu búi hai búi tóc nhỏ nhưng đã bị xổ rối, khuôn mặt nước mắt đầm đìa nhìn vô cùng đáng thương.

- Mẫu thân a, mẫu thân a. - Trình Tư Mỹ chạy ra ngoài thấy tam di nương đang đứng thì như nhìn thấy cứu nhân, vội xà vào lòng thị rồi khóc to.

Mẫu tử hai người bắt đầu diễn một vở bi kịch khóc rất độ thương tâm. Sau đó từ sau cánh cửa phòng mà Trình Tư Mỹ mới vừa chạy ra, Trình Tư Nhiên mặt mày tái mét nhưng vẫn cố gắng bình thân bước ra.

Tam di nương nhìn thấy Trình Tư Nhiên nhưng cũng làm như chưa biết gì, thủy chung ôm Trình Tư Mỹ trong lòng tiếp tục khóc.

- Gặp qua trường tẩu. - Trình Tư Nhiên cúi người với Tuệ Nghi, ánh mắt thì luôn đặt trên người mẫu tử từ Phương thị.

- Đại tiểu thư khách sáo quá rồi. - Tuệ Nghi cũng gật đầu một cái, trong lòng phần khởi đến tốt độ. Chuyện thành ra thế này xem như kế hoạch của tam di nương đã thành công được một nửa rồi a.

Tam di nương sau màn khóc lóc thương tâm cuối cùng cũng đã trấn tĩnh lại, ánh mắt bi thương, giọng nói ai oán hướng Trình Tư Nhiên mà nói:

- Đại tiểu thư, thiếp biết người là con của đại phu nhân cao cao tại thượng không ai dám làm gì, ngay cả bình thường thiếu phu nhân hay thiếp cũng không dám mạo phạm đến người, người có sao lại đi trút giận lên đầu Mỹ nhi như vậy? Mặc dù nó chỉ là con của tiểu thiếp thấp hèn là thiếp, nhưng cũng là con người a, người sao một cô nương lại độc ác như vậy?

Trình Tư Nhiên nghe lời của tam di nương thì mặt mày xám mét, vội nói:

- Ta lúc nào ức hiếp nàng ta? Rõ ràng nàng ta đến viện của ta báo là muốn ta dạy cho thù hận, sau đó đang bình thường tự nhiên khóc thét lên chạy ra ngoài, ta rốt cuộc có làm gì đâu? - Trình Tư Nhiên nói xong hốc mắt lập tức đỏ ửng, khuôn mặt bắt đầu cũng không giữ được bình tĩnh nữa.

- Đại tỷ a, sao tỷ lại nói như vậy? Tỷ rõ ràng là cho người đến Thu Nguyệt viện bắt ta, nói ta là ăn cắp đồ của tỷ phải chịu phạt. Tỷ còn sai người đánh ta nữa, sao tỷ lại nói như vậy? - Trình Tư Mỹ nói xong liền khóc vô cùng tội nghiệp, mấy nha hoàn bu xung quanh bốn người cũng lên đưa tay lau nước mắt. Một đứa trẻ nhỏ tuổi khóc đến như vậy cũng quá dễ để lấy lòng mọi người rồi.

Vốn nghe nói đại tiểu thư vì ý thể đại phu nhân nên rất bá đạo ngang ngược, bọn họ lại chẳng tin. Bây giờ mắt thấy tai nghe bọn họ cuối cùng cũng biết được đại tiểu thư quả là người lòng dạ ác độc, năm nay mới mười mấy tuổi mà đã ra tay với thứ muội đồng phụ đệ mẫu với mình, chỉ tội cho nhị tiểu thư chỉ là đứa nhỏ còn chưa biết gì a.

Trình Tư Nhiên mặt lúc xanh lúc trắng, nói lớn:

- Ần nói bậy bạ, ta đánh người khi nào?

Trình Tư Mỹ lúc này dường như cảm nhận được mọi người đang đồng tình với mình mà chìa mũi nhọn về phía Trình Tư Nhiên nên rất đắc ý, động tác như sợ sệt kéo tay áo mình lên.

- Ôi...-Một nha hoàn nào đó hoảng hồn nói.

Tay của Trình Tư Mỹ chẳng chút vết xanh vết tím, có vài chỗ còn bắt đầu rướm máu ra rồi, chỉ vì mặc đồ hơi dày nên khi này mới không thấy rõ. Mà bây giờ sau khi vén lên thì màu da trắng lại đối nghịch với mấy vết bầm kia làm chúng hiện lên càng rõ ràng.

Tuệ Nghi khẽ cười nhẹ một cái, vở kịch này tam di nương đầu tư công phu quá đi.

- Lại có chuyện hồ nháo gì ở đây?-Giọng uy nghiêm từ ngoài nguyệt môn vọng vào.

Trình Tư Nhiên như nghe được tiếng chuông cứu mạng, vội từ chỗ trước mắt tam di nương lao ra phía sau, chạy về phía Lâm thị đang cùng Trình Tư Bác tiến vào.

- Mẫu thân a.-Trình Tư Nhiên lao tới ôm lấy thất lưng Lâm thị, khóc lớn lên.

- Nữ nhi của ta, con bị làm sao thế này? Đừng khóc đừng khóc, mẫu thân thấy con khóc thì đau lòng lắm đây.-Lâm thị ôm Trình Tư Nhiên vào lòng, bắt đầu diễn màn nước mắt giống tam di nương và Trình Tư Mỹ.

- Thỉnh an phụ thân.-Tuệ Nghi thì lễ cúi đầu, người phía trước hiện tại là nhạc phụ của nàng. Người này từ khi nàng vào Trình phủ thì chỉ gặp qua đúng một lần trong ngày đầu tiên thỉnh an, sau đó vì luôn lấy cớ ốm yếu không khỏe mà Trình Tư Bác luôn từ chối gặp gỡ người ngoài, thỉnh thoảng Lâm thị sẽ đến viện của ông ấy chăm sóc, ngày thường thì vẫn luôn ở trong phòng đọc sách uống trà. Nói một câu thì chính là sống rất im hơi lặng tiếng không tham gia vào việc trong phủ.

Trình Tư Bác trước giờ không thân quen gì với Tuệ Nghi lắm nên cũng gật đầu cho có, ánh mắt hướng lên người mẫu tử Phương thị đang quỳ dưới đất kia.

- Mỹ nhi, qua đây với phụ thân.-Trình Tư Bác đưa tay ngoắc nữ nhi lại.

Trình Tư Mỹ liền rời khỏi lòng Phương thị, chạy đến bên Trình Tư Bác, ánh mắt vô cùng tội nghiệp nói:

- Phụ thân a, người phải làm chủ cho Mỹ nhi, Mỹ nhi bị đánh đau lắm.

- Nói káo.-Trình Tư Nhiên cũng đáng đứng trong lòng Lâm thị nói káo.-Người nói káo, ta đánh người hồi nào?

- Tỷ tỷ, tỷ sao lại làm vậy với ta?-Trình Tư Mỹ lại chực rưng rưng khóc. Nước mắt nữ nhi trong lòng lại dễ thấy hơn hốc mắt đỏ lựng của Trình Tư Nhiên, Trình Tư Bác liền cảm thấy tức giận, đại nữ nhi của hắn quả là bá đạo thành thói.

- Còn không im miệng?-Trình Tư Bác trừng mắt với Trình Tư Nhiên nói.-Nhị muội đã bị con làm ra như vậy rồi, con có phải là ý trong phủ này không ai quản mình nên muốn lật trời lên không hả?

Lâm thị ngơ ngàng nghe từng lời Trình Tư Bác nói ra, không nghĩ cuối cùng mũi nhọn lại bị hai kẻ kia hướng lên người mình và nữ nhi như vậy.

- Lão gia, chuyện gì thì từ từ nói. Bây giờ chàng chỉ nghe một phía của tam di nương và Tư Mỹ, Tư Nhiên còn chưa nói gì đâu đấy.-Lâm thị nhìn Trình Tư Bác, ánh mắt vô cùng đau lòng nói.

Trình Tư Bác lúc này mới nhận ra mình chỉ mãi lo cánh tay của nhị nữ nhi bị thương mà chưa nghe lời giải thích gì của đại nữ nhi, lời nào nói ra cũng bị mình gạt phắt đi cả, bèn nói:

- Tư Nhiên, con nói xem sự tình rốt cuộc là thế nào?

Trình Tư Nhiên này giờ vẫn luôn chịu uất ức, bây giờ nghe phụ thân nói vậy như vớ được ván gỗ cứu mạng, vội nói:

- Phụ thân, từ sáng nhị muội đã chạy đến viện của con nói là muốn con chỉ cho thuê khăn để lấy lòng tổ mẫu nên con mới chỉ cho từ sáng đến giờ. Đột nhiên khi này đang bình thường ngồi thêu thì nhị muội khóc thét lên rồi chạy ra ngoài, la hét nói con đánh muội ấy, còn nói con đến Thu Nguyệt viện bắt người, con từ sáng đến giờ đã đi đâu đâu, con luôn ở trong viện của mình mà?-Trình Tư Nhiên nói xong thì ánh mắt vô cùng oan ức nhìn Trình Tư Bác.

Trình Tư Bác dù gì cũng là kẻ làm cha, hai nữ nhi đều mỗi người nói một nẻo mà ai cũng muốn chỉ mũi nhọn về phía đối phương lại muốn lấy được tình cảm của hắn. Hắn nhất thời cũng không biết làm sao.

Lâm thị lúc này như mới nhớ ra gì đó, vội nói:

- Nếu tam di nương nói sáng sớm nay Mộc Lương viện đến Thu Nguyệt viện bắt người thì lấy gì ra để làm chứng? Hơn nữa từ sáng lúc tiễn đại thiếu gia đi trong phủ không nghe động tĩnh gì cả, chẳng lẽ người bị bắt ép đi không là hét phản kháng sao?

Tam di nương nét mặt xem tựa rất bình thản với câu hỏi của Lâm thị nhưng thoáng cái đã nhìn ra nét bí ai, nói:

- Đại phu nhân, làm sao có ai làm chứng cho thiếp được chứ? Ai ai trên dưới phủ cũng kính sợ đại phu nhân, chỉ cần nghe đến ba chữ Mộc Lương viện đã bủn rủn tay chân rồi thì làm sao phản kháng? Hơn nữa những người sáng nay đến Thu Nguyệt viện ai ai cũng to lớn hung dữ, thiếp... thiếp làm sao dám phản kháng? Lỡ đâu bọn họ làm gì Mỹ nhi rồi sao? Nhưng mà... nếu...nếu biết Mỹ nhi sẽ bị như vậy thì lúc đó thiếp...-Tam di nương nói xong thì bắt đầu khóc như hồi nãy. Trình Tư Bác như cũng cảm thấy Phương thị quả là quá đáng thương, chỉ là một thiếp thất nhỏ nhoi sống trong viện phủ này, ngày thường chịu biết bao nhiêu ủy khuất không nói, bây giờ ngay cả nữ nhi mình cũng không bảo vệ được, đúng là quá đáng thương mà.

- Lâm thị, người và nữ nhi mình còn gì để nói?-Giọng Trình Tư Bác lãnh đạm vang lên, thần sắc hết tám phần giống hệt lão thái thái hướng mẫu tử Lâm thị hỏi.

- Lão gia, sao chàng lại như vậy? Sao chàng không hỏi xem người trong viện thiếp có thấy thiếp và Tư Nhiên sai người đánh Trình Tư Mỹ không chứ? Sao chàng chưa hỏi gì đã vội kết tội thiếp và con bé rồi?-Lâm thị cũng làm như rất ủy khuất nói. Bây giờ thì bà biết mình thất thế hoàn toàn rồi. Người trong Mộc Lương viện đều là tâm phúc bên cạnh mình thì làm sao làm chứng cho mình được? Hơn nữa nói bà và Tư Nhiên sai người đến Thu Nguyệt viện bắt người, nơi đó ngược lại đều là thân tín bên cạnh tam di nương nên sẽ đứng về phía tam di nương chia mũi nhọn về họ. Ngày thường nghĩ lại từ những người bên cạnh mình biết ngoan ngoãn phục tùng thì Lâm thị đối xử rất tốt, còn lại những kẻ bên Thu Nguyệt viện và Dương Liễu viện thì luôn là chèn ép khinh thường, bây giờ nghĩ thì đúng là gieo gió gặt bão, ngày hôm nay chỉ sợ bản thân Lâm thị và Trình Tư Nhiên không thoát khỏi bị phạt.

Tam di nương thấy lợi thế nghiêng về phía mình thì rất ung dung, trông chờ vào quyết định của Trình Tư Bác.

Trình Tư Bác mặc dù thời còn trẻ cũng từng hồ mưa gọi gió, khí thế rất lớn nhưng lại chưa từng xen vào chuyện tranh đấu nội trạch, chẳng biết nó cũng khóc liệt không kém gì chiến trường giết giặc nên lại không nhìn ra màn kịch lớn của tam di nương bày ra rất hoàn hảo, vô tình hữu ý sập bẫy nhanh chóng.

- Lâm thị, người dung túng nữ nhi làm nhiều việc xấu, bây giờ lại dám ức hiếp thứ muội trong nhà, hôm nay ta phạt người tước quyền chủ quản trong phủ, Trình Tư Nhiên cắt tiền tiêu vặt nửa năm. Bắt đầu từ ngày mai hai người hãy đến từ đường quỳ một tháng để sám hối đi.

Lâm thị mặt mày xám xịt nghe hình phạt của Trình Tư Bác, ánh mắt oán hận thấu xương nhìn chằm chằm mẫu tử Phương thị. Trình Tư Nhiên thì nghe bản thân mình vừa bị cắt tiền tiêu vặt lại vừa phải đến từ đường quỳ thì không khỏi uất ức, bản thân chẳng làm gì lại bị phạt, trên trời dưới đất sao lại có chuyện như vậy?

Phương thị ngược lại vô cùng há dả, ván đầu này bà ta đã thắng quá vẻ vang. Lòng dạ Phương thị bây giờ trầm nghĩ mấy năm qua nhin nhục như vậy xem như không ổn, hiện tại chỉ cần tung một chiếu đã hoàn toàn dứt điểm được Lâm thị và Trình Tư Nhiên, quyền chủ quản trong nhà chắc chắn rơi vào tay mình.

Trình Tư Bác lúc này mới để ý đến tức tử mình này giờ vẫn luôn lặng thinh đứng một bên không hề nói gì, nét mặt tựa như chỉ đang xem kịch.

- Tuệ Nghi, này giờ con cũng đứng ở đây sao lại không nói gì cả?-Trình Tư Bác hướng nàng hỏi, ánh mắt không khỏi nghi ngờ. Từ khi nhi tử mình cùng nữ nhân này thành thân ông chưa từng nói với nàng một câu nào nên cũng không rõ tính tình nàng thế nào, chỉ nghe nói nàng là nữ nhi của Hình bộ Thượng thư triều đình, rất được mẫu thân mình yêu thích. Mà nghe đám gia đình trong phủ nói với nhau rằng từ khi thiếu phu nhân bị sảy thai hôn mê tỉnh lại thì tính tình thay đổi hoàn toàn, vốn trước đây ít nói bây giờ lại càng trầm tính hơn nhưng thái độ thì cứ thâm trầm khó dò, nghe nói đại tiểu thư vì vô lễ với nàng cũng từng bị tát luôn rồi.

- Phụ thân đã giải quyết xong xuôi, con đâu không dám nói gì nhiều.-Tuệ Nghi cúi người nói. Lễ nghĩa là thứ quan trọng, cho dù vị nhạc phụ đại nhân này của nàng ngày thường không can thiệp vào chuyện trong phủ nhưng vẫn có một địa vị nhất định, ít ra thì ngày hôm nay bọn họ đã thấy được một điều, vị lão gia ngày thường im hơi lặng tiếng này cũng rất có đạo lý đã lấy lại công đạo cho tam di nương và nhị tiểu thư. Nên Tuệ Nghi nàng cũng nhất mực tôn trọng, không thể không kiêng dè.

- Nói hay lắm. Vậy con nghĩ vị trí chủ quản trong phủ nên giao lại cho ai?-Trình Tư Bác hỏi nàng.

Câu hỏi này hết chín phần là muốn thăm dò mưu đồ của từng người. Quả nhiên vừa dứt lời, ánh mắt tam di nương và Lâm thị đều như rực lửa hướng về phía Tuệ Nghi, nàng thì vẫn ung dung đứng đó.

- Con đâu nghĩ vị trí quan trọng như chủ mẫu vẫn nên để phụ thân tự mình quyết định. Người đã đi qua nhiều chuyện nên biết rõ lòng người, người có tham vọng leo lên sẽ tìm cách để đoạt được nó, người thật lòng muốn tốt cho gia đình sẽ tìm người thích hợp.- Tuệ Nghi nhẹ nhàng nói.

- Hahaha, nói hay lắm. Đứa trẻ này miệng lưỡi thật ngọt đó, bảo sao mẫu thân không thích người như vậy, nhất định đòi Thành nhi phải thành thân với người.-Trình Tư Bác cười ha hả nói, xem ra cũng đã có chút ấn tượng tốt với nàng.

- Phụ thân quá lời rồi.-Tuệ Nghi khiêm nhường cúi người một lần nữa.

- Vậy thì Phương thị, tạm thời người quản lý mọi việc đi, đợi một tháng sau chúng ta lại tính tiếp.

Lâm thị như bị ai rút mất xương, mềm oặt quỳ xuống nền đất. Trình Tư Nhiên cũng đã cảm nhận được sự thất thế của mẫu thân mình, giọng nói bội phần ủy khuất vang lên:

- Phụ thân, Tư Nhiên thật sự không có đánh nhị muội, Tư Nhiên thật sự không có mà...

Nhưng hiện tại thì ai còn nghe thêm lời nào được nữa? Ý Trình Tư Bác đã quyết sẽ không thu lại, địa vị của mẫu tử Lâm thị trong phủ xem như đã lung lay rồi, thời cơ hiện tại là của tam di nương và Trình Tư Mỹ. Trình Tư Nhiên hốt mắt đỏ lựng đầy thù hận nhìn mẫu tử Phương thị, nàng la lên:

- Tiện nhân.

"Chát".

Lời còn chưa dứt Trình Tư Nhiên đã lĩnh ngay một cái tát của Trình Tư Bác.

- Đồ nghịch nữ này, có phải mẫu thân người không dạy người chút quy củ nào không hả?-Trình Tư Bác gất gao nói, ánh mắt càng thêm bất mãn nhìn hai người họ.

Thời khắc hiện tại Lâm thị biết bản thân mình đang bị thất thế, cách tốt nhất bây giờ là im lặng nhẫn nhịn, vậy mà đứa con gái ngu xuẩn này của bà lại không biết điều như vậy, thật đúng là chọc điên bà mà.

- Lão gia, Tư Nhiên còn nhỏ...-Lâm thị định quỳ xuống cầu xin thì lời của tam di nương lại nhẹ nhàng vang lên.

- Đại phu nhân, lần trước trong tết Đoan Ngọ người nói đại tiểu thư tháng sau là cặp kê rồi. Một cô nương gần tới lúc có thể gã chồng mà vẫn còn nhỏ sao?

- Người...-Lâm thị tức đến nổi tím mặt nhưng cũng không thể nói được gì. Trình Tư Bác còn đang đứng ở đây, thị có thể xấu hổ nhục nhã một lần nhưng cũng không được để cho có lần hai.

Tam di nương được nha hoàn đỡ nên giờ đã ung dung đứng thẳng người, còn Lâm thị thì vẫn chưa hoàn hồn sau việc bản thân bị tước quyền chủ quản mà mình đã nắm giữ suốt mấy năm nên vẫn còn nửa ngồi nửa quỳ trên đất, hai nha hoàn bên cạnh phải cố hết sức mới đỡ được thị đứng thẳng lên rồi phui bụi dính trên y phục.

Tuệ Nghi nhìn cảnh tượng trước mắt mà cười thâm trong lòng, không cần nàng ra tay đã có kẻ muốn đẩy đại phu nhân xuống bùn, nàng đứng là may mắn. Nhưng nhìn qua tam di nương, màn kịch lớn thế này mà được tam di nương sắp xếp không chút sơ hở, Tuệ Nghi tự nhủ người này cũng không thể xem thường. Nếu tương lai bản thân nàng muốn đối đầu với tam di nương thì vạn nhất phải hết sức cẩn thận, bài học hôm nay của đại phu nhân cũng chính là bài học của nàng. Nàng trước giờ chưa từng xen vào chuyện tranh đấu nội trạch nên đương nhiên còn rất kém hiểu biết, lợi thế duy nhất nàng có được là sự im lặng, nàng biết im lặng lắng nghe rồi quan sát nên mới thấy được mưu kế của tam di nương ngay từ đầu, dễ dàng nhập vai với tam di nương để cùng đẩy đại phu nhân xuống bùn, nhưng còn những cái mưu kế hiểm độc khác của nữ nhân tranh sùng thì nàng không rành, chỉ có thể đợi tháng ngày sau từ từ học hỏi.

Trên đường trở về Dương Liễu viện của nàng, nha hoàn Lộ Dao đã không kiềm chế được mà phàn khích ra mặt:

- Tiểu thư, đại phu nhân kia trước nay làm bao nhiêu điều ác bây giờ cuối cùng cũng bị quả báo, đúng là đáng đời. Qua chuyện này nô tỳ thật sự tin là ông trời có mắt, ác giả ác báo.

Tuệ Nghi cười nhẹ một cái, nói:

- Ông trời làm gì lại rảnh như vậy, đi lo chuyện tranh đấu nội trạch của nữ nhân?

- Tiểu thư nói vậy là sao? Chẳng lẽ chuyện vừa này không phải đại phu nhân và đại tiểu thư tự làm tự chịu?-Lộ Dao lộ vẻ không hiểu, vậy chẳng lẽ còn có ẩn tình gì khác a?

Về đến viện, Tuệ Nghi sai người mang lên một ấm Mao Tiêm, vừa thưởng thức vừa nói chuyện với đại nha hoàn bên cạnh mình.

- Ta hỏi muội, lúc tam di nương đến đây cầu xin ta cùng bà ấy đến Mộc Lương viện của đại phu nhân để tìm Trình Tư Mỹ, đáng về bà ấy thế nào?

- Đáng về bình thường, chỉ có sắc mặt hơi tái, với lại lúc nói chuyện của nhị tiểu thư thì có bộc lộ vẻ chua xót.-Lộ Dao trầm nhớ lại, đánh giá rất kỹ lưỡng.

- Muội nhớ được đa số tình tiết nhưng lại không nhớ được cái quan trọng nhất, nha hoàn cận thân Mộc Diệp của tam di nương không đi bên cạnh bà ấy, đến khi Trình Tư Bác xuất hiện thì nàng ta mới xuất hiện.-Tuệ Nghi nhấp một ngụm trà, thầm khen tay nghề pha trà của nha hoàn trong viện tiến bộ không ít.

Lộ Dao nhớ lại lúc tam di nương vào cửa, quả thật có hai nha hoàn đi theo nhưng chỉ là nha hoàn nhị đẳng, còn cô nương áo tím lúc sau ở Mộc Lương viện đỡ tam di nương dậy thì không thấy đâu.

- Phải a, đúng là Mộc Diệp tỷ không đi cùng tam di nương.-Lộ Dao như phát hiện được chuyện lớn, phấn khích nói.

- Nha hoàn cận thân lại không đi bên cạnh chủ tử thì chỉ có một chuyện có thể lý giải, chính là nàng ta được giao cho nhiệm vụ quan trọng phải làm. Mà ngay lúc đó tam di nương đã nói rõ mục đích mình đến Mộc Lương viện là tìm Trình Tư Mỹ, mọi mũi nhọn nói đều chia về đại phu nhân và Trình Tư Nhiên để lôi kéo ta, từ đó có thể suy đoán tam di nương đang mưu kế chuyện gì đó với Trình Tư Nhiên và đại phu nhân. Trình Tư Nhiên tuổi còn nhỏ lại chưa trải sự đời nên rất dễ dàng bị đánh úp, đại phu nhân thì thông minh đa mưu hơn nhưng cũng không kịp phản ứng khi kẻ địch từ đâu nhảy bổ ra, đương nhiên sẽ rơi xuống cái hố to mà tam di nương đã đào sẵn. Trình Tư Mỹ canh đúng thời cơ để từ trong phòng Trình Tư Nhiên hét lên chạy ra nói là mình bị ức hiếp, tam di nương đến viện của ta cầu xin ta đi cùng đến để làm chủ cho nữ nhi mình vừa vận thấy Trình Tư Mỹ đang khóc lóc vạch tội Trình Tư Nhiên, Mộc Diệp chạy đến viện của phụ thân để nói chuyện Trình Tư Mỹ đang bị Trình Tư Nhiên ức hiếp, một cái bầy hoàn hảo đúng không? - Tuệ Nghi nói một hơi xong mới đưa chén trà lên miệng nhấp môi, tâm trạng xem chừng vô cùng thoải mái.

Lộ Dao nghe Tuệ Nghi nói thì đầu cứ ong ong cả lên, có phần chưa tiếp thu được lượng thông tin vừa rồi. Nàng hiện tại đúng là không thể tưởng tượng được tiểu thư nhà mình từ đầu đến cuối luôn im hơi lặng tiếng nhưng thật ra đã sớm nhìn thấu mọi chuyện, chỉ muốn đứng yên xem kịch vui. Chỉ từ một chi tiết nhỏ là Mộc Diệp không đi bên cạnh chủ tử và lời nói của tam di nương đã nhìn ra, nàng không khỏi khâm phục tiểu thư nhà mình đúng là thông minh a.

- Tiểu thư, vậy thì tam di nương cần gì phải đến đây cầu người đi cùng bà ta đến Mộc Lương viện làm chi, người từ đầu đến cuối cũng chẳng làm được gì có ích cho bà ta cả? - Lộ Dao hỏi.

- Nếu như một phe là tam di nương và Trình Tư Mỹ, phe kia là đại phu nhân và Trình Tư Nhiên thì có phải quá cân bằng không? Tam di nương có thể đã nghĩ đến việc phụ thân sẽ bị cả hai lôi kéo mà không đưa ra được quyết định dứt khoát nên mới cần một người đứng bên phe mình chứng kiến sự việc, đến lúc đó thuận lợi nói vào một câu. - Tuệ Nghi vừa nói vừa thầm khen thủ đoạn của tam di nương đúng là quá cao tay đi, nàng không biết tồn bao lâu mới học được bản lĩnh như vậy. Nhưng nàng càng nghĩ càng không hiểu, tam di nương trước nay vẫn luôn sống rất an phận, sao đột nhiên bây giờ lại bày kế để hất đại phu nhân xuống như vậy, thậm chí đại hận gì đã có giữa hai người đó mà nàng không biết?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Vì chuyện của đại phu nhân mà Trình Phủ sau một trận sóng gió ở Mộc Lương viện đã trầm lắng đi không ít. Tam di nương trở thành chủ mẫu trong nhà lại rất được lòng nô nhân, riêng chỉ có những người ở Mộc Lương viện là trung khuỷu của đại phu nhân nên tuyệt nhiên không dám xia đến vị chủ mẫu mới trong nhà. Mà tam di nương xem ra cũng là người biết điều, người ta không thích mình thì mình cũng không cần lấy lòng vì đầu sao Trình phủ không phải chỉ có một mình Mộc Lương viện mới làm mưa làm gió được, ít ra là trong lúc này.

Tuệ Nghi nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp, thờ ơ đọc một quyển được thư. Trên chiếc bàn gỗ nhỏ cạnh nàng là một ấm trà bằng đất nung từ sa đưng trà mao tiên còn đang bốc hơi, kế bên là một đĩa bánh quế hoa vừa ra lò, còn hai hũ hoa đặt trên góc bàn một bình hoa oải hương tỏa hương nhàn nhạt. Cảnh tượng trong phòng nàng làm người ta liên tưởng đến một khung cảnh như chốn thần tiên. Mỹ nhân nằm trên giường mặt không chút biểu tình nhưng dung nhan xinh đẹp, tay cầm quyển sách như chạm vào mây trời, khói trà nhẹ bốc lên làm khung cảnh mờ ảo càng tôn thêm thần thái diễm lệ vô tình của nàng.

Tuệ Nghi trước giờ không thích đọc sách nhưng vì đạo này trong phủ mọi chuyện trên dưới đều quá êm đềm, tam di nương quản lý mọi việc chu toàn, lão thái thái hai ngày trước cùng Trình Tư Bác lên chùa cầu bình an, trong phủ hiện tại chẳng có việc làm cũng chẳng có trò vui để xem, vậy chỉ bằng nàng đọc một quyển sách để có thêm kiến thức cho mình, biết đâu ngày sau cần dùng.

Đang đọc đến giữa chừng thì nha hoàn thông báo An Sở Lan đến thỉnh an.

An Sở Lan vận y phục màu cam nhạt, đầu vấn tóc bằng trâm vàng đính hoa màu đỏ thắm, khuôn mặt yếu kiều xinh đẹp từ ngoài tiến vào cúi người thi lễ với nàng.

Tuệ Nghi để ý thấy sắc mặt nàng ta có phần hơi trắng bèn hỏi:

- Nếu đã không khỏe thì cứ ở yên trong phòng nghỉ ngơi, đừng đi lung tung coi chừng ảnh hưởng đứa bé.

- Đa tạ thiếu phu nhân quan tâm, nô tỳ không sao. Chỉ là suốt ngày cứ ở trong phòng nằm mãi thành ra cũng hơi chán nên muốn ra ngoài đi dạo, sau đó đến thỉnh an thiếu phu nhân.

An Sở Lan nói xong thì Lộ Dao cũng kê được chiếc ghế gỗ cho nàng ta ngồi cạnh nhuyễn tháp cùng Tuệ Nghi. Nàng bèn đặt quyển sách xuống, ra lệnh cho Lộ Dao đứng bên cạnh rót một chén trà, lại thấy ngoài cửa hai nha hoàn bung lên một bộ bình trà và một đĩa bánh đặt lên chiếc bàn trước mặt An Sở Lan.

- Thiếu phu nhân, Tổ ma ma xin được gặp. - Nha hoàn canh cửa thông báo.

- Cho bà ấy vào.

Tổ ma ma là một người phụ nữ trung niên, dáng người mập mạp, khuôn mặt béo tròn phúc hậu từ ngoài cửa tiến vào.

- Lão nô thỉnh an thiếu phu nhân. - Tổ ma ma cúi người thi lễ với nàng.

- Ma ma, bà không cần phải thi lễ với ta, dù sao bà cũng là nhũ nương của tướng công nhà ta. - Tuệ Nghi mỉm cười đáp lời.

- Sao có thể chứ? Dù lão nô có là nhũ nương của thiếu gia thì cũng chỉ là nô tài, nô tài phải thi lễ với chủ tử là điều bắt buộc. - Tổ ma ma nói. Vì bà là ma ma đáng tin bên cạnh tiên phu nhân trước đây nên sau này khi Dương thị qua đời Trình phủ vẫn giữ lại trọng dụng, được đảm nhiệm gia đình trên dưới kính trọng, ngay cả đại phu nhân hiện tại cũng khôn dám tùy tiện đối xử.

- Ma ma nói quá rồi. - Tuệ Nghi đáp. - Hôm nay người đến tìm ta có chuyện gì sao?

Tổ ma ma như con búp bê lật đặt, miệng cười phúc hậu nói:

- Thiếu phu nhân, hôm nay lão nô đến là theo lời của thiếu gia chỉ bảo. Thiếu gia nói muốn lão nô chăm sóc cho An chủ tử, dạy cho nàng ấy biết các quy tắc lễ nghĩa trong phủ.

Tuệ Nghi cười nhạt một cái, chẳng lẽ Trình Tư Thành thật sự có ý với An Sở Lan sao? Cho Tổ ma ma đích thân chăm sóc và dạy quy tắc cho nàng ta?

- Bà nói... là lời của thiếu gia? - Tuệ Nghi nghi hoặc hỏi lại.

- Vâng. Trước lúc thiếu gia lên đường có dặn dò lão nô như vậy. - Tổ ma ma khẳng định chắc nịch.

Tuệ Nghi cười khẩy một cái, liếc nhìn qua An Sở Lan đang ngồi trên ghế. Nàng ta có vẻ cũng không tin lời Tổ ma ma vừa nói, trở mắt nhìn bà ta.

Trình Tư Thành, nàng vốn nghĩ hẳn chỉ là vô tình với An Sở Lan, vốn nghĩ hẳn cũng là vì đứa con trong bụng nàng ta nên mới giữ lại, chẳng ngờ còn có chuyện này.

Tổ ma ma là ai chứ? Là nhũ nương đích tay nuôi dưỡng Trình Tư Thành khi mẫu thân hắn vừa qua đời. Bây giờ hắn lại ra lệnh cho bà ấy đến bên cạnh An Sở Lan, đây chẳng phải là muốn ngấm nôi cho mọi người trong phủ biết An Sở Lan cũng có địa vị trong phủ này. Không, không phải nằng ta có địa vị, mà là đứa con trong bụng nằng ta có địa vị.

Tuệ Nghi nghĩ mà lạnh cả người, nhớ lại lời Trình Tư Thành hôm đó nói trong phòng với nằng" Dù nằng ta có sinh ra con trai thì ta cũng không quan tâm, trong mắt ta chỉ có con do nằng sinh ra mới là con của ta thôi."

"Không, nhầm rồi. Mình đa nghi quá rồi." Tuệ Nghi tự trấn an bản thân mình.

Nằng quay sang An Sở Lan, lên tiếng:

- An Sở Lan, vị này là Tổ ma ma, sau này người sẽ do bà ấy chăm sóc.

An Sở Lan được nha hoàn bên cạnh ù ù cạc cạc đỡ đứng dậy, cúi người nói:

- Sau này xin được ma ma chiếu cố.

Tổ ma ma miệng cười tươi, nói:

- An chủ tử, người hiện đang mang cốt nhục của thiếu gia, những đạo lễ đó cần gì phải làm với một nô tài như lão nô chứ? Người, mau đỡ An chủ tử ngồi xuống.-Tổ ma ma quay sang nói với nha hoàn bên cạnh An Sở Lan, xong lại tiếp tục cúi người cẩn thận đứng trước mặt Tuệ Nghi.

Tuệ Nghi thiết nghĩ nằng quá đa nghi. Nhưng nghĩ đến việc nếu như An Sở Lan thành công sinh đứa bé ra, mà nếu nó là con trai thì sao? Khi đó địa vị của nằng trong phủ chắc chắn sẽ bị uy hiếp, đại phu nhân chắc chắn sẽ hợp phe với An Sở Lan, khi đó mọi chuyện sẽ khó xử hơn nữa. Trình Tư Thành mặc dù luôn miệng nói yêu nằng, nhưng cốt nhục tình thâm là thứ có thể chối bỏ được sao? Nếu đến lúc đó hắn muốn vì đứa bé mà nằng An Sở Lan lên quý thiếp nằng cũng đâu nói gì được. Tưởng Tuệ Nghi nằng đâu thể ngăn cản, như vậy người khác sẽ nói nằng đồ kỵ thiếp thất, là làm trái với đạo làm thế.

- Thiếu phu nhân, nếu không còn chuyện gì nữa lão nô xin được đưa An chủ tử về phòng nghỉ ngơi, dạy quy củ trong phủ cho nằng ấy.-Tổ ma ma phúc phúc nói.

- Được. Ma ma, sau này An Sở Lan cần người chiếu cố rồi.

Đến khi bóng người khuất sau đám cây hoa trước phòng, Lộ Dao bên cạnh mới khẽ nói với nằng:

- Tiểu thư, nô tỳ thực không hiểu chủ ý của thiếu gia là gì. Đang yên đang lành sao lại lệnh cho Tổ ma ma đến bên cạnh An chủ tử chứ?

- Chủ ý của chàng ấy là gì sau này chúng ta sẽ biết. Nhưng mà người nói đang yên đang lành, thế nào là đang yên đang lành? -Tuệ Nghi hỏi ngược lại Lộ Dao. Không để nằng ta trả lời, nằng đã nói tiếp.-Tức An Sở Lan bước vào Trình phủ, đã chẳng còn yên lành gì nữa. Một đại phu nhân ở Mộc Lương viện còn chưa đủ, bây giờ thêm một An Sở Lan, ông trời là đang hận ta quá rành rồi mà.

Câu cuối cùng trong lời nói của Tuệ Nghi thuận lợi lọt vào tai Tiền ma ma vừa từ cửa tiến vào.

Tiền ma ma phúc phúc thi lễ rồi mới nói:

- Tiểu thư, bữa ăn nhẹ đã chuẩn bị xong rồi, lão nô cho người mang lên cho người được không?

- Mang lên đi.-Tuệ Nghi phát tay áo nói, đứng dậy để Lộ Dao đỡ ra ngoài sân ngồi.

Bữa ăn nhẹ là một bát canh hạt sen và một đĩa bánh ngọt. Tuệ Nghi vì vừa trải qua chuyện của Tổ ma ma nên cũng chẳng còn hứng để ăn, tùy tiện khua vài muỗng trong bát xong đặt xuống, ra lệnh cho nha hoàn dâng trà lên.

Tiền ma ma là người bên cạnh nằng từ nhỏ đến lớn nên đã sớm nhìn ra tâm trạng của Tuệ Nghi. Sau khi rót trà cho nằng xong bèn nói:

- Tiểu thư, người không vừa ý chuyện Tổ ma ma đến bên cạnh An chủ tử sao?

- Ma ma sao lại nói vậy? Người nói vậy chẳng khác nào nói ta đồ kỵ thiếp thất.-Tuệ Nghi nhấp một ngụm trà ung dung nói, nhưng lòng nằng vốn đã ngồi trên lửa nóng. Tiền ma ma là người thế nào chứ, tâm tư nằng đặt ở đâu bà còn không biết ư?

- Tiểu thư, lão nô nói câu này không biết có được không?-Tiền ma ma nhìn nằng nói.

- Ma ma, người sao lại tỏ ra kính trọng Tuệ Nghi như vậy? Người làm Tuệ Nghi thực sợ hãi.

Tiền ma ma thăm than trong lòng, đứa trẻ này có uất ức gì bà còn không biết sao? Còn chẳng phải là đang nghi hoặc chuyện Tổ ma ma được Trình Tư Thành sai đến bên cạnh An Sở Lan, nghĩ rằng hắn coi trọng nằng ta nên đang ghen tỵ?

Nghĩ đến đây bà không khỏi phì cười một cái. Tuệ Nghi lúc trước khi còn ở Trường phủ nổi tiếng trong mắt nô tài là vị đại tiểu thư mặt lạnh thờ ơ, trong mắt thứ muội là đại tỷ khó gần. Bà vốn tưởng đây thân kinh của nằng bị đứt cả rồi, thật chẳng tin đợi được đến lúc nằng ghen tỵ với một nha hoàn.

- Tiểu thư chắc là đang bất mãn chuyện Tổ ma ma đến bên cạnh An chủ tử hầu hạ. Người khoan nói lại, lòng người thế nào ta ở bên cạnh từ khi người còn nhỏ đến lớn còn chưa rõ sao? Nhưng người sao lại nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng hẹp hòi như vậy, đó không phải là tâm tư một chính thất nên có. Tổ ma ma đến bên cạnh An chủ tử, theo lão nô thấy thiếu gia có hai tâm tư. Một là muốn ngấm thông báo cho trên dưới Trình phủ biết An chủ tử chỉ ít có địa vị trong phủ, đứa trẻ trong bụng An chủ tử có sức nặng. Còn thứ hai chính là, thay mặt thiếu gia giám sát nằng ta.

Tuệ Nghi tròn mắt nghe Tiền ma ma nói như không thể tin những gì nằng vừa nghe.

- Chẳng lẽ theo lời ma ma nói, Trình Tư Thành chỉ là muốn có người giám sát An Sở Lan thôi sao, cho nằng ta yên phận?-Tuệ Nghi hỏi lại. Nếu như vậy thì nằng sẽ không cần lo lắng gì nữa rồi, được như vậy chẳng phải là quá tốt sao? Trình Tư Thành làm vậy chứng tỏ rất yêu thương nằng, còn cho nằng biết rằng hắn không đặt An Sở Lan vào mắt.

Nhưng mà đó cũng chỉ là suy nghĩ của Tiền ma ma, cũng không nên coi toàn bộ là thật. Tuệ Nghi nghĩ thêm một lát rồi cũng từ từ thông hiểu được, mặc dù tâm trạng không hẳn là tốt hơn nhưng cũng miễn cưỡng xem là khá hơn khi Tổ ma ma vừa dẫn An Sở Lan rời đi.

Nhắc đến An Sở Lan, nằng lại đột nhiên nhớ ra một chuyện.

- Ma ma, chuyện ta nhờ bà điều tra thế nào rồi?

Tiền ma ma đương nhiên biết nằng đang hỏi chuyện gì, bèn đáp:

- Bẩm tiểu thư, lão nương đã điều tra qua một lượt. Hai chậu cảm tử cầu kia là của Thọ An viện mang đến, nhưng lúc lão nô đi hỏi Lý ma ma thì ma ma đó nói lão thái thái vốn không tặng hoa cỏ

gi đến Dương Liễu viện này cả.

Tuệ Nghi nghe đến đây thì cười thầm trong lòng, nàng đúng là đoán không sai mà. Mộc Lương viện là đang hạn một nỗi không hết lên cho mọi người biết chủ tử bọn họ đang nhắm đến gia sản của Trình gia này, cho cả dòng họ tuyệt hậu để đoạt hết của cải. Buồn cười! Nghĩ rằng thật sự bây giờ vẫn còn là bình hoa sao?

Đến tối khi nằm trên giường, nàng lại giật mình hoảng hốt khi nghĩ lại thái độ và suy nghĩ của mình buổi trưa nay. Tuệ Nghi nàng từ bao giờ lại trở nên nhỏ nhen như vậy, đổ kỵ với một nha hoàn thông phòng xuất thân là gái lầu xanh? Phong thái ung dung tự tại của nàng ban đầu đi đâu mất rồi? Nàng nghĩ mà sợ hãi chính mình, bèn ngồi dậy thắp một ngọn đèn trên bàn rồi tìm một quyển kinh Phật, thấp đèn chép kinh cả đêm.

Đến sáng hôm sau thì quyển kinh đã được sao chép toàn bộ, Tuệ Nghi thay quần áo xong rồi đi đến từ đường.

Vừa đến cửa đã nghe truyền ra tiếng khóc nức nở của Trình Tư Nhiên.

- Xém nữa ta quên mất hình phạt của nhạc phụ rồi.-Nàng cảm thán nói với Lộ Dao đứng bên cạnh.

Lộ Dao nhìn xung quanh để bảo đảm không có ai, xong mới đề thanh âm xuống mức nhỏ nhất rồi nói:

- Đại phu nhân và đại tiểu thư từ khi bị đưa đến từ đường phạt quỳ vẫn luôn khóc lóc làm loạn. Mấy hôm trước nô tỳ nghe các nha hoàn kia nói đại phu nhân bị ngắt xiêu được đưa về Mộc Lương viện, tưởng là sau khi tỉnh lại thì không cần quỳ nữa. Ai ngờ lúc nha hoàn tới báo tin lão thái thái và lão gia đang ngồi nói chuyện với nhau, lão thái thái nghe vậy thì cho người đem mấy món đồ đường đến Mộc Lương viện để đại phu nhân sau khi quỳ xong thì tắm rửa, còn hình phạt kia thì vẫn tiếp tục.

Tuệ Nghi nghe vậy thì muốn bật cười ra nhưng may mắn vẫn còn kìm lại được, lòng thầm ca ngợi vị tổ mẫu này của nàng đúng là cao tay. Làm như bà thì người ngoài vừa không thể khiển trách bà chèn ép con cháu, vừa có thể phạt đại phu nhân kia, đúng là một cách hay.

- Đi nào Lộ Dao, chúng ta trở về. Nếu quấy rầy đại phu nhân và đại tiểu thư thực hiện hình phạt thì không chừng bị lão thái thái trách tội.-Tuệ Nghi vừa nói vừa quay người trở lại Dương Liễu viện, ánh mắt thoáng chút trào phúng.

Từ từ đường trở về Dương Liễu viện phải đi qua một hồ cá trong phủ. Hồ cá này trước đây là lão thái gia xây lên làm quà mừng thôi nôi của Trình Tư Thành.

Hồ cá rộng tầm 10 thước, phía trên có một cây cầu đá bắc qua, bên cạnh là một bàn đá và hai chậu hoa lan trắng. Phong cảnh xung quanh đa số là cây lớn để tỏa bóng mát nên hồ cá càng mang thêm điểm nhấn cho nó, tạo nên một cảnh sắc như chốn tiên bồng trần gian, thoát tục đẹp đẽ.

Ngày thường Tuệ Nghi không thường đi dạo trong phủ nên hồ cá này nàng cũng lần đầu tiên thấy, bèn ngồi lại hóng mát một lúc.

- Tiểu thư, nơi này thật sự đẹp quá. Lão thái gia năm xưa cũng thực yêu thương Trình thiếu gia, xây hẳn một nơi thế này làm quà mừng thôi nôi của người.-Lộ Dao đứng bên cạnh nàng cảm thán, ánh mắt không ngừng nhìn ngắm xung quanh đầy ngưỡng mộ.

- Nơi này đúng thực rất đẹp.-Tuệ Nghi nói. Trình Tư Thành vừa là con đầu lòng của lão gia và tiên phu nhân, vừa là đích trưởng tử trong phủ, đương nhiên có rất nhiều lợi ích, hồ cá này là cái đầu tiên hẳn được nhận. Sau này ra đời thì bao nhiêu vinh hoa phú quý hưởng không hết, cả Trình phủ rồi sản nghiệp buôn bán mấy đời của Trình gia đều là của thừa kế của hắn.

- Tiểu thư, người cũng là viên minh châu quý của đại phu nhân khi còn ở Tường phủ mà.-Lộ Dao mỉm cười thật tươi nói.

Chỉ trách sau khi gã chồng Tuệ Nghi liền từ đài cao chín tầng ngã xuống, Trình phủ ngoại trừ lão thái thái ra chẳng có ai đặt nàng trong mắt. Trình Tư Thành kia chín bữa nửa tháng mới về nhà một lần, nói yêu nàng thương nàng thì có ích gì? Căn bản ngoài cái miệng ra chẳng có nửa hành động nào giúp đỡ nàng, hết đại phu nhân tới đại tiểu thư đều ức hiếp nàng.

Lộ Dao trước đây cũng không có thành kiến gì đối với Trình Tư Thành cho lắm. Mà dù có cũng làm được gì? Người ta là chủ, mình là tớ, dù ghét vẫn phải hầu hạ, vẫn phải nín nhịn không thì sẽ bị đánh chết sao? Bản thân nàng đã cố gắng tìm ra điểm tốt của Trình Tư Thành, cố gắng giống như Tuệ Nghi học cách "mưa dầm thấm lâu", ở gần rồi từ từ sẽ tìm ra được. Nhưng nàng khác với Tuệ Nghi, tiểu thư nhà nàng có thể nửa năm tìm ra được rất nhiều ưu điểm của Trình Tư Thành, còn nàng không thể.

Nàng chỉ biết Trình Tư Thành là cái tên của một tên khốn. Tên khốn này đã hại đời tiểu thư nhà nàng không được gã vào nhất phẩm tướng phủ, hại tiểu thư nhà nàng chịu bao uất ức ở Trình phủ này. Vừa vào cửa đã bị kẻ mẫu của hắn chèn ép, thứ muội của hắn không tôn trọng, phụ thân của hắn còn chẳng biết mặt tiểu thư nhà nàng, còn hại tiểu thư sinh non nữa.

Nàng vốn đã không có ấn tượng tốt với tên khốn này, trải qua chuyện Tuệ Nghi say thai nữa thì thành kiến chồng thành kiến, oán hận chồng oán hận. Tiểu thư nhà nàng có một tính rất xấu, đó là giỏi nhẫn nhịn, chuyện gì cũng một chữ "nhịn". Tiểu thư không tức chứ nàng thì chỉ hận một nỗi không thể giết hắn.

Còn hắn, hắn này đây mai đó, nói là đi buôn bán kiếm tiền. Phi, nàng khinh. Buôn bán kiếm tiền gì mà đem về một vị tiểu thiếp mang thai luôn rồi chứ, còn nói gì mà xin tiểu thư nhà nàng thu nhận nàng ta. Tại sao chứ, nàng chỉ muốn hỏi tiểu thư một câu đó. Rốt cuộc tiểu thư còn phải nhịn đến bao giờ? Đợi đến khi An Sở Lan kia sinh ra một trưởng tử, trở thành quý thiếp rồi tiểu thư vẫn nhịn tiếp sao?

Lộ Dao càng nghĩ càng tức, mà càng tức thì giận không thể phát tiết ra, mặt mày nhăn nhó vô cùng dọa người.

Tuệ Nghi nhìn lên thấy Lộ Dao như vậy thì giật mình, nói:

- Lộ Dao, người làm sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?

Lộ Dao nghe nàng nói vậy mới tỉnh người, nhận ra bản thân mình biểu tình quá lộ liễu, liền vội vàng nói:

- Tiểu thư, nô tỳ không sao. Nô tỳ chỉ đang suy nghĩ Âu Dương công tử...

- Im miệng.-Tuệ Nghi gắt gao cắt lời, ánh mắt tỏ vẻ bất bình.-Lộ Dao, muội vào phủ bao lâu rồi mà còn nói những chuyện này.

Lộ Dao không lạ gì với biểu tình này của tiểu thư nhà mình. Ánh mắt Tuệ Nghi dù lộ vẻ tức giận trách nàng nhưng đáy mắt thì không che được đau thương, mới mím lại một đường mỏng, khuôn mặt khi này vẫn còn hây hây hồng thì giờ đã trắng bệch.

- Tiểu thư, người sợ gì chứ? Ở đây cách từ đường khá xa, nơi này ngày thường gia nô cũng không dám đến, ở đây bây giờ chỉ có nô tỳ và tiểu thư, nói gì mà chẳng được?-Lộ Dao không cam tâm nói. Hôm nay nàng vốn chẳng có chút chuyện khó chịu nào, nhưng vô tình nghĩ đến những sủng ái trước kia ở Tường phủ mà Tuệ Nghi nhận được cộng với những uất ức ở Trình phủ từ khi hai người bước chân vào phải chịu đựng, lửa hận bốc lên trên đầu nàng, nhất định phải khiến tiểu thư nhà nàng trút được con giận.

Lộ Dao lớn hơn Tuệ Nghi hai tuổi, năm nay tròn hai mươi mốt. Nàng là một cô nương nói không ngoa thì rất thanh tú. Môi đỏ răng trắng, mắt to tròn với đôi đồng tử đen lấy linh động, mái tóc đen nhánh được búi thành một búi cao trên đầu, y phục nha hoàn màu trắng muốt càng tôn thêm dung mạo của nàng. Mặc dù không xinh đẹp bằng chủ tử nhưng cũng nhìn được là một cô nương đến độ xuất giá khiến nhiều nam tử cũng điên đảo, nhưng nàng không xuất giá mà cùng chủ tử theo về nhà chồng. Lộ Dao đã thề rằng sẽ ở bên cạnh ân nhân của mình suốt đời.

Chính vì cùng Tuệ Nghi từ nhỏ đến lớn bên nhau nên nàng càng không thể nhẫn nhịn được những chuyện Tuệ Nghi phải chịu được, ngay lúc này liền phát tiết hết ra ngoài.

- Tiểu thư, nô tỳ thực không hiểu rốt cuộc lão thái thái nghĩ gì mà gả người đến đây? Trình phủ này so với Âu Dương phủ chỗ nào cũng kém hơn. Đó là chưa nói đến Trình Tư Thành và Âu

Dương công tử, mặt nào cũng kém...

- Lộ Dao.-Tuệ Nghi nói, nhưng dường như là hét lên.-Dám gọi thẳng tên chủ tử, người biết là tội gì không? Tội chết đó.-Nàng nói tiếp, ánh mắt hình như có ánh lệ.

- Tiểu thư, người tội gì phải như vậy? Máy hôm trước người của...

- Đủ rồi.-Tuệ Nghi nói hai chữ nhẹ bẫng, đứng dậy đi thẳng.

- Tiểu thư.-Lộ Dao đứng như trời trồng ở đó mà gọi, người phía trước thì bước đi vô định.

Nàng cũng không để ý, Lộ Dao gọi "Trình Tư Thành" nhưng chỉ gọi "Âu Dương công tử". Cách gọi khác nhau, thái độ với mỗi người dường như khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tuệ Nghi vừa đi vừa chạy thẳng về Dương Liễu viện.

Vừa bước vào cổng đã gặp vài nha hoàn đang quét sân, phơi đồ thi lễ, nàng không nói không rằng như chẳng thấy ai, bước vào phòng mình.

- Tiểu thư.-Lộ Dao đuổi đến cổng viện thì thở hồng hộc, lưng áo phía sau loang ra một mảng đậm.

Từ hồ cá đến Dương Liễu viện cũng được xem là khá xa, Lộ Dao chạy đuổi theo nàng đến nỗi thế này, Tuệ Nghi lại đi thẳng một mạch không nghỉ.

Tuệ Nghi đi vào phòng đóng sập cửa lại.

Kính thư, kính thư, nàng phải chép kính thư để tĩnh tâm. Đó là tạp niệm, nàng phải xóa nó khỏi đầu.

Từng quyển sách không đúng ý nàng trên kệ rơi thẳng xuống đất, cuối cùng Tuệ Nghi tìm được hai cuốn kính thư. Một cuốn là đêm qua nàng chép rồi để lên, một cuốn là lúc trước đến Bát Lam tự được sư thầy đưa cho.

Nàng cầm hai quyển kính thư đặt lên bàn, tìm giấy, bút lông và nghiên mực, đôi tay trắng muốt run run vừa làm vừa sợ.

Lộ Dao đẩy cửa bước vào vừa hay chứng kiến toàn bộ sự việc vừa xảy ra. Nàng nhào lên đoạt lấy thỏi mực trong tay Tuệ Nghi ném xuống đất, nói:

- Tiểu thư, dù người có chép hết kính thư trên thế gian này cũng không xóa được tạp niệm trong lòng mình đâu. Rốt cuộc người định lừa mình dối người đến bao giờ?

Tuệ Nghi gương mặt từ lúc nào mà đăm lẹ, đáy mắt trống rỗng đến mơ hồ.

Khốn nạn, nàng lại trở thành một kẻ khốn nạn như vậy!

Tuệ Nghi tát mình một cái thật mạnh, lòng thầm hét lên:" Tĩnh lại, mau tĩnh lại."

Âm thanh chua chát vang lên, Lộ Dao hoảng hốt vội chặn tay nàng lại. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một mảng đỏ ửng. Nàng đứng thật là một người không biết thương xót cho bản thân, là một kẻ ngu ngốc.

Âu Dương Chiến, bốn năm rồi, đã bốn năm rồi, nàng vẫn không quên được hắn, rốt cuộc là vì sao?

Giọng của Lộ Dao phiêu diêu vang lên, kéo nàng phải nhớ lại kí ức mơ hồ bên cây liễu già ở Âu Dương phủ năm đó.

- Tuệ Nghi, chuyện này ta đi không biết khi nào trở về. Phụ thân nói thế trận lần này khó lường, có thể là người sống ta chết. Tuệ Nghi, hay nàng đừng đợi ta nữa, tuổi xuân của nàng làm sao để lấy lại được?

- A Chiến, chàng yên tâm. Ta nhất định sẽ chờ chàng trở về, dùng kiệu tám người khiêng rước ta vào phủ. Ta sẽ đợi chàng mà, chàng yên tâm đi.

- Tuệ Nghi, vậy nàng đợi ta, đợi đến khi ta khai hoàn trở về, ta nhất định sẽ lấy nàng.

- Tuệ Nghi, Tuệ Nghi, Tuệ Nghi, đợi ta, đợi ta, đợi ta...

Nàng đứng là đợi hắn mà, nhưng tuổi xuân của nàng, quả đúng như hắn nói là không đợi ai cả.

Nàng có thể đợi, nhưng phụ mẫu và tổ mẫu nàng cũng không thể trở mặt nhìn nữ nhi, nữ tôn của mình phí hoài tuổi xuân chờ đợi một người kẹt trong khói lửa sa trường.

Tổ mẫu nàng càng nóng lòng hơn ai khác vì bà vốn không thích có cháu rể là võ tướng cầm đao giết người, có lẽ bà càng mong hắn vĩnh viễn đừng trở về nữa. Nên khi thấy Trình lão thái thái vừa ý đứa cháu gái của mình bà đã không nghĩ ngợi nhiều mà lập tức đồng ý cho hôn sự này, trực tiếp hứa hôn trước mặt toàn bộ khách nhân trong yến tiệc mừng thọ của gia gia nàng.

Tuệ Nghi có thể làm gì được? Hôn sự của nàng vốn không do nàng quyết định, mặc dù Âu Dương phu nhân và mẫu thân nàng là khuê mật cũng chẳng xoay chuyển được gì, Trình Tư Thành đã đích thân đến tận nhà quý gồi cầu xin phụ mẫu nàng cơ mà, ai nghe thôi mà đã chẳng động lòng? Huống hồ phụ thân nàng cũng không có thành kiến gì với Trình gia, ngài chỉ biết Trình gia là gia tộc thương gia có bề thế vững chãi ở Đại Tiểu này, cơ ngơi đồ sộ được xây dựng mấy đời qua, lại có người yêu thương nữ nhi mình như vậy, còn chân chữ gì mà không gả?

Tuệ Nghi đã bước lên kiệu hoa như vậy, bỏ lại phía sau mười sáu năm bên cạnh người đó, quay gót bước đi.

Trước khi thành thân nàng được dạy rằng, tướng công là trời, bản thân nàng phải xem người đó là trời mà đối xử, chỉ được phục tùng chứ không được phản kháng. Tất nhiên mẫu thân chỉ đang cường điệu hóa vấn đề lên để dọa nàng, vì sự thật Trình Tư Thành đối xử rất tốt với nàng, chưa từng có ý xem bản thân là trời còn nàng là nô lệ. Nhưng nàng vẫn không quên được người đó.

- Lộ Dao, người đi theo ta bao nhiêu lâu rồi, lễ nghĩa mười mấy năm qua người học vớt đi đâu hết rồi? Người làm ta quá thất vọng.-Tuệ Nghi lau vội những giọt nước mắt sắp rơi trên khóe mắt, nghiêm giọng nói, thái độ của nàng xoay ngoắt 180 độ.

Lộ Dao mặc dù biết bản thân mình là vô lễ nhưng không hề có thái độ hối lỗi, ngược lại nhìn thấy Tuệ Nghi như vậy càng tức giận hơn, nhưng nàng cũng không thể vô lễ với Tuệ Nghi, bèn cúi

đầu nói một chữ:" Vâng."

- Người hãy đến phòng giặt làm việc nửa tháng đi. Đến đó vừa làm vừa nghỉ xem bản thân sai ở đâu, sau nửa tháng quay lại nói cho ta biết.-Tuệ Nghi mặt lạnh nói, không buồn nhìn Lộ Dao thêm chút nào nữa.

Lộ Dao khẽ cúi người rồi lui ra, trong phòng chỉ còn lại mình nàng với đồng sách rơi trên đất.

Lộ Dao vừa đi thì Tiền ma ma cũng từ ngoài tiến vào, chắc là bị động tĩnh vừa rồi của hai người thu hút.

- Tiểu thư, xảy ra chuyện gì sao? Lộ nha đầu vừa đi đâu vậy?

Tuệ Nghi thu gom mấy quyển sách rơi trên nền nhà để lại lên kệ vừa nói:

- Không có gì. Nàng ta vô lễ với chủ tử nên ta phạt đến phòng giặt làm việc nửa tháng để suy ngẫm.

Tiền ma ma nghe nàng nói vậy thì hơi giật mình. Lộ Dao từ nhỏ đến lớn đi theo bên cạnh Tuệ Nghi, tính tình nàng ta mặc dù không được xem là tốt như vẻ ngoài nhưng không đến nỗi tệ, chỉ là thỉnh thoảng hơi nóng tính. Mặc dù như vậy nhưng trước đây Lộ Dao có làm gì cùng lắm chỉ bị Tuệ Nghi mắng mấy câu rồi thôi, bây giờ lại làm gì đến nỗi bị đuổi đến phòng giặt nửa tháng để hối lỗi, Tiền ma ma không hiểu được.

- Tiểu thư, phòng giặt là nơi nào chứ? Nha hoàn nào đi đến đó đều xác định là không thể trở về viện hầu hạ được nữa, đó là chỗ phế thải của các phủ. Lộ nha đầu làm gì mà bị người phạt đến nỗi đó?-Tiền ma ma nói, ánh mắt không ngừng chuyển biến trên người Tuệ Nghi nhưng vẫn không nhìn ra được gì.

Tuệ Nghi im lặng làm cho xong chuyện rồi bước tới bên bàn ngồi xuống, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

Một lúc sau giọng nàng mới điểm tĩnh vang lên mang theo chút giễu cợt:

- Làm gì đến nỗi đó chứ? Tiền ma ma, Lộ Dao mặc dù là nhất đẳng nha hoàn chỉ thường làm việc nhẹ như bưng trà rót nước, hầu hạ ta thay y phục thì cũng là một cô nương hai mươi tuổi rồi, sống sót ở phòng giặt nửa tháng bằng cách nào chẳng lẽ cần người dạy? Huống hồ nàng ta cũng không phải người dễ bắt nạt, ai khổ sở còn chưa nói được đâu.-Giọng nàng nhẹ nhàng vang lên. Tiền ma ma đứng đó mà rối cuộc cũng không hiểu, người trước mặt có phải người vừa nãy mới cùng Lộ Dao tranh cãi thu hút động tĩnh trong viện hay không nữa?

- Tiểu thư, vậy Lộ nha đầu đi rồi, lão nương sắp xếp một nha hoàn khác đến hầu hạ người được không?

Tuệ Nghi xoay xoay chiếc vòng ngọc trên tay, nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Ta nhớ khi xuất giá trường tâu cũng sắp xếp rất nhiều nha hoàn đặc lực cho ta, nhưng mà nhất đẳng nha hoàn thì chỉ có mình Lộ Dao thôi?

- Đúng vậy tiểu thư. Nhưng nhất đẳng nha hoàn thì người có thể tìm một người hợp ý mà nâng lên, không nhất thiết Dương Liễu viện chỉ có một nha hoàn nhất đẳng là Lộ nha đầu.-Tiền ma ma mỉm cười nói.

- Vậy... để ta tìm một nha hoàn nhất đẳng nữa trong viện, đợi sau này Lộ Dao từ phòng giặt trở về thì cũng có người san sẻ bớt công việc cho nàng ta, tránh để nàng đắc ý nghĩ rằng mình "trên vạn người dưới một người" trong viện này.-Tuệ Nghi cười một cái nhàn nhạt, đáy mắt hiện lên chút thú vị.

Dương Liễu viện hiện tại không tính là viện lớn như Tứ Thần viện dành cho gia chủ nhưng cũng được xem là khá đồ sộ, có phòng bếp nhỏ và một hồ sen riêng trong sân viện cùng với mười nha hoàn hầu hạ quét dọn, nấu nướng.

Từ sau khi Lộ Dao bị phạt đến phòng giặt làm việc thì mọi người trong viện ngoài làm việc hàng ngày ra có thêm một đề tài nữa để thảo luận sôi nổi.

Nha hoàn đang quét sân tên là Liễu Hồng, vừa quét miệng vừa liến thoắng không ngừng:

- Ta nghe nói Lộ Dao tỷ tỷ vì dám gọi thẳng tên chủ tử ra mà bị thiếu phu nhân đuổi đến phòng giặt đó. Chắc chắn, thật đúng là không thể tin được. Lộ Dao tỷ tỷ ngày thường là người vô cùng cẩn trọng, sao có thể làm việc vô lễ như vậy được chứ?

- Cô nói hay lắm, ai mà chẳng có lúc lỡ lời? Huống hồ nàng ta ngày thường chẳng phải vênh váo lắm à, ý bản thân mình là nhất đẳng nha hoàn duy nhất trong phủ lại được thiếu phu nhân coi trọng nên chẳng bao giờ đặt tỷ muội chúng ta vào mắt. Bây giờ thì hay rồi, bị đuổi đến phòng giặt luôn, tương lai coi như khó sống.-Một nha hoàn đang rửa chén ở gần gần nói.

- Ôi chao, mọi người nói thì hay lắm. Nghĩ thử xem, nếu người ta không có bản lĩnh thì có được thiếu phu nhân coi trọng hay không? Chuyện đáng nói bây giờ không phải nàng ta phạm tội gì mà bị đuổi đến phòng giặt, mà là ai sẽ thay thế vị trí của nàng ta trong viện đây?-Một nha hoàn khác đang phơi chăn gần đó cũng chen lời.

Chủ đề nói chuyện cứ tiếp tục được mở rộng rồi nhân đôi lên làm mọi người vô cùng hứng thú, nói càng lúc càng hăng say, mà hăng say thì sẽ mất tập trung vào những việc khác ngay.

Tiền ma ma đứng một bên nghe hết tất cả mọi lời của đám nha hoàn đó, khẽ lắc đầu.

Bên phía nhà bếp cũng đang bàn luận rất xôn xao chuyện của Lộ Dao, vậy mới biết ngày thường Dương Liễu viện rảnh rỗi ít chuyện đến mức nào, bây giờ hẳn có chuyện gì cũng lôi ra nói từng đường tơ kẻ tóc.

- Mọi người nói xem, thiếu phu nhân sẽ nâng ai lên làm nhất đẳng nha hoàn đây?

- Ta nói cho nghe nhé, dù ai được nâng lên thì cũng không được quên các tỷ muội chúng ta đâu đó, ngày thường bên nhau thế nào, lúc vinh hoa không được quên tình nghĩa.

- Haha, tỷ nói hay lắm. Đợi đến lúc đó muội mà được nâng lên rồi, nhất định không quên mọi người.-Một giọng nói non nớt vang lên thu hút sự chú ý của mọi người, phòng bếp nhất thời yên lặng, mọi người đều quay về phía phát ra giọng nói đó.

Mỹ Lâm miệng cười tươi nhìn mọi người, ánh mắt trong sáng không vẩn đục, đôi đồng tử đen láy như hạt nhãn.

- Mỹ Lâm, muội làm như được nâng lên nhất đẳng dễ lắm đó. Nếu thật sự dễ thì chúng ta đã không phải đứng trong đây ngửi mùi khói rồi, đã sớm đến phòng của thiếu phu nhân bưng trà từ lâu.

Mỹ Lâm ngây ngốc cười, không có vẻ gì là hiểu câu nói vừa rồi của một vị tỷ tỷ đang nấu canh cạnh bếp than. Lòng thầm nghĩ ngợi:" Liệu có cách nào nhanh chóng được nâng lên nhất đẳng không nhỉ?"

Tiền ma ma như cũ, đứng nép ngoài cửa thu hết lời của mọi người vào tai, thầm cười khì vì câu nói vừa rồi của một nha hoàn rất hay:" Lúc vinh hoa không được quên tình nghĩa."

Bà từ phòng bếp đến phòng của Tuệ Nghi thì thấy nàng đang ngồi đọc sách, bên cạnh bàn là một ấm trà còn đang bốc hơi, nét mặt nàng cũng hòa hoãn đi nhiều.

- Tiểu thư, lão nương đến rồi đây.-Tiền ma ma bước tới thì lễ với nàng.

Đã ba ngày từ khi Lộ Dao bị nài phạt đến phòng giặt, Tuệ Nghi vẫn như cũ ngồi trong phòng, chân không hề bước qua ngưỡng cửa, sắc mặt thì lúc cười lúc trầm khó đoán.

Nàng lệnh cho Tiền ma ma đi nghe ngóng trong viện của mình xem trong đám nha hoàn nhị và tam đẳng kia, kẻ nào có thể quản được cái miệng mình mà không bàn tán chuyện của chủ tử. Nếu thật sự có kẻ kín mồm giữ miệng như vậy thì vị trí nhất đẳng nha hoàn cận thân bên cạnh nàng giao cho người đó, nhưng đã qua ba ngày rồi mà Tiền ma ma vẫn như cũ thông báo." Ai cũng bàn tán rất sôi nổi chuyện của Lộ nha đầu."

- Xem ra ta đã đánh giá quá cao đám nha hoàn đó rồi. Năng lực làm việc thì rất tốt mà lại không có nề nếp như vậy, chuyện của chủ tử mà cũng dám đem ra làm chủ đề nói chuyện.-Tuệ Nghi đặt quyển sách xuống, đưa tay cầm bình trà lên rót ra chén.

- Tiểu thư, cũng không trách họ được. Mấy ngày gần đây nay Dương Liễu viện chúng ta thực sự là quá im ắng, bây giờ có chuyện để nói đương nhiên đám nha đầu đó sẽ luyên thuyên không ngừng rồi.-Tiền ma ma cười nói với nàng. Mặc dù vậy nhưng bà cũng khó tin, chẳng lẽ trong đám nha hoàn mà trưởng tử của Tuệ Nghi chọn cho nàng lại chẳng thể tìm ra được một kẻ làm nàng vừa ý hay sao?

- Vậy sao? Vậy phải đi đâu tìm một nha hoàn cho ta bây giờ?-Giọng Tuệ Nghi thoáng chút giễu cợt vang lên.

- Vậy thì phải xem duyên của tiểu thư với người đó rồi.-Tiền ma ma nói.

Tuệ Nghi cười ra tiếng, tâm trạng xem chừng cũng rất tốt.

- Ma ma, lâu rồi không ra ngoài sân xem hoa, hôm nay ra thử.-Nàng vừa nói vừa đứng dậy, chỉnh trang lại y phục rồi ra khỏi phòng.

Dương Liễu viện thiếu đi một nha hoàn cũng chẳng xem là gì, mọi thứ vẫn được Tiền ma ma quản lý đầu ra đó. Tuệ Nghi ngồi trên xích đu ngắm cảnh xung quanh, chẳng biết trong lòng đang nghĩ ngợi gì mà rất chuyện tâm, mấy nha hoàn đi ngang qua đều cúi người thì lễ nhưng nàng không hề để ý đến, ánh mắt cứ phiêu diêu vô định.

"Xoảng."

- Ai đó, ta nói này Phù Dung, cô thật sự là muốn chống đối ta có phải không? Nhờ cô bưng cái bình hoa đi rửa cô cũng làm vỡ nữa.

- ...

Tiếng vỡ của đồ sứ vừa vang lên kéo theo tiếng mắng của một người, Tuệ Nghi liền quay lại chỗ tiếng ồn ào vừa vang lên.

Chỉ thấy dưới đất là mảnh vỡ của đồ sứ, đứng bên cạnh đó là một cô nương tầm hơn hai mươi mấy tuổi đang cúi đầu đứng, trước mặt là một nha hoàn áo trắng đang chỉ tay mắng.

Tuệ Nghi bèn rời xích đu, từ từ bước lại gần. Tình cờ hữu ý lời của nha hoàn áo trắng rơi cả vào tai nàng.

- Cô đứng là vô tích sự mà, bảo sao mãi chỉ có thể ở dưới bếp rửa chén cho người ta chứ. Ngu ngốc! Còn đứng đó nhìn cái gì hả? Dưới chân chẳng có vàng bạc châu báu gì đâu, mau dọn cái đồng này đi, để Tiền ma ma thấy được thì còn mắng cả ta.

Tuệ Nghi nghe người ta nằng nặc mà thăm thẳm một, mắng người đứng là há dạ thật, nàng đứng ngoài cuộc nghe mà cũng sượng tai. Nhưng có lẽ chung quy cũng vì nàng không phải người bị mắng, là Phù Dung đang đứng kia.

Nhìn Phù Dung có vẻ cũng đang nhẫn nhịn, chỉ đợi nha hoàn áo trắng bỏ đi rồi mới ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt vô cùng oán hận. Nàng cúi xuống nhặt từng mảnh vỡ gom lại thành một chỗ rồi mới đi tìm chổi, bắt đầu quét dọn. Cả buổi cứ thuần thục làm chẳng hề nhận ra Tuệ Nghi đang đứng nấp trong một góc quan sát, bộ dạng cũng y hệt Tiền ma ma dạo này hay làm.

Đến khi quét dọn xong xuôi Phù Dung cũng chẳng hề thốt ra nửa lời oán trách gì nha hoàn áo trắng, để chổi lại đứng chỗ rồi bỏ đi.

Tối đó sau khi dùng xong bữa tối Tuệ Nghi bèn gọi Tiền ma ma vào phòng. Dưới ánh nến lập lờ, khuôn mặt nàng cười rất tươi.

- Ma ma, ta tìm được người rồi.-Nàng hào hứng tuyên bố.

Tiền ma ma đã lâu chưa thấy đáng vẻ này của nàng, vui vẻ hào hứng như đứa trẻ tìm thấy đồ chơi mới nên rất ngạc nhiên, bèn hỏi:

- Tiểu thư tìm được người rồi, là nha hoàn mới sao?

- Đúng đúng.-Nàng nói rồi đứng dậy, bắt đầu đi loay quanh vừa nói tiếp.-Sáng nay khi ta ra ngoài sân ngồi có vô tình chứng kiến một chuyện rất thú vị, Tiền ma ma có muốn nghe thử không?

Nàng không đợi Tiền ma ma nói có muốn nghe hay không mà kể tât tẩn chuyện sáng nay đã xảy ra ở trong vườn, kể đúng tuần tự không sai một chữ nào, kết lại còn khen nha hoàn áo trắng kia thật biết cách mắng người, nghe rất đã tai.

Tiền ma ma mặc dù cũng là người thông minh nhanh nhạy, nhưng khi nghe xong chuyện Tuệ Nghi kể rồi liên hệ với chuyện tìm nha hoàn mà nàng đang trăn trở thì chẳng tìm được mối liên kết nào.

Tuệ Nghi nhìn đáng vẻ không hiểu của Tiền ma ma, buồn cười nói:

- Có phải ma ma đang không hiểu rốt cuộc Phù Dung hay nha hoàn áo trắng kia mới là người ta muốn tìm?

Tiền ma ma cười méo xệch, đáp:

- Tiểu thư, lão nương là đang không hiểu chuyện người vừa kể rốt cuộc liên quan gì đến chuyện nha hoàn mà người muốn tìm cơ mà.

- Hahaha, ma ma, bà không còn nhanh nhạy nữa rồi. Ta hỏi này, tính xấu của Lộ Dao là gì?-Nàng lém lỉnh hỏi lại, ánh mắt không giấu được ý cười đang loay phạm.

- Là... đôi khi nóng tính nên nói chuyện không kiêng dè.-Tiền ma ma nói. Bà thực ra nói như vậy nhưng cũng không biết đúng hay không. Đúng thì thỉnh thoảng Lộ Dao có tức giận ai thì thường nói với bà để trút giận, cộng với chuyện xảy ra mấy ngày trước với Tuệ Nghi. Còn sai thì là nàng ta trước giờ chưa từng bị phạt nặng vì tội của mình như vậy.

- Đúng vậy, Lộ Dao thỉnh thoảng nóng tính nói năng không kiêng dè. Nhưng còn Phù Dung ta vừa kể thì sao? Nhìn đáng vẻ của nàng ta, nhẫn nhịn rất tốt, có lẽ là đã được tôi luyện trong một thời gian dài nên khi bị mắng mới không chút biểu tình gì như thế.-Nàng nói rồi ngẩng đầu nhìn Tiền ma ma, cười nói.-Ma ma, ta không nhìn sai đâu, mà dù có sai thì cũng không sao cả, Phù Dung này là người ta cần tìm. Lộ Dao nóng nảy, Phù Dung trầm ổn, hai người trái ngược nhau mới dung hòa nhau được.

Tiền ma ma bị nàng xoay như chong chóng, nghe câu cuối cùng nàng phán thì miệng cười càng méo xệch hơn nữa, vội nói:

- Tiểu thư ơi tiểu thư, người nghĩ gì mà lại nói như vậy? Người không thấy đồ ăn tương khắc thì ăn vào sẽ bệnh sao? Bây giờ lại có chuyện hai người trái tính dung hòa cho nhau, chi e là đến lúc đó cháy càng thêm lớn, loạn càng thêm loạn.

Tuệ Nghi hiểu Tiền ma ma chắc chắn có nghị hoặc về quyết định của nàng, nhưng ý nàng đã quyết cũng không bao giờ thay đổi, trừ khi là gây nên hậu họa, bằng không nàng nhất định phải nâng Phù Dung lên nhất đẳng nha hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau sau khi Tuệ Nghi dùng bữa sáng trong phòng xong ra sân ngồi thì Tiền ma ma liền dẫn Phù Dung đến gặp nàng.

Phù Dung nàng gặp hôm nay khác hẳn với Phù Dung nàng thấy hôm qua. Hôm qua nàng ấy mặc một bộ y phục bằng vải thô màu nâu, chỗ rách chỗ vá thấy áo bên trong, nhìn rất thảm hại. Đến cả nha hoàn ở phòng giặt nổi tiếng là bị bạc đãi cũng không đến nổi vậy, nhưng Phù Dung hôm qua thật sự là như vậy.

Hôm nay không biết ai đưa cho nàng ấy một bộ y phục màu trắng giống như của nha hoàn thường thấy trong phủ. Y phục màu trắng, phía trước là cái yếm màu tím thêu hình mấy bông hoa năm cánh, tóc được búi gọn lên đỉnh đầu, sắc mặt cũng có vẻ không còn u ám như hôm qua nữa.

Phù Dung bước tới trước mặt nàng, cúi người thi lễ nghiêm túc sau đó đứng đợi nàng ra lệnh.

Tuệ Nghi quan sát kĩ càng Phù Dung, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào trên người nàng ấy. Nàng đoán nha hoàn này chắc chắn lớn hơn nàng vài tuổi, kinh nghiệm trải đời chắc chắn cũng rất nhiều. Vì sao ư? Nhìn đôi tay gầy guộc của nàng ấy đi, vừa nâu đen vừa chai sần, khuôn mặt hơi gầy gò, ánh mắt đầy nét phong sương. Những chi tiết đó không thể nào xuất hiện trên người một nha hoàn hầu hạ trong phủ quý tộc mới mười mấy tuổi đầu được.

Còn một chi tiết nữa khiến nàng thấy Phù Dung rất thú vị, đó là tên của nàng ta: Phù Dung. Cái tên tuy không phải độc lạ nhưng cũng có ý vị. Ai làm cha mẹ lại đặt tên nữ nhi là Phù Dung, chẳng lẽ là mong cuộc đời của con sẽ như một đóa phù dung hay sao? Như vậy chỉ có thể hiểu, đây là tên tự người khác đặt cho nàng hoặc là nàng tự gọi mình như vậy. Dù sao nha hoàn bán thân tức là đã chối bỏ hết thân phận trước đây của mình, tên họ cũng có thể do chủ tử ban cho, số phận cũng là do chủ tử quyết định.

- Phù Dung, có biết vì sao Tiền ma ma lại dẫn ngươi đến gặp ta không?-Tuệ Nghi một tay cầm quạt tròn, tay kia ngón cái và ngón trỏ vòng lại thành một vòng tròn, ba ngón còn lại duỗi ra gõ gõ trên mặt bàn, vừa nhìn Phù Dung hỏi.

Phù Dung tỏ ra là người rất hiểu lễ nghĩa, cúi người một cái rồi mới kính cẩn đáp:

- Nô tỳ nghe Tiền ma ma dặn dò, thiếu phu nhân muốn nô tỳ hầu hạ bên cạnh.

Tuệ Nghi gật đầu rất hài lòng với câu trả lời của nàng ta. Dùng câu "muốn nô tỳ hầu hạ bên cạnh" chứ không phải "nàng nô tỳ lên làm nhất đẳng nha hoàn", đó là coi trọng chủ tử hơn là địa vị của bản thân.

- Đúng vậy, vậy ngươi có muốn làm nha hoàn bên cạnh ta không?-Tuệ Nghi hỏi lại.

- Nô tỳ là hạ nhân trong viện của thiếu phu nhân, đương nhiên phải hầu hạ cho thiếu phu nhân, đó là bổn phận của nô tỳ.-Phù Dung đáp lời.

Tuệ Nghi vô cùng hài lòng với biểu hiện của nàng ta, ngay sau đó liền kêu Tiền ma ma đưa y phục và giáo huấn vài lễ nghĩa trong phòng nàng. Phù Dung được nâng lên làm nhất đẳng nha hoàn thứ hai trong Dương Liễu viện.

Đám nha hoàn nhị đẳng và tam đẳng nghe Tiền ma ma thông báo mà há hốc mồm, không tin vào mắt mình. Phù Dung trước đây chỉ là một nha hoàn thấp kém chuyên rửa bát, cả người nàng ta bao giờ cũng toát lên sự ti tiện thấp kém, so với các tỷ muội khác luôn thụ động nhu nhược, từ bao giờ mà được thiếu phu nhân chú ý?

Ngay lúc Dương Liễu viện còn đang chìm trong lời đồn đoán về Phù Dung, ở phòng giặt cũng sôi nổi không kém.

Chuyện là phòng giặt dạo này có thêm một thành viên mới, mà còn là một nha hoàn nhất đẳng đến từ viện của thiếu phu nhân. Tuệ Nghi trước đây luôn nổi tiếng ở Trình phủ là người hiền lành, vì sao hôm nay lại có một nha hoàn đến từ viện của nàng bị đuổi đến phòng giặt, mà còn là nhất đẳng? Mọi người ở phòng giặt nhất thời không hiểu.

Nhưng đầu sao cũng bị đuổi đến phòng giặt, Lộ Dao không còn là nha hoàn nhất đẳng của Dương Liễu viện nữa, nàng bây giờ chỉ là một nha hoàn thấp bé ở đây.

Phải nói rằng phòng giặt là nơi phế thải của các phủ, người bị đẩy đến đây không phải bị chủ tử ghét mất thì cũng là phạm tội tày trời, các nơi khác không dung được nữa. Điều kiện ở đây so với những nơi khác trong phủ thiếu thốn hơn nhiều, có lẽ vì vậy mà tính tình của những người ở đây cũng rất không tốt.

Người quản lý phòng giặt là một ma ma tầm hơn ba mươi tuổi, đáng vẻ đầy đặn xinh đẹp. Đúng, là xinh đẹp chứ không phải thanh tú hay ưa nhìn gì cả, điều này làm Lộ Dao nhiều lần thắc mắc, người thế này không gả cho người nghèo làm thế, gả cho người giàu làm thiếp mà lại làm một ma ma ở phòng giặt thực quá uổng phí. Vì ma ma này thường được được các nha hoàn khác gọi là Thất ma ma, thái độ rất tôn trọng, Lộ Dao cũng theo đó mà gọi.

Chỉ trách có một điều, tính tình Thất ma ma rất khắc nghiệt, thường thích giờ thủ đoạn ý mạnh hiếp yếu, ý chủ hiếp tớ. Lộ Dao đến phòng giặt được ba ngày, toàn bộ những y phục tã và giày đều là ma ma này ép nàng phải giặt hết. Tã vừa dài vừa thối, giày vừa dày cũng vừa thối, trước đây đám nha hoàn ở phòng giặt luôn đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, bây giờ Lộ Dao xuất hiện nên bọn họ bèn bày ra thói "ma cũ ăn hiếp ma mới", bắt nàng giặt hết đống đồ đó, mà Thất ma ma chính là người đầu xỏ.

Hôm nay như thường lệ, một giỏ đồ tã của các chủ tử được bày trước mặt nàng, Lộ Dao ngồi trên cái ghế gỗ nhỏ bên thùng nước, chà một chiếc tã vào bàn xát.

Đám nha hoàn bên cạnh thì nhàn nhả hơn nhiều, giặt mấy bộ váy áo y phục thì không được dùng quá nhiều sức, bọn họ vì vậy vừa giặt vừa nói rất rôm rả.

- Ta nghe một tỷ tỷ làm việc ở phòng bếp nói, thiếu phu nhân đã nâng một người tên Phù Dung lên vị trí nhất đẳng làm nha hoàn cận thân của người, thay thế cho vị trí của ai kia.-Một nha hoàn đang bưng nước nói, ánh mắt không ngừng liếc về phía Lộ Dao đang ngồi.

- Ai da, tôi nói chứ, thiếu phu nhân đã đuổi đến đây rồi, tốt nhất là nên biết thân phận mình là ai, đừng có suốt ngày trưng ra bộ mặt lạnh kia, làm như mình cao quý hơn người lắm không bằng!-Nha hoàn ngồi bên cạnh nàng càng nói to hơn, cốt là để Lộ Dao nghe thấy nữa.

Lộ Dao như cứ một góc giặt tã, lòng thầm nghĩ đây chắc chắn là tất của đại phu nhân, thôi không chịu nổi.

Đám nha hoàn người nói một câu, người chen một câu, chẳng mấy chốc đã ồn ào một viện. Thất ma ma ngay lúc đó lại từ đâu xuất hiện, giọng nói nghiêm lành vang lên:

- Các người rành rang quá nhỉ? Không lo làm việc đáng hoàng lại ở đây tám chuyện, chệch công việc nhân nhả quá sao?-Thất ma ma vừa nói vừa liếc nhìn đám nha hoàn đang ngồi quỳ giặt đồ, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

Thấy thế, một nha hoàn ngày thường nồm miệng giáo hoạt bèn nói:

- Ma ma, đám nô tỳ đâu dám nhàn nhả bỏ bê công việc. Chỉ là...-Nàng ta nhìn nhìn qua Lộ Dao đang ngồi rồi mới nói tiếp.-Ma ma, người nhìn xem, ai kia thấy người mà cũng chẳng thèm ngó một cái, xem thường người quá đi thôi a.

Nàng ta vừa dứt lời thì mấy nha hoàn bên cạnh không khỏi cười thầm, Thắt ma ma ghét nhất loại người vờ tỏ ra thanh cao quý phái hơn người, đặc biệt là đám nha hoàn bà luôn tùy ý sai bảo này mà hồng hách kiêu căng thì chắc chắn sẽ bị bà giáo huấn. Chỉ là thân làm nha hoàn ở phòng giặt nên ai cũng biết thân phận mình, chưa từng tùy tiện dám chọc giận Thắt ma ma nên bà luôn không có cơ hội giáo huấn người khác. Bây giờ lại từ đâu chui ra một Lộ Dao mặt lạnh thờ ơ, đương nhiên bà phải giương ra cái thế của ma ma tổng quản.

Thắt ma ma bèn nhìn qua Lộ Dao đang ngồi, quả thực nàng ta từ đầu đến giờ vẫn luôn cúi đầu làm việc không thèm đếm xỉa gì tới ai. Máu hoành hộc của bà lại được dịp nổi lên:

- Người đúng là cũng hay ho quá nhỉ? Không thèm đặt ma ma ta đây vào mắt luôn sao?

- ...

- Người còn làm bộ giả đờ không nghe à?-Thắt ma ma thấy nàng im lặng không trả lời gì thì nổi điên, bèn sấn tới đập một chưởng vào ngay lưng Lộ Dao.

Nàng đang ngồi trên ghế con, phía trước không có điểm tựa gì mà nhận ngay cú đập của bà ta nên bị chúi nhủi, cảm giác vào thau tát thổi đang ở để trước mặt. Đầu tóc và áo yếm chẳng mấy chốc đã dính nước, mà còn là nước thối khiến cả người càng thêm nhột nhột bất thâu.

Đám nha hoàn thấy vậy thì không khỏi cười ra tiếng, ánh mắt hào hứng như đang xem kịch hay.

- Hừm? Còn không trả lời ta sao? Giỏi lắm, xem hôm nay ta giáo huấn người thế nào.-Thắt ma ma vừa nói vừa lấy đầu ra một cây roi bằng da, bắt đầu v* t lên chuẩn bị đánh Lộ Dao.

Nàng thoát đầu còn đang yên phận nửa quỳ nửa ngồi trên đất, nhưng thấy cây roi chuẩn bị đánh xuống mình thì nhanh người trở dậy, né qua một bên.

Cây roi mây dài tầm năm gang tay, cong vút lên đập xuống ngay vào chậu nước làm nước bắn tung tóe cả ra, dính vừa vào người Thắt ma ma mà vừa vào người đám nha hoàn đang đứng gần đó.

- Phế hết cả rồi sao? Mau giữ à lại.-Thắt ma ma thu roi lại, quát với đám nha hoàn.

Hai nha hoàn đứng gần đó nhanh tay nhanh chân chạy lên giữ lấy hai tay và vai của Lộ Dao, đề nàng quỳ xuống, về mặt vô cùng đắc ý.

Thắt ma ma thì chỉnh trang lại thể đứng, chuẩn bị "ra đòn" lần hai.

"Vút, chát."

Tiếng roi chưa chát vang lên từng cái từng cái, Lộ Dao thì vẫn như cũ cắn chặt răng không kêu một tiếng gì. Đến khi đã thả xong cục tức trong người, Thắt ma ma mới nói:

- Đã biết mình sai ở đâu chưa?

Lộ Dao cả buổi cắn răng không thốt một từ, bây giờ lại đau đến rên ra tiếng, về mặt vô cùng cực khổ. Nàng khẽ ngước đầu lên, trợn mắt nhìn Thắt thị, gần từng tiếng:

- Dám hỏi ma ma, Lộ Dao sai ở đâu?

- Còn gần giọng à? Còn không biết sai ở đâu à? Người bây giờ vẫn tưởng bản thân mình là nha hoàn ở Dương Liễu viện sao?-Bà vừa nói vừa thu roi, chuẩn bị đánh Lộ Dao thêm một lần nữa, ánh mắt hằn lên tia hà tiện.

Roi vút lên không một đường cong, chuẩn bị đánh xuống thì tiếng người la lên từ ngoài cửa viện:" Thắt ma ma." Vang to rõ ràng, uy nghiêm từng tiếng.

Là Tiền ma ma.

Thắt ma ma vội rút roi lại, cuộn thành một vòng cầm trên tay, cúi người chào bà:

- Tiền tỷ ty.-Làm từng động tác mây trôi nước chảy tựa hồ như cây roi trên tay bà vẫn luôn yên vị ở đó, chưa từng đánh ai.

Tiền ma ma gật đầu một cái với Thắt ma ma rồi nhìn qua Lộ Dao đang quỳ dưới đất, hai nha hoàn kia đã buông tay nàng ra chạy lại đứng một tùm với đám nha hoàn khác.

Ánh mắt Tiền ma ma lộ ra tia thương xót. Tuệ Nghi nói Lộ Dao là người thông minh, ai bắt nạt ai còn chưa biết được, bây giờ nhìn tình cảnh của nàng... Tiền ma ma nhất thời không biết nên nói làm sao?

Thắt ma ma thấy Tiền ma ma cứ nhìn Lộ Dao bèn chột dạ, vội nói:

- Tỷ ty đừng hiểu lầm, nha hoàn này khi này không làm tròn nhiệm vụ của mình nên muội mới phạt nàng ta.-Nói rồi hướng phía Lộ Dao nghiêng rằng ra lệnh nhưng giọng thật nhỏ.-Còn không mau đứng dậy?

Lộ Dao nhếch miệng một cái rồi khổ sở đứng lên.

Khi này bị roi da của Thắt thị quất mấy cái, mặc dù lực không lớn nhưng cũng ít nhiều thương tổn, chỉ sợ là đã chảy máu rồi nhưng không thấm ra ngoài áo.

- Cút xuống đi.-Thắt ma ma ra lệnh với nàng rồi quay sang trừng mắt với đám nha hoàn đang đứng tùm lại một góc.

Mọi người kẻ đùn người đẩy tán ra đi làm việc hết, cuối cùng trong sân chỉ còn đứng lại Thắt ma ma và Tiền ma ma cùng mấy nha hoàn đứng phoi phơ gần đó.

- Tiền tỷ ty, sao tỷ lại đến đây vậy? Thiếu phu nhân là có gì dặn dò chúng ta sao?-Thắt thị niềm nở cười nói với Tiền ma ma, về mặt rất muốn lấy lòng.

Tiền ma ma nhìn Thắt thị tươi cười nói chuyện với mình thì lòng không khỏi chút trào phúng, bèn nói:

- Thiếu phu nhân dạo gần đây có may thêm mấy bộ y phục mới, tất cả đều là từ lụa thượng đẳng từ Quỳnh Liên mang đến, giá vô cùng cao mà lại rất đẹp nên người vô cùng yêu thích. Người kêu ta qua đây dặn dò Thắt ma ma, mấy bộ y phục đó phải bảo quản cho tốt, nếu xảy ra chuyện gì thì...-Đuôi mắt Tiền ma ma cong lên một cái, Thắt thị ngay lập tức hiểu ý.

- Thiếu phu nhân cứ yên tâm, ta nhất định thay người bảo quản tốt, sau khi giặt ủi xong xuôi lập tức sai người mang đến Dương Liễu viện cho người. Phiền ma ma nói với phu nhân giúp ta.-Thắt ma ma chấp tay vui vẻ nói, đáng vẻ rất cung kính.

Tiền ma ma cũng chào xã giao đôi câu rồi lập tức rời đi. Khi trong sân chỉ còn lại một mình cùng với mấy nha hoàn kia, Thất ma ma mới bâu mỗi một cái, oán hận nhìn về phía Lộ Dao đang gánh nước:" Đắc ý lắm chứ gì? Xem bốn nương trị người thế nào!"

Tiền ma ma rời phòng giặt thì quay về Dương Liễu viện, báo cáo tình hình của Lộ Dao với Tuệ Nghi. Cuối lời bà còn thuận tiện xen thêm một câu" Tiểu thư, người xem như vậy nhưng thật ra rất chiều cổ Lộ nha đầu mà."

Tuệ Nghi xoay xoay chén trà trên tay, cười cười nói:

- Chung quy ta cũng chưa tìm ra nha hoàn nào tốt bằng nàng ta, nếu tìm được rồi thì sẽ sớm trả nàng ta khế ước bán thân để xuất phủ.

Tiền ma ma nghe nàng nói vậy thì không khỏi cười vui trong lòng. Tuệ Nghi ngoài mặt luôn tỏ vẻ thờ ơ nhưng thật ra trong lòng vô cùng lo lắng, nếu không thì mấy cuộn vải trong kho phòng dùng để may y phục cho mùa đông cũng chẳng được mang ra may sớm hơn mấy tháng như vậy, còn là may gấp rút trong chưa tới năm ngày, cốt chẳng phải là để Dương Liễu viện có cớ cho người đến phòng giặt quan sát một chút sao?

- Phù Dung, người học pha trà cũng nhanh lắm, bản lĩnh được nâng lên không ít.-Tuệ Nghi nói xong với Tiền ma ma thì hướng sang Phù Dung đang hầu bên cạnh khen ngợi.

- Điều là ma ma nhất mực chiều cổ, Phù Dung cũng chỉ cố gắng góp nhặt chút bản lĩnh của ma ma. Đa tạ lời vàng ngọc của phu nhân.-Phù Dung cúi người nói.

- Ai da, nha đầu người miệng lưỡi cũng thật dẻo đó.-Tuệ Nghi cười khen nàng, nét mặt lộ vẻ rất hài lòng. Nha hoàn bình thường từ tam đẳng được nâng lên nhất đẳng đương nhiên thái độ sẽ có chút kiêu ngạo, ý thế mà không chăm chỉ luyện tập. Vậy mà Phù Dung này không chỉ yên phận mà còn tỏ rõ thái độ cung kính phục tùng, chăm chỉ làm việc nên đương nhiên Tuệ Nghi rất vừa mắt, mấy ngày gần đây hồ nhắc tới hai chữ "Phù Dung" là nàng lại khen không ngớt lời.

Ngược lại với không khí vui vẻ xung quanh Tuệ Nghi và Phù Dung, mấy nha hoàn khác trong Dương Liễu viện lại ghen tức đến đỏ con mắt. Sau khi dò hỏi được Tiền ma ma nguyên nhân vì sao thiếu phu nhân chọn Phù Dung thì bọn họ càng hối hận không thôi. Hận cái miệng của mình mà cũng quản giáo không xong, để vượt mặt cơ hội được nâng lên.

Mấy ngày sau, y phục mới của Tuệ Nghi từ phòng giặt được Thất ma ma và hai nha hoàn khác đích thân mang đến.

Trên khay làm từ gỗ Tiền Thư là hai bộ y phục màu trắng tuyết và đỏ thắm được xếp ngay ngắn được hai nha hoàn thận trọng bưng.

Thật ra ngày thường nếu đưa đồ đã được giặt giũ từ phòng giặt trở về viện của các chủ tử thì Thất ma ma chỉ cần kiểm tra một lượt rồi sai nha hoàn bưng đi, nhưng hôm nay Thất thị đích thân đến Dương Liễu viện mục đích là để xem kịch hay.

Tuệ Nghi nhìn hai bộ y phục được giặt ủi thơm tho thì rất hài lòng, quay sang nói với Phù Dung:

- Đì lấy mấy món trang sức của ta, thường cho Thất ma ma.

Thất thị nghe vậy thì lòng mừng như mở cờ nhưng thái độ vẫn chú ý lễ nghĩa, làm bộ sợ hãi nói:

- Thiếu phu nhân làm vậy sao được. Hầu hạ người là bổn phận của nô tỳ, sao dám nhận đồ của phu nhân chứ.

- Ma ma sao lại nói vậy? Quy tắc làm việc của ta trước nay luôn thưởng phạt rạch ròi, kẻ hầu làm tốt thì đương nhiên phải thưởng. Chỉ mong sau này Dương Liễu viện sẽ được ma ma chiều chuộng nhiều hơn.-Nàng vừa nói vừa cầm một chiếc vòng tay san hô màu nâu thắm đưa đến cho Thất ma ma.

- Đa tạ thiếu phu nhân ban thưởng.-Thất ma ma cung kính nhận lấy rồi cảm tạ, sau đó quay sang nha hoàn ra lệnh đưa đồ lên cho Tuệ Nghi đích thân kiểm tra, lại làm bộ nói tiếp.-Lão nô nghe Tiền ma ma nói y phục này của phu nhân là may từ lụa Quỳnh Liên vô cùng đắt đỏ nên hôm nay giặt xong đích thân mang đến cho người kiểm tra.

Tuệ Nghi lệnh cho Phù Dung nhận lấy đem đến bên cạnh mình. Nàng dùng tay sờ sờ qua mấy cái rồi nói:

- Ma ma làm tốt lắm.

Thất ma ma thấy nàng làm vậy thì bất ngờ, cứ tưởng nàng phải cầm lên coi kỹ xem có sai sót gì không, chẳng ngờ Tuệ Nghi chỉ xem qua loa như thế. Vậy thì kế hoạch bà đã chuẩn bị...

- Ma ma còn gì muốn nói sao?-Tuệ Nghi hỏi, nhìn bà với thái độ ngạc nhiên.

- À, không có gì. Vậy nô tỳ xin cáo lui.-Thất ma ma thấy mình chột dạ nên thì lễ rồi lui xuống, lòng thầm mong tốt nhất thiếu phu nhân nên sớm nhìn ra, hai bộ y phục kia nhất định có vấn đề.

Sau khi Thất ma ma vừa đi khỏi thì Tuệ Nghi liền sai Phù Dung lấy y phục ra kiểm tra kĩ càng một lượt.

Quả nhiên, y phục màu đỏ thắm thì một nửa vạt áo phía sau đã bị chà xát đến nổi nổi bóng lì ti, y phục màu trắng thì đã bị nhuộm hồng một mảng bên trong lẫn bên ngoài.

Phù Dung cầm y phục trên tay mà run rẩy sợ hãi, lắp bắp nói:

- Thiếu phu nhân, thế này... là sao?

Tuệ Nghi cười lạnh một cái, nàng từ đầu đã thấy không bình thường rồi mà. Thất ma ma trước đây chưa từng đích thân đi đến viện của ai để trả y phục, ngay cả lão thái thái cũng chưa bao giờ có "điểm phúc" đó. Vậy mà hôm nay người này lại tự mình đi đến viện của nàng, còn viện có gì mà đến giao đồ cho nàng kiểm tra, nói trắng ra là đang muốn vu oan giá họa cho ai thôi.

Mấy hôm trước Tiền ma ma đi từ phòng giặt về có nói tình cảnh của Lộ Dao cho nàng, nàng cũng thầm đoán được Thất ma ma chắc chắn sẽ tìm cơ hội giáo huấn Lộ Dao, cuối cùng nàng cũng đợi được đến lúc bà ta ra chiều. Thất ma ma là người của Mộc Lương viện, vậy bây giờ nàng sẽ thuận tiện chặt luôn cánh tay này của Lâm thị khi bà ta còn đang chịu quý ở từ đường, xem như là trả món nợ hai chậu cảm tử câu lần trước đặt trước cửa phòng An Sở Lan, cho bà ta thấy được Dương Liễu viện bây giờ với Dương Liễu viện của một tháng trước không còn giống nhau nữa. Đợi đến khi kết thúc hình phạt nàng xem bà ta sẽ làm gì nàng. Đến lúc đó, chỉ e chút bình yên mới có được của Trình phủ mấy ngày qua sẽ không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hơn mười ngày sau Dương Liễu viện lại đưa đến phòng giặt thêm bốn bộ y phục nữa, nhưng lần này không phải là y phục của Tuệ Nghi mà là nàng cho người may theo số đo của lão thái thái. Mặc dù vậy khi người đưa tới tất nhiên không thông báo cho Thất ma ma biết đây là y phục của ai, nha hoàn cũng chỉ biết y phục từ Dương Liễu viện thì đương nhiên là của thiếu phu nhân.

Lần này Phù Dung và Tiền ma ma cũng không rõ rốt cuộc Tuệ Nghi đang nghĩ điều gì. Sau khi sai người mang y phục đến phòng giặt thì nàng lệnh Tiền ma ma sai người chú ý động tĩnh ở phòng giặt cho nàng, còn bản thân thì ung dung ngồi ở trong phòng uống trà đọc sách.

Sáng ngày hôm sau, Lộ Dao trở lại Dương Liễu viện.

Lộ Dao vẫn một thân y phục màu trắng, đầu búi tóc cao, khuôn mặt hơi gầy đi đôi chút, hai tay chấp trước bụng, cúi người thi lễ với Tuệ Nghi:

- Nô tỳ thỉnh an tiểu thư.

Tuệ Nghi khi đó đang cắt vài cành hoa để cắm, nhìn thấy nàng thì đặt kéo nhỏ xuống, lau tay bằng chiếc khăn ẩm mà Phù Dung chuẩn bị sẵn rồi cầm chén trà lên, nhàn nhạt nói:

- Trở về rồi, đã nghĩ ra bản thân sai ở đâu chưa?

Lộ Dao cúi đầu, vừa muốn trả lời vừa muốn im lặng, cuối cùng chỉ có tiếng thờ vang ra.

- Xem ra ngươi thật sự không hối cải. Có lẽ phòng giặt cũng là một nơi tốt, hay ngươi cứ đến đó làm việc đi, không cần trở về hầu hạ ta nữa.-Tuệ Nghi đặt chén trà xuống, nhìn Lộ Dao nói. Ngoài miệng thì lạnh lùng sắc bén như vậy, nhưng nhìn thái độ của Lộ Dao càng khiến nàng buồn hơn nữa, chẳng nhẽ đợi nàng dùng trừng phạt thì nàng ta mới chịu ăn năn hối cải sao? Với cái tính này của Lộ Dao, đợi mấy ngày nữa đại phu nhân kết thúc hình phạt rồi cùng mình đối đầu, Lộ Dao chắc chắn sẽ là sơ hở của nàng.

- Nô tỳ biết lỗi, thỉnh tiểu thư trách phạt.-Lộ Dao cúi người quỳ xuống nói, nét mặt lại không tỏ vẻ gì là hối cải. Phải biết rằng những lời lần trước nàng đã nói ra, một chữ nàng cũng không hối hận.

Tuệ Nghi đã nén được cơn giận trong lòng mình xuống, không muốn cùng Lộ Dao tranh cãi nữa, nàng ta hiện tại cũng đi theo nàng hơn mười năm rồi, bây giờ cũng không thể đuổi đi được, chung quy lại là nàng không nỡ.

- Lần trước Tiền ma ma đi về có nói ngươi bị Thất ma ma đánh, vết thương sao rồi, đã bôi thuốc chưa?-Nàng quyết định chuyển chủ đề, thôi không nhắc lại ba chữ "Âu Dương Chiến" nữa.

- Vết thương của nô tỳ đã khỏi, đa tạ phu nhân nhọc công lo lắng.-Lộ Dao quỳ dưới đất nói.

- Đứng lên đi.-Tuệ Nghi nhìn nàng nói. Quỳ như vậy là muốn người ta nghĩ nàng đang bắt nạt người hầu của mình sao?

Lộ Dao đứng dậy, sau đó được Tuệ Nghi cho lui xuống để đi dọn dẹp sắp xếp lại "cái ồ" của mình. Đi đến nửa tháng dù sao cũng dính một ít bụi, quét dọn gọn gàng rồi đến hầu nàng cũng không muộn. Nhưng ý nghĩa sau đó, Tuệ Nghi không muốn Lộ Dao lại dùng ánh mắt oán trách nhìn mình thêm nữa, sau chuyện này, có lẽ khoảng cách vốn chẳng tồn tại giữa hai người sẽ nói ra một chút.

Chiều ngày hôm đó, Thất ma ma sai hai nha hoàn mang y phục đến.

Hai nha hoàn bưng khay đặt y phục đưa cho Lộ Dao và Phù Dung nhận lấy xong thì thi lễ với Tuệ Nghi:

- Ma ma nói y phục của thiếu phu nhân quý giá vô cùng nên lệnh cho chúng nô tỳ phải đợi phu nhân kiểm tra xong mới được rời đi. Thỉnh phu nhân kiểm tra kỹ một lượt để nô tỳ có thể về nói cho ma ma yên tâm.

Tuệ Nghi nhoen miệng cười, lòng thầm mắng Thất ma ma cũng dạy hai nha hoàn này khéo quá, miệng lưỡi thật ngọt a.

- Phù Dung, Lộ Dao, kiểm tra kỹ y phục.-Nàng nói.

Hai nha hoàn đặt hai chiếc khay lên bàn rồi bắt đầu cầm y phục lên kiểm tra. Một lúc sau thì đã kiểm tra xong, hai người xếp lại gọn gàng rồi đặt vào khay, nói với Tuệ Nghi:

- Tiểu thư, không có gì bất thường cả.

Sắc mặt hai nha hoàn đem đồ đến hơi nhăn nhó, lòng thầm nói không tin. Rõ ràng trước khi đến đây Thất ma ma đã nói với bọn họ, y phục này sẽ khiến thiếu phu nhân không vừa ý, khi đó bọn họ hãy chạy về phòng giặt thông báo cho ma ma biết để ma ma đến giải quyết. Sao bây giờ lại thành không có gì rồi?

Tuệ Nghi kêu Phù Dung và Lộ Dao đem y phục vào trong cất giữ rồi nói với hai nha hoàn:

- Được rồi, các ngươi quay về đi. Nói với Thất ma ma là ta rất cảm tạ bà ấy đã chiếu cố đồ của viện ta.

Hai nha hoàn nhìn sắc mặt của Tuệ Nghi từ đầu đến cuối vẫn rất vui vẻ hòa nhã, quả thật y phục hình như không có vấn đề gì, chẳng lẽ Thất ma ma nhầm lẫn rồi?

- Vậy chúng nô tỳ xin phép cáo lui.-Hai người nói rồi lui xuống.

Ngay sau khi hai nha hoàn đó đi khỏi thì Phù Dung và Lộ Dao cũng đi ra. Lộ Dao tiến lại bẩm báo:

- Tiểu thư, đã chuẩn bị xong xuôi.

Tuệ Nghi nhoen miệng cười một cái, ánh mắt hiện lên tia ngoan độc nhưng rất nhanh lại biến mất, khuôn mặt xinh đẹp liền trở nên vui vẻ hòa nhã, nói:

- Đi, đến Thọ An viện thỉnh an lão thái thái.

Lão thái thái mười mấy ngày trước có lên một ngôi chùa trên núi để niệm kinh cầu bình an, hiện tại đã trở về phủ được hai ngày. Bây giờ Tuệ Nghi đến thỉnh an người, thuận tiện tặng thêm mấy bộ y phục cho lão thái thái để hiếu kính.

Trình lão thái thái đang nằm trên chiếc ghế mây dài ngoài sân hóng mát, bên cạnh là hai nha hoàn Tiêm Mỵ và Hiểu Kỳ đang cầm quạt quạt nhẹ.

Tuệ Nghi bước lại gần mà lão thái thái vẫn chưa nhận ra sự có mặt của nàng. Tiêm Mỵ và Hiểu Kỳ định thông báo thì bị nàng ngăn lại. Nàng tiến thêm mấy bước nữa thì lão thái thái nghe thấy động tĩnh nhưng vẫn chưa mở mắt ra, chỉ nhàn nhạt nói:

- Lý thị, nhờ người đi xuống phòng bếp làm mấy cái bánh cho ta ăn mà người đi lâu như vậy, người muốn để cho bộ xương già này chết đói sao?

Tuệ Nghi khẽ phì cười, tỏ mẫu vậy mà nghĩ nàng là Lý ma ma!

Trình lão thái thái nghe tiếng cười thì mở mắt ra định bụng mắng Lý ma ma vài câu vì dám cười mình. Nhưng khi vừa thấy ánh sáng thì không thấy khuôn mặt của Lý ma ma đâu, chỉ thấy tôn tửc mà mình yêu quý đang đứng thi lễ trước mặt.

Tuệ Nghi còn chưa nói xong câu "Cấp tổ mẫu thỉnh an" thì lão thái thái đã chោàng ngồi dậy, nắm lấy tay nàng nói:

- Nha đầu này, người vẫn còn nhớ Thọ An viện có người sống sao? Ta về phủ hai ngày rồi mà người không đến trò chuyện với ta, đúng là làm ta buồn chán chết mà!-Bà nói xong thì ánh mắt làm bộ không vui, nhìn ra chỗ khác.

Tuệ Nghi, Lộ Dao và cả Tiêm My cùng Tiểu Kỳ bị hành động của bà chọc cho xém phụt cười, chỉ có Phù Dung là lần đầu đến Thọ An viện nên không dám tùy tiện, đứng im re cúi đầu.

- Người...cười cái gì hả?-Lão thái thái thấy thái độ của nàng thì tức đến đỏ mặt, nhìn hệt như một thiếu phụ trẻ tuổi vậy.

- Tổ mẫu, Tuệ Nghi biết sai nên hôm nay mới đặc biệt đến bồi tội người đây. Người xem, lễ vật đầy đủ luôn kia kìa.-Nàng vừa nói vừa chỉ tay qua mấy bộ y phục đặt trên khay đang được Lộ Dao và Phù Dung mỗi người bưng.

Lão thái thái nghe nàng nói vậy, lại nhìn qua bốn bộ y phục màu nâu sẫm, xanh đậm và hai cái xanh lục thì miệng cười tươi ngay. Nha đầu này ngày thường vốn đã hiểu kính với bà, bây giờ còn đặc biệt đem y phục đến để lấy lòng, đúng là thích chọc vui bà mà.

Hai người đi chuyển qua bàn đá gần đó ngồi. Nha hoàn Tiêm My vội vàng dâng trà lên còn Hiểu Kỳ thì đến phòng bếp xem Lý ma ma. Trong sân còn lại tiếng của Tuệ Nghi và lão thái thái hỏi hờ trò chuyện.

- Nghi nhi, y phục này là may từ lụa Quỳnh Liên đúng không?-Lão thái thái nhìn sơ qua là biết ngay. Dẫu gì cũng là phu nhân nhà thương gia, chuyện nhìn hàng chuẩn bà cũng từng học hỏi rất nhiều, bây giờ mặc dù không còn phải đi kiểm tra hàng nữa nhưng đôi mắt tinh tường thì vẫn còn đó.

- Vẫn là tổ mẫu thông nhãn, đây đúng là may từ lụa Quỳnh Liên. Đợt trước Trương phủ có cho người đem đến mấy cuộn vải để Tuệ Nghi may thêm y phục mới cho mùa đông, Tuệ Nghi chợt nhớ ra Thọ An viện người cũng đã lâu không gọi người đến để may đồ nên mới tự ý làm chủ sai người vải đến Mộng Tề lâu may mấy bộ y phục mới. Tổ mẫu, người xem.-Nàng vừa nói vừa ngoắc Phù Dung và Lộ Dao bưng y phục lại gần, tự tay cầm lên cho lão thái thái xem.

- Ui da.-Lão thái thái vừa chạm vào cổ áo của bộ y phục màu xanh thẫm thì kêu lên một tiếng, vội rút tay lại, mày cũng nhăn lại vì đau đốn truyền từ ngón tay lên.

Tuệ Nghi vội buông y phục, nha hoàn Tiêm My đứng sát bên vội tiến lại nâng tay lão thái thái lên xem.

Đầu ngón tay trắng bóc tự nhiên hiện lên một chấm đỏ rồi bắt đầu loang ra, chảy máu.

- Trời ơi, lão thái thái chảy máu rồi.-Tiêm My kêu lên.

Tuệ Nghi rút khăn tay từ trong tay áo ra quấn quanh đầu ngón tay của lão thái thái, miệng ra lệnh:

- Mau đi lấy đồ đến băng cho tổ mẫu.

Lý ma ma cùng Hiểu Kỳ cùng lúc đó từ phòng bếp trở về, thấy mọi người đang đứng vậy quanh lão thái thái bằng bằng cái gì thì kêu lên một tiếng rồi chạy lại xem.

Một lúc sau cuối cùng vết thương trên đầu ngón tay của lão thái thái cũng được Lý ma ma và Tiêm My băng lại cẩn thận, mọi người trong sân mới thở phào một tiếng.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy hả?-Lý ma ma lớn giọng hỏi, mắt sáng quắc nhìn Tiêm My.-Nha đầu người, kêu người hầu hạ lão thái thái để ta đi lấy đồ ăn cho người người cũng làm không xong, rốt cuộc thì Thọ An viện còn giữ người lại làm gì?

Lão thái thái nghe Lý ma ma nói vậy thì mới chen lời:

- Đừng nói bậy, Tiêm My chẳng làm gì sai cả.-Đoạn bà hướng sang Tuệ Nghi hỏi.-Nghi nhi, y phục của người đem đến bị làm sao thế hả? Đâm tay bà già ta đây đến chảy máu.

Tuệ Nghi mặt lúc trắng lúc xanh, lắp bắp nói:

- Tổ mẫu, Tuệ Nghi cũng không biết. Lúc y phục được đem về từ phòng giặt xong là con mang đến đây cho người xem ngay, cũng chưa có kiểm tra lại một lượt. Con... chuyện này con cũng không biết.

Lý ma ma nghe vậy thì bước lên cầm lấy y phục trên khay, bắt đầu lần mò kiểm tra.

- Lão thái thái, người nhìn xem.-Lý thị đưa ra những gì mình lấy được trên y phục bày ra trước mặt lão thái thái và Tuệ Nghi.

Trên bàn là hơn mười cây kim châm nhỏ nhỏ, một đầu để nhọn còn một đầu được cuốn vải. Lý ma ma tiếp tục kiểm tra ba bộ y phục còn lại, bộ nào cũng lần lượt lấy ra thêm mấy cây như vậy nữa.

- Cái này... là đang muốn giết lão thái bà ta sao?-Lão thái thái tức giận đập bàn quát.-Tiêm My, đi gọi người quản sự phòng giặt đến đây cho ta!

Thất ma ma đang ở trong phòng hắt hăm sai khiến một nha đầu rửa chân cho mình, tay cầm miếng bánh ngọt nhồm nhoàm nhai thì Tiêm My dẫn theo hai gia đình tiến vào. Bà ta nghe Tiêm My nói gì mà "lão thái thái, Thọ An viện, kim châm" thì hoa mắt cả lên, còn đang nghi ngờ thì đã bị hai gia đình xông lên cầm khuỷu tay vừa lời vừa kéo đi.

Trong sân Thọ An viện, lão thái thái và Tuệ Nghi ngồi trên ghế đá, đứng hai bên là Lý ma ma, Hiểu Kỳ, Lộ Dao và Phù Dung.

Thất ma ma vừa tiến vào thì cảm thấy bầu không khí quá khó chịu, cứ như ngưng đọng lại không còn khí để thở nữa.

- Thịnh an lão thái thái, thiếu phu nhân.-Thất thị cúi người thì lễ.

- Đứng lên đi.-Lão thái thái nói. Xong rồi quay sang Hiểu Kỳ, lệnh cho nàng ta đưa đồ lên cho Thất ma ma xem.

Hiểu Kỳ cầm mấy chục cây kim châm bước lên, ném thẳng xuống ngay dưới chân Thất ma ma. Bà ta bị dọa cho giật mình bởi hành động bất ngờ của Hiểu Kỳ nên vội lùi lại, mấy cây kim châm thì rơi lên đất tạo nên âm thanh rất nhỏ.

Thất thị nhìn mấy cây kim rơi rải trên nền đất, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bà nhìn qua Tuệ Nghi, ánh mắt nàng nhìn bà sát lẹm không chút tình cảm làm sống lưng bà ta lạnh ngắt, cảm giác như có chuyện chẳng lành.

- Thất ma ma, đây là kim châm ta tìm thấy trong y phục đem từ phòng giặt của bà đến viện của thiếu phu nhân, sau đó phu nhân mới đem đến tặng cho lão thái thái. Bà xem, rốt cuộc chuyện này là sao? Vì sao lại có kim châm trong y phục hả?-Lý ma ma đứng một bên nhìn Thất thị chất vấn.

Thất ma ma nghe vậy thì vội vàng phân bua:

- Lý thị, lão thái thái, oan cho tiện nô quá. Phòng giặt chỉ phụ trách việc giặt giữ y phục cho các chủ tử, tuyệt đối không có việc giấu kim châm để mưu hại chủ tử này. Hơn nữa... y phục là đưa từ phòng giặt đến Dương Liễu viện trước tiên, cũng không biết thiếu phu nhân có tẩy máy gì vào để vu oan cho nô tỳ hay không nữa?-Thất ma ma nói xong thì nhìn về phía Tuệ Nghi, ánh mắt vô

cùng khổ sở nói tiếp.-Thiếu phu nhân, tiện nô chưa từng làm gì đắc tội người, sao người nữ vu oan cho nô chứ?

Lão thái thái nghe Thất ma ma nói vậy thì cũng quay qua nhìn Tuệ Nghi. Nha đầu này mặc dù bà rất yêu thích, luôn mực chiều cổ từ khi nàng vào phủ, gặp chuyện gì cũng sẽ giúp nàng nói vài ba câu, nhưng nếu thật sự chuyện kim châm trong y phục này là do một tay nàng làm ra, bà tuyệt đối không tha thứ. Trình phủ không thể có một người tâm tư ngoan độc như vậy được. Nếu chuyện kim châm hôm nay không vỡ lở ra, người gặp nguy hiểm sẽ là bà, chuyện này bà không dám mạo hiểm.

Trái lại với lời buộc tội của Thất ma ma, Tuệ Nghi vẫn điềm nhiên như không. Nàng nhoèn miệng cười một cái rồi nói:

- Ma ma, câu "Ta đã làm gì người để người vu oan ta như vậy" phải để Tuệ Nghi nói mới đúng. Y phục được phòng giặt mang đến ta còn chưa chạm tay qua thì lấy đầu mà đặt kim châm vào đó chứ?

- Thiếu phu nhân, người đã chạm qua y phục trước khi mang đến Thọ An viện hay chưa lương tâm người biết rõ nhất.-Thất ma ma nói.-Hơn nữa, ai biết được người có phải là đang muốn thay người của mình báo thù hay không?

Tuệ Nghi nghe vậy thì nhếch môi, nói:

- Ta thay người của ta báo thù? Lời này của ma ma là ý gì?

- Nửa tháng trước nha hoàn bên cạnh người bị người phạt đến phòng giặt làm việc đó, chẳng phải sao?-Thất ma ma tự tin trả lời.-Phòng giặt là nơi nào chứ? Công việc nặng nhọc, điều kiện cũng không tốt. Người đến đó làm đương nhiên sẽ suy sụp đi nhiều rồi. Còn không biết có phải thiếu phu nhân phạt Lộ cô nương đi đến đó xong rồi sau này cô ấy về nhìn thấy người gầy đi lại hỏi hặn, có ý muốn trả thù tiện nô hay không?-Thất ma ma nói xong thì cơ mặt cũng dần ra, bắt đầu yên tâm. Bà nói như vậy chính là để lão thái thái nghe được sẽ biết rằng so với mình, Tuệ Nghi càng có lý do phải làm chuyện giấu kim châm vào y phục, ý là muốn mượn tay lão thái thái để giáo huấn mình vì làm người của nàng bị thương.

Quả đúng như dự định của Thất thị, lão thái thái lập tức phóng một ánh mắt nghi ngờ về phía Tuệ Nghi. Nhưng nàng vẫn điềm tĩnh ngồi đó, nét mặt đã không còn vẻ nửa đùa nửa thật như hồi đầu nữa, bây giờ nàng hoàn toàn nghiêm túc.

Không khí xung quanh cũng bắt đầu khó chịu hơn. Trong sân mỗi người mỗi suy tính, không ai quyết sẽ nhân nhượng ai. Chắc chắn hôm nay Trình phủ sẽ có kẻ phải ra đi.

- Thất ma ma, lời bà nói ra phải suy nghĩ cẩn thận đó.-Tuệ Nghi đứng dậy, vừa tiến về phía Thất ma ma vừa nói.-Bà nói, ta là muốn trả thù cho Lộ Dao vì đến phòng giặt chịu khổ. Phòng giặt chung quy cũng là một nơi làm việc của nha hoàn, mỗi người mỗi ngày hình như phải giặt khoảng bốn, năm bộ y phục thì xem như là hoàn thành bốn phận, còn lại mọi đái ngũ khác như đồ ăn, chỗ ngủ vẫn như những nơi khác trong phủ. Nếu nói làm việc ở phòng giặt phải chịu nhiều khổ cực thì chỉ là do nơi đó quá nhỏ chật, hàng ngày phải giữ tiếp xúc với những hương liệu không tốt cho da tay mà thôi chứ cũng không phải bị ngược đãi gì. Nói ra, chẳng lẽ Lộ Dao ở phòng giặt bị ngược đãi nên ta mới phải báo thù cho nàng ta sao? Thất ma ma, bà nói xem.-Tuệ Nghi đứng ngay trước mặt Thất thị, nhìn thẳng vào mắt thị hỏi. Để nàng xem hôm nay ai nhanh trí hơn ai, miệng người nào dẻo hơn miệng người nào.

Thất thị đứng như trời trồng, lắp bắp không biết phải nói từ đâu. Vốn dĩ hôm nay Thất ma ma đã tự tay làm rách mấy đường trong y phục của Tuệ Nghi mang đến hồng đồ tội cho Lộ Dao, nhưng bây giờ y phục bị rách chẳng những không bị ai phát hiện, mà trong đó lại xuất hiện kim châm, mà tệ hơn nữa đây không phải y phục của Tuệ Nghi mà là nàng dùng để tặng cho lão thái thái. Số của Thất ma ma xem ra hôm nay thực khổ rồi.

Tuệ Nghi thấy phản ứng của Thất ma ma thì rất hài lòng. Kế hoạch của nàng là may tới tám bộ y phục, trong đó bốn bộ này giống bốn bộ kia. Sau đó chia ra làm hai phần, một phần mang đến phòng giặt cho Thất ma ma "xử lý", phần còn lại thì nàng sai Tiền ma ma giặt sạch sẽ, còn cẩn thận dùng hương liệu mà phòng giặt thường sử dụng để khử mùi cho y phục mới cho hai phần y phục có mùi hương giống nhau.

Nàng biết lần trước bản thân tha cho Thất ma ma, bà ta không đạt được mục đích thì tất nhiên sẽ ra tay lần hai, mà nàng còn là người tạo cơ hội cho bà ta. Đúng như nàng dự kiến, hôm nay y phục mà hai nha hoàn kia mang tới đã bị Thất ma ma làm rách mấy đường. Nàng bèn đổi phần y phục từ phòng giặt mang đến thành y phục có giấu kim châm do mình chuẩn bị trước, sau đó đem đến Thọ An viện.

Tuệ Nghi biết chuyện này nếu lão thái thái không cẩn thận không kiểm tra y phục trước khi đem cất thì sớm muộn gì Lý ma ma cũng phải đem y phục của bà đi thẩm hương mà lão thái thái thích, đến chừng đó không sớm thì muộn kim châm sẽ bị phát hiện. Cuối cùng chỗ hờ duy nhất trong kế hoạch của nàng chỉ là vấn đề thời gian, không hôm nay thì ngày mai chuyện này sẽ bị phát giác.

Lão thái thái trừng mắt nhìn Thất thị, nói:

- Thất ma ma, bà còn gì để nói?

Thất ma ma mặt trắng nhách, vội quỳ xuống đất vừa khóc vừa nói:

- Lão thái thái, oan cho tiện nô quá. Tiện nô làm việc cho Trình phủ gần mười mấy năm nay, từ khi chỉ là một nha hoàn nhỏ bé đến lúc được tín nhiệm làm ma ma quản sự. Bao nhiêu tài sản, còn cả tính mạng của nô đều ở trong phủ này, sao nô có thể ngược đãi mấy muội ở phòng giặt, còn hãm hại người được chứ? Trong chuyện này, nô thật sự không biết gì cả. Lão thái thái, cầu người, người nhất định phải anh minh thông nhân, không được để kẻ xấu che mắt.-Thất thị nói xong thì ném một cái nhìn cầu tình về phía Tuệ Nghi, miệng tiếp tục biện bạch.-Thiếu phu nhân, cầu người nhớ lại mọi chuyện, y phục của lão thái thái có từng bị ai chạm qua trước khi được đưa đến Thọ An viện hay không?

Tuệ Nghi nhìn Thất ma ma, rồi cũng làm bộ suy nghĩ thật kỹ. Cái nàng nghĩ tất nhiên không phải là y phục có ai chạm qua chưa, vì nàng là người đã giờ trò với nó. Bây giờ nàng chỉ đang suy nghĩ lung rung nên nói lời nào để lão thái thái hạ thủ không lưu tình, trực tiếp đuổi Thất thị ra khỏi cửa, đó mới là mục đích chính trong kế hoạch của nàng.

- Nghi nhi, con nhớ xem, rốt cuộc y phục này đã từng có ai chạm qua chưa?-Lão thái thái vừa hỏi nàng vừa nhìn qua Phù Dung. Nha hoàn này của Tuệ Nghi trước nay hình như bà chưa từng thấy qua, sao bây giờ lại ở đây?

- Tỏ mẫu, thật sự không có ai chạm qua cả. Sau khi nha hoàn mang đồ đến Dương Liễu viện thì Tuệ Nghi lập tức mang qua đây cho người xem.-Tuệ Nghi nhún mày, bộ dạng cũng có vẻ đang khổ não suy nghĩ.

Lý ma ma đứng ngoài nghe nàng nói vậy, liền hướng Thất thị hỏi:

- Thất ma ma, y phục này hôm nay mới được đem đến Dương Liễu viện giao cho thiếu phu nhân đúng không?

- Đúng vậy đúng vậy, chính xác là mang đến vào chiều nay.-Thất ma ma nghe Lý ma ma mở lời thì lập tức nuôi một tia hy vọng vội vàng đáp. Dù sao hai người trước đây cũng xem như là bằng hữu với nhau, không có thân thiết nhưng cũng có chút lưu tình, giờ phút này chỉ hy vọng người đó giúp bà nói mấy câu với lão thái thái, bà thật sự bị oan a.

Lý ma ma nghe xong thì khẽ gật gật đầu, hướng lão thái thái cung kính nói:

- Lão thái thái, theo lão nô thấy kim châm trong y phục này mặc dù gỡ ra rất nhanh nhưng gắn vào thì rất khó, phải tốn ít nhiều cho mấy bộ y phục này cùng mấy chục kim châm thì phải hai ba canh giờ. Y phục nếu vừa được mang đến vào đầu buổi chiều, sau đó ngay lập tức được mang đến Thọ An viện thì thiếu phu nhân cần bản không đủ thời gian để giấu kim châm vào, như vậy chỉ có thể kết luận...-Bà nhìn qua Thất thị đang quỳ dưới đất, tiếp lời-... kim châm là được giấu từ khi ở phòng giặt.

Thất thị ngồi "bịch" trên nền đất. Lý ma ma vậy mà không nói đỡ giúp bà câu nào!

- Nhưng mà...-Lý ma ma lại mở miệng một lần nữa-... kim châm với số lượng lớn thế này trong phủ không thể như không mà có được. Nên lão nô nghĩ muốn điều tra kỹ lưỡng chuyện này thì

khẩn xin lão thái thái cho người đi điều tra các tiệm bán đồ châm cứu trong thành, người mua kim với số lượng lớn chắc chắn sẽ bị chú ý. Với lại, nên kiểm tra kỹ lưỡng những người xuất phù trong thời gian gần đây.

Thất ma ma nghe đến đây thì như có pháo hoa nổ trong lòng, miệng bất giác cong lên. Đúng rồi, làm như lời Lý ma ma nói đi, vì bà vốn không hề xuất phù trong một tháng này, lại càng chẳng đi đến tiệm bán đồ châm cứu gì cả.

Tuệ Nghi cũng không ngờ chuyện sẽ đi đến nước này. Lý ma ma quả không hổ danh là trợ thủ đắc lực của lão thái thái mấy chục năm qua, đến chuyện điều tra tiệm bán đồ và danh sách người xuất phù trong thời gian gần lão thái thái và nàng còn chưa nghĩ đến bà ấy đã mở lời. Xem ra chuyện kim châm trong y phục này không dừng lại ngăn ngừa như nàng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Lão thái thái nghe vậy cũng cảm thấy hợp lý, bèn cho người đi xuống phố điều tra mấy tiệm bán đồ châm cứu xem có ai mua kim châm với số lượng lớn trong một tháng gần đây không. Sau đó lại gọi người gác cổng của Trình phủ đến đề hỏi danh sách người xuất phù trong một tháng này. Xong xuôi mọi chuyện là đến lúc trời sẩm tối, cả lão thái thái và Tuệ Nghi dù không làm gì cả nhưng ai cũng như ngồi trên đống lửa, tinh thần vì vậy cũng có chút mệt mỏi.

- Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Ngày mai chúng ta giải quyết chuyện này tiếp.-Lão thái thái nói rồi đứng dậy, ưỡn lưng một cái. Hôm nay phải ngồi mấy canh giờ để xem hết danh sách người đã xuất phù đúng là làm bộ xương của bà mệt chết rồi mà!

Lão thái thái đi rồi thì Tuệ Nghi cùng Lộ Dao và Phù Dung cũng trở về viện. Lúc nàng đi ngang qua Thất ma ma, bà ta liếc một cái thật sắc rồi nhỏ giọng nói, thanh âm chỉ vừa đủ cho hai người nghe:

- Đợi xem đến cuối cùng ai mới là người thắng.

Tuệ Nghi nghe thì cười một cái, sau đó bước về viện mình.

Tối hôm đó Lộ Dao và Phù Dung hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục, lúc chải tóc cho nàng mới hỏi:

- Tiểu thư, tiếp theo chúng ta phải làm gì? Theo nô tỳ thấy chuyện này lão thái thái và Lý ma ma chắc chắn sẽ điều tra rõ ngọn ngành mới phán quyết Thất ma ma, chúng ta lại không tính đến đường đó thì phải làm sao?

Tuệ Nghi ngắm nhìn bản thân mình trong chiếc gương dưới ánh nến vàng nhoẹt, một tay vuốt ve mái tóc còn ướt đầm nước của mình, nhẹ nhàng nói:

- Lý ma ma suy nghĩ chu toàn lắm, nhưng chuyện này cũng có chỗ hở.-Nàng nhìn qua Lộ Dao, khúc mắt cong lên nở nụ cười.-Việc gì phải đi mua kim châm số lượng lớn ở cùng một tiệm để cho bị nghi ngờ? Sao không đi mua mỗi tiệm một ít rồi gộp lại, đầu gì Mặc thành đầu chỉ có một tiệm bán kim châm cứu? Còn nữa, danh sách người xuất phù trong một tháng gần đây các người không cần lo lắng, chúng ta có kẻ chạy vật bên ngoài cho mình.

Lộ Dao há hốc mồm nghe nàng nói. Tiểu thư nhà nàng đúng là suy nghĩ chu toàn.

- Tiểu thư, vậy mà người làm nô tỳ sợ hết hồn. Lúc Lý ma ma nói đến chuyện đi kiểm tra danh sách người xuất phù với đến các tiệm đồ hỏi chuyện mặt người có hơi bất ngờ, nô tỳ còn tưởng người không lường trước được điều này.-Lộ Dao cười cười nói, nét mặt tỏ ra yên tâm hơn khi này.

- Ta đúng là không nghĩ đến chuyện này. Người nghĩ chu toàn là Phù Dung.-Tuệ Nghi nói rồi nhìn qua cái bóng của Phù Dung trong gương, cảm ơn nàng.-Phù Dung, người đứng là có cái đầu nhanh nhạy.

Phù Dung vẫn giữ nguyên nét mặt bình tĩnh, cung kính nói:

- Thiếu phu nhân quá lời, nô tỳ chỉ là hiểu được tâm tư của chủ tử, giúp người san bớt lo lắng.

Tuệ Nghi nghe nàng ta nói vậy thì mỉm cười hài lòng, nói chắc như đinh:

- Đợi sau khi giải quyết xong Thất thị, các người đều có thưởng.

Thọ An viện..

Lão thái thái sau một buổi chiều ngồi kiểm tra danh sách thì cả người vô cùng nhứt nhối. Bà lúc này đang nằm trên giường để Lý ma ma đắp bóp, bên cạnh là lọ xông hương tỏa mùi thơm dịu nhẹ.

- Ta nói, Nghi nha đầu chuyện này chắc sẽ cản không tha đại phu nhân, Thất ma ma xem ra phải chịu khổ rồi.-Lão thái thái nằm hưởng thụ tài nghệ xoa bóp của Lý ma ma, nói.

- Nô tỳ, cũng cảm thấy như vậy. Lúc gia đình đi đến mấy tiệm bán đồ châm cứu dò hỏi, chẳng có ai nói là có người mua kim châm là thiếu phụ như kiểu Thất thị, đa số đều là những lão đại phu hành nghề lâu năm, là chỗ quen biết với bọn họ.-Lý ma ma tiếp lời.-Đây chắc là một tay thiếu phu nhân làm ra, chỉ ngại nổi không có chứng cứ gì để lại. Thiếu phu nhân hành động đúng là sạch sẽ.

- Ta biết chuyện Lâm thị làm nó sinh non chắc chắn sẽ để lại hậu họa mà. Nha đầu đó ngày thường hiền lành ít nói, cái gì cũng nhẫn nhịn cho qua như vậy làm người ta nghĩ nó là kiểu hiền như cục đất, đụng vào rồi mới biết là nguy hiểm ngầm. Ha ha ha, chuyện này Lâm thị có địch thủ rồi.-Lão thái thái cười to nói. Chuyện lần trước tam di nương ra mặt đối đầu với Lâm thị còn chưa lắng xuống, bây giờ lại lại ra một Tướng Tuệ Nghi mưu kế ngầm, Lâm thị sau này từ từ đường bước ra xem như khó sống yên ổn.

- Nói gì thì nói, Nghi nha đầu cũng là đứa thông minh, chút chuyện như chặt một cánh tay Lâm thị nó làm cũng nhẹ nhàng, chi e sau này mặt đối mặt với thị mới khó.-Lão thái thái nói tiếp.

- Đại phu nhân mấy năm nay chuyên quyền trong phủ, bây giờ có tam di nương và thiếu phu nhân đối kháng rồi, thời gian tới lão thái thái người cũng không cần phải bận tâm chuyện ở Mặc Lương viện nữa.

- Phải, xem như ông trời có mắt, cho bà già ta mấy ngày yên ổn. Nếu nói ta lo thì...-Lão thái thái trở mình, khẽ thở dài.-... Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ là hai chuyện ta lo nhất. Sau này nếu không gặp được phu quân tốt, hay chỉ có thể làm thiếp nhà người ta thì khổ cho chúng nó.

Lý ma ma nghe lão thái thái nói vậy cũng thảm thán. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng lão thái thái khắc nghiệt thiếp thất của con trai mình và thứ nữ tôn, nhưng thật ra bà cũng có cái khổ nào. Không khắc nghiệt thì làm sao dạy cho hai đứa cháu mình cách biết tranh thủ tình cảm, vươn lên đoạt lấy lợi ích của mình? Sau này xuất giá nếu không có cái đầu biết mưu tính thì chắc chắn sẽ

chịu thiệt, người làm tổ mẫu như bà cũng chỉ có thể làm như vậy. Vậy mà cũng chẳng ai hiểu, còn mang tiếng ác. Chỉ có Lý ma ma bên cạnh ngày ngày mới hiểu được phiền não của bà.

- Đại tiểu thư mặc dù có đại phu nhân thâm sâu hiểm kế dạy dỗ nhưng tính cách cũng khá yếu đuối. Chuyện lần trước xảy ra ở Thu Nguyệt viện lão thái thái cũng thấy rồi. Có nhị tiểu thư, bề ngoài hiền lành nhu nhược nhưng mới là lòng dạ khó đoán.

- Phải. Chỉ mong sau này hai đứa nó có vận may, gả cho phu quân tốt.-Lão thái thái nói xong cũng thờ dãi thườn thọt.

Sáng ngày hôm sau, từ sớm lão thái thái đã cho người mời Tuệ Nghi đến Thọ An viện. Lúc nàng đến nơi, Thất ma ma và đại phu nhân cũng đang đứng đó đợi.

Đại phu nhân sau một tháng quý trong tù đường thì cả người gầy đi hẳn, khuôn mặt xinh đẹp vì được chăm sóc kĩ lưỡng những năm qua mà chỉ trong đầy một tháng xuống sắc trầm trọng, hốc mắt hơi sâu, quần áo thâm thì đậm.

- Thỉnh an tổ mẫu, mẫu thân.-Nàng cúi người thi lễ, sau đó thì lui qua một bên.

Lý ma ma lúc này mới bước lên trước, cúi người với đại phu nhân và Tuệ Nghi xong rồi mới bắt đầu nói:

- Chuyện ngày hôm qua, gia đình sau khi đi dò hỏi các tiệm bán đồ châm cứu trong thành xong thì biết được một tháng trở lại đây không ai mua kim châm với số lượng lớn cả, nên chuyện nguồn gốc kim châm có lẽ đã vào đường cụt. Còn chuyện danh sách những người xuất phủ thì đã tra ra được một chuyện.-Lý ma ma nhìn qua Thất thị nói.-Thất ma ma, trong một tháng nay bà không hề xuất phủ, nhưng có một nha hoàn trong viện bà thì có xuất phủ. Sau khi quay về thì ba ngày sau cũng xin về quê chăm sóc mẫu thân ốm bệnh, đến nay vẫn chưa hồi phủ.

Thất ma ma "Hả?" một tiếng. Đây chỉ là nha hoàn đó xin ngày hôm đó cho nàng ta nghỉ sớm chạy đi mua thuốc cho mẫu thân ở quê, sau đó mới xin về quê thôi mà? Chuyện này mà cũng thành bằng chứng buộc tội bà sao?

- Cái này...-Thất ma ma lú lẫm, nhất thời không biết nói từ đâu.

Đại phu nhân trước khi đến đây đã được nha hoàn của lão thái thái đến viện nói qua tình hình hôm qua nên bây giờ cũng không phải không nắm được trọng yếu vấn đề. Bây giờ cái quan trọng là tìm bằng chứng chứng minh Thất ma ma không có lý do hãm hại lão thái thái, càng không có bản lĩnh dám phản lại Trình gia.

- Mẫu thân, nói gì thì nói Thất ma ma cũng là nô nhân ở Trình phủ mấy mươi năm, không có cơ gì lại hại người cả. Con dâu nghĩ, chuyện này chắc chắn có khuất mắc.-Đại phu nhân hướng lão thái thái kính cẩn nói."Khuất mắc" mà bà nói ở đây đương nhiên là vị ở Dương Liễu viện kia.

Thất ma ma cúi đầu cắn răng, cổ nghẹn nhất định phải tìm được bằng chứng chứng minh mình vô tội, vì bà vốn đâu có làm gì. Bà nhìn lên Tuệ Nghi đang ung dung đứng một bên, ánh mắt nàng trầm lắng đen sâu như nhìn xuống giếng, một hơi lạnh lẽo bốc lên khiến người ta run rẩy. Xong rồi, đây chắc chắn là mưu kế của thiếu phu nhân muốn đẩy bà vào chỗ chết. Là thù hận giữa hai người đại phu nhân và nàng ta, cuối cùng tai bay vạ gió kẻ chịu trận lại là bà.

- Hôm qua lão thái thái còn lệnh cho lão nô kiểm tra lại một lượt y phục xem có gì bất thường không, kết quả lão nô tìm ra trên mỗi bộ y phục đều có dấu vết bị cắt rách. Thiếu phu nhân và Thất ma ma có biết chuyện này?-Lý ma ma lên tiếng nhìn qua Tuệ Nghi, sau đó mới nhìn Thất ma ma.

- Còn có chuyện này sao?-Tuệ Nghi làm bộ như không biết gì hỏi. Y phục nàng giữ lại Dương Liễu viện tất nhiên không bị Thất ma ma cắt rách, mà nàng là người ra lệnh Lộ Dao và Phù Dung dựa theo y phục đem đến từ phòng giặt cắt y hết như vậy.

- Ta... ta...-Nói gì bây giờ? Bây giờ nếu Thất thị nói mình là người cắt rách y phục thì lão thái thái sẽ nghĩ đến chuyện vu oan cho một nha hoàn vô tội bà cũng làm, thì chuyện hại lão bà đó bà cũng tội gì không làm? Nói gì cũng chết cả.

Đại phu nhân lắc đầu, phen này e rằng Thất ma ma không giữ lại được nữa rồi.

- Mẫu thân, trong chuyện này con dâu thực xấu hổ với người.-Đại phu nhân hướng lão thái thái, cúi đầu nhận tội.-Thất ma ma là người do con đề cử vị trí ma ma quản sự, bây giờ bà ta làm như vậy, xin mẫu thân phạt cả con dâu.

- Được, tốt lắm. Nói đến cuối cùng cũng chịu nhận tội. Ta còn tưởng các ngươi phải chối đến cùng cơ chứ.-Lão thái thái ánh mắt lạnh như dao nhìn đại phu nhân và Thất ma ma.

- Không, đại phu nhân, người không làm gì sai cả, sai lại phải bị phạt? Là tiện nô tội đáng chết, liên lụy đến đại phu nhân, xin lão thái thái hãy phạt tiện nô thật nặng.-Nói đường nào cũng chết cả, nhưng nếu đến chết Thất thị vẫn giữ được trung thành với đại phu nhân thì mai sau sống cũng dễ chịu hơn. Dù có bị đuổi khỏi Trình phủ thì Trình gia cũng có thôn trang ở ngoại thành, Thất thị cũng có thể dưới chiếu cổ của đại phu nhân về đó làm tổng quản cũng được. Nói, nhất định phải nói giúp đại phu nhân.

Tuệ Nghi cổ nén y cười trào phúng. Đại phu nhân vậy mà cũng có cho mình một thuộc hạ trung thành, chỉ tiếc theo phe bà ta tức là đối đầu với nàng, nàng không thể nhẹ tay được.

Lão thái thái im lặng nghĩ ngợi một hồi, cho đến khi mọi người đều nghĩ ngờ rằng bà có ý tha cho Thất ma ma và đại phu nhân thì bà mới nói:

- Thất thị, chuyện lần này dù không có bằng chứng chính xác để kết tội ngươi, nhưng dựa theo những gì chúng ta tìm được thì chỉ có mình ngươi hoặc đám nha hoàn ở phòng giặt mới đủ thời gian để giấu kim châm vào y phục. Bây giờ ta phạt ngươi tước quyền ma ma quản sự ở phòng giặt, ngươi cùng đám nha hoàn ở đó ngay tối nay hãy đến thôn trang của Trình gia ở ngoại thành đi.

Đại phu nhân và Thất thị đều bất ngờ trước phán quyết của lão thái thái. Vốn hai người nghĩ ít nhất cũng là đánh mấy mươi trượng rồi đuổi Thất thị về quê mới là hình phạt dành cho bà ta, khi đó đại phu nhân ít nhiều cũng sẽ cho bà ta một số tiền mà sinh sống. Bây giờ hình phạt này... nói làm sao cũng là quá thuận lợi, vẹn cả đôi đường.

- Đa tạ lão thái thái nhân từ.-Thất ma ma vội quỳ xuống dập đầu với bà, giọng vừa như xúc động vừa như vui mừng.

- Còn Lâm thị, ngươi trong chuyện này cũng chẳng có tội tình gì, ta cũng không thể như không phạt ngươi được.-Lão thái thái nhìn qua đại phu nhân nói.-Sắp tới là lễ cập kê của Trình Tư Nhiên rồi, ngươi mới từ tù đường bước ra nên chắc cũng chưa chuẩn bị gì cho nó (Trình Tư Nhiên). Đợi ngày mai rồi Tuệ Nghi hãy cùng Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ xuống phố mua thêm mấy món trang sức đi.

Đại phu nhân dù không cam tâm nhưng cũng không nói gì được, nữ nhi của bà từ bao giờ đi mua trang sức cần Tuệ Nghi kia đi theo chứ? Nhưng lời lão thái thái nói cũng không phải là hỏi ý bà mà là thông báo, dù muốn dù không vẫn phải làm.

Đại phu nhân về đến Mộc Lương viện thì khỏi như bốc lên đỉnh đầu. Bà vừa mới ở trong tù đường một tháng bước ra thì trong phủ đã vật đổi sao dời hết cả. Chuyện của tam di nương bà vẫn chưa trả đũa thì Tuệ Nghi lại động đến Thất ma ma, còn đám người ở phòng giặt nữa, tất cả đều là tâm phúc bà nuôi mười mấy năm trong phủ bây giờ chưa dùng được gì đã phải tự tay phế bỏ. Bà hận Tuệ Nghi. Chuyện đến nước này không thể nhân nhượng được nữa.

Ngày hôm sau Tuệ Nghi, Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ cùng nhau xuất phủ đến Mộng Tề lâu để đo may y phục và đến Trầm Hương Các để mua trang sức.

Hôm nay Tuệ Nghi vận y phục màu hồng nhạt, dưới chân thêu chim uyên ương, đầu vấn tóc cao cài bằng hai cây trâm hồ điệp, khuyên tai vàng hình lá liễu, cả người toát lên sự trẻ trung thanh nhã. Trình Tư Nhiên thì vận y phục màu cam họa tiết hoa mai vàng, đầu cài trâm vàng hình hoa hải đường, bên hông đeo túi lương màu đỏ lựu. Trình Tư Mỹ so với ngày thường thì vẫn phong cách đơn giản mộc mạc, y phục trắng không có trang sức đính kèm, đầu vấn hai búi tóc nhỏ được cột lại bằng vải lụa trắng, nha hoàn theo hầu xem bộ còn ăn mặc cầu kỳ hơn nàng.

Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ ra trước cổng lớn trước. Hai người đang đứng nói chuyện với nhau thì Tuệ Nghi cùng hai nha hoàn Lộ Dao và Phù Dung bước ra.

- Gặp qua trưởng tàu.-Cá Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ cúi người với nàng.

Hôm nay là lần đầu Tuệ Nghi gặp lại Trình Tư Nhiên sau một tháng. Nàng ta hiện tại dung mạo vẫn xinh đẹp như thường, chỉ có khuôn người là hơi gầy đi đôi chút, cả người đều là đáng vẽ của một cô nương sắp trưởng thành xuất giá.

Tuệ Nghi ngồi cùng xe ngựa với hai tiểu cô của mình. Trình Tư Nhiên cả buổi chỉ lặng thinh ngồi một bên, chỉ có Tư Mỹ là mồm nói không ngừng nghỉ. Tuệ Nghi bị giọng nói của nàng ta làm cho nhức hết cả đầu nhưng nàng vẫn im lặng chịu trận, cho đến khi xe ngựa đi đến Mộng Tê lâu thì ác mộng của nàng mới kết thúc.

Mộng Tê lâu là tiệm may lớn nhất Mặc thành, trong đó có góp vốn là của nhà họ Trình. Đứng đầu nơi này là Sinh Nguyệt cô cô, đây là di mẫu của Trình Tư Thành. Sinh Nguyệt cô cô quản lý Mộng Tê lâu đã hơn hai mươi năm, là một người có tay nghề may rất tốt, thậm chí quý tộc trong kinh thành cũng thường cho người mang vải vóc đến đây để được bà đích thân may cho.

Ngày thường vị cô cô này không bao giờ lộ mặt nhưng hiện tại là cháu dâu cùng các con của muội muội nàng đều đến đây, không muốn ra cũng không được.

- Gặp qua Sinh Nguyệt cô cô.-Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ cúi người thi lễ với nàng. Mặc dù Dương thị đã mất nhưng bài vị vẫn còn bày ở từ đường, gia phả cũng ghi rõ đại phu nhân nguyên phối là Dương Ái Vân- đích trưởng nữ Dương gia nên Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ đều là con của Dương thị, vẫn phải thính an với bậc trưởng bối.

- Đa lễ, đa lễ rồi. Người một nhà cả mà.-Sinh Nguyệt cô cô niềm nở nói, đón mọi người vào trong. Lúc bà nhìn qua Tuệ Nghi cũng gật đầu một cái rồi thôi. Chung quy bây giờ quan hệ giữa hai nhà Trình Dương cũng không quá tốt đẹp, khách sáo một chút cũng xem như nề tình thông gia ba năm, hơn nữa quan hệ giữa Dương Ái Vân và Dương Sinh Nguyệt lại là đồng phụ dị mẫu, không nấy thân thiết lắm.

Mộng Tê lâu chia thành ba phần. Phần đầu là sảnh lớn bày vài vóc và y phục đã may xong, trong đó có một gian nhỏ chia ra thành năm buồng riêng để lấy số đo của khách. Phần tiếp theo là chỗ làm việc của các thêu nương. Cuối cùng ở bên trong nhất là kho chứa y phục. Vì Tuệ Nghi cùng Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ không ngồi lại lâu nên trực tiếp lấy số đo, sau đó đưa vài hện ngay lấy rồi rời khỏi ngay.

Trình Tư Nhiên may thêm ba bộ mới, Trình Tư Mỹ thì chỉ may một bộ. Tuệ Nghi lúc đầu cũng không có nhã ý may thêm gì cả nhưng lúc đến rồi lại nhớ ra mấy trượng vải dùng cho chuyện của Thất ma kia uổng mất không ít, bèn chọn vài trượng ở ngay Mộng Tê lâu rồi may thêm hai bộ. Xong xuôi rồi khỏi cũng là đã giờ Tý.

Trình Tư Nhiên sau khi từ Mộng Tê lâu bước ra thì tinh thần tốt lên không ít, có lẽ vì nhìn thấy trượng vải mà nô tỳ của Trình Tư Mỹ giao cho người lấy số đo là một cuộn vải trắng không mấy nổi bật, hơn nữa chất lượng cũng kém hơn mình nhiều nên được ngắt đầu mà khiếu cằng.

- Nhị muội, sau lễ cập kê của tỷ hai tháng là đến của muội rồi, sao muội không may y phục luôn bây giờ đợi đến lúc đó khỏi nhọc công đến Mộng Tê lâu một chuyến nữa?-Trình Tư Nhiên sau cả buổi im lặng cuối cùng mở lời.

- Đại tỷ, mẫu... di nương muội nói y phục may lần này là để mặc cho trong lễ cập kê của muội, không cần may thêm nữa gì cả.- Trình Tư Mỹ trả lời.

- Hả? Lễ cập kê mà chỉ mặc tổ y đơn giản như vậy sao? Nhị muội, ta không có ý gì đâu, nhưng Trình gia ta cũng là thương nhân đòi đòi buôn bán phát đạt. Nếu trong lễ cập kê mà muội ăn vận đơn giản như vậy, người hiểu chuyện sẽ nói muội bán tính ua mặc mặc giản dị, là chuyện đáng khen. Còn người không hiểu chuyện sẽ nói, Trình gia chúng ta bạc đãi thứ nữ, khi đó không chừng tổ mẫu sẽ mắng muội đó.-Trình Tư Nhiên nói, ánh mắt lộ vẻ "quan tâm". Tình tình của lão thái thái nàng hiểu khá rõ, hễ đúng đến hai chữ "danh tiếng" thì bà nhất định can trọng không thôi. Trình Tư Mỹ làm vậy chẳng phải là đang tát vào mặt lão thái thái sao?

- Vậy còn đại tỷ thì sao?-Trình Tư Mỹ hỏi lại.-Khi này ta thấy trượng vải của tỷ toàn là màu vàng, màu đỏ, màu xanh nhạt, tỷ ăn vận sắc sỡ như vậy, chẳng khác nào kỹ nữ.

- Muội...-Trình Tư Nhiên hét lên. Cô nương ăn vận như vậy mới trẻ trung. Trình Tư Mỹ đúng là không biết phân biệt phải trái.

- Đủ rồi.-Tuệ Nghi lên tiếng chặn lại.-Đang ở ngoài thanh thiên bạch nhật đó, hai muội cãi cọ cái gì? Đó mới là làm mất thể diện Trình gia ta, đến lúc đó tổ mẫu sẽ phạt cả hai muội, không cần tranh giành dạy dỗ ai cả.

Tuệ Nghi mặc dù lên tiếng mắng cả hai người, nhưng kẻ tính ý sẽ thấy ra lời nàng nói lại có vẻ nghiêng về Trình Tư Mỹ hơn. Trình Tư Nhiên nghe nàng nói vậy dù không nể nhưng cũng không nói gì được, tiếp tục nhẫn nhịn im lặng. Trình Tư Mỹ thì hả hê đắc ý, liền bị Tuệ Nghi lườm một cái vội cụp đuôi ngay. Chiếc xe ngựa vì thế đến Trầm Hương các cũng khá yên bình.

Trầm Hương các là phòng trang sức lớn của Mặc thành, chủ tiệm cũng có chút họ hàng với Lưu Hương các nổi tiếng ở kinh thành chuyện làm đồ cho quý nhân trong cung nên người ra vào nơi này ngày thường luôn luôn tấp nập.

- Hai muội cứ chọn đồ đi, sau đó tự mình trả tiền. Nếu không đủ bạc mang theo thì ghi vào sổ sách để người ta đến phủ lấy.-Tuệ Nghi dặn dò hai tiểu cô của mình trước khi xuống xe ngựa cẩn thận, sau đó thì bản thân đi bộ qua trả lâu đối diện ngồi.

Đi từ sáng đến giờ cuối cùng cũng có được ngụm trà nhuận họng nên Tuệ Nghi rất an nhàn hưởng thụ. Trà lâu nàng đang ngồi tên là Bội Tử, là một quán trà chuyên phục vụ khách trung lưu bình thường hay những người buôn bán giữa trấn ghé vào uống trà, ăn bánh, nghỉ ngơi. Mặc dù vậy nhưng tài nghệ pha trà của người ở đây rất khéo, dù không bằng Lộ Dao hay pha ở phủ nhưng cũng xem như là có ý vị.

Quán trà không có gian phòng riêng, mọi người vào thưởng thức đều ngồi ngay ở sảnh chung.

- Tỷ tỷ, ta có thể ngồi đây không?-Một tiểu cô nương từ đầu chui ra, đứng bên cạnh Tuệ Nghi hỏi.

Tuệ Nghi ngược mặt lên nhìn bé. Tầm bảy, tám tuổi, ăn vận nghèo nàn, đây chắc là con cháu của những người làm ăn dưới phố rồi.

- Được, muội ngồi đi.-Nàng gật đầu mỉm cười.

Cô bé ngồi xuống, đáng vẽ rất nhút nhát nhìn nhìn đĩa bánh ngọt trước mặt Tuệ Nghi.

Nàng lúc đầu cũng không để ý lắm, nhưng sau cứ cảm giác có ánh mắt nhìn về phía mình thì mới quay qua nhìn cô bé. Bộ dạng thèm thuồng này...

- Muội muội, ăn bánh không?-Nàng mỉm cười một lần nữa, đẩy đĩa bánh về phía cô bé.

Như chi đội có vậy, bàn tay nhỏ nhắn gầy khô vội chộp lấy miếng bánh còn hơi nóng bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm, không để ý đến ai nữa.

Tuệ Nghi, Lộ Dao và Phù Dung đều ngác nhiên nhìn nhau rồi cười một cái, lắc đầu thương cảm.

- Muội muội, muội tên gì, nhà ở đâu?-Lộ Dao lên tiếng hỏi cô bé.

Sau khi nuốt xong miếng bánh thứ ba xuống bụng, cô bé mới trả lời bằng giọng ngây thơ:

- Muội là Tiểu Cửu, nhà muội ở ngõ Uyên Dịch.-Nói rồi lại nhìn đến ấm trà trước mặt mình, hỏi.-Tỷ tỷ, cho muội một ngụm nước được không?

Tuệ Nghi găt đầu, lấy chén rót ra rồi đưa cho Tiểu Cửu.

- Vậy phụ mẫu muội đâu rồi? Sao lại vào đây hả?-Tuệ Nghi hỏi.

- Phụ thân muội không còn nữa, mẫu thân thì mấy năm trước cũng bỏ nhà đi luôn rồi. Muội sống một mình.-Tiểu Cửu trả lời.

Tuệ Nghi ngạc nhiên, vậy chẳng phải là mồ côi sao?

- Vậy muội sống một mình...bằng cách nào?-Nàng hỏi tiếp. Một tiểu cô nương nhỏ người thế này chắc chắn không đi làm thuê cho người ta được.

- Muội đi xin đồ của người ta đó.-Con bé hồn nhiên đáp.-Nhưng mấy tháng trước có một ma ma đến gõ tìm ta, nói ta là bát tiểu thư của Lê tri phủ, đón ta về nơi đó. Tỷ tỷ, ta nói tỷ nghe cái này, bí mật nhé.-Tiểu Cửu đưa ngón trỏ lên trước miệng, làm bộ bí ẩn.-Lê tri phủ đó chẳng có gì vui cả. Đại phu nhân sáng nào muội đến thỉnh an bà ấy cũng bị bắt quỳ mấy canh giờ, đến khi giờ dùng cơm trưa mới cho muội lui xuống. Còn có ngũ tỷ tỷ và lục tỷ tỷ bắt muội làm ngựa cho họ cưỡi. Có tam di nương và thất di nương rất đáng sợ, có lần muội thấy bọn họ cho người tát một nha hoàn đến độ gãy hết răng.

Tuệ Nghi nghe tiểu nha đầu nói mà vô cùng thương cảm. Một cô bé mới mấy tuổi đầu thế này đã phải lang bạt giữa phố, được đón về nhà có phụ thân ruột thịt cũng chẳng được đối xử tốt. Gặp mẹ cả và tiểu thiếp của cha như vậy, sống chẳng bằng chết chứ còn gì nữa!

- Vậy sao muội lại ở đây? Muội trốn ra ngoài thế này không sợ bị mắng sao?-Tuệ Nghi hỏi tiếp.

- Không, tất nhiên là không bị mắng rồi. Bây giờ trong nhà phụ thân và đại phu nhân đang lo liệu cho hôn sự của tam tỷ tỷ, không ai thèm để ý đến muội cả nên muội chui lỗ chó ra ngoài đó.-Con bé dứt lời còn cười hí hí rất vô tư.

Tuệ Nghi không hiểu lắm về quan lại ở Mạc thành, nhưng nếu là Lê phủ thì nàng cũng biết chút ít. Nghe nói Lê gia trước đây cũng là một gia tộc có quyền thế, từng có người làm quan đến chức Lễ Bộ Thị lang trong triều. Nhưng đến hai đời trở lại đây thì triều đình trải qua nhiều kinh biến, Lê gia cũng theo đó mà tuột dốc thẳm hại. Chủ gia hiện tại của Lê phủ là quan tri phủ ở thành này. Đại phu nhân của ông là đích nữ của một môn gia thư hương, hai người con đầu lòng đều là nữ nhi nhưng mệnh bạc mắt sớm, đến cuối cùng mới sinh ra được một nữ nhi khỏe mạnh là tam tiểu thư Lê Quý Nhi. Mà gần đây nàng cũng có nghe Tiền ma ma nói sơ qua, Lê Quý Nhi trong lễ cập kê nửa năm trước của mình đã tình cờ may mắn gặp được công tử của Quang lộc tự, được đề bạt đến nên mới có hôn sự sắp đến. Chuyện này mấy tháng trước đã được mọi người trong thành đồn ầm cả lên, người muốn không biết cũng rất khó.

Vốn tri phủ chỉ là hàm quan tòng lục phẩm mà Quang lộc tự lại là một trong Ngũ tự khanh hàm chính ngũ phẩm, hôn sự lần này có thể nói là khá tốt so với gia thế của Lê Quý Nhi, Lê chủ gia và đại phu nhân dồn tâm huyết để lo liệu cũng không có gì lạ. Chỉ tiếc cho một thứ nữ như nha đầu này. Bây giờ còn nhỏ đã không được phụ mẫu để mắt đến, sau này xuất giá chỉ e sẽ phải chịu đủ uất ức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đối với loại chuyện này Tuệ Nghi nghe dù muốn giúp cũng không được, đành chỉ biết cười một cái miễn cưỡng cho qua mà thôi.

Nửa canh giờ sau nha hoàn bên cạnh Trình Tư Nhiên vào quán trà tìm nàng, nói đại tiểu thư và nhị tiểu thư đã lựa chọn xong trang sức, bây giờ muốn hồi phủ nghỉ ngơi.

Tiểu Cửu ngấy thơ ngồi một bên, nghe nha hoàn kia nói vậy liền ngây nhỏm:

- Vậy tỷ tỷ xinh đẹp phải đi sao? Tiểu Cửu có thể gấp lại tỷ không?-Đôi mắt đen láy của con bé chớp chớp, nhìn ra trong đó là vài phần buồn bã.

- Tiểu Cửu, giờ tỷ tỷ phải hồi phủ rồi. Nếu muốn gấp lại tỷ thì sau này phải đợi duyên phận của chúng ta.-Nàng cười tươi một cái, xoa đầu con bé nói.

Lúc nàng bước ra khỏi trà lâu thì vừa vặn thấy một bà tử và mấy nha hoàn ăn vận có vẻ tươm tất, mặt mày hằm hằm bước vào trong. Tuệ Nghi ngay lập tức cảm giác có chuyện chẳng lành.

Quả nhiên chưa tới một khắc sau bên trong truyền ra tiếng đồ vỡ, sau đó là tiếng khóc của trẻ con, cuối cùng là tiếng quát oang oang của bà tử:" Bát tiểu thư, người tốt nhất ngoan ngoãn theo lão nương ta hồi phủ thỉnh tội với đại phu nhân, bằng không lát nữa đại phu nhân thật sự tức giận thì người có mười cái miệng cũng không chối được."

Tuệ Nghi đứng sững ở cửa một lúc. Lộ Dao thấy thế bên hỏi:

- Tiểu thư, có cần can thiệp không?

Nàng nghĩ ngợi một lúc, sau đó nói:

- Bỏ đi. Ta cũng không phải thánh mẫu gì cả, thân ta còn lo chưa xong thì sao có thể lo cho một đứa bé. Bớt quá chỉ xem tạo hóa đối đãi nó như thế nào thôi.-Nàng nói rồi kiên quyết quay người hướng về xe ngựa đang chờ sẵn.

Về đến phủ thì Tiền ma ma cho người đem chậu nước và khăn lên cho nàng lau mặt rửa tay, sau đó bưng thức ăn lên dùng bữa trưa. Sau khi dùng cơm xong thì nàng ra xích đu ngồi một hồi, lại vào trong phòng đọc được thư đến chiều tối.

Vào khoảng giờ Dậu thì Phù Dung tiến vào hỏi nàng muốn dùng bữa chưa, sau đó cho người mang bữa lên lên. Sau khi ăn xong món mặn thì nha hoàn dâng trà và bánh ngọt lên cho nàng tráng miệng như thường lệ. Hôm nay Tiền ma ma làm bánh mặn, vô tình giống với đĩa bánh nàng gọi ở trà lâu sáng nay.

Tuệ Nghi nhìn đĩa bánh lại nhớ đến dáng vẻ rụt rè ngây thơ của Tiểu Cửu, lòng bất giác quặn thắt lại. Có phải từ sau khi nàng sảy thai tâm tình liền trở nên rất nhạy cảm, thấy nữ tử mang thai hay con nít liền nổi lên thiện ý, thấy họ khó khăn liền muốn ra tay tương trợ? Hết An Sở Lan lại đến Tiểu Cửu, nàng cũng thật là, muốn làm Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn sao?

Không biết tiểu thư nhà mình nghĩ gì mà xuất thần như vậy, Lộ Dao mấy lần lên tiếng định nói chuyện giải khuây cho Tuệ Nghi đều bị nàng phớt lờ. Một lúc sau Tuệ Nghi định thần trở lại, cảm miếng bánh mặn đưa lên miệng cắn một cái, Lộ Dao mới nói:

- Tiểu thư, khi nãy Tiền ma ma nói Lê phủ có cho người đưa thiệp mời đến phủ chúng ta, hôn sự của Lê tiểu thư và công tử của Quang lộc tự được tiến hành vào mừng hai tháng bảy âm lịch.

Mùng hai tháng bảy âm lịch, sau lễ cập kê của Trình Tư Nhiên đúng một ngày, vừa khéo.

- Thiếp mời được đưa đến viện nào?-Tuệ Nghi hỏi.

Đại phu nhân đã ra khỏi tử đường nhưng vẫn bị Trình Tư Bác đề mắt, đương nhiên không thể đưa đến Mộc Lương viện. Tam di nương mặc dù đang nắm quyền chủ quản trong nhà nhưng chỉ là thiếp, loại thiếp mời này không có tư cách nhận. Lúc đó Tuệ Nghi lại không có ở trong phủ, vậy thiếp mời chắc chắn đang nằm ở Thọ An viện rồi.

- Tiểu thư, người có muốn đến Lê gia thử không?-Lộ Dao hỏi nàng.

- Người to gan lắm, lại dám đoán suy nghĩ của ta luôn rồi.-Tuệ Nghi nhấp một ngụm trà, mắng nàng.

- Nô tỳ không dám, chỉ là cảm thấy thật thương cảm cho nha đầu sáng nay. Nhìn đáng về hừng hực lửa giận của bà tử và đám nha hoàn lúc xông vào trà lâu có thể đoán được Tiểu Cừu sau khi trở về chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.-Lộ Dao nhớ lại, nói. Nhẹ thì đánh vài trượng, nặng thì... nàng không dám nghĩ đến.

- Dù đến ta cũng không làm được gì.-Tuệ Nghi buông một câu, sau đó không nói gì nữa. Nàng cũng không nhắc đến việc sẽ đến Thọ An viện xin thiếp mời.

Sáng hôm sau nha hoàn Tiêm My bên cạnh lão thái thái đến đưa phong thư đỏ có ghi chữ Hi đến viện nàng, nhấn nhủ lời của lão thái thái" Lão thái thái nói bà tuổi già sức yếu, đi đứng không tiện nên muốn thiếu phu nhân thay mặt Trình gia đi uống rượu mừng ở Lê phủ. Mặc dù Trình gia ở Mạc thành thể lực không nhỏ nhưng cũng là thương gia buôn bán, sau này chắc chắn cần tri phủ lo lắng vài phần, lão thái thái nói người chủ ý giữ gìn lễ tiết và hòa khí, tránh mất lòng hai nhà."

Nói lão thái bà đó tuổi già sức yếu ai tin, chẳng qua vì muốn đẩy chuyện này lên người Tuệ Nghi, cũng khéo tìm lý do. Gì mà tránh mất lòng hai nhà, trước đây Lê gia trải qua mấy đợt sóng gió cũng chẳng thấy Trình gia đưa tay tương trợ, bây giờ lại nói lễ nghi hòa tiết, chẳng qua là muốn cho mọi người thấy Trình gia cũng lễ nghĩa đối đãi chu toàn.

Tuệ Nghi nghĩ mà thờ dài một tiếng. Quả nhiên chỉ có lão thái thái là tận lực suy nghĩ cho thể diện và tiếng tăm của Trình gia mà thôi.

- Không biết phụ thân ta có nhận được thiếp mời không?-Tuệ Nghi tự hỏi trong lòng nhưng miệng lại bất giác nói ra.

- Tường gia là phủ Thượng thư, loại thiếp này đương nhiên Tường phủ cũng có phần. Chỉ là nô tỳ không biết Tường lão gia có hạ cố đến Lê phủ không?-Lộ Dao trả lời nàng nhưng bộ dáng cũng nghi hoặc.

Tường Minh Viễn, phụ thân của Tuệ Nghi là một người nói chung cũng hòa nhã dễ gần. Chỉ là do tính chất công việc mà ông không thể thường tiếp xúc thân thiết với nhà nào, mấy buổi yến hội tại gia thế này cũng thường không có bóng dáng Tường lão gia. Không biết lần này Lê phủ có được phúc khí hay không? Chắc chắn là không rồi.

- Dù phụ thân ta không đi dự thì thiếp mời chắc cũng sẽ đưa tới.-Tuệ Nghi nói.

Ngày mừng hai tháng bảy rất nhanh đã tới. Trước đó Tuệ Nghi đã cho người chuẩn bị quà mừng đầy đủ, sắp xếp chu toàn mọi thứ trước khi rời Trình phủ. Nhưng nàng suy tính đủ bề lại chẳng nghĩ đến một chuyện, Trình Tư Nhiên cũng xuất phủ đi theo nàng.

Bất quá ngày mai đã là lễ cập kê của nàng ta rồi, sao không ở lại trong phủ dưỡng dung một chút để ngày mai phơi phới khí lực mà tiếp đón quan khách nam nữ quyền đến nhà, lại cứ thích chạy theo nàng như vậy?

- Đại phu nhân chắc chắn dồn hết tâm tư vào đại tiểu thư, chắc chắn nuôi ý định gả người vào thế gia vọng tộc.-Lộ Dao lúc ngồi trên xe ngựa mở miệng nói.

Mặc dù chỉ có nàng và Trình Tư Nhiên xuất phủ nhưng vẫn đi hai chiếc xe. Tuệ Nghi lấy lý do là nàng vốn chuẩn bị như vậy nên từ chối ngồi cùng một chỗ với Trình Tư Nhiên. Lộ Dao vì vậy mà thoải mái nói chuyện.

- Trình Tư Nhiên dù sao cũng được xem như đích nữ Trình phủ, gả vào thế gia vọng tộc sẽ là chuyện khó khăn sao?-Tuệ Nghi hồ hững nói. Mặc dù lão thái thái luôn miệng bảo đại phu nhân và nàng ta bất quá chỉ là kẻ thất thủ nữ, nhưng đại phu nhân là đại phu nhân, Trình Tư Nhiên có thể là thứ nữ được sao?

- Phù Dung, sao người cứ im lặng vậy?-Lộ Dao quay qua Phù Dung hỏi.-Ta thấy người có vẻ không thích đi lắm nhỉ?

- Phù Dung không có. Chỉ là... nhất thời không biết nói gì.-Phù Dung đáp lời. Tính tình nàng trước đây vẫn luôn như vậy, gặp chuyện gì cũng im lặng là chính, chỉ có Lộ Dao thường xuyên mở lời vui vẻ mới không dẽ ý.

- Xem kia, người ta trầm tính ít nói như vậy mới bớt gây họa, người còn trách?-Tuệ Nghi cười cười nói.

- Nô tỳ đâu dám.-Lộ Dao chu môi đáp lại lời nàng, oán trách nhìn Phù Dung.

- Lộ Dao muội nhìn tỳ làm gì?-Phù Dung bật cười trước dáng vẻ của Lộ Dao.

Tuệ Nghi nhìn khung cảnh trước mắt mà thấy bình an vô cùng, cứ thế này mới tốt.

Lê phủ có hi sự được trang trí bằng một màu đỏ chói mắt, cửa phủ thì mở rộng để tiếp đãi khách đến nhà.

Phong tục Đại Tiểu rất phóng khoáng, ngày cưới hai nhà hợp tác mở một bữa tiệc tại gia, ở phủ nhà trai hai nhà gái đều được để tiếp đãi khách đến chúc mừng, sau đó tầm giờ Tuất tân lang tân nương sẽ động phòng.

Lê lão gia và Lê phu nhân đứng ở cửa lớn, mặt cười như nở hoa tiếp đón khách. Trước phủ Lê gia hôm nay xem bộ vô cùng sôi nổi nhộn nhịp, ai ai cũng tập trung xem trò hay của đám cưới thế gia.

Tuệ Nghi và Trình Tư Nhiên cũng như bao khách mời khác, qua cửa chào hỏi xong thì tiến vào sân trong. Quả nhiên đúng như nàng nghĩ. Lê lão gia có biết Trình gia là ai sẽ đến đâu, cũng chỉ cười chào khách khí như bao người khác. Nhưng nàng nghĩ rồi cũng bật cười, nàng là ai lại muốn người ta ghi nhớ? Nực cười.

Trong sân dành cho nữ quyền đã bắt đầu đông đúc, từng tốp từng tốp người tụ lại nói chuyện với nhau. Trình Tư Nhiên sau một hồi đảo mắt tìm người quen cũng cúi người thì lễ với Tuệ Nghi rồi rời khỏi nàng.

Chỉ còn đứng một mình lạc lõng giữa rừng hoa đưa hương khoe sắc này nàng cảm thấy buồn chán, bèn đi vài vòng tìm chỗ ngồi xuống.

Mặc dù là yến tiệc tại gia đơn giản nhưng Lê gia chuẩn bị rất chu đáo. Khoảnh sân rộng chia thành hai phần, một phần bên hòn núi giả dành cho nữ quyền, ở giữa được ngăn bởi một bức bình phong khá lớn và dày dành cho nam quyền bên kia, ở giữa là một sân khấu được dán chữ Hi đỏ rực.

Tuệ Nghi biết mình không quen thuộc địa hình ở đây thì không nên đi đứng lung tung, nhưng bước vào trong sân thì nha hoàn cũng bị giữ lại đứng ở ngoài nên chỉ có một mình, nàng đi một hồi nhìn lại cũng không biết bản thân đang đứng ở đâu.

Chợt nghe xa xa có tiếng người nói vọng đều đều lại, thôi rồi. Đi đứng lung tung trong nhà người ta, bị bắt gặp thì thể diện của nhà đề đi đâu? Tuệ Nghi nghĩ mà run. Nhìn qua ngó lại mau tìm chỗ trốn thì thấy một căn phòng cách hai ba bước chân, bên trong cũng im ắng lắm, nàng không nghĩ ngợi nữa đẩy cửa bước vào rồi đóng lại.

Đến khi tiếng người nói và tiếng bước chân tiến lại càng gần, nàng càng hoảng sợ hơn nữa. Lỡ người ta vào đây thì sao? Nàng sao mà ngu ngốc quá vậy!

Tiếng bước chân càng gần hơn nữa, nàng vội ngó quanh xem có chỗ nào trốn tạm được không thì càng giật mình hơn.

Bóng người phía sau bình phong đang thoăn thoắt lăm gì đó khiến tim Tuệ Nghi suýt nhảy ra ngoài, miêng xém nữa là la lên.

- Này Tiểu Hoài, ngươi thay y phục mà lâu quá rồi đó.- Tiếng nam nhân từ ngoài cửa nói vào.

Trên trán nàng thấm một tầng mồ hôi mỏng. Trước mặt có địch, sau lưng cũng có địch, sao nàng xui xẻo như vậy a?

- Sắp xong rồi. Các ngươi không cần đợi ta, ra ngoài kia đi.- Tiếng nam nhân sau bình phong nói ra.

Bên ngoài hai nam nhân nói gì đó với nhau rồi bước chân mới vang lên, từ từ mất hút.

Tuệ Nghi thở phào một hơi, sở nàng xem ra cũng chưa tận đó. Nàng vội mở cửa định bước ra thì sau lưng lại vang lên giọng nói của nam nhân khi nãy:

- Không chào hỏi gì cả mà đi luôn sao?

Tuệ Nghi cố nặn óc nhớ lại nàng trước đây có từng đắc tội ai không, sao bây giờ bị người ta bắt bẻ rồi. Tổ tông ơi, không thấy nàng mới rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan sao, mắt nhắm mắt mở cho qua không được à? Khi nãy nam nhân bên ngoài hỏi hần thay y phục xong chưa thì chắc là hần đang làm việc cời quần áo kia, nhưng cách một tấm bình phong dày như vậy nàng có thần nhãn cũng chẳng thấy được gì, thấy được bóng hần đã suýt dọa ngất nàng rồi. Bây giờ còn muốn chào hỏi nàng, mặt mũi nàng vẫn cần đó.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Nàng không nghĩ ngợi nữa, giờ này mà chào hỏi cái mô gì, chạy nhanh mới tốt.

Tuệ Nghi đẩy cửa, trực tiếp bước ra ngoài rồi đóng cửa lại. Nàng sau khi xác định được đâu là trái đầu là phải thì nhắm mắt bước đại. Thôi thì gặp ai thì gặp, nói mình bị lạc rồi nhờ họ dẫn về sân tiệc vậy, còn đỡ hơn mất mặt như khi nãy.

Phải nói nàng mặc dù không phải người may mắn gì, nhưng lâu lâu cũng được thần Phật chiếu cố, nhắm mắt đi đại lòng vòng một hồi cũng đến được sân tiệc.

Trên sân khấu đã bắt đầu tấu nhạc, Lê lão gia đại diện nhà gái và Phùng lão gia đại diện nhà trai lên phát biểu khai tiệc.

Tuệ Nghi ngó quanh thì thấy một ghế trống ở hàng cuối cùng, bèn bước lại chiếm chỗ.

Phùng lão gia và Lê lão gia phát biểu xong thì bắt đầu yến tiệc. Phải nói đây mặc dù xem như tiệc cưới thời hiện đại nhưng tân lang tân nương không lộ mặt tiếp khách, tất cả đều giao cho phụ mẫu hai nhà. Mà nói tiếp khách chứ cũng không phải làm gì nhiều, chủ yếu như ăn tiệc buffet, ai ăn thì cứ nói chuyện với nhau, ai không ăn nữa thì cửa lớn ở đằng kia, không tiện.

Tuệ Nghi lúc bắt đầu đã thấy lạng lạng buồn chán, bây giờ khai tiệc rồi mới biết càng buồn chán hơn nữa. Nàng sao lại xui xẻo như vậy. Trước đây yến tiệc giữa các nhà thế gia nàng ít nhiều cũng có những vị khuê mật, ví như đại tẩu Vương Ly Băng của nàng đó, Lê gia cũng được tính là thế gia, nhưng khách bọn họ mời nàng lại không biết một ai cả. Hay là tại những người nàng quen vốn không đến yến tiệc lần này?

Dẫu sao thì chủ yếu yến tiệc tổ chức ra có ba mục đích chủ yếu. Thứ nhất là ăn mừng liên hoan, phu nhân tiểu thư vào đó tám chuyện, nam tử trượng phu tụ tập bàn luận chính sự, thứ nhì là xem mặt gặp gỡ của các tiểu thư công tử chưa thành thân, thứ ba là cung yến. Còn cái thứ tư nữa, đó là gộp ba cái đầu lại thành một làm một thế cho ngắn gọn. Tuệ Nghi âm thầm đánh giá, kiểu như hi yến thế này thì là cái thứ nhất và thứ hai rồi. Khuê mật của nàng, Vương Ly Băng đã xuất giá, chắc không đến nơi này đâu. Vậy thì chỉ còn nàng là đi đại diện cho Trình gia thôi.

Cơ mà, Trường phu nàng thật sự không một ai đến sao? Ít nhiều cũng phải nề mặt nhà người ta đến chung vui chứ. Phụ thân nàng đúng là kiêu ngạo thành thói, ý mình là quan viên nhị phẩm thì không cần quan hệ nữa sao? Nếu lỡ sau này sa cơ thì ai sẽ đưa tay ra giúp không biết. Tuệ Nghi thở dài một tiếng.

- O, đây chẳng phải là Trường đại tiểu thư sao?- Một giọng thiếu nữ vang lên.

Tuệ Nghi nghe người ta gọi mình thì cũng quay lại nhìn, ngay khi nhận ra chủ nhân của giọng nói kia thì mới nhếch môi, nàng sắp có trò giải khuây rồi a.

Nữ tử xiêm y màu vàng nhạt, áo trong màu trắng hình bướm thêu hoa, đầu cài trâm vàng đính ngọc trên châu uyển chuyển bước lại chỗ nàng.

- Quách tiểu thư.- Tuệ Nghi mỉm cười.

Quách Ngọc Tinh ý nhị khẽ cúi người, nói:

- Lâu ngày không gặp, Trường tiểu thư ngày càng xinh đẹp.

- Quách tiểu thư quá lời, dung mạo Tuệ Nghi sao bằng được thiên kim tướng phủ.- Tuệ Nghi khách sáo.

Quách Ngọc Tinh là đích nữ từ phẩm tướng phủ Quách gia. Trước đây trong các yến tiệc thông thường nàng ta được mọi người đặt cho biệt danh là "Không cạnh khỏe ăn không ngon". Nếu gặp người thế gia thấp hơn, nàng ta không tiếc lời lễ sĩ nhục cho người ta muốn đào ngay cái hố vùi mặt xuống. Còn nếu là thiên kim có quyền có thế hơn mình thì Quách Ngọc Tinh sẽ lời nhà mẹ mình ra khoe khoang tự đắc.

Trước đây khi Tuệ Nghi chưa xuất giá trong mấy buổi yến tiệc cũng thường bị nàng ta móc mỉa vài câu. Khi đó nàng còn ngây thơ hiền lành, ừ thì vài ba câu nói cũng không mất mạng người được, một điều nhin chín điều lành, nàng là nghĩ như vậy đó.

Nhưng giờ đã là phu nhân nhà người ta rồi, cũng đâu thể để ai cũng trèo lên đầu nàng ngồi được, như vậy thể diện Trình gia để đi đâu bây giờ? Cho nên Tuệ Nghi hạ quyết tâm, hôm nay không biết nàng ta có lời nhà mẹ đẻ ra không, muốn lời thì cứ lời, bà đây không ngại.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Giọng của Quách Ngọc Tinh không lớn cũng không nhỏ, ít nhiều thu hút được ánh mắt của vài người.

Vì thói kiêu ngạo của mình mà Quách Ngọc Tinh không có nhiều bạn bè cho lắm, bây giờ nhìn chủ thể là nàng ta, lại nhìn qua Tuệ Nghi, mọi người chỉ cười cười rồi chuẩn bị xem trò vui.

Quách Ngọc Tinh nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, xong mới nói:

- Lúc đầu ta còn tưởng phải gọi Tướng tiểu thư là biểu tẩu nữa đó, bây giờ đúng là... chắc chắn, người tính quả không bằng trời tính.-Nàng ta nói xong còn lắc đầu, lộ ra vẻ tiếc nuối.

Mọi người xung quanh cũng khó trách khỏi nhếch môi một cái. Quách Ngọc Tinh này quả thật là không sợ trời không sợ đất, vậy mà dám chọc ngoáy vào vết sẹo của hai đại gia tộc Âu Dương-Tướng.

- Quách tiểu thư sao lại nói vậy? Là Tuệ Nghi phúc khí không đủ, sao dám để Quách tiểu thư gọi mình một tiếng biểu tẩu chứ?-Tuệ Nghi mỉm cười nhẹ nhàng, không nhanh không chậm nói. Muốn làm nàng mất mặt sao, đâu có dễ như vậy.

- Nếu không phải Tướng gia các người thông minh một chút, biết điều mà rút lui sớm thì đã quá mất mặt rồi. Biểu ca ta đường đường là thiếu tướng quân của triều đình, sao có thể thú đích nữ của một quan viên nhị phẩm làm thê được? Nếu Thánh thượng mà có gả công chúa cho biểu ca ta thì cũng là thiệt thòi cho huynh ấy đó.-Quách Ngọc Tinh ngẩng cao đầu, nói.

Mấy người xung quanh có người xém cười phun cả trà ra. Dám lời cả Thánh thượng và công chúa hoàng thất ra nói chuyện, Quách tiểu thư này không cần mạng nữa sao?

- Quách tiểu thư nói phải. Tuệ Nghi tự biết mình thân phận thấp kém, sao dám mơ tưởng đến vị trí thiếu phu nhân của nhất phẩm tướng phủ chứ, vị trí như vậy chắc chỉ có người có khí chất cao quý như công chúa mới xứng được.-Tuệ Nghi cười nói.

- Công chúa mà xứng sao? Chỉ e biểu ca ta còn không thèm nhìn nữa đó.-Quách Ngọc Tinh cao ngạo liếc về phía Tuệ Nghi.-Nhưng mà nếu biểu ca làm phò mã thì uống cho tài năng của huynh ấy, huynh ấy còn phải cảm quân giết giặc bảo vệ Đại Tiếu này, sao có thể để ý đến chút chuyện nữ nhi tình trường đó?*

*Ở đây phò mã chỉ có vai trò là phu quân của công chúa, con rể của hoàng thất chứ không nắm bất cứ thực quyền nào. Nên nếu giả sử biểu ca của Quách Ngọc Tinh trở thành phò mã thì tước vị tướng quân sẽ bị chuyển giao cho người khác.

- Quách tiểu thư cũng biết biểu ca người phải cảm quân bảo vệ Đại Tiếu, không thể để ý quá nhiều đến chuyện nữ nhi tình trường được, vậy sao dám ở đây hồ ngôn loạn ngữ nói về vấn đề này.- Một giọng nam từ mạnh mẽ đằng sau bức bình phong chấn giữa sân vang lên.

Ồ, giọng này quen quen nhỉ?

Tuệ Nghi nheo mày nghĩ. Hình như nàng từng nghe ở đâu rồi.

Mấy phu nhân tiểu thư nghe vậy thì cũng ngạc nhiên, ánh mắt không nén nổi tò mò nhìn về phía bức bình phong.

Mặc dù bức bình phong khá dày nhưng cũng không phải cách âm gì, nếu nói vừa đủ lớn thì bên kia cũng nghe được. Mà khi này lúc mọi người bên phía nữ quyền nhìn thấy Quách Ngọc Tinh chuẩn bị gây khó dễ với Tuệ Nghi thì nhất thời im lặng để xem trò vui, thành ra lời của Quách Ngọc Tinh bên kia có thể vừa vãn nghe thấy toàn bộ.

- Ta đang nói chuyện với Tướng tiểu thư, người là ai mà dám xen lời?-Quách Ngọc Tinh bước nhanh về phía bức bình phong, tức tối nói.

- Tại hạ không dám ngắt lời vị tiểu thư đây. Chỉ là tại hạ nghĩ, không biết biểu ca của tiểu thư là người thế nào mà công chúa hoàng thất cũng không thể được để mất đến? Người đó chẳng lẽ là thần tiên tại thế sao?-Giọng nói bên kia lại tiếp tục vang lên.

Tuệ Nghi giật giật mí mắt. Nay, đây chẳng phải là giọng của kẻ khi nãy đứng trước cửa nói chuyện với tên Tiêu Hoài gì đó sao? Hắn cũng là khách ở đây mà sao lại đi lung tung trong phủ của người ta giống nàng khi nãy được? Nàng thì không nói gì, là đi lạc, nhưng còn hắn...

- Hừ. Biểu ca ta là Âu Dương tướng quân nắm giữ binh phổ * của triều đình đó, thì sao hả?-Quách Ngọc Tinh không giấu được vẻ tự hào trong cả ánh mắt lẫn giọng nói.

- Ngọc phổ điều binh: giữ thứ này trong tay thì có quyền tùy ý dụng quân lính của triều đình

Thấy bên kia nhất thời im lặng, Quách Ngọc Tinh càng đắc ý hơn. Sao rồi, sợ rồi hả? Biểu ca nàng ai nghe danh mà chẳng e ngại chứ?

- Ồ, thì ra là Âu Dương tướng quân sao?-Giọng nam từ đây về bất ngờ.-Vậy mà ta còn tưởng là thánh nhân phương nào nữa chứ. Nào Tiêu Hoài, biểu muội gọi người kia.

Quách Ngọc Tinh, Tuệ Nghi và cả mấy vị phu nhân tiểu thư đều ngó người.

Tuệ Nghi ngay lập tức nổi da gà, xui xẻo, xui xẻo a. Nàng sao lại xui xẻo như vậy?

Tên nam nhân đứng sau bình phong ở trong phòng kia khi nãy được tên bên ngoài gọi là Tiêu Hoài. Nàng lúc nghe thấy đã cảm thấy không phải rồi, tên Tiêu Hoài đó nàng cũng biết một người có cái tên y hệt, nhưng người đó còn đang ở chiến trường giết giặc, sao có thể ở trong Lê phủ dự hi yến được chứ?

- Biểu ca, là huynh sao?-Quách Ngọc Tinh áp sát bình phong để có thể nhìn kĩ người đứng bên kia.-Biểu ca a, là huynh sao?-Quách Ngọc Tinh càng áp sát hơn nữa làm bình phong hơi lung lay.

- A Quách tiểu thư này, đừng đẩy nữa. Bên này toàn là cô nương chưa xuất giá đó, cô muốn hủy tiền đồ người ta sao?-Một vị phu nhân lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt thoáng chút trào phúng. Thân là cô nương chưa xuất giá lại đứng một bên gọi tên nam nhân, còn cố gắng như muốn dẹp bình phong để nhìn mặt người ta. Đúng là không có liêm sỉ.

Quách Ngọc Tinh hung hăng trừng mắt một cái, sau lại tiếp tục hỏi:

- Biểu ca...

- Được rồi, nghe rồi.-Nam nhân bên kia hẳn học nói.

Tuệ Nghi nhất thời đứng không vững. Mẹ nó chứ, đúng là giọng nói đó. Âu Dương Chiến đúng là đã trở về.

Sau khi giọng nói nam tính kia vừa vang lên, mấy tiểu thư khuê các bên này ai nấy đều dò bưng mặt. A, giọng nói đã trầm thấp quyền rũ như vậy, thì dung mạo người đó, không phải sẽ càng mạnh mẽ nam tính, quyền rũ mẽ người hơn sao?

Mấy vị tiểu thư đều đỏ mặt ngượng ngùng nên chẳng ai để ý đến Tuệ Nghi đang lẳng lặng cúi đầu, hốc mắt đã đỏ ửng. Nàng sợ ai nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt của mình bèn nhanh tay quệt lấy, ngẩng đầu lên cố nén xúc động.

Quách Ngọc Tinh sau khi nghe giọng của Âu Dương Chiến càng vui mừng hơn nữa, miệng liền thoáng nói:

- Biểu ca, huynh về khi nào sao muội không nghe di mẫu nói một tiếng a?

- Ta mới về mấy canh giờ trước.-Giọng Âu Dương Chiến đáp lại, nhưng giọng nói lại mang theo chút hồ hững.

Quách Ngọc Tinh vốn định hỏi thêm mấy câu nữa nhưng lại nghe ngữ khí không mấy hòa nhã của nam nhân bên kia cộng thêm ánh nhìn soi xét của mọi người, đành phải ngậm miệng lại.

Tàn tiệc ai về nhà nấy. Tuệ Nghi và Trình Tư Nhiên đứng ngoài cổng Lê phủ đợi xe ngựa của mình đến một lúc, Trình Tư Nhiên mới mở miệng nói:

- Quách tiểu thư kia là người không biết điều thật, dám ở trước mặt Hoàng tử chê Công chúa hoàng thất không xứng với biểu ca nàng ta.

- Hoàng tử?-Tuệ Nghi ngạc nhiên. Hoàng tử thực rảnh rỗi như vậy, hi yển của quan lại ngũ phẩm cũng đi góp vui sao?

- Trưởng tẩu không biết à?-Trình Tư Nhiên còn bất ngờ hơn Tuệ Nghi hỏi lại. Vị trưởng tẩu này của nàng chẳng phải xuất thân là con nhà quan triều đình à, chút chuyện này cũng không biết?

- Người nam nhân đầu tiên lên tiếng là Ngũ Hoàng tử, con của Phùng quý nhân trong cung. Phùng quý nhân là đích nữ của phủ Quang lộc tự, tân lang hôm nay gọi bà ấy là đại tẩu.-Trình Tư Nhiên giải thích cho nàng.

- À, thì ra là vậy. Nhưng muội làm sao mà biết?-Tuệ Nghi hỏi.

- Muội nghe đại tiểu thư của Thái thường tự nói.

Tuệ Nghi nghe mà hơi bất ngờ. Vốn tưởng quan gia và thương gia không qua lại với nhau thường xuyên, chẳng nghĩ Trình Tư Nhiên lại có bản lĩnh làm quen được với những người là con quan quyền cao chức trọng như vậy, còn biết Phùng quý nhân là mẹ đẻ của Ngũ Hoàng tử, rồi còn chuyện của Phùng gia người ta.

- Vậy là Lê đại tiểu thư gả qua đó cũng vinh quang quá rồi.-Tuệ Nghi phụ họa.

- Không biết trước. Tân lang mặc dù gọi Phùng quý nhân là đại tẩu, Ngũ Hoàng tử gọi hẳn là cữu cữu, nhưng mẹ đẻ của Phùng nhị thiếu này là kỹ nữ thanh lâu, xuất thân rất thấp hèn, người trong nhà căn bản không coi trọng hẳn.-Trình Tư Nhiên không nhanh không chậm nói.-Mà mẫu thân của Phùng quý nhân là đích nữ trong nhà rất không thích vị di nương đó, số phận của Lê tiểu thư thế nào còn chưa biết.

Tuệ Nghi kinh ngạc, không nghĩ Trình Tư Nhiên lại rành rẽ chuyện nhà người ta như vậy a, kẻ vanh vách như không cần suy nghĩ. Nhưng nói gì thì nói, thứ tử thú thế mà lại được đích thân phụ thân đọc lời mở đầu cho hi yển cũng thấy được rằng, dù địa vị của Phùng nhị thiếu gia trong phủ không cao nhưng trong lòng phụ thân hẳn cũng có vị trí.

Xe ngựa rất nhanh lộc cộc chạy tới. Trình Tư Nhiên leo lên xe trước sau đó mới tới xe của Tuệ Nghi chạy lên. Chưa kịp bước lên xe, sau lưng nàng đã vang lên giọng nói của nam nhân gọi lại:

- Trưởng tiểu thư xin dừng bước.

Cả Tuệ Nghi và Lộ Dao, Phù Dung đều quay lại nhìn. Chỉ thấy một thị vệ mặc y phục màu đen viền đỏ, bên hông đeo bội kiếm và ngọc bội màu xám nhạt đang nghiêm túc đứng, thấy nàng quay đầu lại bèn cúi người nói:

- Tướng quân nhà tiểu nhân muốn gặp Trưởng tiểu thư, xin tiểu thư cho xin ít thời gian.

Tuệ Nghi nhìn qua Lộ Dao thấy sắc mặt nàng ta rất khó coi, nàng bèn mỉm cười, uyển chuyển từ chối:

- E là tướng quân nhà người đã lâu không về thành nên không biết, ta mặc dù vẫn mang danh Trưởng tiểu thư nhưng bây giờ mọi người đều gọi là Trình thiếu phu nhân, nếu tướng quân nhà người muốn gặp ta thì đến Trình phủ đưa thiệp mời, ta xin vinh hạnh đón tiếp.-Nàng nói rồi dứt khoát quay người để Phù Dung đỡ lên xe.

Lộ Dao vẫn còn đứng im, nhìn ánh mắt sắc như lưỡi dao hung hăng trừng tên thị vệ kia, sau đó khi mã phu gọi nàng mới quay ngoắt người, bước lên xe.

Tên thị vệ nhìn chiếc xe ngựa đã chạy khuất qua con hẻm mới cất bước quay trở lại.

Một chiếc xe ngựa được kéo bởi hai con tuần mã màu đen đang đứng dưới một gốc cây lớn bên vệ đường, xung quanh là khoảng mười mấy thị vệ y phục một màu đen viền trắng bên hông đeo bội kiếm đứng gác.

Tu Mộ bước lại gần cánh cửa trước xe, cung kính cúi đầu chấp tay thành quyền, báo cáo:

- Tướng quân, Trưởng tiểu thư từ chối lời mời. Tiểu thư nói nếu tướng quân muốn gặp mặt hãy đến Trình phủ đưa thiệp mời, nàng ấy sẽ vinh hạnh đón tiếp.

- Ta biết rồi.-Giọng nam trong xe vọng ra âm trầm lạnh lùng.

Hắn dừng một lúc, sau mới lên tiếng ra lệnh:

- Phái người theo dõi Trình phủ cẩn thận sau đó báo cáo cho ta.

- Tuân mệnh.-Tu Mộ cúi người đáp, sau đó nhảy lên vị trí mã phu, đánh ngựa chạy đi.

Tuệ Nghi về đến phủ thì sắc trời đã nhá nhem tối, cứ vậy mà hết một ngày rồi.

Bước chân vào phòng đã thấy Tiễn ma ma chuẩn bị sẵn một chậu nước nóng cùng hai cái khăn bông sạch cho nàng rửa mặt và tay, sau đó bắt đầu thay y phục chuẩn bị đi tắm.

Nằm trong bồn nước ấm với hơi nước ngào ngào bốc lên, hai bên cạnh là Lộ Dao và Phù Dung đang đấm bóp cho mình, mọi dây thần kinh trong người Tuệ Nghi được giãn nở thoải mái, đầu óc vô cùng thành thoi.

Đang tận hưởng cảm giác thỏa mãn từ tận đáy lòng thì Lộ Dao ngồi quỳ một bên vừa bóp tay cho nàng vừa nói:

- Tiểu thư không nhận ra tên thị vệ khi nãy sao?

Ai da, Tuệ Nghi neho mày một cái, khó chịu mở mắt ra, biếng nhác lên tiếng:

- Người đứng là có sở tài (sở thích+tài năng) làm người ta mất hứng đó Lộ Dao.

- Tiểu thư, người chắc chắn không thể không nhận ra, đó là Tu Mộ mà.-Lộ Dao nói, bàn tay tăng thêm lực.

Tuệ Nghi nhú mày, di chuyển cánh tay mình, nói:

- Hai người buông tay ra đã, ta không muốn bị bóp chết. Có gì từ từ nói.

Phù Dung nghe lời buông tay ra ngay lập tức, đứng lên cúi đầu cung kính rồi lui ra ngoài. Trong gian phòng tắm chỉ còn lại Lộ Dao và nàng.

Tuệ Nghi lên tiếng:

- Ta đương nhiên nhận ra thị vệ đó là ai. Chẳng phải là Tu Mộ ngày xưa hay chạy theo Âu Dương Chiến sao? Ta nhìn một cái là nhận ra ngay, bên hông hẳn còn đeo ngọc bội màu xám bạc biểu trưng cho chức Võ úy cơ mà.

- Tiểu thư đã nhận ra hân, cũng biết chủ tử của hân là ai rồi. Vậy người định thế nào đây? Ngài ấy đã tìm đến tận nơi để gặp người, người cũng không thể từ chối được.-Lộ Dao hỏi.

- Còn thế nào ta đã nói rồi mà? Cứ quang minh chính đại mà đưa thiếp mời đến Trình phủ, ta sẽ dùng danh nghĩa bằng hữu mà tiếp đãi huynh ấy.-Tuệ Nghi đáp, ánh mắt mờ mịt hơi nước, sâu không thấy đáy. Cũng may Lộ Dao không biết nàng đã chạm mặt Âu Dương Chiến trước khi hi yển bắt đầu, không thì chẳng biết nàng ta sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt gì nữa.

- Hi vọng là vậy.-Lộ Dao nhỏ giọng nói.

Ngày hôm sau là lễ cập kê của Trình Tư Nhiên, Trình phủ mọi người đều dậy từ sớm bắt đầu lục đục chuẩn bị nấu nướng, dọn dẹp. Đại phu nhân chuẩn bị cho lễ cập kê của nữ nhi mình vô cùng chu đáo, dùng hết đồ sô nô nhân và quyền lực của mình, quyết tâm khiến cho Trình Tư Nhiên có thể diện trước mặt mọi người.

Theo lý những buổi yến tiệc thế này Tuệ Nghi thường không cần tham gia, nhưng đến gần giờ Tỵ thì nha hoàn A Dư bên cạnh đại phu nhân đến viện nàng bẩm báo lễ cập kê của đại tiểu thư đã kết thúc, bây giờ đại phu nhân, đại tiểu thư, tam di nương cùng nhị tiểu thư đang ở Mộc Lương viện dùng cơm, thỉnh nàng đến đó.

Tuệ Nghi từ nhuyễn thấp lười biếng ngồi dậy thay một bộ y phục màu trắng có đính kim tuyến ở ngoài, bên trong là chiếc áo màu xám có thêu hình hoa mẫu đơn, đầu cài trâm bạch ngọc, sửa soạn xong xuôi liền đi đến Mộc Lương viện.

Đi đến cửa viện thì đã nghe bên trong vọng ra tiếng cười nói vô cùng vui vẻ của đại phu nhân và Trình Tư Nhiên, còn có tiếng của Trình Tư Mỹ non nớt vang lên.

Tuệ Nghi giẫm lên bậc thềm, tiến vào trong sân. Trên sân là một chiếc bàn gỗ tròn, xung quanh bày sáu chiếc ghế gỗ có tay cầm, bên cạnh bàn ăn là một hồ sen nở hoa đang tỏa hương ngào ngạt.

Đại phu nhân nhìn thấy Tuệ Nghi thì vội vã đứng lên, hòa nhã nói:

- Tiểu Nghi, con đến rồi sao?

Tuệ Nghi suýt bị thái độ và chữ "Tiểu Nghi" của bà ta dọa cho bỏ chạy, ngay cả Lộ Dao và Phù Dung bên cạnh nàng cũng đưa mắt khó hiểu nhìn nhau.

Nhưng nàng rất nhanh thấy được nguyên nhân của thái độ hòa nhã của Lâm thị đối với nàng. Ngồi bên trái đại phu nhân là Trình Tư Nhiên, mà bên cạnh Trình Tư Nhiên lại là Âu Dương Phụng.

Tuệ Nghi bèn liếc nhìn qua Lộ Dao, quả nhiên, sắc mặt nàng ta cũng dần xám xịt. Nàng thở dài một cái trong lòng, đúng là oan gia ngõ hẹp a.

Âu Dương gia là một đại gia tộc vừa có quyền vừa có thế tại Đại Tiếu vương triều, ngay cả Hoàng thượng trên triều gặp Âu Dương gia chủ cũng phải nể mặt bốn, năm phần.

Hơn mấy trăm năm trước khi lập quốc, Âu Dương lão tổ đã có công dẫn binh phò tá Tiên đế lên ngôi, sau này khi đã ổn định đất nước thì Tiên đế nhớ đến người bằng hữu từng cùng mình vào sinh ra tử nên đã ban cho gia tộc của ông rất nhiều đặc quyền.

Âu Dương gia có quyền điều binh và nắm giữ binh phổ của triều đình, được phong là nhất phẩm tướng quân phụ duy nhất của Đại Tiếu. Người giữ vị trí gia chủ trong nhà phải là người có bản lĩnh để nắm giữ chức Thống soái đại tướng quân, hơn nữa còn phải có trách nhiệm huấn luyện đời sau con cháu mình để kế thừa binh phổ, trách nhiệm không hề nhẹ nhàng.

Nhưng đi đôi với trách nhiệm nặng nề là quyền lợi vô cùng vẻ vang. Âu Dương gia có thanh Thượng Phụng Bảo kiếm truyền đời do Tiên đế ban cho cất giữ trong phủ, trên chém hôn quân, dưới chém nịnh thần. Hơn nữa còn có di chiếu của lão Tiên đế để lại, bất luận Âu Dương gia phạm phải trọng tội gì cũng không được xử chết, cùng lắm là đày đi biên cương làm nô dịch. Mà chuyện lạ là mặc dù đời đời hưởng đặc quyền như vậy nhưng Âu Dương gia không vì thế mà kiêu căng hay làm ra việc cướp ngôi, luôn trung tận (trung thành+tận tụy) với việc bảo vệ huyết mạch hoàng thất, là gia tộc được hoàng thất tuyệt đối tin tưởng và trọng dụng. Chính vì những danh tiếng, đặc quyền và lợi ích như vậy mà Âu Dương gia luôn là mong ước của mọi thế gia vọng tộc muốn gả nữ nhi hay thủ thế tử cho con cái mình.

Đời này của Âu Dương gia, gia chủ là tướng quân Âu Dương Thường Lăng từng bách chiến bách thắng, chiến công vô cùng vẻ vang. Thê tử của ông là đích nữ phủ Thái sư, xuất thân hiển hách, tư chất quý phái, tài nghệ có thừa. Bà sinh được hai người thiếu gia và một vị tiểu thư, lần lượt là Âu Dương Chiến, Âu Dương Phụng và Âu Dương Họa Y, ai ai cũng là nhân tài trong kinh thành.

Âu Dương Phụng hiện tại ngồi bên cạnh Trình Tư Nhiên chính là nhị thiếu gia của nhất phẩm tướng quân phủ trong truyền thuyết đó, vô cùng cao ngạo lịch lãm. Mà Lâm thị đối đãi với nàng hiền lành như vậy chắc là để người kia thấy được xử sự trong nhà bà ta hiền hậu, nhân từ ra sao đây.

- Gặp qua trưởng tẩu.-Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ cùng đứng lên, phúc phúc thi lễ với Tuệ Nghi.

Nàng cười nhẹ một cái rồi nhìn qua Âu Dương Phụng. Mặc dù nàng và Âu Dương Chiến trước đây là thanh mai trúc mã vô cùng thân thiết, nhưng đối với nhị đệ này của hân thì nàng không có ấn tượng tốt lắm. Nguyên nhân là bởi ngày xưa mỗi lần hai nhà tổ chức gia yến gặp mặt gì, Âu Dương Chiến cùng Âu Dương Họa Y vui vẻ quý mến nàng ra sao thì Âu Dương Phụng lại thờ ơ, lãnh đạm bấy nhiêu.

Nàng còn nhớ có lần trên bàn tiệc Âu Dương phu nhân từng mờ lời nói muốn tìm một hôn sự tốt cho hai người còn trai mình, cốt cũng để tăng thêm trợ lực cho Âu Dương gia ngày một lớn mạnh, nếu có thể thủ nữ nhi của Trường phủ thì quá tốt. Hân thì nhàn nhạt đáp trả một câu ngay trước mặt trưởng bối hai nhà." Cũng chỉ là một nữ tử, tài giỏi bao nhiêu mà đòi làm trợ lực cho nam nhân?"

Trên bàn ăn khi đó chỉ có phụ mẫu Tuệ Nghi cùng đại ca và nhị muội nàng, bên kia thì có Âu Dương tướng quân cùng phu nhân và huynh muội hân, căn bản không có người ngoài. Hân nói như vậy chính là nhằm nàng và nhị muội công kích. Còn nhớ lúc đó Âu Dương tướng quân suýt nữa là muốn cho người dùng gia quy giáo huấn hân, may mà có Âu Dương phu nhân bên cạnh nhỏ tiếng khuyên can, nể mặt thế diện hai nhà mà bỏ qua.

Bây giờ ngẫm lại, Tuệ Nghi khó tránh khỏi cái nhìn trào phúng với hân. Người không ưa ta thì ta cũng không chọc người, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, ngồi xuống ăn hết bữa cơm này.

Suốt quá trình dùng bữa, Tuệ Nghi và Trình Tư Mỹ chỉ cúi đầu lo ăn, không thêm quan tâm gì đến đại phu nhân và Trình Tư Nhiên luôn lựa lời lấy lòng Âu Dương Phụng.

Tuệ Nghi ngẫm nghĩ, xem ra tên Âu Dương Phụng này đã nhầm trùng Trình Tư Nhiên rồi nên sau lễ cập kê mới vội vàng mờ lời muốn ở lại dùng bữa với nàng ta. Haiz, chỉ trách đại phu nhân dụng chuyện này mừng còn hơn vớ được vàng, đã vội vàng mời nàng và Trình Tư Mỹ đến cùng dùng bữa để ngầm thông báo Trình Tư Nhiên sắp được gả vào nhất phẩm tướng phủ sao?

Mặc dù đời này Âu Dương gia chủ có hai người con trai tư chất đều hơn người, nhưng Âu Dương Chiến giỏi võ, còn Âu Dương Phụng giỏi văn. Hai nam tử trong nhà một người cầm quân trấn giữ biên cương, một người mưu cầu đối sách tận tụy giúp vua xây dựng đất nước, đúng là một cảnh tượng đẹp đẽ. Trình Tư Nhiên mà gả cho Âu Dương Phụng thì sau này chắc chắn tiền đồ vô hạn, tương lai có được phong Cáo mệnh phu nhân cũng không phải chuyện lạ, hân hiện tại tuổi trẻ mà đã là Đại học sĩ cùng đại ca nàng trong Cơ Mật viện rất được Hoàng thượng trọng dụng rồi a.

Bữa cơm kết thúc cũng là lúc Tuệ Nghi và Trình Tư Mỹ được giải thoát. Đại phu nhân mặt cười như nở hoa tiễn Âu Dương Phụng ra đến tận cửa, còn Trình Tư Nhiên ở trong này thì vô cùng đắc ý với trình Tư Mỹ.

Lúc đó trong sân Mộc Lương viện chỉ còn lại Trình Tư Nhiên cùng Trình Tư Mỹ và mấy nha hoàn nhất đẳng của hai người, Trình Tư Nhiên không giấu nổi vui sướng nói:

- Sau này đại tỷ xuất giá đến Âu Dương gia, nhị muội ở trong phủ sẽ buồn chán rồi. Nếu rảnh rồi thì muội nên học thêm vài món tài nghệ để sau này có việc cần dùng.-Trình Tư Nhiên nói xong còn làm bộ thật lòng quan tâm đến muội muội của mình, cười một cái dịu dàng.

Trình Tư Mỹ ngoài mặt thì luôn miệng chúc mừng đại tỷ, lại nói sau này sẽ chăm chỉ rèn luyện không cô phụ sự quan tâm của Trình Tư Nhiên nhưng trong lòng lại là một tràng cười lạnh. Nói như nàng ta thì chẳng phải ngầm bảo rằng chuyện Trình Tư Nhiên gả vào Âu Dương phủ là chuyện chắc chắn, còn châm chọc nàng dù có cố gắng học tập thì thư tài nghệ đến đâu cũng không tìm được mối hôn sự tốt hơn nàng à? Nực cười!

Lúc bước ra khỏi Mộc Lương viện, trong lòng Trình Tư Mỹ vô cùng hỗn loạn xen lẫn tức giận. Âu Dương Phương đã ngó ý ở lại dùng cơm thì chắc chắn đã nhắm vào Trình Tư Nhiên, nàng ta gả vào Âu Dương gia cũng là chuyện sớm muộn. Còn nàng thì sao, thân phận thứ xuất, dung mạo cũng chẳng hơn ai, tài nghệ cũng chỉ được xem là khá thì biết đi đâu tìm hôn sự tốt để ngăn cao đầu bấy giờ? Cứ đà này, nếu như Tuệ Nghi hay An Sở Lan không mau chóng hạ sinh trưởng tử, Trình Tư Nhiên vinh quang gả vào Âu Dương phủ thì Trình phủ này chẳng phải chuyện tốt đều bị mấu từ Lâm thị chiếm hết rồi à? Không được, nàng không thể để mọi chuyện như vậy được. Trình Tư Nhiên, chắc chắn không thể giữ lại!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tuệ Nghi trên đường trở về Dương Liễu viện có gặp qua mấy nha hoàn, ai ai cũng mặt mày tươi vui hơn hờ như trong nhà có tiệc lớn. Xem ra chuyện Âu Dương Phương ở lại dùng cơm trưa trong phủ rất nhanh sẽ lan truyền khắp Mặc thành này đây, đại phu nhân chuyển này đúng là thu hoạch lớn.

- Ở đây mình xin nói một chút, theo tập tục ở triều đình này thì sau lễ cập kê của nữ tử nếu nam tử nào cảm thấy vừa ý nàng liền có thể ngỏ lời ở lại nhà người ta dùng cơm, đó là ngầm nói mình đã nhắm trúng cô nương nhà này.

Mà Dương Liễu viện của nàng cũng nhộn nhạo không kém gì ngoài kia. Nha hoàn Liễu Hồng là người chân tay nhanh nhẹn lại thông minh nên mấy khi trong phủ có yến tiệc gì thì Tiền ma ma thường cất cử nàng ta qua sảnh lớn để nghe lệnh đại phu nhân làm việc. Bấy giờ người đang mồm năm miệng mười kể lại chuyện xảy ra trong lễ cập kê của Trình Tư Nhiên chính là nàng ta.

- Ta nói mọi người nghe, Âu Dương công tử quả thật là bạch y thư sinh tuấn nhã phong lưu, khí chất nổi trội. Ngay giây phút ngài ấy bước vào sảnh tiệc, hết thấy ánh mắt của công tử và tiểu thư đều hướng về phía ngài ấy. Lúc đó chỉ hận một nỗi quanh người ngài ấy không tỏa ra ánh sáng bạc và hương sen ngào ngạt thôi. Thật sự là thần tiên giáng thế mà!-Liễu Hồng nói rồi còn đưa tay lên che mặt, làm ra vẻ rất thẹn thùng.

- Ta nghe nói Âu Dương phủ có hai vị công tử ai ai cũng tương mạo xuất chúng, tài năng kinh người. Âu Dương đại công tử thì như một khối băng lãnh ngàn năm, Âu Dương nhị công tử thì như hoa sen không vương bụi trần, ai, thật đúng là một đôi song kiếm hợp bích trong thiên hạ mà.-Một nha hoàn đứng ngay cạnh đó cũng lên tiếng ca ngợi.

Tốp nha hoàn trong sân nhất thời vô cùng cao hứng, ai ai cũng tranh nhau ca ngợi khí chất cùng tài năng của hai vị Âu Dương công tử mà không hề để ý Tuệ Nghi đã hỏi viện.

Nàng lẳng lặng đứng một bên, nghe hết mọi lời ca thán của đám nha hoàn trong sân viện mình chừng một tuần trà thì mới nhân nhạ:"E hèm!" một tiếng. Đám nha hoàn đối với việc tám chuyện thì rất sôi nổi nhưng tai cũng rất thính, nghe được âm thanh bất ngờ kia thì đồng loạt quay về phía Tuệ Nghi.

Nàng đứng dưới mái hiên của viện, y phục màu trắng càng nổi bật lên nước da màu bạch ngọc không tỳ vết kia, gương mặt trái xoan phúc hậu, mắt đen sâu không thấy đáy, sống mũi cao cao cùng môi đỏ tươi như hạt lựu. Mà lúc này trên gương mặt kiều mỵ kia là sắc thái nhân nhạ mắt kiên nhẫn nhìn đám người trước mặt như nhìn một bụi cỏ.

- Thiếu phu nhân.-Liễu Hồng là kẻ đầu tàu của chuyện này, sợ sệt lên tiếng.

Ngay sau đó đám nha hoàn xung quanh ý thức được chuyện gì đang xảy ra, vội cúi người thi lễ với nàng:

- Thỉnh an thiếu phu nhân.

Tuệ Nghi thoáng một tia cười trào phúng qua môi, thầm nghĩ đám nha hoàn này đúng là càng ngày càng không có quy tắc gì cả, đến lúc phải giáo huấn chút ít rồi.

- Ta còn tưởng các người phải nói đến mấy canh giờ nữa mới dứt cơ, sao đột nhiên lại im lặng sợ sệt như vậy? Mau nói tiếp đi, cho ta nghe với.-Tuệ Nghi vừa nói vừa tiến lại chiếc bàn đá, ngồi xuống.

Liễu Hồng và đám nha hoàn ai nấy mặt mày tái mét nhìn nhau. Thôi rồi, lần trước bọn họ còn trêu chọc Lộ Dao ăn nói không biết điều nên mới bị phạt đến phòng giặt, bây giờ thì gây ông đập lưng ông rồi a.

- Thiếu phu nhân, chúng nô tỳ biết lỗi, xin phu nhân giữ cao đánh khẽ.-Liễu Hồng nhanh miệng nói, vội quỳ sụp xuống. Không cần biết chuyện gì nữa, nhận lỗi rồi cầu tha thứ cái đã.

Đám nha hoàn bên cạnh thấy đồng bọn mình đã quỳ, mình cũng không thể đứng được, vội quỳ xuống theo Liễu Hồng.

Thế là trong sân viện, trên ghế đá thấy một tổ y nữ tử đang nhân nhạ ngồi, dưới đất là mấy nha hoàn y phục cũng màu trắng đang quỳ sụp, mặt mày ai cũng rất sợ sệt. Mà tổ y nữ tử kia về mặt vẫn rất bình thản, thỉnh thoảng còn đưa tay lên sờ sờ vào cây trầm bạch ngọc trên tóc để chỉnh lại cho ngay, cứ như không hề nhìn thấy đám nha hoàn đang quỳ dưới đất vậy.

Mãi đến một lúc sau, Tuệ Nghi mới từ ghế đá đứng lên, nói:

- Đứng dậy đi, cứ quỳ như vậy thì y phục của các người sẽ phải giặt rất khó khăn đấy.-Nàng nói rồi quay gót, bước vào phòng.

Đám nha hoàn ai nấy đều trở mặt nhìn theo chân váy trắng đã bước vào phòng. Này, thế là xong sao? Vậy bây giờ bọn họ quỳ dưới đất là để làm gì?

Tuệ Nghi vào phòng, thay y phục rồi kêu Lộ Dao dâng trà lên. Nàng ngồi vào bàn, vừa ăn bánh vừa thưởng trà, sau đó lại bắt đầu thêu khăn. Đến khi bắt đầu đốt đèn thì mới ngẩng đầu khỏi bàn thêu.

Lộ Dao bên cạnh phe phẩy cây quạt làm mát cho nàng, vừa hỏi:

- Tiểu thư, dùng cơm chưa ạ?

- Muộn vậy rồi sao?-Tuệ Nghi vừa hỏi vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy nha hoàn đã bắt đầu lục đục cầm đèn đi đốt, khói từ ống khói trong bếp ngỗng ngoẻo bay lên.- Đi hỏi Tiền ma ma xem bữa tối hôm nay ăn gì? Kêu bà ấy làm mấy món nhẹ nhàng thôi, ta ăn không nổi.

Lộ Dao nghe lệnh Tuệ Nghi đặt cây quạt trong tay xuống, lui ra ngoài đi hỏi Tiền ma ma, cũng không hỏi xem vì sao nàng "ăn không nổi".

Một lúc sau Lộ Dao quay lại cùng Phù Dung, trên tay hai người bung một mâm thức ăn tiến vào phòng.

- Tiểu thư, ma ma nói tiểu thư phải ăn những món này để bồi dưỡng cơ thể, không được ăn nhẹ nhàng gì cả.-Lộ Dao vừa đặt đồ ăn xuống bàn vừa nói.

Tuệ Nghi liếc nhìn mấy món trên bàn, miếng luộc, gà xé sợi trộn gói, com nấu trộn. Nàng nhìn qua thấy cũng đến nỗi nào, còn có ẩm trà Thanh nữ và một ít bánh ngọt để nâng trang miện, thôi thì miễn cưỡng ăn vậy.

Ăn đến giữa chừng, Tuệ Nghi đột nhiên nhớ ra một chuyện, bèn hỏi Lộ Dao đang đứng bên cạnh:

- Lộ Dao, đạo này An Sở Lan thế nào?

- Nô tỳ cũng không rõ nữa.-Lộ Dao đáp, đoạn nghĩ ngợi một lúc mới nói.-Nô tỳ thấy từ khi Tổ ma ma đến bên cạnh nàng ta thì nàng ta yên phận hơn rất nhiều, bằng chứng là mấy bữa nay chẳng có ai gây thêm chuyện ở Dương Liễu viện chúng ta. Tiểu thư, nếu người muốn đề ý đến nàng ta thì nô tỳ sẽ cho người quan sát.

- Bỏ đi, cũng chẳng có gì quan trọng. Có Tổ ma ma đến bên cạnh nàng ta rồi, ta cũng không việc gì phải nhọc thân mình lo chuyện không đâu. Đợi cuối tháng Tư Thành trở về, ta sẽ nói với chàng ấy sắp xếp thân phận cho nàng ta. Dù gì sinh con cho Trình gia thì cũng phải ghi tên vào gia phả.-Tuệ Nghi hờ hững nói.

- Cũng còn chưa biết đại phu nhân sẽ làm gì nàng ta.-Lộ Dao nói.- Đại phu nhân từ khi ra khỏi từ đường vẫn luôn lo lắng cho chuyện của Trình... đại tiểu thư. Nô tỳ nghĩ chuyện của Thất ma ma chắc chắn không kết thúc dễ dàng như vậy.

- Nói mới nhớ, Thất ma ma kia sau khi rời khỏi Trình phủ thì đi đâu, về quê nhà sao?-Tuệ Nghi húp một muỗng nước súp trong chén, hỏi.

- Nô tỳ nghe mấy người làm lâu năm ở Trình phủ nói, tài sản của Trình gia ở ngoại thành có rất nhiều, chừng năm, sáu trang trại gì đó. Chắc sau khi rời khỏi Trình phủ Thất ma ma được phân về những trang trại đó làm quản sự.-Lộ Dao đáp.

- Quản sự?-Tuệ Nghi cao giọng hỏi lại, tròn mắt nhìn Lộ Dao.-Bà ta ở Trình phủ chúng ta ý thế chứ từ hành hạ nô nhân trong phủ, còn cả gan cắt rách y phục của ta để đổ lỗi cho nô tỳ, vậy mà sau khi đuổi đi lại được phân về trang trại gia tộc làm quản sự? Nay có phải phạt đâu, rõ ràng là nâng quyền bà ta lên thì có.-Tuệ Nghi tức tối nói. Biết vậy lúc lão thái thái phán hình phạt cho bà ta, nàng đã ở bên cạnh nói thêm mấy câu để đuổi phát bà ta đi, tội gì dung thứ cho kẻ đó.

- Tiểu thư, dù sao Thất ma ma cũng không ở Trình phủ nữa, tiểu thư cũng không có rời khỏi đây. Dù đại phu nhân ra lệnh cho bà ta làm gì thì cũng không thể hại đến người, người còn tức cái gì? -Lộ Dao nghi hoặc hỏi lại. Hơn nữa về thôn trang của gia tộc sống chắc chắn không dễ dàng, ở đâu lại chẳng có chuyện ma cũ ăn hiếp ma mới?

- Người không hiểu rồi.-Nàng rời ghế đứng lên, đi ra ngoài ngưỡng cửa vừa nói tiếp.-Ngày nào bà ta còn là nô nhân của Trình gia, ngày đó đại phu nhân sẽ có cơ để đưa bà ta từ trang trại trở về phủ, đến chừng đó sẽ như thế nào chúng ta không biết được. Cho nên ta mới nói, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Đại phu nhân chính là cái gốc đó, phải diệt.

Lộ Dao nhìn ra chủ tử nàng. Tuệ Nghi đứng dưới mái hiên, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đang tối dần, sắc mặt u ám như đám mây đang trôi trên trời, nhìn nàng hệt như một bóng đêm cô tịch đứng dưới đó.

Tối đó trời mưa đến gần sáng. Nước mưa từ dòng Thiên Hà rơi xuống đập vào mái hiên mọi nhà, rơi xuống đường mòn tạo thành vũng nước nhỏ bé, tưới mát cho vạn vật cây cối, làm cho muôn loài sinh sôi nảy nở.

Ngày hôm sau là một ngày u ám, khí trời luôn lạnh lẽo, đến khi mặt trời lên thì mới miễn cưỡng có vài tia nắng chiếu xuống.

Tuệ Nghi ngồi trên ghế đá ngoài sân thêu khăn đến tầm giờ Thìn thì nha hoàn Tiêm My đến thông báo, Tôn ma ma ở Tường phủ được phái đến tìm nàng.

Tuệ Nghi thay bộ y phục màu tím nhạt, bên trong là áo màu trắng thêu hình hoa mai trước ngực, bên hông đeo túi hương cùng màu tím, vấn tóc bằng trâm vàng đính hoa mười giờ màu trắng, đi đến sảnh lớn.

Tôn ma ma là ma ma hầu hạ bên cạnh Tường lão thái thái- nội tổ mẫu của Tuệ Nghi. Bà và Tiền ma ma bên cạnh nàng có quan hệ họ hàng xa. Năm đó hai người đều là đại nha hoàn bên cạnh Tường lão thái thái, sau đó mẫu thân của Tuệ Nghi liên tục sinh ra ba đứa trẻ là đại ca nàng, nàng và nhị muội, lại còn phải lo lắng quản lý việc trong phủ nên lão thái thái mới phân phó Tiền ma ma đến viện của mẫu thân nàng để trông trẻ.

Khi Tiền ma ma đến thì đại ca nàng mới bảy tuổi, nàng năm tuổi còn nhị muội thì mới ba tuổi. Trong ba huynh muội, Tuệ Nghi là người có sức khỏe kém nhất, một năm mười hai tháng thì nàng làm bạn với thuốc hết mười một tháng lẻ.

Chính vì điều đó mà mặc dù nói là đến chăm ba đứa trẻ, thực sự Tiền ma ma chỉ lo lắng cho nàng thôi đã hết thì giờ, đại ca được đưa đến viện của lão thái thái, nhị muội được mẫu thân chăm sóc, còn nàng thì độc chiếm Tiền ma ma.

Đại ca được đưa đến viện của lão thái thái, đương nhiên cũng rơi vào tay Tôn ma ma chăm sóc. Bà là người so với Tiền ma ma còn nghiêm khắc và quy tắc hơn rất nhiều, như vậy mới có thể thấy đại ca nàng ngày hôm nay thành danh có công lao của Tôn ma ma rất lớn.

Mà đại ca nàng đương nhiên tôn kính với Tôn ma ma, còn nàng thì... ngày nào trong tháng phải đến thỉnh an lão thái thái thì nàng sợ nhất ánh mắt nghiêm lạnh của vị ma ma này, sắc bén để đọc vị từng người khiến đứa trẻ nào cũng e dè, ngay cả nhị muội nàng vì được mẫu thân hết mực chiều chuộng hay năng động hoạt bát khi gặp Tôn ma ma cũng phải im re đứng nghiêm túc.

Trên tiền sảnh, Trình lão thái thái ngồi ở vị trí chủ vị, bên cạnh là Lý ma ma và Hiều Kỳ hầu hạ. Tôn ma ma mà Tuệ Nghi luôn e dè kia đang ngồi bên phải của bà, đứng bung trà rót nước cho bà là đại nha hoàn Mẫn Nhi của mẫu thân nàng.

Xem ra hôm nay Tôn ma ma đích thân đến đây một chuyện, e là trong phủ đã xảy ra chút chuyện.

Tuệ Nghi từ ngoài bước vào, cúi người thỉnh an lão thái thái xong mới quay qua thị lễ với Tôn ma ma. Phải nói rằng mặc dù Tôn ma ma chỉ được xem như một nô nhân già trong Tường phủ, nhưng ai ai cũng kính trọng và đối xử với bà như một nửa chủ tử, ngay cả mẫu thân nàng cũng xem như nể mặt bà ấy ba phần.

- Đại tiểu thư đã về quá rồi, lão nô đây không dám nhận cái cúi người này của người.- Tôn ma ma mỉm cười nói, đưa tay cố ý đỡ Tuệ Nghi dậy.

- Tuệ Nghi làm sao dám lơ là lễ nghi chứ.-Nàng miệng cười nói, đứng thẳng người sau đó quay sang chiếc ghế bên trái của Trình lão thái thái, ngồi xuống.

Bấy giờ Tôn ma ma mới lên tiếng nói nguyên nhân mình phải đến Trình phủ lần này.

Thị ra nhị muội của Tuệ Nghi- Tường Tiếp Nghi hai ngày trước bị ốm nặng, hiện tại Tường phủ đang nháo nhào cả lên vì nhị tiểu thư cứ sốt cao không dứt, đại phu trong Mặc thành đều đã mời hết đến sắc không biết bao nhiêu chén thuốc bổ mà vẫn không khỏi bệnh.

Trước khi Tuệ Nghi xuất giá, Tiếp Nghi là người luôn luôn quần lấy đại tỳ của mình để chơi đùa, bây giờ con bé bị bệnh như vậy, nội tổ mẫu của nàng mới bèn nghĩ có nên để nàng về thăm muội muội một chút hay không nên sai Tôn ma ma đến Trình phủ một chuyến.

Tuệ Nghi sau khi nghe chuyện nhị muội bị ốm thì thương thân cả buổi, chẳng thèm quan tâm gì đến lời Trình lão thái thái và Tôn ma ma nói gì với nhau. Đến cuối buổi khi Trình lão thái thái cùng Tôn

ma ma đứng lên thì đã thấy Tiền ma ma cùng Phù Dung đứng chờ sẵn ở cửa, trên tay hai người là một ít đồ đạc, lúc này Tuệ Nghi mới ý thức được Tôn ma ma đã xin cho nàng về Tường phủ một chuyến để thăm nhĩ muội mình.

Ngồi trên xe ngựa, Tuệ Nghi cuối cùng không kiềm chế được mà hỏi Tôn ma ma:

- Ma ma, chẳng phải Tiệp nhĩ đã gả đến phủ Hầu tước rồi sao? Phu quân muội ấy đâu, sao lúc đầu ốm lại trở về nhà mẹ đẻ?

Tôn ma ma im lặng một hồi, mặt khó chịu như rất không muốn nói làm Tuệ Nghi càng thêm hoang mang, nàng định hỏi lại một lần nữa thì bà lên tiếng:

- Tiểu thư, lão nô chỉ có lệnh đi đến Trình phủ để đón người về, những chuyện khác bà già này không biết gì hết.-Bà nói rồi tiếp tục quay ra cửa sổ, hoàn toàn không có ý muốn tiếp tục cuộc trò chuyện với nàng.

Tuệ Nghi đột nhiên dâng lên một tầng bất an trong lòng. Tôn ma ma này là người trung thành của lão thái thái, đích thực là chủ nói gì đều nhất mực tuân theo, một việc làm cũng không thừa thãi, bà chẳng biết nói nửa úp nửa mở như vậy càng khiến nàng sốt ruột hơn sao?

Nhị muội này của nàng tính tình phải nói là giống Tuệ Nghi như đúc, đích thực là hiền như cục đất. Hai năm trước, trước khi Tuệ Nghi xuất giá thì nhị muội đã được gả đi, gả đến Càn Xương Hầu phủ Mộ gia. Theo lý mà nói đại tỷ trong nhà còn chưa xuất giá thì muội muội cũng không được bước qua cửa, nhưng Tuệ Nghi khi đó là chờ đợi người kia trở về, còn nhị muội nàng là qua tuổi cập kê liền được Hầu phủ đưa sính lễ đến cầu thân, hai tháng sau thì gả đi, mang theo ba thuyền đồ cưới đi đến kinh thành làm dâu Hầu phủ.

Từ đó Tuệ Nghi chẳng nghe tin tức gì của nhị muội mình, chỉ thỉnh thoảng họ hàng ở kinh thành về thông báo vài tin tức của Hầu phủ. Cứ tưởng muội muội mình gả cho nhà quyền thế thì cuộc sống nếu không hạnh phúc thì cũng thoải mái vì ít nhất không có gánh nặng tiền nong, nhưng bây giờ Tường Tiệp Nghi đau ốm lại từ kinh thành xa xôi chạy thẳng về nhà mẹ đẻ, nghĩ đi nghĩ lại thì thế nào cũng bất thường.

Nàng miễn man nghĩ một hồi, cuối cùng sau tầm nửa canh giờ xe ngựa cũng chạy đến Tường phủ.

Tuệ Nghi được Lộ Dao và Phù Dung dìu xuống xe, bước vào cổng đã thấy nội tổ mẫu của nàng đứng ngóng.

- Tổ mẫu.-Nàng hô lên một tiếng rồi bước nhanh lại, sà vào lòng vị lão phu nhân áo nâu.

- Ai cha nha đầu của ta.-Tường lão thái thái kêu lên một tiếng rồi cũng siết lưng nàng, vỗ vỗ.-Nha đầu này, tổ mẫu nhớ ngươi muốn chết đây.

Tuệ Nghi thấy mặt mình như nổi lên một tầng nước. Ấm quá, đây mới là hơi ấm của tình thân, bước vào nhà mình rồi mới thấy thật ra ngoài kia quá vô tình.

- Tổ mẫu.-Nàng gọi một tiếng, nước mắt bắt đầu là chã tuôn ra.-Tổ mẫu, Tuệ Nghi nhớ người quá!

Tường lão thái thái ôm nàng vào lòng, cảm giác cứ như trở về mười năm trước khi nàng chỉ mới là một tiểu cô nương còn lằng xằng thích nghịch ngợm, lúc nào cũng khiến cho Tiền ma ma phải tức giận gào huân. Khi đó mỗi lần bị Tiền ma ma dạy dỗ, nàng một là chạy đi tìm mẫu thân để làm nũng, hai là đến viện của lão thái thái để kể lể, bây giờ ngẫm lại thấy thật hoài niệm.

- Nào nha đầu, đừng khóc nữa. Mấy bữa nay trong phủ vì chuyện của Tiệp nha đầu đã loạn lắm rồi, ngươi cũng nén xúc động đi, mau đi thăm nhĩ muội ngươi.-Lão thái thái lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng, nói.

Tuệ Nghi lúc này mới nhớ ra nguyên nhân chính lần này mình về phủ, vợ cũ người thi lễ với bà sau đó theo nha hoàn Mẫn Nhi của mẫu thân đến Mai Thúy hiền của nhị muội.

Mai Thúy hiền của Tiệp Nghi và Song Uyển viên của Tuệ Nghi kẻ sát nhau, là chỗ ở trước đây của hai người khi chưa xuất giá. Hiện tại, Mai Thúy viên ồn ào bao nhiêu thì Song Uyển viên lặng thinh bấy nhiêu.

Tuệ Nghi bước vào sân đã thấy đám nha hoàn đang khăn trang quét tước, dọn dẹp và phơi đồ. Trong góc sân đã dựng nên một khu bếp nhỏ, từ ống khói vập vòn bay lên làn hơi đục.

- Đại tiểu thư, đại phu nhân và nhĩ tiểu thư đang ở bên trong đợi người.-Mẫn Nhi cúi người nói với nàng, sau đó vén rèm cho nàng bước vào.

Tuệ Nghi bước vào trong phòng đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc. Nàng vén rèm, bước thẳng vào buồng trong.

Nằm trên chiếc giường gỗ khắc họa tiết hoa mai, nữ tử y phục màu trắng mặt mày gầy gộc, trắng bệch, hốc mắt trũng sâu, phần bụng hơi nhô lên đang được vị phu nhân áo tím ngồi trực bên cạnh vuốt ve.

Tuệ Nghi mỉm cười một cái, hai người nàng yêu thương nhất trong nhà đang đứng trước mặt nàng đây.

- Mẫu thân, Tiệp nhĩ.

Nghe nàng gọi, Doãn thị nhất thời bất ngờ đến gần ra, Tiệp Nghi thì ngay lập tức quay phắt ra phía nàng, gần như la lên gọi:

- Đại tỷ.

Tuệ Nghi bước vội đến bên giường nhĩ muội nàng, nắm lấy tay nàng ấy, đoạn quay sang mẫu thân đang ngơ ngẩn.

Doãn thị năm nay đã ở tuổi tứ tuần nhưng dung nhan vì được chăm sóc cẩn thận mà rất trẻ trung. Hiện tại vì mấy ngày này luôn phải túc trực bên giường bệnh của nữ nhĩ mà chăm sóc nên bà chỉ có một vầng thâm quanh mắt, còn lại khuôn mặt vẫn rất xinh đẹp.

Doãn thị vội đứng lên, nắm lấy tay Tuệ Nghi rồi ôm nàng vào lòng, nói:

- Tuệ nhĩ, con về rồi.-Bà chỉ nói được như vậy, sau đó nước mắt bắt đầu lăn xuống.

Tiệp Nghi ngồi trên giường cũng nắm lấy tay đại tỷ, yếu ớt gọi Tuệ Nghi:

- Đại tỷ, tỷ về thăm muội đúng không?-Nàng nói rồi hơi lay tay nàng, xem chừng cũng muốn được Tuệ Nghi ôm ấp.

Doãn thị lúc này buông Tuệ Nghi ra, sụt sùi nói:

- Phải a, đại tỷ về nhà thăm con đó. Tuệ nhĩ, Tiệp nhĩ, bao lâu rồi ta mới được gặp hai con một lúc chứ, ta nhớ các con lắm!-Bà vừa nói vừa vuốt ve mặt nàng, tay kia thì nắm tay của Tiệp Nghi.

Ba người cùng ngồi xuống hàn huyên một lúc đến khoảng giữa trưa thì đến giờ uống thuốc của Tiệp Nghi, Doãn thị bèn rời đi để xuống bếp kiểm tra.

Trong phòng chỉ còn là hai tỷ muội các nàng, Tuệ Nghi mới lên tiếng hỏi:

- Muội sao rồi, đang có thai lại không ở yên một chỗ dưỡng thai, chạy từ kinh thành về đến đây thể này ờ có mệnh hệ gì thì sao?-Nàng vừa nói vừa đưa tay vuốt ve cái bụng của muội muội

đang nhô cao.

Tiếp Nghi cũng trêu mếu nhìn cái bụng của mình, trong đáy mắt ánh lên sự thương cảm của tình mẫu tử.

Thấy muối muối mãi không chịu nói, Tuệ Nghi mới kiên nhẫn giục:

- Làm sao, có chuyện gì mà đại tỷ không thể cùng muối chia sẻ hả?

Tiếp Nghi cắn cắn môi, suy nghĩ một hồi lâu sau, cuối cùng nói ngược lại đại tỷ mình:

- Đại tỷ, tỷ nhất định không được nói chuyện này cho mẫu thân biết đâu, muối không muốn khiến người lo lắng.

- Thái độ thế này của muối mới càng khiến mọi người lo lắng. Muối khi này không nhìn thấy mẫu thân vì hai chúng ta mà đau buồn thế nào sao? - Tuệ Nghi nói. Nhị muối này của nàng, tốt cùng là chuyện gì mà lại trở nên thiếu não như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tiếp Nghi chần chờ một lúc, cuối cùng cũng vừa nước mắt lưng tròng vừa kể hết mọi uất ức ở Hầu phủ mà mình đã chịu ra cho đại tỷ nghe.

Chuyện kể cũng thật đông dài, nhưng nếu tóm tắt ngắn gọn lại thì là thế này.

Hầu gia có ba người con trai, phu quân của Tiếp Nghi hiện tại là đại công tử Mộ Quảng. Người này là một kẻ văn thư phong nhã, khí chất chắc cũng chỉ thua Âu Dương Phương mà Tuệ Nghi quen biết một chút thôi. Khoảng chừng hai tháng trước Mộ Quảng muốn lấy một tiểu thiếp vào nhà, bèn hỏi qua ý của nương tử mình là Tiếp Nghi. Tiếp Nghi thì lại tỏ ra mình là một người rộng lượng hào phóng, không những chấp nhận cho phu quân nạp thiếp mà còn đích thân chuẩn bị chu toàn mọi việc trong viện mình, vui vẻ đón nàng ta vào cửa.

Tiểu thiếp này của Mộ Quảng xuất thân là thứ nữ của một viên quan Thất phẩm, cảm kỳ thi họa và văn chương cộng với dung mạo thua xa Tiếp Nghi, nhưng lại có điểm mạnh là phong tình là lối, chỉ trong vòng nửa tháng vào phủ đã hoàn toàn độc chiếm Mộ Quảng.

Tiếp Nghi đến lúc đó vẫn chưa nhận ra mối họa ngầm, vẫn vui vẻ hòa thuận đối đãi với tiểu thiếp của phu quân, thậm chí trước mặt lão Hầu gia và Hầu phu nhân cũng không tiếc vài lời khen cho vị tiểu thiếp này. Kết quả là chỉ sau vài ngày, tiểu thiếp kia đã hống hách đến độ không thèm đếm xỉa đến việc trong viện mình còn có một thiếu phu nhân là Tiếp Nghi, trực tiếp yêu cầu với đám bà tử nha hoàn rằng nếu sau này đồ ăn, quần áo, ban thưởng gì cho thiếu phu nhân thì nàng ta cũng phải có, nhất định không được thua kém một cái gì, nguyên nhân nàng ta nói ra cũng thực buồn cười: là vì mình đang được đặc sủng, nếu không muốn bị đuổi khỏi Hầu phủ thì tốt nhất nghe lời nàng ta.

Ngay lúc đó Tiếp Nghi lại được chẩn mạch là có thai khiến lão Hầu gia và Hầu phu nhân vô cùng vui mừng, bèn đích thân tuyên bố: Chỉ cần đại thiếu phu nhân sinh được đích tôn thì trước vị Hầu gia sẽ truyền cho Mộ Quảng. Nói ra thì lão Hầu gia làm vậy cũng hơi không công bằng, đầu gì cũng chỉ là sinh con, sinh được con trai mà còn được trở thành Hầu phu nhân nữa, ả, quá hời hợt.

Mọi chuyện đang lúc vui vẻ như vậy thì vị tiểu thiếp kia lại một tay phá hỏng tất cả. Cũng chẳng biết nàng ta vì ghen tức với Tiếp Nghi nếu sinh được con trai thì sẽ trở thành Hầu phu nhân cao quý tại thượng còn bản thân mình cũng chỉ là một tiểu thiếp trong Hầu phủ hay vì lý do gì khác, nàng ta bèn cho người thăm dò đoán trong phủ rằng Tiếp Nghi thông gian với người khác mới có thai, chứ hai tháng gần đây công tử luôn lưu lại trong phòng nàng ta, làm sao Tiếp Nghi lại có thai được?

Tuệ Nghi nghe tới đây thì đích thực là nổi đóa, nói:

- Thế muối không biết nói lại sao? Nhìn bụng của muối thế này thì ít nhất là bốn tháng rồi, nàng ta thiếu hiểu biết ăn nói như vậy không sợ trời đánh à?

Tiếp Nghi cúi đầu, đưa tay lau nước mắt nói tiếp:

- Đại tỷ, muối đương nhiên không ngờ đến nỗi người ta muốn đổi phò muối mà muối không biết. Muối nói với nhạc phụ và nhạc mẫu là đại phu chẩn mạch muối có thai được bốn tháng rồi. Bốn tháng trước Liễu My đó còn chưa vào cửa thì đứa trẻ này đương nhiên là huyết mạch của Mộ gia, muối cũng không thể làm ra việc bại hoại như thông gian được.

- Sau đó thì sao? Lão Hầu gia và Hầu phu nhân có tin lời muối không? - Tuệ Nghi hỏi.

- Tin, tin chứ. Không những Hầu gia và Hầu phu nhân tin, ngay cả hai vị phụ đệ cũng tin lời muối. Nhưng mà chẳng biết A Quảng, chàng ấy bị tiện nhân kia thổi gió bên tai thế nào mà mặc dù không thể hiện ra mặt nhưng lại có ý xa lánh muối. Mấy hôm trước muối bị trật chân phải nằm trong phòng, chàng ấy ở ngoài dẫn tiểu thiếp kia đi mua sắm y phục và trang sức mới, hoàn toàn không đến thăm muối một lần nào. Còn nữa, thậm chí thuốc sắc được đưa đến phòng muối cũng bị người ta động chạm, muối... muối sợ quá nên mới vội nói với Hầu gia và Hầu phu nhân là bản thân nhớ nhà đề về Mặc thành. - Tiếp Nghi kể xong thì khóc òa lên, nức nở tay đại tỷ mình mà bầu vú rất khô sở như vớ lấy cọng cỏ cứu mạng. Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của nữ tử thắm uớt cả tay áo của Tuệ Nghi, nàng khóc vô cùng thương tâm.

Tuệ Nghi lắc đầu, ôm lấy muối muối mình vào lòng an ủi:

- Rồi rồi, mau khóc đi, khóc cho thỏa thích. Khóc được mới là tốt, xong rồi trong lòng mới thoải mái.

Tiếp Nghi nghe nàng nói vậy thì càng có dũng khí hơn nữa, dùng sức mà khóc rất thương tâm, đem hết toàn bộ uất ức phải chịu ở Hầu phủ theo dòng nước mắt chảy hết ra ngoài.

Vì tiếng khóc của nhị tiểu thư ngày một lớn nên đám nha hoàn bưng thuốc cứ chần chờ mãi không dám bước vào phòng Tiếp Nghi. Nha hoàn Mẫn Nhi của đại phu nhân thấy vậy mới nói:

- Đem thuốc xuống đi. Hôm nay nhị tiểu thư được cùng đại tiểu thư nói chuyện đã là thần được trị bệnh rồi, không cần uống thuốc nữa.

Tiếp Nghi khóc một hồi thì hết sức, bèn nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Tuệ Nghi đem lại chăn cho muối muối mình, nói:

- Muối nghỉ ngơi đi, tỷ tỷ hôm nay ở bên cạnh chăm sóc muối.

Tiếp Nghi nghe vậy thì mới yên tâm nhắm mắt lại ngủ, nét mặt yên bình như một đứa trẻ.

Đợi muối muối đã ngủ rồi, Tuệ Nghi mới nhẹ thở dài một tiếng. Đúng là trạch viện nào cũng có chuyện đầu đá của nữ nhân. Nàng cũng vậy, muối muối nàng cũng vậy.

Liễu My kia chẳng biết lợi hại thế nào mà không những câu được tiểu tử Mộ Quảng, còn có bản lĩnh vu hại (vu oan+hãm hại) đích nữ phủ Thượng thư. Cũng may lão Hầu gia và Hầu phu nhân vẫn còn minh mẫn sáng suốt, biết nhìn rõ mọi sự, bằng không chẳng biết muội muội nàng có toàn thân chạy về Mặc thành hay không nữa? Có trách thì trách tính tình hai tỷ muội nàng quá thực gồng nhau như đúc, êm êm mà lớn lên ở chốn trường rừ mần che nên tính cách rất yếu đuối hiền lành, hề không có chuyện biến cố dữ dội gì thì chắc chắn là yên phận cho người ta bắt nạt mình.

Nhìn Tuệ Nghi xem, nhìn Tiệp Nghi xem. Câu chuyện của tỷ tỷ sắp lặp lại trên người muội muội rồi. Nếu nhị muội này của nàng không mau chóng thông suốt thì tương lai chắc chắn sẽ giống nàng.

- Đại tiểu thư.-Lộ Dao đứng ngoài cửa nhỏ giọng gọi nàng.

- Sao vậy?

- Đại phu nhân kêu người đến Phi Hiền các một chuyện.

Phi Hiền các là nơi ở của đại phu nhân, mẫu thân của Tuệ Nghi- Doãn thị. Nơi này trước đây là một trong những viện xa hoa nhất Trường phủ vì Trường lão gia rất cưng chiều vị thê tử của mình, cái gì đẹp nhất quý nhất đều cho người mang đến Trường Sinh viện của lão thái thái và Phi Hiền các của bà trước tiên.

Doãn thị xuất thân là đích nữ Phủ Ngự sử, năm mười lăm tuổi xuất giá gả đến Trường gia, mà khi đó Trường Minh Viễn- phụ thân của Tuệ Nghi chỉ mới là một quan viên bình thường. Từ từ sau này ông mới thăng quan rồi ngồi lên chức Hình Bộ Thượng thư hiện tại. Nên nếu nói lãng mạn một chút, chuyện giữa hai người là một câu chuyện giữa tiểu thư nhà giàu và thư sinh nhà nghèo, nhưng rất may mắn là cái kết viên mãn.

Doãn thị nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn塌 nhắm mắt dưỡng thần. Tuệ Nghi lúc này mới để ý kỹ mẫu thân mình tựa hồ có gầy đi đôi chút so với lần cuối nàng gặp bà, khuôn mặt mặc dù rất xinh đẹp nhưng vẫn thấy được sự gầy gò.

Nàng bước tới hai bước, cúi người nhỏ giọng gọi:

- Mẫu thân.

Doãn thị mở mắt ra, nhìn thấy nàng thì lập tức ánh mắt từ một mối chuyện sang vui mừng, bà đưa tay ngoắc nàng lại gần.

- Tuệ nhi, con gầy quá.-Bà vuốt ve khuôn mặt nàng, lời nói ra như xót như mừng.

- Mẫu thân, con gái đang giảm cân đó, ngược lại chính người mới gầy.-Nàng cười nói, nhưng rất nhanh lại cảm thấy hối hận. Mẫu thân chắc chắn đã biết chuyện nàng xảy ra, nếu đã biết thì bà hẳn đau lòng như nàng có thừa, nàng lẽ ra phải nương theo bà mà nói. Ngược lại cứ trốn tránh như vậy chỉ khiến bà nghĩ rằng nàng vì đau lòng mà không muốn đối diện sự thật.

- Con đó, hai đứa con chẳng khiến ta yên lòng gì cả. Chuyện của con còn chưa đâu ra đâu thì Tiệp nhi đã chạy đến tận cửa. Con nói xem, hai đứa lúc nào mới tự lo cho mình được hả?-Doãn thị chỉ tay lên trán nàng nói.

Tuệ Nghi nhìn ra được trong mắt bà sự đau thương vô cùng. Phải a, bà thật sự chỉ biết xót thương cho nữ nhi của mình, từ đầu chí cuối thật ra không ngừng lo lắng, chỉ là đang cố gắng che giấu tâm tư của mình.

- Con gái đã thông suốt được nhiều chuyện rồi, mẫu thân từ nay có thể bớt lo hơn được không?-Tuệ Nghi dùng giọng mũi để nói. Đây là bộ điệu khi nhỏ nàng thường dùng để làm nũng với mẫu thân mỗi khi bị Tiền ma ma giáo huấn.

- Còn nói.-Bà mắng nàng.-Không thể không lo được. Nói gì chứ, con cũng là miếng thịt từ trên người ta rớt xuống, người khác thấy con đau không xót nhưng ta có thể không xót sao? Lúc nghe tin con bị như vậy ta... ta thật sự...-Doãn thị nói đến giữa chừng thì lại nước mắt lưng tròng.

Tuệ Nghi vội lấy khăn chấm nước mắt cho bà vừa nói:

- Người xem, người khóc thành như vậy. Phụ thân chẳng lẽ chưa từng mắng người mıt ướt sao? Con gái nghỉ ngơi trước đây bản thân yếu đuối tám phần là do di truyền từ người.

- Còn dám nói.-Doãn thị cuối cùng cũng nín một chút, nhưng rất nhanh sau đó lại thở dài.

- Nhìn xem, Hầu phu cái gì chứ? Nương tử mình đang mang thai không lo chăm sóc lại ngang nhiên thịnh sùng một tiểu thiếp, đây là không đặt Trường gia chúng ta vào mắt.

Tuệ Nghi cười gượng một cái, bắt đầu rồi đây. Khi này là Tiệp Nghi oán khí, bây giờ tới mẫu thân nàng.

- Con nói xem, lúc đầu tên oắt con đó đến nhà ta đưa sinh lễ, nói cái gì mà cô nương tốt, cảm kỳ thi họa tính thông, dung mạo thanh lệ thực nữ khiến bản thân ngưỡng mộ, tương tư ngày đêm. Ta phì, đồ miệng lưỡi dối trá.-Doãn thị kích động nói.-Con vì về trẻ nên không thấy tình trạng của Tiệp nhi lúc đến cửa như thế nào, thật sự là... ta thấy mà lòng như dao cắt.

- Được rồi được rồi, mẫu thân, người cũng đừng kích động quá. Nhị muội qua mấy ngày nữa sẽ lại tốt lên thôi, người cứ khóc thế này ngược lại mới càng khiến người ta lo lắng.-Tuệ Nghi vuốt lưng bà an ủi. Với tình hình hiện tại thì khóc lóc chẳng làm được gì, chỉ một thân thêm thôi. Quan trọng là nghĩ cách củng cố địa vị của Tiệp Nghi ở Hầu phủ, không thể để cho tiểu thiếp kia một tay che trời được.

Doãn thị nghe đại nữ nhi của mình an ủi thì cũng hòa hoãn đi chút ít. Sau khi giữ nàng lại hỏi chuyện bên Trình gia, khuyên bảo mấy câu liền giục nàng trở về phòng thay đồ nghỉ ngơi, đợi đến chiều phụ thân cùng đại ca nàng trở về dùng một bữa cơm gia đình.

Song Uyển viên đã được đám nha hoàn trong phủ quét dọn cẩn thận, châm trà để trên bàn sẵn cho nàng.

Tuệ Nghi lau mặt và tay xong thì ngay lập tức vòng qua Mai Thúy hiền để thăm Tiệp Nghi, tình cờ lại gặp được một người.

Nhìn nữ tử chừng mười lăm tuổi vận y phục màu xanh nhạt, đầu cài trâm bạc có đính hoa mai rủ xuống một sợi chỉ bạc hình hồ điệp, Tuệ Nghi thầm than một câu:"Tào Tháo tới a."

Tướng Giai Nghi cúi người thi lễ, miệng cười tươi như hoa nói:

- Gặp qua đại tỷ.

- Từ muội, đã lâu không gặp.-Tuệ Nghi cười miễn cưỡng đáp lại.

- Đại tỷ lần này trở về phủ e là vì chuyện của nhị tỷ rồi đúng không?-Tướng Giai Nghi cười nói, hoàn toàn không để ý gì đến nụ cười miễn cưỡng của đại tỷ mình.

- Phải. Nghe tin nhị muội bị ốm bệnh như vậy, thân làm tỷ tỷ như ta phải về ngó qua chứ.-Tuệ Nghi đáp. Cũng may khi này trước khi nàng rời khỏi Phi Hiền các mẫu thân nàng đã nhắc nhở, chuyện ở Hầu phủ ngoại trừ phụ mẫu, lão thái thái biết thì ngoài ra ai cũng không được nói, chỉ được xem như là Tiệp Nghi có bệnh, về nhà để nghỉ dưỡng mà thôi.

Tuệ Nghi đối xử với vị tứ muội này của mình cũng xem như là khách sáo vì không thích lắm tính tình của nàng ta. Nếu hôm đó ở hi yển của Lê gia miêu tả Quách Ngọc Tình như thế nào thì Tướng Giai Nghi cũng là một dạng như vậy, thấy người khác vui vẻ hạnh phúc thì ăn không ngon ngủ không yên, chỉ muốn phá cho hỏng mới hài lòng.

Nói vài câu hỏi thăm khách sáo, cuối cùng Tường Giai Nghi cũng không kiềm chế được, đi thẳng vào trọng tâm vấn đề:

- Muội nghe nói Âu Dương nhị công tử đã đến Trình phủ, hình như là để dùng cơm.-Nàng ta nói rồi còn cần mồi, cố gắng quan sát từng biểu hiện trên mặt của Tuệ Nghi.

Ài, đúng là đại phu nhân, nhanh như vậy mà tin đã được lan truyền rồi a. Ngay cả Tường phủ cách mấy dặm đường đi cũng đã biết, bây giờ chắc chắn cả Mặc thành này đều biết đại tiểu thư Trình gia đã được Âu Dương nhị công tử 데 mất rồi.

- Phải.-Tuệ Nghi đáp gọn.-Tứ muội vì sao lại tò mò chuyện này vậy?

- Đầu có, muội chỉ là... thuận miệng hỏi, Đứng, thuận miệng hỏi thôi mà.-Tường Giai Nghi lấp lửng đáp, hoàn toàn không để ý thái độ mình càng đáng nghi như thế nào.

- Vậy... chắc là Trình đại phu nhân vui lắm a?- Tường Giai Nghi lại hỏi tiếp.

- Đương nhiên là rất vui rồi.-Nhìn thấy sắc mặt của Tường Giai Nghi cứ lúc xanh lúc trắng, nàng lại cần có tâm húng để đùa.-Âu Dương gia là một gia tộc lớn, có bề thế ở Đại Tiểu này, gả nữ nhi mình vào đó chỉ có lợi chứ không có hại, Trình đại phu nhân vui mừng còn không kịp nữa.

Bàn tay của Tường Giai Nghi trong ống tay áo nắm chặt lại thành quyền khiến móng tay đâm vào thịt, tựa hồ là rất đau nhưng ngoài miệng nàng vẫn phải miễn cưỡng cười cười, lắng nghe Tuệ Nghi nói.

- Vậy tứ muội có muốn hỏi gì nữa không? Nếu không thì đại tỷ phải vào thăm nhị tỷ của muội đó.-Tuệ Nghi miệng cười hòa nhã, hỏi.

- A, vậy... để muội cùng vào thăm nhị tỷ với tỷ, dù sao từ khi nhị tỷ về nhà muội cũng chưa gặp tỷ ấy.-Tường Giai Nghi nói rồi bước lên mấy bước, đứng ngay trước cửa Mai Thúy hiền, quay đầu ra nhìn Tuệ Nghi như có ý chờ đợi cùng bước vào.

Tuệ Nghi cười một cái như xin lỗi, làm vẻ thành thật nói:

- Tứ muội quan tâm nhị tỷ của mình như thế thật tốt. Nhưng mà bệnh tình của Tiệp Nghi khá nặng nên trong phòng nồng mùi dược thuốc, tứ muội muốn vào thăm cũng được nhưng phải cố chịu đựng nhé.-Nàng nói rồi lại làm như đang đứng đợi Giai Nghi bước vào cùng.

Tường Giai Nghi hơi khựng lại một chút, nét mặt biến đổi thoáng chốc rồi cười gượng, nói:

- Ài, xem muội này. Di nương nói muốn ăn bánh ngọt nên kêu muội đi lấy, vậy mà gặp tỷ vui quá nên hàn huyên đến quên mất. Bây giờ muội phải đi lấy bánh cho người không sẽ bị mắng, đại tỷ cứ vào thăm nhị tỷ đi, đợi đến lúc nhị tỷ khỏe hơn rồi muội đến thăm, tránh bây giờ làm phiền tỷ ấy nghỉ ngơi.-Nàng ta nói rồi cúi người một cái, vội xoay đầu bước vội đi.

Nhìn cái bóng của Tường Giai Nghi vội vội vàng vàng chạy đi, Tuệ Nghi cười khẩy một cái. Muốn vào phòng nhị muội nàng để thăm dò phủ Hầu tước hay là lựa lời để dò hỏi chuyện của Âu Dương Phụng? Đầu có dễ dàng như vậy.

Cũng may mặc dù trí nhớ nàng không được tính là tốt lắm nhưng cũng nhớ được vài cái nhược điểm của mấy tỷ muội trong nhà. Tường Tiệp Nghi nhị muội thì năng động hoạt bát, thường hay phá phách nghịch ngợm nên nếu trong nhà đổ vỡ gì thì các muội muội thường đổ là nhị tỷ làm, đám nô nhân ngày xưa bên cạnh sẵn sóc muội ấy mà lỡ tay làm hư đồ cũng nói là nhị tiểu thư bắt cần làm rơi vỡ.

Tam muội, tam tiểu thư- Tường Căn Nghi là người hiền lành nhút nhát, gặp chuyện gì rắc rối thì chuông nhất là cúi đầu nhận lỗi dù mình có làm hay không, thường bị đám nô nhân trong phủ ý vậy mà hiệp đáp.

Tứ muội, tứ tiểu thư- Tường Giai Nghi là người hống hách ngang ngược, làm việc và nói chuyện thường không bàn lý lẽ, chỉ cần là cái nàng thích, điều nàng muốn thì nhất định phải làm được, có được. Nhưng vì hồi nhỏ đã từng ham chơi mà té xuống hồ sen một lần, suýt chết đuối mới được gia đình vớt lên. Nằm trên giường dưỡng bệnh tròn một năm trời mới khỏe lại nên rất hải mùi thuốc, dường như mỗi khi ngửi thấy là lại nhớ đến trải nghiệm đi qua Quý môn quan của mình nên trong phòng tứ di nương và tứ tiểu thư này không dung được bất cứ mùi dược thảo nào.

Ngũ muội, ngũ tiểu thư- Tường Tịnh Nghi có thể xem như là một bản sao kém hơn một chút của hai tỷ muội Tuệ- Tiệp, cảm kỳ thi họa thuộc dạng khá, dung mạo thanh tú điểm lệ, quan trọng là giỏi làm nũng và tỏ vẻ yếu đuối trước mặt phụ thân để lấy lòng. Gặp chuyện gì khó khăn, không làm được thì sẽ nước mắt lưng tròng, oán than mình là thứ nữ không được sủng ái, ông Trời bất công đối đãi.

Mấy tỷ muội Tường gia năm xưa khi còn nhỏ thì thực sự là một đám tiểu hầu tử, trong phủ không ngày nào là không có chuyện phá phách nghịch ngợm của bọn họ bày ra. Bây giờ Tuệ Nghi, Tiệp Nghi và Căn Nghi đều đã xuất giá nên trong phủ chỉ còn lại hai người Giai Nghi và Tịnh Nghi. Tình tình hai người cũng có thể xem là một hiền một dữ, một đánh một xoa nên cũng miễn cưỡng là hòa thuận, ít ra ngoài mặt đều thể hiện như vậy cho mọi người xem.

Mà đám di nương trong phủ ngày xưa cũng ồn ào náo nhiệt không kém, nhất là vào khoảng thời gian mà trong nhà có yến tiệc gì đó, đều là tranh giành y phục và trang sức từ kho phòng mà lão thái thái ban ra cho nữ nhi của mình. Hiện tại nhị di nương- mẹ đẻ của Tường Căn Nghi đã được nữ nhi sau khi xuất giá mua cho một ngôi nhà ở dưới quê để về dưỡng thân, trong nội viện hỗn loạn tranh sủng năm đó giờ chỉ còn lại tam di nương, tứ di nương cùng hai vị tiểu thư.

Bây giờ nhìn lại sân nội viện trầm lắng đi không ít, Tuệ Nghi mới nhận ra thời gian đúng là lão pháp sư tài ba, cái gì cũng biến hóa đi được.

Nhìn thấy tiểu thư nhà mình cứ bồn thần mãi trước cửa, không vào cũng không ra thì Lộ Dao mới cất tiếng hỏi:

- Tiểu thư, có vào thăm nhị tiểu thư không ạ?

Tuệ Nghi bị lời của Lộ Dao như đánh thức từ giấc mộng quá khứ, vội mỉm cười một cái, nói:

- Vào chứ, ta chỉ là đang nghĩ vu vơ một chút thôi.

Trong phòng của Tiệp Nghi được rèm che kín mít, vốn sắc trời hôm nay đã không sáng nên căn phòng lại càng u ám hơn. Tuệ Nghi vừa bước vào thì vừa bị mùi thuốc làm cho choáng đầu óc công với cái khí tức âm u thể kia thì ngay lập tức neho mảy, ra lệnh cho đám nha hoàn phía sau mình:

- Mau kéo hết rèm ra, đốt hương an thần lên cho ta.

Tiệp Nghi bị động tĩnh của nàng thu hút, từ trên gối biếng nhác ngồi dậy, khẽ nói:

- Đại tỷ đừng làm vậy, muội không chịu được ánh sáng đâu.

Tuệ Nghi thủy chung không đặt lời của Tiệp Nghi vào tai, tiếp tục quan sát đám nha hoàn làm việc. Sau khi kéo hết rèm và đốt hương an thần xong, đám nha hoàn biết ý lui ra, Tuệ Nghi lúc này mới bước lại giường của nhị muội mình.

- Muội đó, là nữ tử đang mang thai mà cứ suốt ngày nằm trên giường uống thuốc triền miên là đã không tốt rồi, lại còn kéo rèm dày che kín mít không cho mặt trời chiếu vào. Ta nói muội biết, làm như vậy chỉ thoải mái với muội chứ với đứa bé thì không tốt tí nào cả.-Nàng vừa nói vừa chỉ ngón tay lên trán Tiệp Nghi, bộ dạng rất giống Tiền ma ma ngày xưa hay giáo huấn nàng.

- Tỳ tỳ, muội thực sự là không khỏe nên mới nằm trên giường với uống thuốc mà.-Tiếp Nghi nũng nịu đáp, đưa tay gỡ ngón tay của đại tỳ đang đặt trên trán mình xuống
- Xem muội kia, sắp làm mẫu thân rồi mà còn trẻ con như vậy. Ta hỏi muội, muội khẳng định là chỉ nằm trên giường uống thuốc dưỡng bệnh thôi hay có làm gì khác không?-Tuệ Nghi vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào mắt nàng
- Làm gì lại có chuyện khác cho muội làm chứ.-Tiếp Nghi miễn cưỡng đáp lại, cố ý né tránh ánh mắt của đại tỳ mình. Ánh mắt này cứ như vừa muốn dò xét, vừa muốn đọc vị đối phương vậy a.
- Vậy à?-Tuệ Nghi nhếch môi.-Thế còn "A Quảng" gì đó thì sao?-Nàng nói, cố ý kéo dài chữ "Quảng" ra.
- A.-Tiếp Nghi kêu một tiếng, lại ngay lập tức nhìn ra mình bị thất thốt liền cúi đầu, dùng giọng mũi đáp lại.-Đại tỳ, tỳ thật đáng ghét.
- Muội nghĩ gì trong đầu tỳ đứng cách một con phở cũng biết được.-Tuệ Nghi thờ ắt ra, nói-Muội định cứ nghĩ về cái tên đó rồi lại nằm đây oán than đến bao giờ?
- Muội... muội đâu có.

- Nhìn cái bộ dạng ngáp ngừng của muội đi, thái độ của muội đã bán đứng muội rồi. Tỳ nói cho muội biết, muội cứ trốn tránh ở Tường phủ thế này có nghĩ đến tiểu thiếp kia ở Hầu phủ tung hoành như thế nào không? Chẳng lẽ muội không nghĩ đến việc quay về trừng trị nàng ta à?-Tuệ Nghi mềm mỏng nói nhưng thái độ thì vô cùng kiên quyết, thần khí như muốn bức người làm Tiếp Nghi cũng cảm thấy hô hấp khó khăn trước mặt đại tỳ mình.

- Vậy... tỳ định làm sao?-Tiếp Nghi lại ngáp ngừng hỏi lại.

- Sao lại là tỳ định làm sao? Là muội, muội phải làm. Muội phải kiên cường lên biết không hả, đừng để người ta nói là Tường nhị tiểu thư gả đến Hầu phủ rồi bị tiểu thiếp khinh thường, mất mặt lắm. Tỳ tỳ sẽ bày kế giúp muội, nhưng muội nhất định phải quay về Hầu phủ cho tỳ, không được trốn tránh nữa.-Tuệ Nghi nghiêm lãnh nói. Rõ ràng nàng đang không phải khuyên nhủ gì ai cả, mà là mệnh lệnh thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Tường Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

- Trước khi vào truyện mình xin chỉnh lại một chút. Ở chương 13 mình đánh máy nhầm, công tử của Phùng gia gọi Phùng quý nhân trong cung là đại tỳ chứ không phải đại tẩu, hai người là tỳ muội đồng phụ đệ muội. Xin lỗi mọi người vì sai sót của mình, lần sau mình sẽ cẩn thận chú ý hơn.

Tiếp Nghi tròn mắt nhìn nàng, không thể tin được đây lại là đại tỳ của mình. Chẳng phải trước đây đại tỳ luôn hiền lành dịu dàng sao, sao thái độ bây giờ lại khác một trời một vực như vậy rồi?

- Vậy tỳ nói xem muội phải làm sao bây giờ?-Tiếp Nghi hỏi, để xem đại tỳ của nàng có kế hay gì a.
- Tỳ nói thì cũng được thôi, nhưng muội phải hứa với tỳ một chuyện. Sau khi nghe tỳ dạy rồi phải quay về Hầu phủ ngay cho tỳ, không được trốn tránh như vậy nữa.- Tuệ Nghi kiên quyết nói.
- Rồi rồi, muội sẽ quay về mà, nhưng tỳ nói muội nghe trước đi, tỳ có cách gì?-Tiếp Nghi vừa tò mò vừa nói.
- Theo tỳ thấy, việc đầu tiên muội cần sửa chính là tính cách của mình, muội hiền quá đi. Chính vì hiền lành quá mức nên mới dễ dàng bị tiểu thiếp kia đối phó, vì nàng ta cảm thấy muội không có khả năng sẽ phản kháng lại. Muội nghĩ xem, nếu muội không nói gì cả thì lão Hầu gia và Hầu phu nhân sẽ không xen vào chuyện của phu thê muội, Mộ Quảng thì bị tiểu thiếp kia câu hồn rồi, không có khả năng bênh vực muội. Nàng ta chính vì biết được những chuyện như vậy nên mới ra tay ức hiếp muội.-Tuệ Nghi từ từ phân tích mọi chuyện cho muội muội của mình. Lời nàng nói ra hoàn toàn là từ kinh nghiệm bản thân đã trải qua ở Trình phủ. Người sống quá hiền lành là tốt nhưng chắc chắn sẽ bị bắt nạt.
- Tiếp Nghi vừa nghe vừa nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Quả thật nàng đúng là quá mức hiền lành, nếu nói ra những uất ức phải chịu với lão Hầu gia và Hầu phu nhân thì nàng chắc chắn sẽ được họ làm chủ cho, nhưng nàng khi đó lại cảm thấy làm vậy là quá dựa dẫm nên cứ không nói.

- Cho nên tỳ tỳ nói một câu thế này, thái độ của muội, tính tình của muội, hai cái đó phải sửa. Chuyện có người động vào thuốc uống của muội muội đã biết rồi đúng không? Vậy đã điều tra xem là ai làm, đã phạt người đó chưa?-Tuệ Nghi hỏi tiếp.

- Không có. Sau khi muội biết có người thêm thuốc vào thuốc thì muội rất sợ, ngay lập tức xin phép nhạc phụ và nhạc mẫu cho về Mặc thành.-Tiếp Nghi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.
- Xem muội kia, lâm trận cứ như con thỏ cụp đuôi chạy trốn vậy.-Tuệ Nghi tặc lưỡi nói.
- Nhưng nếu như...-Tiếp Nghi khựng lại, rồi lại nói tiếp.-... chung quy lại cũng là muội không tự tin.

Tuệ Nghi nhìn bộ dạng u sầu thiếu nữ của nhị muội mình mà lắc đầu. Xem ra nàng vẫn phải chiều cổ người này thêm mấy bữa nữa đây, nhất định phải dạy muội ấy cách sinh tồn ở Hầu phủ.

- Tỳ dạy muội cái này, muội hãy về làm thư cho tỳ.-Tuệ Nghi đứng dậy, đi về phía cửa phòng, vừa chậm rãi đi vừa nói.- Sau khi muội từ Mặc thành trở về thì Hầu phủ chắc chắn đã thay đổi rồi. Tiểu thiếp kia chắc hẳn đã một tay che trời, tung hoành tác oai tác quái ở đó. Đám nha hoàn bà tử chắc cũng sớm quy phục nàng ta vì bọn họ là người biết nhìn thời cuộc, bây giờ là thời cuộc của tiểu thiếp đó. Vì chuyện đó nên chắc chắn nô nhân sẽ xem thường muội, lời muội nói ra sẽ không còn trọng lượng gì nữa hết. Nên nếu như muội cảm thấy ai chướng mắt, không nghe lời muội, cứ lời ra đánh.

- Há?-Tiếp Nghi há miệng.-Đánh người sao? Không được. Hầu phủ rất chú trọng tiếng tăm, đánh nô nhân trong phủ thường là phải phạm tội nặng mới được, như không mà đánh thì sẽ bị nói là độc ác đó đại tỳ.-Nàng ngay lập tức bác bỏ.

- Bình tĩnh, tỳ tỳ còn chưa nói hết mà.-Tuệ Nghi nheo mày.-Nguyên nhân mà muội đánh bọn họ, Tiền ma ma khi đó sẽ nói cho muội.
- Tiền ma ma?-Tiếp Nghi hỏi. Người này không phải là ma ma bên cạnh đại tỳ của nàng sao? Chẳng lẽ đại tỳ muốn vị ma ma này chiều cổ bên cạnh nàng?
- Tiền ma ma hai ngày nữa sẽ về Tường phủ rồi theo muội đến Hầu phủ, sau này mọi chuyện muội cứ tham khảo bà ấy, bà ấy sẽ giúp muội.-Tuệ Nghi lên tiếng giải thích.
- Tỳ tỳ, đa tạ tỳ.-Tiếp Nghi nói. Nàng thực xấu hổ với đại tỳ của mình, đã là cô nương đã xuất giá mà chút chuyện trạch đấu trong khuê phòng mình vẫn cần đại tỳ chỉ cho, lại còn khiến đại tỳ phải đưa một tâm phúc đến bên cạnh mình nữa.
- Không cần đa tạ. Muội chỉ cần ngẩng cao đầu mà sống ở Hầu phủ cho tỳ là được.-Tuệ Nghi nói tiếp.
- Như vậy là, chúng ta đang giết gà dọa khỉ sao?-Tiếp Nghi trở về chủ đề cuộc nói chuyện.

- Thông minh.-Tuệ Nghi cười một cái tán thưởng.

- Sau đó thì sao a?

- Đến đây thì phải xem biểu hiện của tiểu thiếp đó rồi. Nếu nàng ta có ý tứ mà thủ liêm lại một chút thì xem như là qua cửa, tạm thời giữ lại cũng không sao. Còn nếu như nàng ta vẫn không hiểu được điều muội muốn nói, vẫn giữ thái độ như cũ thì phải thẳng tay trừng trị, người này không thể giữ lại để nuôi ong tay áo được.-Tuệ Nghi nói. Nàng bắt gác lại nghĩ đến An Sở Lan trong viện mình, từ khi Tô ma ma đến bên cạnh thì nàng ta đúng là trầm lặng đi không ít. Nàng lúc đầu còn nghĩ An thị đó phải cố gắng vùng vẫy để được lão thái thái công nhận nâng lên di nương, chẳng ngờ Tô ma ma có thể khiến nàng ta yên phận. Hiện tại cũng vậy, nếu thử áp chế người tiểu thiếp này mà nàng ta không biết ý tứ hơn một chút thì nhất định phải đuổi đi, nếu không hậu họa khó lường.

- Nhưng nếu như đuổi Liễu My đó đi, A Quảng chắc chắn sẽ không đồng ý. Chẳng nhất định sẽ nói muội là độc phụ, ghen tỵ với thiếp thất trong nhà.-Tiệp Nghi buồn rầu nói. Còn nhớ lúc nàng bị trật chân nằm trong viện chỉ có nha hoàn Tiểu Thúy bên cạnh chăm sóc cùng hai người khác là một trong số nha hoàn hồi môn của mình chiếu cố, những người khác toàn bộ đều đi đâu không biết. Bây giờ suy nghĩ lại thì chắc chắn đã chạy đến bên cạnh Liễu My hết rồi, uống cho Tuyền phủ tốn bao nhiêu cơm nuôi bọn họ, cuối cùng lại là nô nhàn phàn chú.

- Muội cứ bình tĩnh, cái này thì vẫn còn cần Mộ Quảng nhìn rõ một số chuyện. sau khi trở về phu thê bọn muội hãy ngồi lại mà nói chuyện thẳng thắn với nhau. Muội hãy nói cho hắn biết ngày muội bị trật chân hắn đã đi đâu làm gì, trong thuốc đem đến phòng muội đã cho cái gì vào. Tỷ tỷ nói, tình nghĩa phu thê hai người không phải một sớm một chiều mà có, đâu gì cũng đã thành thân hai năm rồi, nếu hắn không tự hiểu được những gì muội đã trải qua mà nói muội là độc phụ, ghen tỵ thiếp thất thì muội cũng đừng vội lo, ít nhất khi đó muội đã biết đâu là lòng dạ của người ta, không dễ uống phi tâm tư của mình.-Tuệ Nghi từ tốn nói.

Thật sự Tuệ Nghi vốn không muốn nói những lời này vì trông có vẻ là nàng đang muốn gây nên hiềm khích giữa muội muội và muội phu. Nhưng nếu không nói rõ ràng ra thì chẳng biết Tiệp Nghi nhà nàng còn mê muội đến bao giờ. Tin tưởng phu quân của mình là chuyện nên làm, phải làm, nhưng đó là tin tưởng chứ không phải vọng tưởng, đặt hi vọng vào người không đáng tin, Tuệ Nghi lại chẳng mong muội muội đi vào vết xe đổ của mình.

- Tỷ tỷ, muội làm vậy A Quảng sẽ không trách chứ?-Tiệp Nghi hỏi, ánh mắt đáng lên một làn nước như trực trào ra.

- Trách hay không trách rồi muội sẽ biết.- Dừng một chút Tuệ Nghi lại nói thêm-Nhưng Mộ Quảng là người đọc sách, văn thư nho nhã, tỷ không tin hắn không biết phân biệt phải trái làm ra chuyện sùng thiếp diệt thê như vậy. Có lẽ đối với Liễu My kia hắn chỉ là đam mê nhất thời mà thôi.-Nàng khẽ chạm tay lên vai Tiệp Nghi an ủi.-Quan trọng là giữ hòa khí gia đình, muội hiểu không?

- Vâng, Tỷ tỷ, vậy nếu như A Quảng... chẳng ấy thật sự là người như vậy thì muội làm sao bây giờ? Đã có một Liễu My, sau này sẽ có Liễu My thứ hai, rồi thứ ba, khi đó muội làm sao đối phó hết được?-Tiệp Nghi cố gắng học hỏi đến cùng, bởi vì giờ đây nàng đã biết, có một số chuyện không phải dựa dẫm thì có thể giải quyết được.

- Hừ, muội sợ cái gì chứ?-Tuệ Nghi cười khẩy một tiếng, chế giễu nói tiếp.- Mộ Quảng cho dù không sùng muội nữa thì cũng không dám hù muội. Không nói đến việc muội có sinh được trưởng tử hay không, chỉ riêng xuất thân của muội đã khiến hắn phải e dè rồi. Phủ Thượng thư, phủ Ngự sử còn sùng sững đứng ở đó, hai nhà Tuyền- Doãn chống lưng cho muội thì muội sợ cái gì? Dù hắn có sùng Liễu My kia, nâng nàng ta lên quý thiếp bình thê thì cũng không xóa được việc nàng chỉ là thứ nữ của một viên quan Thất phẩm. Luận dung mạo, luận xuất thân, nàng ta vĩnh viễn không bằng muội. Đó là chưa tính đến việc hắn hù muội thì sẽ đắc tội với phủ Thượng thư và phủ Ngự sử, Mộ gia không cần công danh mất mũi nữa sao?

Tiệp Nghi lại lần nữa há hốc mồm nghe đại tỷ mình nói. Phải a, thế lực của nhà mẹ đẻ mới là thứ khiến nữ nhân ngẩng cao đầu ở nhà chồng. Cho dù nàng không xinh đẹp, không tài năng đi nữa thì cũng có thể tìm được một nhà chồng tốt, đơn giản vì phụ thân nàng là Thượng thư đại nhân, ngoại tổ phụ nàng là Đô Ngự sử của Ngự sử đài, còn có bá phụ, thúc phụ của nàng đời này cũng ra làm quan, dù hàm phẩm không cao nhưng cũng xem là có chút gia thế, nàng dù có chuyện gì cũng không sợ bị ức hiếp.

Nhờ có Tuệ Nghi giảng giải cho những điều này mà tâm tình của Tiệp Nghi thoải mái hơn hẳn, tựa như bao nhiêu uất ức đã phải chịu đựng mấy ngày qua đã vơi đi hết. Bây giờ trong đầu Tiệp Nghi chỉ còn nghĩ đến hai chuyện, thứ nhất là bảo hộ tốt đứa trẻ trong bụng mình, thứ nhì là trừng trị tiểu thiếp hồng hạc kiêu ngạo kia.

Hai tỷ muội vì mãi mê trò chuyện mà bỏ qua bữa trưa, đến giờ Thân thi Tuyền Thượng thư cùng đại ca của hai người là Tuyền Hạo Hiến từ kinh thành trở về. Nha hoàn Mẫn Nhi của Doãn thị đến mời hai người đến phòng lớn dùng cơm.

Tiệp Nghi vì những ngày qua đều là nằm trên giường, hai chân nói thật là không hề chạm đất nên cũng không hề sửa soạn gì cả. Trên người chỉ mặc một bộ tã y, đầu tóc được búi sau ót có định bằng dải lụa trắng nên bây giờ chuẩn bị thay y phục sửa soạn phải tốn ít công sức.

Tuệ Nghi bèn đảm nhận việc búi tóc cho nhị muội của mình, nha hoàn của Tiểu Thúy thì chọn y phục cho chủ tử.

Tuệ Nghi còn nhớ, lần cuối mình dùng lược chải tóc, dùng trâm vấn đầu cho nhị muội là vào ngày xuất giá của Tiệp Nghi. Khi đó nàng vấn tóc trang điểm, mầu thân nàng giúp mặc y phục. Lẽ ra những chuyện đó đã có hi nương làm giúp nhưng hai người Doãn thị, Tuệ Nghi lại muốn tự tay làm, đích thân chuẩn bị cho nữ nhi, muội muội của mình xuất giá. Bây giờ thoát cái mà đã hai năm trôi qua, nhị muội bây giờ đã sắp là mầu thân, còn Tuệ Nghi nàng..

Phòng lớn dùng cơm nằm ở sau sảnh lớn của Tuyền gia. Bên trong được trang trí bằng hai chậu hoa thiên tuế đặt ở ngay lối ra vào, ở giữa thì bày hai cái bàn lớn, xung quanh mỗi bàn là năm cái ghế gỗ tròn không có lưng tựa và tay cầm.

Lẽ ra nếu như ở Trình phủ, mỗi khi ăn bữa cơm gia đình thì chỉ cần một cái bàn gỗ dài rồi ngồi lần lượt theo vai về trong nhà. Nhưng đó là đối với nhà thương gia, còn Tuyền gia hiện tại là quan gia, sự phân biệt rất rõ rệt.

Đích thứ khác nhau, chính thất và thiếp thất cũng phân biệt rạch ròi.

Bàn đầu tiên là của dòng chính, gồm Tuyền lão gia, Doãn thị cùng Hiến, Tuệ, Tiệp. Bàn thứ hai là của hai vị di nương cùng hai thứ nữ Giai Nghi và Tịnh Nghi. Nếu thiếu thì chỉ có nhị di nương đã về quê cùng Tuyền Cần Nghi đã xuất giá, Tuyền lão thái gia và lão thái thái thì luôn dùng bữa cùng nhau ở Trường Sinh viện.

Ăn cơm không nói chuyện là điều luôn được thực hiện ở phòng ăn chính này. Mỗi người trước mặt có một cái chén, một cái đĩa, một chiếc muỗng và một đôi đũa, việc cần làm là cúi đầu ăn.

Đến khi kết thúc bữa ăn thì trà và bánh mới được bưng lên, lúc này Tuyền Minh Viễn mới lên tiếng:

- Đại tể và nhị tể vẫn khỏe chứ?

Cả Tuệ Nghi và Tiệp Nghi đều ngẩng đầu lên nhìn phụ thân, sau đó Tuệ Nghi mới đáp trước:

- Chàng vẫn khỏe ạ, đa tạ phụ thân nhọc lòng quan tâm

Tiệp Nghi thì mím môi một cái, cũng rất nhanh lấy lại thái độ tự nhiên, mỉm cười nói:

- Tuyền công của Tiệp nhi cũng khỏe ạ.

Tuyền Minh Viễn "ừm" một tiếng, bần ăn lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Thật sự mới nói Tuệ Nghi không thích ăn bữa cơm gia đình như vậy chút nào. Ăn cơm thì tâm trạng phải thoải mái, mọi người nói chuyện vui vẻ hỏi thăm nhau, còn đằng này rõ ràng là đang dằn

đọa nhau thì có. Cứ phải vừa ăn vừa nhìn sắc mặt của phụ thân mình, mà ngay cả mẫu thân nàng còn không nói gì thì đứa con như nàng đương nhiên cũng không có gan mở miệng.

Nàng và Tiệp Nghi từng không dưới một lần than thở về việc này, nhưng Doãn thị vẫn bàng quang không thèm để ý, thậm chí bà còn không muốn nghe. Tuệ Nghi vì vậy luôn cảm thấy, phụ mẫu nàng thật sự là một cặp trời sinh.

Chỉ cần là việc phụ thân không thích, mẫu thân chắc chắn sẽ không làm đến lần thứ hai. Và mặc dù chỉ cần ai làm gì khiến Tường Thượng thư không vừa mắt thì lập tức lãnh trọng rồi đuổi đi, nhưng mẫu thân của nàng luôn là ngoại lệ.

Nàng từng thấy phụ thân vì bị dị ứng cá mà bị nổi mẩn đỏ khắp người. Nhưng mẫu thân nàng lại không biết điều đó, có lần bà làm cho ông một đĩa cá chép cà, ông ăn không chứa một miếng nào, sau đó đương nhiên bị dị ứng. Nhưng đến tận bây giờ mẫu thân nàng vẫn không biết ông bị dị ứng cá, mỗi tháng ông về Mặc thành đều làm một đĩa cá đó cho ông, chưa bao giờ thiếu.

Nếu nói khó nghe thì là mẫu thân nàng không hề hiểu về người luôn đầu ấp tay gối với mình, người đó bị dị ứng cá mà đã sống chung hơn hai mươi năm vẫn không biết. Nhưng nếu nói dễ nghe, thì thực ra là phụ thân nàng biết mình bị dị ứng cá nhưng vẫn tình nguyện ăn đĩa cá đó do mẫu thân làm. Có lẽ ngoài nàng ra trong phủ không ai biết chuyện phụ thân bị dị ứng cá cả, nhưng mà nàng biết, phụ thân nàng cũng biết.

Tuệ Nghi vẫn luôn thăm ngưỡng mộ tình cảm của hai người, nàng cũng từng mong ước mình cũng có một cuộc hôn nhân mỹ mãn như vậy. Nhưng thật ra chẳng có chuyện mình mong ước thì cuộc sống sẽ thành hiện thực, số phận vốn đã an bày như vậy rồi, việc con người phải làm là bước vào trong đó và để گردونه đưa chúng ta đi về phía trước.

Ở lại nhà tròn hai ngày, sang ngày thứ ba thì Tiền ma ma đến Tường phủ cùng Tiệp Nghi trở lại kinh thành.

Tuệ Nghi cùng Doãn thị đích thân tiễn Tiệp Nghi và Tiền ma ma ra bến tàu để đến Thịnh thành. Trên đường đi hai người Tuệ-Tiệp nói chuyện liến thoắng cả buổi, tựa như đem hết mọi chuyện trên trời dưới đất ra để bàn, đến Doãn thị và Tiền ma ma còn phải mắng là lắm lời.

- Mẫu thân, lần này con và đại tỷ từ biệt chẳng biết bao giờ mới gặp lại, đương nhiên phải nói cho thật đã chứ.-Tiệp Nghi cười sáng khoái nói.

- Xem con kia, lúc đến cửa thì khóc lóc thế nào, bây giờ gặp đại tỷ thì cười như hoa nở mùa xuân.-Doãn thị chỉ tay lên mũi nhị nữ nhi mình, mắng nàng.

- Có đại tỷ ở bên cạnh đương nhiên phải khác chứ ạ.-Tiệp Nghi cười lớn, quay sang nắm lấy cánh tay của Tuệ Nghi. Đại tỷ đã giúp nàng gỡ rối được chuyện vương mặc trong lòng, còn cho nàng thấy được hậu thuẫn to lớn của nhà mẹ đẻ đối với nữ nhân, những chuyện trước đây nàng cứ ù ỉ cạc cạc không biết bây giờ cũng thông suốt được. Nàng vốn quý mến đại tỷ, bây giờ lại càng thêm tôn kính, ngưỡng phục (ngưỡng mộ+khâm phục) bội phần.

Đi một hồi cuối cùng xe ngựa cũng chạy đến bến tàu.

Từ Mặc thành đến Thịnh thành nếu đi đường bộ thì chỉ cần một ngày là đến, nhưng nếu đi bằng đường thủy thì phải tốn tới ba ngày hai đêm. Dù vậy nhưng vẫn có rất nhiều người lựa chọn đi bằng đường thủy, xuôi theo dòng Tuyên giang mà đi để ngắm cảnh non nước.

Lần trước trở về Tiệp Nghi lựa chọn đi bằng xe ngựa, cảm thấy vô cùng mệt mỏi nên khi trở lại thì quyết định chọn đi bằng thuyền lớn để ngắm cảnh, âu cũng khiến tâm tình vui vẻ hơn.

Bốn người đứng chia tay ở bến tàu, sau đó Tiệp Nghi và Tiền ma ma bước lên thuyền, Doãn thị thì trở về Tường phủ, Tuệ Nghi cũng phải đến lúc trở về Trình gia.

Thuyền lớn ngược dòng Tuyên giang đến Thịnh thành, nữ tử từ từ đứng bên bờ nhìn ánh hoàng hôn đỏ rực về lên cuối trời, đáy mắt tràn ngập sầu thương.

- Tiểu thư, chúng ta trở về thôi.-Lộ Dao đứng bên cạnh nàng nhắc nhở. Mấy hôm nay không hiểu sao mà tiểu thư nhà nàng vẫn luôn thần thờ như vậy rất thường xuyên, không biết tâm tình trong lòng thế nào. Bây giờ cũng vậy, cứ nhìn về phía mặt trời lặn mà thân người ra, chẳng biết đang nghĩ gì.

Tuệ Nghi gạt đầu mỉm cười một cái, sau đó đi về phía xe ngựa.

Lộ Dao và Phù Dung đặt bậc thêm gỗ xuống, chuẩn bị đỡ nàng lên thì từ phía sau lại vang lên một giọng nói nam tử, trầm ấm dịu dàng nhưng ngữ khí khá lớn, dường như còn xen trong đó chút vui mừng không tả xiết:

- Tuệ Nghi.

Nàng khựng lại một lúc. Giọng nói này, Trình Tư Thành?

Nam nhân hắc y từ trên ván tàu chạy lại cạnh nàng. Tuệ Nghi quay lại, vừa vận nhìn thấy gương mặt đẹp như tượng tạc của hắn.

Trình Tư Thành nhìn nàng đầy vui sướng, còn chưa kịp để Tuệ Nghi nói gì đã choàng tay ôm nàng vào lòng. Hắn nói khẽ:

- Tuệ Nghi, có nhớ tướng công không hả?-Hắn dứt lời thì khẽ ngậm vành tai nàng, lưỡi mềm liếm nhẹ một cái.

Tuệ Nghi run lên, hành động này của hắn là sao đây? Nàng định vùng vẫy thoát ra thì bị hắn giữ chặt.

- Đừng động, để tướng công ôm nàng một lát.-Hắn nói.

Trình Tư Thành ôm chặt lấy nàng, dường như muốn vùi cả thân thể trắng nõn, thơm mát này vào người mình. Nàng cứ như một khối bạch ngọc thanh khiết mà mềm nhẹ làm hắn không thể buông ra được.

- Tuệ Nghi, nàng lại mập ra một chút.-Hắn thổi khí vào tai nàng, giọng hoạt nói.-Nàng mà còn động nữa thì đừng trách ta.

Tuệ Nghi cảm thấy không ổn, hắn nói cái gì vậy?

Nàng lúc này lại không để ý, y phục không phải là điểm cản trở giữa hai người, vì bầu ngực to tròn của nàng khiến hắn cảm nhận rất rõ ràng, nó đang cọ sát vào lồng ngực hắn.

- Tuệ Nghi, ta ăn chay gần hai tháng rồi đó. Nhất định lần này sẽ khiến nàng một tháng không xuống giường được.

- Chẳng nói cái gì vậy? Đây đang là giữa thanh thiên bạch nhật đó, chẳng mà làm gì với thiếp thì thiếp hét lên, đến lúc đó cho chàng đẹp mặt.-Nàng nghiêm giọng dọa hắn, nhưng rất nhanh sau đó lại hối hận.

Tay của hắn từ trên vai nàng bắt đầu lần mò xuống dưới, chạm đến cái eo thon nhỏ, rồi lại từ từ trượt xuống nữa.

- Trình Tư Thành, chàng dám?-Nàng nghiêng răng nói. Lộ Dao, Phù Dung còn đang đứng kia, rồi còn dám nô nhân của hắn nữa, hắn định làm thật sao?

- Tuệ Nghi, ta mới hai mươi tám tuổi, là đang ở độ khí lực sung mãn đó. Vậy mà ta phải ăn chay đến gần hai tháng, ta bây giờ thật sự chính là muốn ngay lập tức làm chết nàng, xem nàng có dám mạnh mẽ như vậy không.-Trình Tư Thành mờ ám nói, bàn tay dừng lại ở trên eo nàng, khẽ miết vào tấm y phục.

Trước mặt, bên tai nàng đều là giọng nói, mùi hương của hắn. Không được, tên cầm thú này nói được làm được. Hắn mà thật sự làm chuyện gì với nàng ngay giữa bến tàu này thì danh tiết của nàng để đi đâu đây?

- A, Tư Thành, từ từ đã. Ta sẽ bù đắp cho chàng mà. Bây giờ thả ta ra trước đi, chúng ta về phủ rồi làm cũng không muộn mà.-Nàng bắt đầu nhỏ giọng cầu xin, sau đó mềm mỏng đẩy nhẹ hắn ra.

Trình Tư Thành cười một cái, khẽ nói trước khi buông nàng ra:

- Sao phải đợi đến phủ? Ta không đợi được. Xe ngựa của nàng có vẻ rộng lắm, chúng ta lên đó xem thử nào.-Hắn nói rồi bế nàng lên, bước thẳng đến xe ngựa đang đợi ở ngoài cổng của bến tàu.

Chương sau chắc sẽ H nhẹ một chút thôi)))

Mọi người đọc rồi vote sao + bình luận cho truyện nhen, thank you <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Trình Tư Thành đặt nàng lên ghế trên xe ngựa, sau đó đưa tay cởi chiếc áo choàng đen của mình ra trải xuống đất, rồi lại bồng nàng đặt xuống nền gỗ của xe.

Hắn điên cuồng hôn lên đôi môi mọng nước của nàng như một đứa trẻ háu ăn, đầu lưỡi trượt sâu vào khoang miệng nàng tìm kiếm, dây dưa rồi mút lấy mật ngọt bên trong. Cảm giác này thật sự đã quá, đã bao lâu rồi hắn chưa chạm vào cơ thể nàng vậy chứ?

Tuệ Nghi khẽ "ừm" lên một tiếng khó chịu lại khiến hắn nghĩ nàng đang câu dẫn mình. Hắn bèn thả nàng ta, đưa tay kéo y phục nàng xuống rồi nói:

- Tuệ Nghi, hôm nay ta nhất định sẽ chơi chết nàng.- Giọng hắn đầy tà khí, ánh mắt lại nổi lên một dục vọng không thể kìm hãm được khiến Tuệ Nghi bất giác rùng mình.

Y phục vừa được kéo ra thì ngay lập tức môi hắn hôn xuống, cuồng dã hôn lên tai, vai nàng, rồi lần xuống xương quai xanh. Vì vóc người nàng khá thon gầy nên xương quai xanh hiện lên cũng khá rõ ràng. Hắn còn nhớ kỹ, nơi này là điểm nhạy cảm trên cơ thể tiểu nương tử của hắn.

Quả nhiên môi hắn vừa chạm vào thì nàng đã run lên một cái, cổ họng cũng vô thức phát ra những âm thanh mê người.

Thật sự là nàng dâm đảng như vậy sao? Chỉ mới thân mật một chút mà cả người đã bắt đầu rạo rức khó chịu, hỗn hển ngóng đợi hắn.

Tay hắn lần vào trong lớp y phục đã bị kéo xệ xuống, bắt đầu xoa bóp đôi gò bồng của nàng. Thỉnh thoảng hắn lại kéo lấy nhũ hoa, nhấn vào rồi lại kéo ra.

- Ừm...-Tuệ Nghi khẽ kêu lên một tiếng.

Trình Tư Thành cười một cái âm hiểm, bắt đầu vén y phục của mình lên rồi để phái nam đã sớm nóng rục, cương cứng chạm vào chân nàng.

- Tuệ Nghi, nàng nhớ nó không hả?

Tuệ Nghi lúc này lại bắt đầu hơi sợ hãi. Nàng nhớ kỹ nhu cầu của tên này rất lớn, thật sự nếu mỗi ngày làm ba, bốn lần đối với hắn không tính là nhiều, làm xong hắn chắc chắn vẫn còn sức làm thêm mấy lần nữa. Còn nhớ trong đêm tân hôn hắn đã làm nàng suốt cả buổi tối, hại nàng sáng hôm sau đi dâng trà muộn bị đại phu nhân mĩa mai một hai câu.

Trình Tư Thành, chuyện hắn làm nàng như vậy nàng vẫn chưa quên đâu, hôm nay phải trả thù mới được.

- Tư Thành, để ta giúp chàng được không?-Nàng nhỏ giọng ní non hỏi, sau đó ngược đôi mắt trong veo lên nhìn thẳng vào mắt hắn như cầu xin.

- Bảo bối, nàng định làm gì hả?-Hắn cảm thấy thái độ nàng thế này không tốt, nhưng vẫn muốn thử xem nàng đang muốn giở trò gì. Ít nhất là hắn không thể từ chối đôi mắt mê hồn kia của nàng.

Tuệ Nghi thấy hắn không phản đối bèn cười một cái, cúi người xuống đưa tay chạm vào vật đang cương cứng dưới chân mình kia.

Ngay lúc nàng chạm vào liền khiến hắn khẽ kêu một tiếng.

Ah, tiểu nương tử lại đang dùng bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt đó chạm vào cậu nhỏ của hắn. Bàn tay nàng màu trắng sáng đối lập hoàn toàn với vật đen nâu đang nổi gân xanh kia.

Hắn lúc nào cũng to như vậy à? Tuệ Nghi vừa muốn chạm vào lại muốn rút tay lại, nơi đó nóng quá.

- Làm gì hửm?-Hắn chụp lấy bàn tay đang e thẹn kia của nàng đặt lại lên mình rồi để nó vuốt ve nơi đó.

- Tư Thành, buông ra, mau buông ra.-Tuệ Nghi chưa bao giờ làm chuyện xấu hổ như vậy, nàng hồi hận rồi. Lần khác, lần khác nàng nhất định sẽ khiến hắn hối hận a.

Trình Tư Thành nhìn chằm chằm vào nhũ hoa vì động tác giãy giụa của nàng mà run rẩy, cúi đầu ngậm chặt lấy nó.

Khoái cảm từ dưới ngực trào thẳng lên đại não nàng. Hắn không để ý nàng vì vậy mà thả lỏng cậu nhỏ của hắn, ngược lại tay nàng lại vòng lên trên ôm lấy đầu hắn, dường như là muốn khiến hắn mau ngậm lấy cả gò bồng mình.

Hắn điên cuồng mút lấy nhũ hoa nàng tạo thành những âm thanh “chặc chặt”, tay kia thì khẽ nhào nặn phía bên kia thành đủ thứ hình dạng. Đến khi đã thỏa mãn rồi hắn mới thả ra, để lại trên đó là một ít nước bọt và đầu nhũ bị đỏ ửng.

- Đạo đầu như vậy đủ rồi. Để ta xem nàng đã sẵn sàng chưa nào.

Tay hắn lần xuống lớp y phục bên trong, rất nhanh đã chạm vào cánh hoa đã chảy đầy xuân thủy, thấm ướt vạt áo dưới của nàng, khẽ miết lên đó một cái. Rồi lại chen nhanh vào tiểu huyết đang ngậm chặt kia.

- Nương tử, nàng đói khát như vậy sao? Chỉ là ngón tay của ta mà đã thêm thường như vậy rồi à? Đợi đó, tương công sẽ khiến nàng phải hét lên vì sung sướng.

Từng lời nói đậm mỵ của hắn rơi vào tai nàng lại kích thích vô cùng, nơi đó của nàng vì vậy mà ngay lập tức lại chảy nước ra.

Trình Tư Thành rút tay ra, đặt cùi nhỏ của mình trước cửa huyết nàng khẽ xoa xoa, rồi ngay lập tức sau đó đâm thẳng vào.

Hắn khẽ gầm nhẹ một tiếng. Nơi đó của nàng đúng thật là chết người mà. Vừa mềm lại vừa chặt mút lấy hắn, cứ như có hàng nghìn cái miệng đang ngậm lấy côn th* t to lớn của hắn.

- Ah...-Tuệ Nghi khẽ kêu lên một tiếng. Đã một tháng hơn chưa làm tình, nàng thật sự vẫn chưa quen với sự có mặt của thứ to lớn kia. Bây giờ nó lại đang hung hăng muốn cắm vào người nàng, khoái cảm này thật sự là... không thể diễn tả được tốt cùng sung sướng là như thế nào.

Còn chưa chạm vào nơi sâu nhất mà nàng đã ép hắn thành như vậy rồi. Trình Tư Thành khom người, đem hai chân nàng tách ra để lộ nơi sâu thẳm kia đang kẹp chặt lấy hắn, hắn cúi đầu khẽ nói bên tai nàng:

- Nàng mau thả lỏng, muốn kẹp chết ta sao hả?-Hắn nói rồi ngậm lấy vành tai nàng, bắt đầu tiến vào từng chút một.

Tuệ Nghi cố thả lỏng người để hắn thoải mái tiến vào nhưng nơi non mềm kia cứ như không đồng ý, vẫn cứ mút từng chút một.

Trình Tư Thành khó khăn đẩy vào vì sợ làm nàng đau. Hắn đã làm với nàng vô số lần, nhưng lần nào đã rút ra rồi thì y như rằng lần sau vẫn sẽ chặt chẽ như vậy, thật đúng là khiến hắn sống không yên mà.

Hắn không đợi nữa, nâng mông nàng lên rồi thúc mạnh một cái. Phái nam nóng rực của hắn thúc thẳng đến nơi sâu nhất của nàng, Tuệ Nghi định hét lên một tiếng vì sự thô bạo của hắn nhưng ngay lập tức môi hắn đã phủ lên môi nàng gặm nhấm.

Hắn hung hăng rút ra lại cắm vào từng đợt. Tuệ Nghi bị hắn làm đến nỗi choáng váng đầu óc, nàng đã lên đỉnh hai lần nhưng hắn thì vẫn chưa bắn ra, vẫn cứ tiếp tục sự nghiệp "cắm, rút" của mình.

Đến khi thỏa mãn hắn mới đẩy người vào nơi chặt chẽ nhất của nàng, bắn ra một dòng dịch sữa nóng hổi.

- Thiếu gia, thiếu phu nhân, đến phủ rồi.-Lộ Dao đứng bên ngoài xe nói vọng vào.

Trình Tư Thành vẫn còn để côn th* t bên trong hoa huy* t nàng, cảm nhận hơi ấm của nó.

- Tuệ Nghi, tướng công của nàng vẫn chưa thỏa mãn đâu.-Hắn cúi đầu nói bên tai nàng.

Mặc dù nàng bị hắn làm đến thế thâm trên xe ngựa nhưng hắn chỉ cần sửa soạn một lúc là đã lấy lại vẻ hào hoa lịch thiệp của mình, còn nàng thì nằm thâm hại trên sàn xe, nơi hoa huy* t kia vẫn còn chảy ra chất dịch của hai người hòa lẫn.

Trình Tư Thành sửa soạn lại xong thì kéo y phục đã thâm hại của nàng, lấy áo choàng bao bọc nàng lại cẩn thận rồi từ trên xe bế nàng xuống.

Tuệ Nghi chỉ biết vui mặt vì lòng ngực hắn, không còn mặt mũi nào để nhìn phu mã và Lộ Dao cùng Phù Dung nữa.

Mặc dù khi này nàng cố kìm hết sức tiếng rên của mình nhưng hắn thì rất thoải mái, nếu nàng không chịu kêu thì hắn sẽ thúc càng mạnh bạo hơn, buộc nàng phải phát ra tiếng rên mới khiến hắn hài lòng.

Lộ Dao và Phù Dung rất nhanh chuẩn bị bồn nước tắm cho hai người tẩy rửa. Nhưng hắn thì không hề để ý chuyện đó, tiếp tục sự nghiệp gieo trồng mẫm mống trong người nàng suốt cả quá trình tắm.

Đến khi được hắn bồng từ bồn tắm qua giường, thấy hắn định làm thêm lần nữa thì nàng mới roi nước mắt, nức nở nói:

- Chẳng ăn hiệp thiếp. Trên xe ngựa, trong bồn tắm, bây giờ trên giường nữa, chàng rút cuộc mới là người đói khát.

- Ta nào có chứ? Là do nàng, tiểu huyết của nàng quá mê người, nó câu dẫn ta cơ mà.-Trình Tư Thành vừa nói vừa bắt đầu sờ soạng lung tung trên người nàng.

Tuệ Nghi đẩy mạnh tay hắn ra, lớn giọng gọi:

- Lộ Dao, Phù Dung, mau đem điểm tâm lên cho ta.

Ngay lập tức Lộ Dao đẩy cửa cùng Phù Dung đem trà bánh bước vào.

Trình Tư Thành lườm bọn họ một cái, hắn quay qua kéo nàng dậy, giúp nàng sửa sang lại y phục mới giờ màn trướng cùng nàng bước ra.

Ăn xong điểm tâm thì Trình Tư Thành và nàng cùng đi đến Thọ An viện để thỉnh an lão thái thái.

Trình lão thái thái thấy trưởng tôn bảo bối của mình về nhà thì cười không ngậm được miệng, cùng phu thê hai người trò chuyện đến lúc dùng bữa tối. Bà hết sức quan tâm đến chuyện đi đến Tây Vực này của hắn, hỏi han đủ thứ, sau đó trước khi hai người rời đi bà còn dặn phải “tích cực” một chút cho bà sớm được bế cháu nữa.

Người nào đó ngay lập tức lườm hắn một cái thật sắc.

Đến sau giờ Tuất thì Trình Tư Thành và Tuệ Nghi mới có thể rời khỏi Thọ An viện.

Trình Tư Thành muốn gần gũi với Tuệ Nghi hơn nên sau đó dứt khoát kéo nàng ra vườn hoa trong phủ để tàn bộ, trò chuyện. Hắn vừa đi vừa nắm tay nàng, nói:

- Đợt này ta đã thu xếp hết mọi chuyện ở Tây Vực rồi. Toàn bộ cửa hàng, đất đai ở đó ta đã bán hết cho người địa phương. Sau này sẽ không có chuyện ta vắng mặt trong phủ quá nửa tháng.

Tuệ Nghi nghe hắn nói vậy thì có hơi bất ngờ. Thứ nhất, Trình gia phát triển việc giao thương buôn bán ở Tây Vực không phải dễ dàng, khẳng định được vị thế ở đó còn khó khăn hơn, những chuyện này trước đó đều được phụ thân của Trình Tư Thành trước khi giao lại gia nghiệp cho hắn thu xếp ổn thỏa, bây giờ hắn nói bán hết là bán hết sao?

Thứ hai, hắn một lần bán đi toàn bộ cơ ngơi ở Tây Vực như vậy không sợ Trình lão thái thái và phụ thân hắn đánh chết à? Dầu gì cơ ngơi ở Tây Vực cũng không phải là vài ba cửa hàng.

- Chàng đã suy nghĩ kỹ chưa mà lại làm như vậy?-Nàng lên tiếng hỏi.

- Đương nhiên là đã nghĩ kỹ.-Hắn nói rồi dừng lại, nắm lấy hai tay nàng, nói.-Tuệ Nghi, ta biết từ khi chúng ta thành thân, nàng, nha hoàn của nàng và cả nhạc mẫu đều không vừa mắt ta. Nàng chắc chắn rất giận ta đúng không, vì lúc khó khăn nhất, khi nàng thập tử nhất sinh ta đã không ở bên cạnh? Còn có nha hoàn Lộ Dao nữa. Trong phủ luôn có người đưa tin tức cho ta, họ nói Lộ Dao vì nói chuyện không ý tứ với nàng nên bị phạt đến phòng giặt nửa tháng để hối cải. Người trong phủ đoán không ra nàng ta đã nói gì mà chọc giận nàng như vậy, nhưng ta ở cách xa vạn dặm thì biết, nàng ta đã nhắc đến người mang họ Âu Dương kia.

- Chẳng...-Tuệ Nghi neho mày nhìn hấn, nàg lại không nghĩ hấn cũng biết những chuyện này. Thậm chí là chuyện giữa nàg và Âu Dương Chiến, chẳng lẽ hấn cũng thông hiểu?

- Tuệ Nghi, ta biết hôn sự giữa ta với nàg là do ta trêu cao. Nàg là đích trường nữ phú Thượng thư, nếu nàg gả cho Âu Dương Chiến thì tương lai nhất định sẽ vô cùng xán lạn, được phong Nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân, con cái chắc chắn sẽ được gả vào nhà tốt, khi đó nàg chắc chắn sẽ hưởng không hết vinh hoa phú quý. Nhưng nàg lại gả cho ta, một kẻ thương gia buôn bán thô lỗ, nhạc mẫu cũng vì chuyện này mà không vừa mắt ta. Ta biết chứ, nhưng ta vẫn muốn lấy nàg.-Hấn nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy, sâu như nhìn xuống giếng của nàg, gần từng chữ một.- Vì nàg chỉ có thể là thê tử của ta, chỉ có ta mới là phu quân của nàg. Từ lâu, ta đã muốn nhìn thấy trong mắt nàg có hình bóng của ta.

Tuệ Nghi nhìn hấn, không hiểu rốt cuộc con người trước mặt mình là ai.

Trình Tư Thành mặc dù là kẻ thương gia buôn bán, nhưng tuyệt đối không giống với đám thương nhân thô lỗ cộc cằn kia, hấn có khí chất văn nhã, nàg là thích hấn ở điểm đó, giữa đồng hoa đại tắm thường mọc lên một đóa quỳnh cao quý.

Hấn nói từ lâu đã muốn nhìn thấy hình bóng nàg trong mắt hấn, vậy rốt cuộc là từ bao giờ?

- Lần đầu tiên chàng gặp ta là khi nào?-Nàg hỏi hấn.

- Sao nàg lại đột nhiên hỏi chuyện đó?

- Ta muốn biết. Lần đầu tiên ta gặp chàng là khi chàng giờ khăn hi của ta.-Nàg trả lời trước dù hấn không hề hỏi, có qua có lại vậy.

Trình Tư Thành buông một tay của nàg ra, nắm lấy tay kia tiếp tục tán bộ.

Hấn nghĩ ngợi một hồi rất lâu, đến khi hai người rời khỏi vườn hoa vẫn chưa hé răng nửa lời. Đến lúc thay y phục nằm lên giường, hấn mới ôm nàg vào lòng, thì thào:

- Lần đầu tiên ta gặp nàg là mười năm trước, tổ y tiểu cô nương.

Tuệ Nghi có vết ốc nghĩ xem mười năm trước, tổ y là thế nào.

Mười năm trước, khi đó nàg mới chín tuổi. Năm nàg chín tuổi thì có chuyện gì đặc biệt đã xảy ra? Còn tổ y, nàg vốn thích hai màu là trắng và cam nên thường vận y phục có màu đó,năm chín tuổi nàg vận y phục trắng rất nhiều, thật sự là không nhớ được dịp nào đặc biệt.

Trình Tư Thành thấy nàg vô đầu bứt tai nhưng nghĩ mãi không ra bèn búng nhẹ lên trán nàg một cái, nói:

- Ngốc.

- Đau ta. Nếu chàng nhớ thì hãy nói đi, ta không muốn nặn óc nhớ những chuyện mình vốn không biết.-Nàg hơi mất kiên nhẫn trả lời.

Hấn phì cười, lấy giọng kể chuyện rồi bắt đầu kể.

Tết Nguyên tiêu năm hấn mười tám tuổi, đó là năm đầu tiên phụ thân hấn bắt đầu đổ bệnh, hấn thay phụ thân gánh vác đại gia nghiệp lớn trong nhà. Áp lực, gánh nặng, giấy tờ sổ sách luôn bủa vây lấy hấn, thật sự gây phút nào khi đó hấn cũng phải nỗ lực hết sức để nắm bắt thời gian học tập kinh nghiệm, bắt đầu trở thành một gia chủ trong nhà.

Tối hôm đó mấy muội muội của hấn luôn đến thư phòng của hấn vò vĩnh dẫn ra ngoài đi dạo, đi xem đèn lồng, đi coi múa lửa. Hấn đành miễn cưỡng xuống đóng sổ sách của hàng trăm cửa hàng, dẫn hai muội muội ra ngoài đi chơi.

Thật ra hai muội muội của hấn vốn không cần hấn dẫn đi, chỉ là bọn họ cần có hấn để được bước ra ngoài cửa lớn, sau khi ra được rồi thì bám lấy nhũ mẫu chạy đi chơi, cứ thế bỏ hấn lang thang một mình.

Giờ phút một mình đi trên phố đó, hấn mới thấm thía thế nào là cô độc. Khi xung quanh ai ai cũng vui vẻ háo hức, mong chờ những điều hạnh phúc may mắn sẽ đến với mình thì hấn, một thiếu niên mười tám tuổi đã phải mang trên vai gánh nặng của việc thừa kế một gia nghiệp mấy trăm năm của gia tộc.

Lúc đó trên con đường lớn đông đúc, hấn lại vô ý va vào một tiểu cô nương mặc y phục trắng, đầu búi hai cục tóc nhỏ, nước da trắng như bạch ngọc, môi nhỏ chúm chím màu đỏ lựu, khuôn mặt tròn trĩnh vô cùng đáng yêu. Tiểu cô nương khi va phải hấn thì “à” lên một tiếng rồi ngã xuống đường, nhưng rất lạ là không khóc. Tiểu cô nương ngay lập tức khi vừa ngã xuống liền ngẩng đầu dậy nhìn hấn, ánh mắt cũng hết như bây giờ, đen láy sâu như đáy giếng, vĩnh viễn không nhìn thấy đáy.

Tiểu cô nương nhìn hấn mỉm cười, rất nhanh sau đó đứng dậy rồi tự phui bụi cát dính trên tổ y, nói:

- Vị ca ca, xin lỗi.

Nàg nói rồi bỏ chạy đi, để lại hấn ngây ngốc đứng giữa đường. Đôi mắt ngày hôm đó của nàg vẫn còn ám ảnh hấn đến tận bây giờ. Nhìn khuôn mặt, đôi mắt đó của nàg thật sự chỉ khiến nam nhân dâng lên cảm giác một bảo vệ, giang đôi cánh chở che cho nàg.

Sau đó hấn mới cho người điều tra, phải rất lâu sau hấn mới biết được tin tức của nàg. Hấn nhớ kỹ từng đường nét trên khuôn mặt nàg nhưng không dám vẽ lại rồi cho người đi dò hỏi vì sợ sẽ hủy hoại danh tiết của nàg nên sau đó gần một năm, hấn mới tình cờ gặp lại nàg khi đi theo tổ mẫu dâng hương ở Bất Lam tự, nàg cũng đi theo tổ mẫu để dâng hương, cầu cho tương lai mãn nguyện.

Từ giây phút đó hấn đã thầm hứa trong lòng, tương lai nhất định thê tử của hấn phải là nàg, đó phải là người cùng hấn đi đến thiên trường địa cửu.

Sau đó tổ mẫu mới nói cho hấn biết, nàg là đích trường nữ của Tường gia, là nội nữ tôn yêu quý của người bạn thân thiết thời trẻ của bà. Hấn khi đó không tiếc mấy lời ngon ngọt, cầu xin bà hãy giúp hấn hoàn thành mối hôn sự này. Trình lão thái thái đương nhiên cũng bị sự đáng yêu và hiền lành của nàg thuyết phục, lập tức ngỏ lời cho hôn sự của hai người.

Hấn đã sắp xếp mọi chuyện trong nhà đầu ra đấy ổn định, để khi cùng nàg thành thân rồi nhất định không thể bỏn ba khắp nơi như trước đây nữa. Nhưng mọi chuyện vẫn luôn có sai sót, cửa hàng ở kinh thành xảy ra chuyện, đường dây buôn bán từ Tây Vực cũng có trục trặc mà hấn lại chỉ có một mình nên lại khiến nàg chịu thiệt thòi. Hấn biết từ giây phút giọt máu trong cơ thể nàg chảy ra, những khuất mắc, đề nể giữa hai người vô tình lớn thêm. Hấn không biết có còn lấy được tin nhiệm từ mẫu thân nàg hay không, nhưng hấn nhất định không thể để nàg thất vọng thêm một lần nào nữa.

Tuệ Nghi im lặng nghe hấn kể câu chuyện của mười năm trước. Nàg thực không nghĩ chỉ là hai người và phải nhau một cái, nàg chỉ nói với hấn một câu lại khiến hấn nhớ mãi không thôi, còn cho người đi điều tra nàg, thậm chí lên kế hoạch thành thân với nàg nữa chứ.

- Chẳng đúng là lưu manh, khi đó thiếp mới chín tuổi.-Nàg nhỏ giọng trách hấn.

- Làm sao chứ? Ta nói cho nàg biết, tuyệt đối không được dùng loại ánh mắt đó để nhìn nam nhân khác biết chưa hả?

- Thiếp cứ nhìn đấy thì làm sao?-Nàg nói lại. Mắt của nàg, nàg muốn nhìn ai thì nhìn, hấn làm gì được chứ?

-Ồ, mạnh mẽ như vậy? Có nhớ khi sáng ở bến tàu nàng mạnh mẽ như thế nào, sau đó thì kết cục ra sao không hả?-Hắn vừa nói vừa bắt đầu lần vào trong y phục nàng, đặt tay lên xoa nắn nhũ hoa.

- Ah, chàng buông ra, đồ lưu manh này. Mau buông thiếp ra, thiếp hét lên đó.-Tuệ Nghi vừa nói vừa vùng vẫy, đưa tay đẩy hắn ra.

Trình Tư Thành đã quá quen với những động tác phản kháng của nàng, một tay giữ lấy bầu ngực to tròn kia, tay kia thì cố định hai cánh tay của nàng lên phía trên đầu, xoay người đè lên người nàng.

- Trình Tư Thành, chàng quá đáng mà.-Tuệ Nghi phản kháng không được đành bày ra vẻ mặt cầu xin, ủy khuất nói.-Chàng nói xem, chàng đi liền gần hai tháng không gặp thiếp, vừa về tới đã hành thiếp như vậy rồi. Chàng quá đáng, chàng ý thế mà.

Trình Tư Thành nhìn bộ dạng ủy khuất của nàng thì tâm tính càng vui vẻ hơn, hắn cúi đầu xuống nói thầm bên tai nàng:

-Đừng nói nữa, để sức một lát nữa làm chuyện có ích hơn.

Lần đầu viết H nên không được tốt lắm, miêu tả cũng không mượt mà mong mọi người bỏ qua:)))

Mọi người đọc xong rồi vote sao + bình luận cho truyện nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Sáng ngày hôm sau Trình Tư Thành rời giường từ sớm, dự định đi đến viện của phụ thân hắn để thỉnh an.

Hắn thấy Tuệ Nghi vẫn còn say ngủ thì không nỡ đánh thức, đành mặc một chiếc áo choàng ra bên ngoài rồi rời khỏi phòng nàng, dự định trở về phòng mình mới thay y phục. Không ngờ vừa bước ra khỏi phòng Tuệ Nghi lại chạm mặt An Sở Lan.

Hôm nay An Sở Lan vận y phục màu lam, đầu búi tóc bằng cây trâm cài bằng vàng mà hắn đã từng tặng cho nàng, trên tay đeo một chiếc vòng phi thúy, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng làm nổi bật lên dung mạo thanh tú ưa nhìn.

- Gặp qua công tử.-An Sở Lan nhẹ nhàng cúi người với hắn, bộ dáng rất giống với tiểu thư khuê các bình thường.

Trình Tư Thành để ý thấy bụng nàng đã có chút nhô cao được áo choàng cản thận che lại. Hắn lên tiếng nói:

- Vẫn còn sớm sao không ngủ thêm? Đi lung tung thế này không cẩn thận để đứa bé có chuyện gì thì sao?

An Sở Lan khẽ e thẹn đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

- Thiếp nghe nói công tử đã trở về, nghĩ rằng tối qua người sẽ đến phòng thiếp thăm thiếp và con, chẳng ngờ lại ở lại phòng của thiếu phu nhân. Thiếp vì nhớ thương công tử nên mới sáng sớm đi đến đây, mong được gặp công tử.

Trình Tư Thành khẽ nheo mày. Hắn đúng là cũng hơi hồ đồ, An Sở Lan đang mang thai con của hắn ở lại một mình trong phủ, vậy mà hắn đi vừa trở về lại không đến nhìn qua nàng ta một cái, nói gì thì nói cũng không được. Nhưng nàng ta lại luôn miệng nhắc đến thiếp và con, còn lời cả nương tử hắn vô đề nói, đây chẳng phải là đang thăm mắng nương tử của hắn vô sỉ nữu chân hắn không đến thăm được nàng ta sao?

Cảm giác xấu hổ xen lẫn tức giận với An Sở Lan len lỏi trong người hắn, hắn nói:

- Để ta về phòng thay y phục đã, sau đó đến thăm người.-Hắn quay sang nha hoàn đứng phía sau nàng ra lệnh.-Mau đưa An chủ tử về phòng đi.

Toang thấy hắn định rời đi, An Sở Lan liền níu lấy vạt áo choàng của hắn, nhỏ giọng nói như một con mèo tội nghiệp:

- Công tử, để Sở Lan giúp người thay y phục được không? Sở Lan muốn dùng chút sức mọn của mình báo đáp vì người đã cho thiếp một mái nhà thế này, sau này còn có con nữa.

Trình Tư Thành kéo vạt áo của mình lại, định từ chối nàng ta nhưng lại nhận ngay một ánh mắt khẩn cầu, đầy tội nghiệp. Hắn thầm nghĩ dù sao nàng ta cũng đang mang cốt nhục của mình, dù không thích đi chăng nữa cũng phải nể mặt đứa bé.

- Đi theo ta.-Hắn lạnh nhạt nói sau đó xoay bước về phòng.

Tuệ Nghi mơ hồ mở mắt dậy, cả người đau ê ẩm. Nàng đưa tay vén tấm màn trướng ra thì thấy cửa phòng vẫn còn đóng, chỉ là nam nhân bên cạnh không biết đi đâu.

- Lộ Dao.-Nàng khe khẽ gọi.

- Tiểu thư, người dậy rồi à? Nô tỳ vào trong nhé?-Lộ Dao đứng ngoài cửa nói vào. Bên cạnh nàng là Phù Dung, phía sau còn có mấy nha hoàn bưng thau nước và khăn cho Tuệ Nghi.

Lộ Dao và Phù Dung giúp nàng lau đi nhếch nhác của mồ hôi, còn cả dấu vết của Trình Tư Thành ở giữa chân, sau đó mới bắt đầu thay y phục, búi tóc.

- Trình Tư Thành rời đi từ bao giờ?-Tuệ Nghi vừa mở hộp trang sức để chọn trâm cài vừa hỏi Lộ Dao.

- Tiểu thư, thiếu gia đi chưa tới một tuần trà trước khi tiểu thư tỉnh dậy.-Lộ Dao chải tóc cho nàng, nói.-Nô tỳ còn tỉnh cờ nghe được cuộc nói chuyện của ngài ấy với An chủ tử trước cửa phòng trước khi rời đi, tiểu thư có muốn nghe không?

- Nói nghe xem nào.-Nàng nói. Mặc dù bản thân cũng không phải người ưa hóng hớt, càng không ủng hộ truyện Lộ Dao nghe lén cuộc nói chuyện của hai người họ nhưng nàng cũng tò mò muốn biết, An Sở Lan có lá gan lớn thế nào mà dám đến trước cửa phòng nàng để chờ gặp Trình Tư Thành như vậy.

Lộ Dao chậm rãi kể rõ cuộc đối thoại giữa hai người, còn cẩn thận miêu tả từng động tác, cử chỉ, ngay cả nét mặt của An Sở Lan và Trình Tư Thành khi đó cũng được nàng tường thuật lại.

Lúc Lộ Dao kể xong thì Tuệ Nghi cũng thay y phục và búi tóc xong xuôi, từ bàn phấn chuyển qua bàn trà để chuẩn bị dùng bữa sáng.

Nàng từ đầu đến cuối nghe Lộ Dao kể chuyện cũng không biểu hiện gì đặc biệt, đều trung ra vẻ mặt như có như không khiến ngay cả Lộ Dao hay Phù Dung đều không đoán được tâm tư nàng.

Nha hoàn hầu hạ đem một đĩa cơm trộn, cháo trắng cùng mận thả lên đặt lên bàn. Tuệ Nghi nhìn thấy thì khẽ nheo mày, hỏi các nàng:

- Bữa sáng ai làm vậy?

Đám nha hoàn thấy cái nheo mày của nàng có vẻ không vui, liền sợ sệt đáp:

- Thiếu phu nhân, đây là phòng bếp lớn đem qua. Tiền ma ma đã rời viện nên bếp nhỏ không có ai quản lý, đám nô tỳ ngu ngốc không dám đoán sở vị (sở thích vị giác) của người nên đã nói mấy tỳ tỳ ở phòng bếp lớn nấu.

Tuệ Nghi thờ dài ra một hơi, lắc đầu thăm nghĩ đại phu nhân lại muốn chinh nàng đây mà.

Lâm thị từ từ đường bước ra thì đương nhiên quyền chủ quản trong nhà lại phải sắp xếp lại. Phương thị nói gì thì cũng chỉ là một di nương, để một di nương quán xuyến nội trạch thì mặt mũi của Trình gia để đi đâu? Còn Tuệ Nghi thì mấy ngày nay vẫn luôn ở Tường gia nên không thể trở thành chủ mẫu được, vậy là Trình Tư Bác lại chuyển quyền quản gia lại cho đại phu nhân rồi. Ưổng công tam di nương bày ra mưu kế lớn để tước quyền quản sự của đại phu nhân, bây giờ lại “vật hoàn cố chủ”, lần này tam di nương và có thể là nàng nữa, sẽ bị bà ta chinh chết.

Nhìn bữa sáng đạm bạc này, được thôi, nàng ăn.

Lộ Dao thấy vậy thì nói ngay:

- Tiểu thư, hay là nô tỳ xuống bếp nấu cho người? Mới sáng sớm mà lại ăn ít thế này thì làm sao có sức được. Nhìn cơm trộn thì toàn là rau, còn có cháo trắng cứ như nước lã ấy, chẳng biết có đến mười hạt gạo trong đó không?

Tuệ Nghi múc một thìa cơm lên, cười nói:

- Kệ đi, ngày tháng sau này còn dài. Ta có phải ăn như vậy hoài không còn chưa biết.-Dừng lại một lúc, nàng nói tiếp.-Từ bây giờ người hãy sửa cách xưng hô của mình đi, sửa lại thành “thiếu phu nhân”. Trình Tư Thành bây giờ sẽ xuất hiện nhiều hơn trong phủ rồi, đừng để hắn hiểu lầm về cách nói chuyện của người.

Lộ Dao nheo mày tỏ vẻ không hiểu nhưng cũng đành gạt đầu:

- Vâng.

Tuệ Nghi thấy nàng ta như vậy cũng không nói gì, bắt đầu ăn sáng.

Đến khi ăn uống xong, trà được dâng lên thì Trình Tư Thành từ ngoài cửa tiến vào.

Hôm nay hắn vận y phục màu tím, đầu búi tóc hờ cái qua bằng một cây trâm bạch ngọc, bên hông đeo ngọc bội màu trắng.

- Tư Thành.-Nàng gọi hắn một tiếng, từ trên ghế đứng dậy.

- Mau ngồi đi.-Hắn bước nhanh lại bên cạnh nàng, kéo ghế ra rồi cùng ngồi xuống.

Sau khi tự rót một chén trà ra uống, hắn mới hỏi hời hợt chuyện cho nàng nghe:

- Tuệ Nghi, có biết ta vừa từ đâu trở về không?

- Từ đâu cơ?-Tuệ Nghi tò mò hỏi lại.

- Viện của phụ thân. Nàng biết người nói nàng như thế nào không?

- Nói thiếp làm sao?-Tuệ Nghi cười cười hỏi lại, có trách nàng vô lễ hay hỏi hột gì không chứ?

Bình thường viện của nhạc phụ đại nhân là nơi duy nhất trong phủ nàng không dám đi lung tung, vì trước đây lão thái thái từng nói với nàng Trình Tư Bác sau khi mắc bệnh thì trở nên rất dễ cáu bẳn, không thích gặp người khác. Chỉ có thỉnh thoảng đại phu nhân hoặc lão thái thái đến thăm, nói chuyện một hai câu rồi cũng rời đi, Trình Tư Thành mỗi lần đi xa về phủ cũng đến thỉnh an rồi rời đi không lưu lại quá lâu.

Tuệ Nghi thiết nghĩ bản thân từ khi vào phủ đến nay số lần gặp Trình Tư Bác chỉ đếm trên đầu ngón tay, số lần gặp ít như vậy nàng lấy lòng còn không kịp nữa thì đương nhiên vẫn chưa làm ra chuyện gì vô lễ, nên nếu người trách phạt nàng thì chỉ có thể nói rằng một là đại phu nhân, hai là Trình Tư Nhiên thêm mắm thêm muối vào.

Trình Tư Thành đương nhiên không biết được chi vì một câu nói của mình mà Tuệ Nghi nghĩ lung đến như vậy, hắn đưa tay vuốt tóc nàng, mỉm cười nói:

- Người khen nàng rất hiền lành, dịu dàng, nói rằng nàng có vài nét tính cách thật sự khá giống mẫu thân ta.

Tuệ Nghi bắt ngờ nghe hắn nói. Nhạc phụ đại nhân khen nàng giống nương tử của ngài ấy, mẫu thân của phu quân nàng? Lời này sao nghe lại có vẻ so sánh nàng với thể thân như vậy?

- Bình thường thiếp cũng không thường đến thỉnh an nhạc phụ lắm, làm sao dám nhận lời khen hiền lành dịu dàng của người chứ?-Tuệ Nghi khiêm tốn, cúi đầu nói.

- Đúng là nàng không thường đến viện của phụ thân lắm, nhưng đại phu nhân thì đến khá thường xuyên để chăm sóc cho ông ấy. Tuệ Nghi, ta nghĩ là đại phu nhân đã nói tốt cho nàng.

Tuệ Nghi khẽ cười nhạt một tiếng, đại phu nhân lại nói tốt cho nàng? Không chừng hôm nay sẽ có mưa lớn kèm sét đánh đó!

Bà ta còn hận không thể ngay lập tức trừ khử nàng khỏi Trình phủ này, ôm hết gia sản Trình gia cho nữ nhi mình làm của hồi môn vinh quang xuất giá, bây giờ lại rảnh rỗi quay qua khen? Chỉ sợ bây giờ nói như vậy để Trình Tư Bác thấy được bà ta là người bao dung ôn hậu, yêu thương nương tử của con trai nguyên phối quá cố như con dâu của con trai ruột, rồi sau này sẽ không tiếc đứng trước mặt ông ta bày ra bộ dạng nhu nhược yếu đuối kia đi.

- Sao vậy? Nghĩ gì mà thần thờ như thế?-Trình Tư Thành thấy nàng không trả lời gì cả liền hỏi.

- A, không có gì.-Tuệ Nghi mỉm cười đáp lại. Rồi như nhớ ra chuyện gì quan trọng, nàng mới nói.-Mấy ngày trước sau lễ cập kê của Trình Tư Nhiên đã có nam tử xin ở lại dùng cơm, thiếp nghĩ chắc đại phu nhân sẽ sớm tính toán cho hôn sự của muội ấy thôi. Chẳng đã hứa sẽ chuẩn bị tốt của hồi môn cho muội ấy, bây giờ đã lo liệu xong xuôi chưa?

Trình Tư Thành có hơi ngạc nhiên trước lời nàng vừa nói ra. Đột trước khi hắn về phủ đã dò hỏi biết được, nguyên nhân nương tử hắn say thai là do đại tiểu thư trong tiệc mừng thọ của lão thái thái đã lừa nàng ăn phải đào nhân. Nương tử hắn từ trước vốn dĩ khá thanh thuần ngây thơ, việc nàng không biết đào nhân có hại cho thai nhi hắn có thể hiểu, huống hồ cơ thể nàng trước giờ khá yếu nên dù chỉ là ăn phải một ít cũng dẫn đến say thai. Nương tử hắn đơn thuần không hiểu nhưng hắn lại không tin đại phu nhân cùng Trình Tư Nhiên cũng giống như vậy.

Xuất thân của Lâm thị là thứ nữ của một vị đại phu hành nghề lâu năm, từ nhỏ đã được học hỏi rất nhiều về thảo dược, thuốc bổ. Trình Tư Nhiên từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh thị, lại nói, sách trong Mộc Lương viện đa số là sách về y học, chẳng lẽ Trình Tư Nhiên ngày thường đến chút kiến thức của thiếu phụ mang thai cũng không biết? Chắc chắn là nàng ta biết, còn lại biết Tuệ Nghi không rành hiểu những điều này nên mới ra tay hãm hại.

Trình Tư Thành vốn tưởng Tuệ Nghi sẽ vì chuyện này mà không giữ được hòa khí với Trình Tư Nhiên, ra mặt công kích nàng ta. Nếu nàng thật sự như vậy thì cũng được thôi, hẳn mua thêm một phủ đệ khác cùng nàng dọn ra riêng, dù sao hẳn cũng chẳng muốn phu thê hai người ngày thường ân ái phải chú ý quan sát động tĩnh xung quanh. Nhưng chuyện lạ là nương tử hẳn lại không hề tỏ thái độ gì với kẻ mẫu và thứ muội của hẳn, ngược lại bây giờ còn nói giúp bọn họ.

- Vậy nàng nghĩ ta nên chuẩn bị của hồi môn cho Tư Nhiên cỡ bao nhiêu thì đủ?-Hắn hỏi nàng.

Tuệ Nghi cười một cái, suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Của hồi môn của nữ nhân là một việc rất quan trọng. Ở nhà chồng, chuyện của hồi môn và gia thế là hai thứ quan trọng giúp nữ nhân nâng cao đầu mà sống, chắc chắn không thể không chú ý. Trình gia là nhà thương gia giàu có bậc nhất ở Đại Tiêu, của hồi môn cho Trình Tư Nhiên phải có mức độ để người ngoài không thể soi xét, còn có thể hiện được sự rộng lượng hào phóng của chàng với mọi người đồng phụ đệ mẫu, tăng thêm hảo cảm đối với Trình gia chúng ta, từ đó việc làm ăn sẽ thuận lợi. Thiếp nghĩ chàng nên chu đáo một chút, mười dặm hồng trang gả muội ấy đi.- Tuệ Nghi không tiếc lời nói giúp cho Trình Tư Nhiên, lòng thầm mong Trình Tư Thành sẽ hiểu được ý tứ sau lời nói của mình.

Âu Dương gia là một gia tộc bề thế như vậy, đừng nói hiện tại là nữ nhi Trình gia gả đến, cho dù là một tiểu cô nương ăn mày ở đầu đường bước vào phủ làm nha hoàn cũng cao quý hơn hẳn. Nên nếu Trình Tư Nhiên không có thật nhiều của hồi môn gả đi thì chắc chắn ở Âu Dương phủ sẽ bị coi thường, ngày tháng sống ở đó bảo đảm không dễ chịu.

Mặc dù trong lời nàng nói ra có ý nghĩa khuyên Trình Tư Thành phải chuẩn bị thật nhiều của hồi môn cho Trình Tư Nhiên, nhưng ý tứ sau đó lại rất rõ ràng. Nàng gọi Trình Tư Nhiên là “thứ muội đồng phụ đệ mẫu”, nàng nói hẳn phải chuẩn bị chu đáo “mười dặm hồng trang” gả nàng ta đi, chính là ý nói Trình Tư Nhiên suy cho cùng cũng chỉ là muội muội đồng phụ đệ mẫu với hẳn, dù hẳn có “mười dặm hồng trang” gả nàng ta đi cũng không thể thay đổi được chuyện đó, ngược lại có thể khiến cho người ngoài vì quá nổi bật mà đâm tiêu nói Trình gia đang muốn thu hút tiếng tốt, dùng hết sức để chứng tỏ mình là người hào phóng.

Thanh gia tự thanh, đạo lý này ai ai cũng hiểu.

Trình Tư Thành im lặng nghe nàng nói, trong lòng tự nhiên đã có suy tính. Hẳn biết nàng lại đang suy tính chuyện xấu gì trong đầu nữa rồi nhưng vẫn không muốn vạch trần. Nương tử hẳn như vậy mới tốt, nếu nàng không đối phó với đại phu nhân cùng Trình Tư Nhiên thì không chừng còn quá giả tạo, khiến người ta nhìn vào nghĩ nàng là người nhu nhược yếu đuối, ngay cả kẻ hãm hại mình cũng biết chống đỡ. Tuệ Nghi nàng như vậy mới có thể an toàn mà sống ở Trình phủ này.

Trình Tư Thành cùng nàng uống trà trò chuyện một hồi xong lại bắt đầu càn quấy, muốn cùng nàng “vận động” một chút.

Tuệ Nghi cầm lấy bàn tay bắt đầu không yên phận của hẳn, nghiêng răng nói:

- Tướng công của thiếp, chàng đừng có quá đáng. Thiếp nhịn từ hôm qua đến bây giờ không phản kháng thì chàng liền nghĩ thiếp không dám làm gì sao?

- Nương tử yêu quý, Tuệ Nghi của ta, một lần thôi, nhé?-Hắn kéo ghế ngồi xích lại gần, phả hơi ấm vào tai nàng.

Lộ Dao và Phù Dung thấy vậy liền biết ý tứ lui ra. Nhưng hẳn còn chưa kịp làm gì, bên ngoài đã vọng vào tiếng khóc của một nha hoàn:

- Thiếu gia, cầu người đến xem chủ tử của nô tỳ với, chủ tử bị bóng rọi, hiện tại đang rất đau đớn khổ sở.

Tuệ Nghi nghe động liền không ngăn ngại đẩy Trình Tư Thành ra. Hẳn vẫn còn giả bộ không thèm nghe thấy âm thanh bên ngoài, định níu lấy nàng làm nũng. Tuệ Nghi liền tức giận, nói:

- Chàng mau dừng lại. Ta nhận ra giọng của nha hoàn đó, là người hầu hạ bên cạnh An Sở Lan, chủ tử của nàng ta bị bóng chàng phải đến nhìn qua, đừng để xảy ra sự cố với đứa bé.

Trình Tư Thành nghe nàng nói có phần buồn bực, nhưng lại sợ không đi sẽ khiến nàng tức giận, không chừng đêm nay đến phòng nàng cũng không được bước vào nên đành hậm hực đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

- Có chuyện gì?-Hắn đứng trên bậc thềm cửa hỏi nha hoàn đang khóc lóc đứng bên dưới.

- Bẩm thiếu gia, chủ tử của nô tỳ hôm nay muốn tự tay nấu bữa trưa cho người nên đã xuống bếp nhờ tự nấu nướng, chẳng ngờ bất cẩn để bị bỏng. Thiếu gia, cầu người đến phòng chủ tử nô tỳ xem qua một chút.

Trình Tư Thành khẽ nhăn mày khó chịu. Hẳn cũng chẳng bắt An Sở Lan phải tự đi nấu nướng cho mình ăn, tự nàng ta rảnh rồi sinh sự, bây giờ dám phá hỏng chuyện tốt của hẳn, đúng thật là nữ nhân hiểm kế.

Trình Tư Thành ra lệnh cho một gia đình chạy đi mời đại phu rồi mới cùng nha hoàn kia đi đến phòng An Sở Lan.

An Sở Lan đang nằm trên giường, trán đầy mồ hôi mà gương mặt vì đau nên cũng nhăn nhó trông rất không ưa nhìn. Hẳn tiến tới cách giường nàng ta một bước, quan sát tay của nàng ta. Cả bàn tay đã nổi lên mấy mụn nước li ti, da thịt đỏ ửng, đúng là bị bỏng không nhẹ.

An Sở Lan thấy động tĩnh thì mờ mắt ra, nhìn thấy hẳn thì cố nhếch môi cười một cái nhu hòa, yếu ớt gọi:

- Công tử, sao người lại đến đây? Có phải nha hoàn của thiếp đi nhiều chuyện làm phiền người không? Thiếp đã nói nàng ta không được làm phiền công tử và thiếu phu nhân rồi mà.-Nàng ta nói rồi cố gắng chống người định ngồi dậy.

- Đừng ngồi dậy, nằm yên đó mà đợi đại phu đến đi.-Trình Tư Thành lạnh lùng nói, không hề tiến lên dịu dàng ta nằm xuống. Nói là đã ra lệnh không cho nha hoàn của mình đến chỗ của Tuệ Nghi và hẳn làm phiền mà lại không hề trách phạt khi nha hoàn làm trái lời mình, ngược lại còn bày ra bộ dạng như vậy cho hẳn xem, An Sở Lan lại không biết như vậy càng khiến hẳn cảm thấy bất mãn với mình.

An Sở Lan thấy vậy thì có hơi thất vọng một chút, liền như cũ nằm xuống lại.

Trình Tư Thành sau đó vẫn tiếp tục đứng ở cách giường một bước đợi đại phu đến. Sau khi đại phu đến khám cho An Sở Lan, cẩn thận bôi thuốc kê đơn xong rồi lui ra, hẳn mới nói:

- Người sau này đừng đi lung tung làm gì nữa. Chuyện nấu nướng trong viện từ bao giờ cần đến người đi làm? Mặc dù người là nha hoàn thông phòng nhưng đối đãi không thua gì di nương, ngày thường ta đâu thấy người trong phủ thông báo người chăm chỉ làm việc, bây giờ lại đột nhiên nổi hứng đi xuống bếp nấu ăn rồi để bị bỏng. Người tốt nhất nên thu lại tâm tư của mình đi, đề đến sau khi sinh con ta sẽ lưu người lại Trình phủ này, bằng không đến lúc đó đứa bé ở lại, người xéo về thôn trang của Trình gia ở ngoại thành, đừng để ta chứng mắt.-Hắn nói rồi quay sang nha hoàn của An Sở Lan, tiếp lời.-Nếu như nha hoàn này đã dám làm trái lời chủ tử thì không cần giữ lại làm gì.

- Tiểu Lý.-Hắn quay đầu ra ngoài gọi.

Một nam nhân tức thì xuất hiện ngay trước cửa phòng An Sở Lan, cúi người nói:

- Công tử có gì phân phó?

- Lôi nha hoàn này ra ngoài đánh hai mươi trượng sau đó đuổi ra khỏi phủ.

An Sở Lan đứng người nhìn nha hoàn của mình bị người tên Tiểu Lý kia lôi ra ngoài, nàng ta vừa khóc lóc vừa nói: “Thiếu gia tha mạng, là chủ tử kêu nô tỳ đến phòng của thiếu phu nhân gọi thiếu gia, nô tỳ không biết, nô tỳ không biết.”

Trình Tư Thành như cũ vẫn mặt lạnh, quay sang nói với An Sở Lan:

- Nhớ kỹ chuyện xảy ra hôm nay. Từ bây giờ ta sẽ ở trong phủ thường xuyên, đừng để ta biết được người muốn đối phó với Tuệ Nghi, bằng không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.-Ánh mắt hân sắc nhọn nhìn nàng ta, sau đó phất tay áo bỏ đi.

An Sở Lan tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, sau khi hấn rồi đi thì ngay lập tức đập mạnh tay xuống giường, thảm nguyên rủa:

- Tướng Tuệ Nghi, đồ tiện nhân này. Ta mới là người mang cốt nhục của công tử, vị trí thiếu phu nhân lẽ ra phải là của ta mới đúng, cô là cái thá gì chứ? Tiện phụ, đúng là tiện phụ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Sau khi Trình Tư Thành đi khỏi thì Lộ Dao và Phù Dung từ ngoài tiến vào, nhìn thấy Tuệ Nghi đang chỉnh trang lại y phục cho nghiêm túc.

Nàng ngẩn đầu nhìn thấy hai người thì hỏi:

- An Sở Lan xảy ra chuyện gì vậy?

Lộ Dao cúi người một cái, nói:

- Tiểu... thiếu phu nhân, An chủ tử xuống bếp nấu ăn, bất cẩn để bị bỏng. Hiện tại thiếu gia đã qua phòng của An chủ tử, còn mời đến đại phu rồi ạ.

- Ồ.-Nàng hờ hững gật đầu một cái, không có ý nghĩ sẽ đến thăm nàng ta.

Lúc này Phù Dung mới lên tiếng:

- Thiếu phu nhân, bếp nhỏ trong viện chúng ta trước đây đều do Tiễn ma ma quản lý, bây giờ ma ma đi rồi thì giao cho ai trông giữ hay là đóng cửa luôn?

Tuệ Nghi suy nghĩ một hồi. Tài nghệ nấu nướng của Tiễn ma ma là thâm niên mấy chục năm, nàng ăn đến quen miệng rồi. Bây giờ bà ấy đã đến bên cạnh nhị muội nàng để chiếu cố, chỉ sợ trong viện không ai có bản lĩnh thay thế được bà ấy. Mà nàng cũng không dễ để ăn được đồ ăn trong bếp lớn của phủ, chuyện xảy ra sáng nay là một lời cảnh cáo, hơn nữa nàng không có can đảm dám ăn đồ do người của đại phu nhân nấu, sợ ngày nào đó là chết không nhắm mắt.

- Phù Dung, Lộ Dao, hai người có biết nấu ăn không?-Nàng hỏi cho có chứ thực ra cũng biết được câu trả lời. Lộ Dao là đại nha hoàn bên cạnh nàng, hàng ngày giòi nhất là pha trà rót nước, bôi tóc chứ những chuyện bếp núc một chút cũng không rành, chỉ còn có thể trông chờ vào Phù Dung.

Đúng như dự đoán của nàng, Lộ Dao nghe vậy thì liền cúi đầu không nói nữa. Chỉ có Phù Dung vẫn như cũ thẳng người, cúi đầu cẩn thận đáp:

- Trước đây Phù Dung từng lang bạt nhiều nơi nên cũng học được chút tài lẻ của một vị nữ nương già, không biết có hợp khẩu vị của thiếu phu nhân không.

- Hợp hay không ăn đã mới biết. Bữa trưa nay giao cho người làm.-Tuệ Nghi nói, tâm tình liền vui vẻ lên. Nàng còn bổ sung thêm.-Ta thích ăn đạm bạc một chút, nhưng đừng làm giống như bữa sáng nay nhé.

Phù Dung và Lộ Dao hiểu ý liền đưa tay che miệng cười.

Trình Tư Thành từ phòng của An Sở Lan trở lại tỉnh cờ nghe được câu cuối trong lời Tuệ Nghi vừa nói ra. Người còn chưa thấy đâu đã nghe tiếng của hấn vang lên rõ ràng:

- Bữa sáng nay của nàng làm sao?

Tuệ Nghi, Lộ Dao và cả Phù Dung đều bị hấn làm cho giật mình. Hai nha hoàn liền lui sang một bên, Tuệ Nghi đứng dậy nói:

- Chẳng trở về rồi, An Sở Lan không sao chứ?

Trình Tư Thành bước lại gần nàng cùng ngồi xuống, sau đó mới nói:

- Nàng ta thì làm sao được? Nàng đừng lo. Ta đột trước khi đi đã dặn dò Tổ ma ma phải ở bên cạnh dạy dỗ nàng ta quy củ của Trình gia, nay Tổ ma ma vừa rồi đến nhà lớn nàng ta liền làm bậy, đúng là vật không thể hóa nổi thiên nga. Nếu đã như vậy thì sau khi nàng ta sinh con liền đuổi về thôn trang gia tộc ở ngoại thành.-Trình Tư Thành bắt mắt nói. Nghĩ đến con của mình do một nữ tử như vậy sinh ra, hấn liền không nhịn được mà sinh ra oán khí. Nữ tử này dám hạ được đề treo lên giường hấn, còn vọng tưởng muốn cùng hấn sinh con để mẫu quý nhờ từ, đúng là vô liêm sỉ.

- Chẳng không được làm vậy.-Tuệ Nghi ngay lập tức phản bác lời hấn.-Một đứa trẻ vừa sinh ra chẳng lại tước nó khỏi mẹ ruột của nó, làm như vậy quá tàn nhẫn rồi.

Trình Tư Thành bất ngờ nghe nàng nói. Từ khi thành thân đây là câu nặng nhất mà nàng từng nói với hấn, lại còn vì một nữ nhân thế kia. Hấn là đang nằm mơ sao?

- Nàng sao lại mắng ta như vậy? Chẳng lẽ An Sở Lan làm ra chuyện như thế với ta nàng một chút oán hờn nàng ta không có, lại đổ ngược thành ta sai? Không lẽ nàng không cảm thấy khó chịu khi nàng ta ngày ngày ở trong phủ, xuất hiện trước mặt nàng gây rắc rối sao?-Trình Tư Thành khó chịu hỏi, ánh mắt thủy chung xoáy trên người Tuệ Nghi.

- Ta không khó chịu gì cả, cũng không có ý mắng chàng. Ta chỉ cảm thấy tội nghiệp cho đứa bé trong bụng nàng ta. Một đứa trẻ xuất hiện ở nơi mà không ai chào đón nó, ngay cả cha ruột cũng ghét bỏ, số phận nó sẽ thế nào?-Tuệ Nghi nói mà chẳng biết mình đang đổ thêm dầu vào lửa.

Trình Tư Thành tưởng chừng như muốn lật bàn đứng lên ngay lập tức. Nữ nhân này vậy mà một chút cũng không quan tâm đến chuyện của An Sở Lan và hấn, ngoại trừ lần đầu tiên hấn nói với nàng về chuyện của An thị nàng ngay lập tức đứng dậy bỏ đi, từ đó hấn không thấy nàng nữa lời khó chịu về nàng ta. Đây, nàng chẳng lẽ không hề ghen sao?

- Được. Nếu nàng đã muốn như vậy, ta sẽ háo hão quan tâm An thị.

Hắn nói rồi quay người ra ngoài gọi Tiểu Lý. Ngay khi hắn ta vừa xuất hiện ở cửa, hắn ngay lập tức gần như là rống lên để nói cho mọi người trong viện cùng nghe:

- Đi, nói với An chủ tử, nàng ta được nâng lên di nương, ban cho Quyên Vân hiền và bốn nha hoàn hầu hạ.-Trình Tư thành nói rồi đứng dậy phui áo, không thèm nhìn đến Tuệ Nghi nữa, ly khai đến thư phòng của mình.

Tuệ Nghi há hốc mồm nghe hắn nói, ngay cả Tiểu Lý cũng ngạc nhiên đến nỗi đứng hình một lúc, sau đó mới chạy đến phòng của An Sở Lan thông báo tin.

An Sở Lan nghe Tiểu Lý thông báo thì cười một cái thỏa mãn, nàng thành công rồi a. Không ngờ Trình Tư Thành ngoài mặt với nàng lạnh lùng như vậy nhưng thấy nàng bị thương thì ngay lập tức không nhịn được, trực tiếp nâng lên di nương. Vậy thì được thôi, nàng sẽ toàn tâm bảo vệ đứa bé trong bụng mình, đến sau khi sinh nó ra thì vinh hoa phú quý chắc chắn sẽ không còn xa nữa.

Ở phòng của An Sở Lan không khí tốt lên bao nhiêu thì phòng của Tuệ Nghi ngột ngạt bấy nhiêu. Lộ Dao thấy Tuệ Nghi còn chưa hoàn hồn sau chuyện vừa xảy ra bèn lên tiếng:

- Thiếu phu nhân, sao người lại chọc giận thiếu gia như vậy?

- Ta chọc giận hắn?-Tuệ Nghi ngoảnh mặt nhìn Lộ Dao, lớn tiếng nói lại. -Ta bao giờ chọc giận hắn chứ? Rõ ràng hắn làm việc vô tình như vậy, ta thân làm thê tử nhắc nhở hắn một câu, hắn đã tức giận thành ra như vậy. Tên đó rốt cuộc sáng nay đã ăn nhầm thuốc pháo gì rồi?-Nàng nói rồi cầm lấy chén trà trên bàn uống một hớp lớn, tức giận đặt "bộp" xuống.

Lộ Dao và Phù Dung liếc đầu nhìn nhau, chủ tử bọn họ từ bao giờ miệng lưỡi lại trở nên độc như vậy chứ? Lại dám mắng tướng công mình là tàn nhẫn, này còn nói là thân làm thê tử phải khuyên một hai câu. Phu nhân ơi, người rốt cuộc có hiểu được thế nào là khuyên, thế nào là mắng không vậy?

Chẳng mấy chốc trong Trình phủ đã loan ra một tin, An thị thiếp mà thiếu gia đưa về một tháng trước hiện tại đã được nâng lên di nương, còn ban cho Quyên Vân hiền và bốn nha hoàn hầu hạ. Vậy là từ bây giờ, đám nô nhân Trình phủ lại có thêm một chủ tử dễ nịnh nọt nữa rồi.

Ngoài ra, còn có một tin tức nữa loan ra, chính là chuyện thiếu gia và thiếu phu nhân sáng nay cãi nhau một trận trong phòng. Sau khi cãi nhau xong thì thiếu gia tức giận nhốt mình trong thư phòng từ sáng đến tối, ngay cả cơm cũng không động vào.

Tuệ Nghi nghe Lộ Dao nói lại chuyện đám nô nhân đang kháo truyền nhau thì nhếch môi một cái cho có lệ, về mặt nhanh chóng phục hồi lại vẻ lạnh lùng.

Lộ Dao nhìn nàng như vậy thì không biết nói gì hơn. Chẳng lẽ chút tính cách của thiếu gia mà nàng cũng không biết? Mặc dù Lộ Dao trước giờ luôn mong chủ tử mình và Trình Tư Thành kia tốt nhất là tránh xa nhau một chút, nhưng nghĩ đến việc Tuệ Nghi không tiếc hai chữ "tàn nhẫn" để mắng hắn thì nàng đích thực là muốn bốc hỏa. Thê tử mà dám mắng phu quân mình như vậy, đừng nói là Trình lão thái thái, ngay cả Tiền ma ma có ở đây chắc chắn sẽ mắng nàng một trận.

Tuệ Nghi thì ngoài mặt lạnh lùng như vậy nhưng thực ra từ sáng đến giờ tâm trạng vẫn luôn bồn chồn không yên. Nàng trước giờ vẫn luôn giỏi nhất là một chữ "nhìn", chẳng hiểu sao sáng nay nói năng lại không biết kiêng dè, thiếu suy nghĩ như vậy, trực tiếp mắng Trình Tư Thành là tàn nhẫn. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thanh danh của nàng sẽ đề đi đâu? Không chừng đến lúc đó ngay cả phụ mẫu nàng cũng mắng nàng là không biết quy củ lễ nghĩa, ăn nói thiếu hiểu biết. Tuệ Nghi còn thậm chí nghĩ đến việc chuyển này mà đến tai vị nhạc phụ đại nhân nàng và đại phu nhân, không chừng khi đó Lâm thị còn khuyên Trình Tư Bác ép Trình Tư Thành hưu mình. Đến lúc đó nàng đích thực trở thành ác phụ rồi.

- Lộ Dao, hình như chuyện này không nằm trong dự đoán của ta. Ta vốn dĩ không định nói hắn như vậy, chỉ là nghe đến việc hắn muốn tách một đứa trẻ sơ sinh ra khỏi mẹ ruột nó, ta không kiểm soát được lời nói của mình.-Tuệ Nghi cúi đầu nói, ánh mắt vô cùng sợ hãi. Ai đó bây giờ nói cho nàng biết làm gì để dỗ tên phu quân đang bốc hỏa kia đi a.

- Thiếu phu nhân, người thực sự quá nhạy cảm rồi. Từ lúc người say thai khỏe lại đến nay, nghe đến những chữ "trẻ nhỏ, thai phụ, mẹ ruột" thì cứ mất bình tĩnh, người như vậy sẽ khiến đại phu nhân nắm thóp được đó.-Lộ Dao thành thực nói.

- Ta sao có thể không biết chuyện này được, nhưng mà...-Nàng ngập ngừng nói lại. Nàng mặc dù đã tự nhủ bản thân đã vượt qua chuyện mất con rồi, nhưng trong lòng thì vẫn luôn có vết sẹo thình thoảng sẽ phát đau. Hễ mỗi lần nhớ đến giọt máu từ trong người mình chảy ra, nàng vẫn không kiềm được. Lâm thị, Trình Tư Nhiên, vì cố gì nàng còn đang đau khổ ở đây, họ lại có thể thoải mái hưởng sự sung sướng an nhàn?

- Ta không thể sống nhẫn nhịn mãi được. Ta muốn hiền lành, bọn họ chẳng cho ta hiền lành, vậy thì ta độc ác vậy. Ta phải báo thù cho con của ta. Lâm Di Tú, Trình Tư Nhiên, bọn họ không thể sống thoải mái một ngày nào cả. Trừ phi ta chết.-Tuệ Nghi đỏ mắt, gần từng tiếng nói.-Đi, đến phòng bếp lớn một chuyến.

Lộ Dao và Phù Dung còn chưa hết giật mình vì thái độ quay ngoắt 180 độ của nàng thì đã thấy Tuệ Nghi đi thẳng ra khỏi cửa, liền vội vàng chạy đuổi theo.

Phòng bếp lớn do Dương ma ma làm quản sự, dưới trướng có mười bốn nô nhân tay nghề tốt làm việc nấu nướng. Hiện tại đang là giờ Tỵ nên mọi người trong bếp đang khăn trương nấu nướng đem đến các viện.

Nàng vận y phục màu tím nhạt bên trong, bên ngoài là áo choàng cùng màu đậm hơn, phía sau có thêu trăm hoa đua nở, đai lưng màu đỏ nâu nổi bật làm điểm nhấn, khuyên tai bằng đá cẩm thạch màu trắng, trâm cài màu vàng, trên người vì vậy toát lên một vẻ vừa thanh lịch vừa cao quý. Nàng từ ngoài tiến vào mang thêm cho nơi khói bếp, dầu ăn này một màu sắc khác biệt.

Đám nô nhân thấy nàng tiến vào thì vô cùng bất ngờ, ai cũng lờ việc buông xuống, cúi người thì lễ:

- Thỉnh an thiếu phu nhân.

Nàng phát tay ý bảo mọi người đứng lên. Dương ma ma thấy vậy thì vội tiến lên, lần nữa cúi người nói:

- Thiếu phu nhân, người có gì dặn dò cứ sai nha hoàn đến thông báo cho nô tỳ một tiếng là được, việc gì phải đến đây ngửi mùi khói bếp hôi hám này?

Tuệ Nghi ngẩng đầu nhìn Dương ma ma đang đứng trước mặt. Đây là một cô nương tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, chân váy ma ma màu xanh lục đậm, phần trên là áo màu trắng, đầu búi tóc cao, khuôn mặt nhỏ nhắn ưa nhìn. Ôi chao, với vẻ ngoài thế này mà phải đi làm một nha hoàn thấp bé thì quả thật uổng phí, nhưng mà tuổi còn trẻ liền có thể khiến người khác gọi hai tiếng ma ma cũng không hẳn tâm thương. Để hôm nay nàng xem người của đại phu nhân ngoài Thất ma ma ra còn có người nào đa kẻ.

- Sáng nay phòng bếp lớn cho người mang đồ ăn đến Dương Liễu viện đúng không?-Nàng hỏi.

- Bẩm thiếu phu nhân, đúng như vậy.-Dương ma ma cúi đầu cẩn thận đáp.

- Ô, bữa sáng hôm nay đồ ăn của phòng bếp nấu cực kỳ ngon. Tướng công ta ngày trước đi làm ăn bên ngoài ăn uống chắc chắn không điều độ nên bây giờ chàng ấy trở về rồi ta muốn chú ý đến chế độ ăn uống của chàng. Dương ma ma, bữa trưa nay của chàng người có thể cho người làm gồng hết bữa sáng của ta không, để ta đưa đến thư phòng cho chàng?-Nàng nhìn Dương ma ma đầy hi vọng, ánh mắt vô cùng ngây thơ cứ như đích thực là một người vợ hiền đang lo lắng cho tướng công của mình, thật sự không nhìn ra trong đó một tia tà ý nào.

Dương ma ma khẽ giật giật khóe môi nhưng vẫn phải cúi đầu, một lúc sau mới nói:

- Nô tỳ tuân mệnh. Vậy thiếu phu nhân, người bây giờ hãy quay về phòng trước, một lát nữa nô tỳ làm xong sẽ cho người mang đến thư phòng của thiếu gia. Làm như vậy đỡ cho thiếu phu nhân phải nhọc công.

Dương ma ma nói rồi vẫn cúi người nhìn xuống đất nên không nhìn thấy ánh mắt mỉa mai và nụ cười khinh thường của Tuệ Nghi trên mặt. Nàng đứng lên, một bước, hai bước tiến lại gần Dương thị, sau đó dừng lại trước mặt nàng ta, cười một cái ôn hòa, nói:

- Dương ma ma, người xem như giúp ta đi mà. Người cũng biết sáng nay ta và tướng công mới cãi nhau, chàng bây giờ vẫn còn đang ở thư phòng không chịu gặp ta. Ta bây giờ đến đây nhờ người ở phòng bếp làm bữa trưa cho chàng để ta mang đến thư phòng, chuộc lỗi với chàng ấy. Mọi người chắc sẽ không ích kỷ mà để mặc ta tự nấu ăn chứ?-Nàng hướng ánh mắt mình ra đám nô nhân ở phía sau, khẩn cầu nói.

Mọi người bất gặp ánh mắt của nàng thì ai cũng như Dương thị cúi đầu nhìn xuống đất, không dám lên tiếng. Bọn họ vốn cũng là nghe lời đại phu nhân làm bữa sáng như vậy cho Dương Liễu viện, cũng chẳng biết lý do vì sao đại phu nhân lại làm như vậy. Thế nào mà tai bay và gió người chịu thiệt luôn là bọn họ? Thất ma ma lần trước cũng vậy, bây giờ thiếu phu nhân cũng tìm đến tận nơi này, rốt cuộc là muốn bọn họ làm sao?

Tuệ Nghi thấy thái độ bọn họ như vậy thì tâm tình thoải mái hơn hẳn, cười nói:

- Ta chỉ là nhờ mọi người làm bữa trưa giống hệt bữa sáng đã làm cho ta để ta mang đến thư phòng của tướng công, chẳng lẽ như vậy cũng không được? Hay mọi người muốn ta phải quỳ xuống cầu xin thì mới chịu làm?

- Thiếu phu nhân, đám nô tỳ không dám. Chỉ là nguyên liệu để làm đồ giống hệt với bữa sáng nay đã hết rồi, bây giờ phòng bếp đã chuẩn bị nguyên liệu cho bữa trưa, cũng đã nấu xong xuôi cả. Bây giờ thiếu phu nhân lại muốn làm một bữa giống với sáng nay, đám nô tỳ thật sự không thể làm được.-Dương ma ma cúi đầu thấp hơn nữa, nói. Lòng nàng thầm kêu khổ, thật ra là đại phu nhân, là đại phu nhân muốn giáo huấn Tuệ Nghi nên mới kêu nhà bếp làm như vậy, lấy lý do là thiếu phu nhân trước giờ ăn uống luôn đạm bạc nên liền chuẩn bị bữa sáng y hệt như của nha hoàn.

Ha, Tuệ Nghi cười một cái mỉa mai, cũng nghĩ được lý do để thoái thác cơ đấy. Nàng nghiêm mặt nói với Dương ma ma:

- Dương ma ma, nếu người đã nói vậy ta cũng không dám làm khó gì người nữa, dù sao người cũng chỉ là một ma ma quản sự.

Đám nha hoàn và cả Dương ma ma đều cúi đầu nên không thấy sắc mặt của nàng, nghe nói vậy thì khẽ thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ đã thoát nạn thì lời của Tuệ Nghi lại một lần nữa vang lên:

- Nhưng mà bữa sáng nay thật sự rất ngon a. Ta vốn thích ăn đạm bạc, trước đây Tiền ma ma trong viện ta có nấu nhạt thì ta cũng chỉ là ăn vừa miệng, nhưng cháo trắng, mận tàu, còn vớ com trộn rau sáng nay thật sự rất ngon đó, trông chẳng khác gì là bữa ăn của một nông gia cả. Dương ma ma, người quản lý phòng bếp tốt thật nha, tiết kiệm là trên hết, rất tốt. Ta sẽ ngay lập tức nói chuyện này với tướng công để chàng ban thưởng cho người.- Nàng nói rồi định lý khai bước đi.

Dương ma ma nghe đến nàng định nói với Trình Tư Thành thì hai chân mềm nhũn, vội quỳ xuống thưa:

- Thiếu phu nhân, xin người đừng bước.

- Há? Lại làm sao nữa? A, sao lại quỳ rồi?-Tuệ Nghi quay lại nhìn thấy thân lục y đang quỳ thì vô cùng bất ngờ, nói. Muốn diễn kịch tiếp chứ gì? Được, nàng cùng diễn, xem ai mới là diễn viên tốt a. Lần trước là Thất ma ma, bây giờ là Dương ma ma, nàng sẽ hào hào chiêu cổ bọn họ thật tốt, chộc cho Lâm thị tức chết.

- Thiếu phu nhân, là đám nô tỳ làm việc thất trách, cầu phu nhân trách phạt.-Dương ma ma bắt đầu roi nước mắt, vừa khóc vừa nói.

- Ai da, ta mới khen người làm việc tốt, giờ người lại nói mình làm việc thất trách như vậy là đang muốn chống đối lại ta sao? Người muốn làm hung nô phản chủ à?-Tuệ Nghi neho mày như đang bị ủy khuất, nói.

- Không... nô tỳ...-Dương ma ma bị hành động và lời nói của Tuệ Nghi dọa cho lắp bắp mãi không tròn câu. Nàng đã theo lệnh đại phu nhân cắt xén đồ ăn của thiếu phu nhân là một tội lớn, bây giờ còn có thêm làm "hung nô phản chủ" gì nữa, nàng thật sự là không gánh nổi mà!

- Thiếu phu nhân, nô tỳ thấy chuyện này người không tiện làm chủ đầu. Dương ma ma là người của đại phu nhân, nếu người muốn xử trí nàng thì phải hỏi ý kiến của đại phu nhân nữa, chẳng bằng chúng ta cùng đi tìm thiếu gia phân xử.-Lộ Dao mỉm cười, lên tiếng nói.

Dương ma ma thoáng chốc quỳ sụp xuống đất. Thôi rồi! Chẳng lẽ kết cục của nàng rồi cũng sẽ giống Thất ma ma sao?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

- Nghĩ hay lắm Lộ Dao, chúng ta lập tức đến nhờ thiếu gia phân xử chuyện này.-Tuệ Nghi quay sang nói với nàng, cười một cái tán dương. Không hổ danh nha hoàn đi theo mình từ bé, nàng nghĩ gì nàng ta cũng biết. Lời Lộ Dao vừa nói ra vừa hay chọc cho tâm tình nàng đang vui lại còn sáng khoái hơn nữa.

Trái ngược hoàn toàn với Tuệ Nghi, Dương ma ma lúc này đã bị lời của Lộ Dao dọa cho sắc mặt trắng bệch, run rẩy quỳ dưới đất không biết nên nói gì. Nàng trước đây đã nghe đám nha hoàn ở Thọ An viện nói lại, lúc lão thái thái xử trí Thất thị Tuệ Nghi cũng ở đó. Ngoài mặt nàng (Tuệ Nghi) luôn làm ra vẻ ngây thơ không biết gì cả, nhưng đa số lời nói ra đều có ý buộc tội danh ám hại lão thái thái cho Thất thị. Chỉ vì vài lời đó mà Thất ma ma ngay lập tức như cá nằm trên thớt mặc người ta định tội. Qua chuyện này có thể thấy được, thiếu phu nhân của ngày hôm nay không phải là thiếu phu nhân của nửa năm trước vận hi phục bước vào Trình phủ nữa, miệng lưỡi giao hoạt, tâm tình khó nắm bắt.

- Dương ma ma, vậy người có đi cùng ta đến gặp thiếu gia không? Hay đợi một lát nữa thiếu gia cho người đến mời người đến.-Tuệ Nghi hướng Dương thị đang quỳ nói ra, nàng còn đặc biệt kéo dài chữ "mời" đầy ẩn ý.

Chỉ là một nô nhân mà lại muốn chủ tử cho người mời thì thật không ra quy củ gì nữa, Dương thị đương nhiên không dám, liền sợ sệt đứng lên.

Tuệ Nghi thấy dáng người run rẩy như cây liễu trước gió của nàng ta thì ra vẻ thương cảm, bèn nói:

- Dương ma ma, người có đi rồi không đó? Để ta sai người điu người đi nhé? Bằng không lát nữa giữa đường người lại ngã thì khi đó người khác sẽ bảo ta bắt nạt nô nhân đến mức ngất xỉu, ta không gánh nổi ác danh đầu đó.

- Nô tỳ đi được a.-Dương thị cúi đầu nói, giọng vô cùng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Đến khi Tuệ Nghi, Dương ma ma cùng hai nha hoàn rời khỏi rồi phòng bếp mới nháo nhào bàn luận cả lên.

- Nay mọi người nói xem, đợt trước là Thất ma ma, bây giờ là Dương ma ma. Ta thấy thiếu phu nhân đi đến đâu là nơi đó y như rằng có người chịu khổ mà.

- Còn nói, ta nghe mấy tỷ tỷ ở Dương Liễu viện bảo rằng thiếu phu nhân bây giờ đã thay đổi rồi. Đứng nhìn người ta mỉm cười ôn hòa như vậy mà dễ bị lừa, thật ra là miệng nam mô bụng bỏ dao găm đó, muốn hại đại phu nhân của chúng ta.

- Muội nói thật hả? Vậy chẳng phải Dương ma ma của chúng ta cũng sẽ có kết cục giống Thất ma ma rồi sao?

- Còn nói, người phản xử là thiếu gia đó. Trước giờ mọi người đã từng thấy thiếu gia động chạm vào nữ nhân, ôm ấp bao giờ chưa? Vậy mà hôm trước khi thiếu gia trở về ta thấy ngài ấy ôm thiếu phu nhân từ trên xe ngựa bước xuống, nét mặt vô cùng ôn nhuận. Ta thấy cho dù là lão thái thái hay lão gia cũng chưa từng nhìn thấy nét mặt đó của ngài ấy. Cho nên ta bảo đảm, thiếu gia trong chuyện này dù ai đúng ai sai cũng sẽ đứng về phía thiếu phu nhân.

- Thật không vậy? Chẳng phải hôn sự của hai người họ là do lão thái thái của chúng ta và Tường lão thái thái định đoạt, bọn họ đến một lần gặp mặt trước đó cũng không có sao? Sao có thể tình chàng ý thiếp mặn nồng như vậy?

- Ha, còn phải nói. Ta chắc chắn rằng thiếu gia đã bị đánh về mặt người của thiếu phu nhân làm cho điên đảo rồi. Cô xem, đợt nào ngài ấy đi làm ăn trở về cũng đem không biết bao nhiêu trang sức, gấm vóc cho thiếu phu nhân. Ta còn nghe nói khó phòng của Dương Liễu viện đã sớm kín chỗ từ lâu rồi, bây giờ trong mấy viện trống đó.

- Thật sao?

- ...

Tuệ Nghi tâm trạng vui vẻ, bước chân tiêu sái đi từ phòng bếp đến thư phòng của Trình Tư Thành. Nàng mặc dù không rõ Trình Tư Thành có chắc chắn sẽ đứng về phía mình trong chuyện phản xử này hay không nhưng có một chuyện nàng lại vô cùng bảo đảm, đó là hẳn sẽ không đứng về phía Lâm thị, Dương ma ma.

Ai cũng biết tục lệ Đại Tiểu trước giờ không có chuyện nâng thiếp lên thê. Phụ thân hẳn lại có thể hồ đồ nâng một di nương lên làm chính thất, đưa một thứ nữ trở thành đích nữ. Dù Dương thị Dương Ái Văn đã mất, bài vị còn bày ở từ đường Trình gia nhưng đối với hẳn chuyện này cũng khó chấp nhận được. Bằng chứng là mặc dù có vẻ hòa thuận với Trình Tư Nhiên nhưng hẳn vẫn luôn một ít hai nhiều nói móc đại phu nhân trước mặt lão thái thái. Nên nếu Tuệ Nghi nàng đem chuyện Dương ma ma đã cắt xén khẩu phần ăn của Dương Liễu viện nói cho hẳn biết, cho dù hẳn đang giận nàng đi nữa cũng sẽ nghĩ đến thể diện của mình, lời người sau mồm là Lâm thị ra để giây vò.

Người ta nói giữa mẹ kế con chồng không có quá hai chữ "tình thương", trước đây nàng không tin, bây giờ dựa theo phán đoán của bản thân thì nàng cũng khó trách nuôi một ít hi vọng.

Thú vị của Trình Tư Thành tên gọi Chu Tiến, là một tên ngày trước chuyên làm nghề đâm thuê chém mướn, sau trong một lần làm việc bị người dân vây bắt được đánh cho một trận nhừ tử, vớt xuống sông. Tình cờ Trình Tư Thành đi qua khúc sông đó thấy hân đang trôi dạt liền vớt lên, cứu hẳn một mạng. Kể từ đó hẳn luôn đi theo bên cạnh làm cho Trình Tư Thành để báo ân.

Mặc dù đã là nô nhân của nhà giàu nhưng trên người của Chu Tiến vẫn không thể che giấu được những nét dữ tợn hung hãn của một kẻ từng lấy việc đánh đập giết người làm miếng cơm. Hắn mặc áo màu đen, đai lưng màu bạc, trên đầu đeo một cái băng vải cũng màu xám bạc, bên tay cầm kiếm đứng canh trước thư phòng của Trình Tư Thành. Trên khuôn mặt rậm rắng của hắn có một vết sẹo bên má trái, vẫn sâu thấy da non trông rất dọa người. Nhưng nếu nhìn kỹ, thật ra tên này cũng khá tuấn tú, chỉ là nét phong trần mưa nắng đã xóa hết những sự tuấn tú đó, người khác nhìn vào chỉ thấy hắn là một tên giang hồ.

Tuệ Nghi trước đây từng gặp qua tên này. Theo lời của nàng, hẳn là một kẻ không thích vòng vo, muốn nói đạo lý nhân nghĩa gì đó với hẳn thì thà rút kiếm ra đánh nhau một trận sẽ thuận tiện hơn nhiều. Đương nhiên luôn có ngoại lệ, hẳn nhất định chỉ nghe lời của Trình Tư Thành mà thôi.

- Chu huynh, công tử có phải đang ở bên trong? - Tuệ Nghi mỉm cười hòa nhã hỏi hẳn.

- Bẩm thiếu phu nhân, đúng vậy. - Chu Tiến nắm tay thành quyền, cúi người đáp.

- Vậy ta có thể vào trong gặp chàng ấy không?

- Chuyện này... thiếu gia dặn ngài ấy không muốn gặp ai cả. - Chu Tiến vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế, nói tiếp.

- Chu huynh, ta có chuyện gấp muốn gặp chàng, huynh để ta vào được không? - Tuệ Nghi cũng giữ nụ cười hòa nhã, hỏi tiếp.

- Thiếu phu nhân, trừ khi thiếu gia ra ngoài nói muốn gặp người, bằng không nô không thể cho người vào thư phòng. Xin thiếu phu nhân lượng thứ.

Dương ma ma nghe Chu Tiến nói vậy mới khẽ thở nhẹ một hơi. May quá rồi, thiếu gia còn đang chiến tranh lạnh với thiếu phu nhân, chắc chắn sẽ không ra phản xử đâu. Xem như là Tuệ Nghi kia cũng không thể tùy tiện phản xử nàng được.

Dương thị nghĩ như vậy thì liền thoải mái lên, lúc này mới có thêm can đảm ngừng đầu, lại nhìn thấy Tuệ Nghi cúi người xuống đất, cầm lên một viên đá sắc, cửa mạnh vào tay mình.

Chu Tiến, Dương ma ma và cả Lộ Dao đều bất ngờ với hành động của nàng, chưa kịp hiểu gì để ngăn lại thì từ lòng bàn tay trái của Tuệ Nghi đã trào ra một đường máu. Vốn da tay nàng là màu trắng như bạch ngọc, đường máu kia vì vậy hết sức rõ ràng.

- Thiếu phu nhân, chảy máu rồi. - Lộ Dao hoảng hốt kêu lên, chạy lại bên cạnh nàng cầm tay Tuệ Nghi lên xem xét.

Lộ Dao chỉ toàn tâm lo cho vết thương trên tay Tuệ Nghi, vội lấy khăn tay ra mà cầm máu lại nên không hề thấy nụ cười đắc ý trên mặt nàng.

Tuệ Nghi thầm đếm nhẩm trong đầu: "1,2,3".

"Xoạch." Cửa thư phòng đột ngột mở ra.

Nam nhân y phục tím đứng bên trong, nét mặt bội phần tức giận nhìn Tuệ Nghi, ánh mắt nặng nề như đá thạch anh đen muốn nghiền vụn cơ thể nàng.

Trình Tư Thành sải bước thật nhanh đến trước mặt Tuệ Nghi, vô cùng thô bạo giật tay nàng từ trong tay của Lộ Dao,捏o mảy xem xét rồi mới nói:

- Tuệ Nghi, nàng đúng là biết cách lợi dụng. Nàng chỉ ý vào một việc ta yêu nàng, không có cách từ chối nàng nên luôn muốn chọc tức ta, vì nàng biết ta không dám làm gì nàng.

Tuệ Nghi khẽ nhướn môi cười, vui vẻ đáp:

- Nếu ta không báo đảm chàng sẽ mở cửa, ta cũng chẳng tự làm mình bị thương làm gì. Chàng nói đúng, ta đúng là đang ý vào việc chàng yêu ta, không thể từ chối ta.

- Đi, lấy hòm thuốc lại đây cho thiếu phu nhân. - Trình Tư Thành quay sang Lộ Dao ra lệnh.

Hắn nói rồi mới tay cầm lấy bàn tay nàng đè khăn tay xuống để cầm máu, tay kia quàng qua vai định dìu nàng vào thư phòng. Tuệ Nghi thấy vậy liền khựng lại, nói: "Đội đã." Hắn liền捏o mảy nhìn nàng.

- Ta muốn gọi Dương ma ma cùng vào nữa. - Nàng ngoắc đầu ra phía sau chỉ vào Dương thị, nói.

- Thư phòng của ta không phải nơi kẻ nào cũng được vào. Nàng muốn ta xử thế nào thì lát nữa rồi tính, băng bó trước đã.-Hắn lạnh lùng đáp lại, ngay sau đó thì như vừa điu vừa kéo nàng vào thư phòng.

Lộ Dao rất nhanh đem hòm thuốc đến. Trình Tư Thành ra lệnh nàng ta để hòm thuốc lại rồi ra ngoài đợi còn mình thì tự tay băng bó cho nàng.

Khi hắn đã bôi thuốc lên rồi chuẩn bị quán băng, động tác có lúc vô cùng mạnh bạo. Tuệ Nghi liền nhúu mày một chút kêu đau.

- Nàng còn biết đau à? Thế lúc cầm đồ tự cửa tay có nghĩ đến chuyện này không?

- Thiếp biết làm sao được chứ? Cũng tại chàng cứ đóng cửa phòng không chịu gặp thiếp, thiếp đành phải làm liều.-Tuệ Nghi dù đau nhưng vẫn bịu môi, làm ra vẻ rất ủy khuất nói.

Trình Tư Thành mặc dù đang rất tức giận nhưng lại bị đáng về làm bộ của nàng làm cho cứng họng, nét mặt vì vậy cũng giãn ra rất nhiều.

Tuệ Nghi thấy hắn như vậy liền thở phào một hơi, làm hòa được rồi a.

- Tư Thành, xin lỗi.-Nàng nói nhỏ.

- Xin lỗi cái gì?-Hắn thuận thực băng bó cho nàng, nói.

- Hồi sáng, ta lỡ lời. Ta không nên nói chàng như vậy. Khi này lúc ở trong phòng ta nghĩ kỹ lắm rồi, chàng muốn xử lý An Sở Lan thế nào cũng được, nhưng nhất định không được bạc đãi đứa bé, nó không có tội gì hết. Đừng để sai lầm của người lớn đổ vấy lên đầu đứa trẻ.-Nàng thành thực nói. Cho dù đứa trẻ của An Sở Lan có làm sao đi nữa, nó cũng đâu thể quyết định được nơi nó sinh ra. Chẳng lẽ chỉ vì người sinh nó ra là một kỹ nữ lầu xanh dùng thủ đoạn để leo lên giường nam nhân nhằm biến nó thành công cụ mưu cầu lợi ích thì nó sẽ thành có tội sao? Không, mẹ đẻ nó có tội, nhưng nó từ đầu đến cuối không làm gì sai cả.

- Ta từ bao giờ nói sẽ bạc đãi đứa bé chứ? Ta suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói, nàng thì chỉ nghe đến giữa chừng đã định tội cho ta rồi.-Hắn băng bó xong cho nàng rồi tiếp tục nói.-Sau khi đứa trẻ được sinh ra, ta sẽ bỏ nó đến cho nàng nuôi dưỡng, còn An Sở Lan thì sẽ thu xếp cho nàng ta về thôn trang của Trình gia ở ngoại thành, vĩnh viễn không được rời khỏi đó. Tuệ Nghi, đến cuối cùng ta chỉ sợ nàng chịu thiệt. Sau này chúng ta cũng sẽ có con...

- Không sao.-Nàng ngắt lời hắn, mỉm cười nói.-Ta biết chàng lo lắng điều gì mà. Ta sẽ chăm sóc đứa bé thật tốt. Ta không dám bảo đảm mình có thể yêu thương nó như con đẻ hay không, nhưng ta bảo đảm sẽ không để nó chịu ủy khuất ở Trình gia này, chừng nào ta còn sống.

Trình Tư Thành nghe nàng nói, trong tim lại dâng lên một cảm giác gì đó rất ấm áp. Hắn ôn nhu nhìn nàng rồi đưa tay kéo Tuệ Nghi vào lòng mình. Cảm thấy ti lên đầu nàng, mùi hương bạc hà trên người hắn thoảng chốc vẩn vút quanh người Tuệ Nghi.

- Tuệ Nghi, ta nhất định sẽ không làm nàng thất vọng. Ta sẽ cho nàng một gia đình thật tốt, một cuộc sống thật vẻ vang, ta tuyệt đối không để nàng phải hối hận vì đã gả cho ta.-Trình Tư Thành nhẹ nhàng nói, ngữ khí tuy rất mềm mỏng nhưng thái độ vô cùng nghiêm túc. Hắn nói được nhất định sẽ làm được.

- Chàng nói đó, sau này chàng mà làm gì sai với ta, ta sẽ rời khỏi chàng, vĩnh viễn không gặp lại.-Tuệ Nghi không nhận ra thái độ nghiêm túc của hắn, lại nghĩ hắn đang đùa, cũng vui vẻ đáp lại.

Trình Tư Thành càng ôm nàng chặt hơn như gả mái bảo vệ gả con. Tuệ Nghi bị vòng tay của hắn siết càng chặt lại càng khó chịu, liền bắt đầu cựa quậy.

- Dương ma mà kia có chuyện gì?-Hắn hỏi, cũng nói lỏng tay mình ra.

Tuệ Nghi lúc này mới nhớ đến chuyện của Dương thị ở phòng bếp, vội vàng nói:

- Chàng không nói ta cũng quên mất, chàng phải giúp ta việc này một chút,

Trình Tư Thành nheo mày, bắt đầu nghe Tuệ Nghi kể mọi chuyện.

Đến khi kết thúc, hắn không khỏi cười phá lên một tiếng, khen nàng:

- Vậy là nàng muốn loại bỏ Dương thị sao, chặt thêm một vôi bạch tuột nữa của đại phu nhân? Giỏi lắm, hay cho sự giáo hoạt của nàng.

Tuệ Nghi bị hắn nói như vậy rốt cuộc cũng không biết là đang khen hay mỉa mai nên hỏi lại:

- Vậy chàng có giúp ta không? Bằng không thì ta tự ra mặt nói. Dù sao miệng lưỡi của ta cũng rất dẻo, nói gì chẳng được. Còn có tổ mẫu ở Thọ An viện chống lưng, đại phu nhân cũng không dám làm gì ta. Nếu có thì chỉ có ta bị mang danh độc ác bá đạo thôi.

- Ấy, sao có thể được chứ?-Trình Tư Thành kêu lên, nói.-Sao ta có thể để nương tử mình bị nói như vậy? Nàng đó, lại giờ giọng giận dỗi rồi.

Tuệ Nghi nhếch môi cười đắc ý, lại quay qua hắn nói tiếp:

- Thế chàng có giúp không hả?

- Lời của nương tử nói ra, cho một trăm lá gan ta cũng không dám cãi lại.-Trình Tư Thành chấp tay trước mặt, giọng điệu đùa giỡn, cười nói.

Tuệ Nghi bị hắn chọc cho vui cũng cười lên. Lộ Dao ngoài cửa nghe thấy thanh âm bên trong mới thở phào một hơi, xem như tiểu thư nhà nàng cũng biết vừa ấm vừa xoa, không phải chuyện gì cũng kiểu căng ăn nói thiếu suy nghĩ được.

Trình Tư Thành cùng Tuệ Nghi từ thư phòng bước ra, nhìn thấy Dương ma mà vẫn đang đứng ngoài sân chờ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng biến đổi không ngừng như tắc kè hoa.

- Dương thị, thiếu phu nhân nói rằng nàng ấy nhờ người nấu một bữa ăn cho ta, người liền không chấp nhận. Nàng khen người tiết kiệm, làm việc quán sự phòng bếp rất tốt nên muốn ta thương cho người để tán dương, người liền nói ngược lại. Rốt cuộc người muốn chống đối nàng ấy, chống đối ta đúng không?-Trình Tư Thành đứng trên bậc thềm của thư phòng hỏi, giọng điệu như đang thăm vấn phạm nhân. Mà cũng không thể nói là "như gõng", rõ ràng là đang thăm vấn phạm nhân.

Dương ma mà đứng dưới sân, đáng về liễu yếu đào tơ được nàng ta diễn tả vô cùng chân thực, nhìn khiến cho người khác cảm thấy rất xót xa.

Nói gì thì nói, người tên Dương thị này xem như là một cô nương thanh tú ưa nhìn, khuôn mặt thân hình mặc dù không bằng với người mặc y phục tím đứng bên cạnh Trình Tư Thành nhưng cũng là xinh đẹp trong đám nha hoàn ở phòng bếp.

Tuệ Nghi nhìn nàng ta lại không tránh có một suy nghĩ, chính là đại phu nhân muốn dùng nàng ta để câu dẫn hết nam nhân trong phủ này. Nha hoàn bình thường đều không được phép trang điểm, búi tóc cũng chỉ được duy nhất một kiểu là thành một cục sau đầu, không được phép rơi ra một sợi tóc mai nào hết. Vậy mà Dương ma mà- tay sai của đại phu nhân này, không chỉ tết bím tóc rồi mới búi lên, bên trái bên phải đều đính một cây kẹp vàng nhỏ như hạt châu, mỗi tổ son nhẹ màu hồng nhạt, lơ thơ trước trán là vài sợi tóc mai đang nhẹ nhàng bay.

Tuệ Nghi nhìn như vậy lại ngửa mặt vô cùng. Nếu như nàng thật sự đa nghi thì không nói làm gì, nhưng từ lúc đứng trước mặt Trình Tư Thành đến giờ nàng ta vẫn luôn bày ra đáng vẻ mỹ nhân

yếu điệu kia, nước mắt thì một giọt, hai giọt rơi xuống nhìn rất nhu thuận. Nàng thật sự không dám tin nếu cho bản thân xử trí Dương thị này, nàng sẽ vì những tội danh nàng ta đã làm ra cộng với việc nàng ta là nô bộc của đại phu nhân mà phóng đại tội trạng lên thế nào, giày vò mỹ nhân kia như thế nào.

Có thể nói, Tuệ Nghi từ khi khỏe lại trong tâm đã mang oán niệm rất lớn với người của Mộc Lương viện. Người ta nói "Yêu ai yêu cả đường đi/ Ghét ai ghét cả tông chi họ hàng". Tuệ Nghi hiện tại chính là điển hình cho câu nói đó, toàn tâm toàn ý ghét Lâm thị, tìm mọi cách gây khó dễ cho bà ta.

Dương thị đứng ở đó vẫn cứ không ngừng rơi lệ. Trình Tư Thành thấy vậy mới nói:

- Nếu như thiếu phu nhân nói oan cầu nào về người người cứ nói ra, ta sẽ làm chủ cho. Dù sao cũng không thể để người khác dị nghị, nói ta bị mỹ nhân che mờ mắt, làm ra chuyện không biết phải trái trắng đen được.

Trình Tư Thành vừa dứt lời thì ngay lập tức là tiếng gia đình thông báo khỏe khoắn vang lên:

- Đại phu nhân đến.

Đến rồi, đến rồi, vai chính lên sân rồi à.

Lâm thị mặc y phục màu lam, đầu búi kiểu Tùy Vân kể cả trăm vàng khảm ngọc, khuyên tai bằng vàng hình giọt nước, phía sau đi theo bốn nha hoàn hầu hạ từ nguyệt môn tiến vào.

Trình Tư Thành và Tuệ Nghi còn chưa nhìn thấy bóng dáng khuất mờ từ xa tiến đến gì cả đã thấy bà dừng ngay phía dưới bậc thềm nơi hai người đang đứng, bước đi như gió, mỉm cười dịu dàng nói:

- Thành nhi, ta nghe nói phòng bếp làm việc tắc trách, vô lễ với Tuệ Nghi nên đang bị con xử phạt liền đến đây xem sao.

- Vất vả cho đại phu nhân rồi. Dù sao bây giờ người đang là chủ mẫu quản lý việc nhà, việc xử phạt nô nhân cũng do người đứng bên cạnh quan sát, là con sơ xuất quên cho người mời người đến.-Trình Tư Thành khách sáo đáp lại. Song sau đó lại quay sang Dương ma ma đang đứng, lên tiếng.-Đại phu nhân đã đến rồi, người có oan khuất gì cứ nói ra. Có đại phu nhân công bằng nhân đạo ở đây làm chủ cho người.

Dương ma ma lúc này nhìn thấy đại phu nhân đã đến thì như vớ được cọc có cứu mạng, nhưng rất nhanh sau đó lại đứng trần trối nhìn, không biết nói làm sao. Nói gì cũng là liên quan đến chuyện cắt xén thực đơn của Dương Liễu viện, mà đại phu nhân lại là người ra lệnh cho nàng làm, có Trình Tư Thành đứng đây, đại phu nhân cũng khó lòng yên ổn.

Nhìn thấy Dương ma ma cứ đứng như trời trồng không nói không thừa, Tuệ Nghi mới nói:

- Dương ma ma, người là người của đại phu nhân tiến cử. Bây giờ ta nói người làm sai, có đại phu nhân ở đây làm chủ người cũng không nói, rốt cuộc người không đặt ta vào mắt hay là không đặt đại phu nhân vào mắt?

- Thiếu phu nhân, nô tỳ không dám, nô tỳ không dám.-Dương thị hốt hoảng kêu lên. Lại nữa lại nữa, những lời Tuệ Nghi nói ra lại cứ tăng thêm tội danh cho nàng, giống hệt như chuyện của Thất ma ma.

- Có ta ở đây làm chủ, người không nói thì để ta nói vậy.-Đại phu nhân lên tiếng giải vây. Bà nhìn qua Tuệ Nghi đang đứng, cười một cái nhân hậu, tiếp tục nói.-Tuệ Nghi, ta đã nghe nha hoàn nói lại rồi. Sáng nay bữa sáng của con chỉ có com trộn rau, cháo trắng với mìn thẩu đậm bạc đơn sơ. Ta nghe nói con so sánh với nhà nông được, con nói vậy há chẳng phải đang trù ẻo chúng ta sao? Còn nữa, là nhà bếp lần đầu làm đồ ăn cho Dương Liễu viện của con nên không đoán được sở vị của con, ta nghe nói con thích ăn đậm bạc nên kêu bọn họ nấu đơn giản, không được dầu mỡ gì nhiều. Vậy mà dám nô tỳ ngu ngốc thiếu hiểu biết đó lại đi nấu cho con một bữa ăn không có miếng thịt nào, chuyện này vừa là lỗi của ta vừa là lỗi của đám nô tỳ đó. Con yên tâm, sau khi trở về ta sẽ phạt bọn chúng thật nặng, trút giận cho con.

Tuệ Nghi mỉm cười một cái. Đại phu nhân không hổ là đại phu nhân, suy nghĩ nhanh nhẹn vẹn toàn, lời nói ra kín kẽ không một chút sơ hở, cứ như vậy mà nhanh chóng đổ hết tội lên đầu đám nô tỳ ngu ngốc thiếu hiểu biết, lại còn hứa sẽ phạt thật nặng. Còn có trách khéo nàng trù ẻo việc làm ăn của gia tộc. Tường cứ như vậy mà thoải thác được sao?

- Nhưng mà đại phu nhân, dù đám nô tỳ đó có ngu ngốc đi chăng nữa thì chẳng phải đồ ăn mang đến các viện cũng là do Dương ma ma kiểm tra trước sao? Chẳng lẽ bây giờ Dương ma ma cũng là nô tỳ ngu ngốc thiếu hiểu biết? Vậy thì người này không xứng làm ma ma quản sự phòng bếp rồi.-Tuệ Nghi nhìn Lâm thị, nhẹ nhàng lên tiếng. Nàng hôm nay chính là muốn công khai đối đầu với Lâm thị, để xem bà ta sẽ dùng lời gì để bảo toàn cho nô nhân của mình.

Đại phu nhân cắn môi đến sắp tứa máu, bàn tay trong ống tay áo cũng đang vịn vẹo chiếc khăn tay không còn hình dạng. Bà đã từng được kiểm chứng sự nham hiểm của Tuệ Nghi trong chuyện của Thất ma ma rồi, bây giờ một lần nữa đối đầu mới biết nữ nhân này không những nham hiểm mà còn rất đa kế, chuyện gì cũng nói ra được nhằm vu hại cho người khác.

Một lúc sau bà mới lên tiếng:

- Là lỗi tại ta. Tuệ Nghi à, lần trước vị ma ma quản sự ở sảnh lớn cáo lão hồi hương nên sảnh lớn thiếu một vị ma ma, ta bèn điều Tổ ma ma qua đó. Mà phòng bếp trước đây là do Tổ ma ma quản lý nên ta lại điều nha hoàn cận thân bên cạnh mình là Dương Uyển qua đó. Dương Uyển còn trẻ, hơn nữa lại là lần đầu tiên làm chức quản sự này nên có nhiều thiếu sót. Con xem như lần này răn dạy nàng ta để làm gương, lần sau thì sẽ đuổi khỏi phủ. Dù sao Trình phủ chúng ta cũng không có quy tắc khắt khe quá mức với nô nhân, đâu thể chỉ vì phạm một lần liền đuổi đi như vậy. Làm thế sẽ mang tiếng ác đó con.-Lâm thị nói như đang cầu xin cho Dương thị, bày ra vẻ là người hiền từ bao dung nhưng lời nào nói ra cũng như muốn buộc tội Tuệ Nghi là ích kỷ hạn hẹp muốn chèn ép nô nhân.

Dương thị thấy đại phu nhân đang có ý mở lời cho mình liền quỳ xuống, sợ sệt cầu xin như một con mèo nhỏ đáng thương:

- Xin thiếu gia, thiếu phu nhân tha tội. Lần sau nô tỳ nhất định không dám tái phạm nữa.

Đại phu nhân và cả Dương thị đều tìm được lý do để thoát tội, Trình Tư Thành vốn không rành những chuyện trong nội trạch này nên cũng không biết nói gì hơn, đành quay qua nhìn Tuệ Nghi đang đứng. Chỉ thấy sắc mặt nàng hình như có chút không tốt, bàn tay đang đặt trên tay hân cũng vô thức nắm chặt, móng ta bầu vào chiếc áo choàng màu tím của hân. Mặc dù là đau đến mức cảm giác nhưng cũng không dám lên tiếng, sợ một lát nữa người phải quỳ dưới kia là mình.

- Tuệ Nghi, nàng định cần không nhà sao? Đại phu nhân đã nói hết lý lẽ rồi, nếu nàng muốn đạt được mục đích thì cũng phải nói cho bà ta phải ngấm miệng mới yên đó. Dương thị này cũng có chút lai lịch, là cháu của họ hàng xa của đại phu nhân, trước đây là đại nha hoàn rất được trọng dụng bên cạnh bà ta. Chi sợ nàng ta không dễ bị đuổi đi như chuyện của Thất ma ma đâu.-Trình Tư Thành không mở miệng, chỉ dùng lưỡi cổ nện giọng thật nhỏ nói với nương tử mình.

Tuệ Nghi nét mặt vô cùng phức tạp. Nàng nhìn Dương thị suy nghĩ, nếu bây giờ giữ lại nàng ta thì đại phu nhân sẽ cho nàng tùy ý ra hình phạt, miễn là không liên lụy đến tính mạng là được. Nhưng nếu giữ lại thì đồng nghĩa với việc nuôi một trợ thủ cho Lâm thị, còn có là một mối họa ngầm cho Dương Liễu viện của nàng. Qua chuyện này chỉ sợ Dương Uyển càng có lý do lui tới nơi này để tạ lỗi, như vậy thì khó tránh khỏi đêm dài lắm mộng, Dương Liễu viện nạp thêm một tiểu thiếp nữa.

Nàng cũng không phải người hẹp hòi ích kỷ, một ngày nào đó việc nạp thiếp cho Trình Tư Thành là bắt buộc, nhưng thả để nha hoàn mình quen biết trở thành tiểu thiếp còn hơn là để người của Lâm thị gọi mình là tỷ tỷ, cảm giác đó thật buồn nôn.

Đại phu nhân nhìn thấy nàng cứ chần chừ mãi không nói, liền lên tiếng:

- Hay là thế này đi. Ta cất chức ma ma quân sự của Dương thị, đưa nàng ta đến chỗ của con và Thành nhi làm nha hoàn, hai đứa muốn làm gì nàng ta cũng được.-Bà nói rồi nhìn qua Dương thị đang quỳ, tâm tình thoải mái hơn hẳn. Tuệ Nghi bây giờ đã đuối lý rồi, chuyện mà bà cứ đầu đầu suy nghĩ trước đây xem như cũng đã có kết quả, nhét vào Dương Liễu viện này tai mắt của mình. Dương Uyển lại là người có dung mạo ưa nhìn, thanh tú, chuyện phong lưu là lời cũng xem như có kĩ năng. Nếu tương lai Dương Uyển được coi trọng, mang thai thì vị trí của Tuệ Nghi càng uy hiếp hơn.

Đường đường là thiếu phu nhân chính thất, đã thành thân được gần một năm rồi mà vẫn chưa sinh được con trai, hiện tại An thị đã có thai, nếu thật sự Dương Uyển cũng có thai thì vị trí của Tuệ Nghi càng khó giữ. Cho dù là Trình Tư Bác, lão thái thái đi chăng nữa cũng không thể nói gì được.

Mọi người đọc xong hãy vote sao + bình luận cho truyện nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Sắc mặt Tuệ Nghi lúc này phải nói vô cùng tệ. Quả nhiên đúng như nàng dự đoán, đại phu nhân nuôi một con cờ xinh đẹp thế kia là để nhét vào phòng con trai của nguyên phối quá cố của chồng mình. Hiện tại nếu như nàng đồng ý lưu Dương thị lại đồng nghĩa với việc chuẩn bị sắm thêm cho mình vai vợ cả bao dung rộng lượng, hòa thuận chung sống với các tiểu thiếp của chồng.

Chỉ trách lòng nàng không bao la như biển, mắt khó có thể chứa được một hạt cát. Nghĩ đến việc Dương Uyển kia nằm trên giường Trình Tư Thành giang chân ra hầu hạ hẳn nàng chỉ cảm thấy muốn nôn ngay lập tức.

Tuệ Nghi thừa nhận bản thân không phải người rộng lượng, có thể làm chuyện "nhiều gái hầu một chồng" với nàng là rất khó, cho dù đây là thời đại "trai năm thê bảy thiếp, gái chính chuyện một chồng" đi nữa. Đối với Trình Tư Thành, nàng vẫn chưa xác định được cảm giác của mình nên càng không thích việc chia sẻ. Nói trắng ra nàng lại là người có ham muốn không chế rất lớn.

Tuệ Nghi nhìn qua Trình Tư Thành đang đứng bên cạnh mình. Trông hắn cũng rất khó chịu đang nhìn đại phu nhân và Dương thị, hình như cũng đoán ra trong chuyện này có cái gì đó không ổn nhưng ngoài mặt vẫn chưa tỏ ra hay nói gì.

Tuệ Nghi cuối cùng nhìn qua Dương Uyển đang thẹn thùng cúi đầu quỳ dưới đất kia, cảm thấy vô cùng khó chịu. Nếu đại phu nhân đã quyết tâm biến nàng ta là người của Trình Tư Thành, vậy nàng sẽ thành toàn cho mong muốn của hai người. Rồi để từ từ nàng sẽ cho họ thấy, Dương Liễu viện này thu người thì dễ, thả người mới khó.

- Nếu đại phu nhân đã nói vậy thì Tuệ Nghi sẽ thu nhận Dương thị, từ từ dạy quy củ trong phủ cho nàng ấy. Dù sao Dương Liễu viện cũng không thiếu một bát com, còn có đợt trước nha hoàn Phù Dung vốn làm việc nặng trong phủ được con thu làm đại nha hoàn, thế là trong viện khuyết mất một chỗ rửa chén. Dương thị, người liền thay thế vị trí đó đi.-Không đợi Dương Uyển hay Lâm thị kịp lên tiếng gì, nàng đã tiếp tục quay sang Lộ Dao phản phó.-Bây giờ trong viện không có Tiền ma ma nữa, Lộ Dao người hãy làm quân sự đi, sẵn tiện sau đó nói cho Dương thị biết cần làm gì.

Lâm thị không thể tin Tuệ Nghi có thể không nề mặt mình như vậy. Dương Uyển là người do bà ta tiến cử, vào viện nàng liền trở thành một nha hoàn rửa chén. Đây chẳng phải là tát một cái rất kêu vào mặt bà sao?

- Tuệ Nghi, con hãy nghĩ kĩ lại mà xem, Dương thị mặc dù đã làm việc tắc trách ở phòng bếp nhưng chung quy cũng là do thiếu kinh nghiệm, còn trẻ nên mới như vậy. Nhưng dù sao nàng ta cũng là đại nha hoàn trước đây bên cạnh ta, mấy việc pha trà đốt hương làm rất tốt, con cho nàng làm một nha hoàn thô sử (nha hoàn làm việc nặng) như vậy cũng không ổn, là uổng phí đó.-Lâm thị nhỏ giọng, bắt đầu khuyên can nàng. Dù sao đích đến cuối cùng của Dương Uyển do bà bày ra cũng là đi nương của Trình Tư Thành, bây giờ Tuệ Nghi lại phản cho nàng ta làm nha hoàn rửa chén thì sao có thể thường xuyên chạm mặt với hắn chứ? Kế hoạch như vậy là thất bại ngay từ bước đầu tiên rồi a.

Tuệ Nghi nghe Lâm thị nói vậy thì cười một cái dịu dàng, từ tốn nói:

- Đại phu nhân nói phải, cho Dương Uyển cô nương đây làm công việc rửa chén thật sự là quá uổng phí cho dung mạo và đáng về yêu kiều kia. Hay chẳng thà con đầu tiên cho nàng ta một căn phòng nhỏ, mấy bộ y phục mỏng manh một chút để hầu hạ tướng công con? Như vậy vừa đỡ cho nàng ta làm việc nặng nhọc, vừa không uổng cho nhan sắc và thời gian nàng ta làm việc cho Mộc Lương viện, còn có cho đại phu nhân người chút mặt mũi nữa.-Nàng nói rồi đưa tay lên che miệng, cười một cái vô cùng ngoan độc. Ai cũng hiểu lời nàng vừa nói ra là đang mỉa mai cho thái độ của hai người Lâm thị và Dương Uyển.

- Con...-Lâm thị tức đến cứng họng, lòng bàn tay vô thức nắm chặt lại trong ống tay áo, xé rách khăn tay. Tuệ Nghi thật sự không cho bà một chút mặt mũi nào.

Trình Tư Thành đứng bên cạnh cũng bị lời của nàng làm cho giật mình. Mới khi nãy còn nói xin lỗi hẳn, đáng về vô cùng tội nghiệp vậy mà trở mặt một cái lại muốn nạp tiểu thiếp cho hắn nữa, đây là muốn chọc hắn tức chết sao?

- Tuệ Nghi nàng đừng có quá đáng.-Trình Tư Thành tức giận nhìn chằm chằm Tuệ Nghi, nói.

Lâm thị và Dương Uyển nghe hắn lên tiếng thì vô cùng mừng rỡ. Lâm thị liền lập tức lên tiếng khuyên nhủ:

- Thành nhi, con đừng giận. Là Tuệ Nghi nhất thời hồ đồ nên mới nói vậy, ta... ta không sao đâu mà.-Thị nói rồi bắt đầu rơi nước mắt, bộ dạng ủy khuất vô cùng.

Dương Uyển thấy đại phu nhân như vậy cũng đưa tay lau nước mắt, nhưng không biết vô tình hay cố ý mà càng lau thì lại càng rơi nhiều hơn.

Trình Tư Thành đương nhiên không còn tâm trạng nhìn xuống màn kịch phía dưới sân, ánh mắt hắn lúc này bùng bùng lửa giận đang nhìn như Tuệ Nghi như muốn giết người. Hắn không thể tin được, người đứng bên cạnh hắn lúc này gọi hắn là tướng công nhưng đã bao giờ nàng xem hắn như tướng công chưa? Hắn thừa nhận bản thân đã không làm tốt trách nhiệm của một người chồng, bỏ mặc nàng vừa tân hôn đã ra ngoài đi làm ăn xa, còn khiến nàng ở nhà chịu ủy khuất đến nỗi mất đứa con đầu lòng. Hắn có thể chấp nhận việc nàng sẽ hận hắn, nhưng không thể chấp nhận việc nàng cứ liên tiếp đẩy nữ nhân đến cho hắn. Chẳng lẽ trong mắt nàng, nam nhân như hắn chỉ biết nhìn mặt và suy nghĩ bằng nửa thân dưới thôi sao?

- Tướng công, chẳng còn chẳng nhìn ra Dương thị có tình ý gì với mình à? Hay đại phu nhân, người có cần Tuệ Nghi nói thẳng ra hay không?-Tuệ Nghi nhìn qua Trình Tư Thành, lại âm ngoan nhìn xuống Lâm thị đang đứng.

Không đợi đại phu nhân trả lời, nàng đã từ bậc thềm bước xuống đi về phía Dương Uyển đang quỳ, giọng nói nhẹ như gió nhưng nét mặt uy nghiêm:

- Nha hoàn bình thường phải mặc y phục trắng, tóc búi thẳng lên cao, trên người không được đeo trang sức, trên mặt không được trang điểm. Ma ma quân sự cũng theo quy định đó mà làm, chi có y phục là màu lục. Vậy mà Dương ma ma đây không những búi tóc rất có kiểu, trên đầu cài kẹp hoa, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, còn có đáng về liễu yếu đào tơ, mỹ nhân dưới trăng thế này từ khi bước vào viện là sao? Chẳng lẽ chút quy củ của nô nhân người cũng không rõ?

Trình Tư Thành lúc này mới thoải mái hơn chút ít, xem như nàng còn chưa cho hắn chút mặt mũi.

Lâm thị bị lời của Tuệ Nghi làm cho tức đến đen mặt nhưng lại không phản bác được gì, nói gì người làm sai không tuân theo quy củ cũng là Dương thị. Cái bà không ngờ tới chính là Tuệ Nghi

lại soi ra được những nhược điểm này, lợi dụng để công kích. Nhưng hôm nay ý bà cũng đã quyết, Dương thị bằng mọi giá phải được Dương Liễu viện giữ lại, bằng không con giận ngày hôm nay của bà, sự si nhục của Tuệ Nghi dành cho bà sẽ trở thành uống phỉ hết cả.

- Đại phu nhân, chi cần dựa vào những tội mà Dương ma ma phạm phải Tuệ Nghi cũng đã có thể trực tiếp phạt trượng nàng ta, đánh cho một trận sống dở chết dở rồi. Vậy mà nàng ta không chỉ phạm phải một tội, còn có cả xén đồ ăn của chủ tử, cãi lại chủ tử. Những tội đó đủ để đuổi nàng ta khỏi phủ. Nhưng mà con lại nể mặt người liên giữ nàng ta lại làm nha hoàn thô sử trong viện mình, cho nàng ta có cơ hội sửa sai. Khi này người nói chi cần giữ nàng ta lại, con và tướng công muốn xử thế nào cũng được. Nói chưa bao lâu đại phu nhân lại muốn lật lọng à?-Giọng nàng vô cùng rõ ràng khỏe khoắn, ánh mắt nhìn Lâm thị như thợ săn nhìn con mồi, nếu là dao thì chi sợ thị đã sớm bị cắt ra thành thịt vụn.

Trình Tư Thành nghe nàng nói mà thảm sát dương vô cùng. Không ngờ tiểu nương tử của hắn vậy mà cũng có lúc nghiêm túc dọa người như vậy, hẳn đúng là không uống phỉ dùng kiểu tám người rước nàng về nhà. Sau chuyện này hẳn nhất định trực tiếp nói với phụ thân và lão thái thái, giao thế bài chương gia cho nàng quản lý. Có như vậy ngày tháng sau này Trình phủ mới có thể yên ổn được, không thể cứ để đại phu nhân chuyên quyền gây thị phi.

Lâm thị cắn môi đến tứa máu, hẳn học nói:

- Liền đáp ứng hai đứa, ta không quản Dương thị nữa. Sau này thế nào còn dựa vào phúc khí của nàng ta.-Thị nói rồi quay phắt người bước khỏi nơi chết tiệt này. Ở lại thêm một chút nào lại bị si nhục chừng ấy, mặt mũi này mười năm nay ở Trình phủ này chi trong chưa tới nửa canh giờ liền mất hết bởi phu thê Thành- Nghi.

Dương thị thông minh nên có thể hiểu được lời của đại phu nhân, sau này nàng ta có thể trở thành di nương hay không chính là dựa vào bản lĩnh của mình. Nàng quỳ dưới đất, nói:

- Thiếu gia, thiếu phu nhân, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa để bù đắp tội lỗi của mình. Xin thiếu gia, thiếu phu nhân khai ân.-Nàng ta nói rồi nước mắt lại đầm đìa rơi xuống.

Tuệ Nghi lúc này vẫn đang đứng trước mặt nàng ta nhìn từ trên xuống. Nét mặt nàng mờ ảo như có như không, giọng nói cũng nhẹ nhàng rõ ràng:

- Lộ Dao, mau dẫn Dương Uyển đi học quy củ đi, sau đó phân việc cho nàng ta làm.

Lộ Dao ngay lập tức bước lên ra lệnh cho mấy bà tử dẫn Dương thị đi, ngay sau đó bản thân nàng cũng quay lại cúi người với Tuệ Nghi rồi ly khai.

Trong sân chi còn lại bà người Trình Tư Thành, Tuệ Nghi cùng Phù Dung đang đứng ở xa phía nguyệt môn. Trình Tư Thành bước xuống thềm đứng bên cạnh nàng, lên tiếng:

- Ta chưa từng nhìn thấy đáng vẻ khi này của nàng trước đây bao giờ. Hôm nay nhờ có Dương thị và đại phu nhân, ta đúng là được mở mang tầm mắt rồi.

- Thiếp khi này đáng sợ lắm sao?-Tuệ Nghi nghe hắn nói vậy thì giật mình hỏi lại.

- Cũng không phải là dọa người gì cả. Ta đi làm ăn trên thương trường biểu tình nào của người khác mà chưa nhìn thấy chứ? Chi là hôm nay được tận mắt chứng kiến uy nghiêm làm quan gia của nương tử nên cảm thấy rất thích thú.-Hắn nắm chặt bàn tay nàng trong tay, ôn nhu nói. Nương tử của hắn hôm nay cuối cùng cũng bày ra đáng vẻ mà hắn hằng mong muốn nhất rồi.

- Khi này nàng nói chuyện với đại phu nhân biểu tình thật sự rất tốt, ta không nghĩ nàng lại nhìn ra âm mưu của bà ta muốn nhét Dương thị làm tiểu thiếp cho ta.-Trình Tư Thành nói tiếp.

- Thiếp cũng không biết chắc chắn, chi là suy đoán rồi nói ra để chọc tức bà ta, chẳng ngờ sự thật là như vậy.-Tuệ Nghi trả lời hắn.

Sắc mặt Trình Tư Thành chuyển biến rất nhanh, ngay lập tức sa sầm xuống ngay. Giọng hắn xen chút tức giận vang lên:

- Nàng nói, nàng nói những lời vừa này là để chọc tức đại phu nhân?

- Đúng.-Tuệ Nghi đáp lại một chữ ngắn gọn. Nàng khi này đang cùng đại phu nhân đối đầu, lời nói ra đương nhiên là để chọc tức bà ta rồi.

Trình Tư Thành ngay lập tức buông tay nàng ra, nét mặt vô cùng thất vọng như rơi từ trên cao xuống vực thẳm. Hắn đứng một hồi rồi quay người bước lại vào thư phòng, trước khi đi chi nói:

- Ta vào xem tiếp sổ sách.

Tuệ Nghi đứng nhìn bóng lưng hắn đi vào trong, thật sự không hiểu lắm thái độ của tên này. Hắn đứng cùng nàng từ đầu buổi, chẳng lẽ không nhìn thấy nàng đang muốn chọc tức Lâm thị, đến cuối còn hỏi nàng? Thật đúng là không thể theo kịp diễn biến tâm trạng của hắn.

Tuệ Nghi cùng Phù Dung trở về Dương Liễu viện, trên đường đi nàng mới nói cho Phù Dung nghe chuyện hồi này với Trình Tư Thành.

- Người nói xem, hẳn chẳng lẽ không hiểu ta nói vậy để chọc giận Lâm thị, đến cuối cùng còn hỏi lại ta?

- Thiếu phu nhân, nô tỳ nghĩ người nên nhọc tâm một chút, đặt mình vào vị trí của thiếu gia để suy nghĩ.-Phù Dung lẳng lặng đi theo sau nàng, nhỏ giọng khuyên. Ngay cả nàng, Lộ Dao đều nhận ra lý do thiếu gia tức giận, chẳng lẽ thiếu phu nhân lại không nhìn ra? Người ấy biểu hiện rõ thế kia mà.

- Ta làm sao đặt mình vào vị trí của hắn được, ta đâu phải là hắn.-Tuệ Nghi vô tư đáp lại. Nàng còn chẳng hề nhận ra trong thư phòng đang bốc cháy dữ dội, có kẻ muốn giết người phóng hỏa trong đó kia.

Phù Dung lắc lắc đầu, tiếp tục đi theo nàng.

Mộc Lương viện...

- Nha đầu chết tiệt, dám công kích ta.-Lâm thị từ chỗ Trình Tư Thành về đến cửa Mộc Lương viện đã vứt khăn tay đã bị nhàu rách xuống đất, tức giận nói.

Đám nha hoàn bên trong thấy đại phu nhân đang không vui thì lập tức tránh đi, chi sợ chủ tử sẽ giận cá chém thớt. Tình tình Lâm thị không tốt đã nổi tiếng khắp Trình phủ, ngày thường bà luôn bày ra bộ mặt nhân hậu bao dung, thật ra là khẩu thị tâm phi. Chi có nha hoàn thân cận bên người bà mới được sống tốt, còn lại những nô nhân khác nếu làm tốt việc mình được giao thì cũng miễn cưỡng là không bị dè ý đến, nhưng nếu có chuyện gì chắc chắn sẽ bị lôi ra đánh đến mất nửa cái mạng.

- Phu nhân, người bình tĩnh một chút.-Nha hoàn A Dư đi bên cạnh bà vội nhặt khăn tay lên rồi cúi chủ tử vào bên trong phòng. Ánh mắt nàng cẩn thận quan sát xung quanh sợ có người nhòm ngó.

Đại phu nhân đi thẳng vào phòng, ngồi ở ghế gỗ bên cạnh bàn trà, đập mạnh bàn tay đeo nhẫn vòng xuống mặt bàn, nói:

- Tường Tuệ Nghi, người được lắm, ta đúng là xem thường bản lĩnh của người rồi. Đánh Tư Nhiên, xử lý Thất thị, bây giờ là Dương Uyển, ta đúng là coi thường người quá rồi.

- Phu nhân, vậy chúng ta phải làm sao? Nếu cứ tiếp tục thế này thì thiếu phu nhân sẽ chèn chết người của chúng ta mất.-A Dư đứng bên cạnh bà vừa rót trà, vừa nương theo lời bà, nói.

- Phải diệt trừ, tất nhiên phải diệt trừ. Nhưng trước khi động đến Dương Liễu viện, vị ở Thọ An viện phải suy tính trước. Chúng ta phải lột từng lớp vỏ của á ta ra.-Lâm thị ngoan độc nói, ánh mắt hiện lên một tia tàn nhẫn vô cùng. Tuệ Nghi hôm nay đã công khai khiêu khích với bà, vậy bà sẽ không tiếc cùng nàng ta đối đầu.

Tối hôm đó Tuệ Nghi không rõ Trình Tư Thành bị làm sao, hần ngủ luôn trong thư phòng, không hề đi về viện mình hay đến phòng của nàng hoặc An Sở Lan. Lộ Dao nói cho nàng nghe thậm chí khi bếp lớn mang bữa ăn tối đến thư phòng của hần, Chu Tiền chỉ nhận nước còn đồ ăn thì trả về, nói là thiếu gia không đói.

Lúc Lộ Dao kể chuyện cho nàng nghe là khi nàng đã nằm trên giường, hai người Lộ Dao, Phù Dung đang đi thổi nển. Tuệ Nghi nằm lăn qua lăn lại trong chăn, trần trọc không yên. Nàng đến tột cùng không biết hần đang giận đối chuyện gì.

Trước đây khi còn ở Tường phủ, nàng đã từng chứng kiến nhiều màn tranh sùng đặc sắc của các di nương, ai ai cũng cố gắng bày ra cho mình dáng vẻ yếu đuối nhu nhược, phong tình là lời để thu hút phụ thân nàng đến phòng của họ nghỉ đêm, làm cho mẫu thân tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Mẫu thân cũng từng dạy cho nàng thấy rất nhiều thủ đoạn trong tranh đấu nội viện, nhưng khi đó Tuệ Nghi cảm thấy việc gì phải cực khổ như vậy, mỗi người nhường một bước hòa thuận sống chẳng phải ổn rồi sao?

Khi đó nàng còn nghĩ, nếu như sau này phụ quân nàng muốn nạp thiếp, nàng chắc chắn sẽ không ngăn cản. Nàng giỏi nhất là nhịn, chuyện gì cũng có thể nhịn. Hơn nữa chuyện hôn sự của nàng vốn do phụ mẫu sắp xếp, nàng còn chưa gặp được người mình yêu thì cần gì phải cùng một đám nữ nhân tranh giành một nam nhân? Nhưng khi thành thân với Trình Tư Thành nàng mới cảm thấy, thực sự nàng không muốn chia sẻ hần với nữ nhân khác, cảm giác rất khó chịu. Nghĩ đến việc hần cùng nữ nhân khác làm chuyện đó, sau đó lại làm với nàng là nàng đã nổi hết da gà, cảm giác buồn nôn ngay lập tức.

Cho nên Tuệ Nghi nghĩ một hồi vẫn không tìm ra, rốt cuộc mình đã làm gì khiến hần giận như vậy. Mặc dù bản thân rất không thích hần cùng nữ nhân khác gần gũi, nhưng chuyện của An Sở Lan nàng vẫn phải cố kiềm chế thu nhận nàng ta, còn cầu xin lão thái công nhận vị trí của nàng ta trong phủ. Nàng cảm thấy mình đã làm rất tốt rồi, nàng chỉ có thể nhịn đến mức đó thôi. Bây giờ chẳng lẽ hần cũng muốn Dương thị sao? Nay, nhu cầu của nam nhân có phải quá lớn rồi không? Hai người chưa đủ, còn muốn đến người thứ ba?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, còn nhớ lúc mẫu thân mang thai Tiệp Nghi, phụ thân nàng ngay sau đó đã thu nhận nhị di nương là nha hoàn hồi môn của mẫu thân nàng. Rồi sau đó khi nhị di nương mang thai Cẩn Nghi, phụ thân nàng lại sủng ái tam di nương là người của nội tử mẫu cùng tử di nương. Chẳng lẽ, chẳng lẽ mỗi lần một vị di nương của mình mang thai thì nam nhân sẽ lại lấy thêm một di nương nữa sao?

Tuệ Nghi nghĩ một hồi mà toát mồ hôi hột, vội bật dậy. Đúng là ác mộng mà. Nhạc phụ đại nhân của nàng ngoài chính thất là Dương thị Dương Ái Vân ra còn có hai di nương nữa là đại phu nhân hiện tại và tam di nương, như vậy tính ra trong phủ chẳng lẽ phải có ít nhất một chính thê và hai di nương để... để nam nhân thay nhau sủng ái sao?

Con ác mộng của Tuệ Nghi kéo dài đến tận sáng sớm hôm sau làm nàng không thể ngủ ngon được.

Ngày hôm sau Lộ Dao và Phù Dung thay y phục, trang điểm cho nàng vô cùng ngạc nhiên. Thiếu phu nhân của bọn họ đáng vẻ một mĩ miết thâm quảng thể kia thật đúng là tội nghiệp mà. Nhưng bọn họ lại không rõ rốt cuộc nàng bị làm sao mà lại ngủ không ngon, chột nhớ đến cả tối hôm qua thiếu gia luôn ở thư phòng không đến phòng nàng, cuối cùng ngẫm suy đoán Tuệ Nghi cảm thấy nhớ nhưng Trình Tư Thành nên cả đêm không ngủ ngon.

- Thiếu phu nhân, tay nghề nấu ăn của Phù Dung cũng ổn, hay một lát nữa nhờ nàng ấy nấu một phần để người mang đến thư phòng cho thiếu gia?- Lộ Dao lên tiếng hỏi. Đây là cách ôn nhất nàng nghĩ ra để hai người làm hòa "lần nữa" a. Thật chẳng dám tin, lúc nàng dẫn Dương thị từ thư phòng rồi đi hai người bọn họ vẫn còn tay trong tay vô cùng thân mật, bây giờ lại trở mặt nhau nữa rồi.

- Cũng được đó. Hần nhịn đói từ ngày hôm qua đến bây giờ, chắc là bụng với lưng đã dính vào nhau rồi.- Tuệ Nghi gật đầu đáp lại.

Chu Tiền vẫn như cũ đứng canh trước cửa thư phòng của Trình Tư Thành, vẻ mặt thật sự là không đổi sắc.

Tuệ Nghi nhìn hần mà có chút nghi ngờ. Nếu Trình Tư Thành không ăn uống gì thì tên này chắc cũng không được ăn, nhưng mà hần đứng canh ở đây cả một đêm, gió lạnh thổi, khí trời ẩm ướt, hần thì vẫn như cũ đứng như một pho tượng thể này thì có chút không ổn.

Nàng bèn bước lên trước, mỉm cười nói với hần:

- Chu huynh, vất vả cho huynh rồi. Huynh đứng đây cả đêm chắc mệt lắm, ta có nhờ nhà bếp làm một ít đồ ăn sáng, hay huynh cũng cùng ăn đi?- Nàng nói rồi quay sang Lộ Dao đang cầm chiếc hộp gỗ ba tầng đựng thức ăn, kêu nàng ta lấy ra một phần.

Chu Tiền không đợi Lộ Dao cùng Phù Dung kịp lấy ra đã vội vàng nói:

- Thiếu phu nhân, nô không thấy đói. Ngược lại người nên quan tâm thiếu gia, ngài ấy đã nhịn ăn suốt một ngày rồi, vẫn đang đợi người bên trong.- Hần nói rồi đứng né sang một bên cho Tuệ Nghi bước vào.

Nàng cầm hộp đựng thức ăn, hít thở một hơi rồi mới mở cửa thư phòng ra.

Bên trong không thấp đèn đóm gì cả, mặc dù trời đã sáng nhưng không khí trong này rất lạnh lẽo, có phần tối tăm vô cùng. Nàng không nhìn thấy Trình Tư Thành ngồi trước bàn giấy, trước khi đóng cửa lại phải liếc nhìn một lượt xung quanh để tìm kiếm nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Sau khi khép cửa lại thì chút ánh mai mới chiếu vào bị dập tắt ngay lập tức, căn phòng liền tràn ra một luồng khí lạnh.

Nàng cất tiếng thật nhỏ, gọi hần:

- Trình Tư Thành.

Bóng đen sau cửa nhào lên ôm choàng lấy nàng, hộp gỗ đựng thức ăn ngay lập tức rơi xuống đất làm đồ ăn rơi vãi khắp nơi.

Trình Tư Thành ôm lấy nàng từ phía sau, cả thân hình to lớn của hần đè hết lên người nàng. Tuệ Nghi mơ hồ cảm thấy hơi thở nóng rực của hần phả lên cổ, lên tai mình, bàn tay hần bắt đầu lần vào trong áo, sờ soạng khắp nơi.

- Tư Thành, chẳng... chẳng làm gì vậy?- Tuệ Nghi vừa cố ngăn lại bàn tay đang sờ loạn của hần vừa nói.

- Làm gì? Cho nàng biết sau này khi tướng công không về phòng ngủ thì nàng phải làm gì mới đúng, ta dạy cho nàng.- Hần nói rồi nhét vào miệng nàng một miếng vải khiến nàng không thể kêu lên được.

Bàn tay thuần thục cởi từng lớp áo của nàng ra, đưa tay lên hai đôi gò bồng của nàng nhẹ nhàng xoa nắn. Tuệ Nghi muốn như muốn hét lên nhưng lại bị miếng vải chặn lại nên chỉ có thể phát ra những tiếng "ừm ừm" càng khiến dục vọng của nam nhân sôi sục.

- Tuệ Nghi, nàng lúc nào cũng hồ hững như vậy cả.

Mặt nàng nóng ran, cơ thể cố gắng vận vẹo để giãy ra khỏi người hần. Trình Tư Thành thấy vậy liền dứt khoát đè nàng ngay xuống đất. Mồi hần lần lượt hôn lên trán, lên má, rồi lại cắn mút đôi tai nàng, sau đó mới từ từ tiến xuống thưởng thức đôi gò bồng. Một tay hần cố định tay nàng trên đỉnh đầu, tay kia mò mẫm xuống vùng tam giác nguy hiểm. Hần dùng chân mình tách hai chân nàng ra, để lộ hoàn toàn vùng bí mật dưới rốn. Tay hần nhẹ nhàng tách hai mép thịt non ra, luồn vào trong.

Tuệ Nghi cắn chặt miếng vải trong miệng một hét lên như chỉ có thể phát ra tiếng kêu nhỏ vụn trong cổ họng. Ngón tay của hần tiếp tục luồn lách vào bên trong xoa nắn hoa huyệt của nàng. Miệng của Trình Tư Thành vẫn không quên chăm sóc cho hai đĩnh nhọn phần hồng phía trên của nàng, cánh tay cố định tay nàng dần buông lỏng ra, xoa nắn một bên gò bồng khác.

- Tuệ Nghi, có thích không hả? Tô mẩu luôn nói chúng ta phải nhọc sức một chút cho bà được bế cháu, nàng luôn hiếu kính như vậy thì không thể để bà thất vọng đâu đó.

Trình Tư Thành nói rồi vén tà áo, để lộ ra nam căn đã cương cứng từ bao giờ. Tuệ Nghi nhìn thấy hần sắp làm bấy thì tay vội quờ quạng, kéo mảnh vải từ trong miệng mình ra, hét lên:

- Trình Tư Thành, đồ khốn kiếp.

Tiếng hét của nàng rất lớn, ngay lập tức Lộ Dao, Phù Dung và Chu Tiến đứng bên ngoài đều tò mò. Lộ Dao nói vọng vào trong:

- Thiếu phu nhân người không sao chứ?

Trình Tư Thành nhủ mảy mìn nét mặt bướng bỉnh và ánh mắt không cam lòng của nàng chuẩn bị kêu cứu Lộ Dao, tay hần tiếp tục luận động không ngừng trong hoa huy*t nàng, tà mị cúi xuống nói nhỏ:

- Nàng muốn để Lộ Dao nhìn thấy cảnh tượng này sao? Chẳng lẽ nàng còn chưa nhìn thấy hoàn cảnh lúc này của mình?

Tuệ Nghi lúc này mới giật mình nhận ra, cơ thể nàng hiện tại không có mảnh vải nào che thân, toàn bộ lộ ra dưới thân nam nhân kia. Mà hần thì vẫn còn nghiêm túc trong y phục màu tím, chỉ có phải nam nóng rực kia đang cọ xát vào bụng nàng và ngón tay nghịch ngợm kia đang khuấy đảo hoa huy*t non mềm. Nàng trừng mắt nhìn hần không biết làm sao, ủy khuất rơi nước mắt.

- Sao lại khóc rồi? Ta còn chưa cho vào trong mà?-Trình Tư thành nhếch môi cười, nói.

Lộ Dao bên ngoài không nghe thấy động tĩnh gì thì càng lo lắng hơn. Ba người định mở cửa vào thì nghe giọng của Trình Tư Thành truyền ra:

- Ta cùng thiếu phu nhân nói chuyện, lui xuống hết đi.

Ba người nghi hoặc nhìn nhau nhưng cuối cùng vẫn phải lui xuống. Chu Tiến trước khi rời khỏi sân còn cẩn thận đóng cửa gỗ lại.

Trình Tư Thành nghe động tĩnh bên ngoài im ắng, còn nghe cả tiếng đóng cửa thì vô cùng hài lòng, lại tiếp tục nở nụ cười gian tà với Tuệ Nghi.

- Nàng nghe xem, bây giờ trong sân không còn ai nữa hết. Dù nàng có hét khàn cả tiếng cũng chẳng ai nghe thấy.

Hần nói rồi rút tay ra khỏi hoa huy*t nàng, đưa ngón tay thon dài có những vết chai do cầm bút lông lên, trên đó có đỉnh đầy xuân thủy lên cho nàng xem.

- Nhìn xem, miệng nhỏ phía dưới của nàng đáng yêu hơn nhiều đó.

Tuệ Nghi cắn răng, nhất quyết quay mặt qua một bên không thèm để ý đến hần nữa.

Trình Tư Thành nhếch môi cười. Bàn tay hần đặt lên bầu ngực to tròn của nàng xoa nắn, miệng không ngừng phun ra müt vào đỉnh hồng kiều căng vênh cao đầy gợn cảm. Mỗi hần lướt qua vành tai màu trắng ngọc của nàng cũng tiếp tục cắn müt.

Tuệ Nghi cong người như con tôm, rên nhỏ từng tiếng đầy ái muội. Hần nghe giọng nàng vừa nhỏ lại vừa yêu kiều như muốn dụ hoặc, không thể kiềm chế được liền để long trụ của mình trước cửa hoa huy*t nàng, xoa nhẹ.

Tuệ Nghi bị cảm giác ngứa ngáy từ dưới hạ thân truyền lên vô cùng khó chịu. Vừa trống rỗng, khó chịu khiến nàng khẽ nheo mày lại.

- Thế nào, có muốn ta cho vào không?-Trình Tư Thành thỏa mãn ngắm nhìn biểu cảm này của nàng. Dù bản thân rất muốn nhưng lại không dám mở miệng kêu, khuôn mặt nhỏ ủy khuất vô cùng.

- U...-Tuệ Nghi kêu lên một tiếng thật nhỏ. Nàng lúc này hoàn toàn như bị rút mất hồn, cơ thể nhạy cảm chỉ bị hần trêu đùa một chút đã đạt đến khoái cảm, chỉ mong hần làm nhanh rồi kết thúc thật nhanh.

Thấy nàng vẫn cứng miệng không nói, hần bèn để long trụ chần trước cửa hoa huy*t nàng thấm ướt xuân thủy dính trên quy đầu, chà xát vô cùng khó nhọc. Nhìn nàng khó chịu vận vẹo thân mình, môi nhỏ mím lại thành một đường vệt về "thà chết không kêu" khiến hần vô cùng buồn cười.

Nàng khẽ gầy thân mình ra lại vô tình làm cho hoa huy*t chạm mạnh vào long trụ, Trình Tư thành như mất hết lý trí bởi động tác của nàng. Hần nâng mông nàng lên, đâm thật mạnh vào trong.

Tuệ Nghi chỉ nghe tiếng "Ọt" một cái, hạ thân liền đau rất không thể kiềm chế được, nàng khóc lớn:

- Trình Tư Thành, đau ta, đau ta.

Hần không còn tâm trí nghe nàng nói gì nữa. Nơi đó của nàng đang vô tình müt lấy cự vật của hần vô cùng khít như có hàng trăm cái miệng nhỏ thềm khát đang tiếm lấp.

Trình Tư Thành bắt đầu luận động, đem long trụ hết đẩy vào lại kéo ra, khuấy đảo hoa huy*t của Tuệ Nghi. Mặc dù nàng thể chết cũng sẽ không kêu nhưng khoái cảm từ dưới thân không ngừng truyền lên đại não, từ những cú thúc của hần cuối cùng Tuệ Nghi cũng phải bật khóc kêu lên:

- A... ha... a...

Tiếng rên của nàng càng cổ vũ thêm cho dục vọng của hần, long trụ vì vậy cũng ra vào càng nhanh chóng hơn. Tuệ Nghi cảm thấy cả người căng trướng khó chịu, nhưng giữa những sự ma sát và cú thúc của hần lại là khoái cảm sung sướng. Trong vô thức nàng càng cự quậy mạnh hơn, cổ nhích về phía trước nghênh đón từng đợt tấn công của hần.

Long trụ của hần bị hành động của nàng làm cho càng hưng phấn. Trình Tư Thành xoay người nàng nằm sấp xuống để cho vùng lưng trắng nõn của nàng hiện lên trước mặt mình, tay hần vòng xuống xoa bóp gò bồng của nàng, hạ thân luận động không ngừng nghỉ.

Trong căn phòng không có ánh sáng xen vào, ngay trước cửa là hai cơ thể quấn quít lấy nhau. Trình Tư Thành vẫn mặc nguyên y phục trên người còn Tuệ Nghi thì hoàn toàn trần trụi, nơi bí mật của hai người dán chặt vào nhau.

- U... ha... ha...-Tuệ Nghi nằm dưới thân hần, rên từng tiếng khó nhọc.

Cuối cùng giữa những cú thúc thô bạo, Trình Tư Thành cảm nhận hoa huy*t của nàng càng co rút dữ dội, hần vui sâu long căn của mình vào bên trong, gầm nhẹ một tiếng.

Tuệ Nghi cảm thấy ở nơi sâu thẳm trong cơ thể mình phun ra một dòng dịch nóng hổi, khoái cảm xông thẳng lên đại não, lan ra trên từng tác cơ thể của nàng.

Trình Tư Thành vừa rút long căn ra thì cả cơ thể của nàng mềm oặt ngã xuống nền đất. Cơ thể bạch ngọc đối lập rõ rệt với nền nhà bằng gỗ đen khiến hần càng nhìn càng nóng mắt. Nhưng nhìn xuống hoa huy*t của nàng vì màn mây mưa vừa rồi mà ửng đỏ, hơi thở của nàng cũng vô cùng khó khăn hần liền cảm thấy hối hận.

- Tuệ Nghi.-Hần cúi người, áp thân thể to lớn của mình trên lưng nàng, gọi nhỏ.

Nàng khẽ cựa quậy. Sau mỗi lần hoan ái thì cơ thể nàng luôn nhót nháp, nàng chính là ghét cảm giác nhót nháp này.

- Trình Tư Thành, đồ khốn.-Nàng chỉ thì thầm được một câu như vậy, sau đó ngất đi.

- Đúng, ta là đồ khốn. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã trở thành đồ khốn rồi.-Hắn mỉm cười nhắc lại lời nàng, tâm trạng vô cùng thỏa mãn.

Chu Tiến cùng Lộ Dao và Phù Dung đứng ngoài cửa gỗ này giờ, chọn rộn lo lắng không yên. Cả ba người đều đang không biết Trình Tư Thành và Tuệ Nghi nói chuyện gì trong đó này giờ, không biết có xảy ra cái gì không.

Đại nha hoàn A Dư của Lâm thị đi từ sảnh lớn đến thư phòng của Trình Tư Thành thì nhìn thấy ba người đang đứng trước cửa gỗ. Nàng ta bước tới cúi đầu chào một cái rồi nói:

- Âu Dương công tử đang ở sảnh lớn cùng lão thái thái và đại phu nhân, thỉnh thiếu gia và thiếu phu nhân cùng đến đó tiếp khách.

Tình hình là sắp đi học lại rồi nên chắc mình ra chương sẽ không đều được nữa, có thể ngày ra ngày không, nhưng sẽ cố gắng hết sức mỗi tuần 3 chương cho mọi người nhen)).

Mình xin nói thật là mình không giỏi viết cảnh H cho lắm nên sau này sẽ không viết nữa, tránh để mọi người đọc xong rồi cảm thấy nó "không tới" thì mất hứng cho truyện lắm. Truyện cũng chủ yếu là gia đấu, cảnh H xen vào để tăng kịch tính thôi nên mọi người thông cảm)).

Mọi người đọc xong thì vote sao + bình luận cho truyện nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trước đây khi còn ở biên giới đánh giặc, Âu Dương Chiến từng nghĩ một ngày nào đó hắn đại thắng trở về, việc đầu tiên mình làm là dùng sinh lễ, kiệu lớn tám người khiêng rước Tướng Tuệ Nghi về phủ làm thê.

Hắn khi đó đã nghĩ đến rất nhiều thứ cho hi yển của hai người, nào là mời bao nhiêu khách nhân, thuê bà mai, chọn sinh lễ, thậm chí hắn còn nghĩ đến việc con cái của hai người nên đặt tên thế nào. Nhiều lúc vì suy nghĩ những chuyện này mà mẹ cậu ở đầu óc, đến khi hoàn hồn lại còn tự nói chính mình mắc bệnh ảo tưởng.

Hắn nghĩ đủ điều, tính đủ chuyện, lại chẳng ngờ đến việc ngày mình trở về thì nàng đã xuất giá gả cho người khác. Mà người này không phải là con nhà quan lại quyền thế, càng không phải vương gia thế tử trong cung, lại là một thương nhân buôn bán nổi danh- Trình Tư Thành.

Hắn không cam lòng, nàng chắc chắn bị ép hôn. Đúng vậy, nàng thật sự bị ép hôn. Nội tổ mẫu của nàng là người chủ trì hôn sự này. Hai nhà Trình- Tướng vốn trước đây chẳng có qua lại gì nhau, chỉ là Tướng lão thái thái và Trình lão thái thái là bạn thời trẻ, bây giờ lại muốn gán giao tình của hai người lên người nàng và Trình Tư Thành.

Hắn từng hứa với nàng, đợi hắn khai hoàn trở về, nhất định sẽ lấy nàng. Bây giờ hắn trở về thật rồi, còn thừa kế tước vị của phụ thân, hắn có tất cả rồi, nhưng lại không có được nàng.

Hắn còn tưởng hôn sự của hai người như vậy sẽ chẳng hạnh phúc, nhưng hắn mơ hồ nghe mẫu thân nói lại nàng đã mang thai rồi, cuộc sống ở Trình phù hình như cũng tốt lắm.

Hôm nay hắn lại nghe Tu Mộ báo lại một tin, nàng sinh non ở tháng thứ hai, nằm hôn mê trên giường suốt mấy ngày. Điều khốn nạn nhất là khi đó Trình Tư Thành vẫn không về thăm nàng, để mặc nàng trong phủ một mình.

Hắn thầm nói với lòng, nàng chắc chắn không hạnh phúc, cuộc hôn nhân của nàng chắc chắn chỉ có lép vế bên ngoài là hào nhoáng, bên trong mới thật sự là bất hạnh.

Nhưng hôm nay nhìn thấy nàng cùng Trình Tư Thành, hình như hắn đã mơ hồ nghe thấy có tiếng cái gì đó đổ vỡ.

Nàng vận y phục màu cam họa tiết hoa mẫu đơn bằng chỉ bạc, khuyên tai bằng vàng hình giọt nước, trâm cài phượng hoàng đính hoa hải đường rạ đỏ, môi tô son màu hạt lựu, dung nhan vẫn diễm lệ như xưa. Đứng bên cạnh Trình Tư Thành trông lại rất xứng đôi.

Tuệ Nghi từng nghĩ đến rất nhiều viễn cảnh khi hai người gặp lại nhau. Có thể là vẫn dưới gốc liễu năm đó, có thể là ở ngay cổng thành, nàng đứng đó nhìn hắn khoác chiến giáp, cưỡi ngựa khai hoàn trở về.

Suy nghĩ đủ thứ, lại chẳng ngờ đến viễn cảnh hôm nay. Nàng đứng bên cạnh Trình Tư Thành, còn hắn đứng đối diện với nàng.

Bao nhiêu thiên ngôn vạn ngữ ấp ủ bấy lâu, cuối cùng chỉ đánh siết lòng lại mà nói một câu: "Âu Dương công tử."

Không khí ở sảnh lớn nhất thời ngưng đọng lại một lúc từ khi nàng cùng Trình Tư Thành bước vào, có cái gì đó vỡ vụn, cũng có cái gì đó chớm nở.

Đại phu nhân từ ghế quý phi đứng lên, mỉm cười hiền hậu giới thiệu:

- Nhị Âu Dương công tử, đây là nhi tử và tôn tử của ta.

Tuệ Nghi khẽ cười trào phúng khi nghe lời Lâm thị vừa nói. Bây giờ trước mặt quan khách lại tự nhận ruột thịt, ngày thường sao chẳng thấy bà ta tỏ ra thân thiết thế này. Nhưng nàng cũng không quá để tâm vào chuyện này cho lắm, cái nàng đề ý chính là nam nhân vận hắc y đang đứng đối diện mình kia. Hắn vận y phục màu đen, đai lưng màu bạc, bên ngoài là áo choàng thêu hình phù vân bằng chỉ bạc, bên hông đeo bạch ngọc bội, khí chất tôn quý hơn người.

Âu Dương Chiến, chàng trở về thật rồi!

Hôm trước trong hi yển ở Lê gia, khi nhìn thấy Tu Mộ nói tướng quân nhà hắn muốn gặp nàng, Tuệ Nghi đã biết ngày gặp lại sớm muộn gì cũng sẽ tới, chỉ là không ngờ lại trong hoàn cảnh này.

Tuệ Nghi nhún người, Trình Tư Thành thì chấp tay thành quyền, cùng nói:

- Gặp qua nhị Âu Dương công tử.

Âu Dương Chiến và Âu Dương Phương cũng đáp lễ. Mân chào hỏi kết thúc thì hai bên cũng bắt đầu ngồi xuống trò chuyện.

Lần này Âu Dương Phương đến Trình phủ là để tặng cho Trình Tư Nhiên vài món đồ hân đem từ Thịnh thành về, như vậy chính là công khai xác định quan hệ của hai người.

Đại phu nhân và Trình Tư Nhiên nghe được lời Âu Dương Phương nói thì đích thực là cười không ngậm được mồm, tâm trạng vô cùng sáng khoái.

Vốn lúc đầu Lâm thị còn lo lắng nữ nhi của mình so với Âu Dương Phương có cách biệt khá lớn. Hai nhà một bên quan gia, một bên thương gia đã là khác biệt về thân phận. Âu Dương Phương lại là mệnh thần trọng yếu trong triều, địa vị và thực lực vô cùng cao, còn Trình Tư Nhiên cũng chỉ là nữ nhi nhà thương gia, dù nhan sắc xinh đẹp, cảm kỳ thi họa thuộc mức khá thì cũng không được xem là cực phẩm xứng đôi. Nhưng bây giờ nhìn thấy Âu Dương Phương rất quan tâm đến Trình Tư Nhiên, còn đặc biệt chọn trang sức, gấm vóc tốt nhất của Thịnh thành đem đến Trình phủ, Lâm thị nghĩ hôn sự này chắc chắn sẽ thành.

Nghe được như vậy nên tâm trạng đại phu nhân rất vui, thầm đắc ý trong lòng. Bà nhìn qua Tuệ Nghi cùng Trình Tư Thành, hai người lúc này đang ngồi đối diện với Âu Dương Phương và Âu Dương Chiến.

Từ đầu đến cuối Âu Dương Chiến chỉ ngồi im không nói, môi mím thành một đường mỏng, quanh người tỏa ra sát khí khó gần. Ngược lại Âu Dương Phương lại mang đến cho người khác cảm giác an toàn hơn nhiều, hân cùng Trình Tư Thành và Trình Tư Nhiên thảnh thơi nói vài câu.

Tuệ Nghi ánh mắt trong vắt không vương chút phiền não nào, ngồi đối diện cùng Âu Dương Chiến. Nàng chẳng biết trong lòng hân nghĩ gì mà đôi mắt lại tràn ngập bi thương, hình như không hề có sự vui sướng của một tướng quân khai hoàn trở về.

Hai người cứ ngồi nhìn nhau như vậy, không ai nói gì. Đến một lúc sau khi Âu Dương Phương và Trình Tư Thành chuyển chủ đề cuộc nói chuyện, xoay qua việc đạo này triều đình đang xảy ra một việc lớn, có thể Trình gia sẽ biết chút ít gì đó thì Tuệ Nghi mới bắt đầu hồi thần, tập trung vào Trình Tư Thành cùng Âu Dương Phương.

Âu Dương Phương điều chỉnh lại nét mặt của mình, nghiêm túc nói:

- Mấy tháng gần đây trong quân doanh có kiểm tra lại một lượt các được phẩm đem đến biên giới cho quân lính thì biết được trong số những lô được phẩm đó có nhiều được liệu bị làm giả. Triều đình đã triệu tập các vị quan phụ trách việc thu gom và vận chuyển được liệu thì biết được bọn chúng cùng với những hộ trồng được liệu khác đã tham ô ngân lượng của triều đình, cung cấp được liệu giả cho quân doanh. Sau khi giao chuyện này cho Hình bộ điều tra thì đảm quan lại đó đã căn lười từ tự trong ngục, tình cờ sau đó thì kho chứa tài liệu về danh sách những hộ trồng được liệu bị bốc cháy, thành ra toàn bộ manh mối điều tra đang rơi vào ngõ cụt.

Mọi người trong tiền sảnh đều tập trung nghe câu chuyện của Âu Dương Phương kể, ngoại trừ Âu Dương Chiến có biểu tình rất điềm nhiên thì những người khác đều ngơ ngác nhìn nhau.

Trình Tư Thành là người đầu tiên lên tiếng sau khi Âu Dương Phương nói xong, hân hỏi:

- Chuyện này... hình như là chuyện cơ mật của Hình bộ, Âu Dương công tử sao lại nói với chúng ta?

- Ai cũng biết Trình gia là đệ nhất phủ thương Đại Tiểu, mạng lưới buôn bán bao phủ ở mọi lĩnh vực. Chuyện lần này Hoàng thượng đã ra chỉ thị muốn ta cùng đại ca phải điều tra tận gốc mà manh mối lại bị tiêu hủy cả, đành phải mặt dày đến nhờ Trình công tử cho lời khuyên. Dù sao Trình công tử cũng là người trong nghề có thể biết được chút ít. - Âu Dương Phương từ tốn đáp. Hoàng thượng đúng là giao cho hân phải điều tra án này, nhưng không nói phải cùng đại ca của hân làm. Âu Dương Chiến thì cứ mặt dày đòi đi theo nên hân cũng đành chịu.

Trình Tư Thành nghi ngờ nhìn Âu Dương Phương. Hân không tin với khả năng của Hình bộ cộng với sự hiểu biết của đệ nhất tài hoa công tử Thịnh thành mà không điều tra được, phải đến nhờ một tên thương gia như hân giúp.

- Vậy Âu Dương công tử muốn nghe ta nói gì? Nếu giúp được thì ta nhất định sẽ giúp, dù sao Hình bộ Thượng thư cũng là nhạc mẫu của ta, ngài ấy còn chưa đến nhờ ta mà Âu Dương công tử đã tìm đến tận cửa rồi. - Trình Tư Thành cười rất chân thành nhưng lại trông vô cùng giả tạo, đáp lại.

Tuệ Nghi quay qua nhìn hân, đây là đang mĩa mai Âu Dương Phương viện cớ để đến Trình phủ chứ thật ra không cần thiết? Nàng nghe từ đầu đến giờ cũng hiểu được đại khái vấn đề nhưng đây không phải chuyện môn của mình nên cũng không muốn phải tốn công suy nghĩ, chỉ là người ta đã xuống nước muốn nghe lời khuyên, Trình Tư Thành dù mĩa mai người ta những cũng phải chừa lại cho Âu Dương gia vài phần thể diện.

- Chẳng... đừng nói những lời như vậy, đây là việc quan trọng trong triều đó. - Nàng quay sang hân, thấp giọng nói. Hơn nữa đại phu nhân và Trình Tư Nhiên vẫn còn ngồi đây, bọn họ vẫn có một sự sùng bái rất lớn với Âu Dương Phương, nàng không muốn chỉ vì một kẻ hân mới gặp một lần đầu tiên mà trong nhà lại có lục đục, không đáng.

- Việc trong triều thì liên quan gì đến ta chứ? - Hân làm bộ không hiểu, quay sang hỏi nàng. Tình địch của hân còn đang ngồi ngay trước mặt, nàng lại kêu hân hãy đi giúp đệ đệ ruột của tên đó, nàng nghĩ lòng hân bao la như vậy à?

- Nhưng mà đây cũng là việc ảnh hưởng đến chàng không phải sao? Nếu như không tìm được những kẻ làm ăn gian dối đó, lỡ sau này chàng và bọn chúng hợp tác với nhau, khi đó người chịu thiệt sẽ là chúng ta rồi. - Tuệ Nghi từ tốn giải thích cho hân nghe. Nàng lúc này cũng thật khâm phục bản thân mình, trước mặt đại phu nhân và lão thái thái lại dám đi nói giúp cho một người xa lạ.

Cũng may chuyện giữa nàng và Âu Dương Chiến dù rất nổi tiếng ở Mặc thành nhưng đa số là nhà quan gia mới hiểu rõ, còn nhà thương gia thì trước đây không qua lại gì nhiều nên không ai biết. Chỉ sợ là Trình Tư Nhiên trong hi yện lần trước ở Lê gia nói rằng nàng ta có qua lại cũng khá thân thiết với những thiên kim quan gia thì không biết có nghe ngóng được gì không, cho nên việc đầu tiên nàng làm sau khi nói là đánh mắt nhìn qua Trình Tư Nhiên.

Sắc mặt Trình Tư Nhiên vẫn như cũ không đổi, đang cầm chén trà trên tay chuẩn bị uống. Hình như ánh mắt nàng ta từ đầu đến giờ vẫn luôn đặt trên người Âu Dương Phương, không để ý đến ai khác nên lời Tuệ Nghi vừa nói ra có lẽ không hề nghe thấy.

Trình Tư Thành nghe nàng nói xong thì gật gật đầu, không biết hân có hiểu được lời nàng vừa nói không nhưng Tuệ Nghi vẫn có dũng khí nói tiếp:

- Âu Dương gia và Tướng gia có giao tình rất tốt, chẳng xem như là nể mặt phụ thân ta, chuyện này cũng có liên quan đến ông ấy.

- Ô, vậy sau khi chuyện này kết thúc nàng định đền đáp ta thế nào? - Trình Tư Thành nghe nàng nói vậy liền nổi lên hứng thú, giao hoạt hỏi. Phải biết rằng hân là thương gia, chuyện làm ăn tuyệt đối không thể để thua lỗ, đầu tư là phải có thu lãi. Nếu nàng muốn hân giúp Âu Dương Phương cùng Âu Dương Chiến thì cũng được thôi, nhưng phải có quả đền đáp hậu hĩnh a.

- Chẳng muốn cái gì? - Nàng hỏi lại.

Trình Tư Thành nhếch môi cười, ghé vào tai nàng nói nhỏ:

- Ta muốn nương tử sinh bảo bảo cho ta.

Tuệ Nghi đỏ mặt ngay lập tức, thấp giọng tức giận đáp: "Lưu manh."

Hân khúc khích cười nhìn bộ dạng xấu hổ của nàng. Sau đó nhìn qua Âu Dương Phương cùng Âu Dương Chiến, nói:

- Nhị Âu Dương công tử đừng trách ta cùng nương tử thì thầm với nhau. Nàng ấy chỉ là cảm thấy không khỏe nên muốn trở về phòng, đành phải thất lễ với hai người.

Tuệ Nghi nhìn hân nói dối không chớp mắt, cảm thấy tên này đích thực sinh ra là để làm gian thương. Miệng lưỡi giao hoạt, lòng dạ thâm sâu, tâm tư khó đoán, hội đủ yếu tố cần có.

Trình lão thái thái nãy giờ vẫn luôn ngồi một bên yên lặng không nói gì, bây giờ lại nghe Trình Tư Thành nói Tuệ Nghi cảm thấy không khỏe mới lên tiếng:

- Nghi nhi, sức khỏe là quan trọng nhất, nếu đã không tốt thì mau về phòng nghỉ ngơi, đừng cố.

Âu Dương Phương cũng lên tiếng đồng tình:

- Trình thiếu phu nhân, sức khỏe quan trọng, vẫn là nên chuyển tâm tình dưỡng.

Tuệ Nghi nghe Trình Tư Thành đã đồng ý giúp Âu Dương Phương điều tra chuyện này thì cũng nhẹ nhõm hơn, cảm thấy bản thân không còn lý do để ở lại nữa thì cũng ngoan ngoãn đứng lên, thì lễ rồi rời đi.

Âu Dương Chiến nhìn bóng dáng mảnh mai của nàng khuất sau ngõ rẽ trong vườn thì cảm thấy trong lòng rất ngứa ngáy. Hết từ đầu đến cuối vẫn luôn thủy chung đặt ánh mắt trên người nàng, dùng toàn bộ tâm tư để nhìn thấu nữ tử này.

Hắn biết đọc khẩu hình miệng nên hiểu được lời nàng cùng Trình Tư Thành vừa nói thầm với nhau. Nàng hiển nhiên không phải đang nói sức khỏe không tốt gì cả mà là đang khuyên Trình Tư Thành giúp đỡ đệ đệ hắn điều tra chuyện được liệu giả này.

Nàng nói sáu câu, hết bốn câu là nói đỡ cho hai người hắn và đệ đệ, còn hai câu cuối thì... nói về quả đền đáp cho Trình Tư Thành. Trông cứ như là đang nể mặt tình cũ vậy, nàng muốn bỏ thí tình cảm của mình cho hắn sao? Từ bao giờ hắn lại trở nên hèn mọn như vậy trong mắt nàng?

Hắn cười lạnh. Tuệ Nghi, nàng quả thực đã thay đổi rồi. Có lẽ đến cuối cùng chỉ có hắn vẫn còn ôm mộng tưởng với cuộc tình này, còn nàng sớm đã thay lòng đổi dạ, cùng tướng công tình nồng ý đậm mà an hưởng cuộc sống.

Trình lão thái thái nhìn Tuệ Nghi rời khỏi cũng đứng dậy nói mấy câu khách sáo, chống quai trượng cáo từ.

Âu Dương Phương sau đó cũng nói lời khéo léo, đề nghị hắn cùng Âu Dương Chiến và Trình Tư Thành tìm nơi yên tĩnh thảo luận. Ba người liền đi đến thư phòng của Trình Tư Thành. Còn lại đại phu nhân và Trình Tư Nhiên cũng trở về Mộc Lương viện.

Âu Dương Phương và Âu Dương Chiến giữ Trình Tư Thành ở trong thư phòng của hắn thảo luận chính sự đến sau giờ Ngọ mới cáo từ.

Trình Tư Thành vừa được thả ra liền phi như bay đến phòng của mỹ nhân.

Nhìn thấy nàng nằm trên nhuyễn tháp, nét mặt thanh thản bình yên hắn liền cảm thấy thật nhẹ nhõm. Hi vọng rằng sau này dù ngoài kia phong ba bão táp, trở về nhà vẫn nhìn thấy nét mặt hôm nay của nàng khiến lòng hắn bình yên.

Hắn tiến lại gần bên cạnh nàng, ngồi trên nhuyễn tháp, ghé vào tai nàng nói nhỏ:

- Tuệ Nghi, tướng công trở lại rồi đây.

Nàng khó chịu mở mắt ra, đập vào là khuôn mặt phóng to cực đại của hắn. Tuệ Nghi nghiêng người, mắng:

- Chẳng định hù chết thiếp à?

- Báo cho nàng một tin còn hết hồn hơn nữa.-Trình Tư Thành ranh mãnh nói tiếp.-Ta sẽ đi cùng Âu Dương Phương và Âu Dương Chiến đến Ôn thành một chuyến để điều tra về các hộ trông được liệu kia.

- Ôn thành?-Tuệ Nghi hỏi lại. Nàng từng nghe nói đến nơi này, đây là nơi tập trung những nông trang trông được liệu lớn nhất của Đại Tiếu. Nếu nghe nói mười người giới thiệu họ đến thì Ôn thành thì hết chín người là được gia, hơn nữa còn là những người rất giàu và có tiếng tăm.

Trình Tư Thành nhìn sắc mặt ngạc nhiên của nàng thì vô cùng vui vẻ, hỏi:

- Sao hà, không nỡ để ta đi sao? Vậy nàng đi cùng ta đi, chỉ có một tháng hơn.-Hắn mở lời. Để nàng ở lại phủ một mình thêm nữa hắn cũng không yên tâm. Chuyện sảy thai lần trước vẫn còn là một nỗi ám ảnh trong lòng của hai người, bây giờ hắn không thể để xảy ra sai sót nào nữa.

- Không đi được đâu. Thiếp không yên tâm để An Sở Lan ở lại phủ một mình. Thiếp đã xử lý hai người của đại phu nhân, bà ta thì vẫn chưa phản kháng gì cả, như vậy càng nguy hiểm hơn. Thiếp cần ở lại để chiếu cố nàng ta.-Nàng vừa từ chối vừa giải thích. Hơn nữa Tuệ Nghi cũng không muốn phải đi cùng Âu Dương Chiến, rất khó xử. Mà nàng cũng không tìm được lý do để đi cùng bọn họ.

Tuệ Nghi suy nghĩ một hồi rồi hỏi tiếp:

- Khi nào chàng đi?

- Ngày mai.-Trình Tư Thành đáp ngắn gọn, sau đó mới bổ sung thêm-Đi sớm về sớm, làm sớm xong sớm.

Ngày hôm sau Âu Dương Phương và Âu Dương Chiến đến trước Trình phủ từ khi mặt trời còn chưa ló rạng. Hai người đồng đều mặc bộ y phục màu đen của thị vệ, bên hông đeo bội kiếm, bên cạnh mỗi người là con ngựa đen đang thờ phỉ phỏ, đủ biết này giờ nó đã phải chạy trên quãng đường dài bao nhiêu.

Trình Tư Thành cũng dậy từ sớm để sửa soạn. Hắn vận y phục màu lam, bên ngoài khoác áo choàng màu xám, đeo ngọc bội màu bích.

Xong xuôi hắn mới quay trở lại giường, lần nữa ngắm nhìn mỹ nhân lửa thể đang nằm sát bên trong. Nàng nằm cuộn người cong như con tôm, trên cơ thể trắng không tí vết hiện lên vô số vết hôn xanh đỏ, chấn đập đến sát mũi, cả người phảng phất mùi hương thơm nhẹ nhẹ.

Hắn cúi đầu ghé sát tai nàng, nhỏ giọng nói:

- Tuệ Nghi, ta hi vọng khi trở về sẽ nghe được tin vui của nàng. (Mọi người biết ý anh là gì không? -.-)

Từ Mặc thành đến Ôn thành cần ba ngày đi đường. Trình Tư Thành, Âu Dương Phương và Âu Dương Chiến quyết định nhập vai làm thương nhân. Trình Tư Thành là chủ tử, Âu Dương Phương cùng Âu Dương Chiến đương nhiên làm tay sai.

Sau khi Trình Tư Thành rời đi thì Tuệ Nghi mới lười biếng trở người, mở mắt ra. Người nằm bên cạnh tối hôm qua đã sớm rời khỏi.

Hạ thân truyền đến một cơn đau buốt làm nàng phải nheo mắt khó chịu một cái, khẽ nhăn nhó thầm tên kia. Đêm qua sau hai lần bị đè thì Tuệ Nghi đã sớm như người bị rút mất hồn, không thể nào chịu được nữa. Vậy mà hắn vẫn mà lạnh ôm nàng dỗ ngọt, nói gì mà ta mới phải là người vận động, nàng chỉ việc nằm đó rên mà thôi. Cuối cùng hắn làm nàng thêm một lần nữa, lên tới cao trào thì nàng hoàn toàn kiệt sức lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Lộ Dao và Phù Dung giúp nàng tắm rửa một lượt mà còn phải cảm thán khi nhìn thấy vết tích trên người nàng, dường như chỗ nào cũng có.

- Thiếu phu nhân, phải bôi thuốc.-Phù Dung khẳng định nói. Nếu không bôi thuốc nhìn sẽ rất xót, nàng thầm trách thiếu gia đúng là không biết thương hương tiếc ngọc.

- Ừ.-Tuệ Nghi không phản đối một câu nào, gật đầu đáp lại. Nhìn những vết tích này đến nàng còn cảm thấy ngứa mắt, huống hồ là người khác. Hôn nữa da nàng là màu trắng bạch ngọc, nàng rất tự hào về nó, nhìn những dấu vết kia cứ như là tạt một gáo nước vào mặt nàng vậy.

Phù Dung và Lộ Dao cùng nhau thoa thuốc cho nàng. Đây cũng chỉ là loại thuốc kiểu như che khuyết điểm, trùng với màu da của nàng.

Tuệ Nghi ngồi trầm ngâm trước gương để hai nha hoàn thoa thuốc, thầm nghĩ không biết chuyến đi của Trình Tư Thành và Âu Dương Chiến cùng Âu Dương Phuong có thuận lợi không.

Mọi người ơi, dạo này mình đang bị tụt cảm hứng quá nên chắc chương sẽ ra hơi lâu, mọi người thông cảm nhen :)).

Mọi người đọc xong vote sao + bình luận cho truyện nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Sau khi bôi thuốc và thay y phục xong thì Tuệ Nghi bắt đầu dùng bữa sáng.

Nàng nhìn mâm đồ ăn lần lượt được bung lên, súp ba tờ, bánh bao và một chén hạt ngũ cốc. Quả nhiên nàng lựa chọn Phù Dung làm nha hoàn không phải lựa chọn sai mà, nấu ăn rất tốt, tính tình cũng chừng mực, nói chung kết hợp cùng Lộ Dao thì là một đôi được việc.

Tuệ Nghi còn chưa ăn hết hai muỗng súp thì nha hoàn Liễu Hồng đã vào sân bưng bát lại, lão thái thái cho mời thiếu phu nhân đến Thọ An viện.

Tuệ Nghi từ bàn ăn đứng lên với cái bụng rỗng, chán nản đi đến Thọ An viện, hi vọng lão thái thái sẽ hiểu cho tôn tức này vẫn chưa ăn gì hết mà gọi nàng đến để cùng dùng bữa.

Kết quả lúc nàng vừa đặt chân vào Thọ An viện đã nhìn thấy đại nha hoàn Hiểu Kỳ đang dọn dẹp chén đĩa của lão thái chuẩn bị bụng đi nữa, vậy là nàng không có phúc ăn chùa rồi.

Bước vào phòng lão thái thái thì Tuệ Nghi nhìn thấy màn trướng của giường bà vẫn chưa được vén lên, bên trong truyền ra tiếng khua muỗng vào bát rất nhỏ.

- Tuệ Nghi thỉnh an tổ mẫu.-Nàng cách giường hai bước chân, cúi người thỉnh an.

Tiếng khua muỗng bên trong dừng lại giây lát, sau đó truyền ra giọng của lão thái thái:

- Nghi nha đầu, đến rồi à? Mau lại gần đây cùng ta.

Tuệ Nghi khựng lại một lúc, cảm thấy giọng của lão thái thái hôm nay trầm khàn dị thường, không phải ốm bệnh rồi chứ? Không thể nào, ngày hôm qua ở sảnh lớn tiếp Âu Dương Phuong và Âu Dương Chiến nàng thấy bà vẫn tốt mà.

Tuệ Nghi chỉ nghĩ chừng một giây rồi tiến lên cạnh giường bà nhưng không ngồi xuống.

Lão thái thái thấy nàng như vậy liền đưa tay vén màn lên, bàn tay gầy gò đưa ra một chén sứ màu trắng, bên trong còn một ít nước thuốc màu nâu đen, mùi vô cùng nồng.

Tuệ Nghi nhận lấy chén thuốc, không hiểu hỏi lại:

- Tổ mẫu, thuốc này làm sao?

- Còn hỏi, bà già này bị bệnh rồi đây.-Lão thái thái ho khan một tiếng, trả lời.-Nghi nha đầu, có thấy Lý ma ma cùng Tiêm My và Hiểu Kỳ bên ngoài không?

- Con thấy Hiểu Kỳ nhưng không thấy Lý ma ma và Tiêm My ạ. Tổ mẫu tìm họ có chuyện gì không?-Tuệ Nghi đáp. Nàng mơ hồ cảm thấy hôm nay Thọ An viện có cái gì đó không đúng. Lão thái thái đang bị bệnh mà Lý ma ma thường ngày thân cận bên cạnh lại chẳng thấy đâu, chỉ có Hiểu Kỳ là bưng bát đĩa chuẩn bị đi rửa. Nhưng mà ngày thường chuyện dọn dẹp này là do nha hoàn nhĩ đáng làm, từ bao giờ cần một đại nha hoàn đi đưa bát đĩa đến bếp lớn? Còn có nha hoàn Tiêm My cũng không thấy bóng dáng đâu.

- Tổ mẫu, Tuệ Nghi vén màn được không ạ?-Nàng càng nghĩ thì càng tò mò, mà càng tò mò thì lại càng muốn biết tình trạng của lão thái thái ra sao.

Nàng nghe tiếng lão thái thái ho khan một cái, màn trướng được bà đưa tay vén lên.

Đập vào mắt Tuệ Nghi là khuôn mặt nhăn nhó, biến sắc tái mét của lão thái thái, màu môi nhợt nhạt cộng với mồ hôi trên trán bà lấm tấm tuôn làm bộ dạng của bà vô cùng thiếu sắc, yếu ớt.

- Tổ mẫu, người làm sao thế này?-Nàng bước nhanh lại ngồi bên giường lão thái thái, hốt hoảng hỏi. Hôm qua rõ ràng bà vẫn còn rất tốt, qua một đêm lại trở nên trầm trọng thế này, rốt cuộc là tại sao?

- Nha đầu, tuổi già sức yếu thì phải cảm bệnh thôi chứ làm sao? Người làm gì mà hốt hoảng như vậy?-Lão thái thái đưa tay chỉ lên trán nàng, mắng.

Tuệ Nghi nhìn thấy sức bà vô cùng yếu, chỉ mới hơn sáu mươi tuổi thôi, sao có thể sau một đêm thành như vậy được. Nàng vào phủ bao lâu nay cũng chưa từng thấy lão thái thái bị bệnh đến nỗi ra bộ dạng này, ngay lập tức trong lòng dâng lên nghi ngờ.

Cùng lúc đó Lý ma ma cùng Tiêm My từ ngoài tiến vào, theo sau họ là một lão già râu bạc xách theo hòm thuốc gỗ.

Lý ma ma nhìn thấy nàng thì ngay lập tức vô cùng vui mừng, vội bước nhanh lại nắm lấy tay nàng, nghẹn ngào nói:

- Thiếu phu nhân, sao bây giờ người mới tới? Lão nô cùng lão thái thái đợi người từ tối hôm qua đến bây giờ.

- Từ tối hôm qua?-Nàng nghi hoặc hỏi lại. Tối hôm qua nàng ở cùng Trình Tư Thành cả buổi, thủy chung chưa từng nghe nha hoàn bẩm báo Thọ An viện cho người đến tìm nàng.

- Lý ma ma, ta không nghe ai bẩm báo lại cả.-Nàng tròn mắt đáp lại lời của Lý thị.-Nhưng tổ mẫu hiện tại rốt cuộc là bệnh gì, sao lại sau một đêm có thể thành ra như vậy?

- Thiếu phu nhân, Lý ma ma, hay là để Phan đại phu chẩn mạch trước cho lão thái thái, còn chúng ta ra ngoài nói chuyện?-Tiêm My đứng một bên đề nghị. Nàng cảm thấy hình như trong phòng chỉ còn mình nàng nghĩ đến việc thời gian chữa bệnh cho lão thái thái mới là quan trọng, còn Tuệ Nghi và Lý ma ma chỉ quan tâm bà bị bệnh gì.

Phan đại phu ngay lập tức tiến lên bắt đầu chẩn mạch cho lão thái thái, mà Lý ma ma cũng nhanh chóng cùng Tuệ Nghi và Tiêm My lui ra ngoài.

Ba người các nàng cùng đứng dưới mái hiên trước cửa phòng lão thái thái, ánh nắng ban mai chiếu rọi khắp sân, nhìn từ xa có thể nhìn thấy những hạt bụi li ti đang bay nhẹ nhẹ.

Lý ma ma nắm chặt lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, bắt đầu kể cho nàng nghe.

- Thiếu phu nhân, gần nửa tháng gần đây lão thái thái sức khỏe luôn không tốt, cứ thường xuyên bị cảm mạo, mà uống thuốc của đại phu kê đơn cũng không khỏi. Trầm trọng nhất là tối hôm qua thậm chí nôn ra máu nữa. Lão thái thái nói với lão nô rằng bà không dám tin vị đại phu đã chẩn mạch cho bà vì đây là người quen biết của đại phu nhân, từ khi đại phu nhân nắm quyền chương quân thì người này liền trở thành đại phu thân cận của Trình phủ. Cho nên sáng sớm nay đã sai lão nô cùng Tiêm My đi mời Phan đại phu là người từng thường xuyên hầu hạ lúc lão thái gia còn sống.-Lý ma ma vừa nói thỉnh thoảng lại nhìn vào phòng của lão thái thái để xem có động tĩnh gì không, sau cùng mới nói với Tuệ Nghi một câu.-Thiếu phu nhân, lão thái thái nói với lão nô rằng, bà sợ sức khỏe của bà ấy chống đỡ không nổi, sợ rằng không qua.

Tuệ Nghi nghe Lý ma ma nói thì tái mặt, vội phản bác:

- Ma ma nói vậy cái gì? Sức khỏe của tổ mẫu luôn rất tốt, bệnh một trận sao có thể nói không qua được chứ?

- Thiếu phu nhân, người khi nãy cũng nhìn thấy tình trạng của lão thái thái, sắp không ra người nữa rồi. Hơn nữa lão thái thái còn nói, cảm giác không dám tin tưởng người trong Thọ An viện này nữa. Hồi nãy thiếu phu nhân vào viện cũng thấy đúng không, toàn bộ nha hoàn đều bị lão nô sắp xếp cho đi làm những việc vặt khác, không được xuất hiện ở gần phòng lão thái thái. Mà lão thái thái cũng nói, bà cảm giác trong viện này luôn có cặp mắt nhìn chằm chằm vào mình.-Lý ma ma sợ hãi tiếp tục nói. Nếu như lần này lão thái thái thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ Trình phủ sẽ có kinh biến, đại phu nhân chắc chắn sẽ có cơ hội hô mưa gọi gió. Mà theo bà biết, lão thái thái trước đây luôn dự liệu đúng những chuyện sẽ xảy ra, lần này bà đã nói sợ mình sẽ không qua khỏi thì hết bảy phần có thể thật sự là không qua khỏi. Nghĩ như vậy Lý ma ma liền toát mồ hôi, cảm giác bắt đầu lạnh sống lưng.

Tuệ Nghi neho mảy, cẩn thận suy nghĩ lại một lượt lời Lý ma ma vừa nói. Sức khỏe của Trình lão thái thái trước đây vốn rất tốt, tuyệt đối không thể như không lại bị cảm mạo song sau đó lại bệnh đến nỗi nôn ra máu rồi không qua khỏi được. Dù là bệnh nặng đến đâu cũng phải có nguyên do, huống hồ gần đây trong phủ chẳng có biến cố lớn gì nên chắc chắn không phải do tâm bệnh, còn có đạo trước nàng thấy lão thái thái thể trạng luôn rất tốt, dù bệnh thế nào cũng phải từ từ biến nặng chứ không thể dùng một cái lại thành như vậy. Trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình gì khác.

Phan đại phu sau khi chẩn mạch xong thì đeo hòm thuốc bước ra ngoài, vừa vận nhìn thấy Tuệ Nghi và Lý ma ma cùng Tiêm My, mọi người một vẻ mặt lo lắng.

- Phan đại phu, tổ mẫu của ta thế nào, ngài có chẩn được bệnh của bà ấy không? -Tuệ Nghi lên tiếng đầu tiên, lo lắng hỏi.

- Thiếu phu nhân.-Phan đại phu chấp tay chào nàng một cái rồi mới nói tiếp.-Bệnh tình của lão thái thái thật sự là bệnh nặng, lão phu sẽ kê cho bà ấy một đơn thuốc đầu tiên để điều dưỡng lại sức khỏe, sau đó chẩn mạch một lần nữa mới tìm ra được là bệnh gì.

- Sao phải điều dưỡng sức khỏe trước mới chẩn được bệnh? Hiện tại ta thấy tình trạng tổ mẫu đã nặng như vậy rồi, cứ trì trệ không trị tận gốc bệnh thì lỡ chuyển biến xấu hơn thì sao? -Tuệ Nghi sốt ruột nói tiếp. Nếu lỡ chẳng may Trình lão thái thái xảy ra chuyện gì, Trình phủ chắc chắn không yên ổn. Mặc dù ngày thường đại phu nhân luôn lộng quyền nhưng ít ra còn e dè bà. Nếu như bây giờ lão thái thái gặp chuyện thì chẳng phải đại phu nhân sẽ chẳng còn ai cản trở nữa sao? Nghĩ như vậy, đột nhiên trong lòng Tuệ Nghi lại nổi lên một tầng nghi vấn, há có hay không chuyện lão thái thái bị bệnh có liên quan đến đại phu nhân?

- Nỗi lo của thiếu phu nhân lão phu có thể hiểu được. Nhưng tình trạng hiện tại của lão thái thái khá yếu, lại chưa tìm ra được rốt cuộc là bệnh gì. Nếu trực tiếp dùng được điều trị sẽ ảnh hưởng đến nội tạng trong cơ thể, đến chừng đó còn nguy hiểm hơn nữa. Chẳng thả bây giờ chúng ta dùng thuốc bổ điều dưỡng cơ thể, đợi qua nửa tháng liền chẩn bệnh rồi dần được điều trị.-Phan đại phu từ tốn giải thích cho Tuệ Nghi hiểu. Ông đã từng đi chẩn bệnh cho nhiều nhà giàu có, đây là nhà đầu tiên có tôn tử sốt sáng lo cho tổ mẫu bên chồng như vậy, đúng là hiếm thấy. Chính vì vậy cũng tỉ mỉ nói rõ cho nàng hiểu.

Tuệ Nghi cúi đầu, bàn tay trong vạt áo nắm chặt thành quyền, cuối cùng đành thỏa hiệp:

- Vậy thời gian tới làm phiền Phan đại phu rồi.-Dừng lại một chút, nàng mới sực nhớ ra, nói tiếp.-Vậy đại phu có thể lưu trong phủ để chữa trị cho tổ mẫu ta được không? Hiện tại tình trạng bà vẫn chưa ổn định, nếu xảy ra chuyện gì ngài cũng có thể ngay lập tức ứng biến.

Phan đại phu đưa tay chỉnh lại hòm thuốc, cười cười một cái rồi nói:

- Thiếu phu nhân thật là có lòng Bồ Tát, lo lắng quan tâm cho người vốn không máu mủ ruột rà gì với mình. Lão phu đã từng đi chữa bệnh cho nhiều quan gia phú thương, chỉ từng gặp cảnh mẹ chồng con dâu đối chọi gay gắt, chính thế tiểu thiếp ganh đua tranh sủng, mỗi nhà mỗi cảnh. Nhưng lại chưa từng nhìn thấy nhà nào tôn tử thật lòng quan tâm tổ mẫu của chồng. Ý của thiếu phu nhân lão phu có thể hiểu được, nhưng thân già này không có thói quen lưu lại trong nhà bệnh nhân. Lão phu ở khách trọ Ở Tiên trên đường Thái Bạch, có chuyện gì thiếu phu nhân cứ cho người đến đó nhắn nhủ, trong một tuần trà lão phu sẽ có mặt.-Phan đại phu nói rồi cúi người một cái nữa, đi theo Tiêm My ra cửa.

Tuệ Nghi nhìn theo bóng của Phan đại phu đi khuất rồi, cảm thấy lời ông ta nói thật sự không sai. Nàng và Trình lão thái thái không có quan hệ máu mủ ruột rà gì cả, nguyên nhân gì phải lo lắng quan tâm cho bà ấy? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, từ lúc nàng bước chân vào Trình phủ này, ngoài Trình Tư Thành ra đây là người duy nhất chịu cười với nàng, khi nàng đang suy sụp nhất cũng ở bên cạnh quan tâm, chia sẻ. Suy cho cùng đây là bản tính của con người, ai tốt với mình một chút thì mình sẽ sinh ra hảo cảm, yêu mến. Với Trình Tư Thành như vậy, với Trình lão thái thái cũng như vậy, duy chỉ có Âu Dương Chiến là nàng vẫn còn hồ nghi.

Tuệ Nghi bước vào phòng lão thái thái, vừa hay lúc đó bà cũng đang từ trên giường chuẩn bị đứng dậy.

- Tổ mẫu, người làm gì vậy? Người cần gì để con đi lấy, đừng đi lung tung.-Tuệ Nghi nói một tràng, bước đến bên giường đỡ lấy tay bà.

- Nha đầu, ta chỉ là ốm cảm thông thường thôi, làm gì đến nỗi không tự lấy được một chén trà cho mình.-Lão thái thái được nàng dìu quay trở lại giường, chậm chậm nói lại.

Tuệ Nghi liền rót một chén trà đưa cho bà. Sau khi uống xong, Trình lão thái thái mới nói tiếp:

- Nha đầu, lần này gọi con đến là có chuyện muốn nhờ con làm giúp, con có tình nguyện giúp ta không? -Lão thái thái nhìn nàng hỏi.

Tuệ Nghi cắn cắn môi dưới, nghiêm túc suy nghĩ một lát. Trong Trình phủ này còn có chuyện mà lão thái thái muốn nhờ nàng giúp sao? Nếu lão thái thái đây đã không có khả năng làm được, vậy chẳng phải nàng càng không có khả năng sao?

Lão thái thái nhìn đáng vẻ đắm chìm suy nghĩ của nàng liền hiểu ngay trong đầu nàng đang nghĩ đến điều gì, liền nói:

- Nha đầu, việc này không cần tốn sức gì cả. Ta chỉ là đang tìm người thừa kế tài sản cho mình thôi.

Sao với lời đầu tiên của lão thái thái nói ra, lời này càng khiến Tuệ Nghi bất ngờ hơn nữa. Lão thái thái a, nàng là tôn tử của người đó, việc thừa kế tài sản này có phải nên là Trình Tư Thành hay Trình Tư Nhiên hoặc Trình Tư Mỹ không, ít nhất cũng phải là người có quan hệ ruột thịt chứ?

- Tở mẩu, việc này có phải người nhận lần rồi không? Tuệ Nghi...-Nàng nhìn bà nói, nét mặt không biết nên vui hay buồn nữa.

Trình lão thái thái không đợi nàng kịp trả lời lại, ngoắc tay kêu Lý ma ma cùng Tiêm Mỹ bung một chiếc rương gỗ đến đặt dưới đất cạnh giường.

Lão thái thái không cho ai đỡ lấy, đích thân bước xuống giường dùng chìa khóa mở rương gỗ ra.

Rương gỗ cao chừng bằng đứa trẻ hai tuổi, bên trong có ba ngăn kéo chứa đầy sổ sách, còn có một hòm nhỏ chứa trang sức cũng được cất bên trong.

Lão thái thái cẩn thận cảm hòm gỗ, mở ra cho Tuệ Nghi nhìn xem. Bên trong hết thảy đều là trang sức bằng vàng, có trâm cài đính hoa, khuyên tai bằng vàng, vòng đeo, lắc chân,...

Tuệ Nghi nhìn mớ trang sức này cũng hiểu được đây là của hồi môn của nữ nhi gả chồng, còn có đồng sổ sách kia thì khẳng định đây là toàn bộ tài sản mà lão thái thái tích góp cả đời mới có được.

- Nha đầu, đây là toàn bộ tài sản mà thân già này có được. Lúc đầu ta định là sẽ giao cho Tư Nhiên và Tư Mỹ một ít để chúng làm của hồi môn, còn một ít thì để lại cho cháu tử, nhưng bây giờ xem ra không thể đợi đến lúc đó được rồi. Thành nhi nói đi chắc tầm một tháng nữa mới về, khi đó ta sợ mình không trụ được.-Lão thái thái vừa nói vừa đưa hòm gỗ cho Tuệ Nghi. Bà cảm giác cứ như thật sự mình sắp sửa chết, mà đây lại chính là máu mủ ruột thịt mà mình tin nhiệm nhất.

Tuệ Nghi nghe bà nói vậy lại cảm thấy thương xót. Người vẫn còn ngồi ở đây nói chuyện được, nguyên cớ gì lại phải lo lắng vấn đề tài sản và người thừa kế của mình, còn có nói bản thân sẽ không thể trụ được? Chẳng lẽ trong nội trạch này bà sống lại bất an như vậy.

- Tở mẩu, chuyện này Tuệ Nghi không dám tự đồng ý, vẫn cần...

- Không dám tự đồng ý? Một nha đầu gần hai mươi tuổi lại không dám tự quyết định, người phải hay không là quá nhu nhược rồi?-Lão thái thái tức giận bẻ gãy lời nàng. Nhưng rất nhanh lại cảm thấy hối hận, Tuệ Nghi chung quy cũng chỉ lo lắng cho thân phận tôn tử của mình không thích hợp với những thứ tài sản này, bà lại chẳng biết suy nghĩ gì mà lại mắng người ta.

Tuệ Nghi quả thực bị lời của bà dọa cho im bật ngay lập tức, tay cũng bắt giác thu về đặt trong lòng. Một lúc sau nàng mới mấp máy nói:

- Như vậy, bây giờ Tuệ Nghi cho người gọi đại phu nhân và nhạc phụ đến đây cùng người. Có hai người đó là thân cận nhất, tở mẩu dù có nhiều hơn tài sản cũng không sợ không có người đáng tin.

Lão thái thái nghe nàng nói thì phì cười một cái. Nếu như bà thật sự tin tưởng Trình Tư Bác thì chẳng phải gọi đến nàng, giao tài sản cho hẳn ta thì sớm muộn gì Lâm thị kia cũng biết chuyện, ngày ngày thổi lòi bên gối thì tất cả tài sản chẳng phải sẽ rơi vào tay thị sao? Cho nên suy đi tính lại, trong phủ này trừ Trình Tư Thành ra nàng là đáng tin nhất.

- Nha đầu, ta cũng không cần con phải chiều cổ tài sản này vĩnh viễn. Ta chỉ muốn con bảo vệ nó trong khoảng một năm hơn nữa, đợi đến khi Trình Tư Nhiên xuất giá liền giao ra một ít cho nó làm của hồi môn, sau đó đợi đến lúc Trình Tư Mỹ gả đi cũng như vậy, còn lại bao nhiêu liền lưu cho nhi tử của con, cho nó có cái tưởng niệm tăng tổ mẫu (bà cô) này.-Lão thái thái liền giải thích rõ ràng cho nàng hiểu mọi việc.

Bất quá là như vậy, Tuệ Nghi cuối cùng cũng hiểu. Nàng chỉ là chiều cổ những mớ tài sản này một năm hơn mà thôi, nhưng đợi đến lúc Trình Tư Thành sau một tháng trở về nàng liền nói rõ cho hẳn rồi bàn giao lại hết tất cả. Những thứ tài sản, tiền bạc này là thứ khiến con người dễ thay lòng đổi dạ nhất, nàng tránh dẫm vào chuyện thừa kế của nhà họ thì sẽ tốt hơn.

Lão thái thái sau một hồi nói rõ cho nàng hiểu về những sổ sách, cửa hàng cùng với trang sức, đưa cho nàng xem một bản phân chia tài sản rõ ràng rồi mới thả nàng về Dương Liễu viện.

Lúc đặt chân vào trở lại viện của mình thì bụng của Tuệ Nghi đã biểu tình vô cùng âm ỉ, Phù Dung liền phá lệ làm bữa trưa sớm cho nàng.

Đến khi ăn uống xong xuôi chuẩn bị ngã lưng xuống nhuyễn tháp thì nha hoàn của An Sở Lan lại từ ngoài chạy vào bẩm báo, nói rằng An chủ tử lại có chuyện.

- Đang yên lành lại phát sinh chuyện gì?-Tuệ Nghi từ nhuyễn tháp từ từ ngồi dậy, khó chịu hỏi. Nàng ta chắc lại không phải khó ở nữa đi chứ?

- Di nương... di nương hình như trúng được thì phải.-Nha hoàn đỏ mặt, cúi đầu nói.

- Trúng được?-Tuệ Nghi nghi hoặc hỏi lại.-Được gì được chứ?

- Nô tỳ không biết. Từ khi di nương đi từ chỗ đại tiểu thư về thì về thì cả người nóng ran khó chịu, miệng thì luôn nói mấy lời dâm dăng, còn có...-Nha hoàn lại ấp úng.

- Còn có cái gì?-Tuệ Nghi sốt ruột hỏi tiếp. Nàng lúc này đã đứng dậy xong xuôi, chỉ chờ nha hoàn này nói rõ ngọn ngành để còn biết đường mời đại phu đến khám cho nàng ta. Nhưng mà khi này nàng lại nghe nàng ta nói gì mà đại tiểu thư, đang yên lành lại đi đến chỗ Trình Tư Nhiên làm chuyện gì được?

- An di nương... chỗ đó... di nương nói chỗ đó khó chịu.-Nha hoàn ấp úng một hồi cuối cùng cũng nói được tròn câu. Nói xong rồi thì ngay lập tức mặt đỏ hơn trái gấc, cúi càng thấp.

Tuệ Nghi dự cảm có chuyện chẳng lành, liền đi như chạy đến thẳng Quyển Vân hiên.

Vừa mới đặt chân vào sân nàng đã nghe được tiếng rên rĩ mê hồn của nữ nhân từ bên trong phòng vọng ra. Vốn sân viện này đã nhỏ, lại còn bỏ trống khá lâu nên vách cũng cũ kỹ, còn có tiếng kêu kia rất rõ ràng nên mọi người lại vừa vịn nghe thấy.

- A... ư... a... mạnh... mạnh lên... a...

Tuệ Nghi là người đã có chồng nên đương nhiên biết âm thanh kia là đang phát sinh chuyện gì, còn Lộ Dao tuy còn là cô nương nhưng cũng là đại nha hoàn được dạy dỗ cẩn thận nên cũng biết tình huống bên trong. Phù Dung thì lần lộn trong xã hội khá nhiều nên cũng có chút kinh nghiệm. Chỉ còn lại nha hoàn của An thị là một cô nương mới mười lăm, mười sáu tuổi nên vẫn ngây ngốc không hiểu, đứng đực ra không biết làm sao.

Mà bên trong phòng kia tựa hồ đang rất khoái lạc, tiếng rên của nữ nhân từng tiếng cao vang, còn có tiếng thờ dốc của nam tử cũng rất rõ ràng.

Đầu của Tuệ Nghi nổ "bang" một cái, lại có tiếng của nam nhân bên trong sao? Mẹ nó chứ! Nàng ta chắc chắn trúng xuân dược rồi mới làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này.

- Mau mở cửa ra.-Nàng hướng qua Lộ Dao và Phù Dung ra lệnh.

Lộ Dao và Phù Dung cùng nhau bước lên mở cửa nhưng cánh cửa hình như đã bị chặn lại, loại cửa kéo này thì có thể hiểu có kẻ đã đặt chướng ngại ở bên trong. Sau một phen cố gắng không được, Tuệ Nghi liền sai sử hai nha hoàn thô sử khác để phá cửa. Lúc hai nha hoàn kia cùng Lộ Dao và Phù Dung xông lên thì phía trong đã im ắng đi rất nhiều.

Cánh cửa được bắt mở ra, Tuệ Nghi ngay lập tức lao vào trong, khí thể bùng bùng cứ như là đang đi bắt gian của tướng công mình.

"Roạt".

Nàng bước thẳng lại giường, một động tác dứt khoát đem màn trướng dày kéo ra.

Nữ tử và nam tử bên trong bị ánh sáng đột ngột chiếu vào giết mình, không kịp trở tay làm gì, chỉ kêu lên "ôi" một tiếng rồi vội vã lấy chăn che cơ thể lỏa lồ của bản thân.

An Sở Lan lúc này mới bắt đầu lấy lại ý thức, mơ hồ nhìn ra bản thân đang trong tình huống gì. Lại nhìn thấy nam tử cũng đang trần như nhộng nằm trên giường mình, mà hạ thân lại truyền đến cơn đau rất như vừa trải qua chuyện kia, nàng liền kinh hãi la lên:

- Người... khôn kiếp.

Tuệ Nghi lừa gạt bưng bưng những vấn phải cố kìm nén lại. Tình hình bây giờ quá nhạy cảm, nếu xử lý sai một bước thì trong nhà sẽ có loạn lớn, không nói đến An Sở Lan sẽ ra sao, đứa bé trong bụng nàng ta chắc chắn sẽ khó giữ được tính mạng, mà nhiệm vụ của nàng là phải giữ mạng cho nó.

- Ngồi đây, mau thay y phục rồi bước ra ngoài cho ta.-Nàng quay người nói một câu lạnh lùng sau đó bước thẳng ra ngoài.

An Sở Lan đã biết được phen này nàng ta chắc chắn khó sống rồi, hiện tại người duy nhất trong phủ này nàng có thể dựa vào cũng chỉ còn Tuệ Nghi mà thôi. Vội từ trên giường lồm cồm ngồi dậy, lấy quần áo bị rơi vương vãi dưới đất vội vã che thân lại.

Một chiếc ghế quý phi gỗ đã được đặt ra giữa sân cho Tuệ Nghi. Nàng ngồi trên đó, ánh mắt lạnh như băng quét xuống từng người đang quỳ dưới đất.

An Sở Lan sau khi thay y phục xong xuôi ra mới bước ra ngoài sân. Bởi vì không có thời gian nên nàng ta chỉ mặc một chiếc áo trong màu hồng nhạt, bên ngoài khoác áo choàng thêu hình bách hoa màu trắng họa tiết chỉ bạc, tóc tui tiên dùng một cây trâm vấn lên, sắc mặt trắng bệch đầy sợ hãi.

Tuệ Nghi liếc nhìn nàng ta âm thầm đánh giá. Nữ tử ngực nở eo thon, dung nhan ưa nhìn, còn có xuất thân là kỹ nữ, những chuyện giường chiếu đương nhiên thông thạo. Nếu nàng ta thật sự ở trong phủ thông gian thì nàng còn có thể tin, không lưu tình nói rõ mọi chuyện với Trình Tư Thành, đợi nàng sinh xong đứa bé thì lập tức đuổi đi. Nhưng đằng này nha hoàn của nàng ta khi này lại bấm báo sáng nay An di nương đi đến chỗ của Trình Tư Nhiên, sau khi trở về mới thành bộ dạng như vậy. Như vậy có thể phần nào khẳng định, chuyện này ít nhiều có liên quan đến Mộc Lương viện.

Còn có nam nhân đang quỳ dưới đất kia cũng rất đáng nghi. Quyên Vân hiện là một chỗ khuất trong Trình phủ, trước đây vẫn luôn bỏ trống. Hiện tại được giao cho An thị chưa bao lâu nên nơi này ngoài bốn nha hoàn được Trình Tư Thành phân đến để hầu hạ thì chẳng có ai, nam nhân kia sao có thể biết đúng thời cơ mà ở trên giường An Sở Lan?

Mặc dù lúc nha hoàn của Quyên Vân hiện đến phòng Tuệ Nghi thông báo thì thời gian xuân được phát tác có thể đang mãnh liệt, An Sở Lan cũng có thể đi ra ngoài mà tìm nam nhân. Nhưng thời gian nha hoàn của nàng ta đi đến viện nàng cộng với thời gian Tuệ Nghi đi đến Quyên Vân hiện có thể nói khá ngắn, với tình trạng của An Sở Lan thì có thể chạy đi bao xa? Giải thích dễ hiểu nhất chính là nam nhân kia vốn dĩ đứng đợi ở gần Quyên Vân hiện, chờ thời cơ mà chui ra làm việc xấu. Mà ai là người phân phó cho hắn lảng vảng quanh nơi này thì người đó chính là kẻ sau màn.

- Người là người của viện nào, vì sao lại ở đây?-Tuệ Nghi ngồi trên ghế quý phi, mắt nhìn xuống nam tử đang quỳ, hỏi.

Nam tử kia bày ra đúng bộ dạng "không hiểu chuyện gì", mắt lăm lét nhìn xung quanh, không hề trả lời.

Phải biết rằng hiện tại tâm trạng Tuệ Nghi đang không tốt, động đến hai người mà nàng quan tâm nhất trong phủ này là Trình lão thái thái và An Sở Lan thì nàng rất dễ bắt mẫn, mà ngày hôm nay đồng loạt hai người đều gặp chuyện càng khiến nàng sinh khí hơn nữa.

- Không nói cũng được thôi.-Tuệ Nghi lên tiếng lần nữa, quay sang Lộ Dao đang đứng bên cạnh, nói tiếp.-Kêu người lôi hắn xuống đánh hai mươi trượng, sau đó lấy muối xát lên vết thương.

- Vâng.-Lộ Dao nghe lệnh toang định quay đầu đi kêu gia đình đến.

Nam tử liền vội vã cấn lại, bò từ dưới đất lại chỗ Tuệ Nghi đang ngồi, thăm thiết kêu lên:

- Thiếu phu nhân, sao người lại trở mặt vô tình như vậy? Rõ ràng người nói ta chỉ cần hầu hạ tốt vị di nương này liền thưởng cho ta một đêm xuân mà, sao có thể sau khi ta hoàn thành nhiệm vụ lại lôi ta ra đánh, còn muốn dùng muối xát lên vết thương của ta?

Tuệ Nghi trừng mắt nhìn hắn đầy đe dọa. Ngay lập tức từ phía sau lưng nàng vang lên giọng nói vô cùng tức giận của Trình Tư Bác:

- Hay cho câu thưởng một đêm xuân.

Thời gian tới có thể lịch ra chương không còn đều nữa, một tuần có thể chỉ còn 1 hoặc 2 chương thôi, mong mọi người thông cảm. Nếu ngày nào rảnh thì mình sẽ tranh thủ ra bù cho mọi người:)).

Mọi người đọc xong nhớ vote sao + bình luận cho truyện nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24

Trình Tư Bác cùng đại phu nhân từ bên ngoài tiến vào trong sân, không khó để nhìn ra khí giận đang bùng bùng xung quanh hai người.

Hôm nay Trình Tư Bác vận y phục màu nâu sẫm, bên hông đeo ngọc bội màu bằng ngọc bích. Đi cùng bên cạnh là đại phu nhân một thân hồng y vô cùng chói sắc có điểm hoa mai bằng chỉ bạc, trên đầu cài trâm vàng đính ngọc trai.

Đại phu nhân tiến lên nhìn An Sở Lan, sau đó lại liếc mắt nhìn xuống nam tử đang quỳ dưới đất, cười khê nói:

- Ai đó, ta còn không ngờ a, đường đường là đích trưởng nữ phủ Thượng thư lại đi làm loại chuyện dâm ô này. Bỏ tiền thuê nam nhân làm nhục tiểu thiếp của tướng công mình, sau đó lại hứa hẹn cho hắn ta hưởng một đêm xuân tình cùng mình. Tuệ Nghi a, chuyện này mà truyền ra ngoài thì thanh danh phủ Thượng thư, còn có bộ mặt của Trình phủ chúng ta để đi đâu chứ?

Tuệ Nghi nhìn bà ta bằng nửa con mắt khinh thường, thật không biết dùng lời gì để nói với loại người này.

- Đại phu nhân tâm trạng cao hứng, còn chưa chất vấn gì nam tử này đã vội vàng kết luận mọi chuyện, khẳng định Tuệ Nghi chính là người đã thuê hắn làm ra loại chuyện dâm ô này trong phủ. Chỉ dựa vào lời khai của một kẻ vô danh tiểu tốt mà muốn gán cho Tuệ Nghi tội dâm ô thì quá sớm rồi.-Nàng không khách khí hướng qua đại phu nhân nói. Sau đó lại quay qua Trình Tư Bác đang đứng cúi người thỉnh an.

Trình Tư Bắc từ khi bước chân vào Quyên Vân hiền thì đã vô cùng tức giận. Nguyên nhân là do đại nha hoàn A Dư bên cạnh Lâm thị chạy đến viện hân bẩm báo, nói là An di nương của Quyên Vân hiền đang cùng nam nhân làm loại chuyện xấu hổ kia trong phòng. Hân khi đó đang ở cùng Lâm thị, nghe bẩm báo thì vội vàng đi đến Quyên Vân hiền này lại tình cờ nghe được lời khai của nam nhân đang quý nên trong lòng măm chắc Tuệ Nghi là người đầu sỏ, bây giờ lại nghe nàng nói vậy thì trong lòng có phần dao động.

- Vậy người nói xem, người có bằng chứng gì chứng minh thiếu phu nhân thuê người làm nhục vị di nương kia? - Trình Tư Bắc nhìn nam nhân kia, hỏi.

- Liệu mà nghĩ kỹ trước khi nói. Nếu người dám nửa lời giả dối, xem chúng ta xử người thế nào. - Lâm thị đứng một bên đe dọa thêm vào.

Nam nhân kia nghe Trình Tư Bắc nói, còn có lời của Lâm thị đe dọa thì sợ hãi vô cùng, vội dập đầu một cái rồi bẩm báo:

- Mấy hôm trước thiếu phu nhân có đến tìm nô, cho nô một cây trâm bằng vàng, sau đó lệnh cho nô vào ngày hôm nay đi đến Quyên Vân hiền để... để cùng với An di nương... - Nam nhân kia nói đến đây thì dừng.

An Sở Lan nghe hân nói vậy thì tức đến nổi mắt long lên, như con hổ điên nhào đến chỗ Tuệ Nghi đang đứng định đánh nàng.

- Tiện nhân, người hãm hại ta.

Tuệ Nghi đang đứng chưa kịp phòng hờ gì, ngay lập tức bị nàng ta vồ lên thì giật mình giảm ngay chân vấy ngã bịch xuống đất. Lộ Dao và Phù Dung một người nhào đến ngăn An thị lại, một người vội vàng đỡ Tuệ Nghi đứng lên.

- Còn chưa có bằng chứng cụ thể, nháo thành cái gì rồi? - Trình Tư Bắc một bên chỉ vào An Sở Lan mắng lớn. Loại người bộp chộp không biết bình tĩnh như thế này lại được vào Trình phủ làm thiếp, đối với ông đúng là nhục nhã mà.

An thị tức đến nổi run người, răng cắn vào môi môi đỏ in thành hằn. Mà Tuệ Nghi lúc này đã được Phù Dung đỡ đứng lên, trong mắt nàng bùng bùng lửa giận.

Nàng còn tưởng An Sở Lan được Tổ ma ma dạy qua các thứ lễ nghi trong nhà quyền quý thì sẽ hiểu được chút ít, chẳng ngờ khi mất bình tĩnh thì cư xử chẳng kém gì thôn nữ thiếu hiểu biết. Còn dám đẩy ngã nàng, từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa từng bị ai khinh bạc như vậy.

- An thị, chưa nói đến việc lời của nam nhân này có đáng tin hay không, người lại chẳng nói chẳng rằng nhào lên vồ lấy ta, hết như con chó phát điên vậy. - Nàng quay sang An thị, ánh mắt tràn đầy khinh miệt nói. Nữ nhân thế này lại được Trình Tư Thành thu nhận, nàng nhớ mắt hân vốn rất tốt mà, từ khi nào lại bị mù vậy?

An thị trừng mắt nhìn Tuệ Nghi, không nghĩ nàng ta lại dám trước mặt mọi người mắng thẳng nàng như vậy. Nàng nghiêng môi đáp lại:

- Ta đang mang cốt nhục của Trình gia, các người lại tranh thủ lúc công tử không có ở nhà mà ức hiếp ta. Đợi đến lúc công tử trở về, ta sẽ nói với chàng hưu người, đuổi hết đám người các người xéo ra khỏi phủ này.

Tuệ Nghi nhếch môi cười khinh bỉ nhìn nàng ta, thậm chí đứng là nữ tử không có đầu óc. Lời nàng ta nói ra đương nhiên là mắng nàng, nhưng trong sân đầu chỉ có mình nàng, Trình Tư Bắc và Lâm thị còn đứng ở đây, nàng ta lại chỉ bậy mà mắng thế này thì đúng là nước hỏa vào thân.

Quả nhiên sắc mặt Trình Tư Bắc và Lâm thị ngay lập tức đen lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm An Sở Lan. Trình Tư Bắc không nhanh không chậm nói:

- An cô nương nói thật hay. Người đưa cô vào phủ này là nhĩ tử của ta, xem ra hiện tại chỉ có nói mới đủ tư cách được cô đặt vào mắt, còn lại chúng ta liền bị xem như cỏ rác, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đuổi đi.

An Sở Lan nhìn nét mặt khinh thường của Trình Tư Bắc cũng nhận ra bản thân đã nói sai gì đó, vội cúi đầu xuống, hai tay giấu trong vạt áo xoay lại với nhau. Bây giờ nàng trong phủ chỉ có một mình Trình Tư Thành làm chỗ dựa. Không nói đến việc hân luôn vô tình với nàng, ngày hôm trước trở về cũng chỉ thấy chung quanh quần bên cạnh Tuệ Nghi, nếu sáng hôm đó nàng không đi đến trước cửa phòng của hai người thì cũng chưa chắc gặp được hân. Bây giờ hân thậm chí không có trong phủ, còn có bằng chứng rõ ràng đều chứng minh nàng thông gian với nam nhân khác, cho dù hân có ở đây cũng chưa chắc cứu được nàng.

Tuệ Nghi nhìn ánh mắt hoảng sợ của An Sở Lan có thể hiểu được chỉ trong chưa tới một giây ngắn ngủi, trong đầu nàng ta đã trải qua bao nhiêu chuyển biến. Mặc dù trước đây nàng không có ân trọng tốt với nữ nhân này, nhưng nàng không thể phủ nhận nàng ta không phải loại người không có đầu óc mà làm ra chuyện thông gian này, nên chắc chắn trong chuyện này có khuất tất rất lớn.

- Phụ thân, tức từ cảm thấy trong chuyện này có nhiều điểm khuất tất, tạm thời có thể không khẳng định ngay được tội trạng của An thị. - Tuệ Nghi quay sang Trình Tư Bắc lên tiếng. Nàng đã từng hứa với Trình Tư Thành sẽ bảo vệ đứa bé trong bụng An Sở Lan thật tốt, nàng nói được làm được.

- Đúng a, hiện tại Tuệ Nghi con mới là người đáng nghi nhất mà. - Đại phu nhân nói chăm vào một câu, ánh mắt nhìn nàng vô cùng hà hê.

Tuệ Nghi nhoen miệng cười một cái, liếc mắt nhìn qua Lâm thị. Bà ngay lập tức nhận ra nụ cười này của nàng, đây là nụ cười mà mỗi khi nàng sắp nói lời buộc tội ai đó, đúng là cái lưỡi không xương trăm đường lắt léo. Mặc dù nhìn rất vô hại nhưng có Thiên mới biết ẩn sau nó là gì, nguy hiểm vô lường.

- Phụ thân, hiện tại tức từ không biết có thể hỏi chuyện nam nhân này? - Tuệ Nghi nhìn Trình Tư Bắc, hỏi. Mặc dù bản thân nàng có thể trực tiếp tự thẩm vấn nam nhân này, nhưng vị nhạc phụ đại nhân này của nàng còn đang đứng ở đây, lễ nghĩa vẫn là trên hết.

Trình Tư Bắc nhìn nàng, cuối cùng gật đầu một cái.

Nàng quay xuống nhìn nam nhân quần áo xộc xệch đang quý trên đất, ánh mắt lảo liêng như tìm kiếm cái gì đó. Công bằng mà nói đây cũng là kẻ có chút nhan sắc, da trắng môi đỏ, vóc người cân đối. Nếu giữa đường thẩm vấn cặn lời để nói thì kẻ sau màn cũng có thể vịn vào cớ hân ta có vẻ ngoài ưa nhìn thu hút nữ nhân, An Sở Lan có thể cũng vì chuyện đó mà thông gian với hân. Nhưng đáng tiếc người sau màn lại không lường trước trường hợp ngày hôm nay nàng sẽ đánh hân đến trầy vì tróc vẩy, xem còn là nam tử ưa nhìn được nữa hay không.

- Người tên gì, là người của viện nào, vào phủ được bao lâu? - Nàng nhìn hân, hỏi một hơi ba nội dung.

- Nô tên Trương Kiệt, là người của phòng nuôi ngựa, vào phủ được... được khoảng hai tháng. - Hân cúi gằm mặt, bình tĩnh trả lời từng câu.

- Vậy hôm nay người làm gì ở đây, người của chuồng ngựa như không chạy đến Quyên Vân hiền này làm gì? - Nàng hỏi tiếp.

- Là... là hôm nay nô đang đi dạo xung quanh phủ nhìn thấy An di nương, di nương đột nhiên chộp lấy nô rồi... rồi làm chuyện kia.

- Như vậy ý người là hôm nay ở phòng nuôi ngựa người không có việc làm nên tranh thủ đi dạo vài vòng trong phủ. Quyên Vân hiền là viện nằm khuất qua mấy lối rẽ, còn có đường đi đến đây rất ít nha hoàn thường đi nên không ai thường đến cả. Người vào phủ mới được hai tháng đã đi một đường dễ dàng đến đây, thật đúng tài tình. Còn có việc ở phòng nuôi ngựa từ bao giờ nhân nhà như vậy để người có thời gian đi vài vòng trong phủ? Nơi này là nội trạch nữ nhân, nếu chẳng may người mạo phạm đến đại tiểu thư hay nhị tiểu thư thì không sợ đại phu nhân và tam di nương cho người đánh chết sao? - Nàng nói một tràng, từng bước dồn Trương Kiệt vào đường quần bách. Đây là những chiêu nàng học được ở chỗ phụ thân khi ông thẩm vấn phạm nhân, trong lời nói có dao, tuy không đã thương người nghe nhưng từ từ dồn họ vào cái lưới do mình giăng ra.

Chỉ với năm câu, nàng đã lần lượt lôi ra ba tội của Trương Kiệt. Thứ nhất là lừa dối, thứ nhì là đi lung tung trong nội trạch nữ nhân, thứ ba là nhiều chuyện, nếu không thì chẳng cách nào một

kẻ mới vào phủ hai tháng lại biết đường đi đến Quyên Vân hiền này.

Nói rồi thì trong chuyện lần này Trình Tư Thành cũng có góp một phần công sức giúp nàng. Hắn mặc dù khi phản viện cho An Sở Lan đang tức giận với nàng nhưng không vì vậy mà giận quá mất khôn, cố tình sắp xếp cho An thị ở viện hẻo lánh trong phủ. Hiện tại đây là một con cò tốt của nàng.

- Nô... nô...-Trương Kiệt cúi đầu lắp bắp, không biết nói gì nữa. Hắn cho cùng cũng chỉ là một tiểu thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, dù không kém Tuệ Nghi là bao nhưng tính cách và kinh nghiệm sống không bằng nàng đã trải qua vài cuộc đấu đá nội trạch. Lời Tuệ Nghi nói ra đã hoàn toàn áp đảo được hắn.

- Khi nãy người nói rằng mấy hôm trước ta đến tìm người đưa cho người một cây trầm bằng vàng, dặn dò rằng hôm nay đi đến Quyên Vân hiền để làm nhục An di nương. Hiện tại cây trầm đó ở đâu? Lấy ra đây cho lão gia và đại phu nhân xem để làm bằng chứng.-Nàng tiếp tục chìa mũi nhọn về phía hắn, hỏi tiếp.

- Nô để cây trầm trong phòng ngủ.-Hắn ngẩng đầu dấy nhìn nàng, mạnh dạn đáp lời. Đúng a, hắn còn giữ cây trầm vàng kia, người đưa nó cho hắn dặn rằng đây là đồ của thiếu phu nhân, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng còn nó làm chiếc phao cuối cùng cho hắn.

- Được, ta sẽ sai người đến phòng người lấy ngay lập tức.-Nàng nói chắc nịch. Đoạn sau đó quay sang Trình Tư Bác, kính cẩn thưa.-Phụ thân, tức từ cảm thấy việc này nên để người của phụ thân đi làm, tránh để người khác nói rằng tức từ tự ý tạo chứng cứ.

Trình Tư Bác này giờ vẫn luôn đứng bên cạnh nghe nàng cùng Trương Kiệt đối chất. Thoạt đầu ông cảm thấy chuyện này chỉ có ba ngã rẽ, một là An Sở Lan thông gian bị bắt gắp, hai là Trương Kiệt có ý đồ với nàng ta bị bắt gắp, còn ba là có người đứng ngoài âm thầm sắp xếp. Hiện tại thì ông đã biết chuyện này theo ngã thứ ba, nhưng còn nghi phạm thì ban đầu từ Tuệ Nghi lại chuyển sang từng người khác. Quả không thể phủ nhận đây là đích trưởng nữ của Hình Bộ Thượng thư, lời thăm vấn nghi phạm làm người ta có cảm giác thật sự đang ngồi trong phòng giam.

Gia đình bên cạnh Trình Tư Bác rất nhanh trở về, mang theo một cây trầm bằng vàng ròng.

Đầu tiên là Trình Tư Bác cầm qua xem thử, sau đó đưa qua cho đại phu nhân. Lâm thị có ý cười rất đậm trên mặt khi nhìn thấy cây trầm đó, nhìn qua Tuệ Nghi như ý khẳng định lần này nàng hết đường chối.

Đến phiên nàng cầm lấy xem xét. Đây đúng là cây trầm nằm trong một bộ trang sức của nàng, nhưng nếu nhớ không lầm thì mấy tháng trước Trình Tư Nhiên khi đến phòng của nàng đã nhìn thấy nó trên bàn phấn rồi tiện tay xin luôn.

Bây giờ xem ra đại phu nhân đã lợi dụng thành công cây trầm này để đổ tội cho nàng. Nếu nàng còn khai ra rằng Trình Tư Nhiên mới là chủ hiện tại thì chẳng khác nào đang chống chế, càng khiến người khác sinh ra nghi ngờ.

- Cây trầm này đúng là của con.-Nàng hướng sang Trình Tư Bác, nói.

Lâm thị ý cười trên mặt không thể giấu được nữa, quay sang Trình Tư Bác làm bộ tiếc nuối nói:

- Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh...

- Nhưng mà tức từ xin được tự điều tra ngọn nguồn chuyện này, minh oan cho bản thân. Tức từ không làm ra loại chuyện này.-Nàng cắt ngang lời của đại phu nhân, từ tốn nói.

An Sở Lan lúc này máu nóng đã xông lên tới đại não, chỉ tay vào Tuệ Nghi la lớn:

- Còn minh oan cái gì nữa? Nhân chứng, vật chứng đầy đủ ở đây, chỉ đích danh người là kẻ đứng đằng sau sắp xếp chuyện này. Người chính là đồ kỵ ta mang thai con của công tử, lại được chàng sủng ái nên mới bày kế hạ nhục ta. Người đứng là tiện phụ.

Tuệ Nghi trầm mặt nhìn nàng ta, không nói một lời nào nữa. Nàng cảm thấy hiện tại bản thân thật sự lâm vào thế bị, đại phu nhân bày ván cờ này có sắp xếp tỉ mỉ, chặn hết mọi đường lui của nàng.

Trình Tư Bác không lên tiếng thêm nhưng nhìn Tuệ Nghi lại khiến ông liên tưởng đến một người. Thái độ bình thản, ngữ khí mạnh mẽ, còn có xen trong đôi mắt hơi bất ngờ kia là một sự không cam lòng, ông cảm giác bản thân muốn cho nàng thêm một cơ hội nữa.

- Tuệ Nghi, con còn gì muốn nói nữa không?-Ông nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi. Nếu ngay lập tức nàng nói muốn, ông sẽ không ngần ngại nghe thêm một chút.

Tuệ Nghi hơi ngạc nhiên nhìn qua nhạc phụ của mình, nàng có cảm giác ông đang muốn nghe nàng tự minh oan cho bản thân. Nhưng vì sao? Chẳng lẽ đại phu nhân đang đứng bên cạnh không khiến ông kiên quyết rằng nàng là người chủ mưu hạ nhục An Sở Lan?

- Lão gia, chuyện đến nước này còn nói gì được nữa chứ? Nhân chứng, vật chứng rõ ràng rành rành thế kia.-Lâm thị đứng bên cạnh sốt sắng nói. Nếu cho Tuệ Nghi kia thêm cơ hội để nàng mở miệng thì chẳng phải mọi chuyện trước kia bà suy tính uổng công hết ư? Cái lưỡi của nàng luôn khiến người khác phải e dè.

- Tuệ Nghi cảm thấy, ngoại trừ chi tiết cây trầm vàng này và Trương Kiệt khai rằng người đứng sau là con, thì chẳng còn chi tiết nào khẳng định con là người chủ mưu.-Nàng cất cao giọng, nói.- Nhưng ngoài những chi tiết đó ra, còn có rất nhiều điểm đáng ngờ trong chuyện này. Thứ nhất là chi tiết cây trầm vàng kia, nếu như con muốn thuê người làm chuyện xấu thì tại sao lại đưa một cây trầm vàng, thứ mà ai cũng biết là của con cho người khác cầm để tăng thêm bằng chứng buộc tội cho mình? Thứ nhì chính là, Quyên Vân hiền này cũng không phải vườn không nhà trống, ngoài An Sở Lan và nhà hoàn cận thân của nàng ra thì còn ba nhà hoàn khác nữa, câu hỏi là lúc xảy ra chuyện bọn họ đi đâu, chẳng lẽ Trương Kiệt tài ba đến nỗi đi vào trong phòng An thị mà không hề bị ai phát giác? Thứ ba là chi tiết khiến con nghi ngờ nhất, khi Trương Kiệt cưỡng hiếp An Sở Lan, chẳng lẽ nàng ta không la hét, kháng cự gì cả sao? Như vậy thì có vẻ quá sức phối hợp rồi đó.-Đoạn nàng quay sang An thị đang đứng như trời trồng, mặt mày trắng bệch, hỏi.-Hay bây giờ An di nương muốn nói thêm một chi tiết nữa là Trương Kiệt kẻ dao vào cổ uy hiếp người, nếu vậy thì sao lúc đầu lại không nói?

An thị mặt mày biến sắc nghe nàng nói, Trình Tư Bác thì gật gù đầu, trầm nghĩ tức từ này của mình đúng là có con mắt không tồi, nếu những chi tiết vừa này nàng không nói thì ông cũng không bao giờ để ý đến, đứng nói là suy nghĩ xem nó có nhiều lỗ hổng thế nào.

Chỉ riêng biểu cảm của Lâm thị mới khiến Tuệ Nghi sững mắt hơn cả. Mỗi bà ta mím mọng thành đường chỉ, ánh mắt hằn học nhìn chằm chằm nàng, còn có móng tay đã sớm bấm vào thịt đến nổi trắng bệch.

- Nói nhiều như thế làm gì? Điều đó cũng chẳng thay đổi được việc cây trầm vàng kia là của người, lời khai của Trương Kiệt ta cảm thấy có sức nặng hơn cả.-Lâm thị nhìn nàng, gần từng tiếng.

- Sao đại phu nhân lại có vẻ chú ý đến chi tiết cây trầm vàng như vậy, chẳng lẽ những lời Tuệ Nghi vừa nói không khiến người hứng thú hơn sao?-Nàng nhìn bà nói với giọng tràn đầy mỉa mai. Muốn khiến nàng xuống nước sao? Đừng hòng.

- Đó là chi tiết quan trọng, ai chẳng nhìn thấy được người là chủ nhân của nó, ta khẳng định người là người chủ mưu chuyện này.-Đại phu nhân tự tin nói lại. Bà không tin ngày hôm nay Tuệ Nghi lại có thể thoát được nữa, miệng lưỡi của nàng dù tốt đến đâu cũng chẳng che giấu được việc chứng cứ rõ ràng ra thế.

- Phụ thân, những điều tức từ muốn nói đã nói hết cả rồi, xin người xem xét.-Nàng không buồn để ý đến đại phu nhân nữa mà quay hướng Trình Tư Bác nhẹ nhàng nói. Nàng tin rằng ít nhất vị nhạc phụ này của nàng sẽ biết phân rõ phải trái, không thể chỉ nhìn thấy những chi tiết rõ ràng mà người khác đã thấy được, phải chú ý đến những chi tiết nhỏ nhưng mới làm nên vấn đề.

Không rõ rằng Trình Tư Bác thật sự bị lời nàng nói thuyết phục hay vì ông nhìn thấy trên con người nàng bóng dáng của người mà bản thân luôn mong nhớ, ông quay sang gia đình bên cạnh mình

trầm giọng ra lệnh.

Một lúc sau, ba nha hoàn của Quyên Vân hiển tức thì được dẫn đến trước mặt Tuệ Nghi, An thị và đại phu nhân cùng Trương Kiệt.

- Nói, sáng giờ các người đi đâu?-Không đợi Tuệ Nghi lên tiếng, Trình Tư Bác đã đích thân hỏi.

Ba nô tỳ đưa mắt nhìn nhau, ngay sau đó mới từng người một trả lời:

- Nô tỳ đến phòng bếp giúp các tỷ tỷ ở đó.

- Nô tỳ đến phòng giặt để lấy đồ cho đi nương.

- Nô tỳ quét sân...

Tuệ Nghi nhìn qua nha hoàn vừa nói, là một cô nương chừng mười bảy, mười tám tuổi, gầy khô đen đuốc mặc y phục trắng của nha hoàn, khuôn mặt từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi gằm.

- Người nói... người đi quét sân, quét ở đâu?-Nàng nhìn chăm chăm nàng ta, hỏi.

Mặc dù không ngẩng đầu lên nhìn Phương Thỉnh vẫn biết được có ánh mắt nhìn mình chăm chăm, nàng không khỏi run lên một cái.

- Nô tỳ quét sân ở ngoài kia.-Nàng ta vừa nói vừa đưa tay chỉ ra ngoài khoảnh sân rộng trước Quyên Vân hiên.

- Nghĩ kỹ trước khi nói. Nếu người vẫn luôn quét sân ngoài kia thì này giờ ta, lão gia cùng đại phu nhân trước khi bước vào phải nhìn thấy người, động tĩnh lớn này giờ lớn như vậy chẳng lẽ người không bị thu hút, có gì bây giờ mới xuất hiện?-Nàng nhìn nàng ta, hỏi.

Thần kinh của Phương Thỉnh so với đại phu nhân hay Trình Tư Bác hoặc Trương Kiệt kém một trời một vực, trước những câu hỏi dồn dập của Tuệ Nghi đã sớm đỏ mặt hồi hộp, bắt đầu lo lắng, lắp bắp nói:

- Nô tỳ... nô tỳ... không biết.

- Khi này người tìm thấy nàng ta ở đâu?-Trình Tư Bác bắt đầu mất kiên nhẫn, quay sang hỏi gia đình khi này đi tìm ba nha hoàn này hỏi.

- Nô nhìn thấy nàng ta đang đứng lấp la lấp lánh ở hồ cá trước từ đường.-Gia đình kia lập tức bầm báo lại.

Tuệ Nghi thờ dãi một tiếng, nhìn nàng ta nói với giọng giễu cợt:

- Trước mặt lão gia và đại phu nhân người lại dám nói dối, có vẻ như người đúng là một kẻ không sợ gì cả nhỉ?

- Còn không khai thật ra?-Trình Tư Bác nói với giọng vô cùng tức giận.

Nha hoàn Phương Thỉnh tức thì quỳ xuống, miệng mếu máo nói:

- Lão gia, thiếu phu nhân tha cho nô tỳ, nô tỳ thật sự không biết. Mấy ngày trước mẫu thân của nô tỳ bị bệnh, trong lúc nô tỳ đi mua thuốc thì gặp được một người mặc đồ đen đeo mạng che mặt, người đó nói nô tỳ sáng hôm nay chỉ cần đi đến hồ cá trước từ đường thì sẽ trả tiền mua thuốc cho mẫu thân của nô tỳ. Nô tỳ chỉ biết như vậy thôi.

- Ô, thì ra là vậy. Người đúng là được quý nhân giúp đỡ nhỉ?-Tuệ Nghi cười trào phúng, nói.

Trình Tư Bác nhìn nàng, có ý rất tò mò muốn biết tiếp theo nàng sẽ làm thêm điều bất ngờ gì nữa.

- Còn hai người các người, có gì muốn nói thêm nữa không?-Tuệ Nghi quay sang hai nha hoàn còn lại, hỏi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không ai mở miệng.

- Nếu đã không có gì muốn nói thêm nữa, một lát ta hỏi thì hãy trả lời thành thật, tốt nhất đừng để lộ sơ hở nha.-Nàng mỉm cười một nét tinh nghịch, vui vẻ nói.

- Người nói, người đi đến phòng bếp phụ giúp các tỷ tỷ của người ở đó. Từ bao giờ phòng bếp lại thiếu người đến như vậy?-Nàng vừa đi vừa nói, dừng lại trước mặt một trong hai nha hoàn còn lại, hỏi.

- Còn có, người nói người đi đến phòng giặt để lấy đồ. Phòng giặt trước giờ luôn luôn là người ở đó mang đến từng viện, vì sao người phải đi lấy làm chi?-Nàng lại tiếp tục nhìn qua nha hoàn cuối cùng, hỏi.

Hai người lại lần nữa đưa mắt nhìn nhau, cắn môi một hồi nhưng không nói gì hết. Đến khi Trình Tư Bác bắt đầu tò mò về mất kiên nhẫn, một trong hai người mới mở miệng:

- Nô tỳ đi đến phòng giặt lấy đồ là do người ở đó trước giờ vẫn chưa quen thuộc đường đến Quyên Vân hiên, còn Lệ tỷ phải đi đến phòng bếp giúp đỡ là vì phòng bếp từ khi Dương ma ma rời đi thì luôn bề bộn công việc, trước khi đến nơi này hầu hạ An di nương Lệ tỷ làm việc ở đó, bây giờ tranh thủ lúc rảnh đến giúp một tay.-Nàng ta nói rồi tin ngẩng đầu, bộ dạng rất giống đại phu nhân khi này.

- Ừm, người nói cũng có lý đó.-Tuệ Nghi gật đầu nói, thái độ giống như đang tiếp thu.

- Đủ rồi, đừng dài cái gì nữa chứ?-Đại phu nhân lúc này đã mất hết kiên nhẫn, bực bội lên tiếng. Bà bây giờ chỉ trông chờ đến lúc Trình Tư Bác hạ lệnh đem nhốt Tuệ Nghi lại vì phạm tội mưu hại tiểu thiếp, rồi đợi Trình Tư Thành trở về mà hưu nàng. Đến lúc đó phủ Thượng thư không còn là trợ lực của Trình Tư Thành nữa, mà Trình Tư Nhiên nữ nhi của bà sẽ được gả vào Âu Dương phủ, khi đó toàn bộ tài sản Trình gia chắc chắn là của bà rồi. (Gôm, ảo tưởng sức mạnh:))). Nghĩ như vậy, Lâm thị lại càng không có tâm tình nào mà tiếp tục nghe những lời dồng dài của Tuệ Nghi từ này giờ thêm nữa.

- Nàng vội cái gì? Đây là chuyện quan trọng ảnh hưởng đến danh tiết của tức tử Trình gia, nàng lại có vẻ trông mong Trình gia ta trước bàn dân thiên hạ bị sỉ vả làm ả?-Trình Tư Bác quay sang nhìn Lâm thị, gay gắt nói.

Tuệ Nghi ngăn vạ lần cũng không ngờ được nhạc phụ sẽ vì mình mà trách mắng Lâm thị. Trước đây nàng từng nghe Trình lão thái thái nói, sau khi mẫu thân ruột của Trình Tư Thành qua đời thì rất nhanh Trình Tư Bác làm lễ nâng Lâm thị lên vị trí chính thất, thậm chí còn không đặt lời của bà vào mắt. Nàng còn tưởng tình cảm giữa hai người phải vô cùng tốt, bây giờ lại có vẻ mong manh như vậy, hình như cái gì cũng không chống lại được sự phai nhạt của thời gian.

Chương sau sẽ là màn lật kèo của chị nhà ghen mọi người)).

Mọi người đọc xong hãy vote sao + bình luận để mình có thêm động lực nhen <3

Chương 25

- Tạm thời ta cảm thấy, chuyện ba nhà hoàn các người không xuất hiện ở Quyên Vân hiện lúc An đi nương và Trương Kiệt phát sinh chuyện kia đã tạm thời được sáng tỏ. Bây giờ thì ta lại tò mò muốn biết tình tiết xảy ra trong phòng của An thị từ lúc nhà hoàn của nàng rời khỏi Quyên Vân hiện đi đến Dương Liễu viện của ta cho đến khi trở lại.-Tuệ Nghi quay sang An Sở Lan, cười hòa nhã nói tiếp.-Chuyện này chắc phải phiên An đi nương kể lại rồi.

An Sở Lan lúc này mới nhớ đến tình huống khi nàng đi từ chỗ của Trình Tư Nhiên trở về phòng của mình. Rõ ràng bản thân chỉ uống một chén trà nhuận họng cùng Trình Tư Nhiên, sau đó trò chuyện vài câu rồi cáo từ, nhưng khi bước vào phòng mình thì lại cảm thấy cả người nóng ran, vô cùng khó chịu.

Người từng lẫn lộn ở chốn phong lưu như nàng đương nhiên biết bản thân bị trúng xuân dược. Vậy mà từ nãy đến giờ nàng lại quên không nhắc đến chuyện này, từ đầu đến cuối chỉ vì một lời khai của Trương Kiệt liên quan đến Tuệ Nghi mà lúng lúng lên mắng chửi nàng ta, còn có quên đi chi tiết quan trọng nhất của vấn đề.

- Sáng nay đại tiểu thư mời ta đến Mộc Lương Viện thưởng trà, sau khi trở về phòng thì ta cảm thấy cả người nóng ran, vô cùng khó chịu, còn có chỗ kia thì luôn thêm khát nam nhân. Bây giờ ta mới đề ý đến chuyện này, ta cảm giác mình bị trúng xuân dược.-Nàng vừa nói với Tuệ Nghi vừa ngẩng đầu lên, nhìn vào đại phu nhân. Trình Tư Nhiên là nữ nhi của Lâm thị, nàng ta lại không có khả năng bày ra được một màn kịch lớn thế này, người đứng sau chắc chắn là Lâm thị mới đúng.

Từ sáng đến giờ nàng chưa từng gặp qua Tuệ Nghi, còn người của Dương Liễu viện cũng không thể giờ trò với thức ăn hay nước uống gì của nàng được vì đồ dùng của nàng là do bếp lớn mang đến, chỗ đó là quản lý của đại phu nhân. Vì vậy nàng không tin Tuệ Nghi có thể là người hạ dược mình, ngược lại từ khi uống chén trà kia từ chỗ Trình Tư Nhiên trở về thì mới cảm thấy khó chịu, khẳng định chén trà kia có vấn đề.

Chỉ là từ đầu đến giờ nàng luôn bị lời của Trương Kiệt dắt mũi, thủy chung quên mất chi tiết chén trà kia, còn chẳng nhớ đến việc mình từng đến Mộc Lương viện sáng nay, cả buổi chỉ lo quan tâm đến Tuệ Nghi, nghĩ ngờ nàng ta mới là người hãm hại mình.

Nhưng Tuệ Nghi ngược lại bị nghi ngờ, mắng mỏ vẫn luôn điềm tĩnh, từng bước tháo gỡ khúc mắc. An Sở Lan cảm thấy qua chuyện này cần phải đánh giá lại con người Tuệ Nghi, dù sao cũng không phải người tầm thường. Nàng đã nghe chuyện của Thất ma ma và Dương ma ma, bây giờ lại được tận mắt chứng kiến biểu hiện hôm nay của Tuệ Nghi, càng dám chắc chắn tương lai nàng không muốn cùng nàng ta đối đầu, nếu không người chịu thiệt khả năng rất cao là mình.

- An đi nương đã nói như vậy rồi, có phải đại phu nhân nên giải thích một chút? -Tuệ Nghi nhìn sang đại phu nhân, hỏi.

Lâm thị đương nhiên đã tính đến tình huống An Sở Lan nói ra việc mình từng đến Mộc Lương viện thưởng trà cho nên mới ra lệnh cho Trương Kiệt khai Tuệ Nghi là người đứng sau giật dây hãm, vì bà biết rằng An thị là người rất dễ mất bình tĩnh, nếu chọc cho nàng ta điên tiết lên thì nàng chỉ lăm lăm vào vấn đề trước mắt, quên đi cái quan trọng ở phía sau. Điều đó cũng tương tự như việc ngày hôm đó ở sảnh lớn An Sở Lan không biết thân phận mà ở trước mặt lão thái thái và Tuệ Nghi vui vẻ thừa nhận việc bản thân mang thai, còn rất hào hứng khi cho rằng bản thân sẽ được trở thành chủ tử trong nhà này, chung quy lại cũng chỉ là nữ nhân không có đầu óc.

- Đúng là sáng nay Tư Nhiên có nói với ta nó muốn mời An thị đến viện uống trà, ta cũng cho phép nó. Nhưng cũng không thể như thế mà khẳng định trong chén trà kia có xuân dược được, lấy gì mà làm bằng chứng? -Đại phu nhân nhẹ nhàng lên tiếng. Bà đã sai người đồ hết chén trà kia đi, còn vứt luôn cả lọ đựng xuân dược, cho dù Tuệ Nghi có cho người đào ba tấc đất ở Mộc Lương viện lên cũng không tìm được gì.

- Đúng vậy, đại phu nhân nói đúng. Nhưng người đến đây cũng đã hiểu chu toàn mọi việc rồi chứ? -Tuệ Nghi nhìn sang bà ta, ung dung nói.

- Hiểu cái gì? -Mặt Lâm thị biến hóa nhanh chóng, hỏi nàng.

- Chính là việc An Sở Lan bị người ta bỏ thuốc, sau đó cùng Trương Kiệt phát sinh chuyện kia chứ không phải là Tuệ Nghi cho người cưỡng hiếp nàng ta. Đại phu nhân, người nợ Tuệ Nghi một câu xin lỗi đó.-Nàng nhìn vào mặt bà ta đồng dạng nói, ngữ khí tuy có chút tình nghịch nhưng nét mặt thì vô cùng nghiêm túc.

Lâm thị lúc này mới hiểu ra thâm ý của nàng. Thì ra từ đầu đến cuối thứ nàng đề ý vẫn luôn là mình oan cho bản thân mình, không phải là buộc tội ai cả. Vậy mà bản thân bà lại sợ hãi việc nàng cố gắng chứng minh bà là người đứng sau Trương Kiệt, đúng là có tật giật mình.

- Sao ta lại phải xin lỗi chứ? Ai cũng nghe được lời Trương Kiệt buộc tội người, còn có cây trầm vàng kia nữa. Hơn nữa nếu như không phải người thuê Trương Kiệt cưỡng hiếp An thị thì cũng có thể là người đã hạ xuân dược với nàng ta.-Đại phu nhân vẫn tiếp tục chống chế, bà không hề có ý sẽ xin lỗi nàng. Cho dù bây giờ không có cây trầm vàng hay Trương Kiệt không khai ra đi nữa thì trong phủ này cũng chỉ có duy nhất một người có động cơ muốn hãm hại An Sở Lan, chính là Tuệ Nghi.

- Tú nhi, nàng đừng nói nữa.-Trình Tư Bác cuối cùng không thể chịu đựng được sự nóng vội của nữ nhân bên cạnh mình, khó chịu lên tiếng. Hắn luôn cảm thấy này giờ bà rất kì lạ, lúc mới bước vào Quyên Vân hiện đã nhanh chóng khẳng định Tuệ Nghi là người thuê Trương Kiệt để cưỡng hiếp An thị, không như ông luôn mong muốn nàng sẽ không phải là người ra chuyện này, Lâm thị lại có vẻ rất thích thú nếu như Tuệ Nghi là người sai khiến Trương Kiệt.

- Lão gia, chẳng lẽ ngài thật sự không nhìn thấy sao? Trầm vàng là của nó, Trương Kiệt cũng nói nó là người sai khiến hắn, nhân chứng, vật chứng rành rành ra đó thì còn cần điều tra làm gì nữa? Những lời này giờ nó nói chỉ là nói hươu nói vượn để làm xao nhãng ngài và thiếp thôi, thật sự nó mới là hung thủ. Bây giờ ngài phải lập tức giam nó vào, đợi đến khi Thành nhi trở về thì nói với thẳng bố hươu à tiện phụ này đi.-Lâm thị nhìn qua Trình Tư Bác, nói. Ánh mắt của bà rất nhanh chuyển từ khẩn cầu, tha thiết đến lo lắng, cuối cùng là sự ngoan độc như của loài mãnh xà đang nhắm nhe con mồi. Nếu hôm nay Tuệ Nghi lại thoát khỏi cái lưới lớn này thì ngày tháng sau này của bà và Trình Tư Nhiên sẽ không còn thoải mái nữa, đó là không nói đến việc An Sở Lan nghi ngờ mẫu tử hai người cũng sẽ bắt đầu âm thầm đề phòng.

- Cứ xem như con bé đang nói hươu nói vượn, ta cũng cảm thấy lời nó nói ra vô cùng có lý.-Trình Tư Bác lên tiếng bày tỏ lập trường của mình. Ông không tin một nữ tử như người đang đứng trước mặt mình, thái độ, tính cách như vậy lại làm ra chuyện bại hoại thế kia được.

- Phụ thân...-Tuệ Nghi hướng qua Trình Tư Bác gọi, nàng không rõ cảm xúc trong lòng mình hiện tại là gì. Có lẽ là vui mừng khi có người vẫn còn tin tưởng mình, có lẽ lại là phản kích khi cuối cùng cũng có người tin tưởng mình.

- An thị, người nói xem, người nghĩ ai là người có thể hạ dược với người? Là Tuệ Nghi hay Tư Nhiên, ai là người có khả năng cao hơn? -Trình Tư Bác nhìn An Sở Lan, hỏi.

An Sở Lan nghĩ ngợi một lúc. Trong đầu nàng hiện tại đương nhiên đã có đáp án nhưng vẫn cần cẩn thận nghĩ kĩ vì nói sai thì người mình đắc tội sẽ là đại phu nhân và Trình Tư Nhiên, hai người này tuyệt đối không thể dấy vào. Nàng vừa không có chỗ dựa vững chắc trong phủ lại chẳng có nhà mẹ đẻ hậu thuẫn như Tuệ Nghi, nếu gặp chuyện chỉ có một con đường là đi thẳng đến gặp Diêm Vương.

- Lão gia, nô tỳ không biết. Nô tỳ chỉ cảm thấy dù đó là ai cũng không thể là thiếu phu nhân, vì không có khả năng. Đồ ăn của Quyên Vân hiện đều là do bếp lớn mang đến, nơi đó lại thuộc quản sự của đại phu nhân, còn có không phải xuân dược phát tác sau khi con dùng bữa mà là sau khi con đi từ Mộc Lương viện về.-An Sở Lan cúi thấp đầu nhìn, bộ dáng như đang lẫn trốn cái nhìn đáng sợ của Lâm thị.

- Chẳng lẽ ý người nói nữ nhi của ta hạ được với người? Người có phải đề cao bản thân quá không, con bé thì tội gì phải ra tay với một tiện phụ thấp hèn như người chứ?-Lâm thị ánh mắt không tránh khỏi khinh thường lẫn hoảng sợ, nói.

- Nàng việc gì phải lo lắng? Có phải Tư Nhiên hay không rất nhanh sẽ biết.-Trình Tư Bác nói.

Khoảng chừng một khắc đồng hồ sau, gia đình của Trình Tư Bác đi từ Mộc Lương viện quay lại báo cáo, không tìm thấy thứ gì khả nghi ở phòng của đại tiểu thư hay bên trong viện.

Tuệ Nghi quả nhiên suy đoán đúng, đại phu nhân sẽ không ngu ngốc lưu giữ lại những thứ bẩn thỉu trong viện để làm bằng chứng buộc tội mình. Bây giờ chỉ còn dựa vào Trương Kiệt mới hi vọng lời được bà ta ra chịu báo ứng, nhưng tên này có vẻ không muốn phối hợp lắm nhỉ?

- Lão gia, thiếp cảm thấy chuyện này chắc chắn chín phần là do Tuệ Nghi gây ra, chúng ta không cần điều tra thêm làm gì cho mệt.-Lâm thị một lần nữa lên tiếng thuyết phục Trình Tư Bác. Bà lại không tin hôm nay Tuệ Nghi nàng có thể thoát được nữa, bà không tin.

Tuệ Nghi neho mảy nhìn đại phu nhân, đáy mắt biến chuyển rất nhanh. Ngay sau đó nàng cắn răng, quỳ "bịch" xuống đất.

Cả Trình Tư Bác và Lâm thị đều bị nàng làm cho hơi bất ngờ. Trình Tư Bác liền lên tiếng nói:

- Tuệ Nghi, ta tuyệt đối không nghi ngờ con nữa. Có chuyện gì chúng ta từ từ điều tra nữa, con việc gì phải quỳ xuống làm chi? Mau đứng lên.-Hắn nói rồi quay qua nhìn Lộ Dao và Phù Dung, ý bảo mau đỡ nàng dậy.

Nhưng Tuệ Nghi vẫn mặc cho hai nha hoàn đỡ lên, kiên quyết giữ nguyên tư thế, kính cẩn thưa:

- Phụ thân, đại phu nhân vẫn luôn không tin tức tử, nói tức tử muốn vu hại cho tiểu thiếp của tướng công mình, đây đối với con là điều nhục nhã, ảnh hưởng đến danh tiết của con. Khẩn xin phụ thân cho con cơ hội để điều tra, nhất quyết đưa thủ phạm thật sự ra ánh sáng.-Nàng nói rồi còn dứt khoát đập đầu xuống đất một cái, thái độ rất kiên quyết.

Trình Tư Bác hít vào một luồng khí lạnh, bàn tay nắm chặt thành quyền, rất nhanh quyết định:

- Thuận theo con.

- Tạ phụ thân.-Nàng dập đầu một cái nữa để tạ ơn, nói.

Đại phu nhân tức đến tím mặt, hần học nói:

- Lão gia, người sao nhất quyết không tin thiếp? Nó là người đứng sau việc này, ai mà không thấy được? Ngược lại người cứ không chịu cứng rắn trừng phạt nó, cho nó cơ hội để đi làm hại người khác nữa. Khi này nó đã nghi ngờ nữ nhi của thiếp, rồi sau này nó lại nghi ngờ thiếp nữa, khi đó ngài sẽ bị lời nói nhăng cuội của nó thuyết phục mất.

- Đại phu nhân, ý người là phụ thân hồ đồ đến mức không phân được phải trái, trắng đen, không biết được đầu mối là người nói thật, đầu là người đang lấp liếm che giấu sao?-Tuệ Nghi neho mảy lại, nhìn đại phu nhân nghiêm túc nói. Nàng xem ra rất có hứng thú khi nhìn người khác phải khổ sở vật lộn vì lời nói của mình.

Trình Tư Bác hướng qua Lâm thị, ánh mắt nhìn bà như muốn hỏi có thật sự bà nghĩ hắn là như vậy không?

Lâm thị lập tức cúi đầu, không dám nhìn Trình Tư Bác hay Tuệ Nghi nữa, bà bây giờ có một việc khác cần lo. Nếu hôm nay Tuệ Nghi lại không bị loại trừ, thì người cần loại trừ sẽ trở thành Trương Kiệt và nha hoàn quét sân kia.

~~~

Lúc Tuệ Nghi trở lại Dương Liễu viện thì cả người đã vô cùng rệu rã. Nàng luôn biết cơ thể mình yếu ớt, rất dễ mệt mỏi nên trước nay chưa bao giờ làm việc gì quá sức cả. Nhưng lúc ở Quyên Vân hiên nàng đã đứng ít nhất nửa canh giờ, bây giờ hai chân mỏi nhừ, cả người cũng ê ẩm, mắt muốn nhắm nhắm.

Mà ở trong phòng cúi trong viện tiếng nam nhân khóc la thảm thiết từ nãy đến giờ vẫn chưa bao giờ dứt.

Trương Kiệt bị treo hai tay lên thanh xà ngang trên trần nhà, cả người đung đưa như con cá bị người ta móc câu. Đứng bên cạnh là hai nha hoàn trông rất khỏe khoắn có sức, mỗi người cầm trong tay một cây roi da, đều đặn một khắc trời qua sẽ đánh hai roi vào tấm lưng trần của thanh niên.

Mỗi lần bị đánh như vậy Trương Kiệt cảm giác lưng mình như có ai dùng dao cứa từng đường sâu hoắm lên đó, tê rần đến mất cảm giác.

Hắn chưa từng nghĩ một nữ nhân có vẻ ngoài xinh đẹp, yếu đuối như Tuệ Nghi mà thủ đoạn lại độc ác thâm sâu như vậy. Lúc nói chuyện với Trình Tư Bác thì lúc nhu lúc cương, lúc dịu dàng lúc kiên quyết, thậm chí sẵn sàng quỳ xuống để chứng minh sự trong sạch của mình. Nhưng mà cái giá phải trả cho việc hắn xem nhẹ nữ nhân này chính là kết cục bị đánh đến sống dở chết dở trong phòng cúi này.

Suốt cả ngày hôm đó trong phòng cúi của Dương Liễu viện luôn phát ra tiếng roi da chát chúa và tiếng khê rên của người đàn ông. Chỉ có điều tiếng roi ngày một mạnh mẽ còn tiếng của người đàn ông ngày một yếu dần, mỗi lần như vậy thì một thùng nước lớn lại được để sẵn trước cửa phòng.

Lâm thị và Trình Tư Nhiên ngồi ở Mộc Lương viện tựa hồ cũng cảm nhận được tiếng roi da truyền từ Dương Liễu viện đến. Hai người không nghĩ Trình Tư Bác có thể bàng quan với mọi việc như vậy, để cho Tuệ Nghi tùy tay thăm vắn Trương Kiệt. Mặc dù biết trước đây chuyện nô nhân trong phủ nếu như làm sai hay phạm tội thì đều bị chủ tử lôi ra đánh đến lột một tầng da hay bán đi, bà cũng là người từng sử dụng biện pháp đó với nô nhân của mình, chỉ là thủ đoạn thật không so bì được với Tuệ Nghi. Đánh thay phiên mỗi khắc một lần, dùng lực tuy rất lớn nhưng tuyệt đối không mất mạng mà để cho người bị đánh thấm từng đòn roi. Nếu như giữa chừng ngắt đi thì tạt vào một thùng nước thì lập tức tỉnh lại, ăn roi tiếp.

Đánh liên tục một đêm, sáng ngày hôm sau cuối cùng Tuệ Nghi cũng đập nặng bước vào phòng cúi.

Một chiếc ghế gỗ có lưng dựa được đặt đối diện với Trương Kiệt, Tuệ Nghi ung dung ngồi trên đó nghịch chiếc khăn tay của mình. Chừng nửa canh giờ sau, cuối cùng nàng cũng lên tiếng:

- Người định bao giờ mới nói cho ta biết ai là người đưa trăm vàng cho người?

Trương Kiệt bị đánh đến nỗi thần trí đã không còn tỉnh táo, mặt mũi trắng xanh, môi khô ran, cả người hoàn toàn như con cá chết, nghe Tuệ Nghi hỏi thì đến thều thào vài hơi cũng không phát ra được tiếng gì.

Nàng bèn sai người đưa cho hắn một bình trà. Sau khi uống từng ngụm lớn như người vừa mới từ sa mạc trở về, cuối cùng hắn cũng nói được:

- Người đưa trăm là đại phu nhân.

Tuệ Nghi nhếch môi một cái thỏa mãn.

- Nói ngay từ đầu có phải tốt hơn không?-Nàng nhìn hắn cười một cái ngọt ngào.-Nhưng mà ta khuyên người sau này chọn phe, hãy chọn người có khả năng bảo vệ người và không vứt bỏ khi

ngươi hết giá trị. Khuyến chân thành đấy.-Nàng nói rồi đứng dậy, quay người bước ra cửa.

Đêm hôm sau Trương Kiệt vẫn bị treo trên bằng sợi dây thừng quấn trên xà nhà, chỉ khác một điều là hai nha hoàn cầm roi da đứng bên cạnh hắn đã đổi vị trí thành đứng nép sau đồng cũi cao hơn nửa thân người trong góc.

Trời đêm âm u tĩnh mịch, chỉ có ánh trăng treo trên cao ngạo nghễ phát ra thứ ánh sáng huyền bí thấp sáng sân vườn, hai bóng đen từ trên bức tường cao phóng xuống. Hai người đi cẩn thận từng bước một, ánh mắt thận trọng quan sát xung quanh để thăm thính động tĩnh.

Hai bóng đen dừng lại sau tán cây cổ thụ để xác định phương hướng, rất nhanh sau đó liền thấy được phòng cũi nằm ở một góc trong phủ. Một trong hai tên từng bước tiến lên, tên còn lại thì đứng nguyên tại chỗ để kịp thời thông báo cho đồng bọn nếu có người.

Hắc y nhân từng bước lại gần cánh cửa, một tay rút ra một thanh kiếm sáng lóa sắc nhọn, một tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Bên trong phòng cũi tối thui, thỉnh thoảng chỉ vang lên tiếng chuột kêu "chít, chít" và tiếng thờ khó nhọc của nam nhân đang bị treo giữa phòng.

Ngay khi hắc y nhân vừa bước lên chuẩn bị kẻ thanh kiếm vào yết hầu Trương Kiệt, chân hắn liền giẫm phải một vòng tròn dây thông lỏng, tức thì vòng dây thắt chặt lại, hắn bị kéo mạnh lên treo hẳn lên thẳng xà nhà.

Ngoài sân, ngay khi vòng dây thông lỏng trong phòng cũi kéo một tên lên xà nhà thì tấm lưới đang bằng dây gai cũng được quăng từ trên tán cây cổ thụ xuống tóm gọn con chuột đen không mồi mà đến.

Dương Liễu viện ngay lập tức đèn đuốc sáng rực, từng toán người trong các căn phòng đổ rào ra sân để chiêm ngưỡng thành quả của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Lộ Dao và Phù Dung mở cửa phòng ra, Tuệ Nghi ngay sau đó ung dung bước ra.

Đám nha hoàn và gia đình tùm năm tùm bảy lại xung quanh con chuột tội nghiệp vừa bị tấm lưới tóm gọn nằm chõng chơ dưới đất, khi Tuệ Nghi bước tới thì liền tản ra tạo thành một khoảng nhỏ cho nàng xem.

Tuệ Nghi vô cùng hài lòng nhìn nam nhân đang chật vật cố gắng gỡ tấm lưới trên người mình ra, trào phúng nói:

- Đùng cổ nữa, dù ngươi có gỡ ra được thì cũng không thoát được đâu. Toàn bộ người ở Trình phủ hôm nay sẽ biết giữa đêm canh ba có hai kẻ ăn trộm trèo tường vào Dương Liễu viện bị ta bắt được, ngươi có mười cái miệng cũng không có cơ hội sử dụng.

Nam nhân trừng mắt nhìn nàng một giây, sau đó mới sang sảng đáp lại:

- Thiếu phu nhân cứ việc nói nhảm, ta có bị làm sao đi nữa cũng không hối tiếc.

- Dừng cảm lắm.-Nàng nhoen miệng cười.

Rất nhanh sau đó Trình Tư Bác và Lâm thị đã được Tuệ Nghi sai người mời đến.

Lâm thị vẫn mặc áo ngủ bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu tím, trên đầu dùng một cây trâm ngọc đơn giản tùy tiện búi lên, gương mặt vừa có vẻ cáu gắt vừa lo sợ. Ngược lại Trình Tư Bác tinh thần có vẻ vô cùng hăng hái, hình như đã sớm biết sẽ có chuyện xảy ra nên đã chuẩn bị trước.

Tuệ Nghi cúi người thỉnh an hai người, nhanh chóng vào đề:

- Đêm khuya mà còn phải gọi phụ thân và đại phu nhân phiền thân đến đây là lỗi của con, con xin tạ tội trước. Nhưng con tin điều con tìm được sẽ khiến cho hai người không thất vọng.-Nàng quay về phía cửa phòng cũi, nói lớn.-Mau đem hắn ra đây.

Hai nha hoàn đã trói hai tay của nam nhân hắc y, vừa nắm vừa lôi hắn ra ngoài.

Lâm thị nhìn cảnh tượng hai nha hoàn nhìn có vẻ rất dè dặt yếu ớt mà dễ dàng cùng nhau khống chế một nam nhân dáng người như trước mặt mình mà bất giác rung mình, rốt cuộc bên cạnh Tuệ Nghi còn bao nhiêu kẻ có bản lĩnh như vậy?

- Phụ thân, đại phu nhân, hai tên này chính là hai kẻ đột nhập vào viện con, ý đồ muốn giết Trương Kiệt để diệt khẩu. Cũng may con đã đoán trước được sự việc nên đã cho người đặt bẫy, tóm gọn được chúng.-Tuệ Nghi chậm rãi lên tiếng giải thích tình hình cho hai người, ánh mắt không quên xoáy sâu trên người Lâm thị để quan sát động tĩnh của bà ta.

Mặt Lâm thị quả nhiên khi Tuệ Nghi vừa dứt lời thì tái mét, môi cũng run run lên.

Trình Tư Bác trán nổi gân xanh, bước dứt khoát đến trước mặt hắc y nam tử mới từ trong phòng cũi bước ra giật phẳng khăn che mặt của hắn xuống.

Lâm thị hoảng sợ kêu lên:

- Đại ca.

Lâm Tráng bị giật vãi che mặt ra thoát đầu cũng khá hoảng sợ, nhưng sau đó lại làm bộ tức giận nói:

- Muội phu, ta giúp đệ làm chuyện tốt, đệ lại đối xử với ta như vậy sao?

- Huỳnh làm chuyện tốt? Chuyện tốt là giữa đêm canh ba trèo tường vào viện tức tử của đệ để bị bắt được sao?-Trình Tư Bác không khách khí đáp lời. Vốn lúc đầu hắn chỉ nghĩ chuyện này cùng lắm chỉ có sự tham gia của Lâm thị và đại nữ nhi, chẳng ngờ bây giờ thế huỳnh cũng tham gia vào. Cho dù Lâm gia chỉ là một gia y nhỏ bé không cần thể diện thì đâu đồng nghĩa với việc Trình gia hắn cũng không cần mặt mũi?

Tuệ Nghi lui một bước lại, để cho hai người Trình Tư Bác và Lâm Tráng diễn nốt màn cuối của vở kịch này.

Nàng lúc đầu đã ngẫm chắt chắt rằng nếu giữ lại Trương Kiệt trong phủ thì Lâm thị sẽ ra tay thù tiêu vì bà ta không thể lưu lại cho mình một mầm họa được. Nàng còn cẩn thận sai Lộ Dao để ý đến động tĩnh của Mộc Lương viện để kịp thời trừ tay, lúc biết được nhà hoàn A Dư của bà ta có ra ngoài đi gặp Lâm Tráng, nàng suýt nữa phát khóc vì vui sướng. Nàng còn chưa kịp nghĩ cách loại trừ thì bà ta đã tự đào hố chôn mình.

Nàng biết chắc chỉ cần bắt quả tang Lâm Tráng thì bàn cờ này sẽ rất nhanh kết thúc, đến lúc đó đừng nói Lâm thị, ngay cả Lâm gia cũng khó sống.

Quan hệ giữa Trình gia và Lâm gia trước đây là hai bên cùng có lợi, hiện tại Lâm gia đã vô cùng sa sút, bên có lợi chỉ còn lại một mình Lâm gia nên Trình Tư Bác và Trình Tư Thành cũng nhiều lần có ý muốn sớm dứt bỏ. Chỉ ngặt nỗi Lâm thị và Trình Tư Nhiên, suy cho cùng gốc gác của con người là thứ không thể xóa bỏ được. Nên dù cho Lâm gia những năm nay gây ra bao nhiêu chuyện lớn nhỏ thì phi cũng đứng ra dàn xếp, chưa từng dám phản lại gì cả. Hôm nay chuyện đi đến nước này cũng là do phụ tử Trình gia quá dung túng, Trình Tư Bác cuối cùng cũng có lý do để đoạn tuyệt quan hệ với Lâm gia. Nói ra ông còn phải cảm ơn An Sở Lan một tiếng, nhờ nàng ta mới có chuyện này.

Lâm Tráng mặt mày đỏ au, sắng giọng nói:

- Tức tử của đệ dan díu với nam nhân, muội muội ta lo lắng nó làm ra chuyện nhục nhã cho gia tộc nên mới sai ta đến đây điều tra. Nó sợ ta bắt được nên mới bày ra cái bẫy này, cả đệ cũng bị nó lừa rồi.

Trình Tư Bác trừng mắt nhìn Lâm Tráng, lớn tiếng nói lại:

- Nếu huynh nói hôm nay huynh đánh bạc thắng lớn để sẽ tin, còn nói chuyện tức tử của đệ dan díu thì hãy bắt tại trận đi rồi hãy nói.-Ông quay sang Lâm thị, nói tiếp.-Đến nước này thì ta đã hiểu mọi chuyện rồi. Quyên Vân hiền, An thị, còn có Trương Kiệt và chuyện tối nay, tất cả là do một tay huynh muội hai người làm ra đúng không?

Lâm thị sợ đến chân tay bủn rủn, hoảng sợ quỳ xuống trước mặt Trình Tư Bác, khóc lớn:

- Lão gia, ngài nhầm rồi, thiếp không có làm vậy. Thiếp không có.

- Trình Tư Bác, sao người dám vu oan muội muội ta?-Lâm Tráng tức giận nghiêng răng nói. Mặc dù hai nhà hoàn đứng bên cạnh kìm kẹp lại hẳn cũng dứt khoát muốn nhào đến chỗ Trình Tư Bác, cùng hẳn phản thẳng bại.

- Huynh muốn đánh ta à? Loại người như huynh, tay ngoài dùng để phá hoại tiền của thì chỉ có thể đánh đắm được thôi đúng không?-Trình Tư Bác nhìn hẳn, khinh thường nói lại.

- Ta chỉ tức một nỗi bị muội muội của huynh che mắt lâu như vậy, đến bây giờ mới nhận ra. Ta vốn tưởng nàng ấy khác với đại ca và nhị ca của mình, chẳng ngờ bản thân mình đứng là quá tự huyền.-Trình Tư Bác nhìn xuống Lâm thị đang quỳ, giọng không biết đang buồn hay vui, nói. Đây là nữ nhân hẳn từng đầu ấp tay gối, nói bao nhiêu lời tâm sự sau những lần đi làm ăn xa trở về nhà, vậy mà bây giờ bà lại hung hăng đâm hẳn một dao thế này.

Lâm thị nhìn qua Lâm Tráng, ánh mắt vô cùng ai oán. Nếu biết trước đại ca mình sẽ làm hỏng chuyện thì bà dứt khoát ra ngoài thuê một tay sát thủ nào đó để giải quyết Trương Kiệt, dù có bị bắt được thì hẳn có khai minh ra cũng chẳng có bằng chứng. Nhưng bây giờ người bị bắt là đại ca của mình, Lâm thị có mười cái miệng cũng không có cơ hội cãi. Tuệ Nghi quả đúng liệu sự như thần, bà là cứ nghĩ người nhà sẽ an toàn, không ngờ là bê đá đập chân mình.

- Lão gia, ngài hãy tin thiếp mà lão gia, thiếp làm tất cả là vì Trình gia. Ngài nói xem, hôn sự giữa Trình gia và Trương gia là một nỗi nhục lớn, thiên hạ ngoài kia còn đang chỉ trỏ chúng ta trào cao, lấy được đích trưởng nữ phủ Thượng thư làm dâu. Chúng ta bị nặng trĩu như vậy tất cả là do Trương thị này ra cả. A ta dùng vẻ ngoài yêu nghiệt của mình quyến rũ Thành nhi, để cho nó mê muội bất chấp lời ai nói chỉ muốn lấy à.-Lâm thị quỳ thụp dưới đất, nước nớc vừa khóc vừa nói, nhìn như đang bày tỏ sự uất ức bao ngày bị đè nén, có vẻ rất tội nghiệp.

Tuệ Nghi hít một ngụm lạnh, định phản bác lại nhưng nàng còn chưa kịp hé môi Trình Tư Bác đã lạnh lùng lên tiếng:

- Ý nàng là quan gia và thượng gia không thể qua lại với nhau? Vậy nàng còn vọng tưởng gã Tư Nhiên vào Âu Dương gia làm gì? Mặc dù bọn họ là hạng vô gia nhưng vị thế còn cao hơn cả Thừa tướng, nàng gọi quan hệ giữa Trình gia và Trương gia là trào cao, vậy có nghĩ bản thân cũng đang làm chuyện lỗi bịch không?

- Lão gia, sao ngài nói như vậy? Đó là nữ nhi ruột của ngài, nó yêu nhị công tử của Âu Dương gia, hai đứa nó trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi, đó không phải trào cao. (Đích thị là nảo ứng thủy rồi mn ạ:)). Hôn nữa là nhị công tử đó ở lại nhà ta dùng cơm, là hẳn có ý với Tư Nhiên trước, bằng không cho thiếp mười lạng gan cũng không dám ngang vai vể với Âu Dương phu nhân.-Lâm thị phản bác lại. Dù bà có chết đi nữa, Trình Tư Nhiên cũng phải được gã vào nhà tốt, Âu Dương gia hiện tại đã nắm chắc trong tay, bà không thể dễ vượt mặt được.

- Ngu ngốc. Nàng nghĩ Âu Dương Phương đó sẽ lấy nữ nhi của chúng ta sao? Mấy hôm trước nó nhân từ kinh thành trở về nói ta biết, đương kim Hoàng thượng đã ban hôn cho hẳn với An Bình quận chúa, đích nữ của Thừa tướng đại nhân, nàng còn ở đó mà vọng tưởng.-Trình Tư Bác lúc này gần như là nghiêng răng nói lớn. Mấy ngày gần đây Mặc thành liên tục lan truyền tin đồn Trình đại tiểu thư và Âu Dương nhị công tử qua lại với nhau, bây giờ thì hay rồi, người ta sắp lấy quận chúa còn nữ nhi mình thì thành trò cười cho thiên hạ.

- Không... không thể nào.-Lâm thị nghe được lời hẳn vừa nói thì như tẩm vải nhẹ bị ai đó vứt xuống, mềm yếu ngồi thụp trên đất.

Bà từ đầu đến cuối đều vì nữ nhi mà mưu kế. Tài sản Trình gia, diệt trừ Tuệ Nghi và đứa bé trong bụng nàng, còn có giấu giếm giấu tẩm tẩm quyền lực trong nhà, quyến rũ Trình Tư Bác nâng mình lên vị chính thất, cốt cũng là để Trình Tư Nhiên nâng cao đầu làm một đích nữ chân chính, tương lai gã vào hào môn thế gia. Lúc nhìn thấy Âu Dương Phương đến lấy lòng mình, bà đã không ngần ngại mà tin ngay. Nhưng bây giờ lại như vậy, thế thì rốt cuộc hẳn đến lấy lòng bà và Trình Tư Nhiên làm gì?

Bà bất chợt nghĩ đến chuyện được liệu giả mà triều đình đang tức tốc điều tra kia. Lâm gia cũng là hộ y gia, ngoài hành nghề chữa bệnh ra cũng có trồng dược liệu, như vậy chẳng lẽ...

- Thì ra là vậy, thì ra là vậy.-Lâm thị lẩm bẩm, hai tay đưa lên ôm đầu. Bà và nữ nhi từ đầu đến cuối chỉ là công cụ bị người ta lợi dụng thôi, lại chẳng biết mà cho rằng bản thân thật sự có bản lĩnh qua lại với Âu Dương gia.

Lâm Tráng mặc dù hiểu được sơ sơ mọi chuyện nhưng cũng không rõ cái gốc là gì, đứng đực mặt ra đó. Đến khi Lâm thị hoàn toàn xụi lơ nằm trên đất, hẳn mới hoảng tỉnh ra, Lâm gia không còn gì để Trình gia phải hạ thủ lưu tình nữa.

- Thế huynh, ta tôn trọng huynh vì Tú nhi gọi huynh là ca ca, điều đó trước đây đồng nghĩa với việc ta có trách nhiệm với Lâm gia vì đó là nhà ngoại của Tư Nhiên. Nhưng chuyện xảy ra hôm nay ta đã phần nào hiểu được, nhẫn nhịn không phải cách giải quyết vấn đề. Chẳng tha bây giờ ta giúp huynh trả hết số nợ bạc, còn có trả lại của hồi môn của Tú nhi, hai nhà chúng ta từ nay đường ai nấy đi.-Trình Tư Bác chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn Lâm Tráng đầy khinh thường xen lẫn thất vọng. Hẳn gọi Lâm thị là Tú nhi, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng.

- Không, lão gia, người đừng như vậy. Thiếp sai rồi lão gia, Tú nhi sai thật rồi. Ngài hãy nghĩ đến Tư Nhiên đi lão gia. Con bé đã đến tuổi gã chồng rồi, nếu như Trình gia và Lâm gia trở mặt với nhau thì nó sẽ bị người ngoài chỉ trỏ đàm tiếu đó lão gia. Ngài hãy nghĩ cho tương lai của nó đi lão gia.-Lâm thị hoảng sợ níu lấy vạt áo của Trình Tư Bác, khóc lóc nói, dù bà có xuống nước thì nữ nhi cũng không thể gặp chuyện gì được. Trong nhà trừ bà và Trình Tư Bác ra chẳng có ai quan tâm Trình Tư Nhiên cả, nếu bà thất thế thì Phương thị nhất định sẽ thừa nước đục thả câu, Trình Tư Nhiên khi đó phải đối mặt với chuyện gì không ai biết được.

- Nàng yên tâm. Tư Nhiên là nữ nhi ruột của ta, ta tất nhiên sẽ lo liệu cho nó một hôn sự thật tốt. Nhưng bây giờ nàng hãy hiểu rằng, việc có một người mẹ lòng dạ hiểm ác, sẵn sàng làm ra những chuyện đồi bại này để mưu cầu quyền lực thì đó mới là hòn đá cản đường nó.-Trình Tư Bác lạnh lùng đáp lại. Đây xem như là lời định tội rõ ràng nhất của hẳn rồi.

Mấy ngày sau đó, Trình gia cho người trả lại toàn bộ của hồi môn của Lâm thị là mười hai rương đồ cưới, còn đưa thêm cho Lâm gia bốn tiệm cầm đồ ở Ôn thành, chính thức đoạn tuyệt tình nghĩa với nhà ngoại của Trình Tư Nhiên.

Lâm thị sau đó luôn bị giam lỏng ở Mộc Lương viện. Trình Tư Nhiên cả ngày quỳ trước viện của Trình Tư Bác để cầu xin cho mẫu thân mình nhưng cũng vô ích, vào ba ngày sau thì ngắt xi

được đưa về phòng.

Bốn ngày sau bà mới đến nhà, Trình Tư Bác chính thức tuyên bố gã Trình Tư Nhiên cho đại công tử của Phát gia là một hộ thương gia kinh doanh vài vốc cho hoàng gia trong kinh thành.

Ngày hai mươi âm lịch tháng chín, Trình Tư Nhiên chính thức lên kiệu hoa, gả cho Phát Hường. Sau đêm động phòng hoa chúc ở Mặc thành thì sáng hôm sau tức tốc đến Thịnh thành để làm đại thiếu phu nhân của Phát gia. Nhưng cũng mấy ngày sau đó, người đưa tin của Trình Tư Bác ở kinh thành truyền tin về nói rằng, Phát đại thiếu gia hiện trong nhà đang nuôi hai vị tiểu thiếp, một vị trong đó vừa sinh ra một tiểu thiếu gia thì qua đời, Trình Tư Nhiên liền phải trở thành chính thể nuôi con vợ lẽ, số phận mai sau không biết sẽ thế nào.

Trình Tư Bác trước khi gả nữ nhi đi cũng đã cho người điều tra một lượt Phát gia. Ông biết rõ vị tiểu thiếp kia thể trạng không tốt, cộng với trước đây từng là nha hoàn thô sử, một đêm thành chủ nên sau khi sinh con thì tính mạng sẽ khó giữ. Mục đích của ông chính là dạy cho nữ nhi một bài học, không để nó giẫm lên vết xe đổ của mẫu thân mình. Hay chí ít, Phát hường là một người cương nghị cứng rắn, sẽ không để nữ tử của mình bị thân phận thứ xuất chèn ép, dạy cho Trình Tư Nhiên cách làm mẹ cả bao dung độ lượng, dâu cả hiền lành hiếu thảo, vợ cả tốt bụng thoải mái.

Mấy ngày sau, Ôn thành lại truyền tin đến nói rằng toàn bộ các hộ làm được liệu giả đã bị Âu Dương Phương tóm gọn, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho. Mà trong số những hộ gia đình bị bắt, Lâm gia không phải ngoại lệ.

Tuệ Nghi nhìn ván cờ đã đến hồi kết, tâm trạng vừa hài lòng vừa thỏa mãn. Trước đây nàng từng nói bản thân không ham mê vị trí chủ mẫu, mà cho dù có ham mê thì nàng cũng muốn tự tay đập Lâm thị xuống để giành lấy nó chứ không cần người khác ra mặt giành cho mình. Nàng hiện tại mới được làm được. Nhưng bây giờ vẫn còn Lâm thị ở Mặc Lương viện, Trình Tư Bác vẫn chưa biểu hiện thái độ gì với bà ta khiến nàng cũng không biết tính sao cho ổn.

Còn có tam di nương và Trình Tư Mỹ ở Thu Nguyệt viện mấy ngày nay cũng không yên. Vì chuyện của đại phu nhân và hôn sự của Trình Tư Nhiên nên lễ cấp kê của Trình Tư Mỹ bị hoãn lại, dự định làm vào tháng mười, chuyện này khiến tam di nương giận đến sôi máu, nhất quyết đòi Trình Tư Bác phải bù đắp cho mình và nữ nhi. Bà còn tỏ rõ thái độ hiện tại trong nhà đang không có người giữ vị trí chủ mẫu, muốn hẳn giao nó cho mình. Nhưng đáp lại thái độ của Phương thị, Trình Tư Bác chỉ nói một câu:

- Làm một thiếp thất lại muốn vị trí chủ mẫu trong nhà, nàng có muốn ta đưa hai mẫu tử nàng về thôn trang sống không? Đến khi đó một mình nàng làm chủ cả một trang trại, vinh hoa biết bao nhiêu.

Câu trả lời đã làm Phương thị cứng miệng, ôm một bụng tức trở về Thu Nguyệt viện.

Trình Tư Bác sau đó đưa chia khóa chương gia giao cho Tuệ Nghi, bày tỏ rõ thái độ tin tưởng vào khả năng quản lý nhà cửa của nàng, còn nói rõ rằng sau này chuyện xử lý hạ nhân hay chuyện ở Thu Nguyệt viện đều do nàng quyết định.

Còn hần thị sau khi thu xếp một vài thứ liền mang theo hai hạ nhân thân cận, nói là muốn đi sống ẩn dật. Nói với Tuệ Nghi rằng sau khi Trình Tư Thành trở về hãy nói với hần (TTT) rằng phụ thân này đã làm tròn bốn phận với cái nhà này rồi, hai người hãy cùng nhau hầu hạ lão thái thái thay hần (TTB), đừng đi tìm.

Tuệ Nghi lúc này mới cảm thấy bản thân có một chút phản ứng không kịp với thái độ của Trình Tư Bác, còn chưa kịp nói gì thì bao nhiêu việc đã đổ ập ập lên vai nàng rồi.

Việc đầu tiên nàng làm là bán hết toàn bộ gia nhân của Lâm thị, mua thêm người mới vào rồi bắt đầu sắp xếp lại từng thứ việc không tên trong nhà. Sau đó lại bắt tay vào chuẩn bị cho lễ cấp kê của Trình Tư Mỹ, còn có đó qua một lượt các nam tử cùng tuổi với nàng ta để quyết định hôn sự.

Trong thời gian Tuệ Nghi bận không nghỉ tay đó, ở Thọ An viện tình hình cũng không khá hơn mấy. Lão thái thái từ buổi sáng nàng đến thăm trở về thì sức khỏe sụt giảm nghiêm trọng. Đến ngày cuối tháng chín, khi Trình Tư Thành vừa mới trở về thì Lý ma ma đã đến mời hần và Tuệ Nghi cùng đến gặp lão thái thái một chuyến.

Lúc nhìn thấy bà nằm trên giường bệnh, cả nàng và Trình Tư Thành đều không khỏi chấn động, đây không phải là người nữa rồi.

Lão thái thái gần như da bọc xương, mặt đen nhem gai gốc, quầng mắt thâm tím rợn người, môi sưng tím tái, cả đầu tóc bạc trắng. Bà nằm trên giường được trải nệm thêu hoa mai màu trắng nền vàng, đắp chăn dày màu bạc. Ở góc phòng là một lọ xông hương bằng đồng đang bốc khói nhẹ nhẹ.

Trình Tư Thành vội vã chạy đến cạnh giường bà, lạc giọng gọi:

- Tổ mẫu, tổ mẫu, Thành nhi đây, Thành nhi trở về rồi đây.

Tuệ Nghi cũng từ cửa vội đi đến đứng phía sau hần, một tay đặt lên vai hần an ủi còn ánh mắt thì quan sát động thái của lão thái thái.

Bà hừ nhẹ một tiếng, thờ ắt ra rồi mới chậm chậm mở mắt. Nhưng đến khi vừa hé ra thì vội cup lại ngay, hình như là do không chịu được thứ ánh sáng gắt gao từ cánh cửa chiếu vào.

- Mau khép cửa lại.-Tuệ Nghi quay sang Tiêm My ra lệnh.

Cánh cửa vừa được khép lại thì lão thái thái liền mở mắt ra, thều thào gọi:

- Thành... Thành...

Trình Tư Thành hốt mất liền đó ừng, kêu lên:

- Tổ mẫu, người sao lại ra nông nổi này? Mới tháng trước con rời đi mọi chuyện vẫn còn tốt mà, sao giờ lại như vậy?

- Thân... già...-Lão thái thái nói đến giữa chừng thì họ sặc sụa, Lý ma ma đứng cạnh liền đưa khăn tay kề miệng bà rồi vuốt vuốt lưng.

Đến khi lão thái thái ho xong, Lý ma ma lấy khăn tay ra thì đã thấy dính trên đó một vết máu đỏ tươi chưa khô, mà đọng lại trên khóe môi bà cũng còn dính máu.

Trình Tư Thành sợ đến run người, tức tối ngồi dậy chạy ra ngoài cửa rống lên:

- Gọi đại phu, mau đi gọi đại phu.

Tuệ Nghi thấy hần như vậy cũng hoảng loạn, nhưng không chạy ra như hần mà lại quay sang trừng hỏi Lý ma ma và Tiêm My:

- Phan đại phu đi đâu, sao lại để lão thái thái ra nông nổi này?

Lý ma ma nhìn tình cảnh trước mặt, đau đớn nói:

- Tối hôm qua Phan đại phu đã đến khám rồi. Ông ấy nói lão thái thái bệnh nặng nhưng không tìm ra nguyên nhân, nói là có thể do trúng độc nhưng lại nghiệm trong thức ăn không ra độc. Cơ thể hiện tại đã suy nhược đến mức này dù đã tận tình cứu chữa, ông ấy cũng lực bất tòng tâm.

- Nhảm nhí.-Trình Tư Thành từ ngoài cửa tiến vào nghe được câu nói của Lý ma ma thì tức giận đáp trả.-Làm gì có chuyện lực bất tòng tâm, rõ ràng lão già đó bất tài không biết cách cứu người, còn muốn hành nghề y làm chi nữa?

Tuệ Nghi nghe hắn nói vậy thì tức đến uất nghẹn, muốn đáp trả nhưng nhìn đến tâm trạng hắn như vậy đành ngậm miệng, cố gắng trấn tĩnh. Việc nàng cần làm bây giờ không phải cãi nhau với hắn mà là mau chóng cứu lão thái thái.

Nếu Phan đại phu mà lão thái thái hết mực tin tưởng cũng nói bó tay, vậy còn ai cứu bà được đây? Tuệ Nghi nghĩ nát óc cũng không ra được một đại phu nào có thể phó thác. Đến lúc gần bí mới nghĩ ra một người: thái y trong cung.

Nàng từng nghe phụ thân nói trong Thái y viện có một vị thái y họ Trần, y thuật vô cùng cao siêu. Người được ông ấy chữa trị dù trước đó từng bước qua Quỷ môn quan cũng có thể bình yên vô sự. Nếu có thể mời được Trần thái y đến xem qua cho lão thái thái thì dù có chuyện gì, chỉ ít cũng biết được bà bệnh là do đâu. Nghĩ như vậy nàng liền hạ quyết tâm, đi đến bên cạnh Trình Tư Thành gọi nhỏ hắn ra ngoài nói chuyện.

Trình Tư Thành đang cố gắng nói chuyện với lão thái thái bị nàng gọi cũng có chút tức giận, nhưng nhìn thấy nét mặt đầy sinh khí của nàng thì liền hiểu ra có thể nương tử mình đang có diệu kế gì, rất nhanh cùng nàng bước ra ngoài sân.

- Thiếp vừa nghĩ đến một người có thể xem bệnh cho lão thái thái.

- Là ai?

- Trần thái y của thái y viện.

Trình Tư Thành neho mảy. Hắn biết nàng là thiên kim Tường gia, chút chuyện như quen biết người trong cung có thể cũng biết, nhưng quen biết thì làm được gì, ai sẽ tình nguyện đêm hôm xuất cung xem bệnh cho dân thường chứ?

- Nàng có thể mời được ông ấy sao?-Hắn nghi hoặc hỏi lại. Không phải hắn không tin nàng, thứ hắn không tin là địa vị của lão thái thái, bà cũng chỉ là người của một thương gia bình thường, liệu có được thái y viện lưu tâm?

- Thiếp biết người có thể mời được ông ấy, chỉ xem chúng ta có đủ tư cách nói được với người đó hay không?-Tuệ Nghi trả lời lại.

- Là ai?-Hắn hỏi.

- Âu Dương Chiến.-Nàng cố gắng dùng ngữ khí điềm tĩnh nhất trả lời.

Trình Tư Thành hít một ngụm khí lạnh, trầm giọng nói:

- Không cần.-Hắn nói thẳng rồi quay người bước vào trong phòng trở lại.

Muốn hắn đi cầu xin tình địch, nàng cho rằng hắn vô sỉ đến mức đó sao?

Đúng, hắn thật sự lo lắng cho lão thái thái, nhưng việc đi nói chuyện với Âu Dương Chiến, nhờ tên đó giúp đỡ thì sao hắn có thể làm được? Nàng là đánh giá cao sức chịu đựng của hắn.

Tuệ Nghi nghiêng răng tức giận nhìn hắn đi vào trong, lớn tiếng nói:

- Nếu như chàng còn tiếp tục cứng miệng như vậy, cơ hội thật sự sẽ không còn. Nếu không thể là Âu Dương Chiến, Âu Dương Phương cũng được. Hắn vừa được chàng giúp đỡ chuyện điều tra các hộ trốn được liệu nneó nợ chàng một ân tình, chàng có đi hay không thì tùy.

Trình Tư Thành khựng lại, rất lâu sau mới lên tiếng:

- Nàng nắm chắc bao nhiêu phần trong tay?

Tranh thủ cuối tuần ra một chap cho mn nè, thấy tác giả tốt ghê chưa:)))

Mọi người đọc xong hãy vote sao + bình luận cho truyện để tác giả có thêm động lực nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Xe ngựa chạy lộc cộc một mình trong đêm, băng qua lớp sương mù dày đặc của mấy con hẻm liền dừng lại tại một cửa phủ, bên trên có treo một tấm hoành khắc bốn chữ "Nguyệt Thường Hải Hoa".

Tổ y nữ tử từ trên xe bước xuống, theo sau là hai nha hoàn mặc y phục trắng cùng một thị vệ đeo bội kiếm.

Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên từng nhịp, ngay sau đó là một gia đình chạy ra mở cửa.

Hắn nhìn bốn người với ánh mắt hồ nghi:

- Các vị là...

- Phiên người đi nói với tướng quân Âu Dương học sĩ, Trình thiếu phu nhân có việc xin được bái kiến.-Tuệ Nghi nói.

Gia đình kia cẩn trọng nhìn một vòng xung quanh, sau đó khép cửa đi vào. Tầm một khắc sau thì cùng hai gia đình nữa ra mở cửa, mời nàng đi vào.

Âu Dương Chiến và Âu Dương Phương đều mang vẻ mặt mỗi một người trên ghế chủ thượng, lúc Tuệ Nghi đi vào thì hai người mới miễn cưỡng bày ra một nụ cười khách sáo.

Tuệ Nghi nhìn hai người đều như vậy mới thấy bản thân đúng là phiền phức cỡ nào. Đi từ Ôn thành đến Mặc thành là một đoạn đường mất ba ngày đi liên tục, còn có làm việc với năng suất cao thì mới kịp bắt hết toàn bộ những kẻ gian thương kia mà không để chúng kịp trở tay. Bây giờ lẽ ra là khoảng thời gian hai người này nghỉ ngơi, mà nàng là đi làm phiền như vậy.

Nghĩ như vậy nhưng với hoàn cảnh trước mắt, nàng thực không có nhiều lựa chọn khác đi.

- Nhị Âu Dương công tử *, đêm khuya thế này còn đến làm phiền hai người, ta thật sự xin lỗi. Nhưng quả là có chút chuyện không thể không nhờ đến hai vị.-Tuệ Nghi cố gắng lựa những lời đỡ ngượng ngịu nhất, nói bằng thái độ vô cùng khách sáo. Biết tiến biết lùi mới là cách nói chuyện để lấy lòng người, đạo lý này nàng từng áp dụng rất nhiều lần, chỉ là bây giờ đối diện với Âu Dương Phương "đệ nhất tài hoa công tử" của Thịnh thành, nàng vẫn có chút e dè, sợ bản thân lời lẽ không cẩn thận khiến hắn tức giận rồi không giúp mình.

(*) Mọi người lưu ý, khi mình ghi là "nhị Âu Dương công tử" tức là hai người, còn khi ghi là "Âu Dương nhị công tử" thì khi đó chỉ một mình Âu Dương Phương.

Âu Dương Phương nghe lời nàng nói thì thái độ có vẻ chú ý hơn nhiều, trạng thái buồn ngủ cũng bị dẹp đi một nửa. Dù sao Trình Tư Thành cũng đã giúp hắn phá được vụ án buôn bán được liệu giá này, hắn rất cảm kích, nếu có cơ hội báo ơn thì làm là chuyện đương nhiên.

Nhưng nhìn qua đại ca Âu Dương Chiến của hắn, tâm trạng hình như không tốt như hắn.

Âu Dương Chiến từ khi nghe gia đình thông báo Trình thiếu phu nhân đến tìm thì thái độ khó chịu ra mặt, cứ như là đi gặp kẻ thù truyền kiếp vậy. Đương nhiên Tuệ Nghi không phải kẻ thù của hắn, nhưng cách người ta gọi nàng mới khiến hắn không thích, chữ Trình đó ghép với nàng không thích hợp, không hề thích hợp!

Lửa giận ngùn ngụt trong lòng mà vẫn phải bày ra bộ dạng điềm tĩnh như vậy đúng là cực hình với Âu Dương Chiến. Trước giờ mỗi khi hắn tức giận thì chỉ có một cách phát tiết là rút kiếm chém loạn, nhưng hiện tại thì cách phát tiết đó không ổn. Hắn liền biến thành nhìn chăm chăm vào tó y nữ tử đang ngồi trên ghế gỗ bên phải của mình, khuôn mặt nàng hơi tái nhợt, quầng thâm dưới mí mắt có thể thấy rõ.

- Như vậy, Trình phu nhân cần chúng ta giúp điều gì?-Cuối cùng cũng chỉ có Âu Dương Phương lên tiếng phá vỡ không khí đang ngưng trọng.

Tuệ Nghi cảm ơn, đây là biểu hiện khi nàng đang căng thẳng hoặc có chuyện áp úng, một giây sau mới mở miệng:

- Chuyện là lão thái thái nhà ta đang bị bệnh nặng, đại phu của gia đình cũng không chẩn được rốt cuộc là bệnh gì. Ta chợt nhớ ra trong cung có vị Trần thái y, cho nên muốn nhờ Âu Dương công tử mở lời giúp.

Tuệ Nghi vừa dứt lời thì Âu Dương Chiến liền dãn nét mặt ra, mỉm cười nói:

- Thì ra vì chuyện này mà Trình công tử để nương tử của mình nửa đêm canh ba đi đến nhà của nam tử một mình sao?

Âu Dương Phương đá chân hắn một cái, xin lỗi Tuệ Nghi:

- Trình thiếu phu nhân, đừng để ý lời huynh ấy nói.

Tuệ Nghi dám để ý sao? Nàng còn đang cần người ta giúp đỡ, ít nhiều cũng nhìn lại cái đã. Nhưng cũng không thể để cho Trình Tư Thành qua lời hắn nói liền thành kẻ vô tâm, để cho nương tử là mình nửa đêm ra ngoài một mình được, đó dù sao cũng là tướng công của nàng.

- Âu Dương đại công tử nghĩ nhiều rồi, chỉ là tướng công ta còn đang bồi bên cạnh lão thái thái để báo hiếu, trong nhà chỉ còn mình ta nên đương nhiên ta phải đi. Hơn nữa phu thê một thể, đừng nói nửa đêm canh ba ta phải ra khỏi nhà một mình, chuyện lớn hơn nữa ta cũng dám làm, vì đó là tướng công của ta.-Nàng từ tốn nói từng lời, lại không để ý ai đó vì lời của mình mà tức đến xanh mặt.

Âu Dương Chiến một chút cũng không muốn lưu lại trong cái tình huống này nữa, sau khi nghe nàng nói dứt lời thì đứng dậy bỏ đi một mạch, một cái liếc mắt đến Tuệ Nghi cũng không có.

Tuệ Nghi biết hắn là người học võ, chút tiểu tiết này không đặt trong lòng, hành động một cách quyết liệt như vậy.

Âu Dương Phương dù sao cũng là người tiếp xúc với nhiều bậc quyền quý, khác với đại ca mình là gặp chuyện một là giết, hai là chém, hắn vẫn phải giữ thái độ thành kính với bậc trên, ôn hòa với bậc dưới. Hắn bèn nhìn qua nàng, lại tiếp tục xin lỗi:

- Trình thiếu phu nhân, thật sự xin lỗi. Đại ca ta chỉ hành động như vậy nhưng thật sự không hề có ác ý với phu nhân và Trình công tử, cô đừng để ý. Còn về chuyện Trần thái y, cô yên tâm, sáng sớm ta sẽ đưa ông ấy đến trước Trình phủ.

- Đa tạ Âu Dương nhị công tử ra tay giúp đỡ.-Tuệ Nghi cười một cái, nói cảm ơn.

Lúc nàng trở về nhà thì trời cũng bắt đầu hửng sáng, ông khói trong phủ cũng đã hoạt động, mấy nha hoàn bà tử cũng lo tăt bật ráo riết làm bữa sáng.

Ở Thọ An viện cả đêm sáng đèn, Trình Tư Thành từ khi nàng rời đi cũng chưa hề bước ra khỏi phòng lão thái thái. Nàng nhìn hắn cả người như gầy đi hẳn, hốc mắt đỏ lựng còn mí mắt thì thâm quầng, thậm chí phen này lớn chuyện thật rồi. Nếu lão thái thái không qua khỏi kiếp nạn này, chỉ sợ hắn sẽ lật tung cả Trình phủ lên nếu không tìm ra hung thủ để phát tiết mất.

Lý ma ma thấy nàng cứ đứng thần mãi ở ngoài sân mà không chịu vào liền đi ra, cúi người thỉnh an nàng rồi mới thưa:

- Thiếu phu nhân, người mau vào trong khuyên thiếu gia đi. Ngài ấy đi đường xa trở về còn chưa nghỉ ngơi ăn uống gì đã quỳ bên cạnh lão thái thái cả đêm rồi, chỉ sợ cơ thể không chịu nổi.

Tuệ Nghi biết hắn cũng không yếu đuối đến mức chỉ vì đi đường xa cộng với quỳ một đêm liền lăn ra ngất xỉu, nhưng chỉ sợ hắn đã chết tâm mất rồi, có nghỉ ngơi đi nữa cũng không khá lên được.

- Để chàng ấy ở bên cạnh tỏ mẫu đi. Sai người làm bữa sáng đưa đến cho họ, còn có lo cho người bên Mộc Lương viện nữa.-Nàng dặn dò xong thì quay gót rời đi.

Vào tầm cuối giờ Mão thì Âu Dương Phương cuối cùng cũng đến phủ.

Quãng đường đi từ Mặc thành đến Thịnh thành vừa đi vừa về, nếu như không nghỉ ngơi thì tốn tới hai ngày một đêm, hắn lại có thể đi trong vòng chưa tới mấy canh giờ, Tuệ Nghi thực bội phục.

Trần thái y là một ông lão tóc bạc mặt mũi vô cùng phúc hậu. Mặc dù trên người mặc thường phục nhưng vẫn toát lên khí chất cao ngạo của kẻ cựa thế vua, vô cùng đắc ý.

Nhưng sau khi từ trong phòng lão thái thái bước ra, có thể thấy vẻ mặt đắc thắng của Trần lão một chút cũng không còn lưu lại, hai hàng lông mày nhú thành một đường, miệng thì cứ im lìm không nói.

Trình Tư Thành sau một phen khổ sở kìm chế mới dám can trọng lên tiếng:

- Trần thái y, chẳng hay có thể nói cho Trình mỗ biết tỏ mẫu của mỗ tội cùng là bệnh gì?

Trần thái y vuốt vuốt cái râu, gật gù nói:

- Không phải bệnh, trúng độc rồi.

Trình Tư Thành cùng Tuệ Nghi mặt mày biến sắc ngay lập tức, quả nhiên là trúng độc! Hai người nghi ngờ không sai, bằng không thì một người khỏe mạnh như lão thái thái sao chưa tới một tháng lại trở nên tiêu tụy dọa người như vậy.

- Vậy Trần thái y có biết đây là độc gì không?-Trình Tư Thành hỏi. Đến cả Phan đại phu có kinh nghiệm lâu năm cũng không phát hiện ra được, chỉ có thể thấy đây không phải độc tầm thường.

- Là một loài cỏ độc được bảo chế gia truyền nhưng đã thất truyền từ lâu. Trình công tử đã từng nghe vụ án Quỳnh quý phi vào đời Tương Hoàng chưa, đây chính là loại độc đã được Quỳnh thị sử dụng để mưu sát Thái tử năm đó.-Trần thái y trả lời Trình Tư Thành. Thủ thật lúc đầu khi nhìn thấy biểu hiện bên ngoài của lão thái thái, ông cũng đã đoán ra được năm, sáu phần, vì mặc dù đã bị cấm bảo chế và thất truyền nhưng các triệu chứng khi trúng độc vẫn còn được ghi chú cẩn thận trong sách truyền lại, ông từng nghiên cứu nên nhìn sơ là ra. Cái ông không ngờ là có người bán linh đến mức có thể bảo chế ra nó, lão thái y ông đây thật bội phục a.

- Trần thái y đã chẩn ra được độc, như vậy có phải cũng sẽ điều chế được thuốc giải?-Tuệ Nghi lên tiếng hỏi.

Trần thái y lắc đầu, bộ dạng bất đắc dĩ:

- Có thể chẩn ra được là Ngư Vũ tán đã là diệu kỳ, bằng không lão thái thái chỉ có thể ra đi không nhắm mắt.

Trình Tư Thành hít một ngụm khí lạnh, chẳng lẽ hán vừa trở về lại nghe tin tổ mẫu sắp qua đời? Mầu thân rời bỏ hán, phụ thân cũng bỏ đi, giờ chỉ còn lại tổ mẫu cũng không muốn bên cạnh hán nữa sao?

- Trần thái y, thế từ của mẫu nói ngài là người có y thuật sao siêu, cứu được cả người từng bước qua Quỷ môn quan. Nếu ngài lo về vấn đề được liệu thì không cần, Trình gia có quan hệ rộng với rất nhiều nơi, ngài muốn được gì cũng có.-Trình Tư Thành vẫn không bỏ cuộc, hán không thể trở mặt nhìn tổ mẫu cứ như vậy mà chết được.

- Trình công tử đừng nói như vậy, lão phu thật sự lực bất tòng tâm. Ngư Vũ tán này là kịch độc không có thuốc giải nếu không năm đó Thái tử cũng không đến nỗi chết tức tưởi như vậy. Còn nữa, độc này nếu phát hiện sớm thì còn có thể miễn cưỡng dùng thuốc kéo dài một năm, còn nếu để quá hai tháng, như vậy thật sự là thần tiên cũng không cứu nổi. Theo lão phu thấy lão thái thái trúng độc đã gần ba tháng rồi, bây giờ là thời gian phát tác mạnh nhất, e là...-Đặng sau những chữ đó là gì, không cần nói cũng biết.

Trình Tư Thành hai mắt đỏ ngầu, vẫn lên những tia tàn ác không thể che giấu được, hướng qua Tuệ Nghi hỏi:

- Nàng nói xem, vì sao tổ mẫu có thể trúng độc này? Nàng vẫn thường xuyên lưu lại bên cạnh bà, sao có thể không nhận ra, nàng lẽ ra phải nhận ra chứ?

Tuệ Nghi đối mặt với vẻ mặt của hán cũng chỉ biết cắn môi, nàng quả thực không nhận ra. Giờ khác này nàng cũng không nhớ rõ hai tháng qua mình đã làm gì nữa, đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng. Nhìn thấy lão thái thái như vậy, cảm xúc của mình là cắn rứt hay thương tâm, hay cả hai nàng cũng không rõ. Nàng chỉ dường như thấy được, Trình phủ, Trình Tư Thành, hôm nay có cái gì đó sẽ đại biến.

Trần thái y sau cái lắc đầu tiếc nuối cũng dứt khoát rời đi, mặc cho lời cầu xin của Trình Tư Thành hãy nghĩ cách cho lão thái thái, Tuệ Nghi phải dùng hết lời lẽ khuyên hán thì Trần thái y mới bước lên xe ngựa được. Sau khi cảm ơn Âu Dương Phương xong xuôi, nàng cùng Trình Tư Thành mới quay trở lại phòng lão thái thái.

Nha hoàn Tiêm Mỹ cùng Lý ma ma từ trong phòng mặt mày u ám bước ra, vừa hay chạm mặt nàng cùng Trình Tư Thành đang bước vào.

Trình Tư Thành liền cảm nhận được cái gì đó bất thường, vội vã chạy vượt qua Tuệ Nghi và hai người họ, hốt hoảng đẩy cửa bước vào phòng lão thái thái.

Người trên giường vẫn còn hơi ấm nhưng đã không còn nhịp thở, môi mím chặt màu tím đen, hai mắt nhắm nghiền. Trình Tư Thành liền lay bà như một người điên đang cố gắng níu lấy bất cứ thứ gì mình nắm được để phát tiết, gọi mãi:

- Tổ mẫu, tổ mẫu, tổ mẫu, tổ mẫu...

Tuệ Nghi sau này ngồi nghĩ lại mới thấy được một điều, Trình Tư Thành cả buổi từ lúc gặp lại lão thái thái cũng chưa từng khóc, đến tận khi bà mất cũng không mấy may rơi một giọt nước mắt nào.

Trình phủ chiều hôm đó liền treo vải trắng, phát tang. Người đến thấp hương cho lão thái thái ai cũng tỏ ra buồn thương, tiếc nuối, nhưng Tuệ Nghi lại nhìn ra được, mười người thì hết bảy người đến là để lôi kéo quan hệ với Trình Tư Thành. Ai cũng nghĩ lão thái thái mất là do bệnh được dự đoán từ trước nên vẫn cứ lôi kéo Trình Tư Thành an ủi, nói gì mà sinh lão bệnh tử là điều đương nhiên, hán không nên quá bi thương, còn sản nghiệp mấy đời của Trình gia đều do hán quản lý, không thể gục ngã được. Tuệ Nghi nghe nhiều người khuyên hán và mình đến nỗi không phân biệt được phải trái gì nữa, cứ ù ù cạc cạc gặt đầu cho xong một tốp người vào ra.

Đến gần tối đó, xe ngựa của Tướng phủ mới đến. Mầu thân nàng cùng Tướng lão thái gia từ trên xe bước xuống tiến vào trong, dù không nói ra lời nhưng nét mặt cũng hiện rõ vẻ buồn bã.

Trình Tư Thành sau mấy ngày thức trắng không nghỉ ngơi hay ăn uống gì, lúc nhạc mẫu và Tướng lão thái gia đến đã kiệt sức, được dìu vào phòng nghỉ, Tuệ Nghi liền ở lại đảm nhận việc tiếp khách viếng.

Mầu thân nàng nhìn nữ nhi mình ốm đi trông thấy, sắc mặt trắng bệch hiện rõ sự mệt mỏi thì vô cùng xót xa, cũng chỉ biết lặng lẽ gọi nàng ra dặn dò mấy câu, sẵn tiện thông báo tình hình của Tướng lão thái thái hiện đang bị ốm rồi cũng trở về.

Cảnh đêm hiu hắt, tiếng chim cú kêu vọng cả một viện phủ, còn có màu trắng của vải tang treo khắp nhà, Trình phủ tối đó chìm trong tiếng mõ và tiếng kinh không dứt.

Trình Tư Thành việc đầu tiên làm khi tỉnh dậy là xác định lại sự việc vừa xảy ra mấy canh giờ trước. Nhưng khi xác định được rồi thì cả người lại bản thân nằm đó, không biết làm gì nữa. Mầu thân hán đã mất, phụ thân đã quyết định sống ẩn dật, bây giờ tổ mẫu cũng qua đời, hán đến cuối cùng chỉ còn lại Tuệ Nghi là vẫn còn ở bên cạnh hán.

Năm xưa có vị chân nhân đi qua trước cửa Trình phủ, vừa hay lúc đó hán cùng phụ mẫu chuẩn bị xuất phủ đi lễ Phật gặp được, người này phán mệnh hán khắc thân nhân. Lúc đó phụ thân hán không tin, khẳng khái đuổi vị chân nhân ấy đi, sau đó hết lời an ủi mầu thân cùng hán lúc đó mới bốn tuổi. Mấy ngày sau, mầu thân hán bị rắn cắn chết. Mà điều lạ là con rắn này là bị thu hút mùi hương ẩn trên vải gấm hán choàng, hán không bị rắn cắn nhưng mầu thân vì ôm hán mà bị cắn.

Đó chỉ là khởi đầu, sự việc ẩn trong mấy năm, đến bây giờ lần lượt trút lên đầu hán. Mầu thân mất, phụ thân nâng đi nương lên chính thể, còn vô cùng vinh sủng hai mẫu tử bọn họ. Hán vốn chỉ còn một mình tổ mẫu là quan tâm chăm sóc, phụ thân cùng lắm chỉ đáp ứng về mặt vật chất cho hán. Tuệ Nghi, đứa bé trong bụng nàng, bây giờ hán mơ hồ nghĩ có phải mệnh hán cũng khắc đứa bé đó không?

Suy nghĩ hỗn loạn, Trình Tư Thành liền bắt tay với lên tấm rèm che để ngồi dậy, mà vì lực đạo quá mạnh lại kéo thẳng khung rèm xuống.

Tiếng đổ vỡ vừa vang lên thì Tuệ Nghi cùng mấy nha hoàn cũng từ ngoài cửa hốt hoảng chạy vào. Nàng lo lắng hán vì suy nghĩ nông nổi mà làm gì đó thiếu suy nghĩ, nhưng khi nhìn thấy hán đứng hình nhìn kung rèm rơi xuống, nàng mới biết hán không chỉ thiếu suy nghĩ.

Chén cháo trước mặt bốc khói nghi ngút, Tuệ Nghi đưa đến bên tay hán, khẽ nói:

- Chẳng ăn một chút đi, đây là cháo Tổ ma ma vừa nấu đó.

Trình Tư Thành nhìn chén cháo trước mặt, mùi hương quả thật rất quen thuộc, đã bao lâu rồi hán chưa ngửi thấy mùi hương này? Có lẽ từ năm hán mười tám tuổi, những thứ hán từng quen

thuộc lại trở nên không còn quen thuộc nữa. Người ngoài nhìn vào thấy hắn là đệ nhất thương gia, là nam nhân vạn người ngưỡng phục, nhưng đằng sau đó hắn là ai có ai từng nghĩ? Mọi người nghĩ nghĩ không chỉ tay là có thể mang danh đệ nhất thương gia sao? Đâu có dễ dàng như vậy.

Hắn nhìn nữ nhân đang ngồi bên cạnh mình, vì sao nàng lại tiêu tụy như vậy chứ? Hắn không muốn nhìn thấy nàng trong bộ dạng như vậy, tổ mẫu hắn đã không còn nữa, hắn không thể làm nàng cũng chán ghét mà bỏ hắn đi, hắn chỉ còn mình nàng thôi.

- Ta không đói, nhưng chắc nàng đói rồi, nàng ăn đi.-Hắn cầm lấy chén cháo, thuận thực mức một muỗng đưa tới trước miệng nàng.

Tuệ Nghi neho mảy, tên này không phải hồ đồ rồi chứ? Từ khi nào người bệnh lại đi đút cháo cho người chăm sóc mình, phải là ngược lại mà.

- Thiếp... thiếp không đói.-Nàng cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu.-Chàng ngược lại mới là người đói đó. Từ khi trở về chàng chưa nghỉ ngơi gì, khi này chàng ngắt làm thiếp giặt cả mình. Bấy giờ Trình phủ chỉ còn trông cậy một mình chàng, chàng đừng làm thiếp sợ, thiếp cũng chỉ còn một mình chàng ở đây thôi.

Trình Tư Thành nhẹ cười một cái. Nương tử hắn lại dẻo miệng hơn rồi, mới có một tháng thôi mà.

- Vậy chúng ta cùng ăn.

Sau khi chôn cất lão thái thái xong xuôi, Trình Tư Thành bắt tay vào thanh lọc một lượt toàn bộ nô nhân trong phủ. Lúc Tuệ Nghi trở thành chưởng gia nàng đã đuổi hết toàn bộ nô nhân trung thành của đại phu nhân, chuyện này bây giờ lại trở thành điều khó khăn trong việc điều tra. Vì Trình Tư Thành và nàng đều nhất trí rằng trong phủ này, người đáng nghi nhất chỉ có đại phu nhân.

Lão thái thái vẫn luôn chường mắt bà ta, còn chẳng quan tâm đến Trình Tư Thành nên đây là lí do hợp lí nhất. Hơn nữa lão thái thái vẫn luôn cảm thấy chuyện của Trình Tư Thành và Âu Dương Phương là trời cao, thậm chí còn hơn vạn lần so với chuyện của Tuệ Nghi và Trình Tư Thành.

Đến cuối cùng cũng chẳng tìm ra manh mối gì, Trình Tư Thành tức đến xanh mặt. Tuệ Nghi cũng vì sợ hãi thái độ quở trách của hắn mà ngồi nép một bên trên giường ngủ, nhìn từng chiếc ly, bình sứ đắt tiền được tặng có trị giá nghìn vàng lần lượt rơi xuống đất vỡ nát, nàng e là đám nha hoàn đứng bên ngoài trực đêm cũng bị dọa cho xanh mặt rồi.

Đến khi đã thỏa xong con giận, Trình Tư Thành đứng sững giữa phòng như trời trồng, nói với Tuệ Nghi:

- Nàng nói xem, rốt cuộc vì sao không tra ra manh mối gì? Ngư Vũ tán không dễ bào chế, mà nếu bào chế được cũng chưa chắc đã thành công. Ta đã điều tra qua một lượt mọi động tĩnh của Lâm thị từ mấy tháng trước, bà ta ngoại trừ cất xén chi phí trong phủ để dành, ăn cắp đồ trong kho phòng ra lại chẳng làm gì khả nghi, sao có thể như vậy?

Tuệ Nghi lắc đầu, an ủi nói:

- Chàng đừng hấp tấp như vậy. Ngư Vũ tán để bào chế được cần thời gian và công sức, nếu Lâm thị đã có ý tưởng này thì bà ta không dại mà làm hớ hênh ra để chúng ta bắt, không chừng đã hủy hết chứng cứ rồi. Hơn nữa Lâm gia là gia đình bào chế được và hành nghề y mấy đời, so với Trình phủ buôn bán cũng chẳng kém gì, bào chế Ngư Vũ tán chưa chắc là khó.

- Nhưng cũng không thể để bà ta thoải mái ung dung sống ở Trình phủ này được. Phụ thân ta đã phó thác Trình phủ cho ta và nàng, ta có giết bà ta cũng chẳng trái luân thường đạo lý gì.-Hắn nghiêng răng nói rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Tuệ Nghi nghe ra trong giọng hắn có sát khí, mà câu nói "có giết bà ta cũng chẳng trái luân thường đạo lý gì" kia càng làm nàng hoảng sợ hơn, hắn không phải muốn giết người đấy chứ?

Trình Tư Thành đi nhanh đến Mộc Lương viện cùng mười mấy gia đình to khỏe, đến khi đến trước cửa rồi mới hung hăng ra lệnh:

- Lôi người ra đây cho ta.

Lâm thị mấy ngày nay ăn uống không đầy đủ, còn bị khủng hoảng do hoàn cảnh của mình nên khi gia đình xông vào lôi ra thì thần trí đã không tỉnh táo, chỉ biết hét lớn:

- Làm gì, các người làm gì? Ta là đại phu nhân đó, mau buông ra.

Trình Tư Thành nhìn người đàn bà quần áo xộc xệch, tóc tai xơ tung tán loạn thì không khỏi hừ lạnh, khuôn mặt dọa người như Tu La, nói:

- Đại phu nhân sao? Chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp, còn vọng tưởng cái gì?

Thái độ và ngữ khí của hắn khinh miệt y như lời lão thái thái từng nói với bà ta làm Lâm thị giận đến điếng người, rống lên không chịu thua kém:

- Hồn lão, dám ăn nói như vậy với ta. Có tin ta đánh chết ngươi không, đánh chết ngươi đó.

Tuệ Nghi lúc chạy đến Mộc Lương viện thì vừa hay bắt gặp cảnh tượng dọa người này. Lâm thị bị lôi kéo thảm hại trên đất, hai mắt vẫn lên nhưng tia đỏ máu như thú hoang, miệng liên tục rống to mình là đại phu nhân.

- Chàng mau dừng lại, chàng định gây án mạng sao? -Nàng bước đến bên cạnh, ghim tay hắn nói. Dù tức giận thế nào thì hành động như vậy cũng quá đáng lắm rồi, nếu xảy ra chuyện gì thì Trình gia sẽ bị thiên hạ móc mỉa đến chết mất.

- Nàng sợ cái gì? Chẳng phải Lâm thị đã hại chết con của chúng ta sao? -Hắn quay sang nói với nàng, rồi như chợt nhớ ra điều gì, hắn mới cười ha ha.-Phải, thị giết con chúng ta, ta phải giết thị để báo thù cho con chúng ta.-Trình Tư Thành rút kiếm ra, từng bước cùng mũi kiếm sáng lóa bước về phía Lâm thị.

Tuệ Nghi bị hành động này của hắn dọa cho hoảng loạn, vội lao lên ôm eo hắn, nói lớn:

- Dừng lại, chàng không được làm vậy.-Như sợ một mình mình làm cũng không lại, nàng quay sang đám gia đình hét lớn ra lệnh.-Đứng đó làm gì? Mau can thiệp gia lại.

Đám gia đình lúc đầu còn đang ngây ngốc không biết làm gì thì giờ đã hiểu chuyện, vội vàng kéo Lâm thị vào lại phòng, cùng Tuệ Nghi cản Trình Tư Thành.

- Nàng can làm gì? Nàng trở thành ngày hôm nay đều do Lâm thị mà ra. Nàng ốm yếu, nàng đau khổ, nàng chường mắt ta, tất cả đều do thị. Cho dù ta có giết thị cũng chẳng ai lên án ta cả.-Trình Tư Thành vút kiếm một xó, kéo vai Tuệ Nghi buộc nàng đối diện với chính mình, nói.

- Chàng mau dừng lại đi, ta cầu xin chàng đó. Mọi chuyện thế này đủ rồi, tổ mẫu mới mất chưa bao lâu, chàng muốn Trình phủ đêm nay phải tắm máu mới vui ư?-Tuệ Nghi dường như đã hoàn toàn kiệt sức, bị sức lực của hắn làm cho nhũn cả người, chỉ biết thều thào nói.

Nàng không muốn nữa, Lâm thị, nàng sẽ khiến bà ta sống không bằng chết, nhưng không phải đêm nay, càng không phải là Trình Tư Thành.

Trình Tư Thành bị vẻ mặt mệt mỏi, trắng bệch của nàng thức tỉnh, vội ôm lấy nàng vào lòng, gọi nhỏ:

- Tuệ Nghi, nàng không sao chứ?

- Thiếp không sao hết, nhưng chàng đừng làm nữa. Chừa cho Lâm thị sống qua năm nay đi, chừa cho Tư Thành sống yên ổn ở Phất gia.-Tuệ Nghi dựa vào người hắn, vô lực nói tiếp.

- Được, không làm nữa.

Trình Tư Thành bồng Tuệ Nghi về phòng, sau khi tắm rửa, đắp chăn xong xuôi cho nàng rồi mới rời đi.

Hắn quay lại thư phòng, gọi Chu Tiến và một gia đình khác đến ra lệnh đưa Lâm thị đến biệt trang của Trình phủ ở vùng Tây Nam gần biên giới, sai người giám sát cẩn thận. Hôn nữa còn bắt bà ta phải tự lao động để kiếm ăn như những nô nhân khác, còn có không được nói cho quán gia ở nơi đó biết bà ta là đại phu nhân, nói là bà ta bị điên.

Thu Nguyệt viện sáng hôm sau mới bị chuyện ở Mộc Lương viện làm cho bất ngờ, như vậy là Lâm thị đã chính thức rời khỏi sân đấu rồi. Chuyện này lại khiến cho tam di nương và Trình Tư Mỹ vô cùng đắc chí, hả hê với thảm bại của Lâm thị.

Tam di nương cùng nữ nhi yêu quý của mình ngồi trên ghế mây ở dưới hiên, vừa ăn hạt ngũ cốc vừa trò chuyện.

- Mỹ nhi, bây giờ Trình phủ chỉ còn con là nữ nhi chưa gả đi, con nhất định liền trở thành viên châu ngọc quý giá rồi.- Tam di nương cầm cây quạt nhỏ trong tay khẽ phe phẩy, cười đắc ý nói.

- Mẫu thân đừng lo, đại ca đối với con tốt hơn nhiều với Trình Tư Nhiên, hôn nữa còn có đại tẩu, tẩu ấy đối với con cũng rất có thiện cảm.- Trình Tư Mỹ ngồi bên cạnh bà, cầm trên tay chén hạt ngũ cốc ăn ngon lành, vui vẻ trả lời.

Hai người đang nói chuyện rôm rả, đột nhiên từ sau bờ tường của phủ một con điều giấy bay đến roi "bịch" xuống đất, mà trên thân điều còn ghim một mũi tên.

Trình Tư Mỹ và tam di nương bị động tĩnh lạ làm cho hơi hoảng hốt, đến khi bình tĩnh lại thì đã thấy bên tường kia vang lên giọng nói rần ròi của nam nhân:

- Xin lỗi, không biết ta có làm vị cô nương hoảng sợ không?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Đạo gần đây đám nô nhân trong Quách phủ cứ luôn canh cánh lo sợ, không biết khi nào bản thân sẽ tận số. Nói là tận số nghe lại đáng sợ, chỉ là cơn giận của tứ di nương hơi khác người một chút thôi.

Tứ di nương họ Hồ, là người từ lâu rất được lão gia nhà bọn họ sủng ái. Hồ thị lúc đầu là nha hoàn của đại phu nhân, sau trở thành nha hoàn thông phòng của Quách lão gia rồi lại được nâng lên di nương khi hạ sinh đại công tử Quách Bách. Vốn lúc đầu đã được Quách lão gia ưa thích vì ngoại hình xinh đẹp nhu thuận, tính cách điềm đạm đáng yêu, sau sinh ra thứ tử Hồ thị lại càng được yêu thích hơn.

Nhưng chỉ có điều, khác với nhà quan võ gia khác, đại phu nhân chính thất chuộng quản việc nhà, Quách phủ chuộng gia lại là tứ di nương đảm nhiệm. Nguyên nhân bởi vì, không phải vì là thiếp thất mà Hồ thị lại chịu nhún nhường trước đại phu nhân trong nhà, ngược lại càng không nề tình chủ tớ trước đây mà độc chiếm Quách lão gia suốt mười mấy năm, từ khi mới mười lăm tuổi đến hiện tại đã ba mươi hai. Nhưng đừng nghĩ vì tuổi đã có vẻ không trẻ mà Hồ di nương không xinh xắn, ngược lại càng như một đóa hoa xuân nở rộ, cứ càng qua nhiều năm tháng lại càng quyến rũ phong tình hơn, làm cho Quách lão gia mê như điên đảo mà bỏ mặc vợ cả.

Chính vì vậy mà bốn người con trong nhà, hết năm người đã là do Hồ di nương sinh ra, chỉ có đích nữ tam tiểu thư Quách Ngọc Tĩnh do đại phu nhân năm mười tám tuổi sinh ra, bằng tuổi với tứ tiểu thư Quách Ngọc Nhân. Đại phu nhân cũng từng vì những âm ức mà bản thân phải chịu đựng do chính nha hoàn cận thân của mình gây ra mà tức đến thổ huyết, bà chính là có chết cũng không tin người mình từng nhận là tỷ muội lại trở mặt thành tình địch như vậy.

Hồ thị thì cũng không phải loại hiểm độc mưu kế gì, chỉ là biết cách đoán lòng nam nhân thôi, nói rõ hơn là đoán lòng Quách lão gia. Chứ những người con do bà sinh ra đều được nuôi dạy rất tốt, mặc dù không phải tài nhân nhưng xem là có tiền đồ tron trư. Đặc biệt, đại công tử Quách Bách là người được bà chăm sóc và kì vọng nhiều nhất, hiện đang là Võ úy, rất được Quách lão gia trông chờ.

Mà đạo gần đây, Quách Bách công tử vốn rất được tứ di nương yêu thương, Quách lão gia coi trọng dường như bị thất sủng, nguyên nhân là vì một nữ tử, mà lại là nữ nhi nhà phú thương.

Hồ thị nằm trên ghế mỹ nhân, khuôn mặt sắc sảo được trang điểm ti mỉ, khuyên tai bằng ngọc trân châu, trâm cài đính ngọc trai trắng hàng xa xỉ. Y Như đứng bên cạnh bưng một bát hạt dẻ, cẩn thận dò đoán sắc mặt của chủ tử.

- Y Như, đại công tử sao rồi?-Hồ thị hỏi.

- Di nương, vẫn còn tuyệt thực.-Y Như đáp lời. Sau khi trả lời nàng cẩn trọng nhìn qua mặt di nương, chỉ thấy bà khẽ thở hắt ra, ánh mắt bội phần tức giận.

- Chỉ là một thứ nữ, vọng tưởng bước vào Quách gia làm thiếu phu nhân, đúng là tiện nhân mặt dày.-Tứ di nương tức giận nói.

Trường tử của bà được nuôi dạy, mong nguyện duy nhất của bà chính là để nó trở thành người thừa kế của Quách gia, tiếp nhận chức vị của Quách Nghi. Để được như vậy, mấy năm qua bà đã âm thầm đi điều tra rất nhiều các nữ nhi của nhà quyền thế khác để chọn thể tử cho con trai. Có đích nữ của quan tứ phẩm, ngũ phẩm, thậm chí nhị phẩm quan viên cũng từng ngó ý với bà, nhưng khi biết con trai chỉ là thứ tử, dù có là trưởng tử độc tôn đi nữa cũng không ai muốn để đích nữ đi làm thê con vớ lè.

Bà vốn muốn để hậu thuẫn từ nhà vợ cộng với sự sủng ái của Quách Nghi làm tiền đề để giúp con trai trở thành chủ gia trong nhà, ngàn tính vạn tính lại chẳng tính ra được giữa chừng lại nhảy ra một thứ nữ làm nó điên đảo, mà thứ nữ lại là con nhà thương gia.

Xuất thân là nô tỳ của người khác, cuộc sống hàng ngày dù mang danh nhất đẳng nha hoàn nhưng cũng chỉ làm nô, may mắn trở thành chủ tử, Hồ thị thề rằng bản thân không thể sống cúi đầu được nữa. Chèn ép vợ cả, giành mọi sự sủng ái, thậm chí trưởng tử, thứ tử còn duy nhất do bà sinh ra, nhưng tức một nỗi lại là con của một kẻ làm thiếp như bà nên cách đối đãi kém hơn so với đám trưởng tử khác, dù chúng chẳng tài giỏi bằng nó. Chính vì vậy, Hồ thị đặc biệt hận nhất chữ "thứ."

Vậy mà đưa con trai mà nhất mực bồi dưỡng lại vì một thứ nữ mà nói sẵn sàng vứt cả công danh, thậm chí làm một trưởng tử con vợ lẽ tầm thường cũng không sao. Quách Nghi nghe lời này cũng tức suýt chết, một người còn đặt niềm tin vào nó gấp vạn lần ông ta thì thứ hỏi còn bị chọc cho tức đến nổi náo?

Nhưng nói gì cũng là miếng thịt rơi từ trên người xuống, nhìn nhi tử tuyệt thực để chống đối phụ thân, bà bảo không đau lòng thì là nói dối. Bốn ngày rồi, người thường không ăn uống trong bốn ngày sẽ sống nổi sao? Hồ thị nghĩ như vậy liền hơi hoảng sợ, quyết định đi đến viện của Quách Bách xem sao.

Đọc đường đi bà lại nghĩ cẩn thận, cách gì cũng đã thử qua, nhi tử bà lại nhất quyết không chịu. Để một thứ nữ làm thiếp thì có làm sao, hôn nữa còn quá hời cho nhà bọn thương gia ấy nữa. Để nhi tử bà lấy một đích nữ nhà quyền thế để làm chỗ dựa vững chắc, mai sau thành danh thì cũng là ả thứ nữ đó hưởng chút phú quý, tội gì mà nó lại không chịu? Hồ thị vậy mà vẫn không đoán được tâm tư đứa con mình nuôi mười bảy năm.

Tại Hiền Văn các, Quách Bách suốt mấy ngày không ăn uống gì thì sức lực đã cạn kiệt, nhưng tinh thần thì vẫn vững như đá tảng. Hồ di nương khuyên can đủ đường. Quách Bách vẫn nhất quyết muốn thú Trình Tư Mỹ làm thê tử.

- Rốt cuộc một thứ nữ như nàng ta thì có gì tốt? Con hãy nghĩ xem, con còn tương lai, còn sự nghiệp, lấy một đích nữ nhà quyền thế mới có thể phụ lực cho con, nàng ta một thứ nữ thì giúp được gì chứ? Ngoài việc xinh đẹp một chút, sinh con cho con thì làm được gì? Đối với tiền đồ của con không một chút ích lợi.-Hồ di nương dùng hết lời lẽ của mình ra khuyên nhủ tử, hai mắt bà đỏ ửng nhìn vào đứa con mình nuôi suốt mười mấy năm trời, tất cả vì một thứ nữ mà đổ bể hết cả.

- Di nương, vậy người ngoài sinh con cho phụ thân ra còn làm được gì?-Quách Bách mặt mày gầy gộc, ánh mắt kiên định hỏi lại nương của mình.

- Con... không được nói những lời đó. Nếu nàng ta có bản lĩnh thì đã đi làm chính thất của đám thương gia kia rồi, việc gì phải đi quyến rũ con chứ?-Hồ di nương tức xanh mặt nói lại.

- Di nương, ý con đã quyết sẽ lấy Tư Mỹ làm thê tử, con sẽ không thay đổi đâu. Người cũng đừng qua lại với đám phu nhân tiểu thư kia nữa, mắt mặt chết đi được.-Quách Bách trả lời, rất nhanh kéo chân nằm xuống. Mấy ngày nay hắn vẫn luôn bị giam lỏng trong phòng của mình, việc duy nhất làm được là đọc sách và đi ngủ thôi.

- Ta xem con cứng đầu được bao lâu. Đừng nghĩ ta chỉ có thể biến con thành người thừa kế, còn có ngũ đệ của con, nếu muốn nó cũng có thể trở thành Quách Bách thứ hai.-Hồ di nương nói trước khi đứng dậy rồi đi. Bà ngược lại bây giờ muốn biết xem, người có khả năng quyến rũ đại nhi tử của mình rốt cuộc hình dáng, tính tình ra sao. Nếu ổn, cho nàng ta làm bình thê cũng được, nhưng nhất quyết không thể là chính thất!

~~~~~

Năm mới ở Trình phủ lần này, Tết Nguyên Đán cũng không tổ chức quá náo nhiệt, ngược lại chỉ dọn dẹp nhà cửa, treo câu đối và ăn cơm sum họp. Vì đang trong thời kỳ để tang lão thái thái nên Trình Tư Thành cũng không mở cửa tiếp khách đến chúc Tết hay đi thăm viếng bằng hữu, ngày nào cũng vào từ đường sớm để đọc kinh niệm Phật, tiếp nối việc mà tổ mẫu hắn từng làm.

Sáng nào Tuệ Nghi tỉnh dậy thì người nằm bên cạnh tối qua đã không thấy đâu, mặc cho đêm qua có "âm ỉ" đến thế nào, sáng sớm hán Trình Tư Thành cũng có thể dậy sớm để đến từ đường.

Nàng vén màn ngồi dậy, phóng tầm mắt ra khung cửa sổ đang khép hờ có những bông tuyết đang bay bay. Bây giờ đã là trời tháng Giêng, khí hậu se lạnh khiến người ta vô cùng lười biếng, đặc biệt là với tình trạng hiện tại của Tuệ Nghi.

Trình Tư Thành từ sau khi chính thức thành chủ gia thì không thường xuyên ra ngoài làm ăn nữa, cả ngày cứ ở lại trong phủ quán lấy nàng. Đương nhiên nàng rất hạnh phúc vì cuối cùng cũng được tận hưởng thứ gọi là tình cảm phu thê, nhưng tướng công nhà nàng thì, nói sao nhỉ, quá mức hưng phấn chăng? Hắn từng nói bản thân chỉ mới hai mươi mấy tuổi, đang ở tuổi sung mãn nhất, nhưng con mẹ nó mỗi ngày nằm, sáu lần thì có phải quá đáng lắm không? Từ thư phòng đến phòng ngủ, từ bàn ăn đến giường gỗ, chỗ nào hắn cũng muốn, hoa huy*t của nàng sắp bị tên đó cắm đến hồng rồi, làn da bạch ngọc bị hắn cắn nát bây giờ trông xấu xí vô cùng! Mà tên đó ngược lại lúc nào nhìn thấy cũng vô cùng thỏa mãn, cứ như thợ săn nhìn con mồi mà tự hào.

Tuệ Nghi vô cùng âm ức, cảm giác hắn đem tất cả tức giận, đau khổ tích trữ hai mươi mấy năm cuộc đời phóng túng cả lên người mình, vô cùng đau đớn.

Lộ Dao từ bên ngoài tiến vào, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của nàng ẩn hiện sau tấm màn che mới lên tiếng:

- Phu nhân, người có muốn rửa mặt súc miệng ngay không?

- Ừ, mau đỡ ta dậy.-Tuệ Nghi đáp lại, đưa tay vén hoàn toàn lớp màn lên, để lộ ra một phần ngực và xương quai xanh cùng cánh tay đầy vết đỏ xanh.

Lộ Dao hít một hơi lạnh xong mới tiến lại, bắt đầu giúp nàng đứng dậy tẩy rửa cơ thể rồi rửa mặt. Vị thiếu gia của nhà họ Trình này đúng là không tầm thường mà, đây đã là lần thứ mấy Tuệ Nghi thức dậy với bộ dạng này nàng cũng không nhớ nữa. Còn nói, tối mấy hôm trước nha hoàn trực đêm trước phòng hai người đã phải lên chạy đến chỗ Lộ Dao thông báo, phu nhân thật sự là khóc đến khàn tiếng rồi!

Vì sức khỏe của Tuệ Nghi trước giờ vốn yếu ớt nên thân làm đại nha hoàn như Lộ Dao luôn chú trọng việc chăm sóc sức khỏe cho chủ tử, chỉ cần là việc quá nặng sẽ không để nàng động tay. Mà suy cho cùng Tuệ Nghi là thiên kim cành vàng lá ngọc, trên đời có việc gì nặng nhọc cần nàng làm? Nhưng hôm nay mới thấy, Trình Tư Thành đích xác là việc nặng nhọc của chủ tử Lộ Dao.

- Phu nhân, dạo gần đây chủ quân có phần quá đáng.-Lộ Dao suy nghĩ một khắc, cuối cùng thốt ra câu này.

- Quá đáng sao? Chẳng ấy làm gì người à?- Tuệ Nghi lúc này vẫn còn dư âm mệt mỏi từ trận cuồng nhiệt tối hôm qua với Trình Tư Thành nên đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, hoàn toàn không hiểu ẩn ý trong lời của Lộ Dao.

- Phu nhân, cơ thể của người sao có thể chịu được loại giày vò của chủ quân chứ?-Lộ Dao đành phải mặt dày nói thêm một câu.

Tuệ Nghi lúc này mới "à" lên một tiếng, xong lại quay ngoắt đầu nhìn xung quanh, xác định là không có ai mới mở miệng:

- Người đừng nói bậy bạ, để người khác nghe thấy nghĩ bậy thì không được.

- Làm gì có ai chứ?-Lộ Dao bùi bùi.- Dạo gần đây khí sắc của người có vẻ không tốt, nô tỳ gọi đại phu đến xem cho người được không?

- Không, ta thấy rất tốt mà.-Tuệ Nghi đáp lại, sau đó lại cẩn thận ngắm nhìn bản thân trong gương. Dung mạo người trong gương vẫn xinh đẹp diễm lệ, chỉ có sắc mặt hơi trắng, nhưng sắc mặt nàng lúc nào mà không trắng chứ? Lộ Dao lại có thành kiến với tướng công nhà nàng nữa rồi.

- Người đừng lo, chủ quân sẽ không làm ta mệt đâu. Chẳng chỉ là hơi phóng túng, hưởng hờ ta chịu được.

Lộ Dao im lặng, hung hăng tự cắn môi dưới. Hai người đứng là phu thê đồng lòng mà, quá đáng, nàng thật lòng lo cho chủ tử của mình sẽ bị tên sắc lang kia gặm nát cả xương.

- Lộ Dao, qua bao lâu rồi người cũng không nhìn thấy mặt tốt của Tư Thành, người có muốn bên cạnh ta nữa không?-Nàng nhìn biểu hiện của Lộ Dao, hỏi.

- Phu nhân, người muốn đuổi nô tỳ đi sao? Nô tỳ có thành kiến với chủ quân là thật, nhưng nô tỳ cũng chỉ lo cho phu nhân cơ thể yếu ớt, không thể chịu nhiều giày vò thôi.-Lộ Dao run run đáp lại. Nàng cũng chỉ có một mình Tuệ Nghi, rời khỏi nơi này rồi bản thân còn chốn nào dung thân chứ?

Tuệ Nghi mỉm cười, từ tốn giải thích:

- Ta cũng không thể thay đổi suy nghĩ của người được. Nhưng đối với ta, Tư Thành là tướng công, sau này con ta sẽ gọi chàng là phụ thân, kiếp này ta chắc cũng chỉ có thể được gọi là Trình phu nhân thôi, ta thật lòng muốn bên cạnh chàng ấy, ta cũng muốn người đi theo ta thật tâm với ta. Người nói đi, nếu thành kiến của người với chàng không thể thay đổi, ta liền làm chủ gả người đến nơi tốt, người không cần theo ta chịu cực nhọc, lại còn phải ngày ngày chạm mặt với người bản thân không thích, như vậy quá thiệt thòi cho người. Người đi theo ta mười mấy năm, ta cũng biết người từ cổ vô thân, bây giờ gả đi sẽ không có ai làm chủ cả, ta liền nhận người làm muội muội được không? Dạo trước ta có nghe Tổ ma ma nói, ở ngõ Hàm Dương có một lão già từng làm thị vệ trong cung muốn tìm thê tử cho con trai. Con trai của lão qua lời Tổ ma ma nói cũng là người có đạo đức, hiện đang là trợ vệ bên cạnh đại thiếu gia của Đại lý tự khanh...

- Tiểu thư, người đừng đuổi nô tỳ đi mà!-Lộ Dao nghe Tuệ Nghi nói mà sợ tái mặt, đây là thật sự suy nghĩ đến việc hoàn toàn đuổi nàng đi rồi. Trình Tư Thành cùng lắm là cái gai nhọn giữa nàng và Tuệ Nghi, chẳng lẽ tình nghĩa giữa hai người cũng dễ dàng cắt đứt như vậy sao?

Tuệ Nghi thờ dài nhìn Lộ Dao hoảng sợ đang quỳ trên nền đất, nói:

- Cho dù ngươi không có thành kiến với chủ quân, ta cũng không giữ ngươi lại được. Ngươi nghỉ xem, một cô nương hai mươi tuổi rồi lại không lấy chồng, ngươi muốn để mọi người dị nghị ngươi không tài vô đức, hay dị nghị ta ích kỷ xấu xa không trả giấy bán thân cho ngươi?

Lộ Dao thiết nghĩ giữa hai người từ lâu đã không còn là quan hệ chủ tớ gì nữa, hay chỉ ít cũng xem như bằng hữu. Nhưng hiện tại mới tự cười mình, đường đường là thiên kim đích nữ như Tuệ Nghi lại có thể nhận một nô lệ như nàng làm bằng hữu sao? Nực cười.

- Lộ Dao, Từ Thành những ngày qua chẳng phải rất tốt sao? Chẳng chỉ là hơi phóng túng, nhưng cái khác đều tốt với ta mà? Vì sao ngươi vẫn có thành kiến với chàng, ta thật sự không hiểu.- Tuệ Nghi cúi đầu, nhìn Lộ Dao nói.

Lộ Dao cắn môi, chẳng lẽ nói thẳng ra là hấn cứ cùng nàng ân ái như vậy, sớm muộn gì cũng đem thân thể yếu ớt của Tuệ Nghi giày vò đến chết? Hay nói việc đã thành thân lâu như vậy rồi, Trình Từ Thành vẫn không biết được cơ thể của Tuệ Nghi suy yếu từ nhỏ, vốn không chịu được đả kích? Nhìn mấy tháng qua, mắt con, bị hãm hại, chịu áp lực, bấy giờ tỏ mẫu duy nhất đối xử tốt với nàng lúc nguy nan cũng ra đi, Tuệ Nghi ngoài mặt cố gắng gắng gượng được bao lâu chứ? Chẳng lẽ Lộ Dao phải nói thẳng ra những chuyện đó?

Lộ Dao đương nhiên không nói ra được, vì ngay sau đó Trình Từ Thành liền tiến vào. Hấn nhìn bộ dạng của Lộ Dao quỳ trên đất, lại nhìn ánh mắt của Tuệ Nghi thì cảm thấy không ổn. Sau khi nhìn một hồi, cũng đoán ra chút ít.

- Chủ từ hai người lại mâu thuẫn nữa sao? - Sở dĩ hấn nói chữ "lại" là vì mấy ngày qua, à không, phải là mấy tháng qua mới đúng, Lộ Dao và Tuệ Nghi thường hay xảy ra những tình cảnh này. Nhưng mấy lần trước vẫn là đứng nói chuyện bình thường, thế nhưng lần này quỳ luôn, e rằng không ổn.

- Không có gì, chỉ là thiếp đang tính chuyện tìm phu quân tốt cho Lộ Dao, gả nàng đi. Cũng là cô nương hai mươi tuổi rồi, cứ bên cạnh thiếp mãi sẽ lỡ dở cả đời mất.- Tuệ Nghi ngược mắt nhìn Trình Từ Thành, nói dối.

Dao gần đây Tuệ Nghi cũng hai lần đề cập đến vấn đề hôn sự của Lộ Dao, hấn nghe nói người này đã đi theo thể từ của mình mười mấy năm, hiểu đến từng đường tơ kẻ tóc. Nếu nói thật sự tìm người tốt để gả đi, nàng ta không muốn thì chỉ bằng giữ lại Tuệ Nghi cũng khiến hấn yên tâm.

- À, vậy để ta sai người đi thăm hỏi xem người nào hợp với Lộ Dao. Nhưng mà ngươi đã có ý trung nhân chưa? - Trình Từ Thành phụ họa, sẵn tiện hỏi Lộ Dao. Suy cho cùng hấn cũng có ơn với nàng ta, chăm sóc cho Tuệ Nghi một năm qua khiến hấn vô cùng cảm kích người gia nô này.

Lộ Dao lại hoàn toàn hiểu lầm ý của Trình Từ Thành, cho rằng hấn đang muốn đuổi mình đi, mà ngay cả Tuệ Nghi cũng xa lánh ánh mắt của nàng.

- Đa tạ chủ quân và phu nhân quan tâm, nô tỳ không dám. Nô tỳ hiện tại, chỉ muốn trở lại quê phụụng dưỡng mẹ già.- Lộ Dao cúi người, dập đầu nói.

- Làm sao ta không biết ngươi có mẹ già? - Tuệ Nghi hỏi vặn lại. Từ năm nàng sáu tuổi thì Lộ Dao đã được đưa vào Tường phủ làm nha hoàn của nàng. Ngoài lời nói của kẻ buôn người nói nàng là ăn mày nhặt được trên đường ra thì chỉ biết tên là Lộ Dao, đây là vết sẹo được in trên lưng của nàng. Tuệ Nghi những năm qua vẫn luôn nghe Lộ Dao nói nàng ta từ khi được tên buôn người kia cứu sống thì chẳng còn nhớ gì nữa, ngoại trừ vết sẹo trên lưng kia giúp nàng biết được họ tên ra thì chẳng còn gì, nên mới nói nàng là tử cô vô thân. Nhưng bây giờ vì sao đột nhiên lại nhảy ra một mẹ già của Lộ Dao cơ chứ?

- Phu nhân, mấy năm trước nô tỳ có quen một nô tỳ, nàng ấy vì bệnh nặng mà mất, trước khi mất nàng có nhờ nô tỳ chăm sóc giúp người mẹ già đã lần cùng muối muối dưới quê của mình. Nô tỳ đã gọi người ta một tiếng muối muối, như vậy chẳng phải mẹ nàng ấy cũng là mẹ của nô tỳ rồi sao? - Lộ Dao đáp lại, vẫn không ngừng đầu nhìn Tuệ Nghi.

Vì là đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh đích nữ như Tuệ Nghi nên Lộ Dao từ khi được đưa vào phủ đã phải trải qua mấy tháng huấn luyện cẩn thận, ngay cả đọc sách viết chữ cũng rất thông thạo, lại vô cùng thông minh nên đương nhiên vừa vừa lòng Tuệ Nghi, vừa được lòng người nhà của nàng. Lời nói của Lộ Dao đã nói đúng trọng tâm vấn đề hiện tại, nàng không cần Tuệ Nghi làm như vậy.

- Ừ.- Tuệ Nghi đáp lại, không hỏi thêm nữa.

Sau khi Lộ Dao lui ra ngoài, Trình Từ Thành mới nói với nàng:

- Vì sao nàng ta lại như vậy? Xem cứ như là không muốn nhận giúp đỡ của nàng, dù sao đó giờ chuyện gia đình chủ tìm nhà chồng cho nô tỳ cũng rất nhiều.

- Lộ Dao là người suy nghĩ nhiều thứ, nàng ấy không chừng đã có chủ ý của mình rồi. Thiếp sẽ đợi đến lúc nàng ấy rồi đi rồi sẽ cho nàng vài thứ làm của hồi môn.- Tuệ Nghi nhàn nhạt đáp lời. Nếu Lộ Dao đã muốn che giấu như vậy nàng cũng không muốn tìm hiểu.

Trình Từ Thành nghe Tuệ Nghi nói vậy cũng "ừ" một tiếng, sau đó mới vuốt ve nàng, thì thầm:

- Nàng đó, hôm qua mệt như vậy mà cũng dậy sớm ghé nhĩ?

Tuệ Nghi cảm thấy có chuyện không ổn, bèn từ trên ghế đứng dậy, chỉnh lại y phục rồi mới lườm hấn:

- Chàng đừng có quá đáng.

- Ta quá đáng bao giờ chứ? - Trình Từ Thành cười hồ hởi, tiến lại phía nàng.- Hình như chúng ta chưa làm vào buổi sáng bao giờ, chẳng bằng hôm nay thử một chút?

Trình Từ Thành vội vã bế thốc nàng lên, từng bước dừng mảnh tiến lại giường để dùng "điểm tâm". Nhưng áo choàng của Tuệ Nghi vừa mới mở ra, bên ngoài đã vang lên tiếng thông báo của cung nữ:

- Chủ quân, đại phu nhân, An di nương cảm thấy trong người không khỏe, khẩn người mời đại phu.

Trình Từ Thành chửi thề một tiếng, từ trên người Tuệ Nghi bò xuống. Trước khi bước ra cửa còn không quên nhìn nàng, nghiêng răng nói:

- Nàng cứ việc đắc ý, xem tối nay ta làm gì nàng.

Tuệ Nghi mỉm cười, không quên chào tướng công một tiếng. Sau khi Trình Từ Thành đi đến chỗ An thị, căn phòng của nàng phút chốc lại lặng ngắt.

Trình Từ Thành đi từng bước nặng nề đến Quyên Vân hiên, trước đó không quên dặn dò gia đình đi mời đại phu.

An thị tính đến hiện tại chỉ cách ngày dự sinh chừng hai tháng hơn, bụng đã to gần bằng cái trống, cũng béo lên không ít rồi, hiện tại còn khó chịu cái quái gì nữa? Trình Từ Thành cũng không quên nhớ mặt nha hoàn vừa nãy chạy đến thông báo cho hấn, nếu lần này bên cạnh An thị còn có kẻ không yên phận, hấn cũng không ngại cho người loạn côn đến chết.

An Sở Lan đang nằm trên giường, ngoại trừ gương mặt có hơi trắng một chút thì toàn bộ qua mắt Trình Từ Thành vẫn rất tốt. Đặc biệt là cái bụng ngày một phình to của nàng ta, nhìn vào khiến cho bao kẻ thấp phận ghen tỵ. Ngay cả chính thể như Tuệ Nghi vẫn chưa nhận được tin vui, An Sở Lan đã có cho mình một cây cột chống lưng vô cùng vững chãi như vậy, Trình Từ Thành cảm thấy vô cùng hận bản thân ngày hôm đó đã thu nhận nàng ta. Thà rằng đắc tội với họ Lục kia, hấn cũng không muốn khiến nhà mình gà chó không yên.

An Sở Lan thấy Trình Tư Thành đến thì vội kêu nha hoàn đỡ mình dậy, hướng Trình Tư Thành thỉnh an:

- Tiệp thiếp gặp qua chủ quân.

Trình Tư Thành mặt lạnh bước đến bàn trà ngồi xuống, không thèm trả lời nàng ta. Lòng hắn chỉ mong sao đại phu mau chóng đến để hắn biết được sức khỏe nàng ta và đứa trẻ có vấn đề gì không, sau đó dặn dò Tổ ma ma chăm sóc rồi rời khỏi.

An thị nhìn thấy Trình Tư Thành như thấy đáng cứu thế, cứ ngồi huyền thuyên một mình:

- Chủ quân, người có muốn lại sờ nhóc con một chút không? Đạo gần đây nó hay đập lăm đó, thỉnh thoảng còn khiến thiếp cả đêm không yên giấc, người nói xem nó hiếu động như vậy, liệu có phải là một tiểu tử không? Thiếp cũng đã nghĩ qua vài cái tên rồi, định hôm nào nói cho người nghe để ra ý kiến, bây giờ vừa hay gặp người. Chủ quân nói xem, đặt là Trình Phú được không? Phú trong phú quý, như vậy vừa hay hợp với công việc của chàng, mong sao sau này nó cũng giống chàng. Chủ quân nói xem, tên như vậy có hợp không?

Trình Tư Thành ngẩn ngẩn trả lời:

- Vậy nếu là con gái thì sao? Người mong sinh con trai đến vậy à? Cho dù người có sinh con trai, trong mắt ta cũng chẳng quan trọng gì cả. Con nào cũng là con, con do người sinh ra hay do người khác sinh ra miễn là con ta thì đều như nhau. Người lại mong cầu ta chú ý như vậy sao?

- Thiếp chỉ nghĩ... đây dù sao cũng là đứa con đầu của người.-An thị ừy khuaít đáp lại.

- Người nói sai rồi, con đầu của ta do Tuệ Nghi mang. Chỉ trách nó yếu mệnh mất sớm, bằng không người đừng mong con mình vọng tưởng đến vị trí trưởng nam trưởng nữ Trình gia.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

An Sở Lan nghe nhắc đến Tuệ Nghi liền im lặng, cúi đầu chạm tay lên cái bụng đang phình to của mình, khẽ nhoen miệng cười. Cho dù có là con trưởng hay con thứ đi nữa, nàng chắc chắn đã hơn Tuệ Nghi một trời một vực. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy nàng tài giỏi, sinh được con cho phu quân của mình, còn Tuệ Nghi thì sao? Bất tài vô dụng, ngay cả một đứa con cũng không giữ được, có trách thì trách nàng ta không có số được làm mẹ như nàng.

Trình Tư Thành không nhìn thấy nụ cười đắc ý của An Sở Lan, chỉ thấy nàng ta im lặng liền nghĩ rằng đã biết điều, mà cùng lúc đó lão đại phu đi cùng gia đình đã đến.

An thị đưa tay ra để được bắt mạch, sau đó đại phu nhìn qua khuôn mặt tròn trĩnh trắng trẻo của nàng, nhận xét:

- Phu nhân đây nên chú ý chế độ ăn uống của mình. Theo lão phu thấy, có vẻ thai nhi hơi lớn, nếu đến ngày dự sinh thì sẽ rất khó khăn, thậm chí có thể gặp nguy hiểm.

An thị sắc mặt đại biến, lắp bắp hỏi:

- Vậy phải làm sao? Làm sao để nó nhỏ lại?

Trình Tư Thành lắc đầu chán nản vì lời của An thị, nàng nghĩ làm đứa trẻ nhỏ lại như nén túi khí sao, muốn lớn thì lớn mà muốn nhỏ thì nhỏ? Nếu như vậy đã chẳng có thai phụ chết vì thai lớn khó sinh rồi. Hắn quay sang nói với đại phu:

- Đại phu, thật xin lỗi, nàng ta có nhiều thứ không biết. Như vậy Trình mỗ có thể biết làm sao để an toàn cho hai người họ không?

Lão đại phu thu dọn đồ đạc, đeo hòm gỗ lên vai, nói:

- Ăn nhiều rau xanh, ăn ít đồ bổ lại.

Sau hôm đó, Quyên Vân hiền của An thị bị giám sát càng chặt chẽ hơn. Bởi vì trước đây An Sở Lan luôn muốn khẳng định địa vị của mình và nhi tử trong bụng nên luôn xin Tổ ma ma cho mình ăn nhiều đồ bổ thai, mà đặc biệt đều là cao lương mà Trình Tư Thành cho người đi khắp nơi tìm về tích trữ trong phủ. Tổ ma ma lại nghĩ dù sao thị cũng đang mang huyết mạch duy nhất của Trình Tư Thành, sau khi hỏi ý hắn thì sai người bồi bổ nàng ta càng nhiều, nhưng đương nhiên vẫn có chừng mực. Thế nhưng chuyện mà thị làm lại là lên ăn rất nhiều đồ bổ, dẫn đến thai lớn, đây là chuyện phải trách sự thiếu hiểu biết của An Sở Lan. Bây giờ Tổ ma ma liền phải giám sát thị ăn, đếm nhấm từng ngày đến lúc sinh.

Trong thời gian đó, bên Dương Liễu viện của Tuệ Nghi thì không thoải mái hơn là bao. Nửa tháng trước thái di nương * đã đến chỗ của nàng một lần, ngỏ ý nói rằng đại khái bà đã tìm được vài chỗ tốt cho Trình Tư Mỹ, muốn Tuệ Nghi giúp mình xem xét. Vì hiện tại đương gia chủ nẫu là nàng nên chuyện gì cũng đều phải qua tay Tuệ Nghi, nàng đành phải nhận lấy.

* Hiện tại Trình Tư Thành đã là chủ quân trong nhà, địa vị của tam di nương được nâng lên thành thái di nương

Lúc này Tuệ Nghi mới nhớ ra trước khi mất, lão thái thái đã đưa cho nàng một rương đồ là của hồi môn cho Trình Tư Nhiên và Trình Tư Mỹ. Vì lúc thành hôn của Trình Tư Nhiên là do Trình Tư Bắc một tay sắp xếp, lại làm rất nhanh chóng khiến nàng quên bống mất, thành ra hiện tại cả rương đồ của lão thái thái vẫn còn y nguyên. Suy tính mấy ngày, nàng quyết định gửi một phần đến kinh thành cho Trình Tư Nhiên làm quà mừng năm mới cho nàng ta, sau đó mở kho phòng kết hợp cùng số tài sản còn lại làm của hồi môn cho Trình Tư Mỹ.

Nghĩ xong xuôi, nàng mới tính tiếp chuyện lựa chọn đối tượng cho Trình Tư Mỹ. Đại khái lúc đến đây thái di nương có nói rằng Trình Tư Mỹ và Quách đại công tử gần đây có thường xuyên qua lại với nhau, mà nữ nhi bà ta cũng có ý với người này, muốn nhờ Tuệ Nghi ra mặt giúp.

Chung quy thái di nương cũng chỉ là thiếp, Trình Tư Mỹ cũng là thứ nữ, chuyện này sớm muộn cũng do nàng lo liệu. Chỉ là họ Quách này, đừng nói là đại ca của Quách Ngọc Tinh nhé? Nếu thật sự đối phương là Quách Bách, chỉ sợ Trình Tư Mỹ qua đó làm dâu sẽ chịu cực khổ với người mang danh nghĩa mẹ chồng là Quách phu nhân.

Quách phu nhân này họ Ngô, tên gọi Phương Hòa, là muội muội đồng phụ đệ mẫu với Áu Dương phu nhân hiện tại- Ngô Quỳnh Hòa. Người trong kinh ai ai cũng rành một điều, Quách phu nhân sau đêm tân hôn liền bị Quách lão gia ngó lơ mà đi sùng ái đại nha hoàn bên cạnh bà, đến nay cũng đã được mười mấy năm. Chuyện này từng khiến cho Ngô gia mất hết mặt mũi, Ngô Thượng thư cũng thầm không muốn nhận người con rể này. Nhưng dù sao người ta cũng là tử phẩm vô quan, đầu thế nói từ là từ. Mà đại nha hoàn kia cũng lắm là một nô tỳ, bản lĩnh có lớn đến mấy cũng không thể suy suyển thế lực Ngô phủ, Ngô Phương Hòa dù bao nhiêu năm vẫn ngồi vững cái ghế đại phu nhân.

Nhưng cho dù Ngô Phương Hòa có cái đại danh Quách phu nhân thì cũng không được Quách Nghi sùng ái, chỉ có độc nhất Quách Ngọc Tinh là đích nữ trong tay, đầu thế so với tiểu thiếp có trong tay bốn người con tư dụng hơn người, tài năng xuất chúng kia được. Nói làm sao thì sau lưng cũng bị thiên hạ thì thầm, nói là người vô dụng không biết cách giữ chân phu quân mình. Đồng ý rằng nội trạch nhà ai mà chẳng có tranh đấu, chỉ có điều Quách phu nhân lại là chưa đánh đã thua, mà lại còn thua dưới tay một nha hoàn. Chuyện một thứ nữ của nhà Bình Bộ Thượng thư bị đại nha hoàn bên cạnh mình giành mất phu quân lại là đề tài nói nài không dứt của người trong kinh.

Nếu thật sự Trình Tư Mỹ thành công gả đến Quách phủ, chỉ lo người mẹ chồng này sẽ trút giận lên người nàng dâu là nàng ta. Vì dù sao vị tiểu thiếp kia cũng chỉ có sự sùng ái của Quách lão gia, còn uy quyền đại phu nhân vẫn là của Ngô Phương Họa, bà ta muốn giáo huấn tức thì thì ai làm gì được? Đây mới gọi là giận chó đánh mèo

Nhưng khi Tuệ Nghi đem chút suy nghĩ này nói rõ với thái di nương và Trình Tư Mỹ, nàng lại trở thành trưởng tửu nhỏ nhen ích kỷ, không muốn muội phu mình được hưởng vinh hoa phú quý.

Trình Tư Mỹ bước ra khỏi Dương Liễu viện, ánh mắt tràn đầy lửa giận, hung hăng đá hòn sỏi nhỏ dưới chân, mắng:

- Cầu phụ.

Thái di nương vội đưa tay bịt miệng nữ nhi mình lại, kéo nàng ta đi ra thật xa mới buông ra, nhỏ giọng giáo huấn:

- Con đó, sao không ý tứ như vậy? Nếu chuyện này đến tai đại ca con, con đừng mong đến Quách phủ gì nữa.

- Di nương người không thấy sao? Tẩu ta thực sự là quá nhỏ nhen, ghen tỵ vì con sắp trở thành quan gia phu nhân nên muốn ngăn đường. Nếu nàng ta rành rọt mọi chuyện như vậy, sao không cao cao tại thượng gả vào Âu Dương phủ đi, việc gì liên trở thành tẩu tử của con? -Trình Tư Mỹ tức giận trả lời. Đến lúc nhận ra mới thấy bản thân đã lỡ miệng, nhưng đã quá muộn.

- Cái gì mà Âu Dương phủ, con có ý gì? -Thái di nương nghi ngờ hỏi lại. Tuệ Nghi và Âu Dương công tử bọn họ có quan hệ sao?

- À... không, là con nhầm, con nhầm mắt. Ý con là vì sao nàng ta không trở thành phu nhân quan gia, lại gả cho đại ca. -Trình Tư Mỹ áp ứng, lấp liếm trả lời.

- Ừm Con đó, đừng suốt ngày ăn nói thiếu suy nghĩ, họa từ miệng mà ra cả. -Thái di nương nhũm mày gật đầu, sau đó mới khuyên con gái.

Trình Tư Mỹ không nói thêm nữa, dứt khoát kéo Phương thị đi về Thu Nguyệt viện, trước khi đi còn nhìn xung quanh để bảo đảm không có ai nghe thấy lời mình vừa nói.

Tuệ Nghi ngồi trong phòng, nàng đang xem xét lại vật phẩm trong kho phòng còn có thống kê của hồi môn cần có của Trình Tư Mỹ. Dù sao nàng ta cũng là thứ nữ của đệ nhất phú thương gia, của hồi môn đến nhà chồng cũng phải khiến người khác thấy được địa vị của Trình gia như thế nào. Nhưng hề nghĩ đến chuyện Trình Tư Mỹ thật lòng muốn gả đến Quách phủ, nàng lại đau đầu.

Bản thân có tư thù với Quách Ngọc Tình nàng không phủ nhận, nàng còn có thể bảo đảm Quách tam tiểu thư là một người rất kiêu căng danh giá, chắc chắn sẽ khinh thường xuất thân thứ nữ của Trình Tư Mỹ. Nhưng cái nàng muốn biết chính là Quách đại công tử mà Trình Tư Mỹ thích là người thế nào, là tốt hay xấu, là giống phụ thân Quách Nghi hân sẽ làm chuyện sùng thiếp diệt thê hay không? Nàng còn chưa nói rõ suy nghĩ của mình hết, thái di nương và Trình Tư Mỹ đã tức giận bỏ đi.

~~

Quách phủ, Ngọc Vân viện

- Ô... lão gia... ô... nhẹ nhẹ thôi... lão gia Như nhi đau... Như nhi đau quá...

- Như nhi ngoan, để lão gia yêu ngươi.

Trên chiếc giường gỗ chạm trổ hoa mai đang nở, hai thân thể quấn quýt nhau không rời. Mà đặc biệt thứ quấn quýt nhất chính là nơi tư mật của đôi nam nữ, nam nhân không ngừng nghi dưng cơn th*to lớn của mình cắm vào huyết nhũ của nữ tử. Mỗi lần huyết nhũ phun ra nuốt vào đều phát ra tiếng nước "ọt, ọt" và tiếng va chạm của cơ thể "bach, bach". Âm thanh vô cùng dâm mị khiến người nghe đỏ mặt tía tai, mà nam nhân kia lại không ngại ngần vừa làm nữ nhân dưới thân, khuôn mặt cương nghị cúi xuống bộ ngực sũ đang vênh cao hai đỉnh hồng găm nhắm.

Đám nô tỳ bên ngoài đỏ mặt tía tai nghe tiếng rên rĩ sung sướng của nữ nhân bên trong, vừa liếc mắt lão liêng để quan sát động tĩnh xung quanh. Bọn họ thăm dếm, lần thứ sáu rồi, đây là lần thứ sáu từ khi Quách đại công tử tuyệt thực, Quách lão gia không lui đến viện của Hồ di nương nữa mà lại thân mật với đại nha hoàn bên cạnh bà.

Đúng là nực cười. Trước đây Hồ thị quyền rũ phu quân của chủ tử mình, hiện tại nha hoàn của nàng lại đi quyền rũ phu quân của nàng, đích thực đây là báo ứng. Chỉ trách Quách lão gia là người cả thêm chóng chán, tình lực lại quá dồi dào. Trước khi thành thân với Quách phu nhân đã nuôi rất nhiều nha hoàn thông phòng, sau khi thành thân nhận ra Quách phu nhân chẳng có gì thú vị liên đới qua nha hoàn của bà. Hồ thị thì có tuyệt kỹ giường chiếu khiến Quách Nghi quán lấy mười mấy năm không rời, bây giờ cuối cùng ông cũng chán, chuyển qua tiểu nha hoàn mới mười sáu tuổi còn chưa phát dục hết.

Nữ tử thờ hồng học nằm trên giường, cả cơ thể loang lổ vết găm nhắm, gương mặt trắng nõn lại hơi ửng đỏ vì mới trải qua cơn hoan ái.

Y Như dựa vào khuôn ngực của Quách Nghi, nũng nịu nói:

- Lão gia, ngài khi nào mới cho Như nhi danh phận đây? Như nhi không muốn cứ phải lén lút như vậy, một chết đi được.

- Như nhi ngoan, đợi thêm ít lâu nữa, lão gia cho ngươi, cái gì ngươi muốn đều cho cả. -Quách Nghi ôm mỹ nhân trong lòng, khẽ hôn lên trán nàng, dịu dàng nói.

- Ngài a, người ta cũng đã... -Y Như áp ứng, lấy tay đặt lên bụng mình, thì thầm. -Người ta hình như có rồi đó.

Quách Nghi từ trên giường vội bò dậy, sột sắng nhìn Y Như hỏi:

- Thật... thật sao? -Nếu như nàng ta có thai, vậy thì hân không cần hỏi ý mẫu thân như lần của Hồ thị, có thể nhanh chóng nâng nàng lên di nương.

- Đúng a. Như nhi cũng có thai rồi, không muốn làm nha hoàn nữa đâu, lỡ có chuyện gì... Như nhi không sao nhưng mà cốt nhục của lão gia...

- Không không, Như nhi không sao mà đứa bé cũng không sao cả. -Quách Nghi vội vàng cắt ngang lời nàng rồi ôm mỹ nhân vào lòng, hôn lên tóc nàng, triu mến nói. -Ta sẽ khiến nàng hạnh phúc.

Y Như nằm trong lòng Quách Nghi vân vê bàn tay vẽ lên ngực hân, nhỏ giọng nói:

- Nhưng mà còn Hồ di nương, bà ấy mà biết chuyện của Như nhi, có thể sẽ...

- Như nhi đừng lo, có lão gia bảo hộ ngươi. -Quách Nghi lại ngắt ngang lời nàng, an ủi nói.

Nữ nhân nở một nụ cười vô cùng đắc ý, cuộn tròn trong lòng Quách Nghi. "Hồ thị, ngày tháng sau này còn dài. Ta cho bà thấy, thế nào là gây ông đập lưng ông"

~~

- Hắt xì.

- Di nương, người không sao chứ? -Nha hoàn ngồi bên cạnh Hồ thị lên tiếng. -Nô tỳ choàng áo cho người nhé?

Hồ thị nín lấy áo gấm của mình của mình, trả lời:

- Không cần. Đã gần đến Bát Lam tự chưa?

- Di nương, gần đến rồi.-Nha hoàn kia đáp lời.-Nhưng sao hôm nay di nương lại đột nhiên muốn đến nơi xa xôi này để thắp hương? Ngày thường chúng ta đều đến ngôi chùa cổ gần Quách phủ cơ mà?

Vì sao ư? Lí do rất đơn giản, hôm nay cả Trình gia sẽ đến Bát Lam tự dâng hương cho Trình lão thái thái, là một cơ hội tốt để Hồ di nương nhìn mặt nữ nhân đã làm nhĩ tử của mình điên đảo.

- Nghe nói trụ trì nơi này là thánh nhân khó gặp, chỉ khi Phật tử có cơ duyên mới may mắn được người chỉ giáo. Ta muốn đến xem bản thân có cơ duyên hay không?-Hồ thị trả lời.

Đoàn xe rất nhanh đã đến trước cổng Bát Lam tự. Nơi này quanh năm là chốn hương khói nên khó tránh khỏi yên tĩnh quá mức, hợp với cảnh vật bốn bề hoang vu lại khiến người ta sồn da gà. Hồ thị cả đời làm nhiều việc thất đức, cảm giác này bà không dưới một lần trải qua, nhưng hiện tại cũng thấy bất an.

Tuệ Nghi sau khi thắp hương xong cùng Trình Tư Thành bước ra, vừa hay chạm mặt Hồ thị từ ngoài tiến vào. Mặc dù Hồ thị là thiếp nhưng bên cạnh Quách Nghi được sủng ái hết mực, trước đây trong vài buổi gia yến của quan môn cũng từng được Quách lão gia dẫn đi, thành ra có chút quen biết với nhau.

- Hồ di nương, thật tình cờ quá.

- Trình phu nhân, đã lâu không gặp.-Hồ thị mỉm cười đáp lại. Sau đó lại quay sang Trình Tư Thành chào hỏi.-Trình công tử.

Trình Tư Thành không có thói quen nói chuyện với người không liên quan nên chỉ cúi đầu một cái, sau đó tiếp tục đặt sự chú ý lên người thê tử của mình. Sau vài câu chào hỏi, hai người nhận ra cũng không có gì để nói tiếp.

- Như vậy... di nương vào trong thắp hương. Tuệ Nghi xin cáo từ trước.

- Được.

Đến khi bóng Hồ di nương khuất sau cánh cửa dẫn vào nơi thờ Phật, Trình Tư Thành mới lên tiếng:

- Người đó là mẹ đẻ của Quách công tử sao?

- Đúng vậy.-Tuệ Nghi trả lời.-Chàng nhìn người tốt như vậy, chàng cảm thấy bà ấy là người thế nào?

- Nếu không gặp mặt, qua lời đồn đoán của mọi người và lời kể của nàng cũng đoán được đây là người đa mưu hiểm kế, thậm chí còn làm ra chuyện phản bội chủ tử, là người không đáng tin. Nhưng bây giờ gặp rồi mới thấy, ngoài những yếu tố ta vừa nói còn phải bổ sung thêm, đây là người không nên dây dưa, bằng không người thiết thòi sẽ là mình.

Trình Tư Thành cả đời sống trong chốn thương trường hiểm ác, chút nhận xét sơ này cũng đã xem là quá đầy đủ. Hắn cũng không thích nói nhiều, nhưng đây là chuyện của muội muội mình, hắn không thể không lo. Nhìn người phụ nữ kia tương lai sẽ cùng muội muội sống dưới một mái nhà, hắn không khỏi bất an. Chỉ bằng nhất quyết không theo ý của thái di nương và Trình Tư Mỹ, như vậy xem ra còn tốt hơn.

Cùng lúc đó, Trình Tư Mỹ và thái di nương từ chỗ xin xăm bước ra, vẻ mặt u ám vô cùng.

- Thái di nương, có chuyện gì không tốt sao?-Trình Tư Thành lên tiếng hỏi.

- Không, vẫn tốt, vẫn tốt.-Phương thị trả lời, bàn tay giấu trong ống tay áo đã đầm mồ hôi.

Trình Tư Mỹ đứng bên cạnh ngược lại sắc mặt không hề tốt, mím môi thành một đường mỏng, cúi gằm xuống đất.

- Thiếu gia, thiếp đưa Tư Mỹ về phủ trước, nó không khỏe trong người.-Phương thị thấy nữ nhi gần như đã đứng không vững, vội vàng nói.

Trình Tư Thành gật đầu đồng ý, ra lệnh cho Chu Tiến đi kêu phu mã chuẩn bị xe, còn mình dắt tay Tuệ Nghi đi ngắm cảnh trong Bát Lam tự.

Sau khi bước lên xe ngựa, buông rèm xuống thì Tư Mỹ vẫn còn chưa hết run, môi cắn chặt đến mức bật máu. Trong đầu lại vang lên lời của vị sư cô khi nãy:

"Mãn viên đào lý chánh khai thi

Thiên bạch thâm hồng sắc tổng nghi

Hà di đông phong nhược tương đồ

Hiếu lai chiết khứ tội cao chi"

(Dịch: Hoa nở gặp gió đông

Trăm việc chẳng ưng lòng

Hôn nhân không thành tựu

Cầu tài lợi đừng mong

Quá dễ hiểu luôn đúng không mọi người? Đây là một quẻ xâm dự báo việc xấu)

Như vậy chẳng phải đang thâm dự báo, sắp tới chuyện giữa nàng và Quách Bách sẽ gặp sóng gió sao? Mặc dù không phải loại người mê tín, nhưng Bát Lam tự là nơi thờ cúng vô cùng linh thiêng, trước đây Trình lão thái thái còn sống cũng từng đến đây cầu chuyện trụ trì, được dạy là trong phủ sớm muộn cũng có đại biến sau khi công tử thú thê, thật sự chuyện đã thành sự thật.

Lại nữa, Tư Mỹ từng nghe Quách Bách nói, hắn chỉ là một thứ tử, dù tương lai có được nâng đỡ thế nào cũng không thoát khỏi bị đám đích tử đích nữ kia chi trở sau lưng, chỉ mong người cùng mình se duyên kết tóc là thật lòng thật dạ. Nàng chỉ nói: "Thiếp không sợ sóng gió. Thân thứ nữ lớn lên trong chốn phú quý, chút chuyện như bị khinh rẻ đâu phải ngày một ngày hai. Thiếp cũng đã đeo mặt nạ mà sống bao nhiêu năm, cuối cùng trừ được kẻ từng dè dặt cười cợt mình thì mới có thể thoải mái sống. Chúng ta vốn sinh ra đã hèn mọn, nhưng không phải trời định cả đời sẽ hèn mọn. Chàng và thiếp vốn sinh ra là con thứ, không phải cả đời chỉ có thể bị đối đãi như con thứ."

Khi hai người hẹn thề bên nhau cũng từng nghĩ nhiều chuyện, nhưng nghĩ nhiều nhất vẫn là thân phận không tương xứng. Quách Bách mặc dù là thứ tử nhưng hậu thuẫn vẫn có một phụ thân vô cùng sủng ái và một mẹ đẻ vô cùng đa mưu tính kế cho mình, không sợ không lo. Nhưng còn nàng chỉ là một thứ nữ không có hậu thuẫn vững chắc, chỉ có đại ca là miễn cưỡng chăm sóc không bực đãi. Nếu một ngày Trình Tư Thành phát hiện ra chuyện nàng đã làm, bản thân có còn là Trình nhị tiểu thư hay không, nàng không rõ.

Nghĩ như vậy, lại thêm quẻ xâm vừa bốc được, Trình Tư Mỹ thật sự cảm thấy bất an, cả người lạnh buốt. Phương thị ngồi bên cạnh cũng không biết làm sao để an ủi nữ nhi của mình. Đây là con gái

mình chăm bẵm từ nhỏ đến lớn, vốn khôn ngoan lại tò ra ngu ngốc, vốn quật cường lại tò về yếu đuối, phải nói một câu rằng nàng đã nhìn thấu bản chất từng người trong Trình phủ từ lâu, chỉ là biết cũng không làm được gì. Nhưng hiện tại trong lòng đã cất chứa một người, chút chuyện giả dối trong tim, bao nhiêu mưu kế một lòng tính toán liền tan thành mây khói, chỉ muốn toàn tâm toàn ý ở bên cạnh tình nhân.

- Tư Mỹ, hay là... chúng ta dùng cách khác? -Phương thị đột nhiên nghĩ ra một kế, nói với nữ nhi đang lặng lẽ rơi lệ.

- Cách gì được chứ? -Tư Mỹ cố nên tiếng khóc, hỏi lại nương của mình.

- Thi... gao nấu thành com. Có như vậy Quách gia không thể chối bỏ con được, Trình Tư Thành cũng không thể chấp nhận cho muội muội của mình đi làm thiếp. Con không biết, nhưng ta từng nghe Trình Tư Bác nói, đương kim Thánh thượng rất có hứng thú với cơ nghiệp của Trình gia, muốn chúng ta chiêu cô các cống phẩm, trang sức, lụa là của quý nhân trong cung, đủ để thấy địa vị của Trình gia trong lòng vị Quân vương này không hề thấp. Mặc dù mang danh là thương gia nhưng tài sản không hề thua kém quan gia, thâu tóm cả một mạng lưới buôn bán ở Đại Tiêu. Với tầm cỡ đó, Hoàng thượng biết được Quách gia để nữ nhi Trình gia chúng ta làm thiếp, chắc chắn bọn họ sẽ bị trị tội nặng. Đại Tiêu có thể không có một tư phẩm tướng phủ, nhưng không thể không có đệ nhất phủ thương Trình gia, con nói xem đúng không?

- Nhưng Quách phủ có quan hệ với Âu Dương phủ, người nghĩ giữa Âu Dương gia quanh năm trấn giữ biên cương, dẹp yên giặc dữ so với một Trình gia buôn bán khắp nơi, bên nào quan trọng hơn?

- Bên nào cũng không thể thiếu, nhưng Âu Dương gia là tâm phúc của Hoàng thượng, chắc chắn biết tiền biết lùi, sẽ không chỉ vì một chút chuyện ái tình nam nữ mà để mất phong độ. Nhưng chuyện của con lại liên quan rất lớn đến mặt mũi của Trình phủ, Hoàng thượng cũng không thể làm Trình Tư Thành chịu tiếng xấu, đến chừng đó hẳn dứt khoát di cư đến nơi khác an cư thì Đại Tiêu sẽ mất hết phần vinh hiển tại, con nói xem Hoàng thượng sẽ chọn cái gì? -Phương thị nhìn nữ nhi vẫn đang cố gắng suy nghĩ, nói.-Chúng ta cũng không thể đoán trúng suy nghĩ của Hoàng thượng, nhưng suy nghĩ của đại ca con thì ta có thể đoán, hẳn không thể làm mất mặt Trình gia.

20:10 21.6.2020

Ngày mai thi Lý và Văn, bây giờ vẫn ngồi viết truyện cho mọi người đây:))

Hãy comment và vote để tác giả có động lực nhen mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hồ thị tự trong Bát Lam tự bước ra, ánh mắt thâm trầm. Bà vốn nghĩ một thứ nữ của thương gia môn hộ khí chất sẽ vô cùng tầm thường, chỉ là không ngờ Trình Tư Mỹ lại cho bà loại cảm giác quật cường vrom lên, chính là giống bà năm đó. Nếu nàng ta không phải thứ nữ nhà thương gia thì tốt biết mấy, cho nàng vị trí di nương cũng chẳng sao. Nhưng bây giờ mới biết, Trình Tư Mỹ không chỉ là thứ nữ của nhà thương gia, còn là muội muội ruột của đệ nhất thương nhân vang danh kinh thành- Trình Tư Thành.

Nếu bà đem suy nghĩ muốn rước muội muội của Trình Tư Thành vào phủ làm thiếp cho con trai mình thì không biết Quách Nghi có giết bà không nữa. Ai cũng nghĩ mối quan hệ giữa quan gia và thương gia là không cân xứng, thực sự chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ mối quan hệ này sinh lời như thế nào. Quan gia tạo điều kiện để thương gia phát triển, thương gia phú quý thì quan gia cũng không thể bản cùng, như vậy thật ra hôn sự giữa đích trưởng nữ Hinh Bộ Thượng thư phủ và Trình đại thương gia hoàn toàn không phải là một trò cười cho thiên hạ, đây là một lựa chọn vô cùng đúng đắn.

Quách Nghi ban đầu nghe tin con trai mình cùng một thứ nữ nhà thương gia đang qua lại thì đã giận đến điên người, chưa nói đến lần thứ hai đã ra lệnh cho Quách Bách cắt đứt mọi quan hệ, còn đem sự hậu thuẫn của mình ra gây áp lực. Nếu bây giờ ông hay tin người đó là Trình Tư Mỹ, thông gia có thể sẽ là Trình Tư Thành thì không biết liệu ông sẽ ân hận đến mức nào. Hồ thị cũng rất muốn thử một chút vận may của mình, bình thế cũng được không phải sao? Đối đãi y hệt chính thất, chỉ là vẫn phải cúi đầu xưng thiếp, vẫn phải thình an mỗi sáng mà thôi. Nhưng bà cứ nghe nói, ai ai cũng trọng tiếng tăm, Trình gia buôn bán mấy đời vô cùng phát tài càng trọng chữ "danh", sao có thể để nữ nhi nhà mình... Nói gì thì nói, với địa vị của Trình Tư Thành vẫn dư sức gả thứ muội của mình đi làm chính thất nhà thương gia, thương gia cùng thương gia kết thông gia? Rất không tệ.

~~

Trình Tư Thành cùng Tuệ Nghi đi tản bộ trong Bát Lam tự, không khí vô cùng trong lành, còn có hòa lẫn trong đó một ít hương thơm của nhang, vô cùng dễ chịu. Trình Tư Thành nắm tay thế từ mình cả buổi không chịu buông ra, vẫn cứ dùng đảng báo sợ Tuệ Nghi đi lạc mất. Nàng cười vào mặt hắn, Bát Lam tự này nàng đến không dưới năm lần, khuôn viên nơi này cũng thực không lớn lắm, bộ nói lạc là lạc sao?

- Tuệ Nghi, khi này hình như Tư Mỹ cũng đi xin xăm, nàng có muốn đi xin thử không? - Trình Tư Thành dịu dàng hỏi nàng.

- Xin xăm? Chàng muốn biết trước chuyện gì à? -Tuệ Nghi cười tình ranh hỏi lại hắn. Trình Tư Thành mặc dù là thương nhân nhưng không hề mê tín, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hợp phong thủy hay khắc mệnh gì hết, đó là nàng biết được. Bây giờ hắn lại muốn xin xăm, mong muốn chuyện gì sao?

- Ta muốn biết, thế tử tương lai sẽ sinh bao nhiêu hài tử cho ta. -Hắn cười ranh mãnh nhìn nàng, một tay đặt bên eo Tuệ Nghi bắt đầu động chạm.

- Lulu mạnh này, dừng lại mau. Đây là nơi linh thiêng, chàng muốn quấy thì về phủ rồi quấy. -Tuệ Nghi vừa nói vừa đẩy hắn ra, ánh mắt lia xung quanh để chắc chắn không ai thấy cảnh không đúng đắn vừa rồi của hai người.

Trình Tư Thành bật cười nhìn bộ dạng sợ sệt của nàng. Chỗ này ngoài hai người họ đương nhiên không còn ai, hắn cũng không muốn người khác nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của thế tử mình đâu. (Đúng là người tình trong mắt hóa Tây Thi - -)

Âu Dương Phương cũng không phải là người quá tin tưởng vào thần Phật, nhưng mẫu thân của hắn lại nói Bát Lam tự này thờ cúng rất linh thiêng, bảo hắn đến đây xin một lá bùa hộ mệnh. Nhưng lá bùa này không phải xin cho hắn mà là cho thế tử tương lai của hắn- An Bình quận chúa. Người này, hẳn thủ thật cũng cảm thấy nếu không có bùa thì hai người cũng khó mà sống chung.

Tính tình hắn vốn khá hiền lành, gặp chuyện gì chỉ cần không quá nghiêm trọng thì dù đối phương có đáng ghét khó ưa thế nào, hắn cũng có thể bày ra bộ dạng giả vờ giả vịt mà tha thứ. Nhưng mà vị thế tử đại nhân mà Hoàng Thượng anh minh phối cho hắn, thật quá không vừa mắt!

Xuất thân là đích nữ phủ Thừa tướng, không tệ. Cảm kỳ thị họ đều tinh thông, có thể cùng hắn đối ngẫu, rất tốt. Về ngoài nhu thuận ưa nhìn, rất ổn. Chỉ có một thứ không ổn, nàng quá chưa ngoan! Gì chứ, chẳng phải chỉ là vài vế tiểu thư thiên kim đam mê thi văn, muốn cùng hắn thình giảo một chút mà nàng ta đã bày ra bộ dạng như rắn hổ mang giữ trướng với bọn họ, dọa cho mấy vị tiểu thư xinh đẹp kia chạy mất. Hai người còn chưa kết hôn đâu đây, nàng ta có cần bày ra dáng vẻ như mẫu thân của hắn rồi không? Đó là còn chưa nói đến việc, hắn vốn đam mê thi văn âm luật, thường không câu nệ tiểu tiết mà cách một bức bình phong cùng nam nữ bắt phân thảo luận, nàng ta lại nói cái gì hắn hủy hoại thanh danh của nàng ta, vì sao không cùng thế tử của mình

đàm luận mà lại đi tìm người ngoài? Xin lỗi cô nương, chúng ta vẫn chưa có quan hệ phu thê đâu.

Âu Dương Phương suy nghĩ mấy ngày, thăm biết hôn sự này không thể nào thành được, bằng không quãng đời sau này của mình chắc chắn sẽ bị vị Thừa tướng phủ tiểu thư này đầy dọa chết mất. Hân hạ quyết tâm, hủy hôn, nhất định phải hủy hôn.

Chỉ là người hôn phối là Đương kim Thánh thượng, không dễ nói với ngài ấy rằng: "Khỏi bẩm Hoàng thượng, thần cảm thấy mình cùng thê tử mà ngài tứ hôn cho quả thật không hợp nhau, ngài có thể thu hồi thánh lệnh không?" Không ôn không ôn, quan lộ của hân đang rộng mở, không thể chỉ vì một nữ nhân mà hỏng hết được. Như vậy, hân nghĩ chỉ còn một cách duy nhất, chính là khiến nàng ta chán ghét mà tự đòi hủy hôn.

Để hân nghĩ xem, hân có dung mạo cũng khá anh tuấn, trí thông minh thì được ngay cả Hoàng thượng cũng công nhận, xuất thân gia thế lại tốt, đây có lẽ là ba yếu tố chính khiến An Bình quận chúa thích mình chẳng? Cái thứ nhất và cái thứ ba hân không muốn thay đổi đâu, nhưng còn cái thứ hai, dù không thể thay đổi nhưng cũng có thể biến dạng một chút. Để nàng ta nghĩ hân ngoại trừ có một cái đầu thông minh miễn tiện, trăm sự đều lành ra thì rất cục súc, không hiểu lòng nữ nhân được không?

- Trình công tử, Trình phu nhân.- Âu Dương Phương dù mãi miết suy nghĩ thì cũng không thể không thấy cặp phu thê đang đi phía trước mình, bóng dáng rất quen thuộc.

- Âu Dương nhị công tử.- Trình Tư Thành cùng Tuệ Nghi đều đồng thanh đáp, cùng hân chào hỏi.

Vì nơi họ đang đứng là Bất Lam tự, không tiện nói chuyện nên ba người liền đi ra phía sau, ở đó có một hồ nước và một mái đình.

Trình Tư Thành đối với Âu Dương Phương ấn tượng ban đầu khá tốt, là người nho nhã, tài trí. Ban đầu, hân thật sự nghĩ Âu Dương Phương cùng muội muội Trình Tư Nhiên của mình là thật lòng thật dạ, nếu có thể thì để Trình Tư Nhiên làm di nương của hân cũng tốt, dù sao người ta cũng là nhất phẩm quan gia. Nhưng mà sau sự việc ở Ôn thành, hân thiết nghĩ bản thân cần đánh giá lại vị Âu Dương công tử này nếu muốn qua lại lâu dài.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Âu Dương Phương tính tình thoải mái dễ chịu, cái gì cũng cười trừ bỏ qua. Nhưng sau khi cùng hân đi một chuyến đến Ôn thành, cùng nhau phá án được liệu gia kia, Trình Tư Thành mới thấy người này quả là rất thủ đoạn, mưu sâu kế hiểm.

Cùng lắm là vậy, hân cũng là mệnh quan mưu trí của triều đình, không nhiều mưu kế thì sao có thể cùng Hoàng thượng mưu đồ cho Đại Tiểu, chỉ là Trình Tư Thành không nghĩ bản thân cần qua lại với người quá giỏi che giấu như vậy.

Hai người tán gẫu quá một tuần trà liền cáo từ, Tuệ Nghi cùng Trình Tư Thành lên xe trở về phủ, Âu Dương Phương thì ở lại Bất Lam tự cầu chuyện sự trụ trì.

Đến gần tối, cuối cùng thái di nương cũng không kiếm được mà đến Dương Liễu viện của Tuệ Nghi một chuyến, thái độ rất rõ ràng: hôn sự của Trình Tư Mỹ không thể trì hoãn thêm được nữa.

- Phu nhân, người nghĩ xem đã chọn được nhà nào tốt cho Mỹ nhi của thiếp chưa?- Thái di nương mặc dù xứng tuổi làm mẹ nàng nhưng vẫn tỏ ra dè dặt, đơn giản vì bà chỉ là thiếp.

- Chủ quân cũng đã nói với ta, ngài ấy cảm thấy Quách đại công tử cũng không tồi. Nếu thực sự Tư Mỹ cùng thái di nương đồng ý, bà mỗi sẽ rất nhanh đến nhà.- Tuệ Nghi đáp. Nàng sau lại nhìn qua sắc mặt của tam thái di nương, quả nhiên là tràn đầy lo lắng.

- Thiếp cảm thấy, có lẽ Mỹ nhi cùng Quách đại công tử sẽ hơi khó khăn một chút.- Phương thị trả lời. Đây không phải là khó khăn, mà là quá khó khăn. Bà cảm thấy chuyện "giao nữu thành com" là phương án tốt nhất, nhưng nữ nhi của mình sau khi trở về suy nghĩ cân nhắc lại gạt phăng đi, nhất quyết không chấp thuận. Trình Tư Mỹ là muốn bản thân phải đường đường chính chính đi vào Quách phủ bằng kiểu lớn tám người người khiêng, nghi thức thành thân không thiếu một bước nào hết.

- Nếu như vậy, có lẽ phải cần ra mặt nói chuyện cùng Quách tướng quân và Quách phu nhân, bằng không bà mỗi đến nhà cũng sẽ lập tức bị đuổi đi thôi.- Tuệ Nghi nói.

Tối đó không đợi Tuệ Nghi lên tiếng, Trình Tư Thành đã chủ động đề cập đến chuyện hôn sự của Trình Tư Mỹ. Thái độ của hân biểu hiện rất rõ ràng: Quách Bách thích hợp, nhưng Quách gia thì không.

Không phải hân không muốn cùng võ gia qua lại, chỉ là người đã nghe qua chuyện nội trạch của Quách Nghi ai ai cũng e dè chuyện gà nữ nhi của mình vào đó. Mặc dù Hồ thị mới thực sự là mẹ đẻ của các thứ tử trong nhà, nhưng vị trí đại phu nhân của Ngô Phương Hòa cũng không thể thay đổi, chuyện ghen cá chém thớt sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Đó là lí do mặc dù Quách Bách là người rất tài giỏi và xuất chúng nhưng chuyện hôn sự vẫn còn gặp trục trặc, âu là do vị mang danh là mẹ cả kia.

Lí do rành rành như vậy, mặc dù trước đây Trình Tư Thành cùng Trình Tư Mỹ không thân thiết lắm nhưng cũng là huynh muội ruột thịt trong nhà, hân không thể trở mặt nhìn muội muội mình tương lai chịu khổ.

Cứ như vậy, chuyện hôn sự giữa Trình nhị tiểu thư và Quách đại công tử lại một lần nữa rơi vào trầm lắng, hai nhà đều không biểu hiện ra thái độ rõ ràng gì, thiên hạ cũng chỉ nhìn vào đàm luận vài câu rồi thôi.

Nếu như chuyện chỉ dừng lại ở đó theo dự tính của hai nhà, Trình Tư Mỹ sớm muộn cũng sẽ được Trình Tư Thành sắp xếp cho hôn sự với một nhà thương gia giàu có nào đó, Quách Bách thì dưới sự chiều cố của Quách Nghi cũng sẽ tìm được một nhà vợ khá khâm thì đã không sao. Chỉ là vào ngày mười lăm Âm lịch tháng Giêng, tức là tết Nguyên tiêu, trong cung truyền ra sắc lệnh của Thiên Hiến quý phi, tứ hôn cho Quách gia đại công tử và Trình gia nhị tiểu thư.

Sắc lệnh của Thiên Hiến quý phi như một đòn đao đập xuống hòn đá vốn không thể nung chảy được, đem bao nhiêu tính toán của Quách lão gia cùng Trình Tư Thành phá tan tành hết cả.

Thiên Hiến quý phi nguyên là thiếp của Đương kim Hoàng thượng khi ngài còn là Thái tử, sau khi Hoàng đế đăng cơ thì được sắc phong là Thiên phi. Lúc đầu trong chốn hậu cung, bà được xem như là một người mệnh bạc, mang thai ba lần thì đều sảy mất. Đến lần thứ tư thì hạ sinh được một cặp song sinh là Quý Ngừ công chúa và Phương Ngừ công chúa. Hai vị công chúa này lại được Hoàng thượng vô cùng sủng ái yêu thương nên Thiên phi chính vì vậy cũng được hưởng vinh hoa, sau khi hạ sinh một tháng thì được tấn phong là Thiên Hiến quý phi, ân sủng ngang với phẩm vị Hoàng quý phi. Điều lệ phong phi thế này trước đây chưa từng có, ngay cả Lục phi đang được sủng ái nhất, hiện đã hạ sinh một Hoàng tử cũng chưa từng được phong làm Quý phi, nguyên nhân cốt yếu trong chuyện này chính là do xuất thân của Thiên Hiến quý phi hơi đặc biệt một chút.

Bà không phải xuất thân là thiên kim cành vàng lá ngọc gì, càng không phải là cháu gái của Thái hậu nương nương hay Quận chúa mà chỉ là một cô nương thôn quê. Mấy mươi năm về trước, khi Đương kim Hoàng thượng vẫn còn là Thái tử, ngài đã đi vi hành một chuyến đến vùng sinh sống của nạn dân vạ bị lũ quét. Chính trong lúc vi hành đó, đám người âm thầm muốn lật đổ ngài vị đã cho sát thủ theo ám sát. Thái tử diện hạ anh minh thân võ nhưng cũng không chống lại được đám sát thủ hai mươi mấy tên, hộ vệ đi theo bên cạnh cũng đều mất mạng cả, ngài mới tìm cách bỏ chạy. Tình cờ trên đường chạy trốn lại gặp được một thiếu nữ con nhà dân gần đó đã giúp ngài che giấu, sau đó mới đợi được lính hộ vệ của Hoàng gia đưa đến.

Thái tử diện hạ được dạy ơn cứu mạng không thể không đền đáp, liền giúp cô thôn nữ này chiêu cố phụ mẫu già yếu, sau đó đưa về Đông cung làm thiếp. Trải qua hai mươi mấy năm, dù tình cảm đã nhạt nhòa nhưng ơn nghĩa vẫn còn ở đó, Hoàng thượng vẫn rất để ý đến vị Thiên Hiến quý phi này, dù là dịp gì trong cung cũng cho người triệu kiến bà.

Quay trở lại, vị địa vị của Thiên Hiến quý phi tuy thua xa các phi tần khác nhưng vị trí trong lòng của Hoàng thượng lại vững như núi đá, sắc lệnh này của bà lại chẳng biết vì sao mà ban ra, mà cũng không ai dám tò mò. Bởi lẽ ai cũng rõ, Thiên Hiến quý phi này vốn cùng với Quách gia và Trình gia không một chút quan hệ, sắc lệnh này lại kì quặc như thế thì chắc chắn là do Hoàng thượng đứng sau ra lệnh, nhưng vì sao Hoàng thượng lại đi làm chuyện này? Không ai rõ cả.

(Mọi người đừng có nghĩ vì sao, ngoại truyện sẽ giải thích hết:)))

Nhờ có sắc lệnh của Thiên Hiến quý phi, hôn sự của Quách Bách và Trình Tư Mỹ rất nhanh được quyết định. Thậm chí trong cung của đưa ra hai mươi rương đồ cưới dưới danh nghĩa là Hoàng thất chúc mừng Quách tướng quân, Hồ thị và Quách Nghi dù có tức đến mấy cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt, cắn răng đưa sinh lễ đến Trình phủ.

Tuệ Nghi nhìn bao nhiêu sinh lễ bày ra trước cửa phủ, nhất thời không biết làm sao. Phải nói nàng tuy hiện tại là đương gia chủ mẫu nhưng vẫn chỉ là quản lý mấy chuyện bếp núc tiền nong trong phủ do các ma ma bảo lén, chứ những chuyện như bày vẽ lễ thành thân gì đó, nàng không rõ lắm.

Cũng may trong phủ vẫn còn một Tổ ma ma, bà mới chỉ dạy từng thứ cho nàng, từng bước sắp xếp lễ thành thân cho Trình Tư Mỹ làm sao. Ngày lành rất nhanh đã được định ra, là mùng ba tháng ba làm Lễ Nghênh Thân (rước dâu).

Những thứ cần chuẩn bị cũng rất nhanh đã đâu ra đấy, Tuệ Nghi lúc này mới cho người mang rương đồ của lão thái thái ra. Lão thái thái, theo như trong di chúc để lại thì Trình Tư Nhiên được hai tiệm vải, một tiệm cầm đồ và hai mươi lượng vàng, Trình Tư Mỹ thì ba tiệm vải, hai rương trang sức và mười lăm lượng vàng. Trình Tư Thành không để ý đến những thứ này, bảo Tuệ Nghi cứ tùy ý sắp xếp, rương thì đương nhiên phải sắp xếp theo lời lão thái thái truyền lại. Phần của Trình Tư Nhiên thì cho người mang đến Thịnh thành làm quà mừng của Trình gia cho năm mới, phần còn lại của Trình Tư Mỹ thì để vào của hồi môn, như vậy liền xong xuôi.

Nếu như mọi chuyện vẫn cứ diễn ra trôi chảy như vậy, hai nhà yên tĩnh mà đợi đến ngày mùng ba tháng ba đón dâu thì đã không có chuyện khôi hài cho cả thiên hạ. Cách ngày rước dâu năm ngày, Hồ thị tức tối dùng danh nghĩa của Quách phủ đến Trình phủ để từ hôn.

Trình Tư Thành lúc đó đang đi cùng bằng hữu đến tửu lâu gần đó bàn chuyện, trong phủ chỉ còn Tuệ Nghi, thái di nương và Trình Tư Mỹ. Trình Tư Mỹ theo lệ thì tân nương trước ngày thành thân không được để lộ mặt nên không thể ra gặp Hồ thị, còn Tuệ Nghi cùng thái di nương Phương thị, một người là chủ mẫu, một người là trưởng bối trong nhà tuy rằng là thiếp nhưng vẫn ra gặp mặt.

Hồ thị mang theo mười gia đình cùng bốn nha hoàn và hai ma ma mạnh khỏe, xông vào Trình phủ đòi Trình Tư Thành ra cùng bà đối chất, Trình Tư Mỹ ấy vậy mà cùng nam nhân khác thông dâm!

Hồ thị vận y phục màu tím, cả đầu cài trâm vàng phi thủy, gương mặt phong trần được trang điểm tí mỉ, nhìn vô cùng quyền rũ và cao quý. Bà ngồi trên ghế quý phi, ánh mắt gắt gao nhìn vào Tuệ Nghi như muốn giết người.

Tuệ Nghi trước đó đã cho người đến tửu lâu gọi Trình Tư Thành về, nói là trong phủ có việc gấp. Việc hiện tại nàng cần làm chính là tra rõ lời của Hồ di nương nói, Trình Tư Mỹ thông dâm?

- Hồ di nương, người có thể cho Tuệ Nghi biết được, người làm sao lại nghe được ai nói muội phu của Tuệ Nghi thông dâm?-Nàng nhấp một ngụm trà, ngẩng mặt hỏi Hồ thị.
- Ta chính là mấy ngày trước đến Bất Lam tự một chuyến, nghe được vài vị tiểu thư nói.-Nói đến đây, bà lại không thể kiềm chế được bổ sung.-Hừ, đã sắp trở thành thiếu phu nhân của tứ phẩm tướng phủ mà vẫn không biết điều. Nàng ta đã làm thể diện của cả Quách gia vứt xuống bùn rồi.
- Di nương cứ bình tĩnh, lời của vài vị tiểu thư còn chưa tra rõ thực hư, người đã đến đây đòi từ hôn rồi ư?-Tuệ Nghi nở một nụ cười lãnh lẽo, trả lời lại.
- Ý của Trình phu nhân là làm sao? Miệng người độc đoán, một lời nói ra đã có thể khiến cho thiên hạ nổi loạn, người nghe chuyện này không quan trọng?-Hồ thị ánh mắt sắc như dao, găm vào người Tuệ Nghi. Một xú nha đầu đáng tuổi làm con bà, hôm nay xem lão nương trị người thế nào.

- Hồ di nương không cần nổi giận, Tuệ Nghi chỉ là cảm thấy nhiều lời lẽ đồn đoán của thiên hạ không bằng một câu của người trong cuộc. Hôn sự giữa muội phu và Quách công tử là do quý phi trong cung đích thân ban hôn, là chuyện vừa ảnh hưởng đến thể diện của Quách gia, của Trình gia mà còn có Hoàng thất. Chuyện này khiến cho bao người ghen tỵ, bao nhiêu thiếu nữ, tiểu thư nhìn vào cũng muốn có một hôn sự tốt như thế, thành ra sinh ra vài lời không đúng cũng là thường tình. Nhưng di nương vừa nghe có người đồn bậy như vậy, chưa đi hỏi rõ thì đã đến Trình phủ đòi từ hôn. Người hiện tại là cảm thấy Trình tiểu thư chúng ta không tốt hay là muốn kháng lệnh của Thiên Hiến quý phi?-Tuệ Nghi làm ra vẻ không hiểu thái độ của Hồ thị, đáp lại. Nàng mặc dù cùng Trình Tư Mỹ không quá thân thiết, nhưng thể diện của nàng ta là thể diện của Trình phủ, mà thể diện của Trình phủ cũng là của nàng. Trình Tư Thành lại là người công tử rõ ràng, người trong nhà cho dù đúng hay sai thì vẫn phải bênh trước, hẳn đây nàng chính là phải làm như vậy. (Nghe lời chồng ghê chưa)

- Trình phu nhân không cần dạy ta những đạo lý này, ta đương nhiên biết con người sinh lòng đồ kỵ cũng là lẽ thường tình. Chỉ là lời đồn này thật thiếu thiện cảm, lấy uy danh của Quách phủ bao nhiêu năm qua cũng chưa từng bị nói những lời vô lý như thế. Kể từ khi cùng Trình phủ phát sinh quan hệ mới có những lời này, lấy danh dự của hai nhà cũng là chuyện không đẹp để gì, phu nhân nói xem có đúng không?

- Phải a, Hồ di nương nói phải.-Tuệ Nghi gật đầu đồng tình.

- Như thế, chuyện tất nhiên phải tra cho rõ ràng, tránh mất thể diện hai nhà mà còn làm mất hòa khí.-Hồ thị tự cũng cảm thấy bản thân nói những lời hết sức thuyết phục, gật đầu nói.

Phương thị này giờ ngồi một bên bao lần muốn chen vào nhưng vẫn không có cơ hội. Nhìn Hồ thị phẫn cũng chỉ là thiếp giống bà nhưng lại được ngang nhiên xuất môn, cùng chính thất ngồi nói chuyện thì quả thực bà có hơi xấu hổ. Nhưng lại cảm thấy, nữ nhi của mình sớm muộn cũng sẽ trở thành con dâu của người ta, bà lại không muốn cùng Hồ thị sinh ra đối kháng. Bây giờ lại thấy người mình liên tục nhận hận này lại muốn vu oan cho nữ nhi của mình, lại còn muốn từ hôn, đây là thể loại chuyện gì? Vừa ảnh hưởng đến thanh danh nữ nhi, vừa là danh dự cả Trình phủ, nếu không cẩn thận thì có thể từ nay về sau Trình Tư Thành sẽ bỏ mặc chuyện của mẹ con bà, Phương thị nghĩ vậy liền tính mằm không thể tùy ý quyết định, cứ để Tuệ Nghi tự ra mặt là được.

Nhưng không phải chuyện gì cứ bản thân muốn thì sự sẽ thành, Hồ thị rất nhanh để ý đến thiếu phụ dung mạo chừng ba mươi tuổi ngồi bên phải của Tuệ Nghi, này giờ vẫn cứ nhìn chằm chằm vào mình.

- Vị phu nhân này...?-Hồ thị nhìn vào Phương thị, hỏi.
- Là tam thái di nương, mẹ đẻ của Trình Tư Mỹ nhà Tuệ Nghi.-Tuệ Nghi mỉm cười, đáp lời Hồ thị.

Hồ thị nghe tới ba chữ Trình Tư Mỹ mặt mũi liền sà sầm lại, liếc Phương thị. Bà mặc dù là thiếp nhưng đối đãi so với chính thất không kém một phần, đó là chưa kể đến có trong tay bốn người con tài giỏi nên rất được Quách lão phu nhân yêu thương, so với Ngô Phương Hòa sủng ái hơn xa. Hiện tại đối với Phương thị cũng là một phận thiếp thất giống mình nhưng Hồ thị cũng không hề tỏ vẻ khiêm nhường, ánh mắt dò xét nhìn Phương thị.

Hôm nay Phương thị vận y phục màu lam, cả người chỉ có độc nhất cây trâm bạch ngọc và khuyên tai ngọc trai là trang sức, nhìn vừa quý phái vừa thanh lịch, thế nhưng Hồ thị lại cảm thấy bà quá tầm thường.

- Thái di nương dung mạo không tầm thường, nữ nhi thảo nào cũng thật xinh đẹp.-Đây xem như câu đàng hoàng nhất Hồ thị có thể nói ra.

Phương thị nghe lời khen này thật sự là cười không nổi. Bà nguyên chỉ là một nha hoàn xuất thân thấp kém, chỉ vì một lần say rượu mà Trình Tư Bác mới sủng hạnh, bà mới được trở thành chủ tử. Dung mạo so với đám nha hoàn kia cũng chẳng hơn bao nhiêu, chỉ là khoác lên lụa là gấm vóc đắt tiền thì cũng khiến cho người ngoài nhìn vào thấy được bản thân là chủ tử, nhưng dung nhan so với lời của Hồ thị thì quả thực không có. Trình Tư Mỹ hiện tại mới mười lăm tuổi nhìn vào cũng chỉ là ưa nhìn đáng yêu chứ không hề xinh đẹp.

Phương thị tức thì sinh ra một thái độ chán ghét với Hồ thị, nhưng vì nữ nhi bảo bối, bà vẫn nhịn xuống, khách sao nói đa tạ.

Hồ thị tự thấy bản thân hôm nay đến đây là với tư cách của Quách Nghi, người cùng bà nói chuyện cũng chỉ có thể là Trình Tư Thành hoặc Tuệ Nghi nên nghe xong câu đa tạ của Phương thị thì quay qua Tuệ Nghi, tiếp tục chủ đề cũ.

- Như vậy, Trình phu nhân cảm thấy lời của ta thế nào? Vẫn là nên gọi rõ Trình nhị tiểu thư ra đối chất đi?-Cuối cùng vẫn là Hồ thị muốn gặp Trình Tư Mỹ, phải lời nàng ta xuống nước, như vậy thì từ của bà mới có thể thoái lui khỏi loại hôn sự nhầm nhứ này.

- Hồ di nương, thật ngại quá. Theo tục lệ thì tân nương trước ngày cưới không được gặp khách nhân, vẫn là di nương cùng Tuệ Nghi và tam thái di nương đối chất đi?-Tuệ Nghi nói một câu, quay sang Phương thị ra hiệu bảo bà chuẩn bị tinh thần, phen này có lẽ không tốt.

Quả nhiên như lời dự đoán của Tuệ Nghi, Hồ thị sau khi nghe xong lời từ chối của nàng thì sắc mặt tối đi, giọng nói không mấy dễ chịu:

- Như vậy là Trình phu nhân muốn bao che rồi? Thế thì vẫn là ta muốn cho người tra xét một lượt chỗ ở của Trình nhị tiểu thư, vì ta nghe nói nàng ta có giữ vài vật không sạch sẽ.-Hồ thị nói xong ánh mắt tỏ ra rất ghê tởm, nhìn qua Phương thị.

Thái di nương khẽ "ừ" một cái, muốn tra xét thì cứ tra, bà ở cùng nữ nhi mỗi ngày còn chưa gặp qua một nam nhân nào của nó, lấy đâu ra "vật không sạch sẽ"?

Tuệ Nghi đến đây có hơi ậm ừ một chút, nàng nguyên lai vẫn muốn đợi Trình Tư Thành về rồi tính toán cùng không muộn. Bởi vì nếu như đã là tra xét Thu Nguyệt viện thì sẽ là người của Hồ thị cùng Trình phủ sẽ làm, nhưng đụng đến Trình phủ thì vẫn là Trình Tư Thành ra mặt chủ trì vẫn hơn.

Thế nhưng suy nghĩ của Tuệ Nghi vẫn không ngăn được hành động quyết đoán và thái độ "cây ngay không sợ chết đứng" của thái di nương, Hồ thị đã toang sai người chuẩn bị đi đến Thu Nguyệt viện, mà người dẫn đường lại là Phương thị.

- Hồ di nương, khoan đã.-Tuệ Nghi lên tiếng, nhanh chóng đi đến bên cạnh Hồ thị, nói.-Vẫn là để cho nha hoàn của Tuệ Nghi đến Thu Nguyệt viện báo cho Trình Tư Mỹ một tiếng cho nàng lánh đi.

- Vì sao phải lánh chứ? Mà cần gì lại phải báo?-Thái độ của Hồ thị lúc này đã có một chút kích thích muốn vạch trần chân tướng của Trình Tư Mỹ, hiển nhiên không đặt lời của Tuệ Nghi vào tai, chỉ muốn nhanh chóng chạy đến Thu Nguyệt viện.

- Khi này di nương nói rằng lời của vài vị tiểu thư mà người nghe được ở Bất Lam tự là nguyên nhân người hôm nay đến đây. Vậy người cũng có thể hiểu, chuyện hôm nay di nương bắt chấp danh tiếng, hòa khí giữa hai nhà Quách- Trình xông đến Thu Nguyệt viện để tra xét làm ảnh hưởng đến thanh danh của Trình Tư Mỹ cũng sẽ khiến thiên hạ đàm luận không hay. Di nương, người nghĩ thế nào?

- Nghĩ gì mà lăm nhur thế? Chẳng phải Trình phủ các người muốn chứng minh trong sạch cho Trình Tư Mỹ kia sao, như vậy vì sao không đáp ứng cho ta tra xét.-Hồ thị tức giận nói.

- Như vậy Hồ di nương hãy để nha hoàn của Tuệ Nghi đến Thu Nguyệt báo cho Trình Tư Mỹ một tiếng để nàng lánh đi, nếu không hậu quả sẽ ngược lại.-Tuệ Nghi kiên quyết nói, bước lên chặn một bước trước mặt Hồ thị.

16:09 26.06.2020

Mình thi xong rồi, bây giờ sẽ ra chương đều đặn cho mọi người nha. Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu ^_ ^

Mọi người đọc xong hãy bình luận + vote sao cho truyện để tác giả có thêm động lực nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hồ thị nghiêng răng nói với Tuệ Nghi:

- Trình phu nhân, xin đừng không hiểu lí lẽ. Nếu để nha hoàn của người đến đó thông báo chẳng phải nàng ta sẽ biết trước có người đến tra xét nên sẽ giấu bằng chứng đi sao?

- Hồ di nương, không cần phải nghĩ nhiều như vậy. Từ đây đến Thu Nguyệt viện không xa, để nha hoàn chạy đi báo trước sau đó chúng ta đi đến ngay, như vậy không đủ thời gian cho Trình Tư Mỹ giấu đi bằng chứng, vừa không ảnh hưởng đến thanh danh của nàng, vẹn cả đôi đường.-Tuệ Nghi nhanh nhẹn bày ra đối sách, trong lòng thầm cầu mong Trình Tư Thành mau mau hồi phủ đi.

Hồ thị nhìn Tuệ Nghi, cuối cùng cũng gật đầu chấp thuận.

Nha hoàn Phù Dung bên cạnh Tuệ Nghi nhanh chóng đi đến Thu Nguyệt viện thông báo, Phương thị cùng Hồ thị thì cũng nhanh chóng đến nơi đó, mỗi người một ý đồ khác nhau.

Tuệ Nghi lắc đầu ngăn ngắt, nàng cũng hết cách rồi a.

Đám người mà Hồ thị đưa tới tay chân nhanh nhẹn, lúc Trình Tư Thành phi ngựa trở về phủ thì đã đem Thu Nguyệt viện nháo thành một đồng bừa bãi, hoàn toàn lục tung lên để tìm bằng chứng, chỉ có điều lại không tìm ra "vật không sạch sẽ" như trong lời Hồ thị đã nói.

Mặt Hồ thị hiện rõ sát khí, thậm chí nắm tay chân làm việc tắc trách. Bà vốn đã sai người mua chuộc vài nha hoàn bên cạnh Trình Tư Mỹ, giấu vào phòng nàng ta một cái áo choàng của nam nhân để vu cho nàng ta tội thông dâm, đem hôn sự cùng sắc lệnh của Thiên Hiến quý phi đối lấy thanh danh của Trình Tư Mỹ, chỉ là bây giờ tìm không ra.

- Ta đã nói, nếu để cho nha hoàn đến thông báo thì sẽ làm hỏng hết cả chuyện mà!-Hồ thị không kiềm được cơn giận, quay sang Tuệ Nghi hét lớn.

Trình Tư Thành lúc này từ ngoài nguyệt môn đi vào, không sớm không muộn lại vừa đúng lúc nghe được lời của Hồ thị, chân mày nhíu lại, trầm giọng nói:

- Hồ di nương thật đúng cao hứng, sao lại ở đây lớn tiếng với thế tử của Trình mỗ như vậy?

Hồ thị bị lời bất chợt vang lên của Trình Tư Thành dọa cho giật mình, vội vàng nhìn qua thì đã thấy Trình Tư Thành đứng bên cạnh Tuệ Nghi, cả người tỏa ra sát khí nồng đậm.

- Trình công tử...-Hồ thị hơi sững người lại một chút nhưng lại rất nhanh lấy lại vẻ tự nhiên, nói.-Sao có thể lớn tiếng chứ? Ta chỉ là đang nói cho Trình phu nhân biết một vài chuyện thôi.

- Từ bao giờ phu nhân của ta cần người của Quách gia đến đây nói chuyện để biết. Ngược lại vẫn là Hồ di nương nói rõ mục đích mình đến đây đi.-Trình Tư Thành lạnh lùng nói.

Hồ thị lúc này "ừ" một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Trình công tử, ta vốn nghĩ hôn sự giữa hai đứa trẻ này đã được Thiên Hiến quý phi đích thân tứ hôn, rất nhanh sẽ thành, nhưng lại chẳng nghĩ đến chuyện Trình nhị tiểu thư làm mất mặt cả hai nhà, làm ra chuyện thông dâm.

- Thông dân? Bằng chứng?- Trình Tư Thành nghiêm mặt lạnh lùng hỏi lại.

- Vốn dĩ đã tìm được rồi, nếu như không phải Trình phu nhân cho người đến đây thông báo để chứng cứ bị giấu đi.-Hồ thị nhìn qua Tuệ Nghi, ánh mắt nhìn không rõ là khiêu khích hay đang tức giận. Đây là người phá hỏng chuyện tốt của bà, xú nhả đầu đáng chết.

- Trình mẫu biết Hồ di nương hôm nay xông vào Trình phủ là muốn từ hôn, nguyên nhân là do muội muội của mẫu thông dâm. Loại chuyện thế này, trừ phi Hồ di nương đem nhân chứng vật chứng phơi rõ ra trước mắt Trình mẫu, mẫu sẽ miễn cưỡng tiếp chuyện bà. Còn bây giờ, cửa lớn đi lối kia, mời di nương.-Trình Tư Thành hướng tay ra lối đi khi nãy Hồ thị vừa vào, thái độ đuổi khách rõ ràng.-À, còn một chuyện nữa, nếu lần sau mẫu nghe thấy ai nói rằng muội muội của mẫu thông dâm trong khi chưa có bằng chứng, mong Hồ di nương thân thông quảng đại biết được hậu quả.

Hồ thị trừng nhìn Trình Tư Thành nhưng lại không nói được gì, cuối cùng nén được một câu:

- Trình công tử, hi vọng ngài hiểu tầm quan trọng của việc này.

Hồ thị nhanh chóng bỏ đi, nhưng xem như trong chuyện đi lần này bà không hề thiệt quá nhiều. Chuyện người của Quách phủ đi đến Trình phủ để đổi chất chuyện Trình nhị tiểu thư thông dâm bị phát hiện rất nhanh lan truyền ngầm trong giới bình dân ở Mặc thành, lần này thì thực sự mặt mũi của Trình gia giảm đi một phần lớn.

Sau khi Hồ di nương đi rồi, Phương thị lúc này mới kín đáo nhìn về phía Trình Tư Thành, sát khí quanh người hằn quạ thực rất dọa người. Bà cũng muốn nói cho Trình Tư Thành biết, nữ nhi mình vốn không làm ra chuyện gì cả, chẳng có nam nhân càng không có thông dâm, Hồ thị rõ ràng đang ngầm mấu phun người nhằm phá hoại mối hôn sự này. Nhưng nhìn về mặt của Trình Tư Thành vẫn gắt gao theo hướng Hồ di nương mới rồi đi, Phương thị đành cúi đầu ngậm miệng.

- Tư Mỹ, muội đến thư phòng nói chuyện với ta.-Trình Tư Thành nói rồi nắm tay Tuệ Nghi đi ra khỏi Thu Nguyệt viện.

Nam nhân phía trước sải từng bước dài, lại đi rất nhanh khiến Tuệ Nghi dù cố bước nhanh cũng không theo kịp chân hần. Trán nàng rịn mồ hôi, đưa tay náu lấy cánh tay đang giữ mình, nói:

- Tư Thành, chàng chậm một chút, thiếp theo không kịp.

Trình Tư Thành không những chậm lại mà còn dừng hẳn, làm cho Tuệ Nghi đang đi thì đâm sầm vào lưng hần.

- Ta nói với nàng, nếu có người đến phủ nào loạn thì cứ để họ ở ngoài, không cần ra tiếp mà đợi ta về cơ mà, sao nàng lại không nghe lời như vậy?-Hần quay lại nhìn nàng, hỏi. Thế tử của hần thì hẳn sẽ dạy dỗ nàng, từ bao giờ việc đó trở thành chuyện mà Hồ thị kia làm?

- Thiếp... thiếp cũng không vô dụng đến mức không thể tiếp chuyện Hồ thị được. Hôn nữa, chẳng phải làm như vậy mới giảm được tiếng xấu cho Trình gia ta sao? Nếu để Hồ thị kia đứng bên ngoài, khi đó không biết chừng bà ta sẽ la lối lên rằng nữ nhi Trình gia chúng ta thông dâm với nam nhân khác, bây giờ lại đóng cửa chối tội, như vậy mọi chuyện sẽ còn tệ hơn nữa.-Tuệ Nghi cúi đầu, giọng nói nhỏ như một đứa trẻ bị phạt, vô cùng ủy khuất.

Trình Tư Thành nhìn bộ dạng của nàng, bao nhiêu tức giận bay biến đi đâu mất. Nữ nhân này lúc nào cũng vậy, làm hần tức điên lên rồi lại bày ra đáng về tội nghiệp lấy lòng, nàng luôn biết hần không nở ra tay với mình nên luôn dùng tuyệt chiêu này.

- Được, không trách nàng nữa, không trách nữa.-Trình Tư Thành cuối cùng cũng phải xuống nước ai ủi nàng. Cũng đành chịu, ai bảo nàng là thế tử yêu quý của mình chứ.

Trình Tư Mỹ đi đến thư phòng của Trình Tư Thành, bên trong hần cùng Tuệ Nghi đang ngồi ở bàn trà nói chuyện gì đó, xem chừng vô cùng nghiêm túc.

- Gặp qua đại ca, đại tẩu.-Trình Tư Mỹ bước vào, cúi người thỉnh an hai người.

- Ừm, ngồi đi, rồi chúng ta nói chuyện một chút.-Trình Tư Thành chỉ vào chỗ đối diện mình, nói với Trình Tư Mỹ.

Trình Tư Mỹ quy củ ngồi xuống, nhấp một ngụm trà nhuận họng do Tuệ Nghi đặt trước mặt mình. Nàng biết mục đích Trình Tư Thành gọi mình đến là gì, nàng cũng biết cần nói gì cho ổn, nghĩ như vậy nên nhìn bộ dạng nàng rất ung dung tự tại, hoàn toàn không giống người vừa bị kẻ khác vu cáo cho tội thông dâm.

Tuệ Nghi nhìn thái độ của Trình Tư Mỹ thì cũng rất khâm phục, nếu đổi lại là nàng thì không chừng bây giờ đang run cầm cập như đi dưới trời tuyết rồi. Hôn nữa, nàng lại không muốn Trình Tư Thành vì chuyện này lại bất mãn với mình thêm nữa, nàng đã không thể mang thai nhanh chóng mặc cho Trình Tư Thành hết mực sủng ái như vậy đã có thể khiến hần không thích mình, nếu để xảy ra thêm loại chuyện đó... chắc chắn nàng sẽ không thể yên ổn sống bên cạnh hần được nữa.

- Tư Mỹ, nguyên nhân ta gọi muội đến đây chắc muội cũng rõ rồi. Hồ thị đương nhiên cũng không có gì bảo đảm mà đi đến Trình phủ chúng ta đòi tra xét phòng muội để tìm bằng chứng muội thông dâm, cho nên chỉ có hai trường hợp là muội thật sự làm vậy, còn lại là trong phủ muội có kẻ tay chân không sạch sẽ.-Trình Tư Thành mở đầu đã nói thẳng vào vấn đề, nhìn vào ánh mắt và gương mặt của muội muội mình để tìm ra điểm khác thường.

Trình Tư Mỹ vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản, lễ phép trả lời Trình Tư Thành:

- Đại ca, chuyện của muội và Quách công tử, huynh còn không hiểu thấu lòng muội sao? Muội là thật lòng với huynh ấy, bây giờ sự đã sắp thành, muội chẳng lẽ ngu ngốc đến nỗi đi thông dâm với người khác rồi để bị bắt?

Trình Tư Thành gật đầu nghe lời Trình Tư Mỹ nói. Hần mặc dù cùng hai người muội muội của mình không mấy thân thiết nhưng cũng xem như là hiểu chút lòng của chúng. Trình Tư Nhiên tâm tính đơn thuần dễ gạt, bởi vì có mẫu thân Lâm thị độc ác hiểm kế nên Trình Tư Nhiên mới lớn lên thành cái dạng như vậy. Còn Trình Tư Mỹ tuy là có mẫu thân rất lương thiện, bản chất không xấu nhưng vì phụ thân không yêu, tổ mẫu không thương, tuy có mẫu thân luôn hết mực chiều chuộng cũng không làm được gì, bản chất lại như một đóa hoa lan, kiên cường lại rất thanh khiết.

- Đại ca tin muội, nhưng người ngoài không tin muội. Chuyện ngày hôm nay không sớm thì muộn cũng cho thiên hạ được một phen bàn tán, thanh danh muội giảm sút mà danh tiếng của Trình gia cũng hao tổn. Cho nên, chúng ta vẫn cần có động thái giải thích chuyện này sao cho rõ ràng.-Trình Tư Thành nói tiếp.

- Như vậy, muội nghe theo đại ca sắp xếp.

~~

Hồ thị bước lên kiệu, bộ dạng vô cùng tức tối. Nha hoàn hôm nay đi bên cạnh bà là Y Hiểu vội vàng nói:

- Di nương, người không cần lo. Chuyện ngày hôm nay sớm muộn cũng đến tai lão thái thái, lão thái thái sẽ không để đại công tử lấy loại nữ nhân dính dáng những chuyện không trong sạch với nam nhân khác.

- Hừ, nhưng chỉ thêm một chút nữa là tốt rồi. Chỉ trách đám người kia làm việc tắc trách, vậy mà cũng không xong.-Hồ thị dù trong lòng bội phần tức giận nhưng vẫn phải kiềm nén, dù sao kế hoạch cũng thành công một nửa.

Quách phủ như cũ hôm nay vẫn rất yên tĩnh, các vị tiểu thư công tử cùng tiểu Ngô thị đang đến Yên vương phủ mừng thọ lão vương phi nên không có tiếng cười nói thường lệ. Hồ thị sau khi trở về thì liền hỏi một nha hoàn đang quét dọn trong sân:

- Lão gia đang ở đâu?

* Sau sẽ xuất hiện thêm Ngô Quỳnh Họa nên mình sẽ chia ra cách gọi, tỷ tỷ thì là Ngô thị, muội muội Ngô Phương Họa gọi là tiểu Ngô thị.

Nha hoàn kia ngày thường vẫn luôn làm những việc ngoài sân, thỉnh thoảng vẫn có gặp lão gia nhưng nàng hiện tại lại không biết Quách Nghị đang ở đâu, liền đáp không biết.

Hồ thị nhũn mày, lão già này dạo gần đây vẫn luôn lạnh nhạt với bà, cả nửa tháng hơn không đến viện của mình một lần. Dựa theo thói quen ăn xong chúi mép của Quách Nghị, bà khẳng định lại có à nào bên cạnh "bầu bạn" nữa rồi. Nhưng như vậy cũng không được a, lão nương vẫn còn cần sự sủng ái của Quách Nghị để lo cho tương lai của bốn nhi tử mình, đầu thế để miếng thịt bấy lâu cất giữ bấy giờ lại bị kẻ khác ăn mất được.

- Đến thư phòng lão gia một chuyến.-Hồ thị nói, ngay lập tức rẽ từ lối về viện mình qua thư phòng của Quách Nghị.

Quách Nghị hiển nhiên bây giờ không có trong thư phòng, mà ở Ngọc Vân viện cùng mỹ nhân hoan ái.

- U... lão gia... a...-Y Như ngồi quỳ trên bàn đá trong sân, móng trắng nhỏ vênh cao hứng chịu cơn th*t rắn chắc màu đen sậm của nam nhân không ngừng đâm vào hoa huy*t nhỏ của mình.

Quách Nghị năm nay chỉ mới ba mươi tám tuổi, cả người tinh lực dồi dào hiện tại đã đưa mỹ nhân qua cao trào mấy đợt nhưng vẫn còn sung sức, tiếp tục dùng tiểu đệ của mình thao Y Như. Mặc dù hẳn biết nàng đang mang thai hai tháng nhưng vẫn rất mãnh liệt, từng đợt cắm rút vô cùng dữ dội. Tiếng va chạm "bạch bạch" của da thịt và tiếng d*m thủy hòa lẫn tinh dịch trắng đục của những lần xuất trước chảy dọc theo chân của Y Như xuống đất, tạo thành một bãi nước nhót nhấp dưới chân hai người.

Sở dĩ hôm nay Quách Nghị không kiêng nể chuyện gì mà làm Y Như ngay ngoài sân thế này là vì hẳn biết hiện tại trong phủ không có mấy ai, mẫu thân hẳn cùng các nhi tử đã đến Yên vương phủ mừng thọ, Hồ thị mà dạo này hẳn chán ghét thì lại đi đến Trình phủ để giải quyết chuyện của Quách Bách và Trình Tư Mỹ. Nghĩ như vậy, Quách Nghị càng thêm hưng phấn, đem Y Như lật người lại, cơn th*t một lần nữa căng trướng trong hoa huy*t của nàng, đi vào sâu tận hoa tâm.

- Y Như nói xem, đây là chỗ của con chúng ta đúng không, con chúng ta đang ở trong đó à?

- U... lão gia... đừng... đừng đâm... hông mất... sẽ hông mất...-Y Như lúc này thấy được ý đồ của hắn, nước mắt giàn giụa nức nở nói. Lão điền này muốn giết con của mình sao? Nàng không quan trọng đứa bé này, nhưng đây là công cụ quan trọng cho kế hoạch của nàng.

- Không hông không hông, lão gia làm nhẹ nhàng thôi, nhẹ nhàng.-Quách Nghị cười dâm tà, bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng bên trong Y Như làm nàng một lần nữa kêu rên sung sướng.

Hồ thị đi đến thư phòng chỉ thấy hai nha hoàn đang đứng canh cửa, liền tiến lại toang định bước vào. Nhưng thấy hai nha hoàn lại không có vẻ gì hỏi han mình, ngày thường thì trước khi đi vào luôn có người thông báo trước cho Quách Nghị rồi bà mới tiến vào, nhưng hiện tại lại như vậy thì có thể hiểu Quách Nghị đang không ở trong phòng.

- Lão gia bên trong à?-Hồ thị nhìn qua một nha hoàn, hỏi.

- Thưa di nương, không có. Lão gia sáng giờ vẫn không đến thư phòng lần nào cả.-Nha hoàn đó cúi người kính cẩn đáp. Nếu nhìn kĩ sẽ thấy trong mắt nàng một tia trào phúng, hiện tại người nàng được sủng ái là Y Như của bọn họ, một mục già đã có ba bốn đứa con thì còn ảo tưởng gì?

Hồ thị nheo mày, trở ra khỏi khuôn viên sân ở thư phòng.

- Không có ở thư phòng, như vậy ở đâu?-Thị nghĩ thầm trong đầu. Loại cảm giác bất an trong lòng bà hiện tại..

- Y Hiểu, tỷ tỷ của người dạo này cứ cáo ốm, đã đi đến cho đại phu bắt mạch chưa?-Hồ thị quay qua hỏi nha hoàn của mình. Hai nha hoàn Y Như và Y Hiểu này hơn kém nhau một tuổi, năm nay Y Như đã mười sáu, xinh đẹp xuân sắc tràn đầy, còn muội muội của nàng thì ngược lại tuy rất ưa nhìn nhưng khuôn mặt lại mồm mím đáng yêu như đứa trẻ. Mấy tháng trước nha hoàn cận thân của bà xin hỏi hương để lấy chồng, bà liền đến chỗ buôn người mua hai nha hoàn này, nhìn chúng khi đó cũng khá tội nghiệp khiến người ta động lòng trắc ẩn, chẳng muốn để hai người bị bán vào kỹ viện.

- Di nương, tỷ tỷ nói chỉ là bệnh cũ, không đáng ngại nên không đi đến chỗ của đại phu.-Y Hiểu nhỏ tiếng trả lời. Nàng hi vọng tỷ tỷ cùng lão gia của mình hiện tại đã làm xong chuyện kia, chỉ sợ Hồ di nương nhận ra cái gì không ổn liền phát giác. Đến lúc đó Quách Nghị kia sẽ không làm sao cả, nhưng hai tỷ muội nàng sẽ thảm mất.

- Đến Ngọc Vân viện một chuyến.-Hồ thị nói rồi sai bước thật nhanh trên con đường sỏi, Y Hiểu tái mặt vội chạy theo bà.

Ngọc Vân viện trước đây là chỗ ở của một gia nhân già, sau người gia nhân này vì oan ức mà treo cổ chết trong đó khiến cho đám người trong Quách phủ luôn ngờ vực nơi này có ma.

Mà năm xưa vào dịp sau lễ tang của Quách lão tướng, Quách lão phu nhân lại phát hiện ra một đôi gia nhân nam nữ đàn đầu với nhau trong Ngọc Vân viện này, bà liền lập tức cho người lôi ra đánh đến chết. Ai ai trong phủ cũng biết mấy chuyện cơ bản như trong nhà có tang thì không được làm chuyện dâm dục, nhưng chỉ trách hai người vừa mới từ quê lên không rành luật định quy tắc.

Hồ thị đi dọc theo con đường sỏi, từ xa đã nghe thấy tiếng rên đầy phóng dăng của nữ nhân từ phía cửa viện phát ra. Mặt mũi bà ngay lập tức sa sầm lại, chỉ hi vọng Y Như và Quách Nghị không phát sinh loại sự tình kia, bằng không bà nhất định lột da róc gân nàng ta. Dám đụng đến nam nhân của bà đây, trừ khi là người chán sống!

Y Như cùng Quách Nghị vừa mới trải qua cao trào, lập tức đều cả người vô cùng sung sướng. Nàng từ trên bàn đá nằm bò xuống đất còn Quách Nghị cũng nằm dài ra dưới sân. Cả hai người mồ hôi đầm đìa, y phục xung quanh rơi vãi đầy đất.

- Lão gia a, Như nhi bao giờ mới được cùng người đường đường chính chính bên nhau đây chứ? Người ta cứ phải chịu ủy khuất như vậy, không chịu đâu.-Y Như nhìn thấy Quách Nghị tâm trạng đang lâng lâng sung sướng bèn nói.

- Như nhi ngoan, để lão gia tối nay nói chuyện chúng ta cho lão thái thái biết, có lão thái thái làm chủ, không phải sợ gì Hồ thị kia nữa.-Quách Nghị quả như dự đoán của Y Như, đáp lại.

- Vẫn là lão gia thương Như nhi nhất.-Y Như từ bên kia xích lại gần Quách Nghị, chui vào lòng hắn.

Mà Hồ thị lúc từ nguyệt môn tiến vào vừa hay lại chứng kiến được cảnh tượng này. Cả người bà như bị ai dùng lửa đốt, máu nóng xộc lên đầu. Thị nhào đến ngay chỗ Y Như, hét lớn một tiếng rồi nắm tóc nàng giật.

"Chát, chát, chát." Hồ thị dùng hết sức bình sinh tát mạnh ba cái vào một bên má của Y Như, vừa tát vừa nói: "Tiện nữ, dâm phụ, dâm quyến rũ nam nhân của ta. Ta đánh chết người, đánh chết người."

Y Như còn chưa hiểu gì thì đã bị đánh ba cái vô cùng mạnh, khỏe miệng lập tức rỉ máu tươi, nàng mơ hồ còn cảm thấy lưỡi. Gương mặt khi này còn đỏ hồng trắng nõn giờ đã bị đỏ tím một mạng lớn bên má trái, tóc tai bị Hồ thị nắm chặt liên tục giật lắc.

- Di nương tha mạng a, di nương tha mạng a.-Y Như vừa khóc vừa la, dùng lực muốn tách ra khỏi người Hồ thị.

Quách Nghị lúc này cũng đã kịp phản ứng, vội từ trên đất lồm cồm bò dậy, tay đẩy Hồ thị một cái thật mạnh, đem Y Như bảo hộ trong lòng.

Hắn là người học võ, cả năm giết người không biết bao nhiêu lần, chút sức mọn của Hồ thị so với hắn chẳng là gì, liền bị đẩy ngã sông soài trên đất.

Y Hiểu lúc này mới vội vàng gom y phục của hai người rơi dưới đất, vội chạy lại trèo lên người Y Như che chắn cho tỷ tỷ mình. Quách Nghị cũng nhanh chóng mặc đồ vào, không quên ôm Y Như trong lòng, cảnh giác nhìn Hồ thị.

Hồ thị thấy một màn này thì vỡ lẽ ra hết. Thì ra bao lâu nay, bà vẫn luôn bị đám tặc nhân này lừa gạt, ấy vậy mà lại nuôi ong tay áo! Vốn dĩ hôm đó nhìn thấy tỷ muội hai người đáng thương nên mới mua về, chẳng ngờ, chẳng ngờ...

- Lũ chết tiệt, lũ khốn nạn các ngươi, dám phản bội ta!-Hồ thị chỉ tay vào mặt hai người họ Y, trợn mắt mắng. Bà lúc này quên mất bản thân vẫn còn đang rất thảm hại ngồi dưới đất, đầu tóc rũ rượi, quần áo xốc xếch.-Rốt cuộc ta chỗ nào đối với các ngươi không tốt, các ngươi liền đối với ta như vậy?

Y Như cong môi cười khinh bỉ, nhìn qua Quách Nghị nhỏ giọng nói:

- Lão gia, có thể cho Như một mình nói chuyện cùng di nương được không? Như nhi muốn đích thân tạ lỗi với người.

Hồ thị nghe nàng nói vậy thì "phì" một cái, khinh thường nói:

- Đồ cầu nhân, lão nương hôm nay đánh chết ngươi, xem ngươi còn hốc hách đến chừng nào.-Dứt lời thị liền từ trên đất bò dậy, lao tới chỗ Y Như đang đứng.

"Ba". Quách Nghị vung chân một cái, đá Hồ thị một vòng ngã lăn tròn trên đất, tức tối nói:

- Nàng phát điên cái gì hả? Như nhi muốn dâng hoàng cùng nàng nói chuyện, nàng lại làm ra loại hành động lỗ mãng này, nàng có để ý bản thân là chủ tử của nàng ấy không?

- Phì, ta khinh.-Hồ thị trúng phải một cước của Quách Nghị xác định nội thương không nhẹ, nhưng bà vẫn gượng dậy, nói lớn.-Lúc nó dùng cách quyến rũ phu quân của ta có xem ta là chủ tử của nó không, bây giờ lại bày ra bộ dạng nhu nhược yếu đuối, cần được chò che như vậy? Hồ ly tinh, thứ đàn bà lăng loàn.

- Im miệng.-Quách Nghị cũng không thua kém gì, lập tức rống lên đáp trả, toang định tiến thêm vài bước để tát Hồ thị nhưng Y Như đã tức thời giữ hắn lại.

- Lão gia, người hãy cho Như nhi cùng di nương nói chuyện một chút. Người đừng lo, có Y Hiểu bên cạnh, Như nhi không sao.-Y Như bày ra dáng vẻ tội nghiệp như mèo con, nói.

Quách Nghị bị đôi mắt câu hồn của nàng cùng lời nói ngọt như rót mật vào tai kia thuyết phục, lập tức gạt đầu chấp thuận. Trước khi đi ra khỏi Ngọc Vân viện không quên liếc cảnh cáo Hồ thị đang nằm trên đất.

Đến khi trong sân chỉ còn lại ba người Y Như, Y Hiểu và Hồ thị, Y Như liền thay đổi sắc mặt, từ đáng yêu ngây thơ qua thành tà ác, nhìn Hồ thị bằng ánh mắt khinh thường, hỏi:

- Hồ di nương, cảm giác bị phản bội như thế nào?

11:05 27.06.2020

Mọi người đọc xong hãy comment và vote sao cho truyện để tác giả có thêm động lực ra chương nhen <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hồ thị khựng lại, nhìn Y Như.

- Ngươi... rốt cuộc ngươi là ai?-Hồ thị nhìn vào hai tỷ muội nàng, hoảng sợ hỏi lại.

Y Như cười khúc khích, lách ra khỏi người Y Hiểu, tiến lên trước mặt Hồ thị, nhẹ nhàng nói:

- Di nương, bà không biết chúng ta là ai cũng không sao hết đó, nhưng chúng ta lại biết rõ bà nha. Năm bảy tuổi bà được đưa vào Ngô phủ, trải qua mấy tháng huấn luyện để trở thành nhất đẳng nha hoàn bên cạnh tam tiểu thư Ngô Phương Hòa. Hai người tuy là chủ tớ nhưng như tỷ muội ruột thịt, đại tiểu thư Ngô Khuynh Hòa và nhị tiểu thư Ngô Quỳnh Hòa cũng đối với bà rất tốt. Đến lúc chủ tử của mình xuất giá, bà vẫn là một nha hoàn cận thân vô cùng đáng tin và đặc lực bên người nàng ấy. Nhưng mà chẳng ngờ nửa tháng sau khi chủ tử xuất giá, bà lại bỏ lên giường của nam nhân của nàng ấy, quyến rũ người ta, làm cho chủ tử mình tức chết. Ai u, sao mặt lại xám như vậy, di nương cười lên một cái đi.-Y Như vội nâng khuôn mặt của Hồ thị lên, bàn tay trắng muốt khẽ vỗ má bà ta, giễu cợt nói.

- Ngươi... tỷ muội các ngươi rốt cuộc là ai?-Hồ thị lúc này thật sự hoảng sợ. Từng lời Y Như nói ra đánh trúng vào điểm yếu trong tâm lý bà, chẳng phải chuyện đó đã trôi qua gần hai mươi năm rồi sao, sao bây giờ lại có một đứa oắt chui ra lại biết tất cả?

- Di nương đừng sợ nha, chúng ta không có làm hại bà đâu. Khi nãy đó, lão gia cũng nói sai rồi, chủ tử của ta và muội muội không thể là hạng đàn bà độc ác, lăng loàn đi giật chông của chủ tử mình được, vậy di nương có biết chủ tử chúng ta là ai không?-Y Như cười bông đùa, tựa như những lời nàng vừa nói ra chỉ là một câu nói rất bình thường, không nghĩ sẽ làm cho Hồ thị sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

- Là ai, rốt cuộc chủ tử của ngươi là ai?-Hồ thị hoàn toàn quên đi hình tượng của mình, tiếp tục rống lên. Có người muốn chinh bà, nguyên nhân lại là vì những chuyện năm xưa bà đã làm. Lúc đó bà đã nghĩ bản thân cùng lắm chỉ cần nói rằng mình là thay chủ tử hầu hạ nam nhân của người *, sau đó thì bình thường mà sống thôi, lại không ngờ rằng có những chuyện thế này. Tiểu Ngô thị kia trước nay ngoài nhện cũng chỉ có nhện thôi nên chưa từng làm gì quá quái với bà, như vậy người đứng đằng sau rốt cuộc là ai?

* Ngày xưa, nha hoàn kẻ cận bên cạnh chủ tử có thể thay các nàng hầu hạ phu quân vào những lúc nguyệt sự hoặc mang thai.

- Tò mò lắm hả? Ha ha ha, thứ tiện phụ, ta hôm nay cho bà biết thế nào là gây ông đập lưng ông.-Y Như bật cười ra tiếng vỗ cùng sáng khoái, tiếp tục nói.-Còn nhớ nhị tiểu thư Ngô Quỳnh Hòa- nhất phẩm cáo mệnh phu nhân do chính tay Hoàng thượng sắc phong không hả, đó chính là chủ tử mà chúng ta phục tùng đó. Bà có tức không, có định làm gì chủ tử chúng ta không hả, tiện phụ kia?-Y Như nhìn bộ dạng sự đến nỗi đứng hình của Hồ thị thì càng sáng khoái hơn, đưa mũi chân khẩy lên mặt Hồ thị.

- Là như thế này, chúng ta là con gái của một ma ma trong Ngô phủ, nhị tiểu thư năm xưa cứu mẫu thân ta một mạng, chúng ta liền thay người báo đáp ơn của tiểu thư. Kể buồn người gì đó, còn có cái tên Y Như của ta và Y Hiểu của muội muội, tất cả đều do nhị tiểu thư đặt cho chúng ta đó. Nhị tiểu thư đối với chúng ta on như trời bẻ, chút chuyện nhỏ như thay người báo thù cho muội muội này, ta và muội muội chẳng lẽ làm không được? Hồ di nương bà nói xem có đúng không?

Hồ thị ngây ngốc nằm bệt trên sân, hoàn toàn vô lực. Tại sao mọi chuyện lại như vậy, Ngô Quỳnh Họa, đối phương là Ngô Quỳnh Họa, địa vị so với Quách Nghị cao hơn mấy phần, lại có mẫu thân ruột là người của Hoàng thất- Yên Chi quận chúa- nghĩa nữ của Thái hậu nương nương. Người này dù cho bà mười cái mạng thì Hồ thị cũng không dấy vào được, lấy gì mà đòi chém đòi giết chứ? Y Như nói như vậy chính là muốn nhục mạ bà.

Hồ thị mắt đỏ lên những tia tàn nhẫn, lúc Y Như một lần nữa cúi xuống định nói với bà liền bị thị chộp lấy, cúi đầu xuống đất. Bà cầm hòn đá nhỏ gần đó giơ lên, "bốp."

- Á.

- Tỳ tỳ.- Y Hiểu hét lên, nhào lại chỗ của Y Như đẩy Hồ thị ra, vội coi vết thương trên đầu của tỳ tỳ mình.

Hồ thị bị đẩy ra ngồi cưỡi ngây ngốc như một người điên, ha hả nhìn bộ dạng hoảng hốt của Y Hiểu và nét mặt tái nhợt của Y Như.

Y Như trừng mắt nhìn Hồ thị, máu từ trên trán nàng vàng vèo chảy xuống mỗi lúc một nhiều, thoáng chốc đã làm cả tay nàng ướt đẫm, mà váy áo của Y Hiểu cũng nhuộm một mảng đỏ ừng.

- Cứu mạng, mau cứu mạng.-Y Hiểu thấy tỳ tỳ mình dần mất đi ý thức thì vội hét lớn cầu cứu.

Tức thì Quách Nghị và một toán gia đình từ ngoài chạy vào. Quách Nghị thấy Y Như chảy máu đang nằm ngất trong lòng Y Hiểu thì không còn quan tâm gì đến Hồ thị nữa, chạy lại bế Y Như từ trong lòng muội muội nâng lên. Lúc bước qua chỗ Hồ thị thì trầm mặt, ra lệnh:

- Đánh hai mươi trượng, nhốt vào phòng củi.

Bảy, tám đại phu được mời đến Quách phủ lúc này vô cùng lo lắng. Người kê đơn, người bốc thuốc, người sắc thuốc, người này cãi đơn thuốc người kia không tốt, người kia mắng người này thiếu hiểu biết, mỗi người một ý đem cả viện của Quách Nghị nhào lên thành một chỗ ồn ào.

Quách Nghị lúc này vẫn còn đang tức tưng bên cạnh Y Như, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Lẽ ra hẳn không nên để hai tỳ muội các nàng ở lại một mình với Hồ thị, à đàn bà điên đó đúng là không nói lý lẽ gì đã đánh người. Nàng ta cho dù có thế nào cũng không nên nổi điên lên, chuyện nam nhân tam thê tứ thiếp còn lạ lùng sao? Nhớ lúc Ngô Phương Họa nghe hẳn nói muốn lập nha hoàn cận thân của nàng làm di nương, Ngô Phương Họa chỉ khựng lại một lúc, hỏi hẳn thật sự thích sao, nếu thích thì thuận theo hẳn. Nhìn xem, như vậy mới đúng với nết na của thiên kim tiểu thư được nuôi dạy đàng hoàng, ai lại như loại tiện tì thấp kém là Hồ thị? (Ấn cho no rồi phì cười vậy đó hà cha nội? Vậy lúc cha làm với người ta có nghĩ mình đang làm với tiện tì thấp kém không? --)

Lão đại phu đi vào, tay bưng chén thuốc đến cho Y Như, dè dặt nhìn Quách Nghị, nói:

- Tướng quân, vị cô nương đây e là không giữ được đứa bé.

- Cái gì?-Quách Nghị trừng mắt nhìn đại phu.-Ông mà lại không giữ được đứa bé, ta giữ ông lại làm gì nữa?

- Tướng quân minh xét, cô nương này vừa bị mất máu do va chạm, còn có bị thai nhi đang trong giai đoạn quan trọng lại phát sinh sự tình kia nên mới...-Lão đại phu làm việc ở Quách phủ mấy chục năm quý thụ xuống dưới chân Quách Nghị cầu xin, làm đánh đổ cả chén thuốc mới nẫu.

Quách Nghị thờ hất ra, nhìn Y Như mặt mày tái nhợt đang hô hấp khó khăn trên giường. Hắn nhớ nàng khi nói bản thân đang mang thai về mặt hạnh phúc biết bao, cảm xúc biết được bản thân sắp được làm mẹ vô cùng sung sướng như vậy, nếu bây giờ đứa bé mất đi nàng sẽ đau lòng cỡ nào? Nó cũng là máu thịt của Quách Nghị, hẳn chưa từng trải qua chuyện mất con này, tất cả tội lỗi là tại Hồ thị cả!

- Bảo đảm tính mạng cho nàng.-Quách Nghị đứng dậy từ trên giường của Y Như, nói với đại phu.

Lão đại phu như được ân xá, vội ra lệnh chuẩn bị thuốc phá thai cho Y Như. Bản thân Quách Nghị sau khi đi ra khỏi viện của mình thì đi đến phòng củi. Hắn nhất định phải xử lý Hồ thị, mấy năm nay để bà ta hống hách ở Quách phủ này cũng lâu rồi, đến lúc có người khác giúp hắn quán xuyến nội trạch. Hắn lần này cảm thấy, nếu như Hồ thị biết điều mà an phận cút đi, hẳn sẽ cho Ngô Phương Họa nắm quyền chương gia, dù sao thì kẻ được dạy dỗ đàng hoàng mới không gây ra loại chuyện ghen tuông nhảm nhí như ngày hôm nay.

Hồ thị bị đánh hai mươi trượng thì hoàn toàn vô lực, cả người như bị rút mất xương, nằm rã rời dưới nền đất đầy cát bụi trong phòng củi. Lúc gia đình canh cửa mở cửa ra cho Quách Nghị tiến vào, trong mắt bà hiện lên vài tia tàn nhẫn, nói:

- Tiện nhân kia chết rồi sao? Chết là đáng lắm, dám tranh đồ của ta...

"Chát." Quách Nghị vùng tay tát một cái thật mạnh vào mặt của Hồ thị.

Cả người thị té uỵch trên đất, khóe môi lập tức rỉ ra máu tươi. Hình như...

"Toẹt". Hồ thị phun một cái, vật màu trắng hòa lẫn với máu rơi ra đất. Hắn, hắn vậy mà đánh thị đến gãy răng!

- Nữ nhân chết tiệt, đây là cái tát mà ngươi tát Như nhi.-Quách Nghị nhìn bộ dạng thảm hại của Hồ thị thì không mấy may thương xót, ngược lại thấy vô cùng hả dạ.

"Bốp." Hắn dùng sức đá vào bụng nàng một cái nữa.

- Đây là lời mà ngươi nhục mạ nàng.

Hồ thị nhận hai đòn của Quách Nghị thì cả người hoàn toàn chết tâm, người đầu áp tay gối mười mấy năm, thực sự nói vút là vút. Nàng hiện tại không quan tâm gì đến thân mình nữa, lại lo lắng cho phận vị của các nhi tử trong phủ. Ngày thường có một nương như bà suy tính chu toàn thì chúng mới có thể an ổn sống dưới mắt tiểu Ngô thị, còn có nói lời nhin nọt Quách Nghị để nhận được chiếu cố, hiện tại chỉ vì Y Như mà mất hết không còn một mống.

- Nghị lang, chàng thật tuyệt tình.-Hồ thị nén đau, nói ra.-Năm đó ta bất chấp tình nghĩa chủ tỳ với tiểu thư ở bên cạnh ngài, ngài còn hứa sẽ hảo hảo chiều cố ta cùng các con cả đôi. Hiện tại chỉ vì một nha đầu từ đâu chui ra mà lại đối xử với ta như vậy, ngài không sợ thiên hạ nhìn vào nói ngài là bạc tình bạc nghĩa sao? Còn có các con, chàng không sợ chúng hướng chàng bất mãn, không sợ thanh danh của chúng, thanh danh của cả Quách phủ tổn hại ư?

Nửa về đầu của lời Hồ thị đã thành công chạm vào đúng lòng trắc ẩn còn sót lại của Quách Nghị, nhưng nửa về sau lại khiến hắn tột cùng chán ghét. Đây là mắng hắn bạc tình bạc nghĩa, đem nhi tử ra đe dọa hắn sao? Quách Nghị từ năm mười bốn tuổi đã bắt đầu theo phụ thân ra trận giết giặc, tuy khi thế có không bằng Âu Dương lão tướng nhưng cũng xem như là dũng mãnh phi thường, thời điểm cùng Ngô Phương Họa thành thân còn có biết bao nhà quyền quý trong kinh muốn gả thứ nữ cho hắn làm thiếp để lôi kéo quan hệ, bây giờ lại bị một nữ nhân đe dọa?

- Người đầu, đem vị trí di nương của Hồ thị phế bỏ, đưa vào từ đường tụng kinh sám hối nửa năm cho ta.-Giọng nói sang sảng của Quách Nghị vang lên như tiếng chuông báo tử của Hồ thị. Đòi này của nàng cứ như vậy là bị nam nhân này vui đập, vì sao lúc trước bà lại đui mù vì hắn mà tin tưởng, vì hắn mà phản bội chủ tử như vậy? Hồ thị tự mắng mình ngu xuẩn, là loại ngu xuẩn!

Y Như lúc tỉnh lại cả người mơ màng, bên cạnh muội muội Y Hiểu của nàng vô cùng lo lắng chăm sóc. Cuối cùng khi nàng đã kịp ý thức chuyện đã xảy ra mới hướng Y Hiểu hỏi:

- Hồ thị kia thế nào?

Y Hiểu mặt cười như hoa nở, chút tâm tính trẻ con trong lòng vì ở bên cạnh Hồ thị phải che giấu nay lộ ra hết cả, tươi cười nói:

- Tỷ tỷ, lão gia phở bỏ vị trí của Hồ thị rồi, còn cho người đưa bà ta vào từ đường tụng kinh sám hối nửa năm. Nhưng theo muội thấy, với tình hình hiện tại thì không chắc là chỉ nửa năm đâu.

Y Như nhoen miệng cười, tỷ muội các nàng như vậy cuối cùng cũng báo được ơn cho chủ tử nhà mình, thậm chí còn giúp muội muội của chủ tử sống được ngày tháng yên bình trở lại, không bị tiêu thiếp tùy ý khi dễ nữa.

~~

Trình Tư Thành đi lại mấy vòng trước phòng của Tuệ Nghi, ánh mắt bội phần lo lắng. Nàng khi nãy đang cùng hần tiễn Trình Tư Mỹ ra cửa thì đột nhiên mặt mày trắng mét rồi ngất xỉu, đem hần cùng đám nha hoàn ở thư phòng dọa cho một phen hoảng sợ.

Đại phu từ trong phòng nàng mở cửa bước ra, ánh mắt xen lẫn vài tia kinh hi cùng lo lắng, hướng Trình Tư Thành báo cáo:

- Công tử, chúc mừng công tử, phu nhân đã hoài thai được hai tháng.

Trình Tư Thành nghe được tin này thì vô cùng vui mừng, hai mắt sáng lên như người đi sa mạc lâu ngày thấy nguồn nước, vội nói:

- Đại phu nói thật sao? Nàng như vậy mà hoài thai rồi?

Đại phu từ lâu cũng nghe nói đích nữ Hinh Bộ Thượng thư phù gả vào Trình gia hơn một năm vẫn chưa có tin vui, cứ nghĩ sớm muộn gì cũng bị Trình Tư Thành ghét bỏ. Chẳng ngờ hiện tại hần vẫn còn nghe đám nha hoàn trong phủ âm thầm truyền nhau, chủ quân đêm nào cũng lưu lại phòng của phu nhân, hơn nữa sáng nào cũng vô cùng sáng khoái bước ra, tuyệt nhiên Quyên Vân hiền của An di nương gì đó lạnh lẽo không người. Mà còn nói, nếu không nhắc thì người trong Trình phủ cũng quên mất còn có một An di nương đang mang thai tám tháng ở Quyên Vân hiền, đêm ngày sinh cũng đã cận kề.

Đại phu sau khi thông báo tin mừng cho Trình Tư Thành xong, nhìn thấy hần vui mừng tột độ thì không khỏi tự hỏi, rốt cuộc có nên nói hay không. Nghĩ một lúc, lại thấy Trình Tư Thành sắp sửa bước vào phòng thế tử mà bỏ qua mình, đại phu cũng phải lên tiếng:

- Công tử, thứ cho nô gia lảm lời một chút.

Trình Tư Thành nhìn đáng vẻ của hần, toang định bước vào phòng của Tuệ Nghi cũng thoáng khựng lại nhìn hần, hỏi:

- Còn việc gì sao?

Đại phu ồ ồ định hơi thở của mình, suy nghĩ những lời cần nói, trái phải nhìn qua một lúc mới đáp:

- Mong công tử lượng thứ nếu gia nô có nói gì bất kính đến phu nhân.

- Chỉ cần không quá đáng thì ta sẽ không phạt.-Trình Tư Thành lập tức đáp lời.

- Phu nhân thân thể bẩm sinh vốn đã không khỏe mạnh như người thường, lại trải qua chuyện say thai nên cơ thể lại càng yếu ớt hơn. Hiện tại hoài thai là chuyện đáng mừng, nhưng cơ thể vì vậy lại phải nuôi thêm một người nữa, tựa như là vật ký sinh trên người nên sẽ khiến người càng suy kiệt. Hiện tại thai nhi còn nhỏ mà đã có biểu tình như vậy, đợi đến lúc lớn hơn sẽ càng nguy hiểm, còn có lúc sinh...

Trình Tư Thành nghe lời đại phu nói, sắc mặt hơi tái đi một chút nhưng vẫn nhìn ra trong đó là đau đớn vô cùng, hần thực hận bản thân lại không bảo hộ tốt cho nàng, để nàng chịu qua nhiều đã kích.

- Như vậy phải làm sao?-Cuối cùng hần vẫn phải hỏi một câu. Nàng không khỏe mạnh, không khỏe mạnh thì bồi dưỡng. Trần gian có bao nhiêu kỳ trân dị bảo, thuốc thang dược liệu quý gì hần đều sai người mang về cho nàng tắm bổ, hần không tin nàng lại còn không khỏe.

- Vẫn là chú trọng điều dưỡng cơ thể cho tốt. Bệnh của phu nhân là bệnh bẩm sinh, từ lúc nằm trong bụng mẹ mà có nên không thể chữa dứt, chỉ có thể dựa vào thuốc thang.

Cứ như vậy, lúc Tuệ Nghi nhận được tin mình mang thai, bản thân còn đang vô cùng vui mừng mãn nguyện vì cuối cùng đã ném được hòn đá đè nặng trong lòng mình ra, thì ngay sau đó lập tức liền đối mặt với một màn ồ ồ như chăm sóc của Trình Tư Thành.

Mỗi sáng hần cùng nàng thức dậy, ăn sáng xong đi bộ vườn hoa một vòng, cuối cùng trở về uống thuốc dưỡng thai, nàng cảm thấy thuốc này thực vô cùng đáng, vừa đáng vừa hôi. Chính vì vậy mấy ngày đầu, nàng đã không ngần ngại "lỡ tay" làm đổ vài chén xuống đất, vài chén lên y phục của Trình Tư Thành khi hần đưa thuốc đến cho mình. Trình Tư Thành thì như nhìn ra được suy nghĩ của thế tử mình, lần sau không đưa cho nàng tự uống nữa mà tự cầm muỗng dứt, sáng một cử, trưa một cử, tối lại thêm một cử.

Tuệ Nghi như vậy, cứ nghĩ mang thai rồi liền hết bị hần khi dễ mỗi tối, chẳng ngờ hần lại dựa vào chuyện uống thuốc dưỡng thai của nàng mà khi dễ nàng, thậm chí còn thường xuyên hơn, quang minh chính đại hơn.

Chuyện hôn sự của Quách Bách và Trình Tư Mỹ cũng khá dễ chịu hơn khiến cho Trình Tư Thành và Tuệ Nghi cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Hai người cứ tưởng rằng mọi chuyện đã đầu vào đây rồi, vì Quách phủ đã truyền tin đến tạ lỗi chuyện của Hồ thị, còn đích thân cho người lan ngầm một tin trong dân chúng là Hồ thị hồ ngôn loạn ngữ ở Trình phủ, làm mất mặt hai nhà nên đã bị phạt vào từ đường tụng kinh sám hối, việc làm này của Quách Nghi đã giải quyết được tội thông dâm gì đó của Trình Tư Mỹ, còn đem Trình Tư Thành làm cho tâm tình tốt hơn. Nhưng mà ngay cái đêm trước ngày thành thân, khi Trình Tư Mỹ muốn cho người dọn dẹp lại phòng mình một chút liền nhờ Tổ ma ma cùng mấy nha hoàn tay chân tháo vác, nhanh nhẹn giúp đỡ thì lại phát giác ra một bức thư, mà bức thư này lại liên quan đến Ngư Vũ tán.

18:38 27.06.2020

P/s: Chương này mạch truyện hơi nhanh một chút vì mình đang chạy nước rút, tầm giữa tháng bảy sẽ full.

Vậy là đã đi được nửa chặng đường rồi, mọi người thấy văn phong và cốt truyện có được không, nếu còn gì thiếu sót hay không được thì comment cho mình biết ý kiến để mình chỉnh sửa nha <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33

Tổ ma ma và đám nha hoàn lúc đó dọn dẹp rương đồ của Trình Tư Mỹ, phong thư kia tình cờ lại rơi ra. Lúc đầu Tổ thị cứ nghĩ đây chỉ là một mảnh giấy lộn chữ bình thường của Trình Tư Mỹ nên mới bị nhét vào hòm như vậy, cũng không nghĩ nhiều định mở ra xem rồi tiện thể hỏi ý nàng ta xem có muốn vứt hay không, chẳng ngờ lại đọc được dòng trao đổi thư của Trình Tư Mỹ và một người.

Đại khái đây là bức thư người đó gửi cho Trình Tư Mỹ, chỉ nàng cách sử dụng liều lượng Ngư Vũ tán vào trong thức ăn của lão thái thái. Tổ ma ma tuy là gia nô nhưng cũng biết vài chữ, ít nhất bà lại đọc được ba chữ Ngư Vũ tán trong lá thư này, lại nhớ ra cái chết của lão thái thái là do độc Ngư Vũ tán gây ra, linh cảm mách báo nên bà mới giấu nhem lá thư đi, đợi đến tối đó mới đi đến Dương Liễu viện đưa cho Trình Tư Thành.

Trình Tư Thành lúc nhận được lá thư thì đã cùng Tuệ Nghi chuẩn bị nghỉ ngơi. Sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng đọc lá thư, từng chữ cũng không thiếu.

""A Quỳnh cô nương, Ngư Vũ tán này là do gia đình ta giữ được bí kiếp mới có thể bào chế ra được. Gia đình ta vốn không thể buôn bán những thứ thế này cho nên không thể nói cho cô nương cách tự bào chế. Còn cách sử dụng thì rất đơn giản, mỗi ngày chỉ cần cho một lượng nhỏ vào thức ăn hoặc thức uống của người đó, trong vòng mấy tháng cơ thể sẽ lập tức suy nhược rồi chết. Độc này không mùi không vị, dù chết rồi cũng không chẩn được nguyên nhân, cô nương cứ yên tâm mà dùng.""

Từng chữ từng chữ viết ra vô cùng nhẹ nhàng, ngữ khí lại rất ung dung, nét chữ như rồng bay phượng múa khiến Trình Tư Thành đọc mà hai mắt như muốn mờ trong hơi nước, vừa giận vừa đau. Trình Tư Mỹ, được lắm, hắn nghĩ nàng ta là hào muội muội mà quan tâm đối đãi, chẳng ngờ sau lưng lại đâm hắn một nhát như vậy.

- Đi đến Thu Nguyệt viện.- Trình Tư Thành nghiêng răng nói đứng lên bước thẳng ra khỏi phòng.

Tổ ma ma biết có chuyện chẳng lành định vội đi theo hắn, nhìn qua Tuệ Nghi đang định bước xuống giường mang giày thì vội kêu lên:

- Phu nhân, cẩn thận.

Tuệ nghi cẩn thận lấy tay bảo hộ bụng mình, dùng chân mang giày vào dưới sự giúp đỡ của Tổ ma ma, nói:

- Đi đến Thu Nguyệt viện mau, đừng để chàng làm bậy.

Thật sự thì Trình Tư Thành cũng không cần làm bậy như dùng hình tra khảo gì với Trình Tư Mỹ, chỉ một phong thư kia cũng quá rõ ràng để làm bằng chứng nàng ta giết hại tổ mẫu trong nhà rồi. Lúc Trình Tư Thành cùng mười mấy gia đình đi đến Thu Nguyệt viện, sát khí giống hệt với đêm mà tổ mẫu hắn qua đời, hắn liền không nói hai lời đi đến bước tội Lâm thị, bây giờ nghĩ lại bản thân khi đó ngu ngốc thế nào, bị Trình Tư Mỹ dắt mũi mà không hay biết.

Trình Tư Mỹ đang nằm trong chăn ấm nệm êm, còn chưa hiểu ra là loại sự tình gì đã bị gia đình của Trình Tư Thành xông vào lôi ra, danh tiết cái gì đều không bàn đến nữa. Lúc nàng bị lôi ra đến sân đã thấy cảnh mẫu thân quý thụp dưới chân Trình Tư Thành liên tục cầu xin hắn tha thứ, nói gì mà nàng chỉ nhất thời làm bậy, cầu xin hắn hãy lưu tình.

Trình Tư Mỹ nhìn loại tình huống phát sinh trước mắt liền thấy không ổn, liền nhìn thấy Trình Tư Thành tay cầm một tờ giấy, nàng liền đoán được là chuyện gì.

Tổ ma ma đó, lúc chiều rồi đi nàng đã thấy bộ dạng bà ta không đúng, cứ luôn cúi đầu không nhìn nàng, thì ra là đã phát hiện ra phong thư đó. Những thứ quan trọng như vậy nàng trước giờ luôn đem đốt sau khi đọc, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào đêm đó nhận được lá thư này lại không đi đốt, ngược lại đem cất như chiến lợi phẩm.

Ánh mắt Trình Tư Thành như hung thần nhìn về phía Trình Tư Mỹ, lạnh giọng nói:

- Nhị tiểu thư bất hiếu phạm thượng, máu lạnh vô tình, hãm hại tổ mẫu ruột thịt trong nhà, đánh chết.

Phương thị nghe Trình Tư Thành nói thì mặt mày biến sắc, vội dập đầu một cái thật vang, nước nở vừa khóc vừa nói:

- Công tử, cầu xin ngài tha cho nữ nhi. Con bé là nhất thời hồ đồ, nó không dám nữa...

"Bang." Trình Tư Thành dùng sức đẩy ngã Phương thị đang bám vào người mình, trầm giọng hỏi:

- Nhất thời hồ đồ? Nàng ta giết một mạng người chỉ là nhất thời hồ đồ, như vậy đợi đến lúc giết luôn cả ta, cả bà thì mới gọi là phạm tội sao?

Phương thị vốn không có học thức, đối mặt với loại tình huống này ngoài khóc ra cũng chẳng làm được gì, bây giờ lại nghẹn họng trần trời quỷ ở đó.

Trình Tư Mỹ ngược lại biết bản thân hôm nay đã không còn đường lui, liền như trời trồng ngây ra ở đó. Tệ thật, đợi đến sáng mai nàng đã xuất giá rồi, sao cứ không yên ổn như vậy? Kéo thêm một lúc lâu nữa là xong rồi, bây giờ lại bị phát hiện ra. Nếu biết trước như vậy nàng đã không nhờ Tổ ma ma đi đến giúp mình dọn dẹp, thà là nhờ mấy nha hoàn trong viện mình, ngu ngốc không biết chữ làm.

Nàng còn nhớ lại về mặt tội nghiệp, đầy oan ức của Lâm thị vào cái ngày bị đưa lên xe ngựa đi đến thôn trang. Thật lòng nàng cũng không định giết hại tổ mẫu của mình rồi đổ tội cho Lâm thị đầu, nhưng ai bảo tình vào cái ngày cập kê của Trình Tư Nhiên lại bày ra dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn trước mặt nàng, chứng tỏ cho nàng thấy nàng và di nương thua kém bà ta và Trình Tư Nhiên. Nàng và di nương từ lâu đã sinh oán khí với lão thái thái nhưng cũng chưa tới mức muốn giết người như vậy, chính hành động của Lâm thị ngày hôm đó mới kích cho con quý trong lòng nàng sống dậy. Nói ra, nàng thật sự là bị Lâm thị hãm hại chứ?

Nhưng dù sao thì bây giờ chuyện cũng vỡ lở cả ra, nàng lại trở thành kẻ chủ mưu mất rồi. Tệ thật, thêm một chút nữa thôi, kế hoạch của nàng đã hoàn mỹ rồi, vậy mà chỉ tại Tổ thị kia. Trình Tư Mỹ cắn răng, ánh mắt hung tợn nhìn về phía Tổ ma ma đang cùng Tuệ Nghi chạy đến.

Trình Tư Thành vô cùng tức giận vì chuyện của Trình Tư Mỹ, hắn vốn định cho người đánh chết nàng ta rồi đem vứt xác ra bãi tha ma, nhưng ngay lúc đám gia đình chuẩn bị động thủ thì Tuệ Nghi lại chạy đến nơi. Nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng, Trình Tư Thành bao nhiêu phần nộ liền hóa thành một cục tức, nghẹn ở cổ. Nàng xin hắn tha cho Trình Tư Mỹ sống hết đêm nay, lại cho người đi đến Quách phủ một chuyến nói rõ sự tình rồi tạ lỗi với Quách Nghị và Ngô Phương Hòa. Chuyện đã đến nước này rồi thì thà để Trình gia với Quách gia mặt mặt còn hơn là với cả thiên hạ bị khinh thường.

Trình Tư Thành nhìn dáng vẻ ung dung sống đến tận ngày hôm nay của Trình Tư Mỹ thì trong lòng bị hỏa khí thiêu đốt, thật sự muốn đánh cho nàng ta chết, sau đó đem giả thành bùn mới xả được hận trong lòng hắn. Nhưng lời Tuệ Nghi nói ra không phải không hợp lý, gia đình hai bên dù sao cũng là danh môn hiển hách, cho dù có đại náo thế nào cũng phải giữ thể diện cho gia tộc, Trình Tư Thành lại không có ý định đem danh tiếng mấy đời của Trình gia chôn theo Trình Tư Mỹ, hắn liền chấp thuận ý kiến của Tuệ Nghi.

Thu Nguyệt viện đêm đó bị huyết tẩy, mười mấy gia nhân đều bị Trình Tư Thành sai người giết chết để bảo đảm chuyện của Trình Tư Mỹ không bị thiên hạ nguyên rủa, những người ở các viện khác thì điểm chỉ tay vào giấy cam kết, Phương thị bị đưa về thôn trang nơi mà trước đó Lâm thị bị đưa đến, Trình Tư Mỹ bị đánh ba mươi gậy sau đó nhốt trong Thu Nguyệt viện.

Canh ba sáng hôm sau, đích thân Trình Tư Thành đi đến Quách phủ tạ lỗi với Quách Nghị và Ngô Phương Hòa, nói rằng Trình Tư Mỹ trong đêm đột nhiên lâm bệnh nặng, qua đời. Tin tức truyền ra, Mặc thành được một phen bàn tán xôn xao. Chuyện của Quách gia đại công tử và Trình gia nhị tiểu thư khó khăn lắm mới tu thành chín quả, chẳng ngờ trong một đêm yên ương lại âm dương cách biệt.

Mà điều khiến thiên hạ cảm thấy khác thường nhất là, Trình gia không tổ chức tang lễ cho Trình Tư Mỹ mà trực tiếp đem thi thể đi hỏa táng, sau đó rải xuống sông, không lập bia mộ. Mọi người

suy ra nhiều lời đồn đoán, có thể Trình Tư Mỹ thật sự bệnh nặng mà mất, hoặc cũng có thể là không thể chịu đựng việc thanh danh bị Hồ thị vu oan mà tự vẫn. Nhưng vì trước đó Quách gia đã cho người truyền tin rằng Hồ thị ở Trình gia hồ ngôn loạn ngữ nên đã bị trừng phạt, tin đồn vì thế cũng dần lắng xuống.

Ngược lại ở Quách phủ, Quách Bách nghe tin thì ngay lập tức thổ huyết, nghe đâu vô cùng đau thương vì cái chết của thể tử tương lai, nằm trên giường suốt mấy tháng mới hồi phục.

Trình Tư Thành từ đêm hôm đó không còn lui đến phòng Tuệ Nghi như mọi lần nữa, nhưng nàng lại biết hắn đi đâu. Phù Dung mỗi đêm đều đến báo cáo hành tung của Trình Tư Thành trong phủ cho nàng nghe, nói rằng hắn vẫn luôn ở trong thư phòng chưa từng ra ngoài. Tuệ Nghi thì lại biết hắn không phải không ra ngoài, mà là thời điểm hắn đi ra Phù Dung không biết được.

Lâm thị sau đó được Trình Tư Thành đưa đến một trang trại khác, điều kiện tốt hơn mà đối đãi cũng tốt hơn, xem như là hắn đền bù cho bà ta, nhưng phải hiểu một chuyện rằng thâm tâm hắn một chút cũng không hề áy náy, bà ta hại chết con của hắn, hắn chỉ biết như vậy.

Trình Tư Mỹ vẫn còn bị nhốt trong Thu Nguyệt viện, Phương thị sau khi bị đưa về thôn trang thì lại hóa điên, cứ luôn miệng nói nữ nhi của mình hiện là Quách thiếu phu nhân, tương lai sẽ được Hoàng đế phong cáo mệnh phu nhân. Mọi người nghĩ rằng thị bị điên sau cái chết của con gái nên vô cùng tội nghiệp, quân gia và gia nhân ở thôn trang cũng hết lòng chăm sóc nhưng chỉ một tháng sau khi về đó, Phương thị qua đời.

Tuệ Nghi lúc nhận được tin tức đó thì đang ngồi trong phòng thêu khăn, người gia đình đưa thư cười ngựa chạy mấy trăm dặm trên người vẫn còn thấm đẫm mồ hôi giao cho nàng lá thư ghi chữ xiêu vẹo của quân gia. Vì Phương thị dù sao cũng là thiếp của Trình Tư Bác nên quân gia phải hỏi ý kiến của nàng và Trình Tư Thành để tổ chức tang lễ cho thị, còn hỏi chuyện sau khi hỏa táng có đưa hài cốt trở về Mặc thành để đặt trong tử đường hay không. Tuệ Nghi kêu người đưa lá thư này đến thư phòng cho Trình Tư Thành, ba, bốn ngày sau hắn vẫn chưa trả lời nàng, Tuệ Nghi liền nói hãy rải tro cốt của tam thái tử xuống sông hoặc đem chôn đi, lập một bia mộ cho thị, còn chuyện ghi bài vị trong tử đường thì tự nàng sẽ có sắp xếp.

Quân gia làm việc rất có trách nhiệm, sau khi hỏa táng Phương thị xong thì đem tro cốt chôn xuống đất, xây một bia mộ cho thị, sau đó gửi thư nói rằng đã giải quyết xong xuôi, chủ quân và phu nhân cứ yên tâm.

Lúc Tuệ Nghi nhận được lá thư thứ hai này, nàng đang đứng trong Quyển Vân hiên của An Sở Lan, nàng ta trở dạ vào đêm ngày hai mươi chín tháng ba Âm lịch. Sau hai canh giờ vật lộn với tử thần, An thị cuối cùng cũng sinh nở thành công, là một nữ nhi. Suốt cả quãng thời gian từ lúc An Sở Lan trở dạ đến khi sinh con, Trình Tư Thành một lần cũng không hề xuất hiện. Lúc bà đỡ bỗng đưa bé được quấn trong khăn gấm ra đưa cho Tuệ Nghi hắn mới cùng Chu Tiên đi đến Quyển Vân hiên.

Tuệ Nghi đếm thăm trong đầu, cũng đã gần một tháng rồi nàng không gặp hắn. Gương mặt Trình Tư Thành gầy đi thấy rõ, đôi mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi nhưng tinh thần hình như vẫn giống như cái đêm mà hắn đọc được lá thư mà Tô ma ma đưa đến, có một cái gì đó âm ngoan tỏa ra từ người hắn.

Dường như không chỉ Tuệ Nghi nhận ra điều này mà đứa bé của An thị cũng cảm giác được. Người ta nói trẻ con, đặc biệt là trẻ sơ sinh rất nhạy cảm với những thứ có âm khí hoặc ma quỷ, Tuệ Nghi nhìn đứa trẻ mới đó lúc nàng bế còn im lặng thờ ơ đều đều trong khăn gấm, khi đưa cho Trình Tư Thành liền ngay lập tức khóc ré lên.

Hắn dường như cũng biết nguyên nhân ở đâu, liền ở đó nhìn đứa bé một chút rồi nói với Tuệ Nghi:

- Đây là chuyện vui duy nhất trong phủ chúng ta một tháng gần đây, lấy họ của ta và tên của nàng ghép lại, đặc tên con bé là Trình Nghi Hỷ đi.-Hắn nói rồi xoay người trở ra khỏi Quyển Vân hiên.

Tuệ nghi ghi nhớ cái tên mà hắn vừa nói, bỗng đứa trẻ đi vào trong phòng của An thị. Bà đỡ nói thai phụ vẫn còn khá yếu cần được điều dưỡng thêm, đứa trẻ thì ngược lại vô cùng mập mạp khỏe mạnh, là chuyện đáng mừng.

Tuệ Nghi ở lại Quyển Vân hiên của An Sở Lan đến gần sáng thì nàng ta tỉnh dậy, mấy bà vú cũng đã được mời đến phủ cho đứa trẻ bú sữa, hiện tại nó đang ngủ trong nôi. An Sở Lan sau khi tỉnh lại thì lập tức đảo mắt tìm kiếm Trình Tư Thành, ngay khi nhìn thấy Tuệ Nghi đang ngồi ở bàn trà thì lộ rõ vẻ thất vọng trên gương mặt.

Sau khi sinh xong, trước lúc mệt quá mà thiếp đi thì An Sở Lan đã được bà đỡ thông báo, nói hài tử là một tiểu cô nương, khi đó thị đã vô cùng thất vọng. Hiện tại Trình Tư Thành lại không hề đến gặp mình một lần nào, thị lại càng u rù hơn.

Tuệ Nghi nhìn dáng vẻ của nàng ta cũng cảm thấy không cần nói bầy vẽ làm chi, người nàng ta muốn nói chuyện cùng hiện tại cũng chẳng phải là nàng. Tuệ Nghi bèn lại gần giường nàng ta, nói lại lời của Trình Tư Thành:

- Chủ quân đặt tên cho đứa bé là Trình Nghi Hỷ, tên tự vẫn chưa đặt nên người có thể tự đặt. Ta đã mời ba bà vú đến chăm nom và cho đứa bé uống sữa, hiện nó đang ngủ rồi. Bà đỡ nói với ta người vẫn còn yếu, cần chuyên tâm điều dưỡng.

An thị lúc này cả người vẫn còn rệu rã, chỉ nhìn Tuệ Nghi rồi đáp lại:

- Đa tạ chủ quân đặt tên, phu nhân chiếu cố nữ nhi của thiếp.

- Ừ.-Nàng nói rồi quay người, đi trở ra cửa.

An Sở Lan từ trên giường cố gắng ngồi dậy, sau khi được nha hoàn mang gậy và khoác thêm áo choàng, nàng mới đi đến bên nôi của đứa bé. Trình Nghi Hỷ vừa mới sinh, da thịt vẫn còn nhăn nhoeo xầu xí nhưng vẫn nhìn ra vài điểm giống Trình Tư Thành trên gương mặt. An Sở Lan đọc thầm cái tên của nó, Trình Nghi Hỷ- tên có ý nghĩa là chuyện vui, xem ra hắn cũng không phải không xem trọng đứa bé này, dù sao nó cũng là trưởng nữ.

Tuệ Nghi từ Quyển Vân hiên bước ra, ôm cái bụng đang hơi đau của mình, nghe mây nhìn những ánh nắng đầu tiên của ngày đang nhảy nhót dưới sân. Từ bây giờ trong phủ sẽ càng lạnh lẽo hơn rồi, đứa trẻ của An thị cũng được xem như là trưởng nữ, nhưng dù có tiếng cười của trẻ con đi chăng nữa của chẳng làm nơi này vui vẻ hơn. Trình Tư Mỹ vẫn còn ở Thu Nguyệt viện hay không, nàng không rõ. Trình Tư Thành đã làm gì nàng ta, nàng cũng không rõ. Nàng cảm giác Trình Tư Thành nàng gặp khi sáng không phải Trình Tư Thành một tháng trước nữa, càng không phải Trình Tư Thành trong lòng nàng. Trình gia hiện tại cũng không còn là Trình gia một năm trước mà nàng bước vào cửa nhìn thấy. Cái không khí ồn ào mỗi lần Trình Tư Nhiên hay Trình Tư Mỹ gây chuyện gì trước mặt lão thái thái cũng không còn bị trách mắng nữa, Lâm thị mỗi lần chưa ngoa đanh đá, đứng bên cùng nàng đối đầu cũng chẳng còn, tất cả từng rất quen thuộc, thoáng chốc đều đã thuộc về quá khứ hết cả.

Tuệ Nghi không hiểu rốt cuộc đã thay đổi từ đâu, từ lúc nàng bắt đầu chống lại Lâm thị, hay từ lúc Trình Tư Thành không còn ở bên ngoài làm ăn nữa mà trở về trong phủ, rồi cùng nàng ân ái ái?

- Phu nhân, chúng ta trở về thôi. Từ đêm qua đến giờ người vẫn chưa nghỉ ngơi gì, hiện tại chắc cơ thể đã vô cùng mệt mỏi rồi.-Phù Dung thấy nàng cứ đứng như trời trồng trước Quyển Vân hiên này giờ mới lên tiếng nói, sau đó dịu lấy cánh tay gầy gò của nàng.

Tuệ Nghi nhoeo miệng cười, thôi thì cứ thuận theo số phận vậy, nàng hiện tại cũng không muốn suy tính gì thêm.

~~~~~

Đạo gần đây Tuệ Nghi cảm thấy trong người thỉnh thoảng vô cùng khó chịu, nguyên nhân một phần cũng là do bản thân ốm yếu quá nhiều, cơ thể cũng vì vậy mà gầy đi không ít. Thuốc dưỡng thai mỗi ngày vẫn được đưa đến cho nàng nhưng nàng uống không được bao nhiêu đã nôn trở ra, đại phu bắt mạch xong thì không nói rõ ràng với nàng mà liền được Chu Tiên dẫn đến thư phòng của Trình Tư Thành. Phù Dung chính vì những lí do này càng lo lắng cho sức khỏe của chủ tử nhà mình, liên tục ở bên cạnh chăm sóc cho nàng, thậm chí so với mẫu thân của nàng khi nàng còn nhỏ còn có chút lo lắng hơn.

Nhớ đến mẫu thân, Tuệ Nghi lại chột nhận ra bản thân hình như đã khá lâu chưa gặp bà. Từ sau đám tang của lão thái thái thì nàng luôn ở lại trong phủ, sau đó lại đến chuyện hôn sự của Trình Tư Mỹ, rồi lần huyết tẩy Thu Nguyệt viện, rồi đến lúc An thị sinh con là hiện tại, nàng chưa từng gặp lại mẫu thân.

Phù Dung cùng lúc đó bưng chén thuốc còn bốc hơi ấm vào cho nàng, nàng liền nói:

- Người đi đến thư phòng của chủ quân, nói rằng ta muốn gặp chàng một chút.-Nàng suy nghĩ, muốn hẳn cho mình đi đến thăm mẫu thân một chút.

- Dạ, phu nhân. Vậy người uống thuốc trước, nô tỳ ngay lập tức đi đến chỗ của chủ quân truyền lời.-Phù Dung đặt chén thuốc trên bàn, cúi người nói với Tuệ Nghi rồi rời đi.

Sau khi Phù Dung rời đi rồi, nàng mới cầm lấy chén thuốc trên bàn, kề lên môi uống. Mùi thuốc vô cùng kì lạ, vị thì rất đắng, nàng uống chưa tới hớp thứ hai thì đã nôn trớ ra.

Mấy nha hoàn đứng bên ngoài nghe tiếng ho khan của nàng thì vội chạy vào, một người rót một chén trà đưa cho nàng, người khác thì vỗ lưng của nàng.

- Phu nhân, người từ từ thôi.-Mỹ Lâm vừa vỗ lưng cho nàng vừa nói. Mấy tháng trước Mỹ Lâm vẫn còn là một nhị đẳng nha hoàn nấu ăn ở phòng bếp nhưng sau đó lại được nâng lên thành nhất đẳng nha hoàn cùng một người khác là Tiểu Nhi đang rót trà cho Tuệ Nghi, khỏi nghĩ cũng biết là do ai nâng lên.

Tuệ Nghi sau khi uống xong chén trà của Tiểu Nhi thì Phù Dung cũng trở lại. Phù Dung thở hồng hộc sau khi chạy một chặng đường từ Dương Liễu viện đến Tứ Thần viện rồi trở về, nói với nàng:

- Phu nhân, Chu Tiến nói với nô tỳ chủ quân lát nữa sẽ đến gặp người.

- Ừ.-Tuệ Nghi trả lời, đưa tay đặt lên bụng mình. Nàng để ý bản thân từ khi mang thai, tâm tình rất dễ kích động, hơn nữa còn rất khó chịu với mọi người xung quanh, chẳng hiểu vì sao trước đây mỗi khi nói chuyện với ai nàng đều tỏ ra rất hòa nhã dễ gần, hiện tại "ừ" một tiếng cũng khiến bản thân cảm thấy mệt mỏi.

Phù Dung cùng Mỹ Lâm dìu nàng qua giường ngủ. Bọn họ để ý chủ tử của mình gần đây rất thèm ngủ, lại kén ăn, bản thân họ cũng chưa từng mang thai nên cứ nghĩ đây là triệu chứng của thai phụ. Nhưng Tuệ Nghi ốm nghén đến thành cái dạng này rồi cũng thật quá khổ sở, đã vậy chủ quân từ cái đêm An thị sinh con cũng chưa từng đến thăm nàng một lần. Lúc đầu họ còn nghĩ Trình Tư Thành là đêm nào cũng chạy đến Quyên Vân hiền ân ái cùng An Sở Lan, nhưng sau này mới nghe những tí tở ở đó nói An di nương sau khi sinh đại tiểu thư thì dường như bị lãng quên, đứa bé cũng đã được bồng đến viện khác nuôi dưỡng, còn chủ quân thì tuyệt nhiên nửa bước chân cũng chưa từng đặt vào chỗ của An thị.

Đến gần tới Trình Tư Thành mới đến phòng Tuệ Nghi, khi đó nàng vừa mới ăn tối xong, vẫn đang mơ màng nằm trên giường chuẩn bị ngủ. Trình Tư Thành nhìn nữ nhân thậm chí còn chẳng nhận ra hẳn đang đứng bên cạnh thì mỉm cười một cái, tham lam ngắm nhìn gương mặt nàng. Mấy ngày nay đêm nào hẳn cũng đến phòng thăm nàng nhưng lại là trèo tường vào làm cho đám nha hoàn bên cạnh Tuệ Nghi không hay biết được. Tuy rằng đi vào trong lúc nàng đang ngủ nhưng Trình Tư Thành vẫn nhìn thấy được sắc mặt ngày càng nhợt nhạt và cơ thể dần gầy gò của nàng.

Đại phu nội đưa trẻ trong bụng nàng phát triển khỏe mạnh bao nhiêu thì cơ thể nàng càng suy nhược bấy nhiêu, hiện tại nhìn bộ dạng này của Tuệ Nghi thì hẳn khẳng định đã biết được tình trạng của đứa bé. Nhưng hẳn dạo này đang suy nghĩ cẩn thận một chuyện, vì mấy ngày trước sau khi đại phu bắt mạch cho nàng đi đến thư phòng hẳn báo cáo đã nói ra, có thể nàng sẽ vì đứa bé này mà suy kiệt đến chết. Trình Tư Thành nghe được tin này thì như sét đánh ngang tai, lần nữa nhớ đến lời tiên đoán của vị chân nhân năm xưa. Mẫu thân cũng đã mất, tổ mẫu cũng mất, nếu hẳn mất cả mẹ từ, Trình Tư Thành không biết bản thân sẽ hóa thành cái dạng gì. Hẳn chẳng lẽ thật sự là mệnh khắc thân nhân sao, Tuệ Nghi nàng chẳng lẽ chỉ vì gả cho hắn mà chết trẻ?

Không được, nàng không thể chết, hẳn không cho phép nàng chết! Nhưng nếu giữ lại tính mạng của nàng, thì đứa bé không thể giữ lại. Đây mới là chuyện khiến Trình Tư Thành ngày đêm suy nghĩ, mỗi khi nhớ đến đứa con đầu chết yếu của mình, hẳn lại nhớ đến nỗi buồn trong mắt của Tuệ Nghi, đó chính là lí do hắn thật sự không dám cùng nàng đối mặt gần đây. Nếu hẳn nói rõ mọi chuyện với nàng, lại đem ý kiến muốn bỏ đứa bé để giữ lại tính mạng cho nàng, Tuệ Nghi chắc chắn sẽ hận hắn đến tận xương tủy. Nhưng hận thì có làm sao? Hôm nay nhìn thấy nàng bình yên mà ngủ ở đây, hẳn càng hạ quyết tâm không thể giữ lại đứa bé, hẳn chỉ cần một mình nàng là đủ.

17:45 28.06.2020

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

Sáng hôm sau Tuệ Nghi thức dậy, thăm oán trong lòng, Trình Tư Thành cả đêm cũng đầu có đến tìm nàng, hại nàng cả đêm cứ chấp chờn không dám ngủ sâu để đợi hắn.

Phù Dung từ ngoài tiến vào, giúp nàng chải tóc thay y phục, sau đó mới nói:

- Phu nhân, khi nãy Chu Tiến có đến nói với muội, chủ quân nói thuốc dưỡng thai ngày hôm nay vị sẽ hơi kì vì là thuốc mới nên phu nhân hãy cố nhịn mà uống hết.

- Ừ.-Nàng trả lời. Thuốc dưỡng thai mà nàng uống trước đây vị cũng rất kì, nàng ngược lại muốn thử xem thuốc hôm nay có gì khác với những ngày trước.

Sau khi ăn sáng xong, như cũ phòng bếp đem một chén thuốc đến Dương Liễu viện, Phù Dung nhận lấy rồi mang vào cho Tuệ Nghi. Nàng nhìn chén thuốc tỏa mùi thơm nồng trước mặt, cảm thấy đúng là rất lạ với mọi ngày nha. Bình thường thuốc dưỡng thai của nàng mùi rất kì cục, nhưng chén thuốc hôm nay lại có mùi rất dễ chịu, hình như có mùi thảo dược thơm nữa đó, xem như là đại phu thấy nàng phải uống thứ thuốc đắng nghét kia hoài mà tội nghiệp nàng, hôm nay cho nàng hưởng chút ân xá vậy.

Tuệ Nghi cầm chén thuốc lên, nhấp một ngụm nhỏ, ừm, vị ngọt đó nha, nàng đây rất là thích. Nàng cầm chén thuốc kề lên môi, một hơi uống hết. Vị thuốc tràn ra cả khoang miệng ngọt ngọt thơm, hơi nóng lan tỏa từ cổ họng theo một đường xuống dưới bụng nàng. Tuệ Nghi vì vậy cảm thấy trong người rất sáng khoái, sau khi đưa lại chén thuốc cho Phù Dung thì nói:

- Ta đi ngủ một chút, người ra ngoài canh chừng cho ai làm phiền.

Phù Dung nhận thấy chén thuốc hôm nay Tuệ Nghi uống một hơi như vậy, hơn nữa còn không than đắng như mọi lần thì cảm thấy vô cùng vui mừng, cuối cùng chủ tử nhà nàng cũng đã không còn khó chịu như mọi khi nữa. Liền vắng lời, sau khi đem chén thuốc kia trả về phòng bếp thì đứng canh trước cửa phòng Tuệ Nghi.

Tuệ Nghi ngủ một giấc khá thoải mái, đến tận khi dưới hai chân truyền đến cảm giác ẩm ướt bứt rứt khiến giấc ngủ của nàng khó chịu, nàng mới mở mắt ra. Vội gỡ chăn dậy để nhìn, Tuệ Nghi suýt nhất xui khi nhìn thấy thân dưới của mình dính đầy máu.

- Máu, máu...-Nàng run lấy bầy như người vừa bị vớt từ hồ nước lạnh lên, kí ức một năm trước cuộn cuộn trào về.

- Á, cứu mạng, cứu mạng.-Nàng hét lên thất thanh, vội kéo chăn bò dậy, vén màn che lên.

Phù Dung cùng Mỹ Lâm và Tiểu Nhi đang đứng canh bên ngoài nghe thấy tiếng hét của nàng thì vội vàng chạy vào, nhìn thấy Tuệ Nghi một thân dưới dính đầy máu thì cả ba người nhất thời bị

dọa cho đứng hình. Đến tận lúc nhớ ra thì Phù Dung mới quay qua phản phó:

- Mỹ Lâm, muội mau đi mời đại phu đến. Tiểu Nhi, muội đi đến thư phòng gọi chủ quân, nói phu nhân gặp chuyện rồi, đi mau lên.

Cả hai người kia nhanh chóng nghe lời Phù Dung chạy đi thật nhanh. Còn bản thân Phù Dung thì vội chạy lại bên giường Tuệ Nghi dịu lấy năng.

- Ô... Phù Dung.. mau... mau gọi đại phu đến... con... con của ta...-Tuệ Nghi thờ dốc từng hồi, cả người như bị ai bóp nghẹt, gương mặt xinh đẹp thoáng chốc đã giàn giụa nước mắt. Nàng còn nhớ cái cảm giác khi bà đỡ một năm trước dốc ngược chén thuốc vô mệnh năng, ép nàng phải sinh non đứa bé ra. Cái loại cảm giác khi sinh linh trong bụng mình từng lần trào ra khỏi, loại cảm giác đau lòng muốn xé tim gan đó, nàng vĩnh viễn cũng không muốn nhớ lại.

Lúc Trình Tư Thành cùng đại phu chạy đến nơi, Tuệ Nghi không rõ là vì kiệt sức hay đau lòng mà đã ngất xỉu. Đứa bé trong bụng nàng, theo đúng dự đoán của Trình Tư Thành và đại phu đã không thể giữ được. Viển cảnh giống hệt một năm trước, thau đồng đầy máu tươi được bung ra khỏi phòng nàng, đứa bé kết thúc hai tháng sinh mệnh ngắn ngủi của mình.

Trình Tư Thành đứng trước cửa phòng Tuệ Nghi nhìn nhạ hoàn bưng thau máu tươi ra, hần khi đó không rõ tâm trạng của mình là gì. Là vui vẻ vì cuối cùng tính mạng của người mình yêu nhất đã không còn nguy hiểm, hay là hối hận vì đã tự tay giết chết con ruột mình? Không phải, hần chỉ cần một mình Tuệ Nghi là đủ, những thứ khác thì có gì quan trọng? Hần bảo vệ nàng, hần không thể để cho bất cứ ai, bất cứ điều gì làm tổn hại đến nàng được. Vị trí của nàng là ở bên cạnh hần, hần không cần ai làm nền cho nàng cả.

Trình Tư Thành nhìn sắc mặt tối tăm của bà đỡ bước ra, báo cáo lại từng chuyện với hần:

- Trình công tử, phu nhân sinh non nên cơ thể vẫn còn rất yếu, cần phải được bồi bổ thêm. Với lại..

- Đủ rồi, việc của bà đã hết, đi đi.-Trình Tư Thành ngắt ngang lời bà ta, không hề có ý định muốn nghe tiếp. Đây chính là người một năm trước đã giúp Tuệ Nghi lời cái thai chết trong bụng ra, hần biết điều bà ta muốn nói là gì. Nàng đã sảy thai hai lần, khả năng mang thai lần thứ ba càng thêm mong manh, đó là điều bà ta muốn nói, nhưng không phải điều hần muốn nghe.

Bà đỡ sắc mặt tái mét, vội cúi đầu cáo từ. Ngay sau đó là Tuyên đại phu bước ra, thần sắc trên gương mặt người này khá ngọt nhạt thiếu sức sống nhưng đôi mắt thì lại rất sáng trong, là điểm nhấn đặc biệt cho cả gương mặt. Người này trước đây là đồng học với Trình Tư Thành, sau trở thành bằng hữu thân quen với hần, đơn thuốc phá thai mà Tuệ Nghi uống cũng là do Tuyên Quân Lệ bốc cho.

Tuyên Quân Lệ hành y cũng đã bảy, tám năm, chưa từng bốc thuốc phá thai cho một thai phụ nào, cũng chưa từng có người dám ở trước mặt nhờ hần làm loại chuyện đó. Người đầu tiên đề cập với hần vấn đề này lại là người bằng hữu thân quen nhất của hần, đến tận bây giờ Tuyên Quân Lệ vẫn nhớ rõ thái độ cùng ngữ khí bình thản của Trình Tư Thành khi nhờ và hần loại chuyện thất đức này.

Thê tử của Trình Tư Thành- Tường Tuệ Nghi từng là thiên kim quý nữ được nhiều nam nhân mến mộ tại Mặc thành này, là lựa chọn tốt nhất cho vị trí chính thất của đám quý tử danh môn thế gia. Vậy mà bây giờ, Tuyên Quân Lệ không khỏi cảm thán, bị tên Trình Tư Thành kia dày vò thành cái dạng người không ra người, quý không ra quý.

- Chúng ta đi đến chỗ khác nói chuyện đi.-Tuyên Quân Lệ đi qua Trình Tư Thành, nói một câu.

Hai người liền đi đến chỗ cả gần từ đường Trình gia nói chuyện. Gương mặt Trình Tư Thành không mấy may một chút biến động, hoàn toàn không phải là cảm xúc và thái độ cần có của một phụ thân vừa mới mất con. Tuyên Quân Lệ chán ghét nhìn hần, nói:

- Nàng có thể sẽ vĩnh viễn không mang thai được nữa. Tuy đơn thuốc kia chỉ có tác dụng phá thai mà không tổn hại gì đến sức khỏe nhưng cơ thể nàng vốn đã suy kiệt từ trước, người tự mà liệu đi.

Trình Tư Thành cuối cùng cũng hiện lên một tia cảm kích trong ánh mắt, nói với Tuyên Quân Lệ:

- Đa tạ huynh, sau này có chuyện gì cần giúp đỡ huynh cứ trực tiếp nói với đệ, đệ sẽ dốc sức.

Trình Tư Thành nhỏ hơn Tuyên Quân Lệ bốn tuổi, trước giờ vẫn luôn lễ phép gọi hần một tiếng Lệ ca, mà Tuyên Quân Lệ cũng từng cảm thấy người đệ đệ này của mình tính tình cũng khá tốt. Nhưng ngày hôm nay sau khi bắt mạch cho thê tử của hần xong, nhìn bộ dạng của nàng, Tuyên Quân Lệ càng cảm thấy Trình Tư Thành không phải là dạng người hiền lành gì cho cam.

- Nàng vốn yếu ớt từ nhỏ, khi này ta bắt mạch cảm thấy bệnh của nàng, thật sự sống tới tận bây giờ đã là kì tích. Hơn nữa còn hai lần đi qua Quý môn quan, người vẫn là tích một chút đức đi, may ra nàng sẽ có thể cùng người bầu bạn đến già.-Tuyên Quân Lệ chán ghét ánh mắt cảm kích của Trình Tư Thành, bổ sung thêm. Thật lòng hần cũng chẳng muốn nói cho Trình Tư Thành biết tình trạng của Tuệ Nghi, nhưng khi nhìn thấy nét mặt bình thản của hần khi này, Tuyên Quân Lệ cũng hiểu được một điều: đứa bé bị mất là điều Trình Tư Thành tính toán từ trước, hần vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần rồi. Chỉ là thương cho thê tử của Trình Tư Thành, hoàn toàn không hay biết gì cả, bị chính phu quân của mình lừa dối.

- Ý người là nàng có thể chết trẻ?-Trình Tư Thành cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, hòn đá nặng tưởng chừng như vừa ném ra khỏi lòng hần thoáng cái lại có một tảng đá khác chèn vào.

- Chứ người nghĩ vì sao sắc mặt nàng luôn trắng bệch như vậy, còn có đứa trẻ trong bụng nàng lại như vật kí sinh khiến nàng kiệt sức? Mang thai vốn là khả năng bẩm sinh của nữ nhân, cơ thể của họ có thể đảm đương được trọng trách đó, vậy vì sao đứa trẻ trong bụng nàng lại có thể hút hết chất dinh dưỡng trong cơ thể nàng mà khiến nàng suy kiệt?-Tuyên Quân Lệ hỏi lại hần.-Trình Tư Thành, người thật ra từ đầu đến cuối có từng để ý đến thê tử của mình hay không? Người là cái dạng phu quân gì vậy? Đúng là một kẻ khốn nạn, còn nói bản thân vì muốn tốt cho nàng, người không biết nàng như thế nào thì làm sao biết cái gì tốt cho nàng? Những việc mà người đã làm, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.

~~

Tuệ Nghi mở mắt dậy, chút ánh sáng yếu ớt từ ngọn nến đầu giường giúp nàng nhìn rõ gương mặt của nam nhân đang ngồi cạnh giường nàng. Gương mặt tuấn tú, đẹp như tượng tạc, còn ai khác như vậy có thể xuất hiện trong phòng nàng ngoài Trình Tư Thành?

Trình Tư Thành? Nàng không còn có tư cách cùng hần đối mặt nữa, đứa con của hai người lại mất nữa rồi. Vì sao cứ luôn như vậy, vì sao nàng cứ luôn bị sảy thai như vậy? Rõ ràng nàng đã cố hết sức chăm nom bản thân mình cơ mà, thuốc dưỡng thai dù có khó nuốt ra sao, vị đắng thế nào thì nàng cũng uống hết, vì sao nàng lại bị sảy thai được chứ?

Chén thuốc sáng nay, đúng rồi, là do chén thuốc sáng nay. Mùi vị của nó đặc biệt dễ uống, chắc chắn là có người hạ độc vào nó, có người muốn giết con của nàng, lại có người muốn giết con của nàng!

Tuệ Nghi kích động ghì lấy tay Trình Tư Thành, thều thào nói từng chữ:

- Tư Thành, có người giết con chúng ta, Tư Thành, có người giết con chúng ta!

Trình Tư Thành nắm lấy bàn tay gầy gò của nàng đang bầu vào tay mình, ánh mắt ôn nhu cùng an ủi, nói với nàng:

- Tuệ Nghi, không sao hết, có ta ở đây cùng nàng, dù không có con cũng không sao, nàng là đủ rồi.

Tuệ Nghi cả người đang vô cùng kích động, nàng khó khăn lắm mới mang thai một lần nữa, nàng không thể mất con được, nàng không thể mất con được!

- Không có, Trình Tư Thành, con của ta, con của ta!-Nàng dùng hết sức bầu vào da thịt hần, kích động nói lớn. Đó là con của nàng, nàng đã chờ che nó suốt gần hai tháng nay, không thể nói mất là mất được. Nàng không thể mất con được nữa, Trình Tư Thành, chàng sẽ chán ghét nàng, nàng sẽ trở thành độc phụ * mất.

* Ông bà ta có câu: Cây độc không trái, gái độc không con.

Trình Tư Thành ôm ghì cả cơ thể gầy yếu của nàng vào lòng, bàn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Tuệ Nghi, để mặc cho móng tay của nàng bầu thật sâu vào da thịt hân. Nàng phải bầu thật mạnh vào, để cho hân chân thực cảm nhận được loại cảm giác này, vừa mừng vừa hận.

- Tuệ Nghi, nàng không cần phải lo, ta sẽ bảo hộ cho nàng thật tốt. Không có con cũng không làm sao, ta chỉ cần nàng là đủ, nàng đừng nghĩ ngợi nhiều, nàng đối với ta là quan trọng nhất, trên đời này không có điều gì với ta quan trọng hơn việc nàng bình an cả.- Trình Tư Thành ở bên tai nàng, nhẹ nhàng an ủi. Đúng vậy, một mình nàng bên cạnh hân là đủ, hân không cần điều gì nữa cả.

Tuệ Nghi ghì vào lòng hân, nức nở khóc, tâm lý đứa con trong bụng nàng bị hãm hại cũng không biến ra khỏi đầu nàng. Lần trước là Lâm thị, lần này lại là ai muốn hại con của nàng? Đại phu, đúng, đại phu bốc thuốc muốn hại con của nàng!

- Trình Tư Thành, con của ta bị tên đại phu hãm hại, hân giết con của ta. Trình Tư Thành, chàng mau giết hân, mau giết hân.-Tuệ Nghi ghì vào tay hân, cổ rướn người lên, gắng nói từng chữ.

Nước mắt chưa từng dừng chảy khỏi đôi mắt tròn đẹp của nàng. Trình Tư Thành nhìn vào lại như bị thôi miên, gật đầu đáp chắc nịch:

- Tuệ Nghi, nàng yên tâm, ta không để ai làm hại nàng nữa.

Ngày hôm đó là lần thứ hai trong đời Tuệ Nghi khóc đến mức sưng vù hai mắt, mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Trình Tư Thành suốt từ đầu đến cuối vẫn luôn túc trực bên cạnh nàng, để mặc cho móng tay nàng bầu vào lớp vải xuyên qua da thịt hân. Có những lúc hân còn phải đặt tay mình vào miệng nàng cho nàng cắn, tránh để nàng kích động mà cắn trúng lưỡi. Lúc Tuệ Nghi thiếp đi rồi, hai cánh tay và ngón tay của hân đều dính máu. Nhìn có vẻ rất đau, nhưng tâm trạng hân thực sự lại rất vui.

Lúc Trình Tư Thành nhận ra loại cảm giác khác thường này của mình là mấy ngày sau đó khi Tuệ Nghi đã dần bình tĩnh lại. Hân cảm thấy bản thân hình như đã bị gì đó rồi, cảm giác nhìn Trình Tư Mỹ bị hân cho người cắt lưỡi, dùng cực hình tra tấn khiến tâm trạng hân rất thống khoái. Khi nhìn Tuệ Nghi bị sảy thai, lại biết rõ ràng được bấy giờ thể tử của mình đã bình an vô sự khiến hân tốt cùng hạnh phúc. Hân cuối cùng cũng làm được việc bảo vệ tốt cho nàng, hân việc gì lại có thể không vui được.

~~

Tuệ Nghi tỉnh dậy vì tiếng khóc của trẻ con cứ vang vọng bên tai không dứt. Nàng ban đầu cứ tưởng bản thân lại nằm mơ thấy ác mộng, dạo gần đây đêm nào nàng vừa nhắm mắt đã nghe thấy tiếng đó, dù Trình Tư Thành luôn nằm bên cạnh an ủi rằng nàng bị ảo giác, bản thân nàng lúc nào cũng không thôi thấy hết đau khổ.

Trình Nghi Hỷ vừa được làm lễ đầy tháng xong, cả người thơm tho trắng trẻo được quấn trong khăn gấm màu vàng được bà vú bông đến phòng nàng. Trình Tư Thành thấy nàng dạo này dù sắc mặt đã khá hơn rất nhiều nhưng hình như vẫn còn rất buồn bã, hân liền nghĩ mang đứa trẻ này đến bầu bạn cùng thê tử, giúp nàng vui vẻ.

Trình Nghi Hỷ có nét giống với An Sở Lan, đặc biệt là đôi mắt. Tuệ Nghi nhìn vào cũng có thể nhìn thấy An thị, nàng lại sinh ra ghen tỵ.

- Đứa bé đáng yêu quá.-Nàng ngồi nhìn hết bà vú, Phù Dung, Tiểu Nhi rồi tới Mỹ Lâm bông đùa bé đỡ dành nó hơn một canh giờ mới thốt ra được một câu.

Trình Tư Thành này giờ vẫn trông chừng thái độ của Tuệ Nghi bây giờ mới mỉm cười nhìn nàng, nói:

- Đúng vậy, nàng có thích nó không? Ta để nó ở lại đây với nàng nhé?

Tuệ Nghi thích nó chứ, nàng cũng sướng có một đứa con đáng yêu như vậy. Nhưng nàng không muốn lại đi lấy con của người khác, nàng bây giờ không giống như mấy tháng trước hào phóng nói bản thân không sao, nàng rất không ổn, nàng không ổn một chút nào cả.

Kỉ ức đáng sợ kia hàng đêm vẫn bủa vây lấy nàng khiến nàng không lúc nào ngủ được. Nàng từng cảm nhận được từng chút một sinh linh bé nhỏ trong bụng mình ngày một lớn lên, ngày một đến gần nàng hơn. Tuệ Nghi hiện tại, nàng không còn hơi sức mà đi đến Thương Dương sơn đào một cái hố, chôn xuống dưới đó khóa trường mệnh của con mình, cầu xin cho nó đi đến một thế giới khác hạnh phúc hơn mà vui sống. Nàng muốn nó cùng nàng đi đến nơi này, cho dù nơi này có tàn nhẫn, lòng người có độc ác ra sao thì nàng cũng sẽ che chở cho nó, không để nó bị tổn thương. Nàng đã cố hết sức như vậy rồi, vì sao ông Trời lại không cho nàng một cơ hội chứ?

- Tư Thành, chàng đưa đứa bé về Quyên Vân hiền với An thị đi, đừng để sau này nó và mẫu thân nó sẽ oán trách chàng. An thị không làm gì sai cả, nàng là mẹ ruột của nó, nàng xứng đáng được bên cạnh chăm sóc nó.-Tuệ Nghi khế dựa vào lòng Trình Tư Thành, nhẹ nhàng nói.

Trình Tư Thành hơi khựng người lại một chút, nhưng rất nhanh đã vòng tay ôm lấy nàng, lời nói đầy sùng nịch:

- Nàng muốn sao thì chính là như vậy.

Sau đó Trình Tư Thành quả thực đưa Trình Nghi Hỷ trở lại Quyên Vân hiền. An Sở Lan nhìn nữ nhi của mình được chăm sóc cẩn thận, cả người mồm mím trắng trẻo thì mừng đến phát khóc. Nàng vốn tưởng Trình Tư Thành đem đứa bé đi là vì muốn thủ tiêu nó, vì suy cho cùng từ đầu đến cuối hân nửa phần cũng chưa từng tỏ thái độ là muốn có nó hay không. Hôm nay ôm con trong tay, lại nghe bà vú nói chủ quân giao đứa trẻ lại cho nàng, hi vọng nàng sẽ yên phận ở Quyên Vân hiền này mà chăm sóc dạy dỗ nó, An thị một lần nữa cảm thấy bản thân thật sự được trời cao thương xót.

Nhưng An Sở Lan biết rõ một điều, đứa trẻ này dù có nửa phần lượng trong lòng Trình Tư Thành hay không thì nàng ta cũng không bằng. Nàng đã nghe mấy nha hoàn trong viện mình dạo gần đây thâm nói với nhau Tuệ Nghi lại sảy thai một lần nữa, nguyên nhân không rõ. Nhưng Trình Tư Thành dường như càng vì chuyện này mà sùng ái Tuệ Nghi thêm nhiều hơn, rất nhiều đồ đạc, trang sức, y phục, kì trân dị bảo khắp mọi nơi đều được mua về Trình phủ, đem đến Dương Liễu viện của nàng ta. Trình Tư Thành cũng không hề tỏ thái độ sẽ hưu vị chính thể năm lần bảy lượt không thể khai chi tán diệp cho Trình gia này, ngược lại đám nha hoàn đó nói với nhau chủ quân còn tỏ ra rất rõ thái độ thoải mái, vui vẻ dạo gần đây, dường như lúc nào cũng ở bên cạnh Tuệ Nghi. Khi thì cùng nàng đọc sách, khi thì đích thân vẽ tranh của nàng, khi thì cầm đàn thổi sáo, thật sự là làm mọi cách có thể để gần gũi với phu nhân.

~~

Trình Tư Thành gần đây rất thích quần quýt bên cạnh Tuệ Nghi làm nàng đôi khi cảm thấy hơi phiền phức. Không thể phủ nhận phu quân của mình cầm đàn rất hay, vẽ tranh cũng rất đẹp khiến cho nàng cảm thấy cũng vui vẻ, nhưng Tuệ Nghi cũng cảm thấy thiếu thiếu một chút gì đó. Nàng nghĩ, khung cảnh gia đình ba người hạnh phúc sẽ dễ nhìn một chút, cũng có thể khiến cho lòng nàng nhẹ nhõm hơn.

Gần đây nàng không còn nằm mơ nghe thấy tiếng khóc của trẻ con nữa, thay vào đó là những người nàng không mấy quen biết, thậm chí là chưa từng gặp gỡ bao giờ, họ liên tục chửi mắng, nguyên rủa nàng. Họ nói nàng là đồ độc phụ, đồ nữ nhân vô năng, đồ thua kém thất bại, vì nàng không thể sinh con.

Nàng rõ ràng không có, nàng không phải loại nữ nhân đó, nàng rõ ràng có thể mang thai, nàng cũng có khả năng sinh con. Là có người muốn giết hại con nàng, rõ ràng là nàng bị hãm hại, vì sao không có ai tin nàng?

Ngay cả Trình Tư Thành cũng không chịu nghe nàng nói, lần nào nàng nhắc đến chuyện của đại phu, hân cũng chỉ nói mình đã trừng phạt người đó rồi, nàng không cần phải lo. Nhưng vì sao hân không cho nàng biết nguyên nhân tại sao người đó muốn giết con nàng, tại sao hân không nói? Nàng tốt cùng là đã đắc tội với người nào, vì sao tai ương cứ giáng xuống đầu nàng như vậy?

Tuệ Nghi miễn mạn suy nghĩ, cả người thoáng chốc đã mướt mồ hôi lạnh. Tiếng đàn mềm mại du dương của Trình Tư Thành nghe thật khó chịu. Nàng neho mảy, khẽ gọi hân:

- Tư Thành, thiếp mệt, chàng đưa thiếp về phòng được không?

Trình Tư Thành ngay lập tức dừng chân, ngẩng đầu dậy nhìn nàng, từ chiếc ghế gỗ tiến lại trường kỷ dài mà Tuệ Nghi đang nằm, hỏi nàng:

- Nàng lại khó chịu ở đâu sao? Ta cho người đi gọi Tuyền đại phu nhé?

Tuyền Quân Lê, gần đây nàng thường xuyên gặp người này. Đây là một bằng hữu tốt của Trình Tư Thành, hành nghề y, lại đảm đương việc bắt mạch và bốc thuốc điều dưỡng cơ thể cho nàng nên Tuệ Nghi cũng sinh ra thái độ rất cảm kích. Nhưng thuốc của vị đại phu này rất đắt, vị so với thuốc đường thai của nàng còn khó nuốt hơn vạn lần, Tuệ Nghi ngược lại không muốn gặp hẳn quá thường xuyên.

- Không cần, thiếp chỉ là thêm ngủ thôi, chàng không cần làm phiền Tuyền đại phu.

Trình Tư Thành khẽ gật đầu, từ trên ghế nhẹ nhàng bế nàng lên, đi về phòng ngủ. Từ khi sảy thai lần thứ hai đến nay đã được hơn hai tháng, Tuệ Nghi điều duy nhất có thể cảm nhận được chính là cơ thể càng yếu ớt, đi lại tất cả một là dựa vào Trình Tư Thành bồng bế, hai là Phù Dung và Mỹ Lâm hoặc Tiểu Nhi đầu.

Trình Tư Thành đặt nàng lên giường trong phòng ngủ, cẩn thận đắp chăn cho nàng, sau đó quay đi đốt hương an thần trong phòng, cuối cùng quay lại buông rèm che. Hắn từ đầu đến cuối ánh mắt tràn đầy ôn nhu cùng sùng nịnh nhưng không hiểu vì sao qua ánh mắt của Tuệ Nghi, đó lại trở thành một loại nhân nại.

Tuệ Nghi nghĩ, nàng chắc chỉ còn một chút thời gian ngắn ngủi nữa thôi. Từ giờ đến lúc Trình Tư Thành hoàn toàn mất hết kiên nhẫn với nàng mà đưa đến tay nàng một tờ giấy hưu thê, sau đó tái hôn. Nàng mong lúc đó đến nhanh một chút, ít ra nàng không phải sống trong loại đau khổ dằn vặt như thế này nữa.

20:45 29.06.2020

P/s: Mình không biết mọi người có cảm nghĩ hiện tại như thế nào về truyện nữa, nhưng chắc chắn là đang phần nộ với tác giả là mình lắm đúng không:<

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tuệ Nghi cứ nghĩ Trình Tư Thành không sớm thì muộn rồi cũng hưu mình, chỉ có điều nàng không ngờ thời gian lại trôi qua lâu như vậy. Từ khi sảy thai đến tận bây giờ nàng đã không còn khái niệm gì về thời gian nữa, nếu không có Phù Dung thông báo cho nàng biết ngày mai là Tết Thanh minh thì không biết nàng còn u mê đến khi nào.

Tết Thanh minh là ngày đi tảo mộ, Trình Tư Thành năm nay đương nhiên phải đích thân đi tảo mộ cho mẫu thân và tổ mẫu của mình. Phận làm con dâu như Tuệ Nghi cũng phải đi là hợp lý lẽ, nhưng Trình Tư Thành lại không cho phép.

- Nàng vẫn còn yếu, cứ ở lại phủ nghỉ ngơi dưỡng sức, một mình ta đi là đủ.-Hắn vén tóc mai của nàng lên, nhẹ nhàng nói.

Đường đi từ Trình phủ đến nghĩa trang gia tộc của Trình gia mất hai canh giờ, nằm ở ngoài rìa của Mặc thành. Tuệ Nghi không phủ nhận bản thân nàng dạo gần đây rất dễ mệt mỏi nhưng bốn phận thì vẫn phải thực hiện cho đầy đủ, tránh để người ngoài sinh ra thái độ soi mói với Trình Tư Thành. Nghĩ như vậy, nàng vẫn cứng đầu trả lời:

- Nhưng thiếp dù sao cũng là thê tử của chàng, chàng không cho thiếp đi, người hiểu chuyện nhìn vào sẽ nói chàng thương hương tiếc ngọc, còn người không hiểu sẽ nói thiếp là không biết lý lẽ. Tư Thành, chàng đừng tàn nhẫn với thiếp như vậy.

Trình Tư Thành nheo mày nhìn nàng, ánh mắt thoáng chốc đã tối đen. Gần đây Trình Tư Thành tâm trạng vẫn luôn không ổn định, thỉnh thoảng cư xử hay thái độ đều rất tùy hứng khiến Tuệ Nghi ngày thường dù rất giỏi suy đoán sắc mặt người khác cũng không nhìn ra hẳn rốt cuộc là nghĩ cái gì. Nàng hơi mỉm cười, nói:

- Chàng... nếu chàng không thích thiếp đi, như vậy An thị đi cũng được.-Nàng nói rồi lặng lẽ cúi đầu, khóe mắt đột nhiên thấy cay cay. Nhưng rất nhanh sau đó vẫn phải kiềm nén lại, nàng khóc cái gì chứ, nàng có tư cách gì mà đòi khóc?

An thị sinh được trưởng nữ, ngoại hình ưa nhìn, xuất thân tuy là hơi thấp kém nhưng nếu được Trình Tư Thành chủ động nâng đỡ thì vị trí quý thiếp, bình thê cũng rất dễ dàng. Nàng thì sao chứ, chỉ có xuất thân và dung mạo là xem được, còn lại thì không sinh được con, đã vậy còn cứ ốm yếu bệnh tật như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị hưu.

- Nàng lại nghĩ cái gì trong đầu? -Trình Tư Thành nghe ra giọng nói khác thường của nàng thì hỏi lại. Hắn đưa tay nâng mặt nàng lên, tròng mắt xoáy sâu vào đôi mắt đỏ hoe của nàng.-Ta còn chưa nói gì rõ ràng, nàng đã ủy khuất khóc như vậy là trách ta sao?

Hắn vốn chỉ định đùa với nàng một chút, cho nàng xuống nước mà xin lỗi hắn. Thú thật là dạo gần đây ngày nào cũng đổ dành nàng khiến hắn cảm thấy bản thân phải chịu thiệt thòi, muốn nàng cùng mình vui vẻ một chút nhưng lại ngại bệnh tình của nàng. Hiện tại nhìn bộ dạng Tuệ Nghi như vậy, hắn lại dâng lên hứng thú muốn bắt nạt nàng.

Lời Trình Tư Thành nói ra vào tai Tuệ Nghi lại trở thành một lời trách mắng, nàng lại nghĩ hắn đang chất vấn mình vì sao dám to gan trách hắn. Nghĩ như vậy khiến sắc mặt nàng thoáng chốc lại trắng bệch ra, lắp bắp nói:

- Thiếp không có, thiếp không có trách chàng, thiếp không có...

Trình Tư Thành nhìn đáng vẻ vội vàng phân bua của nàng, trong lòng vừa vui lại vừa buồn, nàng bao giờ lại trở nên sợ hãi hắn như vậy chứ? Cơ mà, nàng chắc không phải đã biết chuyện hắn nhờ Tuyền Quân Lê bốc thuốc phá thai cho nàng uống đầu, bằng không thì nàng đã không ngồi cùng hắn như hiện tại rồi. Mà nghĩ kỹ lại, nàng làm sao có thể biết được chuyện đó chứ? Nàng tốt nhất hãy luôn ngây ngô một chút, cùng hắn sống đến già, đó mới là điều Trình Tư Thành hẳn mong muốn.

- Ngốc ă, ta đã làm gì nàng mà lại sợ như vậy? Nàng muốn đi cũng được, chỉ cần ngày mai nàng có thể dậy sớm, ta liền đưa nàng đi.-Trình Tư Thành mỉm cười ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói. Hắn không muốn nhìn thấy nàng tội nghiệp như khi nãy đâu, nhìn vào lại khiến tâm hắn khó chịu.

Tuệ Nghi cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại, khe khẽ gật đầu. Nhưng nàng rất nhanh lại hiểu ra, nếu Trình Tư Thành thật sự hiểu lầm hành động của nàng, cho rằng nàng thật sự to gan mà dám trách phu quân của mình vậy thì hẳn có tức giận mà lập tức hưu nàng không? Nàng hiện tại có quá nhiều lí do khiến Trình Tư Thành có thể đường đường chính chính bỏ nàng mà không cần quan tâm đến sắc mặt của phụ thân nàng hay ngoại tổ mẫu của nàng. Nếu Trình Tư Thành thật sự làm mọi chuyện nhanh chóng như vậy, nàng lại rất mong bản thân khi đó sẽ được giải thoát.

~~~

Quyển sách bằng thẻ tre được đặt trên bàn, bên cạnh là chén trà còn tỏa hơi ấm. Ngồi đối diện Trình Tư Thành là Tuyền Quân Lê, hắn vẫn đang trông chờ vào câu trả lời của người đệ đệ này

của mình.

- Như vậy, chỉ cần uống liên tục trong hai tháng, năng chắc chắn sẽ khỏe lại sao?-Trình Tư Thành hồ nghi hỏi Tuyên Quân Lệ.

- Cũng không có gì bảo đảm được. Năm đó chẳng phải vị Tàn Cơ đó cũng sống được thêm ba năm so với dự định của đại phu sao, cứ thử đã rồi mới biết.-Tuyên Quân Lệ nhún người đáp lại.

Thật lòng Trình Tư Thành trước nay chưa từng tin vào những việc không nắm chắc phần thắng trong tay, tất cả những mối làm ăn của hắn vô cùng sinh lợi cũng một phần là do tính cách này của hắn. Nhưng quyền được thử này, nói gì thì cũng có phần khiến hắn nửa tin nửa ngờ.

Tuyên Quân Lệ mấy ngày nay lên núi hái lấy sự phụ tinh có vào trong y quán của ngài tìm được một quyền được thử cổ có ghi phương thuốc chữa được bách bệnh. Hắn cảm thấy dạo gần đây mình cũng chẳng nhận người bệnh nhân nào mắc bệnh hiểm nghèo hay gần đất xa trời cả nên cũng chẳng muốn đem thử này xuống núi cho công kênh thêm tay nải, nhưng nghĩ một hồi mới nhớ ra, quả thật chẳng có người nào bệnh nhân nào mắc bệnh hiểm nghèo hay gần đất xa trời cả, chỉ là sống nay lại chẳng biết ngày mai ra sao thì có một người.

Phương thuốc trong quyền được thử này cũng chẳng có gì khó làm, chỉ là tính kì quái của nó lại khiến Tuyên Quân Lệ cảm thấy không đáng tin.

Trong đây ghi lại, mấy trăm năm trước vào triều đại Vô Ưu thứ hai mươi sáu, y quán Quyển Nghiên nổi tiếng nhất đã tạo ra một phương thuốc đặc biệt công hiệu, bất cứ là bệnh gì dù đã uống bao nhiêu thuốc, đi qua bao nhiêu chùa cầu xin không khỏi thì chỉ cần dùng đơn thuốc này là khỏe. Vốn dĩ chẳng ai biết có người nào đã thật sự nhờ phương thuốc này chữa khỏi bệnh hay không, nhưng tin đồn về nó lại lan truyền khắp mọi ngõ ngách, ai ai cũng biết. Khi ấy có một nhà quyền quý họ Tàn có một vị tiểu thư sau một lần ngã xuống ao sen hôn mê tỉnh lại thì sức khỏe sa sút cực hạn, đại phu cứ cho uống thuốc cầm chừng và nói với người nhà rằng nên chuẩn bị tinh thần, có thể ngay trong năm sẽ qua đời. Cũng may mắn Tàn Cơ tiểu thư có một phụ thân hết mực yêu thương, tiền bạc của cải dư dả đã đến Quyển Nghiên y quán này ngỏ ý mua lại đơn thuốc kia với giá ngàn vàng. Mà vào cái ngày Tàn chủ gia đi đến y quán đó thì y chủ lại không có ở nhà, những vị đồ đệ trong y quán mở mắt trước tiền bạc đã đem sách gốc kia ra chép thành một bản sao, sau đó bán bản sao đó cho Tàn chủ gia, nhờ đó mà phương thuốc bí truyền kia lọt ra ngoài nhân gian.

Tàn chủ gia sau khi bỏ một nửa tài sản của mình để mua phương thuốc đó về cho nữ nhi, lại ra lệnh đại phu dựa theo đơn đó bốc thuốc thì bệnh của Tàn Cơ thật sự qua khỏi, sống thêm được ba năm so với dự đoán của đại phu. Sau chuyện đó là đại biến trong cung diễn ra, thời thế loạn lạc, chiến tranh giành ngôi diễn ra trong hơn hai mươi năm, y quán Quyển Nghiên bị thiêu rụi, quyền sách gốc kia cũng mất tích. Chỉ còn giữ lại bản sao của nó là ở chỗ Tàn gia chủ, nhưng sau khi tàn đề lên ngôi hai, ba năm thì Tàn gia quyền lực và tiền tài cũng suy kiệt, cuối cùng cũng phải bán hết toàn bộ gia sản để ăn cứ, mà quyền được thử kia cũng từ đó lưu lạc khắp nơi không rõ tung tích.

Quãng đường nó đã lưu lạc thế nào Tuyên Quân Lệ cũng không rõ, chỉ là cuối cùng thì nó lại nằm trong kho sách của sự phụ hắn, Tuyên Quân Lệ cảm thấy đây là một loại cơ may.

Theo phương thuốc trong sách, mỗi ngày sẽ cần một người dùng máu trích từ vùng ngực của mình ra làm thuốc dẫn, hòa với một số loại thảo dược quý khác để làm ra một chén thuốc cho người bệnh uống. Vì phải uống liên tục không ngừng nghỉ, tức là phải cần nhiều máu trong một thời gian dài, lại phải đảm bảo là máu của cùng một người nên phương thuốc này mặc dù trông có vẻ khá dễ làm, sự thực lại chẳng có mấy ai dám làm.

Tuyên Quân Lệ nói cho Trình Tư Thành biết điều này chính là muốn thử xem hắn rốt cuộc sẽ bắt chấp những gì mà giữ lại mạng cho Tuệ Nghi, Tuyên Quân Lệ thực sự vô cùng tò mò.

- Như vậy, lấy máu của đệ làm thử xem. Nhưng cần bao lâu thì năng mới có thể khỏe lại, tức là phải uống liên tục cho đến khi chết sao?-Trình Tư Thành đặt quyền sách lên bàn, đưa mắt đến hỏi Tuyên Quân Lệ.

- Đệ làm thật sao?

- Năng là thê tử của đệ, đệ lấy máu của mình cho năng uống thì đâu phải không hợp lý, hơn nữa còn là đệ cam tâm tình nguyện. Nhưng huynh nói xem, rốt cuộc là phải uống đến tận khi chết sao, như vậy nếu lỡ đệ chết trước năng thì năng phải làm sao?-Trình Tư Thành đưa ánh mắt mong chờ câu trả lời nhìn Tuyên Quân Lệ.

- Làm sao ta biết, trong đó cũng chẳng nói, ta làm sao đảm bảo? Hơn nữa, cũng chẳng lấy gì chắc chắn năng sẽ khỏe lại, chuyện của Tàn Cơ gì đó cũng chỉ là lời đồn từ mấy trăm năm trước, có phải sự thật hay không ta cũng đâu chắc chắn.

- Vậy huynh đưa đệ xem thử này làm gì?

- Là cho người xem để xem người có muốn thử vận may một lần hay không.-Tuyên Quân Lệ nghiêng răng trả lời.

- Vậy thì thử xem, ta cũng không có gì để mất, năng uống máu của ta không chừng còn có thể bồi bổ thêm.-Trình Tư Thành nhếch môi cười một cái nhàn nhạt, đáp lại. Đừng nói chỉ là vài giọt máu, dù năng có muốn hẳn róc thịt mình để làm thức ăn cho năng, hắn cũng tình nguyện.

~~

Xe ngựa cứ đi trên những đoạn đường vô cùng khúc khuỷu quanh co, thỉnh thoảng lại xóc nảy khiến Tuệ Nghi cả người vốn đã mệt mỏi nay lại càng đau nhức hơn. Năng cố kìm nén cơn đau của mình, ngoài mặt tỏ ra bình thường ngồi dựa vào Trình Tư Thành, để cho tay hắn vòng qua người năng để đỡ lấy cả cơ thể nặng trĩu hiện tại.

- Khó chịu sao?-Trình Tư Thành vuốt ve cái vai gầy của năng, hỏi. Hắn sao cứ cảm thấy năng này giờ cả người vẫn cứ cứng ngắc, hình như là vì khó chịu.

- Không, thiếp hơi buồn ngủ.-Tuệ Nghi cố nặn ra một nụ cười, nói dối. Nếu năng nói thật là cơ thể hơi đau nhức thì thế nào cũng bị Trình Tư Thành mỉa mai cho xem, năng vẫn còn nhớ hôm qua đã hùng hồn, đồng ý cầu xin hắn cho mình đi tảo mộ như thế nào.

- Cố chịu một chút, sắp đến rồi.-Trình Tư Thành ôm năng chặt hơn một chút, đưa tay chỉnh lại lọn tóc rối của Tuệ Nghi, dịu dàng nói.

Nghĩa trang gia tộc Trình gia so với Tướng gia uy nghiêm và rộng lớn hơn nhiều, chiếm cứ gần như là cả một vùng đất nhỏ trong một thành. Trình Tư Thành đưa Tuệ Nghi xuống ngựa, sau đó đưa năng đến một cái đình hóng mát ở trong sân nghi ngơi rồi mới bắt đầu tảo mộ.

Thoạt đầu năng cứ cảm thấy Trình Tư Thành hình như lo lắng cho mình hơi thái quá rồi, năng cũng đâu phải không tay không chân mà không cùng hắn làm việc được chứ. Kết cục khi năng cùng hắn một ngày ở nghĩa trang quét dọn mộ phần hai vị mẹ chồng và Trình lão thái thái thì cả người đến chân cũng không nhắc nổi, hoàn toàn kiệt sức.

Lúc xe ngựa trên đường quay trở lại phủ, Tuệ Nghi đã mệt đến mức ngủ thiếp đi. Là trong lúc mơ màng, năng dường như nghe được Trình Tư Thành lầm bầm nhắc đến thuốc máu gì đó, lại nghe nói đến Tuyên Quân Lệ, cuối cùng thử năng nghe được chỉ là tiếng chuông gió kêu "đình đang" được treo trên xe ngựa.

Ngày hôm sau sau khi ăn sáng xong, Tuyên Quân Lệ lại xuất hiện sau bốn ngày không thấy bóng dáng đâu, mang cho năng một chén thuốc.

Trình Tư Thành nói đây là thuốc do Tuyên Quân Lệ tự bào chế ra, công dụng thì không bảo đảm sẽ tốt hơn thuốc cũ nhưng có thể sẽ khiến năng thay đổi khẩu vị, Tuệ Nghi nghe vậy liền vui vẻ nhận lấy rồi uống thử.

Năng mặc dù chưa từng bị thổ huyết bao giờ, cũng chưa từng nếm qua vị máu nhưng loại thuốc hôm nay năng uống, năng rõ ràng có thể cảm nhận vị tanh của máu tràn đầy khoang miệng mình hòa lẫn với mùi của thảo dược.

Dù cảm thấy vị thuốc có vẻ ổn hơn nhiều so với những loại thuốc trước kia từng nếm qua nhưng năng cũng cảm thấy hơi khó nuốt. Khi uống đến ngụm cuối cùng, năng khó tránh khỏi nhăn mày oán trách:

- Thuốc thật đắng. Tuyên ca, huynh sao có thể bào chế ra loại thuốc có vị kì cục như vậy chứ?

Tuyên Quân Lệ giặt giắt khoe mắt, oan uổng a, hẳn có phải là tự bào chế ra đâu. Rõ ràng là dựa theo sách cổ mà làm, mấu cũng là của Trình Tư Thành, Tuệ Nghi sao có thể trách hẳn được chứ? Trình Tư Thành kia lại dám đổ cho hẳn cái danh thuốc tự mình bào chế, đúng là gian trá.

- Muội muội, thuốc đắng dã tật mà, muội phải cố uống thì mới mau hồi phục.-Tuyên Quân Lệ mặc dù trong lòng chửi thầm Trình Tư Thành nhưng vẫn phải nói lời rộng lượng bao dung, vì danh tiếng của hẳn là lương y cơ mà. Bệnh nhân chê thuốc đắng thì hẳn phải mỉm cười nói là không đắng, khuyên họ uống hết. Còn người nhà bệnh nhân mà gian trá thì, hừm, hẳn cũng chỉ được mắng thầm trong bụng thôi.

Tuệ Nghi nghiêng người định lấy một chén trà trắng miệng, Trình Tư Thành liền đẩy nó ra khỏi tầm tay nàng, nhẹ nhàng nói:

- Tuệ Nghi, uống thuốc này vào thì đợi một lúc, nếu uống trà thì sẽ mất công hiệu của thuốc.

Tuệ Nghi đầu môi, uất ức nói:

- Làm gì có chứ? Trước đây thiếp uống thuốc xong liền uống trà như vậy, chẳng có sao cả. Bây giờ lại có chuyện như thế này, chẳng rõ ràng đang lừa thiếp.

Trình Tư Thành mỉm cười một cái, khẩy chiếc mũi đang vì ủy khuất mà phồng to của nàng, nói:

- Thuốc này khác, nàng không thấy vị của nó ngon hơn rất nhiều sao?-Khi hẳn nói lời này lại chẳng nhận ra trong ánh mắt mình hiện lên bao nhiêu là chiếm hữu, bao nhiêu sùng nịch, còn có một chút đau thương.

Tuệ Nghi hơi bần thần một chút trước ánh mắt của hẳn, lý trí còn sót lại nhanh chóng bị kéo trở về. Ánh mắt của hẳn kia là ý gì chứ? Lời vừa nói ra chỉ là một câu nói đùa bình thường, nhưng ánh mắt của chủ nhân nó thì không như vậy.

- Vậy... thiếp không uống nữa.-Nàng ngập ngừng trả lời, trong đầu có gắng nghĩ vì sao hẳn lại nhìn mình như vậy. Từ bao giờ nàng đã không còn thấy rõ lòng của người nam nhân trước mặt mình nữa, Tuệ Nghi không biết.

Tuyên Quân Lệ ngồi một bên bị tống cho một miếng cầu lương, mặt mày hiện rõ ba vạch đen. Hẳn vội đứng lên, nói:

- Vậy hai người ở đây, ta đi trước.-Nói rồi không kịp đợi Trình Tư Thành và Tuệ Nghi kịp lên tiếng đã vội vã xách hòm thuốc chạy đi.

- Lệ ca đi thông thả.

- Tuyên ca đi thông thả.

Trình Tư Thành và Tuệ Nghi nhìn bóng lưng chạy như bị ma đuổi của Tuyên Quân Lệ thì đồng thanh cười, dựa vào nhau.

~~~

Thuốc mới của Tuyên Quân Lệ quả thực có công hiệu rất tốt, Tuệ Nghi uống liên tục mỗi ngày trong hai tháng thì cơ thể rất nhanh đã phục hồi. Hôm nay lúc bắt mạch cho nàng, Tuệ Nghi cũng có thể nhìn thấy chân mây của Tuyên Quân Lệ dần ra rất nhiều, khoe môi cong lên một nụ cười.

- Tuệ Nghi, bệnh của muội đã khá hơn nhiều rồi. Bây giờ lo chú ý một chút, đừng lao lực là được.-Tuyên Quân Lệ vừa nói vừa thu dọn hòm thuốc, sẵn tiện ghi một đơn thuốc thêm cho nàng.

Tối hôm đó, nàng đem lời của Tuyên Quân Lệ từng chút thuật lại cho Trình Tư Thành, cuối cùng còn kết luận một câu:

- Tuyên ca nói cơ thể muội đã hoàn toàn hồi phục, chỉ cần không làm việc lao lực thì có thể làm mọi thứ khác.

Trình Tư Thành nheo mày, nghi hoặc nhìn nàng. Tuệ Nghi thấy vậy thì hơi chột dạ, nàng biết tên này lại đang muốn dò xét mình nên vội cup mắt, lảng tránh ánh mắt của hẳn.

- Tuệ Nghi, nói dối là không ngoan.-Hắn khẽ cười trầm thấp, đưa tay khẩy lọn tóc mai của nàng, một bàn tay lại thò vào vạt áo trước ngực nàng tìm kiếm nơi căng tròn kia.-Đề ta cho nàng xem, sau này nếu còn nói dối sẽ bị phạt như thế nào.

Tuệ Nghi cắn môi, nói lại:

- Thiếp bao giờ nói dối, rõ ràng là Tuyên ca nói như vậy. Chẳng lúc đó cũng không ở bên cạnh thiếp thì làm sao biết được, đừng hòng dùng cách này mà bắt nạt thiếp.-Nàng nói rồi nhanh chóng dùng tay đẩy Trình Tư Thành ra, kéo vạt áo của mình lên chỉnh lại ngay ngắn.

- Thế từ càng ngày càng hư, phu quân muốn sùng cũng không cho sao?-Trình Tư Thành nhìn nàng nhích người ra xa thì lại càng nhích lại gần nàng, ghé bên tai Tuệ Nghi khẽ nói.

Từng âm thanh mỉa mai của hẳn khiến nàng thoáng chốc cả người đã đổ ừng, hơi thở cũng bắt đầu gấp gáp nương theo từng hành động dò dẫm của hẳn.

Tối hôm đó đám nha hoàn đứng bên ngoài phòng của Tuệ Nghi lại bị một phen luồng cuồng độ mặt vì tiếng rên nhỏ nhẹ, yếu kiều của nữ nhân nằm trong phòng, kèm theo đó là tiếng va chạm cuồng nhiệt của da thịt. Phù Dung cùng Mỹ Lâm đều đỏ mặt tía tai nhưng vẫn phải đứng im như trời trồng để chịu trận.

Đến khi Trình Tư Thành đã hoàn toàn thỏa mãn, phát tiết được dục vọng mấy tháng qua của mình, hẳn mới từ trên người Tuệ Nghi lăn xuống giường, ôm ghì nàng vào lòng.

- Tuệ Nghi, đã biết nói dối sẽ bị phạt thế nào chưa?

Tuệ Nghi mơ màng nghe hẳn nói, cả người vốn đã mềm nhũn chẳng còn tỉnh táo gì nữa, gật đầu qua quýt lấy lệ rồi thiếp đi.

Trình Tư Thành nhìn bộ dạng mê ngủ của nàng thì mỉm cười, vòng tay siết eo nàng càng chặt hơn.

- Tuệ Nghi, đừng hận ta. Nàng đừng trách ta, ta thật sự không thể để nàng gặp nguy hiểm được, ta chỉ còn một mình nàng, nếu mất nàng rồi thì ta sẽ trở thành gì, ta cũng không rõ nữa.

~~~

Tuệ Nghi mở mắt tỉnh dậy, nàng mơ hồ cảm thấy hình như bản thân đang lênh đênh trên mặt nước, cả người trôi nổi không điểm tựa.

Phù Dung đứng bên giường thấy nàng đã tỉnh lại thì vội lên tiếng:

- Phu nhân, người dậy rồi. Người có muốn uống nước hay ăn một chút gì không?

Tuệ Nghi xoa cái eo nhức mỏi của mình, trả lời:

- Cho ta uống nước đi.

Phù Dung ngay lập tức cúi người vâng lời, đi đến bàn trà rót cho nàng một chén trà ấm rồi bung trở lại giường.

- O...-Nàng mở tròn mắt nhìn xung quanh căn phòng này, đây đâu phải là phòng của nàng?

- Phu nhân, chúng ta đang đi thuyền đến Thịnh thành.-Phù Dung thấy nàng ngờ ngạc không biết gì thì vội lên tiếng giải đáp.-Chúng ta đã khởi hành từ sáng sớm rồi, khi đó phu nhân còn đang ngủ nên chủ quân đã bông người lên thuyền.

Tuệ Nghi đỏ mặt, hấn bông nàng? Như vậy chẳng phải mọi người đều thấy hết sao? Thanh danh của nàng, thanh danh của nàng lại xấu thêm nữa rồi!

- Sao đột nhiên chủ quân lại đi đến Thịnh thành, người có biết không?-Tuệ Nghi sau khi bình ổn lại mới nhớ ra mà hỏi. Mặc dù nàng cũng đang muốn đến Thịnh thành gặp mẫu thân nhưng vẫn chưa nói ra, làm sao Trình Tư Thành lại biết? À, mà có lẽ hẳn đang có công việc gì nên mới đi thôi, nàng lại đang tự luyến bản thân đây à?

- Phu nhân, chủ quân nói muốn đưa người đi gặp Tướng phu nhân, sẵn tiện cho người đi du lịch khuấy khóa ngắm cảnh.-Phù Dung lễ phép trả lời nàng. Sau đó nàng suy nghĩ một lúc lại nói thêm:

- Phu nhân, nhưng mà chủ quân cũng đưa An đi nương và đại tiểu thư theo nữa.-Nói đến đây Phù Dung lại thoáng qua một tia ghen tức.

Tuệ Nghi mím mím khóe môi không để ý đến nét mặt của Phù Dung, thầm khen trà Bích Loa Xuân hôm nay thật ngon. Sau đó nàng mới ngẩng đầu lên nhìn Phù Dung lúc này có vẻ đang rất lo lắng cho nàng, nói:

- Ủ, như vậy cũng tốt.

Phù Dung định nói thêm gì đó nhưng ngay lập tức đã bị Tuệ Nghi đưa cho chén trà trống, đuổi khéo ra ngoài cho nàng đi ngủ. Phù Dung nhận lấy chén trà, sau đó buông rèm cho nàng xong thì lui ra ngoài đóng cửa lại.

Phù Dung tốt cùng không biết chủ tử từ nhà nàng rốt cuộc nàng nghĩ điều gì trong lòng. Nếu chủ quân đã nói là dẫn nàng đi thăm Tướng phu nhân như vậy còn dẫn theo An thị làm gì, như vậy chẳng khác nào mang mặt mũi của người làm chính thất như Tuệ Nghi vứt đi cả. Chuyện lạ là dường như chủ tử của nàng một chút cũng không quan tâm đến vấn đề này, cả người cứ ngây ngốc ngồi ở đó, nàng không hiểu rốt cuộc là Tuệ Nghi giả ngu hay ngu thật nữa.

Từ khi chủ tử của nàng sảy thai đến nay thần trí vẫn luôn mê man không rõ, cả ngày cứ ngây ngốc ngoài đình nghe Trình Tư Thành cầm đàn, thổi sáo, thỉnh thoảng cười một cái nhưng đa số đều là trầm tư ngây ngốc ngồi nhìn vào vô định. Hai tháng trước may mắn Tuyền đại phu tìm được một phương thuốc mới giúp phu nhân của nàng khỏe lại, tâm trạng cũng ý thức cũng tốt hơn, nhưng nếu không có tiếng rên trầm thấp như ngân nga tối qua của Tuệ Nghi vọng từ trong phòng ra cùng tiếng hoan ái, Phù Dung thật sự hồ nghi chủ tử mình bị bệnh đến mức hồng não, ngay cả phu quân cũng lạnh nhạt, không để ý đến sự chăm sóc của chủ quân. Phù Dung còn lo hơn nữa là với tình hình này chủ tử mình sẽ bị hư mất, nhưng nhìn sáng nay lúc Trình Tư Thành cẩn thận mặc đồ, sau đó vẫn tóc cho Tuệ Nghi rồi bế nàng đi lên thuyền, hành động cả buổi đều vô cùng dịu dàng ôn nhu thì nàng biết chuyện đó còn xa lắm.

Tuy vậy mà vẫn còn người tên An Sở Lan kia, hôm nay Phù Dung nhìn thấy nàng ta một thân lam y, ba vòng này nở, thần sắc tươi mới rộn ràng như hoa xuân khoe sắc thì thầm mắng trong lòng. Hiện tại chủ quân dường như đang rất đói khát chuyện kia, mà phu nhân của nàng sức khỏe lại không tốt lắm. An thị mặc như vậy rõ ràng là đang muốn quyến rũ Trình Tư Thành. Nàng khi này còn định nói thêm cho Tuệ Nghi biết An thị kia sau khi sinh con xong thì như hoa xuân độ khỏe sắc, muốn nói với chủ tử hãy đề phòng. Vậy mà Tuệ Nghi còn chưa nghe nàng nói đến lời thứ hai đã vội đuổi đi, chủ tử nàng rốt cuộc là đang nghĩ gì trong đầu chứ?

9:09 01.07.2020

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

"Chát."

Nha hoàn áo tím ngã khụy xuống ngay dưới chân cô nương áo trắng, đưa tay bịt một bên má vừa bị tát sưng của mình, cúi đầu run run không dám nói.

- Ta đã bảo di nương chỉ uống nước ấm, người lại mang đến một bình nước lạnh ngắt thế này, muốn chết sao?-Giọng của cô nương áo trắng lạnh lạnh vang lên trách mắng. Nàng ta cầm bình nước bằng gỗ lên, mở nắp ra sau đó rưới xuống người nha hoàn áo tím đang quỳ dưới đất làm nàng ta ướt nhẹp cả đầu tóc, vài giọt còn rơi tí tách xuống y phục.

- Chỉ có một chút nước, có phải người lên uống rồi không?-Một nha hoàn áo trắng khác đứng bên cạnh lên tiếng hỏi.

Nha hoàn áo tím kia từ đầu đến giờ vẫn luôn cúi đầu, môi mím lại không nói một lời. Hai cô nương áo trắng kia được nước lán tới, một người xia mũi giấy lên mu bàn tay màu nâu đen của nha hoàn áo tím, đẩy đi đẩy lại, nói:

- Không trả lời bọn ta, là gan của người từ bao giờ lớn như vậy? Người muốn chống đối di nương sao?

Tay của nha hoàn áo tím kia bị mũi giấy day nghiền đã thoáng ửng đỏ, sau đó trầy xước một chút. Nàng cắn môi, nhỏ nhẹ nói:

- Nô tỳ không dám.

- Nói gì cơ?-Cô nương áo trắng đang day mũi giấy lên tay nha hoàn áo tím hỏi lại.-Nói lí nhí cái gì, mau nói lớn lên.

- Nô tỳ không dám-Nha hoàn áo tím kia cắn môi, giọng nói vang lên to rõ.

- Mẹ người, nói lớn làm gì? Người muốn chống đối di nương sao?-Cô nương áo trắng kia lên giọng mắng, mũi giấy của nàng chưa lúc nào rời khỏi chân nha hoàn áo tím.

Tay của nha hoàn áo tím bị mũi giấy làm cho tứa máu, khóe môi nàng khẽ run, nói bằng một âm lượng cố gắng thật bình thường:

- Nô tỳ không dám nữa, xin di nương tha thứ.

- Cũng biết điều đấy, cút đi lấy bình nước khác cho di nương.-Cô nương áo tím nhấc chân lên, quăng bình nước gỗ vào người nha hoàn áo tím, nói.

Bình nước đập một cái thật mạnh vào vai nha hoàn áo tím, tựa hồ nghe được tiếng xương gãy nhưng hai cô nương áo trắng kia đã quay vào khoang thuyền, đóng cửa lại.

Tiểu Nhất cầm bình nước lên, gương đứng dậy, sau khi phui y phục sạch sẽ, đưa tay chỉnh lại đầu tóc bị ướt thì vội đi về phía phòng bếp. Vừa hay gặp được Mỹ Lâm đang ở đó lấy điểm tâm cho phu nhân, nàng mỉm cười một cái rồi vội đi đun nước.

Mỹ Lâm thấy nàng đầu tóc ướt nhẹp, trên tay bị chảy máu mới tò mò hỏi:

- Tiểu Nhất, muội bị sao vậy? Ai ức hiếp muội sao?

Tiểu Nhất và Mỹ Lâm trước đây đều là tam đẳng nha hoàn ở phòng bếp lớn trong phủ, sau đó Mỹ Lâm lại được đưa đến bếp nhỏ trong Dương Liễu viện, cuối cùng trở thành nhất đẳng nha hoàn của Tuệ Nghi. Hiện tại mặc dù thân phận hai người có một chút khoảng cách nhưng cũng xem như là quen biết, Mỹ Lâm cảm thấy mình hỏi câu này chính là quan tâm.

Tuy nhiên Tiểu Nhất lại không trả lời nàng, tiếp tục công việc phẩy quạt canh lửa cho ấm nước. Đến lúc nước đã sôi rồi, Tiểu Nhất mới nhấc lên đồ ra bình gỗ, sau đó để nó bay hơi rồi đẩy lại, đem ngâm vào nước lạnh.

Mỹ Lâm cả buổi vẫn đứng đợi Tiểu Nhất làm xong một loạt chuyện, sau đó hỏi lại:

- Tiểu Nhất, tay và đầu của muội bị làm sao vậy, ai ức hiếp muội sao? Mau nói cho tỷ nghe, tỷ giúp muội đòi công đạo.

Tiểu Nhất cắn răng, ngẩng lên nhìn Mỹ Lâm, ánh mắt tràn đầy khiêu khích:

- Giúp đòi công đạo? Hạng nô tỳ thấp kém như chúng tôi làm sao dám đòi công đạo với chủ tử? Mỹ Lâm, người nghĩ bản thân thật sự bay lên cảnh cao hơn một chút, tương lai có thể thành chủ tử ư?

Mỹ Lâm hơi không hiểu thái độ của Tiểu Nhất, định nói lại thì đã vang lên tiếng thúc giục từ ngoài cửa của cô nương áo trắng khi nãy:

- Nô tỳ đáng chết, dám dể di nương đợi người lâu như vậy. Có tin ta đánh chết người không?

Cả Mỹ Lâm và Tiểu Nhất đều quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói kia. Tiểu Nhất nhanh nhẹn hơn, ngay lập tức cầm bình nước gỗ từ trong chậu nước lạnh ra, sờ thử độ ấm rồi đi ra ngoài.

Mỹ Lâm đứng lại trong bếp cũng hiểu được vấn đề, mày nhíu chặt lại đi thật nhanh ra cửa. Vừa hay cô nương áo trắng và Tiểu Nhất vẫn chưa đi xa, nàng liền nói lớn:

- Hai người đứng lại.

Cô nương áo trắng kia chỉ mới khựng lại, Tiểu Nhất đã quay lại trừng mắt với Mỹ Lâm. Nhờ cái trừng mắt đó Mỹ Lâm mới biết nàng đoán không sai, rõ ràng Tiểu Nhất bị nha hoàn trong viện An thị ức hiếp mà không dám phản bác.

- Người là ai?-Cô nương áo trắng tên Tiểu Quỳnh quay đầu lại, ánh mắt hung hăng nhìn Mỹ Lâm.

- Ta là nha hoàn của phu nhân, ngược lại người là ai mà dám ở trên thuyền mắng người như vậy? -Mỹ Lâm từ khi trở thành nhất đẳng nha hoàn của Tuệ Nghi thì gan ngày một lớn, nói chuyện đông dặc không sợ trời đất.

- Hừ, ta là người của An di nương. Người to gan mà dám cùng ta nói chuyện như vậy, tin ta xé nát miệng người không? -Tiểu Quỳnh mặt hiện rõ nét cay nghiệt đáp trả.

- Ô, như vậy người liền bước đến xé miệng ta, còn phải xem người có loại bản lĩnh đó không? -Mỹ Lâm lên tiếng khiêu khích.

Ánh mắt Tiểu Nhất nhìn Mỹ Lâm ngày càng tối sầm, cuối cùng nàng mới dùng lời nhỏ nhẹ nhất nói với Mỹ Lâm đang cách mình bốn, năm bước chân:

- Mỹ Lâm tỷ tỷ, đừng xen vào chuyện của người khác.

Lời của Tiểu Nhất nói ra khiến Tiểu Quỳnh đứng bên cạnh bật cười, nhìn Mỹ Lâm đầy khinh thường:

- Nghe xem, từ khi nào dám hạ đẳng các người lại thích đứng tùm lại một góc làm chuyện thấp kém với nhau vậy? Nên tự lượng sức mình chứ.

Mỹ Lâm từ trước làm việc ở phòng bếp, tính tình vốn dĩ đã rất nóng nảy bộc trực, hiện tại trở thành nhất đẳng nha hoàn hầu hạ thân cận bên cạnh chủ tử nên đã được Phù Dung nhiều lần nhắc nhở, cũng đã sửa được một chút bản tính của mình. Nhưng chỉ là sửa được một chút, còn tính cách nóng nảy kia đã ngấm sâu vào máu, có bỏ cũng rất khó. Lời của Tiểu Quỳnh nói ra vừa hay lại khiêu khích chút nhẫn nại của Mỹ Lâm, nàng trợn mắt lên, hét lớn:

- Người vừa nói gì hả, mau lặp lại thử xem.

- Ta nói người là dám hạ đẳng đó, thì sao hả? -Giọng của Tiểu Quỳnh vang lên một lần nữa.

Hai bóng người áo trắng tức thì lao vào nhau, Tiểu Nhất đứng một bên ứ ở không biết làm sao. Đến khi ý thức lại đã thấy Tiểu Quỳnh đang cùng Mỹ Lâm nắm tóc của nhau, xoay vòng tròn trên khoang thuyền, váy áo tất cả đều bị xé rách và cào cào.

- Mau lại đây, có đánh nhau rồi!

~~~

Tuệ Nghi bị tiếng huyên náo bên ngoài làm tỉnh giấc. Phù Dung đứng sau màn trướng, nhẹ giọng hỏi nàng:

- Phu nhân, xảy ra chút chuyện trên thuyền, chủ quân kêu người ra đó.

Tuệ Nghi nghe vậy liền ngồi dậy vén màn che ra, Phù Dung đứng ngay bên giường nàng, nói:

- Phu nhân, để nô tỳ búi tóc và giúp người thay y phục nhé?

Trình Tư Thành ngồi trên chiếc ghế gỗ kê sát bàn trà, trên bàn là một ấm trà bằng sứ màu trắng và chén trà cùng màu. Tiểu Nhất, Mỹ Lâm và Tiểu Quỳnh đều đang quỳ cách hẳn bốn, năm bước chân. Lúc Tuệ Nghi cùng Phù Dung đi đến thì vừa lúc chạm phải An thị được một nha hoàn áo trắng dìu chạy đến.

An thị đã thay lam y buổi sáng thành tổ y có thêu chỉ bạc, đầu búi trâm đính hoa mai, khuyên tai màu mắt mèo. Lúc bước đi dáng người nàng vô cùng uyển chuyển mềm mại, theo đúng lời Phù Dung nói, cổ lễ vì vừa sinh con xong nên nhìn An thị vô cùng đầy đặn và căng tràn sức sống.

An Sở Lan quỳ bịch xuống ngay dưới chân Trình Tư Thành, dập đầu một cái rồi nghẹn ngào nói:

- Nô tỳ của thiếp gây tội tại đây, dám cùng người của phu nhân xô xát, xin chủ quân hãy phạt luôn cả thiếp, là thiếp không dạy dỗ các nàng thật tốt.

Lúc này Tuệ Nghi mới từ từ tiến lại ghé ngồi bên cạnh Trình Tư Thành, ngồi xuống. Nàng nhìn xuống An thị, ồ, lúc quỳ xuống như vậy vừa hay để lộ vòng một khá căng tròn, đôi mắt như tình sắp sửa rơi lệ thế kia, đúng là quá phong tình.

Tuệ Nghi nhìn qua Trình Tư Thành vừa hay nhìn thấy hắn cũng đang nhìn mình, môi cười một cái rất xảo trá. Nàng ngoẹo đầu một bên, ý hỏi hắn là sao, hắn đáp lại vẫn là một nụ cười nhìn nàng.

An Sở Lam nhìn thấy hai người mắt mày tình tứ như vậy thì khước môi có hơi cứng lại, nhưng rất nhanh vẫn cố gắng thu hút sự chú ý về phía mình. Cố gắng một chút đã có vài giọt nước mắt chảy ra, ánh mắt tội nghiệp nhìn qua Tuệ Nghi nói:

- Phu nhân, là nha hoàn của thiếp thân phạm lỗi, xin phu nhân hãy phạt cả thiếp, là thiếp dạy dỗ nô tỳ không tốt.

Tiểu Quỳnh quỳ phía sau nghe An thị nói vậy liền lên tiếng:

- Không có, di nương không làm sai gì hết, là nô tỳ nhất thời hồ đồ mới xảy ra xô xát với Mỹ Lâm tỷ tỷ, xin phu nhân bao dung tha cho di nương, hãy phạt nô tỳ thôi.

Hai chủ tử này đóng kịch cũng giỏi quá đi, kẻ tung người hứng. Nếu Tuệ Nghi phạt An thị thì gánh ngay cái tội không bao dung, còn nếu không phạt thì uy nghi của người làm đại phu nhân như nàng đem vứt xuống bùn được rồi.

Trình Tư Thành này giờ vẫn ngồi một bên xem An thị sẽ làm gì, còn có thể từ yêu quý của hắn nữa. An thị đã ra chiêu trước rồi, như vậy không biết Tuệ Nghi có...

- Hình như An di nương cùng với nha hoàn của mình rất thích bị phạt đúng không? Bây giờ mở miệng ra một lời là xin hãy phạt cả thiếp, lời thứ hai cũng là phạt thiếp. Nếu ta không phạt người thì uổng cho tấm lòng "mong muốn bị phạt" của người quá rồi.- Tuệ Nghi nở một nụ cười hiền hòa, nhìn xuống An thị rồi nhìn qua Tiểu Quỳnh, nói. Nếu An thị chọn một ngày đẹp để nào đó mà muốn cùng nàng ra oai thì cũng không sao, nhưng buồn quá, hôm nay tâm trạng nàng không tốt, thật sự muốn nhìn một vài người bị hành hạ để thoải mái hơn.

An thị nghe Tuệ Nghi nói vậy thì nhất thời không phản ứng kịp, nàng lại không nghĩ lại có người mặt dày như vậy trên đời. An Sở Lan vốn tưởng rằng Trình Tư Thành vẫn còn coi trọng mình và nữ nhi nên mới cho phép cùng lên thuyền đi đến Thịnh thành, chính vì vậy mới ra sức chau chuốt cho bản thân thế này. Nếu đã nói Tuệ Nghi đạo này sức khỏe không tốt, một nam nhân đang độ tuổi sung mãn như Trình Tư Thành làm sao có thể thiếu nữ nhân làm ấm giường mỗi đêm? Thị nghĩ như vậy nên mới đánh cược thử một lần, biết đâu đêm nay Trình Tư Thành sẽ lưu lại phòng mình, chỉ là không ngờ từ lúc bản thân nàng xuất hiện đến giờ, Trình Tư Thành vẫn chưa một lần nhìn thẳng vào người nàng.

- Phu nhân, thiếp... thiếp là lo lắng phu nhân...-An thị đưa tay lau nước mắt, giọng nói hơi nghẹn lại.

- Ồ, người lo lắng ta không xem xét đúng sai mà phạt nha hoàn của người sao? Vậy ta hỏi người, người đã biết nha hoàn của người và nha hoàn của ta phạm lỗi gì chưa mà đã vội vàng xin ta phạt luôn cả người? Nếu lỡ nàng ta giết người hay làm ra chuyện gì trái với luân thường đạo lý, hình phạt là cái chết thì người cũng chấp nhận cùng nàng đồng quy vu tận sao? Tình cảm chủ tớ của các người tốt thật đấy.-Tuệ Nghi nhìn thẳng vào An thị, nói từng lời rõ ràng. Muốn chơi đến cùng sao? Vậy thì nàng bồi cùng chơi.

- Phu nhân, thiếp...-An thị lắp bắp, không biết trả lời làm sao. Lại liếc nhìn qua Trình Tư Thành, hắn liền lảng tránh ánh mắt của nàng, nhìn ra cảnh sắc bên sông.

An thị liền nhìn lại Tuệ Nghi, mặt mày trắng nhách trả lời:

- Phu nhân, thiếp xin nguyện cùng nha hoàn cận thân chịu phạt. Nàng và thiếp tuy là chủ tớ nhưng quả thực như phu nhân nói, tình hơn tỷ muội, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Nếu phu nhân đã muốn phạt muội muội vậy thì xin hãy phạt cả tỷ tỷ này.

Tuệ Nghi nghe đến đây thì nhếch môi cười trào phúng, nói:

- Người muốn cùng một nha hoàn thiếp thân xưng tỷ muội, ta có thể thấy được lòng thương người của người quá là trời bể. Nhưng mà muội muội là nha hoàn, tỷ tỷ lại là chủ tử, đây là loại đạo lý gì? Vậy nếu như người ngoài hỏi, người muốn cùng muội muội làm nha hoàn hay là để muội muội cùng người làm chủ tử?

Sắc mặt An thị trắng càng thêm trắng, nàng cuối cùng cũng thấy được bản lĩnh mềm mỏng của Tuệ Nghi. Tuệ Nghi nàng không mở miệng thì thôi, thật sự nếu đã mở miệng ra cùng người khác so đo thì chỉ khiến người ta cứng họng, muốn nói nhưng không có lời nào để nói.

- Phu nhân...

- Như vậy đi, ta cũng chưa hỏi gì những nha hoàn kia, để các nàng nói đã rồi tính tiếp.-Tuệ Nghi cắt ngang lời của An thị, song sau đó liền nhìn xuống ba nha hoàn đang quỳ trên đất, nói:

- Nói đi, vì sao lại xảy ra xô xát?

- Phu nhân...

- Mỹ Lâm nói trước.-Tuệ Nghi lên tiếng lần hai, bẻ gãy lời Tiểu Quỳnh mềm mỏng nhanh nhẩu định nói ra. Muốn làm kẻ xấu cáo trạng trước? Đừng mơ.

Tiểu Quỳnh vốn định lên tiếng trước để vu oan cho Mỹ Lâm, chẳng ngờ Tuệ Nghi lại nói như vậy, dù không xem đến một nha hoàn như nàng nhưng An chủ tử vẫn còn quỳ ở kia, nàng ta còn chưa kêu đứng lên đã vội đi suy xét chuyện khác, như vậy có còn đặt đại tiểu thư vào mắt không chứ?

Tiểu Quỳnh liền hướng ánh mắt cầu cứu về phía Trình Tư Thành này giờ đang ngồi ngắm cảnh kia, mắt hắn cũng vừa hay quay lại nhìn Tuệ Nghi lướt qua nàng, trong đó không có chút một tia hơi ấm nào.

An thị, Tiểu Quỳnh cùng Tiểu Nhất và Mỹ Lâm chỉ thấy Trình Tư Thành thì thầm gì đó vào tai Tuệ Nghi, sau đó đứng dậy bỏ về phòng của mình. Trên boong thuyền lúc này chỉ còn lại mấy người các nàng, lúc này Mỹ Lâm mới lên tiếng kể lại chuyện khi xảy ra ở phòng bếp, đương nhiên không quên cả những vết thương trên tay Tiểu Nhất.

Tuệ Nghi nghe xong mới nhìn qua Tiểu Quỳnh từ nãy đến giờ vẫn luôn lo lắng, sắc mặt bị dọa cho xanh trắng đang quỳ bên cạnh Tiểu Nhất, nói:

- Tới lượt người đấy, nói xem đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Quỳnh biết lúc này đã đến lúc mình thể hiện tài năng, liền nhanh nhẹn nói:

- Phu nhân, chuyện là Tiểu Nhất muội muội hôm nay đem nước đến cho di nương của nô tỳ nhưng nước lại bị nguội, còn có một chút nên nô tỳ mới nói mau đi hâm lại bình khác rồi đem trở lại. Lúc sau nô tỳ thấy nàng lâu quá không mang nước đến, nô tỳ lo di nương đợi lâu sẽ khát nên đi đến phòng bếp thúc giục, vừa lúc gặp phải Mỹ Lâm tỷ tỷ đang ở đó, rồi tỷ ấy đột nhiên nói lời khinh thường di nương của nô tỳ, nô tỳ là giận quá mất khôn nên mới xảy ra xô xát.

- Người nói dối.-Mỹ Lâm hét lên.-Rõ ràng người nói ta và Tiểu Nhất là hạ đẳng thấp kém, sau đó nhục mạ chúng ta, đòi xé nát miệng của ta.

Tuệ Nghi nhìn xuống An thị, hỏi:

- Người nói xem, nha hoàn của ta nói rằng nha hoàn của người nhục mạ nàng là hạ đẳng thấp kém, còn đòi xé miệng nàng ra, như vậy là sao?

Không đợi An Sở Lan kịp lên tiếng, Tiểu Quỳnh đã cướp lời đáp lại:

- Phu nhân, nàng đang nói dối. Sao nô tỳ có thể mắng người như vậy được chứ?

- Người còn biết không được mắng nàng như vậy sao? Ta là chủ tử của nàng, người mắng nàng là hạ đẳng thấp kém thì ta là cái dạng gì, đúng không? - Ánh mắt Tuệ Nghi thoáng qua một nét tàn nhẫn, nhìn Tiểu Quỳnh hỏi.

- Nô tỳ... - Tiểu Quỳnh chùng quy cũng chỉ là tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi, nhờ đi theo bên cạnh An thị nên ý vào Trình Nghi Hỷ, bản lĩnh vì vậy mới lớn. Hiện tại đối diện với một ánh mắt của Tuệ Nghi đã liên lúng túng, nhìn rõ ràng là người chỉ có cái mồm là to.

An thị liền lên tiếng giải vây cho Tiểu Quỳnh, hướng về phía Tuệ Nghi đập đầu một cái thật vang, nức nở khóc ra tiếng, nói:

- Phu nhân, xin người nể tình thiếp và nữ nhi, đừng ra tay quá nặng với Tiểu Quỳnh. Nàng trước đây chỉ là một cô nương gầy yếu lại bị mồ côi, nhờ có thiếp nhìn thấy sắp chết bên đường mới đem về cứu chữa rồi thu nhận, người xem như là tích đức đi.

An Sở Lan vừa dứt lời thì Phù Dung đã lên tiếng, khẩu khí vô cùng uy nghiêm:

- To gan, người nói như vậy chẳng khác nào đang mắng phu nhân thất đức. Một thị thiếp như người có quyền gì mà xen vào chuyện phu nhân xử phạt nha hoàn, nên biết thân phận của mình đi chứ.

- Người dám mắng chủ tử ta như vậy, người cũng chỉ là một nha hoàn, chủ tử của ta là mẹ đẻ của đại tiểu thư. - Tiểu Quỳnh quý ở phía sau liền lớn tiếng đáp lại, không hề chịu thua.

Tuệ Nghi neho mày nhìn qua Phù Dung, có ý trách mắng. Nàng vừa mới tỉnh lại nên vẫn chưa thích nghi được với các loại tiếng động lớn, khẩu khí vừa rồi của Phù Dung lại khiến nàng hơi giật mình, nhưng cũng vừa hay có lý do để cho An thị phải ngậm miệng lại rồi.

- Nếu người đã thu nhận nàng về, vậy thì nên dạy dỗ nàng một chút. Chỗn cao sang quyền quý nói năng phải cẩn trọng, dám nói dối như vậy. - Tuệ Nghi nhìn xuống An thị và Tiểu Quỳnh, nói.

- Phu nhân, nô tỳ đâu có nói dối. - Tiểu Quỳnh liền phản bác.

- Vậy sao? Như vậy người giải thích thế nào về vết thương trên tay Tiểu Nhất, còn vết máu trên gầy của người? - Tuệ Nghi đứng dậy, tiến về phía Tiểu Quỳnh. - Người đó, làm gì cũng phải cẩn thận một chút. Giày và y phục của nhất đẳng nha hoàn trong phủ chúng ta là màu trắng, rất dễ dính bẩn, dính máu là nhìn ra ngay.

Hai nha hoàn khác thường trong viện của Tuệ Nghi từ đâu bước ra, ngay lập tức đề Tiểu Quỳnh xuống mặc nàng ta phản kháng, lột giày nàng ra.

Vết máu màu đỏ tuy rất nhỏ nhưng vẫn dễ dàng nhìn thấy trên chiếc giày màu trắng của nha hoàn, vừa đúng lúc vết thương trên tay của Tiểu Nhất vẫn chưa hết hẳn, Tiểu Quỳnh như vậy liền hết đường chối.

- Người nói xem, ức hiếp bằng hữu trong phủ, sau đó lại năm lần bảy lượt chối bỏ, ta còn nhớ khi này người chẳng hề nói gì đến việc người dập chân mình lên tay Tiểu Nhất làm nàng chảy máu đầu. Tiểu Quỳnh, còn có An chủ tử của người, hai người nói xem ta nên phạt làm sao? - Tuệ Nghi nhìn hai người họ, một nét cười hiền hòa trên gương mặt nàng khiến cả gương mặt bỗng chốc trở nên đầy sức sống.

An thị lườm qua Tiểu Quỳnh, thầm mắng nàng ta làm việc lại không cẩn thận như vậy, kéo luôn cả nàng cùng xuống bùn. Nhưng mà dù Tuệ Nghi có muốn phạt cũng không sao, An Sở Lan hiện tại nàng đã có Trình Nghi Hỷ là một chỗ dựa vô cùng vững chắc rồi, dù không phải con trai nhưng cũng là trưởng nữ của Trình Tư Thành, người khắp Mặc thành trong lễ thời nói của Trình Nghi Hỷ đã biết mẹ đẻ của nó là nàng. Nghĩ như vậy, An thị vô cùng tự tin, đưa mắt nhìn Tuệ Nghi không một chút lo âu, muốn phạt Tiểu Quỳnh thì cứ phạt, nàng ta chung quy cũng chỉ là nha hoàn mà thôi, nha hoàn ở chỗ buồn người nhiều vô số.

Thái độ bỏ dả xuống giếng của An Sở Lan rõ ràng trước mắt, Tuệ Nghi không thể không thấy. Chuyện hôm nay cũng chỉ là tranh chấp giữa nha hoàn với nhau, vốn chẳng can hệ gì nhiều tới An thị cả. Nàng ta lại vì muốn gây chú ý với Trình Tư Thành nên mới chạy đến nơi này quỳ xuống cầu xin, thật ra làm vậy cũng không xin được một chút lưu tâm của Trình Tư Thành, cũng quá đáng thương rồi.

Tuệ Nghi hiện tại cũng không được xem là có được hết mọi sủng ái của Trình Tư Thành, nàng biết tương lai là chuyện gì không thể đoán trước được, làm gì cũng nên chừa cho mình một đường lui. Mặc dù An thị hiện tại phải cúi người xưng thiếp với nàng, nhưng tương lai ai sẽ phải cúi người còn chưa biết, nàng nghĩ bản thân cũng nên đứng là tích một chút đức, mai sau biết đâu cần dùng.

- Như vậy, Tiểu Quỳnh ăn nói giả dối, lại bắt nạt người khác, phạt và miệng hai mươi cái, cắt tiền thưởng ba tháng răn đe. Tiểu Nhất bao che cho người phạm lỗi, và miệng mười cái. Mỹ Lâm có ý gây hiềm khích, phạt cắt nửa năm tiền thưởng, và miệng năm cái.

Tiểu Nhất là người đầu tiên lên tiếng không hài lòng với quyết định của Tuệ Nghi, ngay lập tức phản đối:

- Phu nhân, nô tỳ từ đầu chỉ cuối chẳng làm gì sai, vì sao lại bị phạt vì bao che cho người phạm lỗi?

Tuệ Nghi đang định đứng lên đi về phòng, nghe Tiểu Nhất hỏi vậy liền chậm rãi trả lời:

- Người đứng đó nhìn hai người kia cãi nhau, sau đó đánh nhau, rõ ràng là biết hết mọi chuyện, vì sao khi này không nói ra? Đó chẳng phải là đang bao che sao?

- Người đâu có kêu nô tỳ nói. - Tiểu Nhất uất ức trả lời.

- Còn đợi ta phải kêu à? Người không nhìn thấy Tiểu Quỳnh sao, nhanh mồm nhanh miệng đó, còn không biết học theo?

Lời nói mỉa mai của Tuệ Nghi vừa hay khiến cả Tiểu Nhất và Tiểu Quỳnh đều đỏ mặt, lúc đó Tuệ Nghi đã nhấc gót trở về phòng rồi.

~~

Ba ngày hai đêm lênh trên sông cũng không dễ chịu mấy với Tuệ Nghi, nhưng thuyền thì cuối cùng vẫn phải cập bến.

Vì lần này đi đến Thịnh thành Trình Tư Thành vốn chưa hề chuẩn bị trước, hẳn chỉ có ý định để Tuệ Nghi đi cho khuấy nhiễu, chưa tính đến chuyện giữa chừng lại nghỉ cho An Sở Lan và Trình Nghi Hỷ nên hai người đó thì ở lại khách điểm, hẳn cùng Tuệ Nghi mới đi đến phủ Thượng thư.

An thị lúc đầu còn dùng đẳng đãi đi theo, sau khi Trình Tư Thành nói nếu như làm chuyện quá thì chẳng thà bây giờ quay thuyền đưa nàng ta về Mặc thành, An thị mới đồng ý ở lại khách điểm cùng Tiểu Quỳnh.

Trình Tư Thành cùng Tuệ Nghi sau đó đi đến phủ Thượng thư. Đã mấy tháng chưa gặp phụ mẫu cùng huynh trưởng, hơn một năm chưa gặp khuê mật khiến Tuệ Nghi vô cùng háo hức. Nàng rất

mong xem cháu trai của mình sẽ đáng yêu như thế nào, còn chuẩn bị sẵn tinh thần nghe hai tiếng "đại cô mẫu" của thằng bé rồi.

Doãn thị từ mấy tháng trước đã đi đến Thịnh thành cùng Tường Minh Viễn, hiện tại đang đứng trước phủ Thượng thư đón Tuệ Nghi cùng Trình Tư Thành.

Xe ngựa của hai người vừa đi đến nơi, Doãn thị đã không kiềm được mà nói với tức từ Vương thị đứng bên cạnh:

- Nha đầu đó, mới mấy tháng không gặp chẳng biết đại tể đã bị nó chèn ép đến mức nào rồi, đi đến Thịnh thành cũng không báo trước cho chúng ta một tiếng.

Vương thị hiện tại đang mang thai bốn thang, bụng đã hơi lớn mà vẫn cùng đứng này giờ với Doãn thị để đợi Tuệ Nghi, có thể thấy tình cảm giữa hai nàng rất tốt. Vương thị đưa tay vuốt cái bụng đang phình to của mình, trả lời:

- Mẫu thân, có được một phu quân tốt như đệ phu là phúc của Tuệ Nghi, hơn nữa tính tình của nha đầu đó cũng không phải quá tệ, người không cần quá lo.

- Nói thì hay, nha đầu đó lúc nào chẳng khiến người ta thôi lo lắng.-Doãn thị thờ dài trả lời.-Nếu nó trưởng thành hơn một chút, biết lấy lòng người khác thì tốt rồi.

Tuệ Nghi vừa vén màn che ra, vừa hay nghe được "lời khen" của mẫu thân đại nhân, mặt mày nàng liền tỏ vẻ không vui:

- Mẫu thân lại nói xấu nữ nhi với tẩu tử, nữ nhi không muốn gặp người nữa.

Trình Tư Thành là người xuống xe trước, sau đó mới đỡ Tuệ Nghi rồi thì lễ với Doãn thị và Vương thị. Hắn cùng Doãn thị và Vương thị vốn cũng có chút thân thiết, nhưng nói là thân thật thân thì chỉ có huynh trưởng của Tuệ Nghi, thế huynh của mình- Tường Hạo Hiên.

Mặc dù một người làm quan còn một người làm thương gia nhưng lúc khi mà Tuệ Nghi vừa gả đến Trình gia, người mà Trình Tư Thành dùng hết sức lực để mua chuộc là Tường Hạo Hiên để nhờ thế huynh giúp mình nói vài lời tốt trước mặt nhạc phụ và nhạc mẫu, thành ra hiện tại quan hệ giữa hai người phải nói vô cùng tốt.

Tuệ Nghi sau khi được Trình Tư Thành cẩn thận đỡ vào phòng rồi mới nói với hắn:

- Chẳng có quay lại khách điểm cùng An Sở Lan và nữ nhi không hay đợi phụ thân thiệp về?

Trình Tư Thành nheo mày, trả lời nàng với giọng hơi giận dữ:

- Sao ta phải trở lại khách điểm? Đêm nay nhạc phụ và nhạc mẫu chắc chắn giữ nàng ở lại đây, ta phải ở lại mới chăm sóc nàng mới được chứ.

- Vậy còn An Sở Lan và Trình Nghi Hỷ thì làm sao?-Tuệ Nghi nheo mày hỏi lại. Nàng cũng không muốn lăm lăm đâu, nhưng An thị không phải là người dễ yên phận, cho nàng ta một mình ở lại nơi nhiều người như vậy không khéo sáng mai cả Thịnh thành này sẽ có thêm mấy lời thị phi.

- Nàng yên tâm, ta để Chu Tiến cùng Tổ ma ma ở lại đó canh nàng ta với lại chăm sóc cho Nghi Hỷ, bảo đảm không có gì.-Trình Tư Thành ngồi xuống bên cạnh nàng, tự tin nói.

Buổi tối phụ thân của Tuệ Nghi cùng Tường Hạo Hiên cười đùa trở về phủ, cuối cùng cả nhà sáu người cũng được ngồi lại dùng chung một bữa cơm.

Tường Minh Viễn nhìn đại nữ nhi của mình một lúc, sau đó trên bàn cơm mới gấp vào chén Tuệ Nghi một miếng cá đã được gỡ xương, nói:

- Con ăn nhiều một chút, gầy đến tro cả xương.-Lúc ông nói lời này, ánh mắt kín đáo nhìn qua Trình Tư Thành đang ngồi đối diện mình.

Doãn thị không hổ danh là thế tử hơn nửa đời với ông, ngay lập tức hiểu ý, hướng qua Trình Tư Thành hỏi:

- Tư Thành, ngày thường Tuệ nhi kén ăn lắm sao? Nha đầu này từ nhỏ đã có cái tính này, thức ăn không hợp miệng liền không ăn. Con làm phu quân của nó phải bắt ép nó cho ta đó, gầy quá nhìn lại không đẹp.

Tuệ Nghi vốn không thích đề ý đến mấy lời trêu chọc của phụ mẫu mình, nhưng lời của Doãn thị vừa rồi lại cứ như đang mắng nàng "bằng phẳng" nên không hầu hạ được Trình Tư Thành đó, đây là cái thế loại gì chứ? Từ bao giờ mắng người lại trở nên thâm thúy như vậy?

- Mẫu thân, nữ nhi vẫn tốt mà. Hơn nữa Tư Thành cũng không có nói gì hết, hai người lại mắng con rồi.-Tuệ Nghi dẫu môi, ủy khuất trả lời.-Có phải đại tể tốt đến mức không còn nữ nhi luôn rồi không?

- Nha đầu, nói cái gì đó? Chúng ta là người một nhà, đương nhiên phải bênh vực rồi.-Tường Hạo Hiên là người đầu tiên lên tiếng bênh vực cho muội muội của mình. Ngay sau đó, hắn liền hướng qua Trình Tư Thành, nói:

- Đại muội muội của ta tính tình từ bé rất cứng đầu, đệ phải rèn đe thật nhiều vào, tránh để sau này nó coi trời bằng vung.

Tuệ Nghi buông đũa, nhìn về phía Tường Hạo Hiên:

- Đại ca, huynh bênh muội kiểu gì vậy chứ?

06:48 03.07.2020

P/s: Giải thích một chút cho mọi người hiểu lời của nữ chính, ý ở đây của Tuệ Nghi là Tiểu Nhất bao che cho Tiểu Quỳnh chứng tỏ là với nàng ta là một dạng người. Vậy mà Tiểu Nhất lại không biết học theo bằng hữu của mình mà nhanh mồm nhanh miệng trong đối đáp nên giờ mới chịu thiệt, nhưng mà nếu học theo rồi thì phải nhớ đến kết cục của Tiểu Quỳnh, nhanh mồm nhanh miệng không đúng chỗ thì sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tối hôm đó đúng như Tuệ Nghi dự đoán, Doãn thị và Tường Minh Viễn kêu nàng và Trình Tư Thành ở lại phủ Thượng thư một đêm, đợi đến sáng hôm sau Tiệp Nghi cùng Mộ Quảng sẽ đến nhà chơi.

Trình Tư Thành sau khi nghe được lời "khích lệ" từ thê huynh là phải rắn đe muội muội của mình thật nhiều, tối hôm đó đã đè trên người Tuệ Nghi không biết bao lâu. Cũng may nhờ công dụng thuốc bổ của Tuyền Quân Lệ mà nàng giữ được sức khỏe khá ổn, đến sáng hôm sau trong lúc mơ màng vẫn nghe được tiếng Phù Dung đánh thức.

Sau khi thay y phục xong xuôi, nàng bèn đi tìm Trình Tư Thành. Trình Tư Thành đang cùng Tường Hạo Hiến đánh một ván cờ ở mái đình trong viện của hắn (THH), đại tẩu Vương thị của Tuệ Nghi thì đang bông nhì từ Tường Kiến Dương đi dạo xung quanh cùng hai bà vú. Tuệ Nghi đi từ xa đến, nhìn thấy khung cảnh yên bình này thì nhất thời hơi đứng hình một chút. Nàng cảm thấy thật sự ghen tỵ với đại tẩu và huynh trưởng của mình, nhĩ tử đáng yêu đến như vậy.

- Đại muội, đứng ở đó làm gì, mau lại đây.- Tường Hạo Hiến nhìn thấy Tuệ Nghi đứng một chỗ nãy giờ vẫn chưa đi lại mái đình mới cất tiếng gọi.

Vương thị cùng Trình Tư Thành lúc này mới nhìn thấy nàng, một người mai mê đánh cờ còn một người lo chăm trẻ nãy giờ.

Trình Tư Thành nhìn nàng nở một nụ cười rất xán lạn nhưng chẳng hiểu sao nhìn vào Tuệ Nghi lại nhớ đến nụ cười của hắn tối hôm qua khi đưa nàng lên đình, nàng cúi đầu với vành tai đỏ ửng thắm máng kè kia đúng là không có liêm sỉ mà.

Trình Tư Thành và Tường Hạo Hiến không thể rời ván cờ đang đánh được, Vương thị liền kéo nàng đi dạo cùng nhĩ tử. Tường Kiến Dương là đích tử của Tường Hạo Hiến, là cháu ruột của Tuệ Nghi, năm nay đã hơn một tuổi. Nhìn đứa trẻ vô cùng lanh lợi đáng yêu, tiếng "đại cô mẫu" mà Vương thị vừa dạy, Kiến Dương ngay lập tức có thể gọi được nàng.

- A Phù này tính tình rất giống phụ thân nó, hơi hoạt bát một chút. Muội nhìn này, khắp người đều là vết thương do nó leo trèo khắp nơi, nhiều lần làm vú nương và ta sợ hoảng hồn.- Vương thị vừa nói vừa vén tay áo của đứa trẻ lên cho nàng xem, quả thật có nhiều vết bầm.

Nhưng mà sao, Tuệ Nghi nhìn vào lại có cảm giác A Phù (tên gọi ở nhà) bị bạo hành hơn là leo trèo nên bị thương nhĩ?

- Tẩu tử, tẩu có thường đi đến xem các vú nương chăm A Phù không?- Tuệ Nghi vừa hỏi, tức thì ánh mắt của hai vú nương sau lưng ghim chặt lên người nàng.

- Làm sao? Ta không thường đến lắm, buổi sáng trong phủ có nhiều chuyện phải lo, với lại vú nương là người của Vương gia đưa đến, ta rất tin tưởng.- Vương thị trả lời Tuệ Nghi, giọng rất bình thường.

- Tẩu tử, tẩu phải chú ý nhiều hơn, trẻ con thích leo trèo muội không nói, nhưng hai vú nương đi theo sát bên cạnh lại để nó bị thương thế này cũng hơi kì.- Tuệ Nghi nói rồi nhìn về phía sau, quả thực thấy hai vú nương kia mắt trừng nhìn về phía nàng, nhưng ngay khi Vương thị nhìn lại thì ánh mắt liền quay ngoắt 180 độ, về hẳn từ nhìn rờ trên gương mặt.

Tuệ Nghi nhếch mép cười, là người của Vương phủ mà lại theo hầu kẻ khác, loại người này đúng là nên diệt. Huống hồ Tường Kiến Dương là đích trưởng tôn của Tường gia, đương nhiên nàng không thể để nó gặp chuyện gì được.

Sau khi Trình Tư Thành và Tường Hạo Hiến đánh cờ xong, mọi người mới bắt đầu đi về phòng ăn để dùng bữa, vừa hay lúc này xe ngựa của Hầu phủ cũng đã đến.

Tường Tiệp Nghi hiện tại đã sinh được một cặp song sinh là con trai, vị trí chính là Hầu phu nhân, mà Mộ Quảng thì đã là Hầu gia. Hai nhĩ tử của nàng cũng vừa mới đầy tháng xong, vẫn còn được vú nương bông trên tay.

Khung cảnh trước phủ Thượng thư nhất thời hơi ồn ào một chút vì đoàn xe ngựa của Càn Xương Hầu phủ cũng khá đông, ngoài xe ngựa của Hầu gia và Hầu phu nhân còn có xe ngựa của bình thê Liễu thị và rất nhiều tùy tùng.

Liễu My một thân y phục màu tím điểm lệ, bụng bầu đã to gần sáu tháng từ trên xe ngựa bước xuống, phong thái xem như cũng rất có khí chất trang nhã. Nàng sau khi bước xuống xe thì nhìn qua Doãn thị và Tuệ Nghi thì lễ, vô cùng cẩn thận chu đáo.

- Mẫu thân, đại tỷ.- Tiệp Nghi vừa bước xuống xe đã bước nhanh đến chỗ Doãn thị và Tuệ Nghi, sà vào lòng hai người.- Con nhớ hai người lắm!

Mộ Quảng hiện tại đã là Hầu gia nên tính khí cũng rất chừng mực, sau khi chào hỏi qua Doãn thị và Tuệ Nghi mới đi đến đỡ Liễu thị. Mặc dù bụng đã khá to nhưng bước đi và cách hành lễ của Liễu My rất uyển chuyển, nhìn vào thật sự không khiến người khác chê trách vào đâu được, nhưng Doãn thị và Tuệ Nghi nhìn vào thì lại chê trách rất nhiều, thậm chí trong lòng Mộ Quảng sao có thể vớt cả mặt mũi thể tử của mình mà dẫn theo Liễu thị đi đến phủ nhạc phụ, nhạc mẫu.

Lúc cùng nhau đi vào, hai nhĩ tử của Tiệp Nghi được vú nương bông nên Tiệp Nghi sánh bước cùng đại tỷ của mình, còn Mộ Quảng thì đi bên cạnh Liễu thị. Tuệ Nghi thỉnh thoảng nhìn ra phía sau lưng mình, âm thầm đánh giá Liễu My. Nàng không thể phủ nhận bản thân đã hơi xem thường Liễu thị này, dung nhan tuy không tính là xinh đẹp nhưng tính cách lại rất tốt, nhìn qua cách cư xử phải công nhận gia giáo của Liễu gia rất tốt, dạy được một cô nương có khí chất ngút trời như vậy. Nếu Liễu gia chủ không phải chỉ là một viên quan Thất phẩm, chỉ sợ vị trí hiện tại của Liễu My không chỉ là bình thê của Hầu phủ thôi không.

Theo lý, bình thê có đãi ngộ ngang bằng với chính thất trong phủ, chỉ là khi gặp chính thất thì vẫn cúi người thi lễ như thường. Như vậy vị trí hiện tại của Liễu My xem ra vẫn thua Tiệp Nghi chưa tới một bậc, nhưng chuyện được đi theo đến nhà nhạc phụ nhạc mẫu của Mộ Quảng thế này cũng không ổn. Tuệ Nghi ngay lúc định đi cùng Tiệp Nghi vào phòng ăn thì kéo tay nhĩ muội của mình lại, nhỏ giọng hỏi:

- Liễu My kia thế nào, đã yên phận chưa?

Tiệp Nghi nở một nụ cười hơi giượng nhưng vẫn bình thản, trả lời:

- Đại tỷ, nàng ta quả thực là biết điều. Sau khi Tổ ma ma đến giúp muội dạy dỗ nàng một chút, nàng liền biết đường mà thu liễm, an phận hơn một chút. Còn Mộ Quảng thì...- Tiệp Nghi đưa mắt nhìn vào trong thấy hắn đang dịu Liễu My ngồi xuống ghế, nói tiếp.- Nam nhân mà tỷ, thay lòng đổi dạ là chuyện bình thường. Mấy tháng qua muội tự ngồi nghĩ cũng ra được một mớ đạo lý, đã sớm đã thông tư tưởng được rồi. Như lời tỷ nói, địa vị của muội hiện tại là Hầu phu nhân, dù chàng ấy có lấy hai mươi, ba mươi thiếp thất thì muội vẫn được gọi là Hầu phu nhân, con của muội vẫn là dòng chính, việc gì muội phải cùng một thiếp thất giằng co để mất phong độ chứ? Chỉ cần người khác không đụng vào muội và con của muội, muội tình nguyện làm một Hầu phu nhân hữu danh vô thực.

- Muội nghĩ được như vậy là tốt rồi.- Tuệ Nghi đặt tay lên vai của nhĩ muội, nói.

- A, còn tỷ thì sao? Sao mãi vẫn chưa có động tĩnh như vậy?- Tiệp Nghi như sức nhớ ra, nhìn xuống bụng của đại tỷ mình mà hỏi.- Có phải thiếp thất An gì đó...

- Đừng nói vậy, nàng đã sinh được nữ nhĩ từ lâu rồi.- Tuệ Nghi cắt ngang lời của nhĩ muội mình.- Đó là trưởng nữ của Tư Thành, ta không có quyền ghen tỵ đâu, mà chúng ta cũng đừng nói chuyện này nữa, được không?

Tiệp Nghi nhìn nét mặt thoáng buồn của đại tỷ mình, gật đầu đồng ý. Nàng luôn biết đại tỷ từ chuyện sảy thai một năm trước luôn day dứt trong lòng, đó vẫn luôn là cái gai không thể nhổ bỏ được. Nhìn ngoài mặt Tuệ Nghi vẫn luôn miệng cười nói vui vẻ như vậy, nhưng thật sự trong lòng nàng nghĩ gì thì ai mà biết được chứ.

Bữa sáng diễn ra trong không khí khá ngưng ngững, nguyên nhân là có sự xuất hiện của Liễu My. Mà Liễu thị cũng tự biết bản thân mình là người thừa, cả buổi vẫn cứ cúi đầu vào bát mà ăn, nửa lời cũng không nói ra. Thế nhưng ánh mắt của Tường Minh Viễn và Doãn thị vẫn rất gắt gao nhìn vào Liễu thị, một lần cũng không rời.

- Nhạc phụ, nhạc mẫu, tể tử có chuyện muốn thưa với hai người, không biết có thể xin một chút thời gian không?- Mộ Quảng sau bữa ăn liền đứng lên chấp tay thi lễ với Tường Minh Viễn và Doãn thị, nói.

- Nhị tế có gì cứ việc nói ra.-Tường Minh Viễn lên tiếng đầu tiên để trả lời.

- Như vậy phụ thân cùng mẫu thân và tướng công của con trò chuyện, con và đại tỷ xin phép lui ra.-Tiệp Nghi đứng lên, nhìn về phía phụ thân mình thì lễ rồi nắm tay Tuệ Nghi kéo ra ngoài.

Lúc nàng đi ngang qua Trình Tư Thành vừa hay chạm phải ánh mắt lạnh như băng của hắn, sống lưng thoáng cái đã lạnh buốt.

Tiệp Nghi kéo nàng ra mái đình sau viện của mẫu thân hai người ngồi uống trà, nói chuyện.

- Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ rất nhiều. Nếu không nhờ có tỷ nói cho muội biết những chuyện cần làm, chắc hẳn bây giờ muội đang khóc bù lu bù loa trong phòng ăn rồi.-Tiệp Nghi mở lời nói với Tuệ Nghi trước.

- Ý muội là sao? Chẳng lẽ Mộ Quảng kia nói chuyện với phụ mẫu là có liên quan đến muội và Liễu My?-Tuệ Nghi nhấp một ngụm trà, ngạc nhiên hỏi lại. Nếu như oắt tiều từ kia còn chưa tự biết thân phận hiện tại của mình mà đi xin xỏ phụ mẫu nàng lợi ích cho Liễu thị, đừng trách nàng quá phận mà diệt trừ nàng ta.

- Tỷ tỷ, muội nói rồi mà, vị trí Hầu phu nhân muội sẽ ngồi vững, mà vị trí đích tử của con muội muội cũng sẽ bảo vệ thật tốt, chỉ cần chàng không quá mức quá đáng. Dù A Quảng có xin phụ mẫu chúng ta cái gì, muội tin là chàng không quá phận đâu.-Tiệp Nghi đặt chén trà trong tay xuống, điềm tĩnh nói. Nam nhân này đối với nàng đã không còn là quan trọng nhất ở Hầu phủ nữa rồi.

Tuệ Nghi gật đầu, nàng bèn kiếm một chủ đề khác cho cuộc nói chuyện, tốt nhất là không liên quan đến đám nam nhân kia nữa.

Đến khoảng hai tuần tra sau, cuối cùng Mộ Quảng cùng Tường Minh Viễn và Doãn thị cũng cho người đến tìm hai tỷ muội các nàng. Tuệ Nghi cùng Tiệp Nghi bèn đi đến sảnh lớn ở trong phủ, lúc đó đã thấy mọi người trong nhà tề tựu đông đủ ở đó.

Tường Minh Viễn mặt mày vẫn giữ được bình tĩnh, còn Doãn thị thì hoàn toàn lạnh băng, thậm chí khi hai nàng cúi người thì lễ vẫn không hề trao đổi ánh mắt hay nói gì cả, đột nhiên khi đó Tiệp Nghi mới nắm chặt tay tỷ tỷ mình, nàng cảm thấy sao có hơi bất an một chút.

Trình Tư Thành nắm tay Tuệ Nghi, kéo nàng đi ra ngoài. Đến sau khi bước ra khỏi sân trước hắn mới buông nàng ra, không nói gì. Tuệ Nghi là người khó chịu trước, nàng nói:

- Chàng làm gì vậy, sao lại kéo thiếp đi?

Trình Tư Thành không quay lại nhìn nàng, trả lời:

- Chuyện của Mộ gia và Tường gia, bây giờ nàng là Trình phu nhân, không cần biết.

Tuệ Nghi lại rất ghét thái độ nói chuyện như thế này của hắn, tên của nàng là Tường Tuệ Nghi, là Tường Tuệ Nghi chứ không phải là Trình Tuệ Nghi, nàng là thê tử của hắn không sai nhưng phụ thân ruột của nàng là mang họ Tường, nàng không thích chuyện phủ nhận huyết thống như vậy.

Tuệ Nghi đành mặt lại, hỏi lại hắn:

- Chàng vừa nói gì?

Trình Tư Thành quay lại nhìn nàng, trong ánh mắt hiện lên tia tức giận, nói:

- Ta nói nàng là thê tử của ta, phải biết thân phận chứ?

- Thiếp bao giờ không biết thân phận của mình, chàng đừng có ăn nói hàm hồ. Tiệp nhi là muội muội của thiếp, chuyện của nó thiếp muốn quản chàng cũng không nói được.-Tuệ Nghi không hề chịu thua ánh mắt của hắn, lập tức trừng mắt.

Trình Tư Thành nắm chặt tay, kéo nàng về vô bức tường ngay bên cạnh. Hai tay hắn cố định tay nàng ra sau lưng, đôi môi mạnh mẽ áp vào. Lúc đầu hắn chỉ định đè môi lên nàng, nhưng vì ngay sau đó Tuệ Nghi lập tức vùng vẫy phản kháng, hắn liền dùng lực cạy môi nàng ra, dùng lưỡi đi vào khuấy đảo trong miệng nàng. Môi lưỡi đẩy đưa một hồi sau, đến lúc nghe tiếng bước chân phía sau Trình Tư Thành mới lưu luyến rời môi của nàng nhưng vẫn áp sát hai người vào nhau. Hắn thở hồng hộc sau nụ hôn vừa rồi, còn nàng thì ngay lập tức đẩy hắn ra, quệt lên môi mình một cái để lau đi dấu vết cuồng nhiệt vừa rồi.

- Trình Tư Thành, chàng không cần mặt mũi thì ta vẫn cần. Chàng muốn phát tiết cái gì chứ, đi tìm An Sở Lan mà làm, nàng ta có vẻ thích những chuyện này hơn ta đó.-Tuệ Nghi lạnh lùng nói, lập tức quay gót bước đi.

Trình Tư Thành nhìn theo bóng lưng nàng, thầm cười lạnh. Lúc rời khỏi phòng ăn không thèm để ý gì đến hắn, bây giờ lại dám cùng hắn nổi nóng như vậy, đúng là đã lâu hắn không rần rề nàng, nàng liền nghĩ hắn là người hiền lành sao? Để tối nay, hắn lập tức cho nàng biết thế nào gọi là phát tiết.

Sợ với không khí ở ngoài sảnh lớn, không khí trong sảnh lớn không khá hơn là bao. Chiếc bình sứ có tuổi đời hơn trăm năm được bày trang trí trên bệ cửa sổ đã bị ném vỡ trên sàn nhà, mảnh sứ trắng văng tung tóe khắp nơi.

Khuôn mặt của Tiệp Nghi vẫn giữ được nét bình tĩnh hiếm có, đây là điều khiến Mộ Quảng không ngờ. Nữ nhân này ngày trước vẫn luôn si mê hắn đến chết đi sống lại, chỉ cần một đêm hắn không đi đến phòng nàng thì ngày hôm sau hai mắt nàng đã thâm quầng thấy rõ. Mộ Quảng cảm thấy, lấy được một thê tử coi mình thật sự như trời thể này là quá tốt. Nhưng nghe được chuyện vừa rồi mà nàng không hề mất bình tĩnh, điều này lại khiến hắn hơi thất vọng.

Hắn vốn không định cùng nàng sinh mẫu tử, nhưng nửa năm trước trên đường hắn đi đến thành khác đã gặp một cô nương. Cô nương này họ Liễu, xuất thân là con thứ của một viên quan Thất phẩm ở thành đó, vì bị đại phu nhân trong nhà ngược đãi định đưa lên kiệu hoa đi làm thiếp cho một lão thương nhân già nên bỏ trốn, giữa đường lại gặp được Mộ Quảng mới cầu cứu hắn.

Nói gì thì cũng thật hay, trên đường cái có biết bao nam nhân, Liễu My lại kéo tay Mộ Quảng, khi đó có biết bao nhiêu vị công tử khác cũng có vẻ là xuất thân danh môn nhưng không cao bằng Hầu phủ, Liễu My lại kéo trúng công tử Mộ gia. Đây là duyên phận hay tính toán trước thì cũng không biết được, nhưng Mộ Quảng lại thật lòng phải lòng vị cô nương có tính khí cũng khá dựa dẫm vào nam nhân này, đưa nàng ta về phủ.

Tiệp Nghi cảm thấy, bản thân nàng thật sự đã chu toàn việc của một đại phu nhân bao dung rộng lượng với tiểu thiếp của chồng rồi. Ngay cả khi Liễu thị chỉ vừa mới mang thai được mấy tháng, Mộ Quảng muốn nâng nàng lên vị trí bình thê, Tiệp Nghi nàng cũng chấp thuận. Nhưng hiện tại có lẽ như đôi câu nhân này lại coi nàng như bù nhìn, muốn để cho con của Liễu thị sinh ra ghi tên dưới danh nghĩa của nàng, được xem như đích tử trong nhà nhưng lại để ở viện của Liễu thị nuôi dưỡng, còn đem chuyện tình mẫu tử gì đó mà ra nói với nàng? Mộ Quảng thật sự xem nàng là Tường Tiệp Nghi hiền lành nhu nhược, say mê hắn đến chết đi sống lại ngày xưa sao? Hắn thật sự đã chọn đúng điểm khiến nàng điên lên rồi!

Tiệp Nghi nhìn qua phụ mẫu này giờ vẫn đang xem chừng thái độ của nàng, chậm rãi nói:

- Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi không đồng ý.

Chưa để hai vị nhạc phụ nhạc mẫu trả lời, người đầu tiên nổi đóa là Mộ Quảng. Hắn đứng bật dậy từ trên ghế gỗ, nói lớn:

- Tiệp Nghi, nàng đừng quá đáng. Liễu My hiện tại đã là bình thê, con của nàng cũng xem như là một nửa dòng chính, nàng lại hành động như vậy sẽ khiến người ngoài nói nàng là ích kỷ, nàng

không cần tiếng tăm sao?

Tiếp Nghi đặt chén trà xuống, nói thật bình thản:

- Người không cần mặt mũi là chàng. Liễu My đó là ai? Thứ nữ của một Thất phẩm quan viên, tài năng gì không thấy, chỉ có quyền rũ phu quân của người khác là giỏi. Chàng nói nàng ta là bình thê, nếu ta thật sự là đồ ích kỷ, việc mà ta làm không phải là đồng ý cho nàng ngồi lên vị trí bình thê đó mà là cho người rạch mặt nàng ra, sau đó lột đồ rồi đưa đi điều phở, cho thiên hạ này thấy được Liễu gia dễ tiện thể nào, nuôi ra một hạng nữ nhi cũng dễ tiện như vậy. Chàng nói ta không cần tiếng tăm? Nếu ta không cần tiếng tăm, Liễu phủ chẳng còn đứng sừng sững được đến bây giờ dưới sự giúp đỡ của chàng đâu. Mộ Quảng, chàng đừng quên lợi ích chàng có được từ việc thành thân với ta. Chàng nghĩ lão Hầu gia và Hầu phu nhân như không vì sao lại đưa tước vị cho chàng? Hoàn toàn không phải chàng tài giỏi gì hơn hai đệ đệ của mình hay vì có con trai, mà vì chàng có ta, chàng có sự hỗ trợ từ nhà mẹ đẻ của ta, chàng tuyệt đối đừng quên điều đó. Nếu chàng có bản lĩnh thì lập tức hưu ta đi, chàng xem chàng còn giữ được vị trí Hầu gia không. Liễu thị có còn được gọi là bình thê của Hầu gia không.-Tiếp Nghi dừng lại một chút, bổ sung thêm-Mà chàng nên cẩn thận một chút, lấy địa vị của ta, hưu phu cũng có thể tái hôn đó.

Lời của Tiếp Nghi nói ra không quá lớn cũng không quá nhanh nhưng lại không thể khiến Mộ Quảng lên tiếng cắt ngang được. Hẳn chính là cảm hận loại nữ nhân như vậy, suốt ngày cứng rắn để làm gì, nữ nhân chẳng phải sinh ra để đồ dành nam nhân vui vẻ sao? Còn lấy địa vị của mình để uy hiếp hẳn, hẳn không tin trên đời này không có nữ nhân nào lại không hơn được nàng ta. Chỉ là đích nữ của phủ Thượng thư, có ngoại tổ phụ là Ngự Sử đại nhân, có cụ phụ (cậu-anh em trai của mẹ) là quan Thái úy * thì sao? Chẳng lẽ công chúa hoàng thất hay Quận chúa con vương lại chẳng bằng nàng? Hẳn không tin!

* coi binh quyền, quân sự, là chức quan tổng thống việc binh. (Là quan võ ngang với Tể tướng)

(Dạo này tác giả hơi dị ứng tra nam nên sẽ đi tra nam một tí tạo>=)

- Đừng nghĩ Hầu gia không dám hưu nàng.-Mộ Quảng cảnh cáo nàng.-Nàng muốn so đo chuyện gì với ta chứ, hưu phu? Chỉ nhiều đó đã đủ khiến cho người trong thiên hạ si nhục nàng đến chết rồi, còn muốn tái hôn?

- Tiểu Thúy, lấy giấy bút ra đây, ta lập tức ghi hưu thư cho tiện nam này.-Tiếp Nghi quay sang Tiểu Thúy đứng bên cạnh mình, nói lớn.

- Phu nhân...-Tiểu Thúy lúng túng trả lời.

- Náo đủ chưa?-Doãn thị đập bàn hét lên.

Tướng Minh Viễn cũng bị giật mình trước hành động của thê tử, quay qua nhìn bà. Chỉ nhìn thấy Doãn thị mặt mày lạnh như băng, sát khí tràn ngập trong không khí.

- Mộ Quảng, người đứng là vong ân bội nghĩa, muốn hưu nữ nhi của Doãn Mộc Lan này? Có bản lĩnh ngay lập tức viết hưu thư cho ta. Tiểu Thúy, đi lấy giấy bút cho phu nhân ngồi.-Bà nhìn qua Tiểu Thúy ra lệnh.

Tiếp Nghi có phần không phản ứng kịp với thái độ của mẫu thân, bà như vậy lại đứng về phía nàng. Nhưng còn phụ thân, nàng lại nhìn về phía Tướng Minh Viễn. Trong ánh mắt của ông không có gì phản đối, mà hình như cũng không ủng hộ ra mặt như mẫu thân nàng. Nhưng không sao, như vậy là đủ, nàng không thể chung sống hòa thuận cùng Mộ Quảng được nữa, đây là điều nàng biết rõ từ lâu, nhưng vẫn e ngại hai nữ tử của mình. Hiện tại, nàng không sợ nữa, nàng muốn hưu phu!

Tiểu Thúy chạy đi lấy giấy bút, ngay lập tức quay trở lại. Nàng đặt giấy lên bàn, bắt đầu mài mực cho Tiếp Nghi.

Mộ Quảng nhìn thê tử của mình từ từ hạ bút, trong ánh mắt vô cùng kiên quyết. Được thôi, muốn hưu thì hưu, hẳn thê nhất định sẽ khiến nàng sau này phải quỳ xuống xin hẳn và Liễu thị tha thứ!

Từng chữ được viết ra dưới tay Tiếp Nghi, chẳng mấy chốc đã xong một bức hưu thư. Nàng đặt nó vào một phong thư màu trắng, không hề kiêng dè gì mà bước lại vút thẳng dưới chân Mộ Quảng, nói:

- Hưu thư của người đó. Ta chúc cho đôi câu nhân các người sống tốt, sớm sinh câu tử.

- Nàng...-Mộ Quảng hét lớn đầy tức giận, giơ tay lên định đánh Tiếp Nghi.

"Rắc." Tiếng xương gãy từ đâu vang lên.

Tiếp Nghi ngay lập tức nhìn thấy một người nam nhân chừng tứ tuần đứng sau lưng Mộ Quảng, tay của nam nhân đó đã bẻ cong cái tay định đưa lên đánh nàng của Mộ Quảng, đè nó ra sau.

- A Kiến, sao huynh lại ở đây?-Doãn thị từ trên ghế đứng lên, bước vội lại trước mặt Doãn Kiến. Đây là đại ca của bà, là Thái úy trong võ quan.

Tướng Minh Viễn nhìn bức hưu thư rơi trên đất, lại nhìn qua cánh tay bị gãy của Mộ Quảng và nghe tiếng la oai oái của hẳn, cuối cùng cũng nhếch môi cười. Tiễn nhân, dám ức hiếp nữ nhi bảo bối của ông, ông cho người biết cái gì là lý lẽ.

Doãn Kiến buông tay Mộ Quảng ra, nhẹ hất một cái thì hẳn đã ngã lộn ra đất, ôm lấy cánh tay bị gãy của mình mà than khóc. Liễu thị từ ngoài chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng này thì vội chạy lại bên cạnh Mộ Quảng, rơi nước mắt nói:

- Quảng, chàng làm sao? Ai làm chàng ra nông nỗi này, chàng là Hầu gia, ai làm chàng ra nông nỗi này?

- Ta làm đó, người có ý kiến gì?-Doãn Kiến đứng đằng sau hai người, bên cạnh Tiếp Nghi và Doãn thị, Tướng Minh Viễn, lên tiếng trả lời.

Liễu thị chỉ có mỗi Mộ Quảng là chỗ dựa ở Thịnh thành này, đó giờ nhờ vào danh tiếng của Hầu phủ mà sống vinh hoa hiển quý, sao có thể chịu được cảm giác lòng tự tôn của mình bị giẫm đạp, ngay lập tức đứng dậy ềnh cái bụng bầu của mình, lớn tiếng nói:

- Người có biết chàng là ai không? Người dám làm như vậy, không sợ Hầu phủ cho người giết chết người sao?

Tiếp Nghi và Doãn thị đứng một bên nghe vậy thì nhoen miệng cười. Đứng là thiếu hiểu biết, nữ nhân thế này lại lọt vào mắt của Mộ Quảng, hai người thật không hiểu. Nhưng mà nhìn lại Doãn Kiến, hôm nay vì sao lại mặc thường phục đứng đây vội bậm đi đến Tướng phủ gặp mặt thê này, Liễu thị tưởng hẳn chỉ là một thường dân nên mới nói như vậy cũng đúng. Chỉ là bây giờ, e là Hầu phủ sẽ tham một chút rồi.

- Người nói gì, Hầu phủ cho người giết ta?-Doãn Kiến hỏi lại, sau đó lại bật cười ha ha.-Ta mong chờ lắm đó.

Liễu thị vẫn còn kiêu ngạo định nói lại nhưng lại bị Mộ Quảng nắm dưới đất kéo lấy gấu váy ngăn cản. Người này không động vào được, hôm nay nếu hẳn thật sự đắc tội với người này, thì tức là đắc tội với toàn bộ quan gia cao cấp ở Thịnh thành này, khi đó thật sự là Càn Xương Hầu phủ sẽ không yên.

- Mộ Quảng, nể tình chúng ta có một năm tình nghĩa phu thê, chuyện hòa ly này hãy giải quyết trong êm đẹp đi. Nhưng mà ta muốn nhấn mạnh một chút, người là ta hưu, hai nữ tử Mộ Thư và Mộ Kiêm là ta trông nom, người và tiện phụ này cứ sống thật tốt đi. Còn có, tài sản chia đôi nhé?-Nàng nở một nụ cười hiền hậu, nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Tin tức nhĩ tiểu thư Hinh Bộ Thượng thư phủ và Càn Xương Hầu phủ đại công tử hòa ly chỉ trong một buổi sáng nhanh chóng lan rộng khắp Thịnh thành. Nhiều người nhìn vào chê cười Tướng nhĩ tiểu thư có mắt như mù, biết bao nữ nhân muốn trở thành Hầu phu nhân còn không kịp, như không bây giờ nàng lại đòi hưu phu.

Theo đó cũng lại có nhiều nam nhân nói Mộ đại công tử này đích thực là sau khi trở thành Hầu gia càng ngày tính tình càng quái đản, nâng một thứ nữ lên bình thê còn chưa nói, bây giờ lại muốn trở mặt với cả phủ Thượng thư, phủ Ngự Sử và cả Thái úy đại nhân, đúng là tự tìm đường chết.

Còn nhớ năm xưa hai vị tiểu thư dòng chính của Tướng gia, luận dung mạo và tài năng nổi tiếng không những ở Mặc thành mà ngay cả kinh đô Thịnh thành tiếng thom cũng vang dội, biết bao nhà quan gia, võ gia, còn có ngay cả vương gia cũng muốn thủ làm đích thê, chỉ là không ngờ cuối cùng nhân duyên khó đoán.

Mà sau đó còn nổi lên một tin đồn nữa, nghe nói người đi đến phủ Thượng thư cầu thân với Tướng nhĩ tiểu thư từ khi tin tức nàng và Mộ đại công tử hòa ly đã giã nát bậc cửa, hoàn toàn không thua kém gì so với nữ nhân đang ở tuổi cập kê.

Lúc nghe được tin này, Tiệp Nghi đang ngồi trên nhà thủy tạ ở Thụy Lâm tự cho cá ăn, bên cạnh là đại tỷ của mình đang thưởng thức trà. Nha hoàn Tiểu Thúy đứng bên cạnh giúp các nàng cắt những bông hoa giấy trang trí cho nổi gỗ của hai vị tiểu thiếu gia (ý chỉ con của Tiệp Nghi và Mộ Quảng).

- Muội đã nói với hân những gì chứ, nếu muội hưu phu thì dư sức có thể tái giá, chỉ là muội không muốn thôi.-Tiệp Nghi vừa thả một nắm thức ăn cá xuống hồ vừa nói. Nghĩ đến những đám nam nhân kia không tiếc bao nhiêu đồ cưới mang đến Tướng phủ, nàng lại không tránh được một nụ cười thỏa mãn.

- Muội đừng có mà tự tin. Trong tin tức ta nghe được đâu có nói muội còn nhận nuôi hai đứa nhóc tí kia, nếu nam nhân khác nghe được không chừng đã bỏ chạy hết rồi, là do chưa nghe được thôi.-Tuệ Nghi nhấp một ngụm trà, chế giễu muội muội của mình.

- Thi cùng lắm muội không tái giá, làm một thiếu phụ, nuôi dạy thật tốt con cái. Phong tục của Đại Tiểu chúng ta cũng rất phóng khoáng mà, ngay cả trường công chúa trong hoàng cung nếu muốn hòa ly với phi mã cũng có thể tuyên bố ở giá, không tái hôn để nuôi con.-Tiệp Nghi không hề chịu thua tỷ tỷ mình, trả lời chắc chắn.

- Được, muội tính là tốt nhất.-Tuệ Nghi chào thua. Nói sao thì nói, nàng vẫn luôn ủng hộ quyết định của muội muội mình, nếu sống chung không dễ chịu và hạnh phúc, chi bằng hòa ly, tốt cho nhĩ muội mà tốt cho cả đôi... phu thê kia?

- Nhưng mà dù sao trong chuyện này muội cũng có hơi thiệt thòi. Ban đầu lão Hầu gia và Hầu phu nhân một phần cũng vì muội sinh được đích trưởng tôn nên mới giao tước vị Hầu gia cho Mộ Quảng. Bây giờ thì hay rồi, muội làm Hầu phu nhân chưa bao lâu đã hòa ly với tên đó, quả hơi cho Liễu My kia rồi.-Tuệ Nghi hơi tức giận nói.

- Không có đâu đại tỷ, tỷ chờ mà xem, sắp có kịch hay rồi.-Tiệp Nghi cười một nét bông đùa trả lời lại. Càn Xương Hầu phủ nàng sống hơn một năm thì biết được khá nhiều điều, không nói đến lão Hầu gia và lão phu nhân trước giờ vẫn luôn công chính nghiêm minh, Mộ Quảng và mấy huynh đệ của hân là những công tử chơi bời có tiếng. Nhưng mà Mộ Quảng là thuộc dạng vẫn còn biết tìm đường về nhà, hơn nữa học hành lại đỗ đạt cao, nói thua Âu Dương Phương ở điểm chính là nhân cách hơi tồi, còn tài năng thì không thể phủ nhận. Còn mấy đệ đệ của hân thì mỗi đêm một kỹ nữ, đi bao nhiêu đêm sẽ đem về bấy nhiêu thiếp thất, hoàn toàn không có tiền đồ.

Cho nên nếu như Mộ Quảng thật sự muốn cùng phủ Thượng thư, phủ Ngự Sử và cựu phụ của hai nàng đối đầu, chỉ sợ Mộ gia sẽ gặp sóng gió vì không có hậu thuẫn phía sau.

Tiếng cười nói đằng xa rộn ràng thu hút sự chú ý của hai người Tuệ-Tiệp. Tuệ Nghi ngẩng đầu lên từ bàn trà, nhìn về phía nguyệt môn đằng xa thì nhìn thấy một hồng y nữ tử, đầu búi tóc cao bằng cây trầm bạch ngọc, cả gương mặt được trang điểm điểm lệ cao quý, trên người cài toàn bộ là trang sức quý hiếm.

- Trình Tư Nhiên?-Tuệ Nghi tự hỏi trong lòng. Cũng đã một năm rồi, không ngờ lại gặp nàng ta ở đây.

- Tỷ tỷ, làm sao vậy?-Tiệp Nghi thấy đại tỷ mình nhìn về phía xa thì tò mò hỏi, liền đưa mắt nhìn theo.-Đó chẳng phải là Phát phu nhân sao?

Phát phu nhân? Đùng rồi a, phu quân của Trình Tư Nhiên là một thương gia họ Phát, tên chỉ có một chữ Hưởng, như vậy hiện tại đám nữ nhân đang vây quanh nàng ta chính là thê tử của những thương nhân khác đang muốn lấy lòng Phát gia rồi.

Phát gia không giống như Trình gia, buôn bán trong tất cả các mặt hàng từ vải lụa, gấm vóc, là trà đến kim loại, sắt để rèn vũ khí trong quân đội, gia tộc này chỉ buôn bán đa số là vải vóc cho quý nhân trong cung. Phát Hưởng hiện tại là gia chủ của Phát gia, Trình Tư Nhiên theo đó chính là đại phu nhân cao quý. Mà phải nói rõ một chuyện, cơ nghiệp của Phát gia cũng thuộc hạng đồ sộ, có căn cơ từ lâu, nếu riêng xét ở Thịnh thành thì cũng đứng thứ hai, thứ ba. Như vậy đúng là hiện tại cuộc sống của Trình Tư Nhiên giống như nàng ta mong ước, chứng tình phùng nguyệt * đúng như mong muốn.

- Trăng sao vây quanh, chỉ cái rốn của vũ trụ.

Tuệ Nghi nghĩ bản thân hiện tại dù không thân thiết nhưng cũng là trưởng tẩu của Trình Tư Nhiên, chuyện chào hỏi cho có lệ không thể thiếu bằng không người ngoài nhìn vào lại nói Trình gia tình thân cũng thực bạc bẽo, nghĩ như vậy nên mới định đứng lên tiến lại chỗ của Trình Tư Nhiên.

Nhưng Trình Tư Nhiên cũng chỉ nhờ một cái liếc qua đã nhìn thấy được trưởng tẩu của mình đang ngồi ở mái đình đằng xa, môi cong lên một nụ cười đi lại.

- Gặp qua trưởng tẩu.-Trình Tư Nhiên cúi đầu chào nàng. Nàng quả không hổ đã là phu nhân nhà quyền quý, phong cách thì lễ vô cùng chuẩn mực.

- Muội đệ, đã lâu không gặp.-Tuệ Nghi nở một nụ cười vui vẻ, nhìn lướt qua Trình Tư Nhiên cùng những phu nhân đi cùng nàng ta.

Những phu nhân kia cũng là những người sống gần nơi danh môn, đôi mắt quan sát và cái lưỡi nịnh nọt là hai thứ phát triển vượt bậc nhất trên cơ thể, chỉ qua vài câu chào hỏi giữa Trình Tư Nhiên và Tuệ Nghi thì đã đoán được vị phu nhân có vẻ gầy yếu vừa xuất hiện này là ai.

Trình Tư Thành so với Phát Hưởng cao hơn mười mấy bậc, thay vì tốn một năm lấy lòng Phát phu nhân thì thà dành nửa tháng nịnh nọt Trình phu nhân cơ may còn được nhiều lợi ích hơn cho phu quân của họ. Thế nên từ Trình Tư Nhiên, trung tâm chú ý đã chuyển qua Tuệ Nghi từ lúc nào.

Trình Tư Nhiên âm thầm nhớ mặt những kẻ xảo trá đi bên cạnh, thầm nghĩ sau này chắc chắn không thể tha thứ cho bọn họ được, những kẻ không đáng tin. Nhưng như nhớ đến chuyện gì, Trình Tư Nhiên mới kêu lên một tiếng, làm bộ bắt ngờ hỏi Tuệ Nghi:

- Trưởng tẩu, xem muội đang trí chưa này. Mấy tháng trước muội có gặp vài người từ Mặc thành đi đến, họ nói tẩu đã có thai rồi. Đến nay cũng đã được ba, bốn tháng rồi, sao vẫn chưa có thay đổi gì như vậy?-Trình Tư Nhiên vừa nói vừa nhìn xuống vùng eo thon gọn của Tuệ Nghi được quấn bằng một dải lụa màu lam, cài một túi thơm trang trí.

Không khí ở quanh mái đình nhất thời hơi ngưng đọng một chút, ngay cả Tiệp Nghi cũng không nghĩ tý tý của mình lại đang có thai, tý tý chẳng hề đề cập gì đến cho nàng và Doãn thị biết cả.

Tuệ Nghi nở một nụ cười gượng gạo, nếu Trình Tư Nhiên đã biết chuyện nàng đã có thai thì chắc hẳn đã biết nàng đã sảy thai rồi, nói như vậy rõ ràng là đang muốn làm khó nàng trước mặt các phu nhân ở đây. Nhưng chuyện này nói năng phải thật cẩn thận, ai cũng biết nàng gả vào Trình phủ đã hơn một năm rồi mà mãi chẳng sinh được đứa con nào, như vậy chỉ có thể nói nàng vô sinh, đây là một sự nhục nhã vô cùng lớn với nữ tử.

Ánh mắt của Tuệ Nghi vừa sâu vừa đen, thăm thẳm bi thương nhìn Trình Tư Nhiên. Nàng đã buông xuống mọi ân oán trước đây với nàng ta rồi, từ lúc nàng ta xuất giá đi đến Thịnh thành đến giờ nàng chưa hề đề bản thân phải nhớ lại một chút chuyện gì nàng ta đã làm với nàng, đào nhân trên bàn tiệc mừng thọ của lão thái thái, mấy câu nói oan nghiệt của Lâm thị, nàng tưởng bản thân đã quên hết rồi chứ.

- Tư Nhiên, muội nghe nhầm rồi. Chắc tin tức muội nghe được là An di nương đã sinh được một nữ nhi, là đại tiểu thư của Trình gia chúng ta. Mà nói mới nhớ, vị di nương nào đó của Phát Hường ta nghe nói rất lâu đã có một tiểu thiếu gia, lát nữa muội nhắc ta đưa cho nó một bao li xi cho cháu nhé.-Tuệ Nghi nở một nụ cười như gió xuân, nói với Trình Tư Nhiên. Muốn đẩy nàng xuống nước thì ít nhất phải xem bản thân có đang đứng gần bờ hồ không chứ, nhờ đâu chết chùm thì sao?

- Trưởng tẩu...-Trình Tư Nhiên nghiêng răng. Đây là chuyện khiến nàng oán hận nhất, vừa oán hận Phát Hường mà oán hận cả phụ thân của mình đã tìm cho mình một phu quân không hề sạch sẽ như vậy, trong nội trạch nuôi mấy nha hoàn thông phòng, đã vậy người nào cũng ý to bụng mà lên mặt với đại phu nhân là nàng.

- Lâm sao? Là một tiểu công tử thì ta nên tặng cho nó một vài món đồ chơi sẽ hợp hơn nhỉ? Tư Nhiên, muội nói xem, nhi tử của muội thích chơi cái gì?-Tuệ Nghi vẫn tiếp tục thảo luận về chuyện nên tặng gì cho "con trai" của nàng ta mà không hề đề ý đến sắc mặt của Trình Tư Nhiên ngày càng xám xịt.

Đám phu nhân đứng vây quanh hai người cũng người người xin cáo từ rồi tản đi. Ai cũng biết chuyện làm vợ cả phải bao dung với tiểu thiếp và con riêng của phu quân mình là vô cùng khó khăn, Trình Tư Nhiên đã vậy vừa mới đến Phát gia đã phải nuôi con riêng của Phát Hường với người khác, là nuốt một cục đá vào họng mà sống với nó qua ngày, khó chịu biết bao nhiêu. Nên nếu xét khách quan, thật ra Trình Tư Nhiên và Tuệ Nghi cũng không khác nhau là mấy, cũng đều bất hạnh như nhau cả thôi, trong cái thời đại trọng nam khinh nữ này, phụ nữ đã là sinh vật bất hạnh rồi.

Tuệ Nghi nhìn những phu nhân kia đã tản đi hết, lúc này đứng tại mái đình cũng chỉ còn nàng. Tiệp Nghi và Trình Tư Nhiên cùng mấy nha hoàn thiếp thân thì mới nói với nàng ta:

- Tư Nhiên, ta nói cho muội biết, đừng thích đi bói móc những chuyện bản thân không biết rõ. Hôm nay ta nể mặt mũi của Phát gia mà không so đo với muội, muội hãy tự liệu thái độ của mình.

Nàng nói rồi quay trở lại mái đình cùng Tiệp Nghi, còn Trình Tư Nhiên sau đó cũng giậm chân một cái, tức giận bỏ đi.

Tiệp Nghi nhìn thấy Trình Tư Nhiên đã bỏ đi rồi mới kéo tay đại tỷ của mình hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ có thai thật sao?

Tuệ Nghi nhoen cười, búng lên trán nhị muội một cái, trả lời nàng:

- Xem muội kia, không nghe tỷ nói gì sao? Nàng ta nghe nhầm rồi.

- Nghe nhầm sao? Muội còn tưởng tỷ có tin vui nữa.-Tiệp Nghi xụ mặt xuống, buồn bã nói.-Nhưng mà... không phải là đại tỷ phụ bị... bắt lực chứ?

"Phụt." Tuệ Nghi phun một ngụm trà ra đất, Phù Dung thấy vậy vội đưa khăn tay cho nàng lau miệng.

- Muội nói cái gì, hần bị bắt lực?-Tuệ Nghi bật cười hỏi lại nhị muội của mình. Nếu nói hần bị bắt lực, vậy người đem nào cũng làm nàng đến chết đi sống lại là ai?

- Không phải sau khi tỷ gặp chuyện kia (đây là nói khéo khi Tuệ Nghi bị sảy thai lần một) hần cũng sốc quá nên...-Tiệp Nghi lắp bắp nói.

- Nha đầu ngốc, cẩn thận miệng của muội, đừng để tỷ phụ nghe thấy được đó.-Tuệ Nghi cười ra tiếng trả lời nàng.

Bên ngoài mặt hồ, những con cá bên dưới liên tục khuấy đảo đớp mồi làm mặt nước chuyển động, vài chiếc lá héo vàng từ trên cây rơi xuống tạo nên một bức dệt màu vàng úa, nhìn vào vừa đẹp lại vừa bi thương. Tuệ Nghi nhìn cảnh tượng trước mắt, lại cảm thấy đau buồn cho số phận của mình, nàng vì sao cứ hai lần sảy thai như vậy, chẳng lẽ thật sự như mọi người nói: "Ông Trời công bằng không cho ai cái gì quá nhiều?" Nàng đã là đích nữ phủ Thượng thư, xuất thân danh môn thế gia, tài năng dung mạo đều thuộc hàng xuất chúng, cho nên những việc khác mới liên tục trắc trở như vậy?

~

Ở lại phủ Thượng thư ba ngày, đến ngày thứ tư thì Trình Tư Thành đến đó đón nàng trở về khách điểm. Lúc ngồi trên xe ngựa, ánh mắt của hần lại nhìn nàng đờ đờ sát khí. Sau một hồi im ỉm, cuối cùng miệng ngọc của hần cũng mở ra, nói:

- Tuệ Nghi, nghe nói nàng và nhị muội nói ta bị bắt lực?

Tuệ Nghi giật bắn người, hỏi lại hần:

- Đầu có, chàng nghe kẻ nào nói vậy?

- Ô, ta là nghe nha hoàn Tiểu Thúy của nhị muội nàng nói với đám nha hoàn ở phủ Thượng thư.-Trình Tư Thành nở một nụ cười tà khí, đáp lại. Nàng chắc không thể tưởng tượng được hần lúc nghe những lời này mặt mày khó coi thế nào, đề tối nay hần liền cho nàng thấy thế nào là phát tiết cộng với bắt lực. Còn nói nữa lại khiến hần tức giận, từ cái ngày hần cường hôn nàng ngoài sảnh lớn của phủ Thượng thư vẫn chưa có cơ hội phạt nàng, nàng lại ngang nhiên cùng muội muội của mình đi nói hần bắt lực?

- Chàng nghe nhầm, nghe nhầm rồi đó.-Tuệ Nghi cười cười, lấp liếm nói. Tiểu Thúy này, nàng phải nói Tiệp Nghi phạt nàng ta mới được, dám đem chuyện của chủ tử ra bàn tán.

- Vậy sao?-Trình Tư Thành nhìn nàng, trong đôi mắt hiện lên một tia sáng.-Như vậy chúng ta làm thứ ở đây, xem ta có bắt lực không?

Nề nề, đang ở trên xe ngựa đó. Tuệ Nghi còn chưa kịp gì đã bị Trình Tư Thành đè xuống để chứng minh, hần rõ ràng là không bị bắt lực.

Xe ngựa đi một vòng quanh trấn, sau một canh giờ mới vòng lại khách điểm mà Trình Tư Thành thuê. Lúc xuống xe ngựa, Tuệ Nghi đã không còn cảm giác gì về nửa thân dưới của mình nữa, hoàn toàn dựa vào Trình Tư Thành để đi vào trong. Nàng thăm mắng trong lòng: "Nam nhân cầm thú, sau này cho một trăm lá gan nàng cũng không dám nói xấu hần nữa!"

An Sở Lan từ trên lầu bước xuống, vừa hay nhìn thấy cảnh hai người đang tựa vào nhau đi lên, mặt mày thoảng hơi đứng sắc một chút. Nhưng nàng vẫn còn nhớ mục đích mình xuống để làm gì, liền tiến lại chỗ Trình Tư Thành và Tuệ Nghi đang đi, hỏi thăm:

- Công tử, phu nhân không khỏe sao?

Tuệ Nghi nhìn thấy nàng ta liền cố gắng lách ra khỏi tay của Trình Tư Thành, vịn lấy Phù Dung đứng bên cạnh để giữ vững. Trình Tư Thành nhìn hành động của nàng, trong mắt hiện lên vẻ khó chịu ngay lập tức, bèn đáp lại An Sở Lan:

- Người không ở trên phòng trông nom Nghi Hỷ, xuống đây làm gì?

An thị nhìn thấy Trình Tư Thành không để ý đến Tuệ Nghi nữa thì mừng như mở cờ trong bụng, vội cúi đầu e lệ nói:

- Hỷ nhi đã ngủ rồi nên thiếp xuống bếp nấu cho công tử một ít canh bổ dưỡng, công tử có muốn uống thử không?

- Cũng được.-Trình Tư Thành đã nói hai chữ này, sau này nghĩ lại đây là hai chữ đã hại hắn đêm hôm đó không được vào phòng của thê tử yêu quý mình, hắn hối hận, hắn tội cùng hối hận.

Tuệ Nghi nhìn theo Trình Tư Thành và An Sở Lan đi xuống phòng bếp, nếu không có chất dịch khi này hắn bắn vào bên trong nạng vẫn còn rất bứt rứt, ẩm ướt khó chịu, nạng đã nghĩ chuyện hoan ái cùng hắn trên xe ngựa khi này chỉ là mơ thôi. Quả nhiên, nạng vẫn là không nên quá tin tưởng vào người khác.

Phù Dung đi lên phòng trong khách điểm, sau đó cho người đun nước giúp nạng tắm rửa. Khi nạng đặt lưng lên giường rồi, bên ngoài mới vang lên tiếng gõ cửa và giọng nói của Trình Tư Thành:

- Tuệ Nghi, nạng ngủ chưa?-Thật ra bây giờ cũng chỉ mới xế chiều, hắn hỏi thế này chứ biết tổng nạng không bao giờ lại đi ngủ giờ này, chỉ là Trình Tư Thành đợi mãi vẫn không có tiếng trả lời.

- Tuệ Nghi.-Hắn cất tiếng hỏi lại một lần nữa.

- Phù Dung, đuổi tên nào đang đứng trước cửa phòng ta làm ồn đi đi, phiền chết đi được.-Tiếng của nạng từ trong phòng vọng ra.

Trình Tư Thành cố kìm cơn giận của mình, nạng còn biết giận cơ đấy, người giận phải là hắn mới đúng. Nạng cứ không nói không rằng buông tay hắn ra như vậy, có nghĩ đến cảm giác của hắn không?

Sau khi đuổi Phù Dung đi xuống lầu, hắn liền đứng trước cửa phòng nạng, nói tiếp:

- Tuệ Nghi, nạng giận à?

- ...

- Ta chỉ là đi xuống bếp với An thị thôi, canh nạng ta nấu dở chết đi được, ta uống có hai muỗng là đã nuốt không trôi nữa rồi. Tuệ Nghi, nạng... hay là nạng nấu canh cho ta đi? Đã lâu rồi nạng không nấu canh cho ta ăn, mấy bữa nay toàn là ta nấu thuốc cho nạng uống không đấy, mệt lắm.

- Tuệ Nghi, nạng uống thuốc có thấy khỏe hơn không? Nạng cảm thấy không khỏe phải nói cho ta biết đầu tiên đấy.

- Tuệ Nghi, nạng...

- Tư Thành chàng phiền chết đi được, có im đi không hả?-Tuệ Nghi mất kiên nhẫn từ trong phòng mắng ra.-Đi tìm An thị của chàng mà diễn cảnh phu thê mặn nồng đi, ta mệt lắm rồi.

Trình Tư Thành dùng cánh tay chuẩn bị gõ lên cánh cửa của nạng, buông xuống, trong ánh mắt hiện lên một chút thất vọng.

- Vậy nạng ngủ đi, có gì phải kêu ta đầu tiên đấy.-Hắn nói rồi quay người đi xuống lầu.

Tuệ Nghi nằm trên chiếc giường được chạm trổ hoa văn cá chép trong phòng, trên gối nằm của nạng đắp nước mát.

"Trình Tư Thành, chàng có thể đứng đối xử tốt với ta như vậy, sau đó lại đột nhiên quay ngoắt đi không? Ta đã đủ tự ti về bản thân rồi, ta không muốn chàng cũng thất vọng về ta nữa, cứ không lạnh không nóng như vậy chẳng tốt hơn sao?"

Nạng nằm trên giường đến lúc hoàng hôn thì Phù Dung gõ cửa đi vào, bưng theo một bát thuốc bằng men trắng.

- Phu nhân, chủ quân nấu thuốc kêu nô tỳ mang lên cho người uống.-Phù Dung thối nhẹ muỗng thuốc, đưa đến trước mặt Tuệ Nghi, nói.

Nạng đẩy nhẹ tay Phù Dung ra, lắc đầu nói:

- Không uống một ngày được không?

- Phu nhân, làm sao mà được? Thuốc phải uống đều từng ngày và đúng giờ thì mới phát huy công hiệu được. Chủ quân nói người phải uống đó, người mau uống đi.-Phù Dung lại đẩy muỗng thuốc đến cho Tuệ Nghi.

Nạng đành phải há miệng nuốt lấy. Vẫn là mùi máu tanh đó, đã từ lâu nạng đã dám khẳng định mùi thuốc của nạng không phải mùi thảo dược mà là mùi máu, nhưng mỗi khi nói với Trình Tư Thành thì hắn liền gạt phăng đi, nói nạng bệnh đến mức mất khả năng cảm thụ giác quan. Tên đáng ghét.

Cuối cùng Phù Dung cũng ép nạng uống hết chén thuốc đó, cảm chén không tự hào đi ra ngoài. Mắt thấy Phù Dung đã đóng cửa phòng lại, Tuệ Nghi bèn từ trên giường bò dậy, thay xiêm y và bôi tóc gọn gàng. Sau đó nạng mở cửa phòng ra, nhìn bên ngoài một lượt, xác định không có ai mới đi xuống lầu.

Bên dưới lầu không có quá nhiều người, hai tiểu nhị và một chương quầy cùng mấy vị khách, Tuệ Nghi thầm cảm khái bản thân ăn mặc đơn giản thế này quả là thông minh, không hề thu hút sự chú ý của người khác, để bề làm việc. Nạng đi vào phòng bếp của khách điểm, nơi này chỉ có hai nha hoàn thô sử đang nấu nướng, nhìn thấy nạng liền cúi người hành lễ:

- Thỉnh an phu nhân.

- Không cần đa lễ. Cho ta mượn bếp của các người một chút được không?-Nạng phất tay hỏi nhỏ hai nha hoàn đó.

Khách điểm này là gia nghiệp của Trình gia, lúc Trình Tư Thành đến đây đã ra lệnh với chương quầy tạm thời không tiếp khách ở lại trong nửa tháng vì vậy nên phòng bếp cũng không quá bận rộn, hai nha hoàn kia nấu nướng cũng chỉ để phục vụ cho nhóm chủ tử ba người nạng, Trình Tư Thành và An thị thôi. Mặc dù là phục vụ ít người nhưng người ta là chủ tử, hai nha hoàn đó cũng không thể để người là đại phu nhân như Tuệ Nghi đích thân nấu nướng được.

- Phu nhân, người muốn ăn gì để chúng nô tỳ làm, người lên phòng ngồi đợi là được rồi.-Một trong hai nha hoàn kính cẩn nói với nạng. Nếu để Trình Tư Thành biết được họ để Tuệ Nghi đích thân nấu nướng thì chẳng phải sẽ bị đuổi khỏi đây sao? Không được, không được a.

- Không sao, hai người không cần lo. Ta là muốn tự tay nấu canh cho chủ quân, các người không cần phải lo sẽ bị chàng đuổi đi đâu, mà không chừng sẽ còn được thưởng nữa đó.-Tuệ Nghi mỉm cười trả lời, lời dụ dỗ của nạng cũng thực lộ liễu.

Hai nha hoàn kia sau một hồi bị nạng thuyết phục cuối cùng cũng đi lên sảnh, nhường lại phòng bếp cho nạng.

Tuệ Nghi trước giờ ngón nghề nấu ăn cũng không phải quá thông thạo, nhưng nấu mấy món đơn giản một chút thì nạng vẫn làm được. Khi này lúc ở trên phòng Trình Tư Thành kêu nạng nấu

canh cho hán ăn, nàng mới nhớ ra mấy tháng qua ngày nào thuốc của nàng cũng là do hán nấu, tính thật sự thì nàng nợ hán cũng quá nhiều. Cho nên nếu hán đã muốn nàng nấu một chén canh, nàng sao có thể từ chối?

Lúc bưng chén canh còn nóng hổi đi đến phòng của hán, nàng lại nghe vọng ra trong đó giọng của Chu Tiến đang thì thầm:

- Chủ quân, Tuyên đại phu nói sức khỏe của phu nhân đã tốt hơn nhiều, có thể dừng uống thuốc hoặc uống cách ngày, tránh để sức khỏe của chủ quân cũng sa sút.

Sức khỏe của Trình Tư Thành sa sút, nàng mới là người bị bệnh mà, vì sao người sa sút lại là hán?

"Roạt." Chu Tiến kéo cửa ra, bất gặp ngay nàng đang đứng trước cửa nghe lén. Công phu của hán cũng khá tốt, nàng đã im lặng không phát ra tiếng rồi mà, sao lại bị phát hiện được chứ?

- Phu nhân? Sao người không gõ cửa rồi đi vào? - Chu Tiến nhìn nàng, hỏi.

Trình Tư Thành từ bàn sách ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt hơi lạnh lẽo. Nàng còn biết đến tìm hán cơ đấy, hán cứ tưởng nàng vẫn còn đang nằm ngủ thoải mái lắm chứ.

Chu Tiến kéo cửa ra cho nàng, sau đó cáo lui. Trước cửa phòng còn nàng đang đứng bưng chén canh bốc hơi ấm, Trình Tư Thành thì ngồi trong phòng đọc sổ sách.

- Tư Thành, ta nấu một chén canh cho chàng, chàng uống thử xem có ổn không? - Cuối cùng vẫn là nàng lên tiếng trước, bưng bát canh đi vào trong, đặt lên bàn của hán.

Trình Tư Thành nhìn chén canh trước mặt, vốn định ra về một chút nhưng khi nhìn qua bàn tay đang giấu giếm trong tay áo của nàng thì sa sầm mặt, hán đứng dậy bắt lấy tay nàng, tức giận hỏi:

- Làm sao không cẩn thận như vậy, lại để bản thân bị thương?

Tuệ Nghi rút tay lại, để bàn tay của Trình Tư Thành chùng hững giữa không khí, lên tiếng trả lời:

- Lâu ngày rồi không vào bếp, khó tránh khỏi bất cẩn. Nhưng mà điều đó không quan trọng, chàng dùng thử canh xem thế nào. - Nàng đẩy chén canh về phía hán.

Trình Tư Thành thu tay lại, ngồi xuống rồi mới nói:

- Để đó đi, một lát ta uống.

Tuệ Nghi gật đầu, sau đó cúi người với hán rồi đi ra ngoài. Lúc nàng quay người để đóng cửa lại, nhìn thấy ánh mắt của Trình Tư Thành hơi rối loạn.

Đêm hôm đó, nàng khóa cửa phòng ngủ rất cẩn thận. Trong lúc mơ màng chuẩn bị đi vào giấc ngủ, nàng đã nghe được tiếng gõ cửa và giọng của Trình Tư Thành, nhưng nàng cương chế bản thân rằng mình không nghe thấy.

Sáng ngày hôm sau, Phù Dung là người đầu tiên gõ cửa phòng để đánh thức nàng, nói rằng Phát phu nhân đến thỉnh an nàng và Trình Tư Thành.

Phù Dung giúp nàng búi tóc, thay y phục rồi trang điểm, sau đó mới đưa nàng đi xuống lầu. Bên dưới lầu là cảnh tượng An Sở Lan đang ngồi bên cạnh Trình Tư Thành, bên cạnh nàng ta là Trình Tư Nhiên đang bế Nghi Hỷ trên tay chơi đùa. Lúc thấy nàng đi xuống, An thị và Trình Tư Nhiên mới đứng lên thỉnh an còn Trình Tư Thành thì vẫn ngồi yên không có động tĩnh.

Trình Tư Nhiên và An Sở Lan là người vui vẻ hơn cả khi nhìn thấy cảnh này, mỗi không tránh được cong lên một nụ cười thỏa mãn.

Tuệ nghi ngồi xuống bên phải của Trình Tư Thành, An Sở Lan thì ngồi bên trái. Phù Dung rót một chén trà cho nàng, nàng bèn nhấp thử một ngụm để nhuận họng. Sau đó Trình Tư Nhiên mới lên tiếng:

- Đại ca, huynh đến Thịnh thành phải cho muội biết trước chứ, để muội đưa đến nhiều chỗ thú vị lắm.

Trình Tư Thành dù lần này đi đến Thịnh thành không có kế hoạch gì nhiều nhưng cũng không phải là lần đầu tiên đến đây, những chỗ có danh lam thắng cảnh thì vẫn biết nhưng vẫn muốn cùng Trình Tư Nhiên nói về chủ đề này, hán mới hỏi lại:

- Muội biết chỗ nào thú vị.

Trình Tư Nhiên nhướn miệng cười tươi như hoa nở, nói:

- Là một ngôi chùa rất linh thiêng, đặc biệt là cầu tự.

19:32 04.07.2020

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Trình Tư Nhiên vừa dứt lời thì không khí trên bàn hơi ngưng ngừng một lúc, Trình Tư Thành là người đầu tiên có sắc mặt chuyển biến kém nhất. Hán nhìn qua Trình Tư Nhiên, nói:

- Đi đâu cũng được nhưng sao phải đi chùa? Đi chơi là để trò chuyện vui vẻ náo nhiệt một chút, nơi đó là nơi linh thiêng thì làm sao mà chơi chứ? Tư Nhiên, muội giới thiệu như vậy là không được rồi. - Lời hán nói ra như một lời chế giễu, nhưng ngữ điệu lại rõ ràng là như đang châm chọc. Con cái chẳng phải muốn thì có được sao, hán lại không cần phải dựa vào thần Phật để xin một đứa con.

Trình Tư Nhiên nghe vậy thì mỉm cười, nói:

- Đại ca, muội nghĩ là nên để đại tẩu đi a, mình cần cái gì nhất thì mình đi làm cái đó, đúng không?

An Sở Lan nghe vậy thì đưa tay che miệng cười mĩa, thầm nghĩ người tiểu cô này thật đáng để kết giao, chắc chắn là nàng cần học hỏi một chút bản lĩnh từ Trình Tư Nhiên. Nàng không có tư cách để cùng Tuệ Nghi nói những chuyện này, nhưng Trình Tư Nhiên là muội muội của Trình Tư Thành, lại có thể dựa vào chuyện này mà thoát tội.

Tuệ Nghi biết bản thân thật sự cũng không có lời lẽ gì để cãi lại tình huống trước mặt, nhưng nàng cũng không cần một người khác phải giúp mình hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân. Trình Tư Nhiên muốn mĩa mai nàng thì có phải nên xem lại chính bản thân nàng ta đã chứ.

- Tự Nhiên, ta nghĩ muội cũng cần phải đi chùa cầu tự đó. Ta nhớ không lầm thì nội trạch của Phát Hương hình như cũng đông đúc lắm, muội thì chiếm được bao nhiêu phần trong đó?- Trình Tự Thành lên tiếng hỏi Trình Tự Nhiên ngay khi Tuệ Nghi định nói.

- Đại ca...-Trình Tự Nhiên không nghĩ là Trình Tự Thành lại lên tiếng cho Tuệ Nghi, lẽ ra đại ca của nàng phải vì chuyện con cái mà trở mặt với nàng ta từ lâu rồi chứ? Nam nhân ở thời đại này chẳng phải ai cũng như nhau cả sao, có mới nói cũ, cả thèm chóng chán?

- Công tử, Phát phu nhân chỉ là có lòng tốt gọi ý thôi mà. Hôn nữa, phu nhân vẫn còn chưa nói có đi hay là không?-An thị nói với Trình Tự Thành, sau đó nhìn qua Tuệ Nghi vẫn đang im lặng này giờ.-Phu nhân, người nói xem chúng ta có nên đi hay không?

Tuệ Nghi xoay chén trà trong tay, trả lời lại:

- Nếu Phát phu nhân đã nói như vậy thì chẳng phải ta và phu nhân cần đi cùng sao, hoàn cảnh của chúng ta giống đến như vậy mà? Nhưng chuyện là trách viện của Phát công tử còn đồng con cái hôn của Tự Thành nữa, vậy mà Phát phu nhân mãi chưa có tin vui, như vậy chẳng lẽ là Phát công tử không có hứng thú với thê tử của mình.-Nàng nói rồi còn nở một nụ cười rất hồn nhiên nhìn Trình Tự Nhiên.

Sắc mặt Trình Tự Nhiên chuyển biến rất tẻ, nhưng vẫn không hổ đã là phu nhân danh môn, những chuyện như kiểm chế cảm xúc đã phải tự tôi luyện cho bản thân mình. Trình Tự Nhiên không hề có những hành động như khi còn ở Trình phủ nữa, đôi lại là thái độ rất biết kiểm chế, vẫn giữ nguyên nét mặt, trả lời nàng:

- Đại tẩu nói phải, nhưng...

- Được rồi.-Trình Tự Thành lên tiếng ngắt ngang lời của nàng ta, sau đó lấy trong tay áo ra một phong bao lì xì, đưa cho Trình Tự Nhiên, nói.-Đây là tiền mừng tuổi cho nhi tử của muội, muội về trước đi.

Trình Tự Nhiên lớn lên trong Trình phủ là nhà thương gia, biết rõ có những yếu tố rất cần thiết để làm một thương nhân thành công là gì, điều tiên quyết chính là lời nói khéo léo. Trình Tự Thành chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã đưa Trình gia trở thành hộ thương gia vượt bậc nhất ở Đại Tiêu và có uy tín rất tốt ở các nước láng giềng, chỉ qua đó cũng thừa biết trình độ ăn nói của hắn đạt đến độ nào. Nhưng người hiện tại vừa nói ra lời đuổi khách kia, Trình Tự Nhiên không nghĩ hắn lại nói thẳng thừng như vậy, thật sự không chừa lại cho người muội muội này một chút mặt mũi trước mặt nô nhân và An thị.

Trình Tự Nhiên đưa tay nhận lấy phong bao lì xì từ Trình Tự Thành, đứng lên thì lễ với hắn và Tuệ Nghi rồi cáo từ. An Sở Lan nhìn theo Trình Tự Nhiên đi ra cửa, tốt cùng không hiểu vì sao thái độ của Trình Tự Thành lại đột ngột xoay chuyển như vậy.

Ngày khi Trình Tự Nhiên vừa đi khỏi, Trình Tự Thành liền lên tiếng:

- An Sở Lan, người quay về Mặc thành trước đi, ta cùng phu nhân ở lại Thịnh thành thêm nửa tháng nữa rồi sẽ trở về sau.

An thị nghe hắn nói vậy thì mặt hơi tái đi, nàng vốn muốn ở lại nơi này để kết giao thêm nhiều mối quan hệ, biết đâu sau này cần dùng đến, nhưng mấy ngày nay ngoài khách điểm này ra, nàng vẫn chưa được bước ra ngoài một bước vì Chu Tiến và Tổ ma ma vẫn luôn kề cận bên cạnh nàng. Hiện tại nếu Trình Tự Thành đuổi nàng trở về Mặc thành trước, như vậy chẳng phải kế hoạch đã chết từ trong trứng sao?

- Công tử, sao lại muốn thiếp về sớm vậy? Hy nhi, con bé vẫn còn chưa chơi đủ đâu, nếu đưa nó về thì chẳng phải nó sẽ rất buồn ư?-Nghĩ một hồi, An thị chỉ còn nghĩ chỉ có thể đem Trình Nghi Hy ra làm nguyên nhân, dù sao nó cũng là máu mủ ruột thịt của Trình Tự Thành, con của hắn hắn không thể không xót.

Trình Tự Thành không nghe thấy lời của An thị nói, quay qua nói với Chu Tiến đứng đằng sau mình:

- Người nói với Tổ ma ma chuẩn bị đồ đạc cho đi nương, sau đó ra bến tàu kêu mọi người chuẩn bị tàu đi.-Hắn nói rồi quay sang Tuệ Nghi vẫn đang ngồi, nói tiếp.-Tuệ Nghi, ta đưa nàng lên phòng.

Tuệ Nghi đứng dậy, nàng cũng định đi lên phòng đấy, nhưng lại không cần hắn cùng đi, An thị đang ôm Trình Nghi Hy vẫn còn đang ngồi bên cạnh hắn với mặt mũi trắng bệch thế kia thì hắn làm sao mà đi chứ?

Tuệ Nghi gạt đôi tay định đỡ lấy nàng, nói:

- Thiếp tự đi được.

Trình Tự Thành nhìn theo bóng Tuệ Nghi đi lên cầu thang, tâm trạng lúc Trình Tự Nhiên cạnh khỏe nàng khi này cũng không khiến hắn tức giận như bây giờ.

- Đi chuẩn bị đi.-Hắn quay qua nói với An thị, sau đó cũng đi lên phòng mình.

Lời Trình Tự Thành vừa nói ra là lời khẳng định của hắn, An thị phải trở về Mặc thành. Khi này khi Trình Tự Nhiên nói đến chuyện đi chùa cầu tự, đừng nghĩ rằng Trình Tự Thành hắn lại không nhìn thấy nụ cười mỉa mai của nàng ta. Hắn đã nghĩ đến cho Trình Nghi Hy, nhưng An Sở Lan lại không tự ý thức thân phận mình như vậy thì hắn cũng không thể dung túng.

Tuệ Nghi đi trở lên phòng, lúc đó Phù Dung mới nói với nàng:

- Phu nhân, An đi nương đúng là không tự biết thân phận của mình. Khi này lúc Phát phu nhân nói chuyện đi chùa cầu tự, nô tỳ đứng đằng sau thấy nàng ta che miệng cười, chủ quân đuổi nàng về Mặc thành là đúng lắm.

- Sao lại nghĩ như vậy? Chủ quân muốn An thị trở về Mặc thành có hàng vạn lý do, không chừng là lo cho nàng ăn uống ở nơi này không quen, không có đủ sữa cho đứa bé.-Tuệ Nghi ngồi xuống nệm, tự rót cho mình một chén trà, nói. Nàng không muốn bản thân lại tự huyễn thêm nữa, có những chuyện dù không muốn hiểu cũng phải hiểu.

Trình Tự Thành tuy không nói ra lời nhưng lại âm thầm đối tốt với An thị, chuyển đi đến Thịnh thành này cũng cho nàng ta theo, chuyện nha hoàn của nàng phạm lỗi sai trên thuyền cũng không trách cứ gì thêm nữa, chén canh hôm qua nàng bung lên hắn thậm chí còn không thêm nhìn đến, còn việc nàng ta cười mỉa nàng khi này... cũng không trách mắng gì hết, đưa về Mặc thành không chừng cũng chỉ để xoa dịu thể diện của nàng.

Tuệ Nghi nhắm mắt lại, thừa nhận đi, nàng chẳng còn giá trị gì nữa rồi.

Mặc dù để nghị đi chùa của Trình Tự Nhiên không khiến cho Trình Tự Thành và Tuệ Nghi thích thú nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy cũng là một lựa chọn không tồi, dù sao nàng cũng phải thể hiện ra rằng bản thân thật sự mong mình có thể sinh được một đứa con, nên sáng ngày hôm sau Tuệ Nghi liền đi đến thư phòng của Trình Tự Thành để nói với hắn ý nghĩ muốn đi đến ngôi chùa mà Trình Tự Nhiên nói đến.

Trình Tự Thành ngược lại không hoan hỷ vì thái độ của nàng mà còn hơi ngờ vực.

- Nếu vì lời của Trình Tự Nhiên thì nàng không cần đề ý, ta sẽ bảo nó chiều nay đến xin lỗi nàng.-Trình Tự Thành đặt bút lông trên giá, không nhìn nàng mà nói.

Tuệ Nghi vẫn giữ nguyên nét mặt bình thản của bản thân, nàng đương nhiên không phải chỉ vì mấy câu châm chọc của Trình Tự Nhiên nhưng nàng lại biết rõ vị trí của mình.

- Không có đâu, chẳng có rảnh không thì chúng ta cùng đi, bằng không thì thiếp đi một mình cũng không sao.-Nàng trả lời hắn.

Trình Tư Thành ngược lên nhìn nàng, trong ánh mắt chỉ phản chiếu lại gương mặt nhợt nhạt của nàng, hắn nói:

- Được, chúng ta cùng đi.

Tuệ Nghi không rõ rằng thật sự là ngôi chùa đó nổi tiếng là linh thiêng hay người mã phu của Trình Tư Thành đã bị Trình Tư Nhiên mua chuộc, đường đến ngôi chùa đó được đi rất nhanh.

Trình Tư Thành đưa tay diu nàng xuống xe, nàng lại bất giác né tránh tay của hắn, dựa vào Phù Dung mà đi xuống. Lúc chuẩn bị bước vào cổng chùa, hắn liền quay lại nói với Phù Dung:

- Người và Chu Tiến đợi ở ngoài, ta và phu nhân vào một chút rồi sẽ ra ngay.-Nói rồi hắn đỡ lấy tay nàng từ tay Phù Dung, cùng đi vào.

Lúc hai người đã hoàn toàn đi xa khỏi Phù Dung và Chu Tiến, Tuệ Nghi mới lên tiếng:

- Chẳng có gì muốn nói với thiếp sao?

Trình Tư Thành không hiểu ý của nàng là gì, hỏi lại:

- Ta có chuyện gì, nàng mới là có chuyện gì đó. Vì sao ta cứ cảm giác nàng đang xa lánh ta, sáng hôm qua lúc ở cùng An Sở Lan, khi nãy lúc xuống xe cũng vậy, nàng tốt cùng là lo lắng điều gì?

Tuệ Nghi đương nhiên không thể nói bản thân đang lo lắng điều gì, nhưng biện một lý do để lấp liếm thì nàng dư sức có thể làm được.

- Thiếp không phải người bệnh, việc gì đi đâu cũng cần người diu dắt chứ? Hơn nữa chẳng là tướng công, là thiếp mới phải giúp chàng, chàng như vậy thiếp sợ sẽ bị người ngoài dị nghị.

- Nàng là thê tử của ta, ta không diu nàng thì diu ai?-Trình Tư Thành cuối cùng cũng hiểu lý do vì sao nàng luôn xa lánh hắn, nhưng vẫn muốn chọc nàng nên mới nói tiếp.

Tuệ Nghi quả nhiên hơi ngượng ngùng vì câu nói của hắn, nhưng hiện tại không giống như một năm trước, nàng không còn là nữ nhân chỉ vì vài câu dỗ ngọt mà cảm thấy thỏa mãn với hiện tại được nữa, nàng cuối cùng cũng biết bản thân cần điều gì và nên làm gì. Trình Tư Thành, nàng không nắm chắc được lòng hắn, hắn không còn là người mà nàng gọi là tướng công một năm trước nữa.

Tuệ Nghi luôn thấy tính tình của Trình Tư Thành ngày hôm nay có vẻ không tốt nhưng lại không nghĩ nó tệ đến như vậy. Trong suốt thời gian ở trong chùa khấn vái, hắn luôn bày ra bộ mặt khó chịu, thậm chí khi nàng vừa dâng lễ xong, hắn đi bên cạnh nàng đã hỏi ngay là nàng làm xong chưa, hắn đói bụng rồi. Rốt cuộc nàng cũng không hiểu vì sao thái độ của hắn lại như vậy, vừa mới ăn sáng xong là nàng với hắn cùng đi, hiện tại chỉ mới hơn một canh giờ, đói cái gì chứ?

Lúc ngồi trên xe ngựa, cuối cùng Trình Tư Thành cũng nói được lý do vì sao hắn luôn khó chịu khi nhìn thấy nàng cứ im lìm cả buổi.

- Ta cảm thấy, chuyện con cái không nên cưỡng cầu, quan trọng là chúng ta có muốn hay không.-Hắn kéo nàng qua, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói tiếp.-Tuệ Nghi, ta cảm thấy giữa chúng ta cũng không cần người thứ ba chen vào, cho dù là ai.

Tuệ Nghi nghe lời này hắn nói ra, cảm thấy có chút... nực cười. Trình Tư Thành, lời này của hắn khiến nàng sao cứ thấy hắn đang ghen với con của hai người như vậy chứ?

- Tư Thành, không nói đến việc chúng ta có thật sự muốn hay không, vì sao chàng không nghĩ cho thiếp một chút? Nếu thiếp không sinh con...-Nàng ngập ngừng, liệu nói chuyện này ra có khiến tình cảm giữa hai người vốn chẳng vẹn nguyên như ban đầu lại thêm sức mẻ hay không?

- Nàng muốn nói nếu nàng không sinh con thì người ngoài sẽ dị nghị nàng sao?-Trình Tư Thành không đợi nàng nói tiếp đã chen lời. Hắn lại nhìn vào gương mặt tiểu tụy của nàng, đôi mắt từ đầu đến cuối chỉ có mỗi hình bóng hắn, nàng vốn đã rất cô đơn rồi, hắn không muốn nàng cũng khép mình với cả hắn.-Tuệ Nghi, nàng mặc kệ tất cả đi. Không có con thì chúng ta nhận con thừa tự, chuyện con cái với ta chưa bao giờ là trọng yếu.

Nhưng đối với nàng lại là trọng yếu! Nữ nhân ở thời đại này chỉ có hai thứ bị đánh giá, đó là đức hạnh và chuyện con cái, nàng chỉ có một thì làm sao mà thoát khỏi cái nhìn khắt khe của người khác chứ?

- Tư Thành, chàng không muốn có con với thiếp ư?-Tuệ Nghi nghĩ lại lời hắn nói, đôi mắt hơi đỏ, cuối cùng hỏi câu này.

Trình Tư Thành thoáng kinh ngạc vì lời của nàng, hai người nói cả buổi như vậy, thật sự là vẫn chưa đúng ý nhau hay sao?

- Tuệ Nghi, nàng... ta muốn nói là ta không ép nàng phải có con ngay lập tức, chúng ta cứ để tự Thiên gia sắp đặt được không?

Trình Tư Thành vừa dứt lời, ngoài xe đã vang lên tiếng của mã phu:

- Chủ quán, phu nhân, đến Lạc Phong Quán rồi.

Lạc Phong Quán là tửu lâu lớn nhất ở Thịnh thành, quán chủ là một người có thể không biết kinh doanh hoặc không biết tính toán nhưng chắc chắn là người có tiền và có quyền, chỉ ít là đủ để nhiều tửu lâu khác trong kinh tuy có người bảo kê nhưng vẫn không làm gì được ngôi quán chỉ vừa mới mở cửa hai tháng mà đã cướp hết khách của mình. Nơi này, không thể phủ nhận là đồ ăn nấu ngon hơn hẳn những tửu lâu khác, hơn nữa lại nằm ở vị trí đắc địa trong thành, còn có nhiều món ăn mới được thay đổi thường xuyên tránh để khách ăn nhàm chán.

Trình Tư Thành lần này đi đến Thịnh thành, thứ nhất là để thê tử của mình nếm những món ăn lạ, thứ nhì là để nàng đi ngắm cảnh, thứ ba là để quên đi cái ngọt ngào của Trình phủ đã chôn đi tính mạng của hai đứa con của nàng và hắn. Nhưng hắn lại không nghĩ đến một chuyện, chính là tại nơi này lại gặp Âu Dương Phương- một trong những kẻ hắn không muốn gặp nhất.

Âu Dương Chiến và Tuệ Nghi quan hệ trước đây như thế nào, hắn từng cho người điều tra nên biết rất rõ, đó chính là lý do hắn không hề lo lắng về người này. Nhưng còn Âu Dương Phương, theo thông tin Chu Tiến điều tra thì hắn chỉ biết được người này là một anh tài tử nhỏ, mười lăm tuổi đã đỗ Trạng nguyên, là quan nhân trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Đại Triều từ khi dựng nước đến nay, danh tiếng và năng lực không hề thấp, thậm chí hắn cũng cách người này một khoảng vô cùng xa.

Tuy nhiên điều lạ là ở chỗ, Tướng gia và Âu Dương gia có giao tình rất lớn nhờ hai vị chính thất phu nhân là Doãn thị và Ngô thị nên các con của hai nhà cũng qua lại vô cùng thân thiết từ nhỏ, duy chỉ có quan hệ giữa Âu Dương Phương và Tuệ Nghi lại rất gắt gao. Trình Tư Thành biết được chuyện này cũng là nhờ một nỗ lực gần đây của hắn, khi còn nhỏ cứ hễ Âu Dương phu nhân đưa hai vị công tử và tiểu thư nhà mình đến Tướng phủ chơi, hễ Âu Dương Chiến và Âu Dương Họa Y trò chuyện với Tuệ Nghi một câu thì Âu Dương Phương lại chê nàng hai câu, thậm chí có những lời hai người này gây nhau rất âm ỉ đến nỗi mà Âu Dương lão tướng khi ấy phải ra mặt răn đe con của mình, Doãn thị thì trách mắng Tuệ Nghi, nội nhiều đó cũng đã thấy được quan hệ giữa Tuệ Nghi và Âu Dương Phương chưa bao giờ là tốt.

Thế nhưng bây giờ thì cũng đã trưởng thành hết cả, tuy không còn biểu hiện ra mặt nhưng Trình Tư Thành cảm thấy thái độ giữa hai người thê tử của hắn và Âu Dương Phương rất không bình thường, hoặc có lẽ là Âu Dương Phương có cái gì đó không đúng, nhưng Trình Tư Thành lại không biết rõ "cái không đúng" kia là gì.

Âu Dương Phương từ trên xe ngựa bước xuống, vừa hay lúc đó Trình Tư Thành và Tuệ Nghi cũng đi đến cửa Lạc Phong Quán. Nhìn thấy Trình Tư Thành và nàng, Âu Dương Phương xem bộ cũng rất bất ngờ nhưng rất nhanh đã quay người lại, đỡ xuống xe một cô nương khoác lam y, đầu cài trâm vàng đính chim phượng đang xòe cánh, mang giày thêu hoa mẫu đơn, dung nhan vô cùng xinh đẹp.

Tuệ Nghi nhìn thoáng qua, liền biết được mỹ nhân xinh đẹp duy nhất ở Đại Tiếu này có thể ngồi cùng Âu Dương Phương chỉ có thể là một người- An Bình quận chúa, lệnh thiên kim phủ Thừa tướng, thế tử của Âu Dương Phương do đích thân Hoàng thượng tử hôn. Mấy tháng trước nàng đã nghe qua hôn sự của Âu Dương nhị công tử và An Bình quận chúa được bàn tán ở khắp các thôn làng ngõ hẻm. Nghe đâu An Bình quận chúa họ Âm, tên chỉ có một chữ Đề, là nữ nhi duy nhất của Âm Thừa tướng và vị chính thể quá cố, là cô nương tài sắc vẹn toàn được biết bao công tử Thịnh thành này ái mộ. Ai cũng cứ nghĩ, với thân thế này của Âm đại tiếu thư thì chỉ có Vương gia Thế tử mới có thể thú làm thê, chẳng ngờ đề thưởng cho Âu Dương Phương phá được án được liệu giả năm ngoái, nàng được tử hôn cho hắn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trai tài gái sắc đứng bên nhau sao có thể không xứng đôi? Dù không biết ý trung nhân của đối phương là ai, chỉ riêng danh xưng tài nữ và anh tài đứng cạnh nhau cũng đã khiến bao kẻ ghen đỏ mắt.

Tuệ Nghi chưa từng nhìn thấy dung nhan của Âm Đề, nàng chỉ biết qua lời đồn đây là một tài nữ, chính là nữ tiên trên trời hạ phàm, bao lời có cánh được bàn tán cũng đủ khiến nàng có thể hình dung về vị An Bình quận chúa này. Hôm nay nhìn thấy, nàng khẳng định nếu Âm tiểu thư nói mình là người xinh đẹp nhất Đại Tiếu, chẳng có ai dám phản đối lời nàng ta nói.

Âm Đề sau khi được Âu Dương Phương giới thiệu sơ qua với Tuệ Nghi và Trình Tư Thành, mới nở một nụ cười nhẹ nhàng, chào hỏi:

- Tiểu nữ họ Âm, vinh hạnh được gặp Trình công tử và phu nhân.

Nụ cười nhẹ nhàng, trong trẻo như nắng xuân của Âm Đề có thể khiến bao nam nhân chết mê chết mệt, nay nụ cười đó được bày ra thoải mái trước mặt Tuệ Nghi và Trình Tư Thành, hai người hai suy nghĩ khác nhau cũng cúi người đáp lễ với nàng ta.

Âu Dương Phương là khách quen của Lạc Phong Quán nên rất nhanh đã kiếm được một gian phòng riêng để bốn người ngồi uống trà trò chuyện, đợi thức ăn được nấu chín.

Trình Tư Thành nhìn qua Tuệ Nghi, Tuệ Nghi cũng nhìn qua hắn, nàng vẫn không hiểu vì sao bốn người lại ngồi chung? Quay qua quay lại, Âu Dương Phương đã sắp xếp như vậy rồi, hỏi ý kiến một chút thì hắn sẽ bị sao ư? Quả nhiên Âu Dương gia toàn những kẻ chỉ thích làm theo ý mình!

Tuệ Nghi nhấp một ngụm trà nhuận họng, Trình Tư Thành ném thử bánh ngọt trên bàn, cuối cùng lại là Âm Đề lên tiếng trước. Nàng ta nhìn vào chiếc vòng phi thủy mà Tuệ Nghi đeo trên tay, nói:

- Trình phu nhân, vòng này thật đẹp, nhìn qua đã biết là loại ngọc thượng đẳng.

Trình Tư Thành nghe như vậy thì héch mồi cười thỏa mãn, vòng hắn mua cho nàng đương nhiên là vòng làm từ ngọc thượng đẳng, nếu không thì ai mua chứ?

Tuệ Nghi mặc dù trước nay cũng không quá để ý đến trang sức đeo trên người, miễn sao trông nàng đừng quá giản dị đến mức nhìn nghèo nàn là được, nhưng nghe Âm Đề khen như vậy cũng không tránh khỏi vui vẻ, đây là một trong rất nhiều vòng mà Trình Tư Thành mua về cho nàng sau mỗi chuyến đi làm ăn xa của hắn.

- Cảm ơn Âu Dương phu nhân, người quá lời rồi.-Tuệ Nghi khách sáo cảm ơn nàng ta.

Âm Đề cũng mỉm cười nhìn nàng, bàn tay cầm ly trà khẽ nâng lên để lộ ra chiếc vòng chuỗi bằng đá thạch anh tím vô cùng đẹp, đây chính là loại đá quý cực hiếm ở Đại Tiếu này, nếu tìm được một chuỗi vòng thế này thì vàng trắng sẽ vô cùng nhiều. Cuối cùng Tuệ Nghi cũng hiểu ý tứ trong lời khen của Âm Đề, đây cũng là người lớn lên giữa chốn âm mưu tranh giành, quả nhiên vẫn là người sâu cay hơn cả.

Trình Tư Thành không nhìn thấy hành động của Âm Đề, Âu Dương Phương lại càng không để ý đến nàng ta muốn làm gì, dù sao đối với hắn đây cũng chỉ là thê tử được tất cả mọi người công nhận và chấp thuận, khen ngợi, còn hắn thì, người nào mà chẳng như nhau?

Đến lúc món ăn trên bàn được bưng lên, mọi người bắt đầu động đũa thì bản tính thật sự của Âm Đề mới dần lộ rõ. Suốt cả bữa ăn, số thức ăn mà nàng ta gấp bỏ vào chén của Âu Dương Phương gần như là một nửa số thức ăn trên bàn. Tuệ Nghi và Trình Tư Thành thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt, thầm nói không ổn.

Âu Dương Phương là người không để ý đến thể diện của mình, hắn vẫn cứ mặc kệ Âm Đề làm gì thì làm, nhưng hắn chỉ gấp ăn đúng hai miếng thịt và ba con tôm, ăn một bát cơm, sau đó thì để nguyên toàn bộ thức ăn mà Âm Đề gấp lại trong đĩa.

Âm Đề là người biết nắm bắt lòng người, ngay khi Âu Dương Phương vừa buông đũa xuống đã nhanh chóng nói:

- Phương, chàng ăn nhiều một chút, bằng không phụ thân lại nói tiếp không biết chăm sóc tướng công của mình, tổ mẫu cũng trách thiếp.-Tỏ mẫu trong lời của nàng ta đương nhiên là Âm lão phu nhân, nhưng còn phụ thân? Âu Dương Phương mắng thầm, nàng ta còn mặt mũi lời tên Âm Bạo Tề ra để nói với hắn?

Thế lực của Âm Thừa tướng trong triều hiện tại đang bị suy yếu, nguyên nhân là do Hoàng thượng nghi ngờ Âm Bạo Tề âm mưu cướp ngôi liền ngầm ngầm đề phòng, mà cốt lõi của việc tử hôn cho Âm Đề và Âu Dương Phương chính là đeo một cái gông lên cổ của cả hắn và Âm Bạo Tề để giám sát Âm gia, đây mới là nguyên nhân khiến Âu Dương Phương vô cùng bất mãn với hôn sự này. Nhưng mẫu thân hắn cũng đã nói, Âu Dương gia đương nhiên cần tức tử có thể lực từ nhà mẹ đẻ, nhưng cũng không cần quá lớn để họ có thể khống chế được, bà lại cảm thấy hiện tại Âm Đề là lựa chọn tốt nhất, đành cứ chấp nhận.

Cái gông đó đã thuận lợi đeo lên cổ Âu Dương Phương như vậy, hắn cũng chỉ trách khi đó bản thân nghe Thánh chỉ lại nghĩ rằng cùng là nữ nhân, chỉ có một người trong lòng hắn mới khác, những người khác ra sao thì hắn quan tâm là gì? Cũng chỉ là thê tử trên danh nghĩa, hắn không ngại lập người mình thương làm nhị phu nhân trong nhà.

21:47 07.07.2020

P/s: Nữ thứ phụ lên sân>

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Dùng bữa xong, hai người Trình Tư Thành và cả Âu Dương Phương đều tranh nhau trả bạc bữa cơm này, cuối cùng mỗi người nhường một bước, Trình Tư Thành trả bạc, Âu Dương Phương và Âm Đề tiếp đón hai người Tuệ Nghi và hắn đến phủ đệ của mình dạo chơi.

Lúc ngồi trên xe ngựa, Tuệ Nghi lên tiếng nói trước:

- Khi này... chuyện khi này chúng ta nói tiếp được không?

Trình Tư Thành nghe nàng nói, không trả lời lại ngay, hắn vừa muốn nói tiếp mà lại vừa muốn không nói. Hắn muốn nói cho nàng biết tình trạng sức khỏe của nàng thật sự không thích hợp để mang thai, lại vừa không muốn nói gì để tự nàng đã thông tự tường, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đã qua lâu như vậy vì sao nàng vẫn chưa hiểu? Người ta nói phụ nữ sinh con vô cùng đau đớn, còn như

là bước một chân xuống Địa ngục, chẳng lẽ nàng lại không sợ mà cứ nằng nặc hỏi rằng hân có muốn hay không, đối với chuyện sinh con thì nàng có hại hơn hân hân chứ?

- Tuệ Nghi, nàng muốn có con, chúng ta đi nhận con thừa tự được không?-Trình Tư Thành lên tiếng. Thôi vậy, hân không thể nói cho nàng biết, hân không muốn nàng vừa mang trên vai gánh nặng khó mang thai, vừa còn chuyện bản thân sức khỏe không tốt, nếu nàng lại vì những chuyện này mà bị quan thì làm sao? Hân chỉ cần nàng sống như hiện tại là được, chuyện con cái gì đó nên cho ra khỏi đầu.

- Tuệ Nghi, con cái không quan trọng.-Trình Tư Thành nhấn mạnh một lần nữa.-Nếu nàng sợ hãi việc bản thân không sinh con được cho ta, chẳng bằng chúng ta đi phiêu bạt đi, đến lúc đó chẳng ai biết chúng ta là ai, cũng chẳng ai quan tâm việc chúng ta có con hay không.

Tuệ Nghi nghe hân nói như vậy thì vô cùng xúc động, nhưng rất nhanh lại sinh ra ngờ vực. Gia nghiệp mấy trăm năm của Trình gia nói bỏ là bỏ được sao, hơn nữa hiện tại còn có An Sở Lan và Trình Nghi Hy, Trình Tư Thành cũng đâu thể nói là không gánh vác trách nhiệm lớn lao gì. Không nói đến An thị, Trình Nghi Hy là máu mủ ruột thịt với Trình Tư Thành, hân đã mang nó đến thế giới này, không thể phủ bỏ trách nhiệm được.

Tuệ Nghi cúi đầu che đi ánh mắt chua xót của mình, trả lời:

- Tư Thành, chẳng hãy nói thật cho thiếp biết, vì sao con của thiếp lại mất? Đại phu đã chẩn mạch cho thiếp mấy tháng trước đi đâu rồi?-Càng nghĩ nhiều, càng nhớ đến đứa con thứ hai của mình thì nàng càng nổi lên ngờ vực, nàng không tin bản thân lại vô duyên vô cớ sảy thai, càng không tin một người nàng chỉ vừa gặp có vài lần lại muốn hại nàng như vậy, trừ khi sau lưng hân có người giật dây.

Trình Tư Thành không ngờ được nàng lại bẻ lái sang chuyện này, nhưng lý do để lấp liếm thì hân cũng đã nghĩ từ lâu.

- Là đối thủ cạnh tranh của ta thuê hân làm. Tuệ Nghi, chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa được không, ta đã trừng trị lũ người đó rồi, đảm bảo cho chúng hối hận nửa đời sau. Từ bây giờ, ta và nàng cùng sống, ta chỉ cần nàng thôi, một mình nàng là đủ, nàng muốn gì, thích làm gì, thích đi đâu, ta sẽ làm tất cả để thỏa mãn nàng.

Tuệ Nghi lại một lần nữa nghi hoặc, nàng sao cứ có cảm giác Trình Tư Thành hôm nay rất khác thường, vì sao cứ luôn miệng nói rằng nàng không cần sinh con như vậy, thậm chí còn muốn nàng cùng hân phiêu bạt. Nhưng rất may, nàng suy nghĩ lại rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hiểu được thâm ý của người trước mặt mình, chỉ là khi nghĩ ra rồi thì lại mong bản thân không nên nghĩ ra.

Hiện tại Trình Tư Thành chỉ có một nữ nhi là Trình Nghi Hy, nếu như bây giờ hân không muốn nàng sinh con, như vậy chẳng phải Trình Nghi Hy sẽ là người thừa kế duy nhất của Trình gia sao? Chỉ có một mình nàng lại nghĩ như vậy, nàng không biết liệu đó có phải là ý của Trình Tư Thành hay không. Dù sao thì trước giờ hân cũng chưa từng tỏ rõ thái độ với An Sở Lan trước mặt nàng, nhưng những ngày gần đây thì nàng thấy hân lại rất quan tâm nàng ta.

Nghĩ như vậy, nàng lại cảm thấy vừa hối hận lại vừa vui mừng. Nàng vốn biết Trình Tư Thành ít nhiều cũng có bất mãn về việc nàng liên tục hai lần sảy thai nhưng cảm giác biết được hân đã có ý định như vậy với Trình Nghi Hy và An Sở Lan, nàng khó nén được một chút đau lòng, chính vì vậy mới hối hận vì sao bản thân lại từ đã thông tư tưởng một cách nhanh chóng như vậy. Còn vui mừng, cuối cùng nàng cũng đã biết được đầu là vị trí mình nên đứng, đầu là điều mình nên làm, chỉ ít sau này cũng sẽ không bị quan hệ giữa Trình Tư Thành và An Sở Lan làm cho đau lòng nữa.

Tóm lại, cũng chỉ có một mình nàng là tổn thương, tại sao vậy chứ?

Xe ngựa đi đến phủ đệ của Âu Dương Phương thì dừng lại. Âu Dương Phương đỡ Âm Đề xuống xe, Tuệ Nghi cũng đỡ Trình Tư Thành đỡ mình xuống, nàng nghĩ dù sao cũng không thể để hân mất mặt trước một nam nhân khác được, lòng tự tôn của con người luôn cần được bảo vệ mà.

Phủ đệ của Âu Dương Phương là do triều đình ban cho, nơi này trước đây là phủ của một tam phẩm tướng quân, sau cả dòng họ vì thông dịch bán nước nên bị tru di, phủ đệ đành bị bỏ hoang. Hiện tại phủ thế Âu Dương Phương và Âm Đề vào ở nơi này cũng đã được mấy tháng, đã tu sửa lại thành một nơi rất lý tưởng. Có vườn hoa, có hồ cá, có mải đình, có cầu đá, có cả đình viện nằm giữa hồ.

Tuệ Nghi chưa từng có đam mê với trang trí nhà cửa, bây giờ đi vào nơi này mới nhận ra Trình phủ thật sự là một nơi cứng nhắc, kiến trúc không thể xem là lạc hậu nhưng quả thực không khiến người ta cảm thấy thích thú, nàng thăm nghĩ khi trở về sẽ thử tân trang lại xem sao.

Trình Tư Thành đi cùng Âu Dương Phương đến trường đua ngựa bên cạnh phủ đệ, Âm Đề cùng Tuệ Nghi đi ra đình việc ở giữa hồ sen ngồi thưởng trà.

Âm Đề cho người mang ra hai bộ bàn trà, sau đó bắt đầu công việc của mình. Tuệ Nghi cũng là một người có kiến thức ỏn về vấn đề này, ngồi trò chuyện cùng nàng ta một lúc không phải quá khó khăn. Nhưng nàng nghĩ một hồi, chủ đề cuộc trò chuyện là nấu nước bao lâu, bỏ bao nhiêu nước để có thể pha được một chén trà ngon nhất, cuối cùng lại chuyển thành chuyện nội trạch của nàng và nàng ta.

Đến lúc Âm Đề lỡ miệng khen Trình gia đúng là có những hậu bối xuất sắc, Tuệ Nghi mới biết được Trình Tư Nhiên và nàng ta có qua lại. Nàng nghĩ một hồi, nàng đã đánh giá Trình Tư Nhiên như thế nào nhỉ? Vì ấn tượng ban đầu là khiến nàng sảy thai nên không thể có định kiến tốt được, như vậy loại người có thể kết giao cùng nàng ta là Âm Đề, như vậy chẳng lẽ lòng dạ Âm Đề cũng không tốt? Nhưng Âm Đề xuất thân là đích nữ nhà quan gia quyền cao chức trọng, có lẽ sẽ không có tính ích kỷ nhỏ nhen đâu nhỉ, vì nàng ta đã là sự ích kỷ nhỏ nhen của nữ nhân khác rồi. Tuệ Nghi nghĩ thêm một hồi, cuối cùng cũng chỉ có thể hiểu hai người nữ nhân cùng ghét một người, có cùng tính cách thì mới có thể kết giao. Nàng cảm thấy, tính cách của Âm Đề và Trình Tư Nhiên không thể giống nhau quá nhiều được, như vậy chỉ có thể là khả năng thứ nhất, nhưng người nào lại xui xẻo như vậy a?

Âm Đề nhìn gương mặt thoáng chút bất ngờ của Tuệ Nghi, cười nói:

- Trình phu nhân, lần trước ta có nghe một câu chuyện thế này, có một đôi thanh mai trúc mã, vị công tử đó rất yêu cô nương này, là dạng yêu thích dần dần theo năm tháng. Thế nhưng gia đình hai người lại hứa hôn cho cô nương đó và huynh trưởng của vị công tử kia. Công tử đau khổ khôn nguôi, quyết định tìm lí do để không thể yêu cô nương nữa, bằng cách làm những chuyện vô cùng đáng ghét với nàng, chọc cho nàng thật tức giận hồng khiến nàng mắng chửi mình, theo đó thì sẽ cạn kiệt tình cảm. Thế nhưng cô nương này lại là một người vô cùng hiểu chuyện, sau khi bị chọc vẫn không tỏ thái độ gì, mà sau đó lại càng xa lánh chàng công tử hơn vì biết người đó không ưa mình, điều này lại khiến công tử không có lí do để ghét cô nương mà còn yêu nhiều hơn, sâu đậm hơn nữa, cuối cùng lại dẫn đến một mối bị tình. Cô nương được gả cho người khác mà không phải huynh trưởng của vị công tử, tránh đi một tình cảnh xấu là người mình thương trở thành thù của mình, nhưng cô nương lại được gả vào một gia môn vô cùng bất hạnh, cuộc sống không hề dễ chịu. Vị công tử kia nghe tin người mình yêu năm xưa nay chịu hoàn cảnh như vậy, bèn nghĩ cách để đưa nàng về bên cạnh mình, bất chấp khi đó đã có thể từ và con cái. Việc làm của công tử không hề được thể từ của chàng chấp nhận, thế từ quyết định dùng cái chết để uy hiếp nhưng chàng vẫn không suy chuyển, cuối cùng chàng vẫn đón được cô nương năm xưa về làm thiếp của mình. Chuyện tranh đấu nội trạch diễn ra, cuối cùng cô nương trong lòng công tử bị thể từ của chàng giết chết, còn công tử thì sau đó bị thể từ của mình dựng lên một cái màn giả, sống sau lớp màn đó vĩnh viễn mà không hề biết đến sự thật.

Âm Đề kết thúc câu chuyện của mình, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Tuệ Nghi, hỏi nàng:

- Trình phu nhân, người nghĩ trong câu chuyện này, ai là người có lỗi? Là vị công tử đã bất chấp tất cả để bảo vệ người mình yêu, là thể từ của chàng đã vì lòng ghen ghét mà giết đi cô nương trong lòng của tướng công mình, sau đó lừa dối chàng, hay là cô nương kia đã không biết thân phận của mình mà chấp nhận ở bên cạnh vị công tử đó?

Tuệ Nghi hơi khựng lại một lúc, có chút không kịp tiếp thu câu chuyện vừa rồi, sao nàng cứ cảm giác trong chuyện này có cái gì đó không đúng như vậy? Vì sao cô nương lại không được gả cho huynh trưởng của vị công tử, nguyên nhân vì sao hôn ước lại bị hủy bỏ, là do công tử kia phá sao? Còn có, công tử vì sao nếu thích cô nương kia lại không cầu xin phụ mẫu hứa hôn cho mình mà lại là huynh trưởng, dù sao trong chuyện cũng không đề cập đến tình cảm giữa huynh trưởng của công tử và cô nương, như vậy là tránh được kết cục phía sau rồi?

Tuệ Nghi vẫn không hiểu được, nhưng nàng còn chưa lên tiếng hỏi lại thì Trình Tư Thành cùng Âu Dương Phương đã trở lại. Trình Tư Thành đi từ đằng xa, vẫy tay gọi nàng:

- Tuệ Nghi.

Nhìn hành động nàng cảm thấy hân có vẻ rất vui, nhưng khi xem kĩ thì mới thấy mắt hân u ám đến nhường nào.

Trình Tư Thành đi ra mái đình, nắm tay đỡ nàng dậy, khi đó nàng còn cảm giác hân muốn bóp vụn xương tay của mình.

- Âu Dương công tử, Âu Dương phu nhân, Trình mẫu và thể từ xin cáo lui trước. Cảm ơn hai người đã mời chúng ta đến phủ dạo chơi, sau này nếu hai người có đến Mặc thành có thể đến Trình phủ tìm chúng ta, xin hân hạnh tiếp đón.

Tuệ Nghi không rõ bản thân đi ra xe ngựa như thế nào, càng không nhớ vì sao mình về đến khách điểm. Nhưng khi vừa đưa nàng đi đến cửa phòng, Trình Tư Thành đã thô bạo mở cửa, kéo nàng vào trong phòng, sau đó đẩy chiếc bàn trà gỗ nhỏ ra phía cánh cửa để chắn lại, lập tức đẩy nàng ngã xuống giường.

Trình Tư Thành cố định hai tay nàng lên đầu, tay kia nhanh chóng lần mò xuống lớp y phục của nàng. Dù không đoán được vì sao hân làm như vậy nhưng Tuệ Nghi có thể cảm nhận được dục vọng mãnh liệt trong người hân, nàng trừng mắt nhìn hân, hỏi:

- Tư Thành, chàng bị làm sao vậy?

- Làm sao? Ta chẳng làm sao cả, đột nhiên chỉ là muốn khẳng định một chút.-Hân trả lời nàng, bàn tay kia đã vén vào sâu trong váy trong.

Khi hân tiến vào, nàng vẫn khô khốc, ngoại trừ lần đầu tiên của hai người, chưa có lần nào hân khiến nàng đau như vậy. Tuệ Nghi mím môi, cố kìm nén tiếng khóc của mình. Nhưng nàng thì có lí do gì mà khóc? Đây chẳng phải là nghĩa vụ của nàng ư, nàng có quyền gì mà lại đi chất vấn hân bị làm sao mà đối với mình như vậy?

Trình Tư Thành điên cuồng ra vào cơ thể nàng, một lúc sau cuối cùng nàng cũng có phản ứng với hân. Giữa lúc lên cao trào, Tuệ Nghi nghe những tiếng làm bầm của hân vang lên thật rõ bên tai.

- Tuệ Nghi, ta hứa sẽ không để nàng chịu bất cứ tổn thương nào, những người khiến nàng ra như vậy, ai cũng phải trả giá.

Nghe xong câu đó, nàng không hiểu sao lại bật khóc. Là vì yếu lòng, vì thương tâm hay cảm động, nàng không biết. Nàng cảm giác những ngày nay, có quá nhiều chuyện nàng không biết, không hiểu chính mình.

Trình Tư Thành hôm đó ra bên trong nàng rất nhiều, cuộc hoan ái ngày hôm đó cũng dằng dặc dài không dứt. Không biết qua bao lâu, giữa những cú thúc thô bạo, cuối cùng hân bật ra một câu:

- Tuệ Nghi, ta xin lỗi.

Kí ức đêm hôm đó của nàng rất vụn vặt, có nhiều chuyện khiến nàng khóc, nhưng chuyện lớn nhất là Trình Tư Thành khiến nàng rất đau. Khi sáng hôm sau Phù Dung vén màn che, gọi nàng dậy, nàng mới biết mình đang trên thuyền đi về Mặc thành. Nàng mắng thầm trong đầu, tên này sau khi chơi cho sướng thì sáng sớm bỏ đi, để xem khi gặp hân nàng làm thế nào, hừ.

Phù Dung búi tóc và giúp nàng thay y phục, sau đó nói với nàng:

- Phu nhân, chủ quân đã gọi Lộ Dao cô nương trở về Trình phủ.

Nàng ngạc nhiên, Lộ Dao? Trình Tư Thành gọi Lộ Dao trở về phủ làm chi?

- Ngai ấy có nói lí do không?

- Chủ quân nói, Lộ Dao sẽ ở bên cạnh chăm sóc phu nhân mấy ngày này, chủ quân đang ở lại Thịnh thành.

Tuệ Nghi nghe tới đây lại bất ngờ, hân không trở về Mặc thành lại ở Thịnh thành làm gì?

- Phu nhân.-Phù Dung đột nhiên dè thanh âm, nói với nàng.-Nô tỳ nghe nói Phát phu nhân đã làm một di nương trong nội trạch của Phát công tử sảy thai, hiện tại bị đưa lên nha môn rồi.

- Cái gì?-Tuệ Nghi kinh ngạc. Như vậy Trình Tư Thành ở lại Thịnh thành để thu xếp chuyện của Trình Tư Nhiên sao? Nhưng mà, nếu như Trình Tư Nhiên làm như vậy thì theo lệ chi phải lãnh tội tại Phát phủ, đưa lên nha môn trừ khi là gây án mạng hay làm chuyện gì to lớn lắm chứ?

- Người nghe ai nói vậy?-Tuệ Nghi hỏi Phù Dung.

- Ở Thịnh thành sáng nay đã đồn ầm lên rồi, phu nhân, chỉ có người là không biết.-Phù Dung trả lời nàng, trong ánh mắt thấp thoáng ý cười, rõ ràng đang trêu nàng.

Tuệ Nghi sờ lên cái eo còn nhức của mình, nói:

- Người đó, cẩn thận cái miệng.

Phù Dung cười vui vẻ, sau đó lại bổ sung thêm chuyện của Trình Tư Nhiên:

- Nô tỳ thấy nàng ta bị như vậy là đáng lắm. Nô tỳ nghe Lộ Dao nói chuyện nàng ta từng làm với phu nhân, hiện tại bị như vậy chính là quả báo, ví di nương kia thậm chí suýt mất mạng, đem lên nha môn là phải.

Ồ, ra là hại người ta đến suýt mất mạng, Trình Tư Nhiên quả là không có bản lĩnh. Nữ nhân nào mà chẳng phải chịu đựng chuyện hậu trạch của tướng công mình lắm ong nhiều bướm? Chịu qua rồi, nhẫn nhịn mà sống thì được gọi là biết điều, không chịu được là ngu ngốc, cuối cùng cũng chỉ có kết cục là mình chịu đau khổ, Trình Tư Nhiên lại lựa chọn nổi đầu thật lớn trong thời gian ngắn, đúng là cũng khôn ngoan so với việc đau âm i một thời gian dằng dặc.

Tuệ Nghi gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Phù Dung nhìn thấy mới buông chiếc lược trong tay xuống, cúi người nói:

- Nô tỳ đi lấy điểm tâm cho phu nhân.

~~~

Trình Tư Nhiên không bao giờ ngờ được có một ngày bản thân sẽ bị bắt đến nha môn, mà lại là do Phát Hưởng đưa đến. Nàng luôn biết trước giờ hôn sự giữa hai người không hề tình nguyện, chữ tình cũng chẳng có bao nhiêu, nhưng chẳng phải đa số đều là như vậy sao?

Điều nực cười hơn là vì nàng đã hãm hại Xuân thị, là Xuân thị, một á nô tỳ may mắn được bay lên cảnh cao trong một đêm! Không có nhan sắc, không có gia thế, chỉ vì được Phát Hưởng sủng ái mà trở thành chủ tử, đây là điều khiến Trình Tư Nhiên vô cùng tức giận. Nhưng mẫu thân Lâm thị đã dạy nàng, nhận được việc nhỏ mới làm được việc lớn, trong chuyện này "nhịn" là một chữ cần phải học, nàng đã nhận.

Nhưng Xuân thị kia không biết vì lí do gì lại sảy thai đến suýt mất mạng, còn tội danh hãm hại thiếp thất lại đổ lên đầu nàng. Chỉ trong một đêm, nàng từ phu nhân nhà quyền quý trở thành tiện nhân trong mắt mọi người, những điều từng khiến nàng ngẩng cao đầu mà tự tin giờ lại trở thành nỗi nhục nhã lớn nhất.

- Rõ ràng cũng là tiểu thư nhà giàu, vì sao Trình Tư Mỹ lại có thể được mọi người yêu quý, nàng ta lại thế này?

- Chặc chặc, nghe nói mẫu thân à quyền rũ Trình gia chủ năm xưa để được phù chính *, nữ nhi sinh ra quả nhiên cùng là hạng rắn rết.
- Trình gia cũng thực xui xẻo khi nuôi phải một tiện nữ thể này bao nhiêu năm, Phát gia cũng thực xúi quẩy.
- Nghe nói Phát công tử đã viết hưu thư rồi, nàng ta giờ không còn là Phát phu nhân nữa đâu.
- Ta cũng nghe nói Trình công tử hình như cũng không đoái hoài gì đến chuyện này.
- Phải đó phải đó, bằng không với thể lực của Trình gia lại không cứu được à từ nhà môn ra sao?
- ...

- Nâng thiếp lên thê

Đã ba ngày từ khi Trình Tư Nhiên bị đưa vào ngục. Nơi này vô cùng lạnh lẽo, chỉ có rom rạ để tù nhân tự chà vào người đến trầy xước mà tìm hơi ấm. Buồng ngăn mỗi phòng chỉ có bốn người nhưng mấy ngày trước sau khi bị những tù nhân khác bạo hành, nàng mới được nhốt trong buồng riêng. Mỗi ngày phải chịu cực hình tra tấn không ngừng nghỉ, lưỡi bị cắt, tẩn hình *, kẹp ngón tay, khắp người vì vậy chẳng chít vết thương.

- Hình phạt này tiến hành bằng cắt xương bánh chè, khiến nạn nhân không thể đi đứng được.

Trình Tư Nhiên chịu đựng khổ cảnh trong ngục nhà môn ba ngày, đến ngày thứ tư thì gặp được người đến thăm đầu tiên, Âm Đệ.

Nàng ta khoác hắc y, đầu đội mũ có mạng che đi cùng hai canh ngục. Dù không khí trong ngục vô cùng thiếu thốn và dơ bẩn, nàng ta bước vào lại như ma nữ xinh đẹp đi đến cứu rỗi linh hồn của Trình Tư Nhiên.

Câu đầu tiên, Âm Đệ đã thể hiện rõ sự khinh bỉ Trình thị từ sâu trong tâm can của mình, một loại người như thị không đáng để được nàng kết giao, nếu như không phải vì để kiếm chác lợi ích.

- Trình Tư Nhiên, có muốn biết ai là người đưa ngươi vào đây không?

Trình Tư Nhiên im lặng, nàng không còn lưỡi để lên tiếng nữa, đáp lại chỉ có tiếng thở khó khăn.

- Là đại ca của ngươi, Trình Tư Thành.

Trình Tư Nhiên trừng mắt nhìn Âm Đệ, miệng ú ớ lên tiếng.

- Bất ngờ lắm sao, ngạc nhiên lắm à?- Âm Đệ bật cười, hỏi nàng ta.-Đại ca của ngươi, không tiếc giá nào để tống ngươi vào ngục. Phu quân của ngươi, vì một á tiện tỳ thấp kém mà viết hưu thư cho ngươi. Thiên hạ này, vì những tội danh không phải của ngươi mà phi nhò vào ngươi. Trình Tư Nhiên, ngươi đúng là một kẻ đáng thương hại.

Trình Tư Nhiên lê lét thân mình lại song sát nơi mà Âm Đệ đang đứng, ngón tay nắm chặt những cọng rom dưới đất, đôi mắt tràn đầy thù hận. Trình Tư Thành, tất cả là tại Trình Tư Thành!

- Ngươi có biết vì sao hấn làm vậy với ngươi không? Vì sao hấn lại có thể ra tay như vậy với tiểu muội ruột thịt của mình chứ? Ngươi ta nói một giọt máu đào hơn ao nước lã, hấn lại không tiếc để ngươi xuống vũng bùn dơ bẩn nhất, ngươi có biết vì sao không?-Đôi mắt Âm Đệ ánh lên tia tàn nhẫn, môi cong lên thành một nụ cười.-Là vì những chuyện ngươi đã làm đó, ngươi đã giết con của hấn, đứa con đầu lòng của hấn, đúng không?

Trình Tư Nhiên nghiêng răng, đôi mắt hấn lên tia máu nhìn Âm Đệ. Không phải, nàng không có, nàng không có, là mẫu thân kêu nàng làm như vậy!

- Có muốn báo thù không? Ta giúp ngươi báo thù nhé?- Âm Đệ mỉm cười nhìn bộ dạng chật vật của người nằm bò dưới chân mình, lên tiếng đề nghị.

Trình Tư Nhiên lưỡi đã bị cắt, chân đã bị phế, toàn thân đầy vết thương do bị roi da quất vào, máu trộn với thịt dính ra cả y phục của ngục nhân, thử hỏi còn thứ gì không chấp nhận? Dù nguyên nhân là bản thân là tự làm tự chịu, nhưng lòng thù hận của con người là không đáy, nàng tuyệt đối không muốn chết một mình!

20:21 09.07.2020

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Âm Đệ từ nhà ngục bước ra, trên môi cong lên một nụ cười thỏa mãn. Cũng chỉ là một thứ nữ không có đầu óc, đối phó với Trình Tư Nhiên cũng chẳng tốn bao nhiêu công sức, nàng ta lại dễ dàng chui vào bẫy như vậy.

Một trong hai tên canh ngục đi theo nàng được gọi lại, Âm Đệ dặn dò hấn cẩn thận:

- Hai ngày nữa, ta muốn Thịnh thành được lan truyền một thông tin là Trình thị vì những việc mình đã làm tự thấy hối hận mà tự sát trong nhà ngục, để lại một bức di thư thừa nhận tội danh.

Tên canh ngục gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó quay vào trong.

Âm Đệ quay người bước lên xe ngựa đã đợi sẵn, người mã phu nhỏ giọng hỏi:

- Phu nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Nghe nói dạo gần đây chủ quân thích ăn bánh hoa quế ở Lạc Phong Quán, chúng ta tranh thủ đến đó lấy mẻ bánh đầu tiên trong ngày.-Nữ nhân trong xe nói ra, nụ cười trên khóe miệng sau lớp màn che mặt của nàng càng mê hồn.

~~

Thuyền của Trình gia cập bến ở Mặc thành sau hai ngày, Tuệ Nghi từ trên thuyền bước xuống, quả thực vô cùng mệt mỏi. Nàng chưa bao giờ hứng thú với việc đi đâu đó bằng thuyền để thư giãn hay ngắm cảnh, nếu biết Trình Tư Thành muốn đưa nàng về Mặc thẳng bằng thuyền, nàng đã kêu hấn đổi thành xe ngựa rồi, thời gian cũng nhanh hơn mà còn khiến nàng thoải mái hơn.

Nhưng bù lại một cái, xe ngựa đến bến thuyền đón nàng lại đúng là loại xe mà nàng thích. Xe hai ngựa kéo, bên trong có trái thơm và đốt hương an thần, Tuệ Nghi nhìn thôi đã cảm thấy cả người

được đâm bóp dễ chịu rồi.

Phù Dung ngồi phía trước với mã phu nên bên trong xe chỉ có một mình nàng. Tuệ Nghi nằm ra tắm thơm bằng lông thú, khẽ ngâm nga một vài câu thơ. Chén trà trên bàn còn đang bốc hơi ấm, nàng nâng tay lấy nó, chạm lên môi uống thử.

"Rầm."

Xe ngựa đột nhiên rung lắc dữ dội, hai con ngựa kéo phía trước nhảy lên hí vang. Người xà phu cố kìm dây cương lại, Phù Dung ngồi bên cạnh hẳn đã bị va chạm vừa rồi hắt văng xuống đất.

- Có chuyện gì vậy?-Tuệ Nghi phúi nước trà bị hắt đổ lên người mình, mở cửa xe hỏi mã phu.

Nàng còn chưa kịp đợi lão ta trả lời, trước mắt đã bay đến chín, mười tên mặc hắc y, tay cầm kiếm lao về phía xe ngựa.

"Roẹt."

Mũi kiếm của một tên lướt qua cổ mã phu, máu tươi lập tức bắn ra văng lên mặt và y phục của nàng. Tuệ Nghi vội đóng cửa xe nhưng cũng không ngăn được mấy thanh kiếm sau đó nhanh chóng đâm thủng lớp màn giấy, nàng vội vàng nhìn quanh trong xe ngựa, có thứ gì có thể phòng thân được không. Nhưng ngoại trừ bộ bàn trà và mảnh da thú, lọ đốt hương an thần thì trong xe không có lấy một vật nhọn.

"Rétttt." Tiếng báng xe va chạm với kiếm sắt vang lên nhức tai.

Nàng biết ngay mà, chúng phải dừng xe ngựa lại. Nơi đây là đường xuống núi, xe lao tự do với tốc độ rất nhanh, không cần đợi đến lúc chúng giết được nàng thì đám người đó đã chết rồi.

"Uỳnh... rầm." Xe ngựa đột nhiên va chạm vào một thân cây cổ thụ ven đường. Tuệ Nghi liền bị va vào thân xe, cánh tay nàng thấm máu.

Đám người vận hắc y cuối cùng cũng dừng được xe, nhanh chóng lấy kiếm cạy cửa.

"Roẹt." Nàng dùng trâm cài tóc của mình đâm vào lớp màn che của xe sau đó nhanh chóng xé nó ra, chạy như bay lao ra ngoài.

- Đuổi theo.-Một tên hét lên, sau đó cả bọn nhanh chóng chạy về phía nàng vừa bỏ chạy.

Tuệ Nghi biết với sức lực hiện tại của mình chạy trốn là điều không thể. Vai và tay của nàng vì cú va chạm vừa rồi mà đã bị thương, chảy máu, hơn nữa nàng cũng không có thể lực chạy lâu trên đường núi này, còn có, nàng không biết bản thân đang ở đâu nữa.

- Lẽ ra không nên lao vào rừng như vậy.-Tuệ Nghi nhủ thầm, nhìn ra phía sau đã thấy đám người kia nhanh chóng đuổi tới, trên tay kẻ nào cũng cầm một thanh kiếm sáng lóa.

Nàng vội tìm một bụi cây gần đó, nén đau mà ngồi xồm xuống, tự lấy lá cây che người mình lại.

Đám người đó đúng là không tìm thấy nàng, kẻ nào cũng nhanh chóng bới từng bụi cây ra mà tìm. Đến khi bỏ lại nàng đang ẩn nấp ở một bụi cây phía xa, tên cầm đầu mới tức giận lên tiếng.

- Mau tìm à, nếu không đem tìm à đến cho khách thuê thì sẽ chẳng có bạc.

Đám người kia nghe như vậy, nhanh chóng tản ra tứ phía để tìm kiếm Tuệ Nghi.

Tên cầm đầu vẫn đứng ở chỗ đám cây đó, nàng vẫn không thể rời đi được.

Một lúc sau, hấn vung kiếm chém loạn vào một bụi cây gần đó, một con thỏ con đuôi chạy vọt ra, Tuệ Nghi suýt đứng tim vì hành động của hấn. Làm như vậy, không phải là để dọa nàng chứ? Cũng may nàng không bị giật mình, bằng không sẽ chết thật rồi.

- U'-Vết thương lại rỉ máu, nàng nén đau kêu lên.

- Kẻ nào?-Tên cầm đầu tai thính lập tức nghe được âm thanh khác thường từ bụi cây mà Tuệ Nghi đang nấp.

Nàng hoảng sợ, con đau gì chứ, nàng bây giờ phải bình tĩnh, bình tĩnh à, thật bình tĩnh.

- Khi này ta nhìn thấy người rất xinh đẹp đó nhen. Mỹ nhân, huynh đệ chúng ta thật sự là rất nhiều, có thể luân phiên khiến nàng sung sướng như lên trời.-Tên cầm đầu nói những lời dâm tà, từng bước tiến lại chỗ nàng.-Khách thuê nói phải giết nàng, nhưng trước khi chết thì nàng phải cho chúng ta chút lợi ích, chúng ta biết đâu sẽ nhẹ tay.

Khốn kiếp, nàng từ bao giờ có thể trở nên rề rúng như vậy chứ? Nàng thà cắn lưỡi tự sát còn hơn là chịu nhục cảnh đó. Nhưng mà, nếu nàng chết như vậy thì phụ mẫu của nàng, còn có đại ca và nhị muội, rồi... Trình Tư Thành nữa, nàng còn nhiều việc muốn làm cùng hấn, muốn nói với hấn nữa, nàng không muốn chết.

Nàng không thể chết được!

Tuệ Nghi đứng dậy, quay người bỏ chạy vào sâu trong rừng hơn nữa.

- À kia, mau đuổi theo.

- Chết tiệt, con mụ này cũng giỏi bỏ trốn đấy.

Những tên hắc y nói rồi tức tốc cầm kiếm đuổi theo nàng. Tuệ Nghi cầm đầu mà chạy, nàng không cần quay về phía sau cũng cảm giác được tiếng chân của đám người đó ngày càng tiến đến gần hơn.

"Xoạt."

"Á." Nàng hét lên một tiếng, thẳng bước chân mình lại.

Vực, là vực. Nàng đã chạy đến bờ vực trong rừng rồi. Đứng từ trên đây nhìn xuống chỉ thấy mây mù, ở dưới là gì nàng lại không nhìn rõ.

Quái lạ, Mặc thành đó giờ đều là đồng bằng cả, đâu ra lại có một vực sâu thế này? Hơn nữa đây chẳng phải đã là nơi thấp nhất rồi ư, dưới vực kia còn thấp hơn nữa.

- Mỹ nhân, hết đường rồi sao?-Đám người áo đen cuối cùng cũng đuổi đến nơi, tên cầm đầu cười dâm tà, nhìn về phía Tuệ Nghi lên tiếng.

- Ta nói chứ, người chạy đi đâu, chạy đến vực luôn rồi kia. Nào, để huynh đệ chúng ta vui vẻ một chút rồi chúng ta cho người chết thật thoải mái, còn đỡ hơn rơi xuống kia là tan xương nát thịt đó.-Một tên khác lên tiếng nữa.

- Ha ha ha ha...

Tiếng cười của đám người đó càng khiến Tuệ Nghi quẫn bách. Tiến một bước là vực, lùi một bước cũng là vực, nhưng nàng thà để người ta nói Tuồng gia đại tiểu thư, Trình phu nhân nhảy vực chết còn hơn là bị son tặc làm nhục, nàng dù chết cũng phải có danh dự của mình.

Nàng nhìn đám người vận hắc y càng tiến về phía mình, chân càng lùi về phía sau. Giây phút này, theo lý thì nàng nên nghĩ điều gì nhỉ? Sắp chết tới nơi rồi, người ta nói nhảy vực thì đúng là sẽ tan xương nát thịt, chắc là đau lắm nhỉ? Nàng hi vọng bản thân chết thật nhanh, như vậy sẽ không thấy đau nữa.

"Xoẹt." Một mũi tên từ đâu xé gió lao đến, cắm phập vào cổ của tên cầm đầu.

Đám người hắc y bị tấn công bất ngờ nên vô cùng hoảng sợ, bắt đầu đảo dác nhìn xung quanh để tìm kiếm kẻ vừa bắn tên.

"Xoẹt, xoẹt, xoẹt,..." Hàng chục mũi tên từ tứ phía bắn ra, lần lượt nhắm vào những tên hắc y mà cầm xuồng.

Tuệ Nghi nhìn trận mưa tên và không khí sắc mùi máu tanh cùng tiếng hét hoảng loạn trước mặt, cả người nhẹ bẫng.

"Soạt."

- Roi xuồng vực, Tuồng cô nương roi xuồng vực rồi!-Tiếng la của ai đó vang lên.

Thân ảnh của Tuệ Nghi biến mất khỏi tầm mắt của những người cung thủ vừa mới bắn tên, một đoàn kỵ mã vừa đi đến nơi đã chẳng thấy bóng dáng hồng y nữ tử ở phía mỏm đá đầu vực kia nữa.

Vực này rất cao, Tuệ Nghi roi xuồng đó cảm giác như đã rất lâu rồi mà vẫn chưa chạm đến đáy. Nàng không biết phía dưới là gì nhưng hi vọng khi roi xuồng sẽ chết ngay tại chỗ, nàng nghe nói những người nhảy lầu tự sát phải nằm đó đợi đến khi máu chảy ra ngoài hết, chịu đựng đau đớn rất lâu mới chết mà lại không thể được cứu sống nên hi vọng bản thân mình cũng không bị như vậy.

Giây phút đứng bên bờ vực cái chết, nàng có rất nhiều điều nghi hoặc, trong mỗi nghi hoặc đều tồn tại hình bóng của Trình Tư Thành. Nàng rốt cuộc vẫn không biết hắn đã bao giờ yêu mình chưa, hắn đã từng nói yêu nàng chưa, nàng có quên chi tiết nào không? Đột nhiên, nàng lại rất ghen tỵ với An Sở Lan, nàng ta có thể cùng người mình yêu sinh con đẻ cái, nàng lại không thể. Nàng cũng rất tội nghiệp cho Trình Tư Nhiên, nàng ta từ đầu không hề yêu Phát Hương, dù không trực tiếp thừa nhận nhưng nàng có linh cảm rằng người mà Trình Tư Nhiên yêu là Âu Dương Phương.

Nhìn lại bản thân mình, nàng còn không biết bản thân có yêu Trình Tư Thành hay không. Tình cảm đối với hắn, nàng không rõ là trách nhiệm hay cảm kích, muốn sinh con cho hắn, nàng cũng không rõ là nghĩa vụ hay tự nguyện. Bây giờ nàng mới nhận ra, thật sự từ đầu đến cuối hai người vẫn luôn mong lung như vậy. Nàng đến tuổi gả chồng, tổ mẫu vừa mất Trình Tư Thành nên hứa hôn cho nàng. Nàng gả cho hắn, hắn vạn sự đều chiều chuộng, đối xử rất tốt với nàng khiến Tuệ Nghi sinh ra cảm giác an toàn, là cảm giác dựa dẫm, phụ thuộc vào hắn. Sau khi sảy thai, nàng đối với hắn thì tự ti nhưng đối với bản thân càng mạnh mẽ, đến cuối cùng nàng cũng gắng gượng được, nàng cũng báo thù được.

Thật ra đối với chuyện Lâm thị và Trình Tư Nhiên khiến nàng sảy thai, nàng vốn chỉ muốn hành hạ họ một chút thôi, chẳng ngờ ông trời hiện tại lại có mắt, nhân quả luân hồi nên mới có những chuyện như vậy. Nhưng mà nếu nói nhân quả luân hồi, vậy thì nàng rốt cuộc đang chịu cái quả gì đây?

Tuệ Nghi suy nghĩ, cảm giác sau lưng mình sắp chạm đáy vực, thật tốt, lẽ ra phải chạm nhanh một chút chứ.

~~

Lạc Phong Quán

- Này này, nghe tin gì chưa, Trình phu nhân trên đường trở về Trình phủ bị son tặc tấn công, hiện tại không rõ tung tích.

- Cái gì? Mặc thành từ bao giờ lại có son tặc hoành hành như vậy chứ?

Hai tháng gần đây, Đại Tiểu đang có một tin đồn có sức lan tỏa và ảnh hưởng khá lớn, chính là Trình phu nhân, thế tử của đệ nhất thương gia cả nước đã mất tích trên núi ở Mặc thành, nguyên nhân là do bỏ trốn khỏi son tặc tấn công, hiện tại sống chết chưa rõ.

Tin đồn này được loan ra hai, ba tháng trước, quả nhiên có sức ảnh hưởng rộng rãi, sinh ra càng nhiều lời đồn đoán.

Bạch y công tử ngồi trên lầu hai của Lạc Phong Quán, ánh mắt phóng xuống những người vừa mới hồ hởi nói chuyện kia, hắn cảm thấy bọn họ nói vừa đúng lại vừa sai.

Trình phu nhân, quả thực bị tấn công trên đường đi từ bến thuyền về Trình phủ, nhưng tất nhiên Mặc thành không phải là nơi hỗn loạn đến mức son tặc có thể hoành hành ngang ngược như vậy, đám người tấn công nàng bất quá cũng chỉ là đám lưu manh đâm thuê chém mướn được thuê mà thôi. Hơn nữa, nàng cũng không phải sống chết không rõ, nàng đương nhiên vẫn còn sống, lại đang sống rất khỏe mạnh dưới sự bảo bọc của hắn là đáng khác.

- Công tử, đã làm xong rồi.-Tiểu nhị đi đến bên cạnh Âu Dương Phương, đưa cho hắn lồng bánh vừa mới ra lò, nói.

- Ừm.-Âu Dương Phương tự tay cầm lấy mà không để cho người hầu của mình cầm, đi ra cửa.

Hắn bước lên xe ngựa đang đợi sẵn. Sau khi lên xe Âu Dương Phương mới mở lồng bánh còn nóng hổi ra, lấy một hộp riêng hình vuông bằng gỗ đặt vào đó ba cái bánh, đưa cho người hầu đứng ngoài xe, nói:

- Đem về cho phu nhân, nói với nàng ta đi nửa tháng sẽ trở về.

Tên người hầu nhận lấy hộp bánh, nhanh chóng lên ngựa đem về phủ đệ của Âu Dương Phương. Còn chiếc xe ngựa của hắn thì chạy về hướng ngược lại.

Âu Dương Phương ngồi trên xe, kiểm tra một lượt các đồ đạc mà mình mang theo, lồng bánh, y phục, còn có một ít thuốc bổ, trang sức. Hắn nhớ người kia dạo gần đây thích ăn ngọt nên mới mua cho nàng bánh ngọt ngon nhất ở Lạc Phong Quán, hi vọng khi đến nơi thì bánh vẫn còn mềm.

~~

Tiếng sôi ùng ục của ấm nước trong bếp đánh thức Tuệ Nghi, đang từ trên giường tre vội ngồi dậy chạy xuống bếp xem thử. Sau khi xác định nước đã sôi, nàng mới nhấc lên, rót ra bình để pha trà. Sau đó lại quay qua nồi thịt kho còn đang đặt trên bếp, nhấc nắp lên, cầm đũa trở qua mấy miếng thịt rồi đặt lại. Lại đi kiểm tra nồi com, vẫn chưa chín.

Nàng lấy một cái mâm, đem bộ bàn trà đặt lên đó, bưng ra ngoài chòi mát bên ngoài sân, chuẩn bị pha trà.

Sống ở nơi này được một tháng, có nhiều chuyện nàng cũng dần dần thích nghi được. Nước dùng để pha trà nên lấy vào buổi sáng sớm, buổi tối trước khi đi ngủ phải khóa cửa cẩn thận để phòng thú dữ, giặt đồ phải giặt vào buổi sáng, nếu không đi về buổi trưa hoặc chiều tà sẽ dễ bị lạc đường, nàng cũng không biết tại sao bản thân lại bị mù đường như thế nữa.

Thức ăn thì phải hết sức tiết kiệm, bằng không sẽ bị nhện đói. Nàng còn phải chia thời gian một ngày để thăm khám, mỗi tháng Âu Dương Phương đến thăm sẽ đưa cho hắn mang về Thịnh thành cho tú phường (phường thêu) để bán.

Lại nói đến Âu Dương Phương, hai tháng trước khi nàng bị đám người hắc y đó truy đuổi, vào lúc nguy hiểm nhất được một đám người khác nữa cứu giúp, nhưng sau đó lại bị trượt chân rơi xuống vực. Rơi xuống rồi mới biết dưới vực đó có một con sông, nàng được người hầu của Âu Dương Phương đi lũng sục khắp nơi mới vớt lên được, bằng không bây giờ đã trở thành ma nữ dưới nước rồi.

Hôn mê ba ngày mới tỉnh, người đầu tiên nhìn thấy đã là chàng công tử tuần tú, văn thư nho nhã kia. Tuệ Nghi khi đó cũng mơ màng, chẳng rõ bản thân còn sống hay đã chết. Mơ màng suốt bốn ngày nữa, Âu Dương Phương vẫn luôn bên cạnh chăm sóc nàng, dứt thuốc, dứt cháo cho nàng ăn, miễn cưỡng mới có thể hồi phục được sức khỏe. Sau đó còn cho người dựng ngôi nhà gỗ này cho nàng, còn rào hàng rào lại, Tuệ Nghi suy nghĩ những việc hắn làm cho mình, cảm thấy đây quả thực là một người bằng hữu tốt.

Tiếng xe ngựa đi đến trước cửa, sau đó là tiếng mở cửa và giọng của Âu Dương Phương cùng đám nô nhân vang lên, Tuệ Nghi liền từ chòi mát đứng lên, đi ra cửa.

Âu Dương Phương nhìn thấy nàng thì mỉm cười, nói:

- Sức khỏe của muội sao rồi, đã hồi phục tốt chưa?

Tuệ Nghi mặc dù đã trải qua chuyện thập tử nhất sinh kia hai tháng rồi nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu, hay dễ bị cảm mạo, Âu Dương Phương nhìn thấy nàng vẫn còn gầy nên mới hỏi.

- Đã khỏe rồi, huynh không cần lo quá.- Tuệ Nghi trả lời lại, đi ra ngoài phụ hắn xách đồ vào.

Âu Dương Phương cho nô nhân đem đồ vào nhà gỗ sắp xếp đầu ra đó cho Tuệ Nghi, sau đó mới ra chòi mát ngồi với nàng.

Tuệ Nghi pha một bình trà cho hắn để ra bàn, sau đó bày bánh ngọt mà hắn vừa đem đến ra đĩa. Lúc hắn đi ra, nàng mới đẩy mọi thứ đến trước mặt cho hắn.

Âu Dương Phương nhấp thử một ngụm trà, tấm tắc khen:

- Quả nhiên chỉ có muội pha trà là ngon nhất.

- Huynh đừng nói như vậy, đồ do Ngự Thiện phòng trong cung làm phải tốt hơn nhiều chứ. Huynh khen như vậy sẽ khiến muội kiêu căng đó.- Tuệ Nghi mỉm cười trả lời hắn, lời khen của tài hoa công tử nàng không dám nhận hết đâu a.

- Ha ha, trà muội pha, bánh ta mua ở Lạc Phong Quán, kết hợp lại với nhau là tuyệt nhất.- Âu Dương Phương uống trà sau đó ăn bánh, khen nàng.

Tuệ Nghi nhìn hắn, lại nghĩ nàng và hắn quen biết nhau cũng được mười mấy năm, nhưng lời hai người nói cười với nhau cũng không bằng hai tháng ngắn ngủi này. Nàng luôn nghĩ Âu Dương Phương quả thực là người có tâm lòng nhân hậu đã giúp đỡ nàng, bằng không thật sự nàng đã chết rồi. Hiện tại nàng nợ hắn một đại ân, dù hắn luôn bảo là không cần trả nhưng nàng luôn tự nói sau này dù việc lớn hay nguy hiểm cỡ nào, chỉ cần làm được cho hắn nàng chắc chắn sẽ làm.

Nhưng hiện tại, việc quan trọng nhất mà Tuệ Nghi có thể làm là ngừng ăn bám ở hắn, chứ cứ mỗi tháng lại bắt hắn đến nơi xa xôi hẻo lánh này để thăm mình, nàng cảm thấy thật ích kỷ. Chỉ là việc cần mớ lời thể nào nàng vẫn chưa nghĩ ra.

Thật sự lúc vừa mới khỏe lại, nàng đã xin hắn đưa mình trở về Trình phủ, nhưng hắn lại lập tức khước từ ý kiến của nàng, sau đó bỏ đi.

Lần sau nữa, nàng lại tiếp tục nói về vấn đề này, lần này thì hắn lại đưa cho nàng một phong thư, đọc xong phong thư này thì nàng hoàn toàn chết tâm, ý nghĩ trở về Trình phủ phút chốc trở thành vết dao cứa trong tim nàng. Thật sự khi đó nàng không nghĩ Trình Tư Thành có thể là loại người máu lạnh vô tình như vậy.

Phong thư đó là thư nhận tội của Tuyên Quân Lệ, hắn chính là người đã bốc thuốc phá thai cho nàng theo mong muốn của Trình Tư Thành. Tuyên Quân Lệ còn ghi rõ trong thuốc có những thành phần gì, thậm chí có cam thảo khiến nàng cảm thấy thuốc rất ngọt và dễ uống.

Tuệ Nghi nhớ lại, khi nàng cầm chén thuốc đó lên còn khen nó có vị ngọt, còn cảm tạ đại phu cuối cùng cũng thương xót cho nàng, khi vừa sảy thai tỉnh dậy, việc nàng làm lại là ôm Trình Tư Thành khóc lóc, nàng cảm thấy hành động và suy nghĩ của mình thật quá xuẩn ngốc, là nàng ngu muội đến mức nào mới có thể dễ dàng bị lừa lâu như vậy.

Cuối cùng Tuệ Nghi cũng hiểu, vì sao sau khi nàng sảy thai thái độ và hành động của Trình Tư Thành lại kì lạ như vậy, luôn quán quýt lấy nàng, còn nói rằng nàng không cần sinh con cho hắn, vì hắn cần bản là đang hối hận và không cần có con với nàng.

Trong phút chốc nàng cũng đã hiểu, Trình Tư Thành chưa từng nói yêu nàng, lời hắn nói trong vườn tối hôm ở Trình phủ đó, tất cả chỉ là cảm giác của hắn trong quá khứ mà thôi. Người hắn yêu là cô nương mười tuổi có đôi mắt sáng trong như bầu trời sau cơn mưa, không phải là một bệnh nhân tiểu tiện tụy như nàng.

Ồ, thì ra hai năm phụ thê ngắn ngủi với hắn, tất cả cũng chỉ là cảm xúc của một mình nàng, cần bản giữa hai người không có tình yêu, từ đầu đến cuối chỉ có trách nhiệm. Trình Tư Thành yêu cô nương năm đó nên cầu thân với nàng, sau khi thành thân mới nhận ra nàng không giống như những gì hắn nghĩ, cảm xúc lại trở thành trách nhiệm. Thật ra, người hắn yêu là An Sở Lan đúng không?

Nàng lại nhớ đến lời lão thái thái từng nói: "Dù Thành nhi có mù cũng không thể vừa mất cái loại như ngươi, trừ phi là ngươi hạ được dụ dỗ nó."

Trình Tư Thành không bị mù mà làm như vậy, thật ra là vì yêu nên mới làm như vậy.

Còn cái tên của nữ nhi mà An thị sinh ra- Trình Nghi Hỷ, hắn đặt một chữ Nghi trong tên của nàng vào đó, có lẽ cũng chỉ là bù đắp chút ít cho nàng, nàng đã tự đã thông tư tưởng của mình như vậy.

Sau khi biết được một màn kịch lớn như vậy, nàng làm sao còn dám trở về nơi đáng sợ là Trình phủ đó chứ? Nàng còn nghĩ hóa ra cũng thật may mắn, nàng biết được chuyện này là khi Trình Tư Thành không ở bên cạnh, bằng không nàng nghĩ mình sẽ dùng dao róc thịt hắn ra, báo thù cho con của mình. Hắn có thể không yêu nàng, nhưng đó là con của hắn, hắn lại có thể tự tay giết chết con mình! Nàng không hiểu, vì sao con người có thể máu lạnh như vậy, đó là con của nàng và hắn cơ mà!

09:36 11.07.2020

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tỉnh dậy từ trong một mơ bồng bong suy nghĩ, hình ảnh đầu tiên Tuệ Nghi nhìn thấy là khuôn mặt lo lắng của Âu Dương Phuong.

Hắn ngồi cạnh giường nằg, thấy nàng đã tỉnh lại thì vội lại gần, đưa cho nàng một tách trà, lo lắng nói:

- Muội đó, bị làm sao vậy? Đang yên đang lành lại ngất xỉu, muội dọa chết ta rồi.

Tuệ Nghi đón lấy chén trà của hắn, uống một ngụm, bị sặc.

"Khụ... khụ... khụ." Nàng buống chén trà xuống bàn bên cạnh, tự vuốt ngực mình.

Âu Dương Phuong thấy Tuệ Nghi bị sặc thì vội đỡ nàng dậy, giúp nàng vỗ lưng. Sau khi thấy nàng đã ổn rồi mới để nàng nằm xuống, trách móc:

- Uống có chén trà cũng không xong, ta thật sự lo lắng khi để muội ở lại nơi này đó.

Hắn cũng đã để nàng sống ở đây hai tháng rồi, tên này lúc nào cũng trách nàng vụng về nhưng lại không cho nàng rời khỏi nhà gỗ. Nhưng mà chuyện Tuệ Nghi vụng về cũng đâu trách nàng được, thử hỏi một người từ nhỏ đến lớn được com bưng nước rót, hầu hạ đến tận miệng lại trong mấy ngày phải thích nghi với cuộc sống tự túc, nàng cảm thấy bản thân cũng quá giỏi rồi.

- Vậy huynh cho muội đi khỏi nơi này đi, đến một vùng quê nào đó.-Tuệ Nghi nói với Âu Dương Phuong.

- Lẽ nào muội không có ý định trở về gặp Trình Tư Thành để giải quyết hết vấn đề sao, muội còn phụ mẫu, đại ca rồi nhị muội nữa.-Âu Dương Phuong trả lời lại nàng. Hắn biết phong thư kia đã khiến nàng từ bỏ ý định tiếp tục cuộc sống với Trình Tư Thành, nhưng mà còn gia đình của nàng, theo hắn biết nàng không phải là người dễ dàng khước bỏ hai chữ "tình thân" như vậy.

- Muội nghĩ hay là huynh đưa muội đến Thịnh thành một chuyến, muội hứa là sẽ che mặt lại, không để cho ai biết muội là ai, muội muốn nhìn thấy phụ mẫu một lần.-Tuệ Nghi đề nghị. Nàng đã nghĩ về chuyện này vài lần, không trở về làm Tướng đại tiểu thư hay Trình phu nhân nữa, từ giờ nàng chỉ là một thôn dân bình thường thôi, nhưng nàng vẫn muốn được nhìn thấy những người ruột thịt với mình một lần.

- Cũng được, nhưng muội đã nghĩ xem sẽ sinh sống ở đâu chưa?-Âu Dương Phuong hỏi.

- Muội cảm thấy, huynh mỗi tháng cứ phải đến chỗ muội thể này thật phiền cho huynh quá, với lại dễ gây hiểu lầm nữa. Hay là muội đi đến Kiêm thành nhé, nơi đó là vùng hẻo lánh nhất ở Đại Tiểu rồi.

- Không được.-Âu Dương Phuong lập tức phản đối. Kiêm thành rất gần với biên cương, hơn nữa lại giáp nước Tề, hàng năm giữa Đại Tiểu và Tề quốc vẫn hay xảy ra tranh chấp, chiến tranh lúc nào không biết trước được, đưa nàng đến đó hắn không thể yên tâm.

Tuệ Nghi nhìn về mặt sột rột của hắn lại cảm thấy một chút buồn cười. Nàng nhớ lúc còn nhỏ Âu Dương Phuong đối với nàng rất lạnh nhạt, mỗi khi nhìn thấy nàng thì cứ như thấy quỷ vậy. Còn nhớ sinh thân mười bốn tuổi của nàng, Âu Dương Phuong còn bắt mấy con cáo cáo thả vào chiếc bình sứ mà hắn tặng, hại viện của nàng tối hôm đó nháo nhào cả lên, Tuệ Nghi từ ngày hôm đó chính thức sợ những con vật nhỏ nhỏ nhiều chân, đặc biệt là cáo cáo.

- Muội cười cái gì?-Âu Dương Phuong nhìn gương mặt đang kim nén tiếng cười của nàng, hỏi.

- Không có, đột nhiên muội nhớ lại vài chuyện lúc chúng ta còn nhỏ. Khi đó huynh rất ghét muội, muội cảm thấy trong ba huynh đệ Âu Dương gia, huynh là có ác cảm với muội nhất đó.-Dừng một lúc, nàng mới nói tiếp.-Mà rốt cuộc tại sao huynh lại ghét muội như vậy? Khi đó bộ muội đã làm gì đắc tội với huynh sao?

Âu Dương Phuong nhìn nụ cười trên khóe môi nàng, bất giác tim lại lỡ một nhịp. Xinh quá, nụ cười trước giờ của nàng chưa bao giờ là dành cho hắn, đây là lần đầu tiên, hắn hận một nỗi không thể hết to để biểu hiện cảm xúc của mình.

- Tò mò làm gì, chuyện qua cả rồi.-Âu Dương Phuong trả lời, sau đó lại lải về chủ đề cũ.-Nói chung muội muốn đi đâu thì ta sẽ đưa muội đi nhưng không được đến mấy vùng biên cương đó, rất nguy hiểm. Vì muội không tham chính nên không biết, chiến sự ở biên giới mỗi lần báo tin về đều thiệt mạng rất nhiều tướng sĩ, có những thôn nữ ở những vùng xảy ra chiến tranh còn bị bắt qua nước giặc để làm nô lệ tình dục, rất khủng khiếp.

Âu Dương Phuong không biết phải nói thế nào để khiến Tuệ Nghi từ bỏ ý định nên mới đưa ra mấy lời đe dọa như vậy, quả nhiên sau đó nhìn sắc mặt của nàng đã trắng bệch sợ hãi.

- Như vậy không đi nữa.-Nàng nói chắc chắn. Nàng không muốn trở thành công cụ mua vui cho nam nhân, bằng không thì ban đầu vì sao nàng lại có ý định nhảy vực để bảo toàn danh tiết của mình chứ.

Âu Dương Phuong nghe nàng nói như vậy mới thoáng yên tâm, không còn ý định đó nữa thì tốt.

- Nhưng mà... muội nghĩ vẫn là nên tìm một chỗ nào đó để sống. Hay là muội kiếm một tú phường nào đó để bán công?-Tuệ Nghi lại đưa ra một lựa chọn khác. Nàng năm nay chỉ mới hai mươi tuổi, còn mấy chục năm cần sống nữa, đương nhiên phải kiếm một chỗ ổn định lâu dài, cuộc sống tách biệt ở núi rừng này nàng nghĩ bản thân vẫn không thích hợp, có thể chưa chết vì già mà nàng đã chết vì chán rồi.

- Ta có một gia trang ở Tuyên thành, ta đưa muội đến đó nhé?-Âu Dương Phuong nói.

Tuyên thành là thủ phủ thù thù của Đại Tiểu, nơi này có rất nhiều tú phường nổi tiếng, nếu Tuệ Nghi đi đến đó thì tài năng thù của nàng biết đâu sẽ được khai phá? Âu Dương Phuong cảm thấy mình nghĩ thật thông minh.

- Muội cũng chỉ là thù thù thông thạo hơn những việc nữ công khác, đi đến Tuyên thành sẽ bị vui dập mắt.-Tuệ Nghi khách sáo trả lời hắn.

- Không có, ta thấy những chiếc khăn muội thù rất đẹp, mấy vị cô có ở tú phường cứ khen mãi.-Âu Dương Phuong nghe nàng nói vậy thì càng động viên nhiều hơn.

Tuệ Nghi nghe hắn nói vậy càng ngượng hơn, tên này lại không ngớt lời khen nàng thể này, xem ra Tuyên thành có lẽ là một nơi thích hợp để nàng sinh sống, hơn nữa nếu nàng thù không giỏi thì học dần dần cũng được.

- Như vậy, mấy ngày nữa muội thu xếp đồ đạc, cùng huynh đến Tuyên thành nhé?-Tuệ Nghi hỏi Âu Dương Phuong.

- Được.-Âu Dương Phuong nghe vậy lập tức đồng ý.

Tối hôm đó theo bình thường, Âu Dương Phuong ngủ ở trường kỉ ngoài phòng khách, Tuệ Nghi nằm trên giường gỗ trong phòng ngủ của mình. Cả đêm nay chẳng hiểu sao nàng lại không ngủ được, đột nhiên nhớ đến những chuyện Âu Dương Phuong đã làm cho mình, nàng vừa cảm kích lại vừa thấy khó hiểu.

Lúc vừa mới tỉnh dậy, nhìn thấy Âu Dương Phuong đang chăm sóc mình, ân nhân cứu mạng là hắn mà lại không phải ai khác, nàng hỏi thì hắn trả lời là do tình cờ đi ngang qua nơi này giải quyết triều chính, sẵn tiện ra tay tương trợ. Nàng thấy cũng hợp lí.

Sau đó thì hắn xây nhà gỗ này cho nàng, đem đồ đạc đến đây, giúp nàng tạo dựng cuộc sống, nàng lại hỏi hắn vì sao không đưa mình về Trình phủ, hắn trả lời là nàng cần tịnh dưỡng sức khỏe trước, từ đây về Trình phủ rất xa, hắn không muốn công cứu mạng của hắn trở thành công cốc. Nàng thấy cũng hợp lí.

Rồi nàng sau khi khỏe lại cũng muốn trở về Trình phủ, hần đầu tiên khước từ, sau đó đưa đến phong thư kia khiến nàng chết tâm, nhưng nàng lại không hiểu, vì sao hần lại biết những chuyện như Tuyên Quân Lệ là đại phu khám bệnh cho nàng, còn là người bốc thuốc, làm sao hần ép được Tuyên Quân Lệ viết ra phong thư nhận tội đó? Trước đây nàng chưa từng nghĩ những chuyện xảy ra trong hai tháng qua một cách nghiêm túc, bây giờ nghĩ rồi mới thấy hình như có quá nhiều chỗ không hợp lí như nàng nghĩ.

Âu Dương Phương cứu nàng, theo suy nghĩ của người bình thường thì đầu tiên phải hỏi người được cứu là nhà ở đâu, ta đưa người về, Âu Dương Phương lại là giữ nàng ở lại nhà gỗ, giúp nàng hồi phục khỏe mạnh, sau đó không có ý định cho nàng đi, rồi đưa cho nàng phong thư kia, nàng sao lại có cảm giác Âu Dương Phương không có ý định cho nàng trở về như vậy?

Tuệ Nghi lắc đầu, đưa tay vỗ lên mặt mình cho tỉnh táo. Nàng đang nghĩ cái gì vậy, Âu Dương Phương nguyên nhân gì lại muốn giữ nàng lại chứ, nàng lại tự mình đa tình nữa rồi. Người ta chỉ là thương hại nàng vừa mới ngã xuống vực, sức khỏe còn chưa hồi phục nên mới giữ lại để tịnh dưỡng. Còn chuyện phong thư kia... biết đâu là hần tình cờ biết được, sau đó giúp nàng nhìn nhận sự thật?

Đúng vậy đúng vậy, nàng lại đi nghĩ bậy cho lòng tốt của người ta rồi. Chép kính, nàng đi chép kính để tỉnh tâm mới được.

Ngay lập tức Tuệ Nghi từ trên giường ngồi dậy, đốt đèn lên sau đó lại giả sách, lấy một quyển kinh ra, ngồi chép suốt đêm.

Sáng ngày hôm sau nàng đã chép xong một quyển, đặt qua một bên, sau đó xếp lại mọi thứ ngăn nắp rồi xuống bếp nấu bữa sáng. Lúc đi ngang qua trường kỉ của Âu Dương Phương, nàng nhìn thấy hần đang nằm co ro một góc, hình như là bị lạnh. Nàng bèn vào trong phòng lấy một tấm chăn ra, vừa đắp cho hần vừa nói:

- Lạnh cũng không nói.

Âu Dương Phương không biết là vô tình hay do linh cảm mà tỉnh lại, tỉnh cờ ngay lúc nàng vừa nói. Hần nghe xong thì đáp lại:

- Ta cũng không cần muội đắp cho, cứ để ta lạnh chết.

Tuệ Nghi mỉm cười khách sáo, nàng sao lại ăn nói bất lịch sự như vậy a, người ta ngủ lại nhà người ta mà còn bị bạc đãi như vậy, là lỗi của nàng, lỗi của nàng.

- Không có, muội nói bậy thôi, là sáng sớm mới ngủ dậy nên đầu óc không tỉnh táo đó.-Nàng liền lấy cớ biện bạch cho mình.

- Muội có ngủ sao, ta thấy muội chong đèn chép cái gì cả đêm mà?-Âu Dương Phương lúc này đã từ trên giường ngồi dậy xếp chăn và gối, nói.

À, tên này thì ra là để ý tiểu tiết như vậy sao? Được thôi, nàng cạn lý rồi, đi nấu cơm.

Tuệ Nghi nấu bữa sáng xong, bày ra bàn thì cũng là lúc Âu Dương Phương thu xếp xong đồ đạc của mình. Lúc ngồi xuống bàn cùng ăn với nàng thì hần nói:

- Ăn xong chúng ta lên đường ngay. Từ đây đến Thịnh thành đi mất ba ngày, sau khi muội gặp phụ mẫu xong thì Tô Lục đưa muội đến Tuyên thành để sắp xếp, tháng sau ta sẽ đến đó thăm muội.-Hần nói rồi ngược lên nhìn nàng.-Muội thấy ta sắp xếp lộ trình như vậy có ổn không, muội nhắm mình có đủ sức đi không? Nếu cảm thấy không khỏe thì cứ nói. À, sẵn tiện muội có nhớ Trần thái y không, ông ấy đã cáo quan về quê rồi, mấy ngày nữa chúng ta ghé qua chỗ ông ấy nhờ ông ấy bắt mạch giùm muội, sao ta cứ thấy sắc mặt muội xanh xao quá.

Hần nói một tràng làm Tuệ Nghi không thể chen vào nửa lời, sau khi hần dứt lời thì nàng mới đáp:

- Huynh sắp xếp chu toàn quá, muội lại nợ huynh thêm một lần nữa rồi.

- Nợ nần gì, muội là... -Hần đang nói lại im lặng, sau đó mới nói tiếp.-... là thanh mai trúc mã của ta mà.

- Ừm-Nàng trả lời hần, thuận tay gấp một đĩa rau đặt vào chén của người đối diện.

Sau khi ăn sáng xong, nô nhân của Âu Dương Phương giúp nàng dọn dẹp đồ của nàng vào rương, khiêng ra xe ngựa. Làm xong xuôi hết cũng đã mất hơn một canh giờ, xe ngựa bắt đầu khởi hành.

Chuyến đi theo lời Âu Dương Phương nói tốn ba ngày nhưng đường đi đa số là bằng phẳng vì vậy Tuệ Nghi cũng không tiêu hao nhiều sức lực lắm, đại đa số thời gian của nàng đều là ngồi trên xe ngựa uống trà ăn bánh cơ mà.

Đến tối ngày thứ hai thì xe đi đến một trấn nhỏ. Nơi này chỉ là một vùng quê nên không được xây lên thành một tòa thành riêng, chỉ được gọi là trấn, tên là Thanh trấn.

Thù vê Tô Lục của Âu Dương Phương từ trên xe ngựa nhảy xuống, đi một vòng đã tìm được một khách điểm còn phòng trống.

Chường quây nhìn một đoàn xe gồm hơn mười người của Âu Dương Phương, nói:

- Chỉ còn một phòng.

Âu Dương Phương nghe ông ta nói vậy liền không do dự đáp:

- Ta lấy phòng đó cho cô nương này. Ở đây có chỗ nhốt ngựa không?

Tuệ Nghi nghe hần nói vậy liền đoán ngay ý định của tên này là muốn ngủ ngoài xe ngựa cùng những nô nhân của mình, nàng lập tức phản đối:

- Không cần đâu. Chúng ta ngủ cùng phòng cũng được, huynh hãy ngủ trên giường, muội ngủ dưới đất cũng được.

Lúc nói ra câu này, Tuệ Nghi xin lấy danh dự cả đời của mình mà thề rằng bản thân chỉ lo cho Âu Dương Phương ngủ ngoài trời sương sẽ bị phong hàn, lỡ có mệnh hệ gì thì triều đình sẽ mất đi một tinh anh quan trọng, tội tày trời như vậy nàng gánh không nổi. Nhưng Âu Dương Phương sau khi nghe nàng nói thì lại quay qua nhìn nàng với ánh mắt rất khó đoán, lập tức sửa lời với chường quây:

- Cho ta phòng đó và một chiếc nệm cùng một cái chăn nữa.

Lúc chường quây dẫn hai người đi lên phòng, sau khi đóng cửa lại Tuệ Nghi còn nghe giọng ông ta nói:

- Là uyên ương bỏ trốn cùng nhau, ngại ngần cái gì chứ?

Nàng nghe mà bất giác đỏ mặt, ông già này lại nghĩ đi đâu vậy, muội xưng với hần rõ ràng là huynh muội cơ mà? Giọng ông ta không nhỏ nên chắc chắn Âu Dương Phương vẫn nghe thấy, nàng nhìn qua thì thấy hần vẫn điềm nhiên trải nệm ra đất.

Hần không đắp chăn. Âu Dương Phương xin thêm cái chăn là để ngăn cách giữa nàng và hần. Sau khi đã treo cái chăn lên giữa phòng, chia căn phòng nhỏ thành hai gian thì Tuệ Nghi nghe tiếng hần nói từ bên kia:

- Mặc dù là vậy nhưng danh tiết của muội rất quan trọng, đêm nay cứ ngủ ở đó, ta ngủ bên này. Muội có gì cứ kêu ta.

Đêm ấy Tuệ Nghi không ngủ được. Nàng nằm trằn trọc mãi, trong lòng nhiều thứ ngổn ngang. Ngày mai nữa thôi là sẽ gặp được phụ mẫu cùng đại ca và nhị muội rồi, nhưng còn Trình Tư Thành? Hắn ra sao rồi, hắn vẫn ổn chứ?

Nàng nặc dù cảm thấy căm hận vì hắn giết con của nàng, nhưng tình cảm phu thê với hắn nàng cũng là thật lòng. Đối với Âu Dương Chiến, nàng đơn thuần là cảm thấy thân thiết vì người đó là thanh mai trúc mã, là người nam nhân xa lạ đầu tiên nàng gặp mặt. Nhưng còn Trình Tư Thành, hắn là phu quân, là tướng công, là Thiên gia của nàng, nàng thật sự rất yêu hắn, nhưng nỗi căm hận có lẽ lớn hơn tình yêu mất rồi. Dù vậy, nàng cũng muốn gặp hắn, gặp thử một lần cuối cùng, nàng chỉ muốn biết hắn có ổn hay không thôi.

~~~~

Trần thái y đã cáo quan về quê, hiện giờ đang sống ở Thanh trấn này, vẫn hành nghề lương y.

Sáng hôm sau sau khi dùng cơm ở tửu lâu gần khách điểm, Âu Dương Phương đã dẫn Tuệ Nghi đến y quán của lão thái y đó.

Mấy tháng không gặp, ấn tượng khác biệt duy nhất mà Tuệ Nghi nhìn thấy được trên người Trần thái y là râu trắng dưới cằm của ông lại nhiều thêm một chút, mặt cũng hồng hào hơn một chút, quả thực rất đẹp lão.

Trần thái y kêu nàng để tay ra, lấy một mảnh vải mỏng phủ lên cổ tay nàng rồi bắt đầu chẩn mạch.

Tuệ Nghi nhìn thấy, sắc mặt của lão thái y kém hơn một chút khi đặt tay bắt đầu chẩn mạch cho nàng, sau đó cứ kém dần, kém dần, mặt của ông cuối cùng là trắng bệch.

Nàng nhìn thấy như vậy, ngập ngừng hỏi:

- Trần đại phu, sức khỏe của ta không tốt ư?

Trần thái y rút mảnh vải khỏi cổ tay của nàng, thẳng thắn thừa nhận:

- Vô cùng không tốt.

Âu Dương Phương nhìn lão thái y hỏi:

- Không tốt là như thế nào, ngài có thể nói rõ được không?

Trần thái y nhìn Tuệ Nghi và Âu Dương Phương, từ tốn nói:

- Lão phu có hai thông tin, một là vui, một là buồn, hai người muốn nghe tin nào trước?

Âu Dương Phương nghe nói vậy liền nhìn qua Tuệ Nghi, nói:

- Tuệ Nghi, đây là lựa chọn của muội.

- Vậy ta muốn nghe tin vui trước.

Trần thái y gật đầu, trả lời:

- Trình phu nhân đây đã có thai được gần hai tháng.

Đầu Tuệ Nghi nổ "bang" một tiếng, Âu Dương Phương lập tức sững sờ.

Nàng có thai hai tháng trước, chính là vào thời điểm ở Thịnh thành. Không thể nào, may mắn đến mức nào mà khi ngã xuống vực nàng lại không hề sảy thai, trải qua quãng đường chạy trốn đám người hắc y kia đứa bé vẫn bình an vô sự? Điều đáng sợ hơn nữa, nàng lại có thể mang thai tới lần thứ ba sau hai lần sảy thai trước, trong khi nàng chỉ cách lần sảy thai gần nhất có mấy tháng? Tuệ Nghi không thể tin vào tai mình, nàng đặt tay lên bụng, rồi cuộc là xui hay may đây?

- Trần đại phu, vậy còn tin buồn?-Âu Dương Phương nhìn nét mặt vừa vui vừa buồn của nàng, lên tiếng hỏi Trần thái y.

Lão thái y từ trên ghế đứng dậy, đi ra chỗ giá sách của mình, vừa đi vừa nói:

- Ta vốn tưởng phương thuốc này đã thất truyền từ lâu, không ngờ vẫn còn được lưu truyền.-Lão nói rồi lấy một quyển sách trông có vẻ rất cũ nát, đặt đến trước mặt nàng.

- Trình phu nhân đây hiện đang dùng một loại thuốc, à không, trước đây đã dùng một loại thuốc cổ, dùng máu trích từ ngực là nơi gần tim nhất của một người duy nhất, hòa với một số loại thảo dược khác để làm ra một chén thuốc, người bệnh sẽ uống loại thuốc này mỗi ngày cho đến lúc chết, tuyệt đối không được dừng lại, bằng không thì hậu họa khó lường. Phương thuốc này trước đây ta cứ tưởng đã thất truyền rồi vì cách làm nó quả thực rất khó, ai lại có thể dùng máu của mình trong một thời gian dài làm thuốc dẫn được chứ, dù người khỏe mạnh cũng sẽ suy kiệt. Không ngờ Trình phu nhân lại là người được dùng phương thuốc đó, hơn nữa, với tình trạng sức khỏe của người cũng chỉ dùng được phương thuốc đó là công hiệu nhất.

Thuốc dẫn làm bằng máu tim? Nàng lại nhớ đến chén thuốc có mùi máu kia, nàng còn tưởng mình nghe lầm cơ đấy, thật sự trong thuốc của nàng uống có hòa lẫn với máu tươi.

Tuệ Nghi đột nhiên hiểu ra. Tuyên Quân Lệ cũng được xem là một danh y có tiếng, hẳn chắc là lấy được phương thuốc đó từ chỗ sư phụ của hắn, nhưng máu tim là của ai? Tuyên Quân Lệ, hẳn cũng chỉ được xem như quen biết thân thiết một chút với nàng, dù có tâm lòng nhân hậu bao la đến mấy cũng không thể dùng máu của mình để làm thuốc dẫn cho nàng được. Hay là Lộ Dao, người nha hoàn trung thành với nàng mười mấy năm? Nhưng nàng ấy đã rời phủ từ trước khi nàng dùng loại thuốc kia rất lâu rồi. Như vậy... chỉ còn Trình Tư Thành mà thôi.

Ồ, là cuộc đối thoại giữa hắn và Chu Tiến trong thư phòng ở khách điểm, lúc nàng bụng chèn cạnh lên cho hắn đã nghe được.

- Chủ quân, Tuyên đại phu nói sức khỏe của phu nhân đã tốt hơn nhiều, có thể dùng uống thuốc hoặc uống cách ngày, tránh để sức khỏe của chủ quân cũng sa sút.

Thì ra là vậy, so với nàng, để làm ra chén thuốc kia thì Trình Tư Thành chịu nhiều thiệt thòi hơn rồi. Nhưng vì sao hắn lại làm như vậy? Hắn không muốn nàng có thai, tội gì phải dùng máu của mình để giúp nàng hồi phục sức khỏe?

- Phu nhân, người có thắc mắc vì sao người phải uống thuốc này không? Theo lão phu thấy, hình như phu nhân trước đây từng sảy thai?-Lão thái y nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của nàng, lên tiếng hỏi.

Nàng gật đầu.

- Vậy thì đúng rồi. Phu nhân, bệnh trong cơ thể người đã có từ nhỏ, cơ thể vô cùng yếu ớt, đứa trẻ người mang vì vậy trở thành vật kí sinh, hút hết chất dinh dưỡng trên cơ thể của người. Chính vì vậy nếu muốn giữ lại đứa bé thì người sẽ gặp nguy hiểm, để giữ lại tính mạng của người thì phải bỏ đứa bé, người vì vậy nên mới sảy thai.

Đầu Tuệ Nghi lại nổ "bang" một tiếng nữa.

Như vậy, nguyên nhân Tuyên Quân Lệ bốc chén thuốc phá thai kia là vì để bảo toàn tính mạng cho nàng, hẳn làm theo lời Trình Tư Thành, cho nên Trình Tư Thành làm vậy là để bảo vệ nàng?

Lượng thông tin quá lớn, nàng vẫn có chút không thể tiếp nhận được. Trình Tư Thành biết cơ thể của nàng quá yếu ớt, không sinh con được nên mới nhờ Tuyên Quân Lệ cho nàng uống thuốc phá thai, hẳn làm vậy là vì nàng, tất cả, hẳn tay giết con mình, hẳn lấy máu tim làm thuốc dẫn cho nàng, là vì nàng!

Tuệ Nghi nhìn ra trước mặt mình, Âu Dương Phương đã đặt sẵn một chiếc khăn tay màu trắng. Nàng đưa tay chạm lên mặt mình, nơi đó đầm nước mắt. Thì ra là vậy, nàng bị lừa cả rồi. Trình Tư Thành lừa nàng, Tuyên Quân Lệ lừa nàng, Âu Dương Phương, phong thư kia của hắn cũng khiến nàng suy nghĩ sai lầm

- Huynh... biết hết đúng không?-Nàng không chạm vào chiếc khăn tay của hắn, đưa tay tự quệt đi nước mắt của mình, lên tiếng hỏi.

- Ta không biết.-Âu Dương Phương lập tức trả lời không suy nghĩ.

- Muội còn chưa nói là chuyện gì mà. Là chuyện Tư Thành nhờ Tuyên đại phu bốc thuốc phá thai cho muội hay là chuyện Tư Thành biết cơ thể muội yếu ớt không thể sinh con, hay là chuyện Tư Thành dùng máu tim làm thuốc dẫn cho muội, muội còn chưa nói nữa.-Nàng quay sang nhìn hắn, trong đôi mắt sâu và đen kia không biết là gì.-Âu Dương Phương, huynh đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Âu Dương Phương sững sờ nhìn nàng.

Trần thái y ngồi một bên, lên tiếng gấp gáp:

- Tuy không biết giữa ba vị xảy ra chuyện gì, nhưng có chuyện này lão phu phải mau nói ra, bằng không Trình phu nhân sẽ gặp nguy hiểm.

Tuệ Nghi liền quay qua nhìn lão thái y.

- Phương thuốc dùng máu tim làm thuốc dẫn đó phải uống liên tục, vị Tuyên đại phu kia có lẽ không biết chuyện này nên mới cho người ngừng uống khi thấy sức khỏe đã hồi phục. Thật ra bây giờ cơ thể của người nhìn bên ngoài có vẻ vẫn còn rất khỏe mạnh, nhưng thực chất bên trong đã sớm bị hủy hoại rồi. Lão phu đề nghị bây giờ người mau bỏ đứa bé, may ra người vẫn còn có thể sống được.

Cả cuộc đời Trần thái y làm việc trong cung cũng chưa bao giờ nói chuyện thẳng thắn như vậy, ngài cảm thấy hôm nay bản thân thật sự hơi tàn nhẫn. Nhìn sắc mặt trắng xanh của Tuệ Nghi, trong lòng lão thâm niệm một câu kinh Phật, đúng là tai nghiệp.

- Như vậy, dù bỏ hay giữ đứa bé, tính mạng của ta cũng gặp nguy hiểm sao?- Tuệ Nghi nhìn Trần thái y, hỏi lại. Một phần là Tuyên Quân Lệ không biết đến chuyện không được dùng uống thuốc, nhưng phần lớn nhất là nàng bị ngã xuống vực, không thể uống thuốc có máu tim của Trình Tư Thành được.

- Đúng vậy.-Trần thái y gật đầu.

- Chẳng bằng giữ lại, ta không thể có lỗi với Tư Thành như vậy được, chàng vì ta mà hi sinh quá nhiều rồi.

Đúng vậy, Trình Tư Thành vì nàng mà giết con của mình, là tội sát sinh, hẳn cũng vì nàng mà trích máu của mình làm thuốc dẫn, cơ thể làm sao có thể chịu nổi? Nỗi đau mất con, nàng chịu mười thì hẳn lại chịu một trăm, nàng... đời này quả thực có nhiều thứ nợ hắn.

10:55 12.07.2020

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Âu Dương Phương bồng Tuệ Nghi lên xe ngựa, trước khi hắn bước lên quay lại nhìn Trần thái y, nói:

- Trần lão, đa tạ ngài đã giúp ta, chuyện ngày hôm nay xin ngài hãy giữ kín giùm ta.

Trần thái y nhìn thẳng vào mặt hắn, giọng nói có vẻ tàn nhẫn:

- Âu Dương đại nhân, ta lần đầu tiên được ngài nợ một ân tình như vậy, nhưng chuyện của Trình phu nhân, người như Trình công tử phải được phép biết chứ. Lão phu... chuyện này không thể giúp ngài được.

- Vậy thì ta sẽ có cách khiến cho Trình Tư Thành không thể biết được.-Hắn nói dứt khoát rồi quay người bước lên xe ngựa.

Tuệ Nghi nằm trong lòng hắn, cả người lạnh buốt. Khi nãy đột nhiên nàng lại ngất xỉu, Trần thái y bắt mạch nói rằng đây là biểu hiện bình thường khi cơ thể đang suy kiệt, nếu nàng chấp nhận sinh đứa bé ra thì sắp tới sẽ thường xuyên bị như vậy.

- Tuệ Nghi, nàng vì hắn mà đến tính mạng cũng không cần sao?-Hắn chạm lên gương mặt trắng nhách của nàng, nắm bắt một mình.-Nếu biết giữa hai người sẽ xảy ra những chuyện này, ta thà rằng lúc đó bị phụ thân đánh thêm mấy roi nữa cũng nhất định cưới nàng.

Xe ngựa đi một ngày đường nữa thì đến Thịnh thành, suốt quãng thời gian đó Tuệ Nghi vẫn luôn mê man nằm trong lòng Âu Dương Phương. Khi đến nơi hắn thuê một khách điểm ở ngay ngoài cổng thành mà không vào thành, sau đó cho người vào trong thám thính.

Khuya hôm đó Tuệ Nghi mới tỉnh lại. Âu Dương Phương nhìn sắc mặt sallow của nàng, cơm nước không ăn không uống thì vô cùng tức giận. Đến lần thứ tư nàng né muỗng nước của hắn, Âu Dương Phương liền ném luôn chén nước xuống đất, tóm lấy vai nàng buộc nàng phải đối diện với mình, hét lên:

- Tuệ Nghi, nàng đã nói sẽ giữ lại đứa bé, nàng không ăn uống gì thì làm sao mà sống được chứ? Nàng có thể có trách nhiệm với bản thân mình được không?

Tuệ Nghi đẩy hắn ra bằng sức lực yếu ớt của mình, Âu Dương Phương sau khi trút giận cũng dần bình tĩnh lại, thả nàng ra. Nàng nhìn vào mặt hắn, không nhanh không chậm nói:

- Âu Dương Phương, huynh yêu ta phải không?

Âu Dương Phương sững người trước lời nàng nói, cứ nhìn chăm chăm vào nàng, lời định nói ra cũng kẹt lại ngay cổ họng, mãi không thốt lên được.

- Khi nấy muội có mơ một giấc mơ, muội nhớ lại lúc Âm Đệ kể cho muội nghe câu chuyện rằng có một vị công tử và cô nương kia là thanh mai trúc mã, vị công tử kia rất yêu cô nương đó, nhưng vị công tử đó biết cuối cùng hai người không thể bên cạnh nhau nên đã nghĩ ra một cách, đó là làm nhiều việc chọc phá cô nương đó, khiến nàng tức giận mà mắng chửi mình, từ đó chết tâm, nhưng cô nương đối với những trò đùa của chàng vẫn không nói gì, không tức giận, chỉ ngày càng xa lánh chàng hơn. Cuối cùng cô nương kia gả cho một người khác, công tử cũng cưới vợ. Nhưng sau đó cuộc sống của cô nương không tốt đẹp gì, công tử mới giúp nàng thoát khỏi nhà chồng, thú nàng làm thiếp của mình, nói lại tình cũ. Nhưng thế từ của công tử vì đổ kỵ với cô nương đó đã giết chết nàng, sau đó nói mấy lời bịa đặt che giấu vị công tử đó.-Nàng nhìn vào mắt Âu Dương Phương, tài hoa công tử lúc này lại vô cùng hoảng loạn.-Vị công tử đó là huynh sao? Còn cô nương đó là muội ư?

Ban đầu nàng thật sự khi nghe Âm Đệ nói, nàng không nghĩ Âu Dương Phương và mình là hai nhân vật chính trong câu chuyện đó. Âu Dương Phương dù sao cũng là một người thông minh, tài giỏi, là anh tài của triều đình, là người tình trong mộng của biết bao cô nương, tiểu thư ở Đại Tiểu này. So với đại ca Âu Dương Chiến lạnh lùng ít nói của mình, ấn tượng tốt về hắn mới là lan xa vạn trượng, Tuệ Nghi trước đây dù nằm mơ cũng không dám mơ hắn yêu mình.

Tuy nhiên từ trong mộng tỉnh lại, nhớ lại lời mà Âm Đệ nói, lại liên kết với những sự kiện, hành động và thái độ của hắn hai tháng qua, nàng lại có một chút nghi hoặc. Hồi ra rồi, nhìn Âu Dương Phương sững sờ như vậy, nàng dám khẳng định đây không còn là nghi hoặc nữa, là khẳng định.

- Buồn cười thật đó.-Nàng vừa nói vừa lấy ta che mắt mình lại, nước mắt lại trực trào ra.-Người ta yêu vì ta mà giết người, trích máu tim làm thuốc cho ta, còn có một người yêu thầm ta mười mấy năm lại không nói. Ta đúng là bị lừa cả rồi, còn chuyện gì huynh che giấu ta nữa không, nói cả ra đi để sau này ta biết sẽ không cần bất ngờ nữa.

Âu Dương Phương bước lên định chạm vào vai nàng, nàng liền lập tức né tránh. Hắn buồn rầu lên tiếng:

- Ta nói với nàng thì thay đổi được gì? Năm xưa khi phụ mẫu cùng Tướng bá bá và Tướng bá mẫu hứa hôn cho nàng và đại ca của ta, ta đã cầu xin phụ thân hãy cho ta cưới nàng. Phụ thân tức đến nỗi dùng roi ngựa đánh ta suốt một đêm, nói ta là bất hiếu, si nhục gia phong của Âu Dương gia. Đó là lần đầu tiên phụ thân đánh ta, là lần đầu tiên ta vứt bỏ hết tôn nghiêm của mình mà cầu xin đại ca. Tuệ Nghi, nàng nghĩ xem ta đã làm những gì với nàng? Ta tận mắt nhìn thấy nàng và Trình Tư Thành bái lạy trời đất, nhìn nàng bước lên kiệu hoa, nhìn nàng bước vào Trình phủ, nhìn nàng đứng bên cạnh Trình Tư Thành, nghe người khác gọi nàng là Trình phu nhân. Tuệ Nghi, ta vì nàng mà cho người bố trí binh lính ở trong rừng suốt mấy canh giờ, ta là người nhảy xuống sông cứu nàng lên, ta là người túc trực bên nàng lúc nàng mê man bất tỉnh, ta mới là người yêu nàng thật lòng, Trình Tư Thành ngoại trừ khiến nàng tổn thương thì còn làm gì được cho nàng?

- Chàng ấy đã lấy máu tim làm thuốc dẫn cho ta, chàng vì ta mà phải cắn rứt lương tâm bao nhiêu lần chứ? So với chàng, huynh cũng chỉ là kẻ lẽ đứng nhìn ta, huynh đâu có làm gì cho ta.-Tuệ Nghi hét lên. Chỉ mỗi việc đó cũng đã khiến nàng yêu hắn, đã khiến nàng cảm thấy có lỗi với hắn rồi. Nàng còn trách hắn đã giết con của mình, Âu Dương Phương lại khiến nàng sai càng thêm sai.

- Tuệ Nghi, ta đã cứu mạng nàng.-Âu Dương Phương trầm giọng lên tiếng. Hắn nói rồi đột nhiên lao đến, đè nàng xuống giường, đôi mắt hắn lên những tia máu.-Tuệ Nghi, ta yêu nàng, ta yêu nàng, ta yêu nàng từ rất lâu rồi. Hôm nay, nhất định hôm nay ta sẽ biến nàng thành của ta.

Âu Dương Phương vừa nói vừa xé y phục của nàng ra, mặc cho nàng la hét và phản kháng. Sức lực của Tuệ Nghi vốn đã yếu, hiện tại còn yếu hơn nữa, Âu Dương Phương sau đó dễ dàng kéo rách y phục của nàng.

Nhìn hắn bùng bùng khí thế, nàng liền dùng sức lao đến cắn mạnh vào vai hắn, đến khi mùi máu tươi xộc ra, Âu Dương Phương gầm lên một tiếng rồi tiến vào người nàng.

Cảm giác căng khít, bao bọc ấm áp khiến hắn kêu lên những tiếng thỏa mãn, nhanh chóng luận động không ngừng trong cơ thể nàng.

Tuệ Nghi ngay giây phút cảm giác được nam căn nóng rực của hắn vào sâu trong mình, nước mắt không ngừng tuôn ra như vỡ bờ. Nàng chưa bao giờ cảm giác bị si nhục như vậy, nàng vô cùng tổn trọng Âu Dương Phương, vì sao hắn lại không thể cho nàng giữ lại chút tôn nghiêm cho mình cơ chứ?

- Không được.-Nàng hét lên khi cảm giác hắn đang dần gia tăng tốc độ, chuẩn bị phóng thích vào cơ thể mình.-Âu Dương Phương, nếu huynh làm vậy muội sẽ hận huynh, muội sẽ không tha thứ cho huynh.

Nàng vừa dứt lời thì nghe tiếng rên thỏa mãn của hắn, một dòng nóng rực liền phun trào vào sâu trong nàng.

Âu Dương Phương gục xuống, thờ hồng hộc trên người nàng. Nam căn của hắn vẫn còn giữ nguyên trong người nàng mà không rút ra, hắn cũng không ngẩng lên nhìn nàng.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, nàng liền cắn răng đẩy hắn ngã ra khỏi người mình, đem thứ đó của hắn rút ra, lao xuống giường.

Tuệ Nghi cầm lấy y phục bị hắn xé rách lên che chắn cơ thể mình, nhanh chóng đi ra gian sau có bồn tắm, bắt chắp nước lạnh ngắt mà nhảy vào.

Âu Dương Phương nghe tiếng nước từ bên trong thì vội vàng bò dậy, không khoác y phục mà đi ra xem nàng, hắn sợ nàng sẽ tắm nước lạnh mà bị cảm.

Tuệ Nghi nhìn cơ thể trần như nhộng của hắn, dùng hết sức mà quát:

- Đồ vô liêm sỉ, cút đi.

Âu Dương Phương nhìn thấy nàng như vậy cũng không dám tranh cãi nữa, sợ nàng sợ quá lại làm liều, hơn nữa chuyện hắn vừa làm..

- Tuệ Nghi, ta xin..

- Im mồm.-Hắn chưa nói hết thì nàng lại hét lên.-Âu Dương Phương, ta đúng là nhìn lầm huynh.

Tối hôm đó Tuệ Nghi không dám ngủ, Âu Dương Phương thì vẫn ngủ bên phòng của hắn. Lúc trời gần sáng, nàng cuối cùng cũng quyết định xong. Nàng ngồi dậy, chong đèn lên viết một lá thư:

" Âu Dương Phương, đừng cố tìm muội, khi huynh đọc được lá thư này thì muội đã không còn ở đó nữa rồi. Muội sẽ không nghĩ bậy, muội sẽ sống thật tốt, tự chăm sóc bản thân mình, sinh đứa bé ra rồi nuôi dưỡng nó. Huynh hãy nhắn lời cho Trình Tư Thành giúp muội, muội vẫn còn sống, chàng ấy không cần thấy hối hận gì cả, nhưng đừng nói cho chàng biết là muội có thai.

Tuệ Nghi. "

Nàng thu xếp đồ đạc của mình vào tay nải, ngay lập tức lên đường.

Đó giờ nàng chưa bao giờ đi ra ngoài một mình cả nên chuyện đi đâu nàng thú thực cũng không rõ, bây giờ trời còn tối nên cửa thành không mở, nàng không thể vào trong. Tuệ Nghi liền nghĩ tìm một chỗ nào đó ổn định trước đã, sau đó đi đến gặp phụ mẫu cũng không sao.

Nàng đánh cắp một con ngựa trong chuồng ngựa ở khách điểm, khê kháng đắt nó đi. Đi mãi về một hướng, cuối cùng nàng cũng gặp tòa thành đầu tiên- Ôn thành. Ở lại đó một đêm để nghỉ ngơi, sẵn tiện mua thêm một ít đồ ăn rồi nàng lại lên đường đi tiếp, bởi vì nàng biết Âu Dương Phương sẽ không làm theo lời nàng nói, hắn sẽ đuổi theo.

Một tháng đầu tiên, nàng đi qua bốn tòa thành, gần đi đến biên giới giữa Đại Tiểu với Bắc quốc, nơi này là nơi có tình gai hạo mật thiết với nước nàng từ lâu nên Tuệ Nghi rất yên tâm, nàng còn nhớ lời của Âu Dương Phương về Kiếm thành, thật sự rất đáng sợ.

Đi đến tòa thành thứ năm, nàng quyết định định cư lại ở đây. Bụng của nàng lúc này đã lộ ra, người dân ở đây lại rất hiếu khách, thấy hoàn cảnh của nàng tội nghiệp nên một lão bà có tiệm vải đã thu nhận nàng, Tuệ Nghi liền trở thành người làm công cho lão bà đó.

Hôm nay là một ngày mưa, nàng theo lệ sẽ không đi mua thức ăn vào ngày mưa, nhưng lão bà lại nói đau chân, Tuệ Nghi liền lấy một chiếc ô để đi mua thêm dầu xoa bóp cho bà.

Nàng khoác chiếc áo choàng màu xám bên ngoài, bên trong mặc y phục màu hồng bằng vải sòn, che dù đi ra khỏi nhà. Dọc đường đi gặp mấy người quen thường đến tiệm vải của lão bà, ai cũng mỉm cười chào nàng.

- Tường cô nương, lại mua một chai dầu xoa bóp nữa đúng không?-Ông chủ bán đồ tạp hóa hồ hởi hỏi nàng.-Trời đang vào mùa mưa, lão bà đau nhức thường xuyên lắm, tính tình cũng dễ cáu gắt, cô nương phải cẩn thận nhé.

- Vâng, cảm ơn Yên thức nhé, nương tử của thúc có thích khúc vải mới của tôi không?-Nàng trả tiền cho người chủ tiệm, hỏi một câu.

- Thích lắm thích lắm, cô nương thật khéo lựa, nương tử của ta nói sẽ thêu cho cô nương một bức tranh thật đẹp làm quà mừng năm mới.

Tuệ Nghi nghe như vậy thì mỉm cười, lần nữa nói cảm ơn rồi che ô đi về.

Dọc đường đi, nàng cứ nhớ mãi lời của Yên thức đó nói, "làm quà mừng năm mới", lại sắp đến năm mới nữa rồi. Nàng dự sinh vào tháng sáu năm sau, khi đó Đại Tiểu đang vào mùa hạ, hi vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi.

~~~

Nhức đầu quá, thật là nhức đầu.

Trình Tư Thành lồm cồm bò dưới đất, hần cũng khát nước nữa. Quờ quạng xung quanh lại chỉ tìm được vài bình rượu rỗng, Trình Tư Thành liền lấy hơi, hét lên:

- Mang rượu vào đây.

Đám gia đình nhà hoàn vẫn luôn đứng ngoài sân, nghe giọng của hần thì ùn ùn nhau, ai cũng không muốn vào trong đó. Mấy ngày trước Dương thị trong viện của hần đã lợi dụng lúc hần say mà len vào, ăn mặc hở hang nhằm quyến rũ hần, kết quả là bị Trình Tư Thành dùng kiếm chém, thương tích khắp người, từ đó chẳng ai dám còn suy nghĩ lợi dụng thời cơ mà trở thành chủ tử trong cái nhà này nữa.

Từ khi phu nhân của bọn họ mất tích, tính tình chủ quân ngày càng tệ. Trước đây ngài ấy còn điên cuồng tìm kiếm, cả ngày chỉ quanh quẩn trong khu rừng kia mà lục soát tứ phía, sau khi nghe được kết luận từ quan phủ rằng có lẽ phu nhân khi rơi xuống vực đã chết rồi thì hần mới như phát điên, cả ngày chỉ ở trong phòng của phu nhân uống rượu, uống rượu mãi, ngay cả Tổ ma ma khuyên cũng không được. Lúc đầu An di nương thỉnh thoảng còn bông Trình Nghi Hỷ đến trước cửa mà khóc nhưng hần cũng mặc kệ, bây giờ cũng chẳng ai dám đến khuyên hần nữa, họ sợ hần phát điên lên lại làm ra loại chuyện gì không biết.

Chu Tiến vừa từ sảnh trước đi đến đã thấy đám nô nhân đứng khúm núm thành một cụm trong sân, liền hỏi:

- Có chuyện gì?

Một nha hoàn ngày thường gan cũng lớn lập tức lên tiếng đáp:

- Chu huynh, chủ quân lại muốn uống rượu nữa, nhưng bọn ta không dám đem vào, huynh mang vào được không?-Nha hoàn này nghĩ dù sao Chu Tiến cũng vạm vỡ thể này, lại có võ, cho dù Trình Tư Thành có nổi điên lên làm bậy thì cũng không đến nỗi thảm như đám người bọn họ.

Chu Tiến không trả lời, trực tiếp đi lại trước cửa phòng của Trình Tư Thành, nói:

- Chủ quân, Âu Dương đại nhân đến tìm ngài, ngài ấy nói có thông tin của phu nhân.

Lời Chu Tiến vừa nói ra khiến đám nô nhân trong sân nhất thời sùng sốt, có tin tức của phu nhân, có tin tức của phu nhân rồi, bọn họ cuối cùng cũng được giải thoát a.

"Roẹt." Cánh cửa phòng lập tức được mở ra, Trình Tư Thành với gương mặt tiêu tụy thiếu sức sống, quần áo xộc xệch đứng đó như xác sống.

- Người nói ai?-Trình Tư Thành lên tiếng.

- Là Âu Dương đại nhân, nhị công tử.-Chu Tiến bình tĩnh lặp lại.

Trình Tư Thành không thèm để ý đến vẻ ngoài của mình đang lồi thối thế nào, lập tức chạy như bay đến tiền sảnh.

Âu Dương Phương vận y phục màu lam, ngồi trên ghế gỗ kê trong tiền sảnh, nét mặt lạnh lùng khó đoán. Trình Tư Thành từ ngoài cửa chạy vào, ngay lập tức nói lớn:

- Tin tức gì, người có tin tức gì của nàng?

Âu Dương Phương ngẩng mặt lên nhìn người trước mặt, lời thôi léch thếch, trong mắt hần hiện lên sự khinh bỉ.

Trình Tư Thành chán ghét ánh mắt này của hần, bất chấp mà lao đến nắm cổ áo của Âu Dương Phương lên, hét:

- Đồ khốn, nói mau, người giấu nàng đi đâu rồi?

(Anh hơi bất lịch sự, đây là kích động nhé mọi người:>)

Tô Lục lập tức tuốt kiếm khỏi vỏ, Chu Tiến tiến vào cũng ngay lập tức thủ sẵn kiếm trong tay, không khí trong tiền sảnh liền lên mức nguy hiểm.

Âu Dương Phương cười khinh một cái, nói:

- Vội làm gì, người biết ta sẽ không hại nàng mà.

Trình Tư Thành nhìn về mặt bốn cột của hần, hận không thể lập tức cắt lưỡi tên khốn này.

- Nói mau, ta không kiên nhẫn như người nghĩ đâu.-Trình Tư Thành nói một lần nữa.

Âu Dương Phương dùng sức, hất tay Trình Tư Thành ra khỏi người mình, sau đó lấy từ trong áo ra một lá thư đưa cho Trình Tư Thành.

Trình Tư Thành nhận lấy với một nét mặt khó hiểu, hần mở lá thư ra đọc.

"Phuong ca, đa tạ huynh mấy tháng qua đã giúp đỡ muội, nhưng muội biết không thể dựa dẫm vào huynh mãi. Muội quyết định ra đi, huynh yên tâm, muội sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, sống cũng thật tốt.

Tuệ Nghi."

Âu Dương Phuong nhìn về mặt sừng sờ của Trình Tư Thành, dù trong lòng cũng không dễ chịu gì mấy nhưng vẫn cười đắc ý, nói:

- Nàng bị rơi xuống vực, được ta cứu nhưng đã mất trí nhớ, bây giờ không còn nhớ người là ai nữa rồi. Trong mắt nàng bây giờ, ta chính là ân nhân của nàng, nàng có thể vì ta mà làm mọi thứ. Còn người, dù trước đây hai người có là gì đi nữa, bây giờ cũng chỉ là người dưng. Nàng quyết định tự lập, bắt đầu lại, ta nghĩ người cũng nên từ bỏ đi là vừa.

Trình Tư Thành vò nát lá thư ném xuống đất, tức giận nói:

- Đùng có đem đặt với ta, nàng ấy không thể như vậy được. Đùng tưởng ta không biết, mọi người đều biết Âu Dương đại nhân có sở trường giả bút kí của người khác, người giả một lá thư của nàng bộ khó lắm sao, đùng tưởng ta dễ bị lừa.-Hắn lại tóm lấy cổ áo của Âu Dương Phuong, cầm phần nói.-Ta cho người một cơ hội cuối, mau nói nàng ấy đang ở đâu?

Âu Dương Phuong vẫn giữ bộ dạng cười cợt, trả lời hắn:

- Ta không nói đấy.

- Người...-Trình Tư Thành chuyển từ cổ áo qua cổ của Âu Dương Phuong, chuẩn bị bóp cổ hắn nhưng Âu Dương Phuong liền cười ha hả, nói:

- Trình Tư Thành, người định giết ân nhân cứu mạng của nàng sao? Người tạo nghiệp nhiều như vậy, giết con của nàng, lừa dối nàng, bây giờ lại muốn giết ân nhân cứu mạng của nàng, đây là báo ứng của người đó.

20:58 12.07.2020

P/s: Hai chương một ngày>> (vỗ tay tự khen mình). Tác giả sẽ không để quá 50 chương (tính luôn ngoại truyện) vì vậy tình tiết sắp tới có nhiều chỗ sẽ khá nhanh, mọi người thông cảm.

Mình đọc bình luận thấy có bạn nói có chắc nam chính là Trình Tư Thành không, mình khẳng định nam chính là anh ấy nhé, Âu Dương Phuong chỉ là nam phụ thôi. Cảm ơn mọi người đã kiên trì cùng mình đến đây, sắp tới sẽ cố gắng hoàn cho mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Chu Tiển nhìn chủ quân của mình ngồi thần thờ trên ghế gỗ, không biết nên nói gì. Hắn đi theo Trình Tư Thành cũng khá lâu, chưa bao giờ nhìn thấy chủ quân của mình sa sút như ngày hôm nay. Nếu phu nhân không trở về nữa, Trình phủ này thật sự sẽ loạn, Trình Tư Thành cũng sẽ loạn.

- Chu Tiển, người đi theo dõi Âu Dương Phuong và người của hắn ta đi. Tuệ Nghi hiện đang mất tích, hắn lại lòng dạ thâm sâu, nếu lỡ hắn tìm thấy nàng trước ta thì nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Chu Tiển nghe lệnh của Trình Tư Thành, ngay lập tức lên đường.

Còn về phía của Trình Tư Thành, tin tức Tuệ Nghi vẫn còn sống khiến hắn vô cùng vui sướng, tựa như người sắp chết đuối vớ được chiếc phao. Dù hiện tại nàng đang mất tích, nhưng Đại Tiểu cũng không phải quá rộng lớn, hai mươi tám tòa thành, tìm mãi chắc chắn sẽ ra.

Nhưng Trình Tư Thành lại càng lo lắng hơn nữa, nàng từ nhỏ đã sống trong chốn trường rū mản che, kẻ hầu người hạ, liệu cuộc sống lăn lộn bên ngoài nàng có chịu được không? Lỡ như bị bắt nạt, lỡ như bị ức hiếp, nàng lại không biết tự chăm sóc bản thân mình, lỡ như bị bệnh...

Trình Tư Thành càng nghĩ lại không dám nghĩ nữa. Không có, nàng đã hai mươi tuổi rồi, lẽ nào tự chăm sóc bản thân mình còn không làm được, hắn là đang nghĩ nhiều, nghĩ nhiều rồi.

Tuệ Nghi thuần thục cất khúc vải màu be đưa cho nha hoàn áo xanh kia, nói:

- Cô nương, của cô hết một lượng.

(Ở đây mình xin lỗi trước nhé, vì mình chưa tìm hiểu kĩ về đơn vị tiền thời cổ đại nên chỉ ghi tượng trưng, mọi người thông cảm giùm mình)

Nha hoàn áo xanh kia cảm lấy, đưa bạc cho nàng sau đó quay lại đằng sau chỗ chủ tử của mình đang đứng, lễ phép nói:

- Tiểu thư, người còn thích thứ gì nữa không ạ?

Tiểu thư của nha hoàn này đội nón có mạng che, mặc y phục bằng gấm màu hồng đậm, da trắng như tuyết, mặc dù chỉ để lộ đôi môi đỏ hồng, chiếc cằm nhỏ xinh nhưng cũng khiến những nam nhân đang đứng trong tiệm vải thỉnh thoảng phải quay lại nhìn. Tuệ Nghi làm ở tiệm vải cũng đã được gần ba tháng, gặp được cũng khá nhiều các vị tiểu thư, nhưng người có giọng nói trong trẻo mà lại dễ nghe như người trước mặt thì lần đầu nàng thấy.

- Tỷ tỷ, ta thấy mặt thẩm nữ của tỷ rất tốt, khúc vải màu be tỷ lựa này rất hợp với ta, không biết tỷ có thể giúp ta lựa một khúc vải nữa cho mẫu thân của ta không?-Vị tiểu thư đó không trả lời nha hoàn của mình mà lại tiến tới, đứng trước mặt Tuệ Nghi hỏi nàng.

- Tất nhiên là được, tiểu thư có thể nói cho ta biết quý phu nhân có sở thích gì?-Tuệ Nghi liền vui vẻ đáp lại. Nàng từ mấy tháng nay đã học được rất nhiều bài học, ở nơi này nàng chỉ là một người bán vải thấp cổ bé họng, không còn là phu nhân nhà quyền quý gì hết, phải biết hầu hạ người khác.

Vị tiểu thư kia miệng cười, trả lời:

- Mẫu thân của ta thích màu trắng.

Tuệ Nghi liền lựa một khúc vải màu trắng có hoa văn chìm là hình hoa sen, đưa đến cho vị tiểu thư đó. Nàng cầm lên xem xét một hồi, gật đầu nói:

- Tỷ tỷ, chắc chắn mẫu thân ta rất thích khúc vải này, tỷ lấy cho ta nhé.

Tuệ Nghi liền mỉm cười cảm ơn, đem khúc vải đó quấn lại, tính tiền rồi đưa cho nha hoàn của tiểu thư kia.

Khi bước ra cửa, nha hoàn kia mới thầm nói với tiểu thư của mình:

- Tiểu thư, nàng ta giống y hệt với bức họa đó.

- Đúng vậy, mấy trăm lượng vàng đang ở trong tiệm vải đó.-Vị tiểu thư kia trả lời.

Sau giờ Dậu, Tuệ Nghi đóng cửa tiệm vải rồi vào bếp bắt đầu nấu ăn. Đạo gần đây lão bà thường xuyên nói đau nhức, nàng lại không thể ngồi lâu một chỗ để giúp bà xoa bóp được vì bụng đã to dần lên, nàng liền học nướng từ của Yên thúc hầm vài món canh bổ dưỡng.

Như thường lệ, hôm nay nàng bung lên bàn ăn một chén canh nữa, lão bà từ trong phòng bước ra, ngồi xuống bàn chuẩn bị ăn cơm, nàng cũng ngồi xuống.

- Bà bà, canh này là con mới học nấu, bà nếm thử xem.-Nàng đẩy chén canh đến trước mắt lão bà, cười nói.

Lão bà nhận lấy chén canh, múc lên uống một muỗng, sau đó khen nàng:

- Ngon lắm, tay nghề của con thật khá.

- Dạ.-Nàng mỉm cười. Sống cùng nhau cũng được lâu, Tuệ Nghi đã quen với việc xem lão bà này như người thân ruột thịt với mình. Bà vừa không có phụ quân cũng không có con cái, họ hàng gì, từ khi là một cô nương đến tận lúc già yếu cũng chỉ có một mình, nàng nhiều khi còn nghĩ nếu nàng không tìm đến đây thì lão bà sẽ sống làm sao nữa.

- Tuệ Nghi à, ta có từng hỏi con từ đâu đến, trước đây con nói con không muốn nói thì ta cũng không tò mò nữa, nhưng mà hôm nay con phải nói cho ta biết con là ai, con đến từ đâu.-Lão bà đột nhiên nói.

Tuệ Nghi ngạc nhiên, chuyện lão bà hỏi nàng nguyên nhân vì sao phải đi đến nơi xa lạ này một thân một mình trong khi đang mang thai đã là hai, ba tháng trước, từ lúc nàng nói không muốn nhắc lại thì lão bà không hỏi nữa, sao đột nhiên hôm nay lại hỏi?

- Bà bà, có chuyện gì sao? Sao đột nhiên bà lại hỏi con chuyện này? -Nàng hỏi lại.

- Con cũng biết ta vì thấy con đáng thương nên mới thu nhận con, sau lại thấy con thật là hiểu chuyện nên ta mới giao cả tiệm vải cho con, nhưng mà nếu con muốn tiếp tục ở lại nơi này, con phải nói cho ta biết con là ai.-Lão bà nói rồi lấy từ trong áo ra một bức tranh, đưa cho nàng.

Tuệ Nghi sững sờ nhìn bức tranh trước mặt, đây là vẽ nàng. Người có khả năng vẽ nàng giống như đúc thế này nàng chỉ biết có một, Trình Tư Thành.

Quả nhiên là không nên nhờ Âu Dương Phuong nói cho hắn biết nàng vẫn còn sống. Trình Tư Thành bản tính cố chấp như vậy, sao có thể để nàng dễ dàng trốn thoát?

- Bà bà, người lấy bức tranh này từ đâu vậy? -Nàng bình tĩnh hỏi lão bà.

- Hôm nay đi ra chợ thì thấy dán đây khắp nơi, bây giờ người ở nơi này đều biết hết rồi. Còn có dán một tờ thông báo, nói rằng ai biết được thông tin của con thì sẽ được trả rất nhiều vàng.-Lão bà nhìn nàng, lo lắng nói tiếp.-Tuệ Nghi, con nói thật cho bà bà biết, con đang đắc tội với người nào sao, nên mới phải chạy trốn như vậy?

- Bà bà, con không đắc tội với ai hết.-Tuệ Nghi trấn an lão bà. Nhưng mà Tuệ Nghi có lẽ không ở lại nơi này được nữa rồi.

Lão bà nghe nàng nói như vậy cũng thôi không hỏi nữa, nếu chẳng phải chuyện liên quan đến tính mạng thì chỉ có thể là tình cảm, lão bà sống mấy chục năm trên đời đương nhiên cũng hiểu có những chuyện không thể được nói ra dễ dàng.

Tuệ Nghi thức trắng một đêm suy nghĩ. Nàng xoa cái bụng đang nhô cao của mình, cũng được năm tháng rồi, bây giờ cũng đang vào thời điểm đến Tết, nếu tranh thủ đi sớm thì có thể lợi dụng sự đông đúc mà đánh lạc hướng, ý nghĩ không tồi.

Nàng không thích cách không từ mà biệt rồi bỏ đi, nhưng với tình hình hiện tại thì nàng không thể làm khác được.

Lão bà, Tuệ Nghi xin lỗi.

Mặc dù là bỏ đi không từ biệt nhưng nàng vẫn nhớ những lúc lão bà đã chăm sóc, còn chỉ cho nàng cách tự chăm sóc cho mình, còn cru mang nàng. Tuệ Nghi quyết định để lại hai phần ba số tiền ít ỏi khi mình làm ở tiệm vải có được cho lão bà, sau đó thu dọn tay nải và dắt theo con ngựa lần trước.

Ở lại tòa thành này cũng lâu nên nàng cũng biết được chút ít trình đi đến nơi gần nhất, nhưng nàng cũng chỉ dự định ở lại đó vài ngày cho đến khi tìm được một nơi hẻo lánh hơn, bụng nàng dù sao bây giờ cũng khiến việc đi lại trở nên bất tiện.

~~~

Trình Tư Thành đi đến tòa thành vào buổi tối, nơi này không giống như Thịnh thành là kinh đô, buổi tối sẽ đóng cửa thành để phòng thích khách, mọi tòa thành khác trên Đại Tiểu đều mở cửa nguyên ngày và có lính gác thay phiên. Lúc Trình Tư Thành đi đến thì nơi này đã im phăng phắc, ngay cả khách điếm cũng không cho thuê phòng vào buổi tối.

- Chủ quán, làm sao bây giờ? -Chu Tiến sau khi đi gõ cửa bốn, năm khách điếm trong thành lại không được đáp lại mới hỏi Trình Tư Thành.

- Không biết.-Trình Tư Thành đáp lại. Vì đề tăng tốc cho chuyến tìm kiếm Tuệ Nghi, hắn và Chu Tiến quyết định cưỡi ngựa chứ không đi xe, nên ngoại trừ con ngựa và bạc trên người thì hai người cũng chẳng có gì cả, làm sao lại biết có một nơi quái gở như vậy, không nhận bạc cho thuê phòng chỉ vì đang là buổi tối?

- Chủ quán...-Chu Tiến cũng không biết nói gì. Lúc nghe tin có người nhìn thấy một cô nương giống hệt người trong tranh vẽ của phu nhân, hắn bị Trình Tư Thành hỏi thúc trở về để đi cùng đến tòa thành này, còn chẳng kịp tìm hiểu thói quen của người dân ở đây nữa.

- Chu Tiến, người nói xem, nàng ấy vì sao lại trốn tránh ta? -Trình Tư Thành quyết định dắt ngựa đi đến trước cổng thành, làm người vô gia cư một đêm, sau đó hỏi Chu Tiến.

- Chủ quán, phu nhân... theo lời của Âu Dương đại nhân là vì mất trí nhớ nên không nhớ người là ai nữa, cho nên đâu thể nói là nàng ấy trốn tránh người.-Chu Tiến đáp lại. Sao hắn cứ có cảm giác Trình Tư Thành việc gì cũng nhanh nhẹn nhưng đụng đến phu nhân là lại chậm chạp khó thông vậy nhỉ?

- Ừ.-Trình Tư Thành đáp lại. Chắc chắn là như vậy rồi, tốt nhất là không như hắn nghĩ, nàng vì biết hết những chuyện hắn làm mà xa lánh hắn.

Ồ, nhưng mà không sao, nàng không có quyền xa lánh hắn. Nàng cứ việc chạy cho thoải mái, chạy bao xa thì hắn cũng sẽ bắt nàng về.

Sáng ngày hôm sau khi người dân trong thành bắt đầu sinh hoạt như thường ngày, Trình Tư Thành và Chu Tiến liền đi đến một túp lều gần cổng thành. Theo trong thư của người đưa tin hai người sẽ gặp nhau ở đó, sau khi Trình Tư Thành biết được thông tin của Tuệ Nghi thì sẽ đưa tiền cho người kia, giao dịch xong phẳng.

Trình Tư Thành lấy một gian phòng riêng trong túp lều dễ tiện gấp mặt, đến giờ Thìn, người đưa tin cũng đến.

Hắn không ngờ người đó lại là một tiểu cô nương, hơn nữa có vẻ như lại là thiên kim nhà giàu.

Khi Trình Tư Thành đưa ra quyết định tìm người bằng cách giao dịch tiền bạc này, mục đích chính là nhắm đến những người vô gia cư, ăn mày, hành khất vì những người này đi qua nhiều nơi, thông tin vì vậy cũng tiếp thu rộng rãi hơn nhiều. Hắn chính vì vậy không ngờ được tiểu cô nương ăn mặc lịch sự trước mặt lại là người đưa tin.

- Công tử có đem bạc không?- Vị cô nương kia thẳng thắn hỏi khi vừa mới ngồi xuống đối diện hắn.

Trình Tư Thành lấy từ trong tay nải ra hai hộp gỗ vuông, đẩy về phía cô nương đó, nói:

- Không thiếu dù một chút.

Cô nương kia gạt đầu, nha hoàn bên cạnh nàng liền cầm hai hộp gỗ đó bỏ vào tay nải của họ.

- Người mà công tử muốn tìm hiện đang ở tiệm vải Xuân Liên cùng với bà chủ ở đó. Hôm qua ta đến tìm nàng mua vải, ta nghe mọi người gọi nàng là Tường cô nương.

Trình Tư Thành nghe như vậy liền thở phào, tìm thấy rồi. Trong tranh vẽ và thông báo không có ghi tên của Tuệ Nghi, Tường cô nương, Tường cô nương, chắc chắn là nàng.

- Đa tạ cô nương giúp đỡ.- Trình Tư Thành nói rồi đứng dậy, ngay lập tức đi thật nhanh ra ngoài, nếu chậm một chút hắn lại sợ không kịp mất.

Trình Tư Thành cùng Chu Tiến đứng ngoài cửa sau khi rời đi thì trong phòng chỉ còn lại tiểu cô nương và nha hoàn, nha hoàn kia liền nói:

- Tiểu thư, đó thật sự là Trình công tử, đệ nhất thương gia của nước ta thật ư?

- Ừ.- Tiểu Cửu trả lời, đưa tay gỡ chiếc nón có mạng che của mình xuống, mới lộ thành một đường thẳng.

(Mọi người còn nhớ Tiểu Cửu, bát tiểu thư của Lê gia xuất hiện ở chương 11 và 12 không, người này là trùng sinh nhé. Nếu sau khi hoàn bộ này mình mà rảnh có thể sẽ viết một bộ cho nhân vật này)

Trình Tư Thành và Chu Tiến đi đến tiệm vải Xuân Liên thì thấy một lão bà đang ngồi ở quầy, khuôn mặt tròn trĩnh nhưng trông có vẻ rất buồn bã.

- Chu Tiến, người ở ngoài này đòi ta.- Trình Tư Thành xuống ngựa, dặn dò Chu Tiến rồi tiến vào trong.

Hắn lúc này lại vô cùng bình tĩnh, nhìn một lượt trong tiệm vải, không thấy bóng dáng của Tuệ Nghi mới tiến lại chỗ lão bà, chào hỏi:

- Lão bà, xin chào.

Lão bà ngược đôi mắt mờ đục của mình lên nhìn hắn, gạt đầu đáp lại:

- Chào công tử, công tử muốn mua loại vải gì, màu gì, để ta giúp người lấy.

Trình Tư Thành mỉm cười lắc đầu, đưa tay lấy trong áo ra một bức tranh, để ra trước mặt lão bà rồi nói:

- Ta không đến để mua vải, ta đến để tìm người. Lão bà có thấy người ở trong tranh không, ta là tướng công của nàng.

Lão bà tròn mắt nhìn nữ nhân trong tranh vẽ của Trình Tư Thành, quả thực giống hệt với bức tranh treo trên bảng ở chợ và Tuệ Nghi, là cùng một người.

- Công tử đến chậm quá rồi, sáng nay nha đầu đó đã bỏ đi.-Lão bà lắc đầu trả lời, giọng tiếc nuối.

Trình Tư Thành không biết diễn tả cảm xúc như thế nào nữa, sao lại như vậy chứ?

- Đi rồi? Lão bà, nàng đi đâu được chứ?-Hắn cố nên xúc động, bình tĩnh hỏi lại.

- Hôm qua ta đưa cho nó coi một bức tranh dán ở bảng ngoài chợ, nha đầu đó xem xong thì không nói gì nữa, sáng nay đã không thấy bóng dáng nó đâu. Ngựa trong chuồng thì bị mất, quần áo trong tủ lại không còn, nó còn để lại cho ta một nửa tài sản của mình, không biết là đi đâu rồi. Thật là, bầu bì thế kia thì đi đâu cơ chứ, đúng là gan to.-Lão bà nói rồi lắc đầu chán nản. Ở với nhau mấy tháng, tuy tính tình Tuệ Nghi ít nói nhưng bà có thể thấy được nàng là người rất ngoan cố và cứng đầu, không ngờ là lại có thể ngoan cố đến mức này, làm liều đến mức này.

- Bà nói... nàng có thai?-Trình Tư Thành nghi hoặc hỏi lại.

- Đúng vậy.-Lão bà nhìn hắn, nghi ngờ nói.-Nha đầu đó mang thai đã được năm tháng rồi, công tử là tướng công của người ta, sao lại để nương tử mình một mình lăn lộn như vậy?

Tuệ Nghi có thai? Nàng có thai được năm tháng? Vậy là nàng cần thai đến lần thứ ba, rốt cuộc là tai nghiệp gì đây chứ?

- Âu Dương Phương, người được lắm, dám lừa ta.-Trình Tư Thành nghiêng răng nói. Nếu nàng có thai năm tháng như vậy là vừa đúng khoảng thời gian hai người còn ở Thịnh thành. Sau khi nàng khỏe lại thì hắn vẫn luôn đề phòng nên mỗi lần ân ái dù có sung sướng cỡ nào thì hắn cũng xuất ra ngoài, nếu nói có tai nạn thì chỉ có thể là lần ở trên xe ngựa, hắn hơi tức giận vì chuyện nàng và nhị muội nói hắn bị bắt luyến. Không đến nỗi đó chứ, một lần mà cũng dính sao?

Nhưng nếu nói nàng bị mất trí nhớ, chẳng lẽ nàng lại không thắc mắc phụ thân của đứa bé trong bụng mình là ai mà vẫn chấp nhận giữ lại nó? Hơn nữa nàng còn bỏ trốn khi nhìn thấy bức tranh kia, chứng tỏ nàng vẫn còn biết có người tìm mình, nàng lại tưởng người đó là Âu Dương Phương?

Âu Dương Phương Âu Dương Phương, từ bao giờ chuyện của Tuệ Nghi lại luôn dính đến tên đó chứ? Từ lúc Âu Dương Phương ở trường đua ngựa nói rõ chuyện hắn yêu Tuệ Nghi với Trình Tư Thành, mọi chuyện sau đó bắt đầu rối loạn cả lên.

Trình Tư Thành còn nhớ về mặt lạnh lùng của hắn ngày hôm đó, chính hắn (TTT) cũng không ngờ người mà Âu Dương Phương yêu lại chính là Tuệ Nghi.

"Trình công tử, nếu huynh đã không thể chăm sóc cho nàng, chi bằng từ bỏ việc đó đi? Ở bên cạnh người nàng không thể hạnh phúc, huynh nghĩ nàng sẽ như thế nào nếu biết được chuyện tương công của mình là người cho mình uống thuốc phá thai?"

~~~~~

Tuệ Nghi đi đến tòa thành ở gần đó nhất, ở lại đó một tháng thì tìm được một nơi hẻo lánh hơn, đó là một thôn nhỏ ở trên núi. Người dân ở thành này nói thôn đó gần như là tách biệt với thế giới bên ngoài, người dân trong thôn tự trồng trọt, chăn nuôi rồi trao đổi hàng hóa với nhau, rất ít người trong thôn rời khỏi đó, thậm chí có người cả đời cũng chưa từng đặt chân ra khỏi thôn. Hơn nữa tính tình và cách sống của người dân nơi đó rất thoải mái, nàng dù không có tướng công mà có thai thì họ cũng sẽ không nói gì, nói chung là người dân rất hiền hòa. Tuệ Nghi nghe nói vậy thì ngay lập tức thụ độn đồ, nhờ một người thợ săn trong thành dẫn đến thôn.

Đến đây rồi nàng mới biết, thì ra ở Đại Tiểu này vẫn có nơi người dân phải sống trong điều kiện khó khăn như vậy. Không phải họ không muốn rời khỏi thôn đi xuống những tòa thành hoặc trấn nhỏ dưới núi, mà là có xuống đó rồi thì cũng không làm được gì nhiều.

Khoai lang trồng trên núi có nhỏ hơn, ăn không ngon bằng những củ khoai được bày ngoài chợ, heo, gà ở đây con nào cũng ốm tong ốm teo, xuống núi bán cũng không được tiền, như vậy thì rằng ở mãi trên này mà tự sống với nhau.

Tuy là điều kiện sống khó khăn nhưng người dân quả thực như lời đồn, rất hiếu khách. Nhìn Tuệ Nghi một thân một mình tìm đến nơi này, ai cũng biết nàng từng trải qua nhiều chuyện khó nói trong quá khứ, chính vì vậy cũng không ai hỏi vì sao nàng lại đến đây.

Sau đó, nàng được đưa đến ở ghép cùng nhà với một thiếu phụ khác. Người này họ Phù, tên gọi là Nhĩ Tinh, trong nhà nàng hiện đang nuôi ba đứa nhỏ, toàn bộ đều là con của mình.

Phù Nhĩ Tinh niềm nở tiếp đón Tuệ Nghi, sau đó dọn dẹp nhà cửa liền có ngay được một khoảng trống để nàng nằm nghỉ. Nhĩ Tinh cũng không hề ngần ngại kể cho nàng nghe hoàn cảnh của mình, nàng trước đây là kỹ nữ ở Thịnh thành, tiếp đón khách tứ phương quanh năm suốt tháng. Sau đó tình cờ gặp được một vị công tử, người này hứa sẽ chuộc thân cho nàng rồi cùng nàng kết nghĩa phu thê, nhưng mấy ngày sau lần hẹn thê đó thì tên công tử này mất tích, hỏi ra mới biết hắn chỉ là một kẻ chuyên đi lừa gạt các kỹ nữ ở lâu xanh, nói rằng sẽ giúp họ chuộc thân rồi lấy hết trang sức, bạc dành dụm của họ rồi bỏ trốn. Lúc Nhĩ Tinh phát hiện ra được chuyện này thì nàng đã mang thai đến tháng thứ ba, tú bà ở đó không chấp nhận lưu nàng lại nữa, vứt cho nàng tờ giấy bán thân rồi đuổi đi.

Quãng đường sau đó của Nhĩ Tinh cũng vô cùng khắc khổ, nàng lúc thì làm thuê trong tú lâu, lúc thì đi may quần áo kiếm tiền. Trong suốt quãng thời gian đó lại liên tục gặp những hạng đàn ông khác nhau, bị lừa gạt đủ điều, kết quả đều là nàng vất cái thai tự sống, còn những kẻ kia thì biệt tăm. Sau đó nữa, nàng đi đến được thôn này, quyết định ở lại đây.

Tuệ Nghi nghe xong câu chuyện của Phù Nhĩ Tinh mới biết so với nàng ấy, thật ra nàng còn rất nhiều thứ may mắn. Vuốt ve cái bụng đang to dần của mình, nàng tự nhủ phải mạnh mẽ mà sống, có trách nhiệm với đứa trẻ này, nó dù sao cũng là con của nàng.

Bởi vì trong thôn đa số đều là người làm nông hoặc không có tri thức nên ở đây không hề có đại phu hay bà đỡ, các nương tử trong thôn đều là tự mình sinh con rồi cắt rốn, sau đó tắm rửa quần tã. Tuệ Nghi sau khi biết được chuyện này thì hơi hoang mang, theo nàng biết thì có những ca sinh cho dù có bà đỡ và đại phu thì cả mẹ và đứa bé cũng có thể mất mạng như thường, người dân ở đây quả đúng là gan lớn.

Một vị nương tử sau khi nghe nàng kể chuyện đó thì cười ha hả, trả lời rằng:

- Cô nương đừng lo, theo ta thấy thì bụng cô nương chắc khoảng bốn, năm tháng nữa là lâm bồn, đến chừng đó có chúng ta làm bà đỡ cho cô.

Vị nương tử đó dứt lời thì những người còn lại cũng cười vui vẻ, nói:

- Phải phải, cô nương không cần lo, trong thôn chúng ta có bà Lạc, bà ấy mà đỡ đẻ thì đảm bảo mẹ tròn con vuông, đứa trẻ một tháng biết nói, hai tháng biết đi.

Tuệ Nghi cũng mỉm cười theo, nhưng nàng vẫn còn hoang mang, nàng nghĩ, vẫn là đến lúc lâm bồn mới trước một bà đỡ ở dưới núi lên giúp một tay.

12:23 14.07.2020

P/s: Hôm qua viết xong rồi nhưng mà nhà cúp điện, mất hết luôn nên sáng nay phải ngồi viết lại, sorry mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45

Mặc dù là người mạnh mẽ tuyên chiến với Trình Tư Thành nhưng tiến độ tìm người của Âu Dương Phuong cũng không nhanh bằng hắn. Lúc Tô Lục và Âu Dương Phuong đi đến tòa thành kia thì cũng vừa lúc gặp được Trình Tư Thành và Chu Tiến đang ở đó.

So với thông tin mà Âu Dương Phuong nắm bắt được thì nguồn tin của Trình Tư Thành nhanh nhạy hơn, chỉ tiếc là cả hai người đều mất dấu Tuệ Nghi ở tòa thành này, tức là nàng đi đến nơi này rồi lại không biết là đi đâu.

Bốn người họ ở lại nơi này nửa tháng, cuối cùng cũng tìm được nhà của người thợ săn đã dẫn Tuệ Nghi lên thôn nhỏ trên núi. Bởi vì thôn đó rất ít người biết đến, thỉnh thoảng có vài người thợ săn hoặc tiểu phu lên núi đốn củi mới biết được nên Trình Tư Thành và Âu Dương Phuong mới mãi không tìm được tin.

Còn về người thợ săn, từ khi dẫn Tuệ Nghi lên núi xong thì liền đi vào rừng săn bắt nên Trình Tư Thành và Âu Dương Phuong mới không tìm được hắn.

Người thợ săn nhìn bốn tướng người cao to, ai ai cũng đang đứng chen chúc trong cái nhà nhỏ xíu của hắn thì không khỏi than vãn, chẳng ngờ một cô nương nhìn ốm yếu như vậy lại có thể liên lụy đến bốn người đàn ông, nợ hoa đào đúng là khó giải thích.

Năm người ngồi chen chúc trong khoảng không gian nhỏ hẹp của căn nhà ăn mằn thầu và húp cháo, sau khi ăn uống xong xuôi thì chuẩn bị tự trải chiếu mà ngủ. Trình Tư Thành và Âu Dương Phuong đêm đó không ngủ được, Trình Tư Thành là người đi ra ngoài sân trước, sau đó Âu Dương Phuong mới đi ra cùng.

- Âu Dương Phuong, người nói thật đi, thật ra Tuệ Nghi không hề bị mất trí nhớ đúng không?-Trình Tư Thành nghe bước chân vang lên phía sau thì không cần ngoảnh đầu lại cũng biết là ai.

Âu Dương Phuong đi đến bên cạnh hắn, hai người cùng ngẩng đầu nhìn vầng trăng màu bạc treo lơ lửng giữa trời.

- Người muốn nàng quên hết mọi chuyện hay biết hết mọi chuyện?-Âu Dương Phuong trả lời mà hỏi lại một câu khác.

- Ý người là sao?

- Người cũng biết từ mấy năm nay ta đã luôn theo dõi nàng, ngay cả trong Trình phủ cũng có người của ta trà trộn vào. Chỉ là ta không cho phép bọn họ xen vào những màn đấu đá nội trạch của người, bằng không người nghĩ hiện tại người vẫn còn có cơ hội tìm nàng sao?-Âu Dương Phuong bình tĩnh trả lời. Thật ra ban đầu khi hắn nghe tin Tuệ Nghi sẽ cùng Trình Tư Thành thành thân, hắn nghĩ nếu cuộc sống của nàng hạnh phúc thì hẳn nhất định sẽ chúc phúc cho hai người, còn nếu không thì hẳn sẽ giúp nàng thoát khỏi nó. Lúc Tuệ Nghi say thai lần đầu tiên hắn vốn đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, chỉ cần nàng đi ra khỏi phủ thì hắn sẽ dàn dựng thành một vụ cướp của giết người rồi dẫn nàng đi, nhưng không ngờ sau đó nàng lại thay đổi, trở thành một người kiên cường hơn, kế hoạch của hắn lại trở thành không có chỗ đứng.

Đề đến lúc mà An thị xuất hiện, rồi nàng say thai lần thứ hai, hắn mới biết bản thân không thể nhẫn nhượng với Trình Tư Thành được nữa. Vì sao hắn lại nói cho Trình Tư Thành biết hắn yêu nàng, đó có thể là một loại thí dụ, để sau này khi nàng mất tích, Trình Tư Thành dù biết là hắn làm nhưng cũng không cách nào buộc tội hắn được, càng không thể tìm thấy nàng. Hắn từng sống

trong đau khổ như thế nào, hẳn cũng muốn Trinh Tư Thành phải chịu đựng giống hần.

- Nàng không mất trí nhớ, nàng đã biết chuyện gì?-Trinh Tư Thành không phải là người ngờ nghệch, câu nói của Âu Dương Phương gợi ý rõ rệt thế kia thì hẳn không thể không biết.

Âu Dương Phương nhìn đáng vẻ hốt hoảng của Trinh Tư Thành thì trong lòng vô cùng đắc ý, cười lạnh mà trả lời:

- Người lo cái gì, nàng chỉ là biết chuyện người làm nàng sảy thai, sau đó còn che giấu nàng nữa, để nàng trông như một con cóc mà sống bên cạnh người thối mả.

Hai chữ "thối mả" của Âu Dương Phương khiến Trinh Tư Thành hoàn toàn phát điên. Hẳn biết Tuệ Nghi là người yêu hận được phân định rõ ràng trong suy nghĩ, cách nàng đối xử với mọi người tưởng như đều giống nhau cả, nhưng thái độ đối với người mình yêu thích khác với đối với người mình căm ghét.

Chuyện Trinh Tư Thành làm là không thể tha thứ, hẳn thà chết cũng không muốn nàng biết về những chuyện dơ bẩn đó, tên Âu Dương Phương này lại dám đem chuyện mà hẳn khổ công che giấu phơi bày cho nàng biết.

Lúc Trinh Tư Thành biết được bản thân đang làm gì thì Âu Dương Phương đã ngã nằm dưới đất, khòe miệng dính đầy máu, còn bản thân mình thì cũng như con thú điên đang đánh tới tấp vào người hần.

Âu Dương Phương là người học văn nên chỉ biết dùng kiếm, khác với đại ca của mình võ thuật cao siêu, người này dù bị Trinh Tư Thành liên tiếp đánh cũng chỉ biết đưa tay ôm đầu. Nếu Chu Tiển và Tô Lục không kịp thức dậy mà chạy ra can ngăn, không chừng đã xảy ra án mạng.

Người thợ săn chứng kiến loại sự việc đáng sợ vừa xảy ra thì không khỏi kinh hãi, ngay tối hôm đó liền đề nghị lên đường ngay lập tức.

Lúc này Tuệ Nghi chỉ còn cách ngày dự sinh hai tháng.

~~

Tuệ Nghi nằm trần trọc trên giường, không hiểu sao đêm nay nàng cứ thấy lo lắng bất an. Nhĩ Tinh nằm bên cạnh nàng sau khi dỗ con ngủ xong thì cũng nằm ngủ say sưa, nàng nhìn nàng ấy đột nhiên lại nhớ đến một chuyện quan trọng.

Bơi vì người dân trong thôn thấy nàng đang mang thai, hơn nữa cả người còn gầy yếu xanh xao nên mới không cho nàng làm việc, đa số mấy ngày nay lương thực nàng ăn đều là do Nhĩ Tinh đem về giùm, nàng chỉ ở nhà phụ nàng ấy trông con, nói khó nghe một chút, nàng đang ăn bám một bà mẹ đơn thân.

Nên Tuệ Nghi nghĩ, đợi sau này sinh con xong rồi nàng nhất định phải tìm một việc để làm kiếm lương thực mà nuôi con, bằng không một mình Nhĩ Tinh làm sao mà gồng gánh nuôi được bốn đứa nhỏ công với một người lớn? Nhưng làm gì bây giờ thì nàng lại không biết. Những việc nàng biết làm thì người trong thôn không có nhu cầu, còn những việc như trồng cây, nuôi gà nuôi heo, nàng một chút kinh nghiệm cũng không có.

- Không sao cả, không biết thì học, mình rất hiểu học cơ mà.-Nàng tự nói thầm với mình.

Bụng nàng đột nhiên đau dữ dội.

Con cuộn rút truyền từ dưới chân lên, Tuệ Nghi liền cảm thấy ở giữa hai chân ẩm ướt, hình như nàng vỡ ối rồi.

Không thể nào, nàng còn cách ngày sinh hai tháng nữa, bây giờ nàng chỉ mới ở tháng thứ bảy, nàng sinh non rồi.

- Nhĩ... Nhĩ Tinh.-Nàng cố lay người bạn cùng nhà của mình, gọi nàng ấy.

Nhĩ Tinh mở mắt ra nhìn nàng, nhìn nét mặt nhăn nhó vì đau của Tuệ Nghi mà lập tức hốt hoảng.

- Tuệ Nghi, người sao vậy? Chuyện dạ rồi ư?-Nhĩ Tinh gấp gáp hỏi nàng, ngay lập tức bật dậy.

Sau khi chèn gối trên giường để giúp Tuệ Nghi trong cơn đau không bị lăn dưới đất, đưa một mảnh vải để nàng cắn vào miệng, Nhĩ Tinh mới chạy qua nhà các nương tử khác để nhờ họ giúp.

Nhĩ Tinh vì đã sinh con đến lần thứ ba nên kinh nghiệm đầy mình, Tuệ Nghi nhìn nàng ấy làm việc mà cũng thoáng yên tâm. Chỉ có điều nghĩ đến việc nàng sinh non hai tháng, hơn nữa ở cái nơi không có đại phu hay bà đỡ này mà chỉ có thể dựa vào các vị nương tử khác, nàng lại hơi lo lắng.

Các nương tử khác sau khi nghe Nhĩ Tinh gọi thì cũng bất chấp ngay việc bây giờ mới canh ba mà chạy qua nhà giúp Tuệ Nghi.

Một vị nương tử đã sinh bốn người con nhìn vào nàng, đánh giá trước:

- Sinh non ở tháng thứ bảy là chuyện đầu tiên ta gặp trong đời, có lẽ sẽ khó khăn một chút.

Mấy vị nương tử khác thì lại có vẻ ái ngại nhìn vào tình trạng của Tuệ Nghi, y học ở thời này vẫn chưa phát triển, đối với họ thì sinh mạng của thai nhi và thai phụ khi sinh non rất mong manh, vị nương tử kia nhận xét cũng quá khách sáo rồi.

Tuệ Nghi chịu đựng những cơn đau thất liên tục từ tử cung, cả người căng lên như dây đàn. Nàng lẽ ra không nên bỏ qua những cơn đau bất thường mấy ngày qua mà không nói cho Nhĩ Tinh biết, nếu nói thì không chừng bây giờ chuyện sẽ khác.

Mấy vị nương tử bắt đầu nấu nước nóng và mở cửa sổ trong nhà, một vị nương tử tiến lại mở chân Tuệ Nghi ra, xem xét rồi nói với nàng:

- Tường cô nương, cô phải cố gắng lên, chúng ta luôn ở đây giúp cô. Bây giờ cô hãy lấy sức, rặn thật mạnh nhé, ta thấy cửa mình của cô đã dần mở ra rồi.

Tuệ Nghi chưa từng sinh con, đối với nàng chuyện này thật sự mờ mịt. Chính vì vậy khi nghe vị nương tử có gương mặt lạ hoắc kia nói là lấy sức thật mạnh mà rặn, nàng cũng lập tức hít vào một hơi, dùng sức mà rặn.

Nhưng cơn đau truyền từ dưới bụng lên khiến nàng khó mà chịu được, chỉ với hai lần dùng sức mà nàng đã nằm thờ hồng hộc như cá mất nước. Lúc này trong đầu nàng chẳng nghĩ được chuyện gì khác, chỉ có đúng một suy nghĩ là mau sinh đứa bé ra, mau sinh đứa bé ra, nàng đau quá, nàng thật sự đau quá.

Có lẽ vì bị cơn đau làm phân tâm mà Tuệ Nghi không thấy được sắc mặt của các vị nương tử bu quanh giường mình ngày càng kém, phía dưới lưng mình thì ngày càng ẩm ướt.

Bên ngoài trời đã sáng lên, tình trạng của nàng cũng không khá hơn là bao. Đứa trẻ vẫn chưa chịu ra mà những cơn co thắt của nàng vẫn tăng chứ không giảm, chẳng mấy chốc mà nàng đã mất cảm giác ở vùng bụng dưới.

Mấy vị nương tử sau khi xì xào bàn bạc với nhau, một người mới ái ngại hỏi nàng:

- Tường cô nương, chúng ta thấy tình hình có vẻ không tốt lắm. Chúng ta có một phương thuốc giúp cô đẩy đứa bé ra thật nhanh, nhưng mà nó...

Tuệ Nghi biết về mặt của vị nương tử kia là có ý gì, nàng dùng hết sức lực của mình, đáp lại:

- Xin hãy giúp tôi sinh nó, giúp tôi với, đừng để nó chết.-Bây giờ thì nàng mới có thể dùng chút ý thức cuối cùng của mình mà suy nghĩ. Nàng đã dự định sau khi sinh con xong sẽ ở lại nơi này mà nuôi nấng nó, có lẽ bởi vì hoàn cảnh lúc trước và tương lai sau này đối với nàng quá đẹp để nên nàng đã quên mất lời của Trần thái y tại y quán hôm đó, nàng có bệnh trong người, chén thuốc máu mà Trình Tư Thành cho nàng uống là có nguyên do, hẳn làm nàng sảy thai cũng có nguyên do, nếu bất chấp mà sinh con, nàng sẽ chết.

- Nhĩ... Nhĩ... Tình cô nương, cô hãy giúp ta... đem... đưa bé đến Mặc... thành... tìm Trình... Trình gia... nói ta... ta... là Tường... Tuệ... Nghi.-Nàng dùng hết sức bấu lấy tay Nhĩ Tình đang đứng bên cạnh mình, nước mắt từ đầu trào ra mà nói. Trình Tư Thành, Trình Tư Thành, nàng đứng là khó thoát khỏi hẳn.

~~

Người thợ săn dẫn bốn người Trình Tư Thành, Âu Dương Phuong, Chu Tiến và Tô Lục lên đến cửa thôn là lúc trời đã sáng. Lúc đến nơi thì năm người đã thấy trong thôn nào loạn cả lên, Trình Tư Thành tóm đại một vị nương tử hỏi mới biết trong thôn đang có người sinh non.

- Cô nương đó mới đến đây nửa tháng thôi, chuyển dạ tối hôm qua đó, mẫu thân ta nói tình trạng có vẻ không tốt lắm.-Vị gắp rút nên lời cô nương đó nói không có thứ tự trước sau, nhưng theo linh cảm mà Trình Tư Thành biết ngay chữ "cô nương" kia là chỉ ai.

Bốn người chạy như bay đến căn nhà ở cuối thôn, vừa hay lúc đó lại vang lên tiếng khóc của trẻ con, rất khỏe mạnh.

Trình Tư Thành tái mặt khi nghe tiếng khóc đó, nàng sinh con rồi, vậy mà nàng lại sinh con rồi.

Ba, bốn vị nương tử bùng mảy thau máu tươi ra ngoài đổ, nhìn mặt ai cũng u ám.

Bốn người đứng như trời trồng ở ngoài cửa. Trình Tư Thành và Âu Dương Phuong là không dám vào, lời của Tuyên Quân Lệ và Trần thái y lần nữa được tua chậm trong đầu hai người. Chu Tiến và Tô Lục nhìn thấy hai người chủ tử của mình không tiến lên thì cũng không dám tiến lên, bốn người cứ thế mà đứng ở đó.

Đến lúc tiếng của Nhĩ Tình vang lên đầy hân hoan: "Tường cô nương, cô tỉnh rồi." Thì Trình Tư Thành mới dám thở phào.

Hai người Âu Dương Phuong và Trình Tư Thành vừa định tiến lên bước vào nhà liền bị hai vị nương tử khác chặn lại.

- Hai vị công tử là ai?

Tiếng của vị nương tử hỏi rất lớn, sang sảng vang lên, Tuệ Nghi nhìn ra thì đã thấy ngay Trình Tư Thành.

- Tư Thành.-Giọng nàng rất nhỏ, gần như là tiếng thút thít. Trải qua chuyện sinh tử vừa rồi khiến nàng rất dễ xúc động, nàng cảm thấy thật may mắn vì nàng còn sống.

- Tường cô nương, cô quen hai người này sao?-Vị nương tử đứng chặn trước mặt Trình Tư Thành quay lại nhìn nàng hỏi.

- Là tướng công của ta.-Lúc nàng nói câu này chỉ nhìn vào Trình Tư Thành, nàng không dám liếc qua người đứng bên cạnh hẳn. Âu Dương Phuong, kí ức tối hôm đó nàng vẫn không quên được, không phải vì yêu thích mà nhớ, là vì hận nên phải nhớ kĩ, đây là kẻ hủy hoại trong sạch của nàng.

Trình Tư Thành ngay lập tức tiến lại bên giường nàng, nắm lấy bàn tay gầy gò của Tuệ Nghi, hẳn cũng không biết lúc này nên nói gì nữa. Hẳn nên mắng nàng vì dám to gan làm ra chuyện bỏ trốn này, hay là nên vui mừng vì sau khi sinh con nàng vẫn khỏe mạnh nữa.

Nhớ đến đứa trẻ, Trình Tư Thành liền quay lại nhìn vị nương tử đang bồng trên tay vật nhỏ được bọc trong khăn gấm màu đỏ.

- Ha ha ha, công tử, là một vị tiểu thư đó.-Vị nương tử nhìn thấy chàng muốn bế con thì lập tức mỉm cười nói, đưa đứa trẻ cho chàng.

- Sinh non mà vẫn khỏe mạnh như thế này đúng là kì tích mà, công tử và Tường cô nương đúng là rất may mắn đó.-Một vị nương tử khác đứng ở ngoài nói thêm vào.

Trình Tư Thành bế trên tay con của mình và Tuệ Nghi. Đúng vậy, đây là con của hai người, cuối cùng hai người cũng có một đứa con của mình rồi.

- Nhỏ quá Tuệ Nghi.-Trình Tư Thành ngồi lên giường nàng, nhìn con rồi nói.

- Mau cho thiếp xem nó với.-Nàng đưa tay ra, ý muốn đón lấy đứa trẻ.

- Nàng còn yếu lắm, ta để ở đây.-Trình Tư Thành nói rồi đặt đứa trẻ xuống bên cạnh nàng.

Mọi người trong nhà hiểu ý nhau, lập tức tìm có cáo tử rồi ai về nhà nấy, chỉ riêng Nhĩ Tình lại phải đi ra khỏi nhà mình, thầm uất ức trong lòng.

Trong nhà chỉ còn lại hai người Trình Tư Thành và Tuệ Nghi, lúc này hẳn mới lên tiếng:

- Tuệ Nghi, nàng...-Hắn ngập ngừng một lúc, có nên nói rõ hay không?

- Tuệ Nghi, là ta sai rồi, lẽ ra ta không nên giấu nàng chuyện cơ thể nàng yếu ớt, không nên giấu nàng chuyện sảy thai lần trước.-Trình Tư Thành nhắm mắt, nói hết tội trạng của mình.

- Vậy còn chuyện chàng lấy máu tim làm thuốc dẫn cho thiếp thì sao?-Tuệ Nghi nhếch môi, nói. Nàng tự gượng mình ngồi dậy, ôm lấy hẳn, nói tiếp.-Ngốc ạ, thiếp từ lâu đã tha thứ cho chàng rồi. Thiếp biết chàng làm những chuyện đó là vạn bất đắc dĩ, chàng đã bảo vệ cho lòng tự tôn yếu ớt của thiếp chu toàn như vậy, thiếp còn trách chàng chuyện gì chứ? Là thiếp nợ chàng quá nhiều chuyện, chàng xem, nữ nhi của chúng ta sinh như thế này cơ đấy, là thiếp sinh đó.

Trình Tư Thành ôm choàng lấy nàng, đột nhiên lại thấy cay mắt.

- Tuệ Nghi, ta xin lỗi. Lẽ ra ta không nên giấu nàng, nhưng ta sợ nàng chịu không nổi.

Nàng từ lâu đã hiểu vì sao hẳn làm như vậy với mình. Trình Tư Thành yêu nàng, cách hẳn làm chỉ là bảo vệ cho tình yêu của mình. Sinh ra trong gia đình thương nhân, từ nhỏ đã mồ côi mẹ, trong khi đó cha ruột lại yêu thương kẻ thù và muội muội của mình, năm mười tám tuổi lại gồng gánh sản nghiệp cả gia đình, tổ mẫu mình yêu thương nhất cũng qua đời, chỉ còn một mình thê tử là nàng, thật ra lí do hẳn làm những chuyện này không sai, nhưng cách làm thì không đúng.

- Tư Thành, chàng đừng tự trách mình nữa, thiếp còn không trách chàng mà. Bây giờ chúng ta có con rồi, từ này về sau mình sống thật tốt được không, nhưng chuyện không vui trước kia chúng ta cứ quên hết đi, xem như là làm lại từ đầu. Từ bây giờ, chúng ta bắt đầu làm lại từ bây giờ được không?-Nàng lấy tay lau nước mắt của mình, sau đó lại lau nước mắt của Trình Tư Thành, nói.

- Được.

Bắt đầu lại, làm lại hết tất cả. Gì mà yêu hận, gì mà chia cách, quên hết tất cả.

Đi thôi, chúng ta đi xây tổ ấm giữa cuộc đời này.

~~Hoàn chính văn~~

20:09 14.07.2020

P/s: Ngày mai sẽ ra cho mọi người một ngoại truyện. Mình định viết thêm một ngoại truyện nữa cho Âu Dương Phương nhưng giờ lại cảm thấy không cần thiết vì mấy chương gần cuối này đã thể hiện rõ được cảm xúc của nhân vật này rồi, nhưng nếu mọi người muốn thì hãy bình luận cho mình biết, mình sẽ ra cho mọi người, chủ yếu là vì muốn giải thích chuyện Hoàng thượng tử hôn cho Trình Tư Mỹ với Quách Bách, nguyên nhân là do Âu Dương Phương biết được nên muốn giúp Tuệ Nghi bớt lo lắng, vậy thôi.

Cuối cùng, mình xin cảm ơn các bạn độc giả đã đồng hành cùng mình mấy tháng qua, ủng hộ cho mình có động lực để hoàn thành bộ này.

Đây là bộ truyện đầu tiên của mình, mình biết là có nhiều tình tiết có thể không hay hoặc không hợp lý, văn phong của mình cũng cần phải chau chuốt kĩ hơn. Mọi người thời gian qua đã ủng hộ mình, nếu có gì muốn đóng góp giúp mình thì cứ thoải mái.

Cảm ơn mọi người rất nhiều <3

Bạn đang đọc truyện *Tướng Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ngoại truyện: Trình Vọng Nguyệt

Lưu ý trước: Nếu bạn nào vẫn muốn giữ nguyên HE trong lòng mình thì không nên đọc phần ngoại truyện này, tránh vỡ mộng.

Hôm nay phu tử lại bắt ta chép thêm một đoạn kinh nữa, nguyên nhân là vì ta viết chữ xấu quá. Lúc phu tử nắng ta còn lười tắm gương là mẫu thân của ta ra để nói: "Năm xưa mẫu thân của tiểu thư chép bài đầy đủ, chữ viết lại vô cùng mềm mại uyển chuyển, vì sao tiểu thư lại không giống người chứ?"

Ta rất ghét mỗi khi ai lời mẫu thân ra so sánh với ta, ai ai cũng biết mẫu thân ta ra làm sao, Dao cô cô biết, phụ thân biết, An di nương biết, ngay cả phu tử không mấy quen biết với gia đình ta cũng biết, chỉ có ta lại không biết.

Ta chép xong đoạn kinh mà phu tử giao thêm cho đó thì Dao cô cô mới cho người bưng đồ ăn vào cho ta. Ta cắn một cái đùi gà, hỏi Dao cô cô:

- Cô cô, phụ thân của Nguyệt nhi bao giờ thì về?

Dao cô cô vuốt đầu ta, hiền từ trả lời:

- Chủ quân cuối tháng mới về, lúc trước khi đi ngài đã nói với tiểu thư, người quên rồi sao?

Ta đương nhiên là không quên, chỉ là ta cũng nhớ kĩ còn năm ngày nữa là đến sinh nhật ta rồi, phụ thân cuối tháng mới về thì ta lại phải ăn sinh nhật một mình. Lúc nào cũng vậy hết, đại tỷ thì có An di nương chúc mừng sinh nhật cùng, còn ta thì năm nào cũng chỉ có Dao cô cô ở bên cạnh, ta cũng muốn có phụ thân chúc mừng sinh nhật.

- Năm nay tiểu thư muốn quà sinh nhật là gì, tiểu thư đã nói với chủ quân chưa? Ngài nhất định sẽ mang về cho tiểu thư thật nhiều kỉ niệm dĩa bảo, bảo đảm khiến những vị khuê mật của người ghen tỵ đến đỏ mắt.- Dao cô cô hình như thấy không gian có vẻ tĩnh lặng quá nên mới hỏi ta.

Đúng là ta có nói với phụ thân sinh nhật năm nay ta muốn có một cây trầm ngọc bát bảo, cây trầm này là lần trước ta nhìn thấy Âu Dương Liên khoe với ta. Nàng ta vô cùng đáng ghét, nói rằng đây là vật ngự ban, ta nằm mơ cũng đừng hòng có. Ta bèn đem chuyện này nói với phụ thân, phụ thân hứa chắc chắn sẽ đem về cho ta một cái còn đẹp hơn của Âu Dương Liên, ta rất mong chờ.

Năm ngày sau đến sinh nhật của ta, theo lệ mà phụ thân đặt ra thì ngoại trừ các ngày lễ Tết hay đám giỗ trong nhà thì mở cửa phủ đón khách, còn những ngày khác thì có dịp gì cũng chỉ tổ chức trong phạm vi gia đình, chính vì vậy sinh nhật hàng năm của ta đều diễn ra vô cùng tĩnh lặng.

An di nương tặng ta một đôi hài thêu màu trắng, đại tỷ tặng ta một đôi khuyên tai bằng ngọc phi thúy, Dao cô cô tặng ta một bộ y phục bằng gấm Tuyên thành, mấy vị ma ma khác trong phủ cũng thêu khăn và áo choàng tặng ta, còn phụ thân thì vẫn chưa về.

Đại tỷ nhìn ta lúc nào cũng trông ngóng phụ thân về, bèn cười an ủi:

- Tiểu muội, phụ thân đi làm ăn xa sớm muộn cũng trở về thôi mà, muội đừng mong ngóng quá. Đợi đến lúc người trở về thì đem thật nhiều quà về cho chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ được dịp đi dự mấy yến tiệc của mấy vị tiểu thư hồng hạc kia, cho họ biết tay.

Ta rất chán ghét mấy câu nói này của đại tỷ, lúc nào cũng chỉ lái về một chủ đề là trang sức và váy áo. Đại tỷ là đại tiểu thư của Trình gia nhưng chỉ là thứ nữ, còn ta lại là đích nữ, phụ thân vì vậy có phần ưu ái cho ta hơn. Lúc nào quà và trang sức, váy áo của ta cũng đẹp hơn và được phần nhiều hơn đại tỷ, điều này lại trở thành cái cớ để mỗi lần ra ngoài tỷ ấy đem đi cạnh khóe ta, nói ta là tiểu muội ích kỷ với người khác. Cũng may lần nào cũng có Dao cô cô đứng ra giảng hòa cho ta, bằng không ta nhất định không tha cho tỷ ấy, lúc nào cũng muốn hủy hoại thanh danh của ta.

Ta cũng đã nói với phụ thân mình không cần nhiều váy áo và trang sức lắm, miễn là đủ dùng là được, nhưng phụ thân vẫn rất ưu ái ta, bao nhiêu đồ tốt đều chạy đến Dương Liễu viện này, còn Quyên Vân viện của đại tỷ và An di nương thì rất nghèo nàn.

Ta bèn cười, trả lời lại đại tỷ:

- Đúng vậy, lần nào phụ thân cũng đem quà đẹp về cho muội, cảm ơn đại tỷ đã nhắc nhở.

Quả đúng như ta dự đoán, sắc mặt của An di nương và đại tỷ liền trở nên khó coi, ta cười đắc ý trong lòng.

Mọi người trong phủ đều coi ta là tiểu cô nương mười bốn tuổi nên không biết gì, thật ra ta biết rất nhiều chuyện. Tỷ như chuyện của An di nương, ta nghe nói di nương ngày xưa chỉ là một kỹ nữ mà thôi, sau đó được người ta tặng cho phụ thân ta, sau lại được mẫu thân ta cầu xin tăng tổ mẫu mới nhận vào làm thiếp cho phụ thân ta. Chỉ là một thiếp thất mà lúc nào cũng giờ ra thái độ của đương gia chủ mẫu trong nhà, mỗi khi đến dịp lễ Tết phải tiếp khách đều huyền thuyên đủ chuyện với mấy vị phu nhân đến nhà, còn giả vờ như đối xử tốt với ta lắm, thật ra là vì muốn tạo cho đại tỷ ấn tượng tốt mà thôi.

Ta cảm thấy rằng, nếu phụ thân ta muốn tìm kế mẫu cho ta, chắc chắn không được tìm loại người hai mặt như An di nương, người như vậy không có thật lòng gì hết.

Đại tỷ lớn hơn ta một tuổi, năm nay là đến lễ cấp kê của tỷ ấy, chính vì vậy An đi nương càng phải tranh thủ quan hệ hơn nữa với mấy vị phu nhân khác.

Lúc ta bắt đầu mở quà ra, quả nhiên con mắt của An đi nương và đại tỷ cứ nhìn chòng chọc vào mấy phần quà của ta. Khi đến lúc bữa tiệc kết thúc, đại tỷ liền đi theo ta về Dương Liễu viện, vừa đi vừa nói:

- Tiểu muội, năm nay muội lại được thêm nhiều quà đẹp nữa rồi.

Khi tỷ ấy nói câu này, chỉ có một trường hợp chính là muốn mượn đồ của ta, nhưng tỷ ấy mượn thì không bao giờ chịu trả hết, ta rất bực.

- Đại tỷ muốn mượn vật gì của muội.-Ta không vòng vo với tỷ ấy nữa, quyết định hỏi thẳng.

Quả đúng là người mặt dày, tỷ ấy cười hi hi rồi trả lời ta:

- Ta nghe nói muội xin phụ thân một cây trầm bát bảo, dù sao muội còn một năm nữa mới đến lễ cấp kê, cây trầm đó có thể cho tỷ mượn cài trong lễ cấp kê của tỷ không?

Tỷ ấy cũng thật có mắt nhìn, nếu ta đưa cây trầm đó cho tỷ ấy cài thì ta sẽ cài cái gì chứ? Đồng ý rằng lễ cấp kê của tỷ ấy thì tỷ ấy phải nổi bật nhất, nhưng ta cũng cần hào quang của đích nữ chứ.

- Không được, ta không cho tỷ mượn cây trầm đó.-Ta liền lập tức từ chối.

Trước đây mỗi khi Dao cô cô dạy lễ nghi cho ta thường nhắc ta rằng, lời ta nói ra không đủ mềm mại, khiến người nghe rất khó chịu. Nếu như ta muốn lấy lòng người khác, muốn thành công trong vài chuyện thì phải học đối đáp thật tốt, không được chuyện gì cũng cứ thẳng như ruột ngựa được.

Ta liền cảm thấy lời mình nói ra quả thực hơi thẳng thừng, bèn chữa lại:

- Muội còn chưa nhận được cây trầm đó thì làm sao cho tỷ mượn được chứ? Hơn nữa quà của phụ thân tặng muội rất quý, muội còn định cất vào hộp không xài nữa, hay là tỷ cũng xin phụ thân một cây y hệt?-Không biết từ bao giờ mà ta lại học được cách nói chuyện rất cay độc, thích chọc vào nỗi đau của người khác như vậy. Phụ thân mặc dù luôn đối xử với hai tỷ muội bọn ta ngoài mặt rất công bằng, nhưng thật ra vẫn có chút thiên vị ta. Ví dụ như khi ta xin một món đồ, phụ thân sẽ không ngần ngại mà chấp thuận, còn khi đại tỷ xin thì phụ thân sẽ suy nghĩ trước rồi mới trả lời sau, có khi còn không cho.

Ta từng hỏi Dao cô cô chuyện này, cô cô nói vì thân phận khác biệt, đối đãi cũng phải khác biệt, vì ta là đích nữ, còn đại tỷ chỉ là thứ nữ mà thôi. Cô cô còn nói, chuyện này xem ra thật uất ức cho đại tỷ mà lại thiên vị cho ta, thật ra nếu như đối xử với hai người ngang nhau mới khiến người khác chê cười. Ta gật đầu nói đã hiểu, thật ra ta muốn biết nếu như thiếu công bằng thì tại sao phụ thân không cho đại tỷ là đích nữ luôn đi, dù sao đại tỷ cũng gọi mẫu thân của ta là mẫu thân, còn gọi An đi nương là đi nương cơ mà?

Ta không suy nghĩ thêm nữa, thật nhứt đầu. Sau khi đại tỷ không nhận được câu trả lời như mong muốn từ ta thì cũng bỏ về viện của mình, ta bèn thay y phục rồi xúc miệng, rửa mặt sau đó đi ngủ.

Lúc bước lên giường rồi ta mới chợt nhớ ra một chuyện nữa, mười ngày nữa là tới đám giỗ của mẫu thân ta, phụ thân chắc chắn sẽ trở về. Theo ta nhớ, phụ thân có lúc sẽ quên sinh nhật của đại tỷ, không nhớ sinh nhật của ta, nhưng chắc chắn không bao giờ quên sinh nhật và ngày giỗ của mẫu thân, hai ngày đó phụ thân dù bận việc gì cũng sẽ về. Ta nghĩ sắp được gặp phụ thân liền vô cùng vui vẻ, tối đó ngủ rất ngon.

Quả nhiên chín ngày sau phụ thân cũng trở về, đem cho ta một cây trầm bát bảo đúng như người hứa. Phụ thân xoa đầu ta, hỏi:

- Nguyệt nhi có thích cây trầm này không? Phụ thân còn có một món quà nữa cho con đây.-Phụ thân nói rồi lấy ra thêm một chiếc vòng nữa cho ta, đây là một chiếc vòng làm bằng đá mã não.

- Oa, đẹp quá, đa tạ phụ thân.-Ta lấy rồi đưa tay ra nhận lấy. Lúc đó ta cũng để ý, trong chiếc hộp còn một chiếc vòng nữa cũng giống y hệt chiếc của ta. Phụ thân thấy ta tò mò nhìn bèn cười nói:

- Không phải của Nguyệt nhi đâu, đây là phụ thân mua cho mẫu thân của con.

Ồ, ra là mua cho mẫu thân, nhưng ta cứ thắc mắc mãi, mẫu thân có bao giờ đeo những thứ đó đâu, chẳng hiểu sao phụ thân đi về lúc nào cũng mua rất nhiều đồ cho cả ta và mẫu thân nữa.

Ngày hôm sau là ngày giỗ của mẫu thân, sau khi phụ thân dẫn ta vào từ đường thắp nhang xong thì Dao cô cô dẫn ta ra ngoài, bần đá ngồi ăn cơm, phụ thân vẫn còn quý trước linh bài của mẫu thân. Ta nghe người nói rất nhỏ:

- Tuệ Nghi, ta nhớ nàng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tuệ Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.